İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

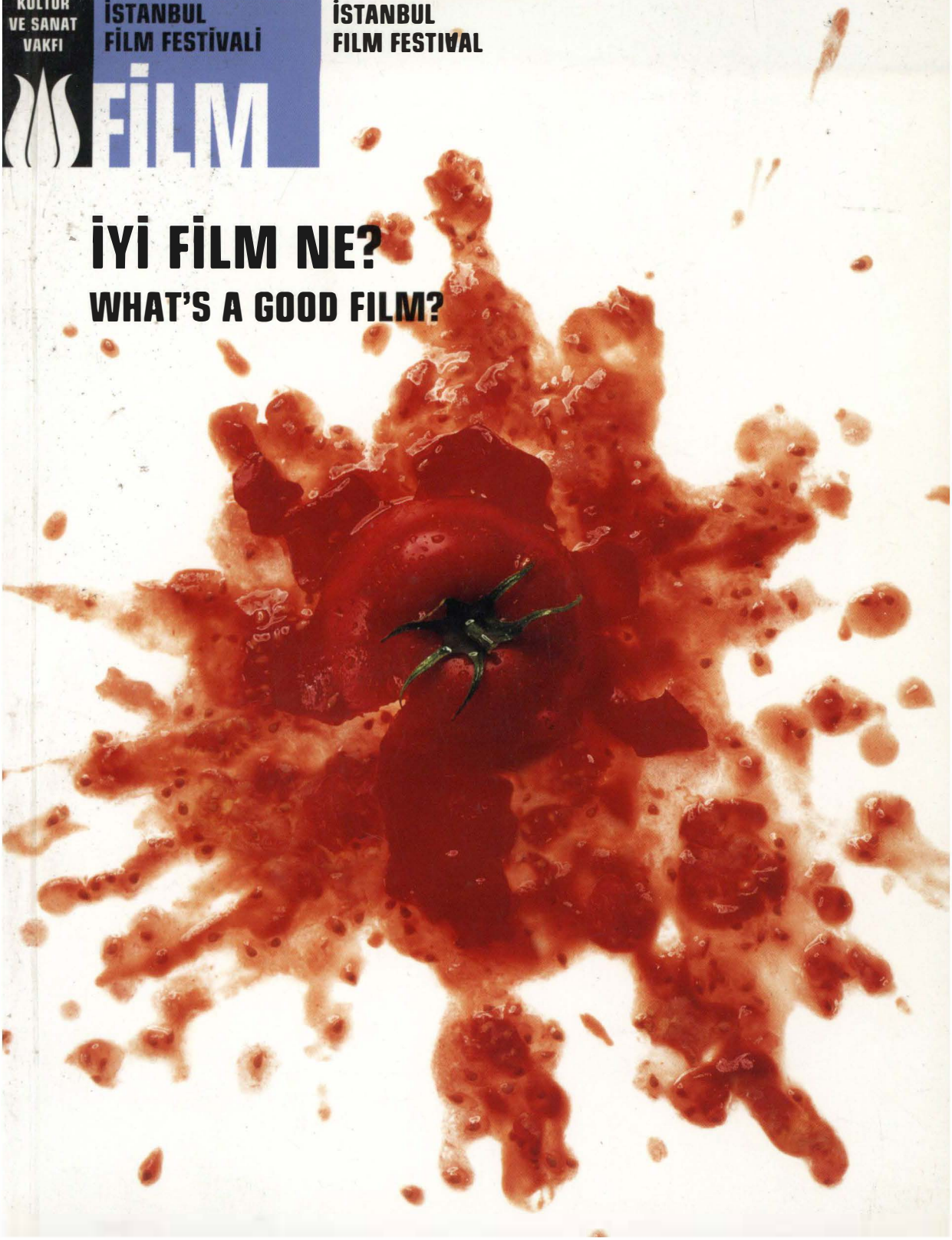
22. ULUSLARARASI İSTANBUL FİLM FESTİVALİ

22nd INTERNATIONAL İSTANBUL FILM FESTIVAL

FİLM

İYİ FİLM NE?

WHAT'S A GOOD FILM?

SAFIR

Vinalies Internationales 2002 Paris yarışmasında altın madalya ile ödüllendirilmiş, Türkiye'nin 37.5cl'lik ilk tatlı şarabı Safir. Hayata tat katmak için...

Ona yaklaşmanın en tatlı yolu...

DOLUCA
SAFIR
2000
TATLI ŞARAP

DOLUCA

İSTANBUL FOUNDATION FOR CULTURE AND ARTS

İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

22. ULUSLARARASI İSTANBUL FİLM FESTİVALİ

FİLM

22nd INTERNATIONAL İSTANBUL FILM FESTIVAL

APRIL 12-27 NİSAN 2003

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı
22. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nin
gerçekleştirilmesine katkıda bulunan
T.C. Başbakanlık Tanıtma Fonu Kurulu,
Kültür Bakanlığı, Turizm Bakanlığı,
İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve
Beyoğlu Belediyesi'ne teşekkür eder.

The İstanbul Foundation for Culture and Arts
would like to thank
the Promotion Fund of the Turkish Prime Ministry,
the Ministry of Culture, the Ministry of Tourism,
Greater Municipality of İstanbul and Municipality of Beyoğlu
whose generous contributions have made
the 22nd International İstanbul Film Festival possible.

FIAPF

Uluslararası Film Yapımcıları Dernekleri Federasyonu (Paris)
tarafından resmen tanınmıştır.

Accredited by the International Federation of
Film Producers Associations, Paris.

Fuji Film, Türkiye *(Mehmet C. Garan, Cem Sarp)*
Galata Film Yapımcılık *(Hidayet Pelit, Bülent Pelit)*
Golden Network Asia Ltd. *(Lammy Li)*
Goodfilm Co. *(San-ling Chang)*
Graphicland *(Yeşim Bilge)*
Greek Film Center *(Voula Georgakakou, Iliana Zakopoulou)*
Hindistan Başkonsolosluğu *(Vina Pandey)*
Hollywood Classics *(Melaine Tebb, Mandy Rosencrown)*
Hong Kong Film Festivali *(Vivien Leung, Sharon Cheng)*
Hypnotic Pictures *(Bill Morrison)*
Instituto Cervantes Estambul *(Pedro Eusebio, Pablo Martin Asuero)*
Intercinema Art Agency *(Raissa Fomina, Irina Ignatieva)*
Iranian Independents *(Mohammad Atebbai)*
Isabella Gullo
İsmet Berkan
İsrail Başkonsolosluğu *(Zali de Toledo)*
İsrail Konsolosluğu
İsviçre Başkonsolosluğu
Italia Cinema *(Alessio Massatani)*
İtalya Başkonsolosluğu *(Luciano Pezzotti)*
İtalyan Kültür Merkezi, İstanbul *(Sylvio Marchetti)*
Jane Doe Films *(Amy Ziering Kofman, Michael Knudsen)*
The Japan Foundation *(Nooji Matsubara, Mari Hiruta)*
Japonya Başkonsolosluğu *(Takeshi Ishihara)*
Jerry Schatzberg
Jingle House *(Ömer Ahunbay, Hakan Özay)*
Sir John. Tooley
Kadir Sözen
Kadokawa *(Nami Kawamura, Izumi Nakamura)*
Kadokawa-Daiei Pictures Inc. *(Takayuki Yuhara, Tomoko Suzuki)*
Kadri Yurdatap
Kaleidoscope *(Bobby Bedi)*
Kıvılcım Müzik Enstrüman San. Tic. Ltd. Şti.-Astel Elektronik *(Verda Ulusoy, Bertan Taptık, Vecdi Yücelan)*
Kinoglaz *(Evgenia Tirdatova)*
Kültür A.Ş.
Labigfamily *(Nathalie Meyer)*
Lion's Gate Films Int. *(Laura Meikle)*
Lola Films *(Miriam Lopez Jadraque)*
Loop Filmworks *(Stephen Kijak)*
Lorenzo Destefano *(Dana Graham)*
Madras Talkies *(Mani Ratnam)*
Magyar Filmunio *(Annamária Basa)*
Maria Mavrikou
The Marmara *(Bike Gürsel, Cem Gündeş, Neslihan Özyiğit, Feza Solaklar, Ata Eremsoy, Didem Gürgam)*
Mas Matbaacılık A.Ş. *(Lokman Şahin, Cenap Kangöz)*
Mate Productions *(Pablo Dávila)*
Maydi Film *(Vicko Ruic)*
Meltem Cumbul
Menemsha Films *(Ermira Hoxha)*
Mihriban Sandal
Mij Film Co. *(Bahman Ghobadi, Parisa Rahimian)*
Mimeray
Mithat Alam
MGI International *(Michel Gue, Claude Nouchi)*
MGM *(John Kirk, Irene Ramos)*
MK2 *(Yann Marchet)*
Modern Entertainment
moneypenny filmproduktion gmbh *(Melanie Berke)*
MSÜ/STM *(Prof. Sami Şekeroğlu, Alev İdrisoğlu)*
Mustafa Altıntaş
Nat Film Festivali *(Kim Foss)*
National Film Center of Romania *(Alina Salcudeanu)*
National Film Organisation, Syria *(Mohammad Al-Ahmad)*
Necati Sönmez
New Films *(Meno Hason)*
New Media Generation *(Kei Horie)*
Nuri Bilge Ceylan
O2 Filmes *(Paulo Morelli, Claudia Büschel)*
Ömer Kavur
Özen Film *(Mehmet Soyarslan, Haluk Ünsal, Aygün Akhunbay)*
Paul Morrissey
Philadelphia Film Festivali *(Jennifer Arndt-Johns, Darren Chadwick)*
Photoplay Productions Ltd. *(Lynne Wake, Heather Cuffy)*
Production A Lucky Day *(Fernando Roca)*
Promoshop *(Sedat Altun)*
r film *(Erdi Zencirli)*
Reklam-İş *(Mehmet Süzen)*
Rexx Sineması *(Viron Anas, Merih Ergün)*
Rıfat Öktem
Roberto Cicutto
Safran *(Aslı Altan)*
Sandi Simcha DuBowski
Sanem Çelik
Savaş Barutçu ve Ekibi
Savoy Oteli *(Hasan Barut)*
Sayan Tur *(Vedat Sayan)*
Schenker BTL *(Alexandra Vallez, Julie Calmels)*
SESAM
Setindia *(Sneha Rajani)*
Sevil Sert
Sevin Okyay
Shochiku Co. Ltd. *(Kiwamu Sato, Shigeki Iwasaka)*
Sinefekt *(Cihan Baydur, Kerem Kurdoğlu)*
Sinemaj
Sinepop Sineması *(Mehmet Soyarslan, Bozkurt Tezcan)*
Singapur Film Festivali *(Philip Cheah, Meng Chue)*
Sky TV *(Sukhwant Dhadda)*
Sogepaq *(Beatriz Setuain Arraiza)*
Sony Spe, London *(Priti Peshawaria)*
Sözen Film *(Kadir Sözen)*
Storyteller
Studio Canal Plus *(Marie Boudier, Sybille Zaktreger)*
Swedish Film Institute *(Gunnar Almér)*
Swedish Film Institute, Cinemateket *(Jon Wengström)*
Şeref Gür
Tarık Akan
Taxim Hill *(Nihal Göndür)*
TF1 International *(Anita Jimmy, Catherine Piot)*
Tipograf *(Osman Tülü)*
Tunus Başkonsolosluğu *(Taoufik Jabeur)*
Türk Hava Yolları, Taksim Satış Müdürlüğü *(Nuran Abdullanoğlu, Dilek Koç, Semra Akbaba)*
TVOR *(Pape Boye)*
Twentieth Century Fox International *(Dougal Strachan, Toby Tennant, Lise Middleton, Martin Bromfeld)*
UIP Türkiye *(Mehmet Özduygu)*
Ulaşım A.Ş.
Umberto Rossi
Umut Sanat Filmcilik *(Funda İnceer, Orhan Meriç)*
Unifrance Film International *(Antoine Khalife)*
Universal Picture International *(Chris Mercier)*
Viking Turizm *(Simin Koçaş)*
Vivi Letsou
Wall Şehir Design *(Şenol Yüksel, Besnur Koran, Berna Karahan)*
WB, Türkiye *(Haluk Kaplanoğlu)*
Wild Bunch *(Carole Baraton, Lucie Kalmar, David Callahan)*
Workshop leppin moore hoerner GbR *(Sigrid Hoerner)*
Y&R Reklamevi *(Serdar Erener, Necmiye İşgören, Uğurcan Ataoğlu, Anet Tokatlıoğlu)*
Yamaç Okur
Yannis Simonides
Yasemin Pirinççioğlu
Yash Raj Films International Ltd. *(Yash Johar, Avtar Panesar, Resham Singh, Peter Fernandes)*
Yekta Kara
Yeni Yapım Film ve Reklamcılık *(Handan İpekçi)*
Yurdaer Altıntaş
Yusuf Karabol
Zefiro Film *(Franco Piavoli)*
Ziegler Film *(Tanja Meding)*

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı
22. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nin
gerçekleştirilmesinde büyük destek sağlayan
Resmi Sponsorları'na teşekkür eder.

The İstanbul Foundation for Culture and Arts
would like to thank the Official Sponsors
whose generous contributions have made the
22nd International İstanbul Film Festival possible.

Resmi Taşıyıcı
Official Carrier

DHL WORLDWIDE EXPRESS

Resmi Konaklama
Official Hotel

THE MARMARA

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı
22. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nin
gerçekleştirilmesinde büyük destek sağlayan
Festival Sponsoru'na
teşekkür eder.

The İstanbul Foundation for Culture and Arts
would like to thank
the Festival Sponsor
whose generous contribution has made the
22nd International İstanbul Film Festival possible.

TURKCELL

Barış içinde bir dünya için 'sanat'a sahip çıkmalıyız.

Sektörümüzün dünya lideri olarak bu sorumluluğu yıllardır üstleniyoruz.
Uluslararası İstanbul Film Festivali'nin resmi taşıyıcı sponsoru olarak
9 yıldır yüzlerce filmi ve binlerce sanatseveri İstanbul ile buluşturmanın
gururunu sizlerle paylaşıyoruz

2003 RESMİ TAŞIYICI
İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

DHL
WORLDWIDE EXPRESS®

Tel: 444 00 40 www.dhl.com.tr

Bu ülkenin aydınlık insanları

Size

Cumhuriyet

MÜZİĞİN I
FAZIL SAY Y
Gürgi

Çağ Pazarlama A.Ş. Tı
(34334)Cağaloğlu-İstar

KURUCUSU: YUNUS NADİ (1924-1945) BAŞYAZARI: NADİR NADİ (1945-1991)

5 MAYI

Yusuf ve Hüseyin'in öyküs

E GENÇLERİ ASARL

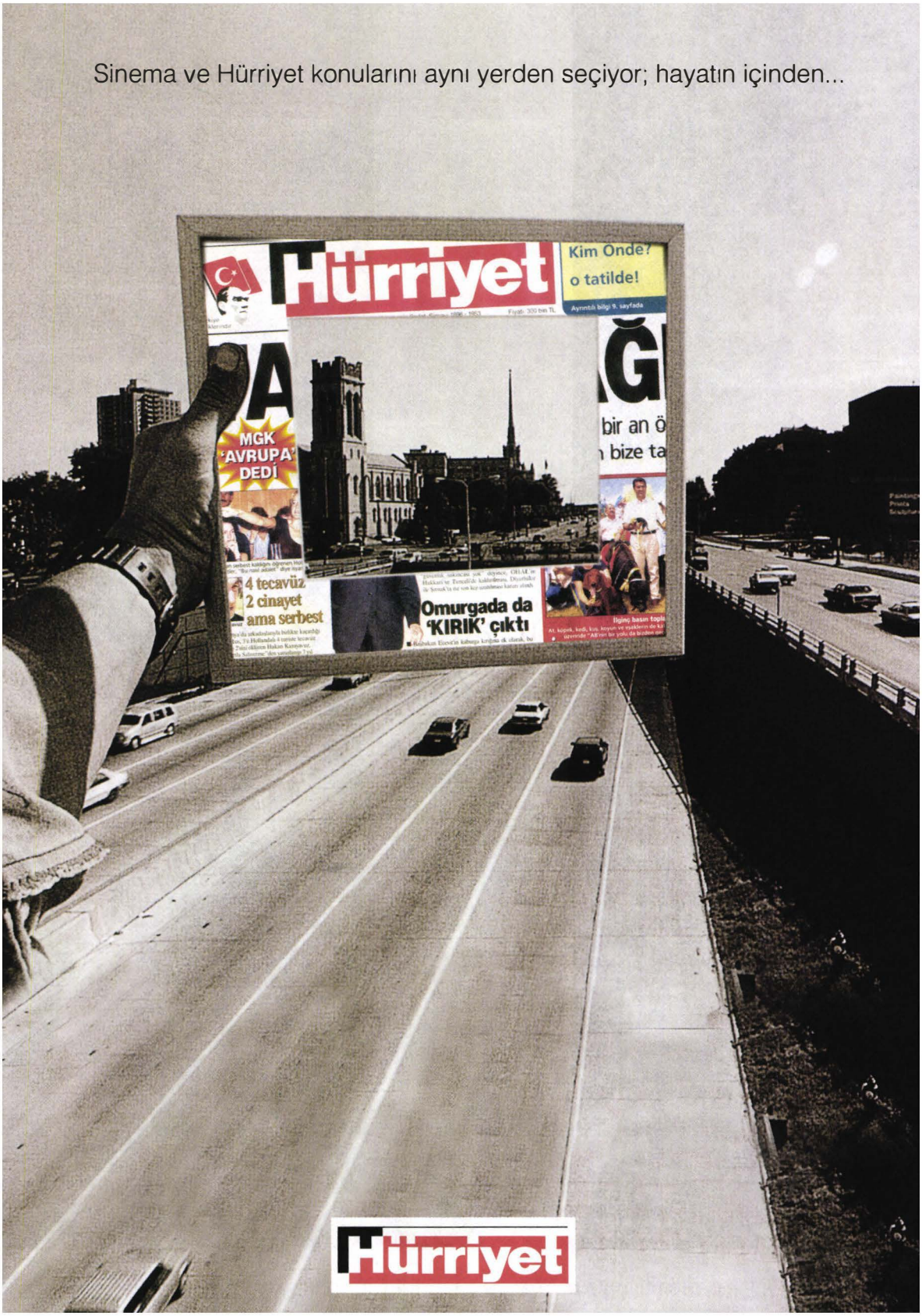
hareketi var, bu harekete
iyor: Delikanlım, iyi bak
nlık yaşamalarına izin
bir ülke için mücadele
rlar. Bütün bir dünya
am'da. ABD tutup da
er'i büyükelçi olarak
a ortalık karışıyor...
ürülüyor, Mehmet
Özgür ve niceleri
aları, o günlerde
tanımlanıyor...
Dizisi

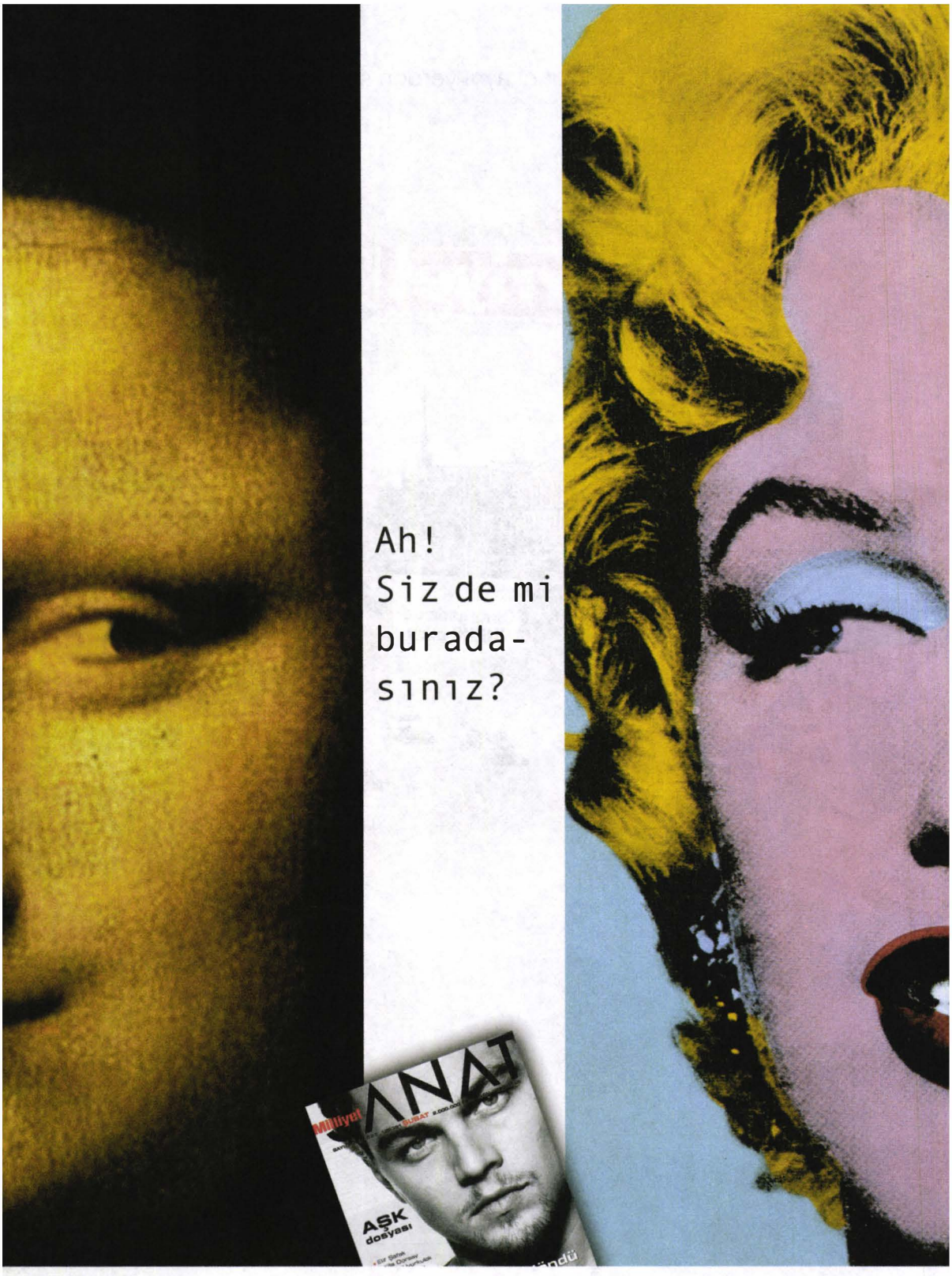

Devrime ve bağımsızlığa inanan, bu yüzden San
"Tam Bağımsız Türkiye için Mustafa Kemal Yi
"Anayasana Sahip Çık" mitingi düzenleyen ge
yol kalıyor, silahlı mücadeleye yönelmek. Türl
Ordusu ve Türkiye Halk Kurtuluş Partisi - Cepl

Sonunda 12 M ta gerçekleştirilen askeri darb
ler, i n seh ları hazırl
me giderken de ne için öldüklerini unutm
ını gürlükte haykırıyor: Yaşasın tam bağımsı
işçiler, köylüler. Yaşasın Marksizm

Sinema ve Hürriyet konularını aynı yerden seçiyor; hayatın içinden...

SANATIN HER TÜRÜ, HER AY MİLLİYET SANAT'TA BULUŞUYOR.

Kültüre ve Sanata

Radikal

Destek

Hayatın filmi...

Biz Sabah'ı, her gün
bir yönetmenin seçiciliğiyle
hazırlıyoruz. Sanki günün
filmini çeker gibi...

SABAH

"Türkiye'nin en iyi gazetesi"

“Kabuk Değişikliği”

Basın, sabah - akşam Türkiye’de pek çok şeyin
değişmesi gerektiğini yazıp duruyor.

Halk buna hak veriyor.
Çünkü, Türkiye kabuk değiştirmek zorunda.

Ama herşey değişecek, yıpranmış,
işini tam yapamaz hale gelmiş
gazeteler değişmeyecek!

Bu mümkün değil.

Türkiye, başta basında değişiklik bekliyor.
Hatalarını görmesini, kendini
yenilemesini istiyor.

“Bağımsız gazeteciler” olarak,
bu değişime öncülük etmekten mutluyuz.*

VATAN
Bu Vatan Hepimizin

* *Vatan, yayın hayatının 6. ayında Türkiye’nin en önemli 4 gazetesi arasına girmeyi başardı. Çünkü halk destekliyor.*

PARKER WISE FOSSE FORMAN HITCHCOCK
BESSON DE PALMA LUMET BERGMAN STEVENSON
WELLES SCORSESE SODERBERGH ALTMAN
ALDRICH WAYNE CURTIZ FORD MINELLI LEONE
TARANTINO COPPOLA STONE KAZAN KRAMER

CNBC-e'de hergün 21:00'de film izlenir

yaşamın renkleri

www.cnbce.com

ilk bilen siz olun

CNN TÜRK

Turner DMG

DIGITURK sinemayı evinize getirir.

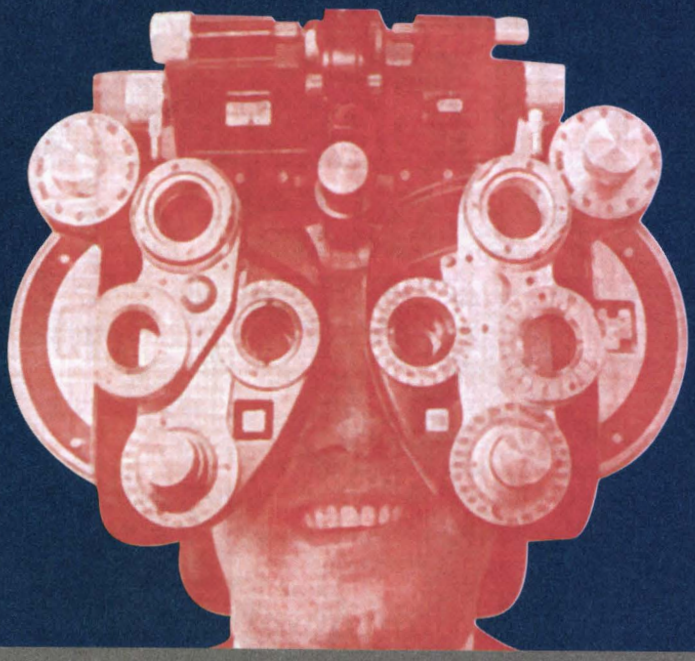
En yeni filmler, en popüler diziler... Hepsi 24 saat ve ister Türkçe ister orijinal dilinde...
Tam 11 sinema kanalı DIGITURK ile evlerinize geliyor.

Hemen Arayın!
(0212) 473 73 73
www.digiturk.tv

DIGITURK
Dünyayı evinize getirir.

YARINI GÖRMEK İÇİN ŞİMDİ

1
2
3
4
5
6
7

NTV

www.ntvmsnbc.com

7.
SANAT
EN
ÖN
SIRA
TRT'de
İZLEYİN
Beyaz Perde
Her Cuma
TRT 2
21:10
Sinema Büyüsü
Her Cumartesi
TRT 2
22:05
Sinema ve Edebiyat
Her Pazar
TRT 2
22:05
Sizinle Sizin İçin
TRT
www.trt.net.tr

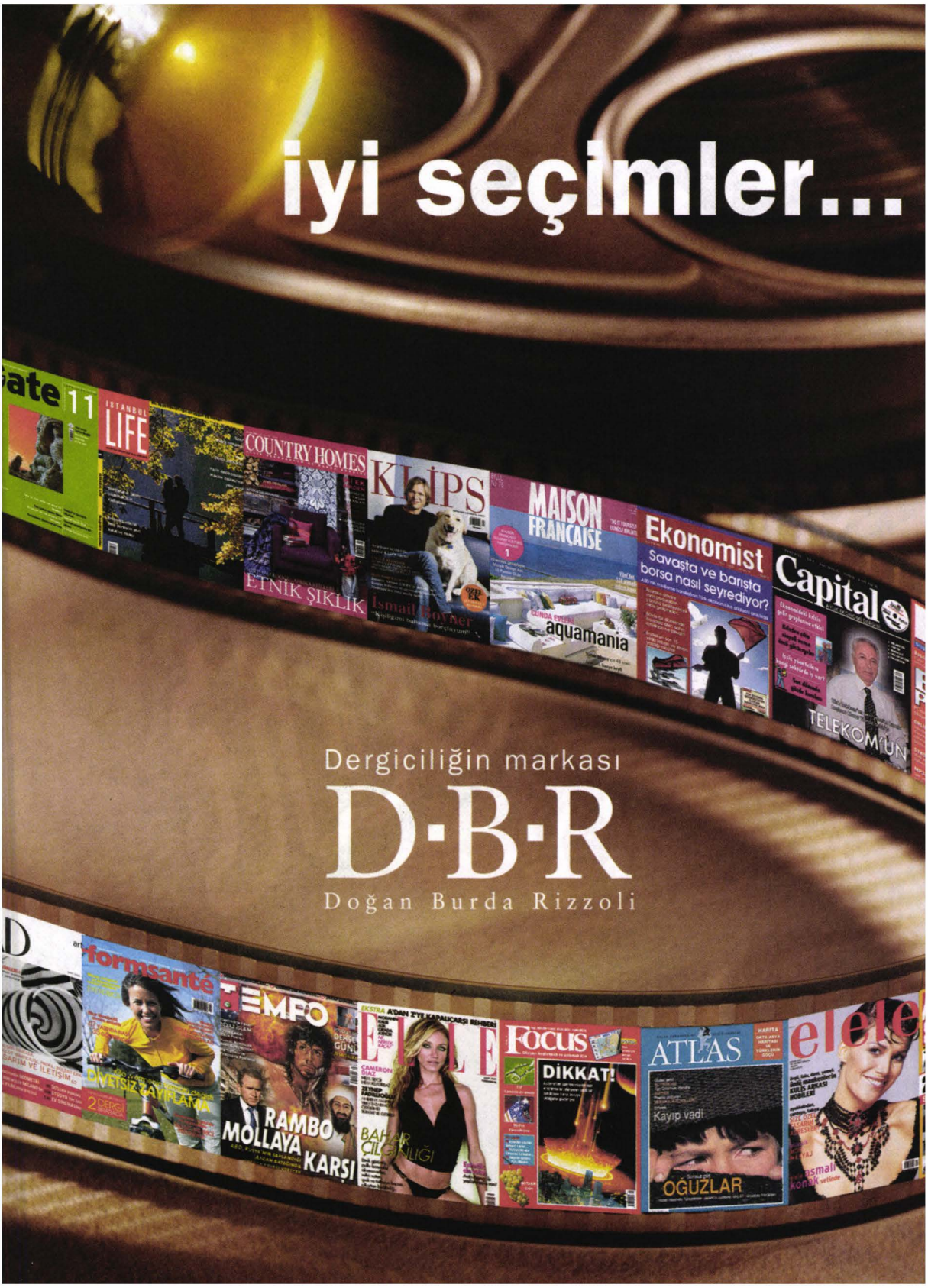

22.
ULUSLARARASI
İSTANBUL
FİLM
FESTİVALİ
Festival katılımcılarına
başarılar dileriz.
tv8
www.tv8.com.tr

I love **sinema**

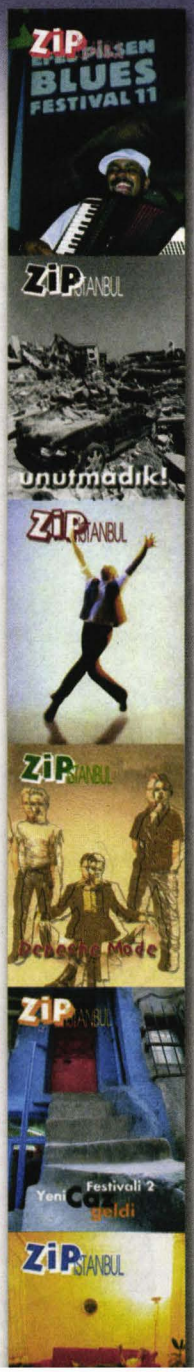
1 NUMARA HEARST

iyi seçimler...
ate 11
İSTANBUL LIFE
COUNTRY HOMES
ETNİK ŞIKLIK
KLİPS
İsmail Güneş
MAISON FRANÇAISE
aquamania
Ekonomist
Savaşta ve barışta borsa nasıl seyrediyor?
Capital
TELEKOMUN
Dergiciliğin markası
D·B·R
Doğan Burda Rizzoli
formsanté
DİVETSİZ SAYFİYE
TEMPO
RAMBO MOLLAYA KARŞI
ELLE
BAHAR ÇILGINLIĞI
Focus
DİKKAT!
ATLAS
Kayıp vadi
OĞUZLAR
elele

Time Out
İstanbul
İstanbul'un yaşam dergisi
www.timeoutistanbul.com

kent kullanma kılavuzu

ücretsiz

DIGITURK dünyayı evinize getirir.

Yemek, içki, moda, seyahat: İyi yaşama dair herşey Alice ve Fashion TV'de.
Doğayı, tarihi, egzotik ülkeleri keşfedecek, dünyaya yeni bir gözle
bakacaksınız. Tam 7 belgesel ve stil kanalı DIGITURK ile evlerinize geliyor.

Hemen Arayın!
(0212) 473 73 73
www.digiturk.tv

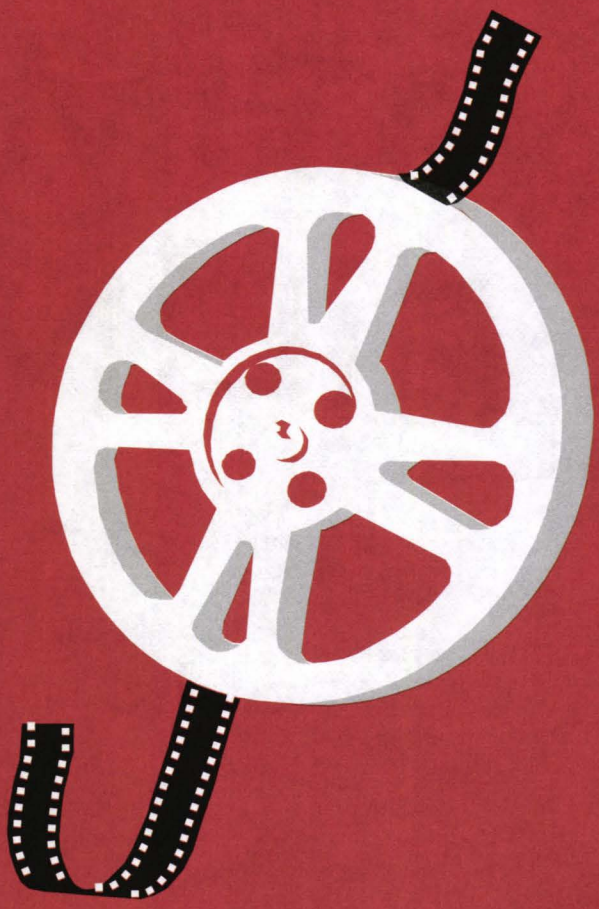
DIGITURK
Dünyayı evinize getirir.

Fida Film, başlangıcından bu yana İstanbul Film Festivali Sinema Yayın Sponsoru olmaktan gurur duyar.

FİDA
FİLM

FİLM = HEYECAN

İNTERNET = SUPERONLINE

Filmsever Superonline, 22. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nin
servis sponsoru olmaktan gurur duyar.

İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

SUPERONLINE®

22. Uluslararası İstanbul Film Festivali'ni
destekleyen Türk Hava Yolları,
Türkiye ve dünya arasında sanat köprüleri
kurmaya devam ediyor.

TÜRK HAVA YOLLARI

Fotoğrafın yeni odak noktası

POWERED by FUJIFILM

PHOTOXI

Fotoğraflar: Ali Bekman

Artık PHOTOXI var!..

Her türlü dijital fotoğraf makinesini deneyebilme olanağınızın bulunduğu Fujifilm'in yeni dijital teknoloji merkezinde, görüntüler üzerinde değişiklik yapılabiliyor, her tür kayıt ortamından istediğiniz boyutta baskı alınabiliyor ve fotografik danışmanlık hizmeti veriliyor.

Yalnızca dijital değil, geleneksel fotoğraf hizmetlerini de PHOTOXI'de bulabilirsiniz. PHOTOXI, 35mm ve APS fotoğraf makineleri ve her türlü amatör ve profesyonel film çeşitleri ile en kaliteli banyo ve baskı hizmetlerini sunuyor.

Fujifilm kalitesini ve teknolojisini en uygun fiyatlarla sunan PHOTOXI'nin fotoğraf çekim hizmetlerinden de yararlanabilirsiniz. Her türlü özel gün, ürün, moda, sanayi ve mimari çekim ihtiyaçlarınız için PHOTOXI hizmetinizde.

İşte PHOTOXI'de bulabileceğiniz ürün ve hizmetler:

- Dijital fotoğraf makineleri, bellek kartları ve aksesuarları,
- E-6, C-41 ve Siyah Beyaz film banyoları,
- Dia çoğaltma ve reprodüksiyon,
- 35mm fotoğraf makine ve filmleri,
- APS fotoğraf makine ve filmleri,
- Orta format fotoğraf makine ve filmleri,
- Bellek kartları, CD, ZIP ve disketten baskı,
- Negatif ve pozitiften büyük ebat baskı,
- Yüksek çözünürlükte tarama ve CD'ye kayıt,
- Görüntü üzerinde değişiklik imkanı,
- Her türlü özel gün, ürün, moda, sanayi, iç ve dış mekan çekimleri,
- DVD kayıt,
- Şirketler için dijital sistem çözümleri,
- Fotografik danışmanlık

PHOTOXI, fotoğraf çekme keyfinizi artırıyor....

digital
Tools for the imagination.

Professional E-6 Dia Banyo

Maçka, Eytam Caddesi 16/3
Nişantaşı – İstanbul
Tel: 0 212 231 03 99
Fax: 0 212 231 03 18
e-mail: info@photoxi.com
web: www.photoxi.com

PHOTOXI

FOTOĞRAF İLE İLGİLİ HERŞEY...

URBAN VISION OF ISTANBUL

Festi**wall**

Wall 22. Uluslararası İstanbul Film Festivali'ne katkıda bulunmaktan gurur duyar.

Wall

Wall Şehir Dizaynı ve Ticaret Ltd. Şti. İnönü Cad. Tüten Apt. No:28 Daire:8 Kat:5 Gümüşsuyu 80090 İstanbul Tel: 0212 292 92 50 Faks: 0212 244 29 26

www.wall.com.tr

Türkiye Kalite Derneği

Vizyonumuz

Toplam Kalite Yönetimi'nin ülke bazında yaygın ve etkin kullanımını sağlayarak dünyada örnek ve önder kuruluş olmak.

Misyonumuz

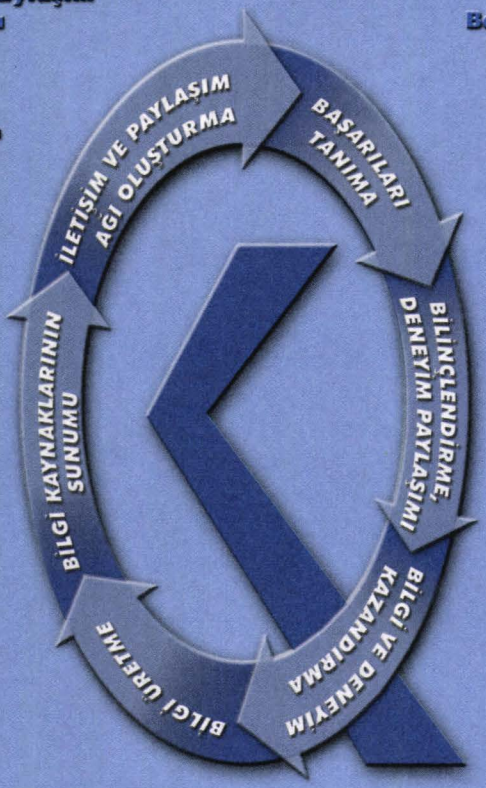
Ülkemizdeki tüm özel / kamu kurum ve kuruluşları ile sivil toplum örgütlerine dünya çapında kalite seviyesine ulaşmaları ve rekabet güçlerini artırmaları için uygun ortamlar yaratmak.

İletişim ve Paylaşım Ağı Oluşturma

- Şubeler
- Üye Kuruluşlar
- EFQM Üyeliği, Ulusal İşbirliği Ortaklığı
- Yerel Kalite Odakları
- Kalite ve Yönetim Sistemleri Fuarları

Başarıları Tanıma

- **Ulusal Kalite Ödülü**
  - İşletme kategorileri
  - Kamu Kategorisi
  - STK Kategorisi
- **Yerel Kalite Ödülleri**
- **Mükemmellik Aşamaları**
  - Mükemmellikte Kararlılık
  - Mükemmellikte Yetkinlik

Bilinçlendirme, Deneyim Paylaşımı

- Ulusal Kalite Kongresi
- Kamu Kalite Sempozyumu
- Avrupa Kalite Yönetimi Sempozyumu
- Mükemmelliği Arayış Sempozyumu
- Bursa Kalite Sempozyumu
- Kalite Şöleni
- Kalite Çemberleri
- Paylaşım Konferansı
- Yerel Kalite Günleri
- Önce Kalite Dergisi
- E-bülten

Bilgi Kaynaklarının Sunumu

- Kalite Kütüphanesi
- Etkileşimli Web Sitesi
- Excellence One
- KalDer Kıyaslama Veri Tabanı

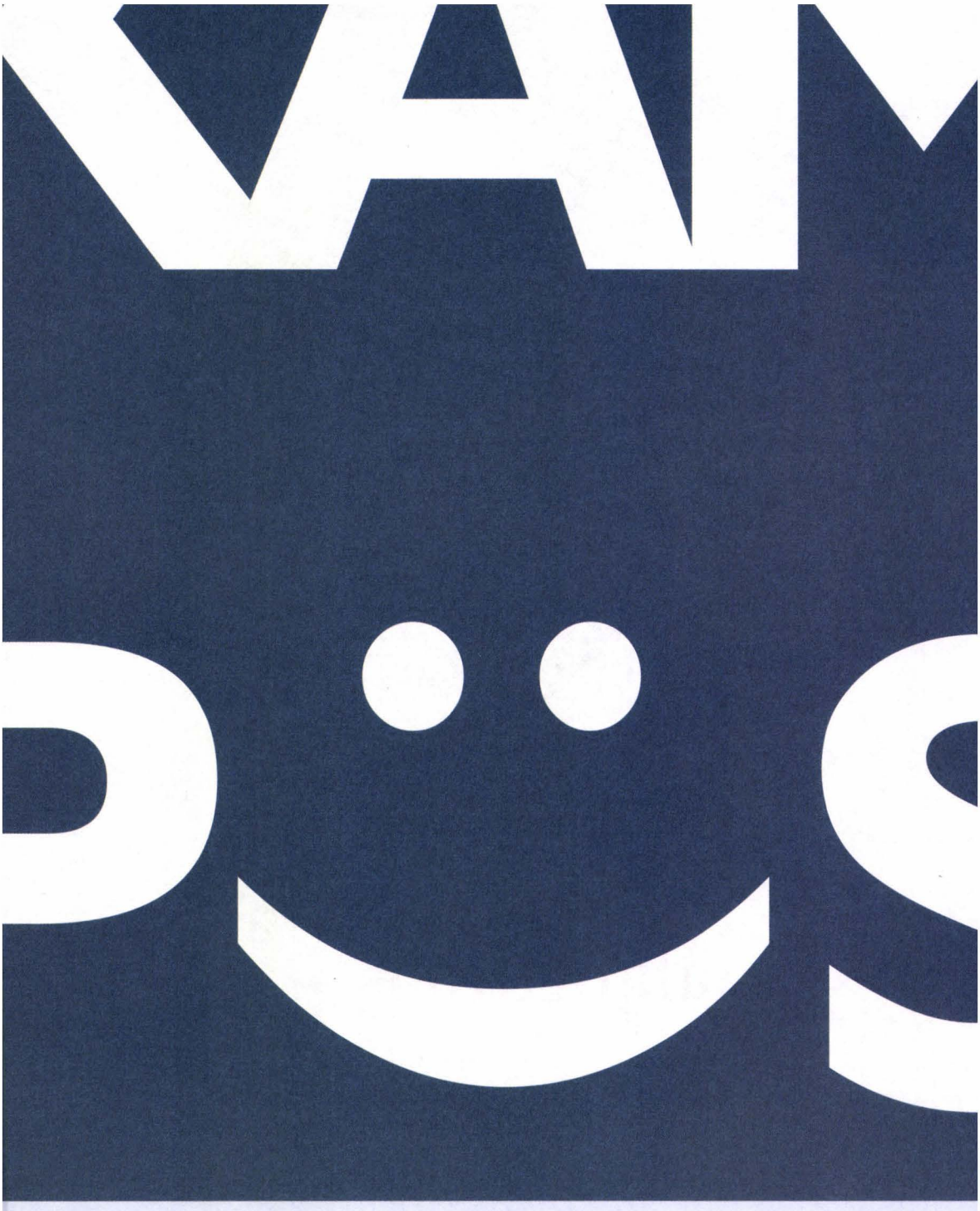
Bilgi Üretme

- Uzmanlık Grupları
- KalDer Yayınları
- KalDer Forum Dergisi
- Kıyaslama Raporları
- TKY Makale Yarışması

Bilgi ve Deneyim Kazandırma

- **Eğitimler**
  - Mükemmellik Modeli
  - Kalite ve Yönetim Sistemleri
- **Çalıştaylar**
- **Firma Ziyaretleri**
- **Kıyaslama Grup Projeleri**

KalDer Türkiye Kalite Derneği
Bağdat Caddesi No: 449/4 Kat:1, Suadiye 34740 İSTANBUL
Tel: (216) 411 00 34 Faks: (216) 411 00 36 E-posta: kalder@kalder.org http: //www.kalder.org

Kampüs Reklam 220.000 üniversite öğrencisine
22. Uluslararası İstanbul Film Festivali'ni tanıtmaktan mutluluk duyar.

KAMPÜS

Kasap Sok. Altınay İş Merkezi No:10 Kat:5 80280 Esentepe - İstanbul. tel: 0 212 211 50 35 faks: 0 212 211 53 17

www.kampus.com.tr

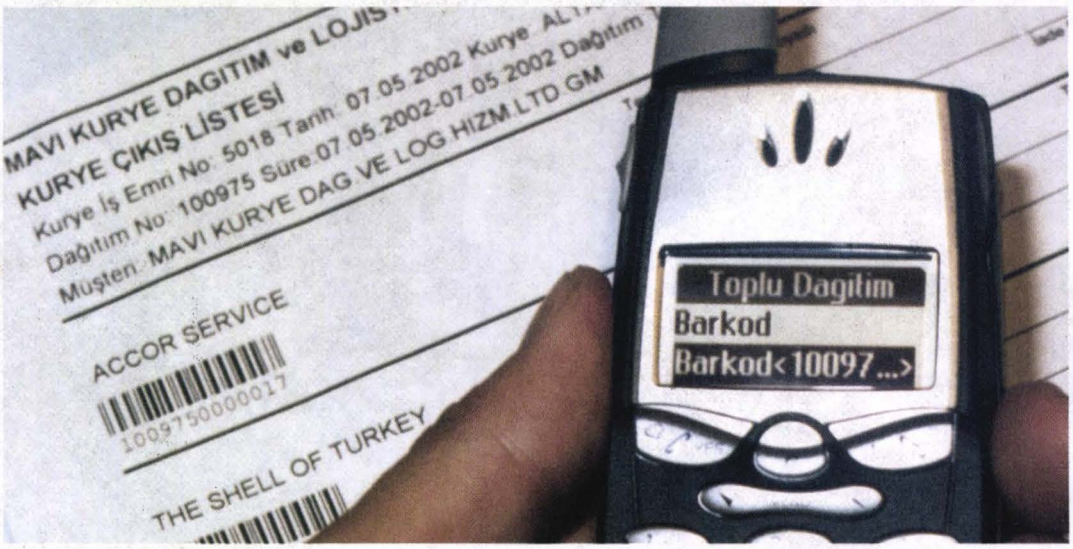
algoritma

Elektronik Altyazıda 10. Yıl

www.algoritma.com

b+Z=p*

formülü sizin için de önemliyse

TesliMBil On-line teslimat bilgisi sadece **MAVİ KURYE**'de

Sahadaki binlerce gönderinizi teslim edildiği an itibariyle **INTERNET** ortamında takip edebilirsiniz.

" Time Definite Delivery" hizmetimizle kıymetli evraklarınız yüksek teknolojik operasyon altyapısıyla alıcısına ulaştırılır.

"Same DayDelivery" hizmetimizle "Son Derece Acil" fakat zamanın çok kısıtlı olduğu şehirlerarası gönderilerinizi tarih değişmeden mesai saatleri içerisinde alıcısına teslim ediyoruz.

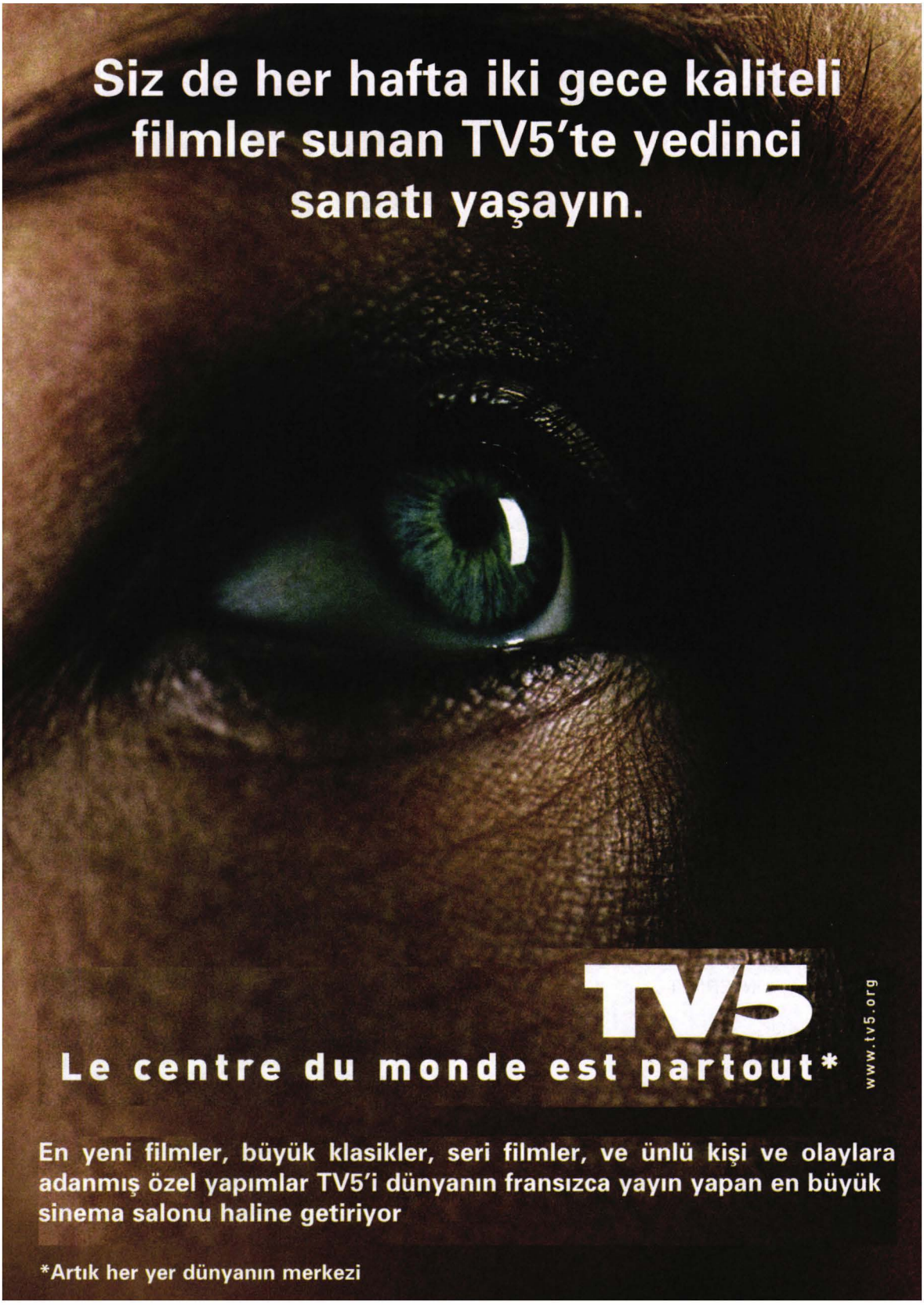

*** bilgi+zaman=para**

MAVİ KURYE DAĞITIM ve LOJİSTİK HİZ. LTD. ŞTİ.
Evren mah. Gülbahar Cad. Tufan Sok. Mavi İş merkezi No:14 34540 Güneşli-İstanbul
Müşteri Hizmetleri: (0216) 416 32 75 Tel: (0212) 630 96 69 (Pbx) Fax: (0212) 630 92 73-76
e-mail: satis@mavikurye.com.tr
hizmet@mavikurye.com.tr

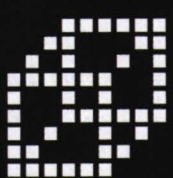
BL Courier® Express

Siz de her hafta iki gece kaliteli filmler sunan TV5'te yedinci sanatı yaşayın.
TV5
Le centre du monde est partout*
www.tv5.org
En yeni filmler, büyük klasikler, seri filmler, ve ünlü kişi ve olaylara adanmış özel yapımlar TV5'i dünyanın fransızca yayın yapan en büyük sinema salonu haline getiriyor
*Artık her yer dünyanın merkezi

EFES
Sinema
bu kapağın
altındadır.
www.efespilsen.com.tr
22. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde sinema keyfi,
yine Efes Pilsen'le yaşanacak.
Efes Pilsen, bu yıl da Festival kapsamında Türk filmlerinin
gösteriminin yapılacağı Beyoğlu Sineması'nın
sponsorluğunu üstleniyor.
İSTANBUL FİLM FESTİVALİ MEKÂN SPONSORU
İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI
EFES Pilsen
Bira bu kapağın altındadır.
ANADOLU GRUBU

Görsel sanatı tanıtmak,
tartışmak, kaydını tutmak
ve güçlendirmek için...

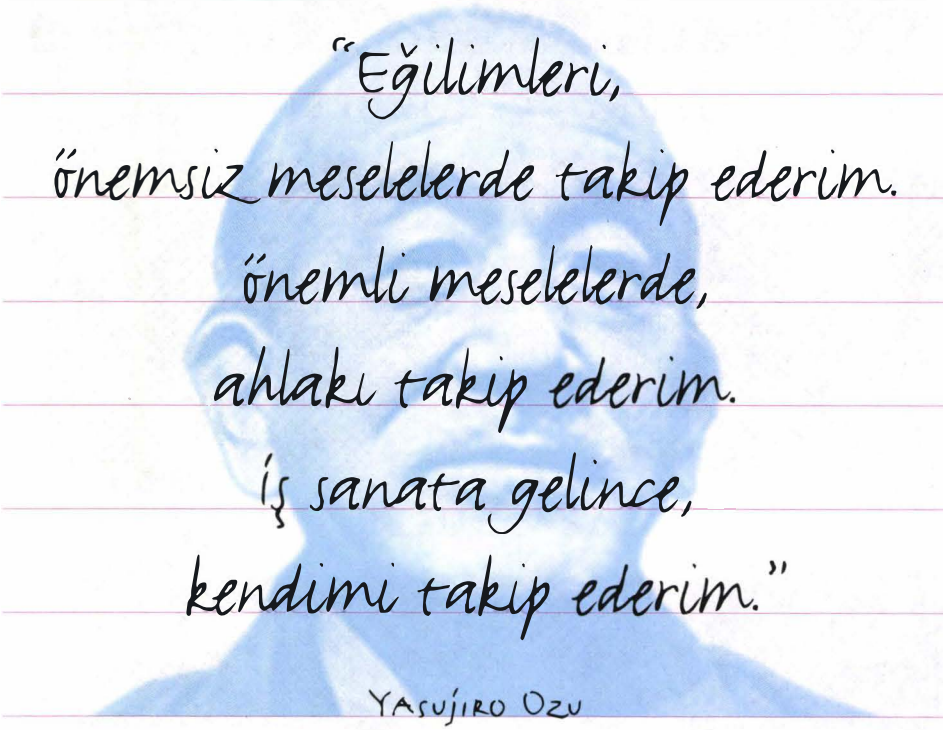
www.sanalmuze.org

Eczacıbaşı
Sanal Müzesi

Büyükdere Caddesi Ali Kaya Sokak No:7 Levent 34394 İstanbul Tel: +(90.212) 350 81 12/13/14 Faks: +(90.212) 280 82 44
E-posta: sanalmuze@eczacibasi.com.tr

Eczacıbaşı

Kazancı Yokuşu 64/4
Cihangir 34433 İstanbul
(0212) 249 01 01 pbx
(0212) 249 84 78
tipograf@tipograf.com

TİPOGRAF

www.tipograf.com

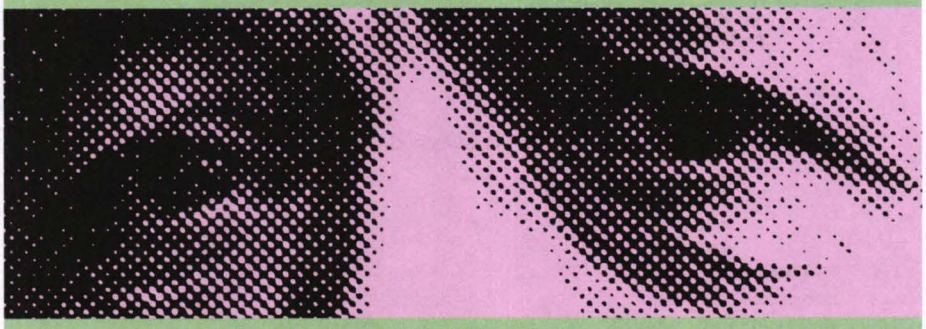
Üç Fotoğrafçı *Sanatçı Portreleri*

Artist Portraits Three Photographers

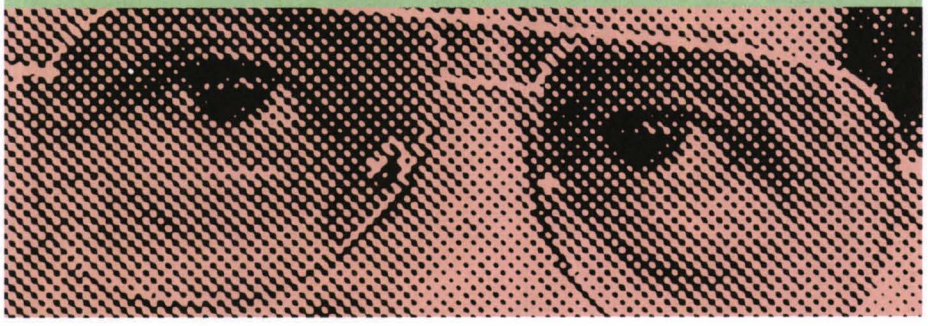
Jerry Schatzberg

Ara Güler

Şakir Eczacıbaşı

April 12 – 30 Nisan 2003

Dirimart – Abdi İpekçi Cad. Arman Palas 7/4
Nişantaşı / İstanbul
Hergün *Open everyday* 10:00 – 19:00

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı
İstanbul Foundation for Culture and Arts

Dirimart · Fujifilm · Akbank · BEK

JÜRİLER

JURIES

ULUSLARARASI YARIŞMA JÜRİSİ

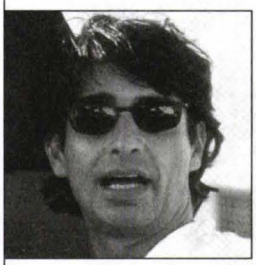
INTERNATIONAL COMPETITION JURY

JIM SHERIDAN (İrlanda Ireland) Başkan President

6 Şubat 1949'da İrlanda'nın Dublin şehrinde doğdu. Dublin'deki bir çocuk tiyatrosunda çalıştıktan sonra çalışmalarını kendisinin de kurucuları arasında bulunduğu "alternatif tiyatro" Proje Sanat Merkezi'yle sürdürdü. New York'a gitti, kısa süreyle New York Üniversitesi sinema okuluna kaydoldu, İrlanda Sanat Merkezi'nde sanat yönetmeni olarak görev yaptı. İlk yönetmenlik denemesi olan Oscar adayı filmi "My Left Foot / Sol Ayağım"da (1989) İrlandalı aktör Daniel Day-Lewis'le uyumlu bir iş ilişkisi başlattı. Bu ilişkiden "In the Name of the Father / Babam İçin" (1993) gibi mükemmel projeler doğdu. Son on yılda bazı filmlerin yapımcılığını üstlendi, En İyi Yönetmen, En İyi Senaryo (ortak) ve En İyi Film (yapımcı sıfatıyla) kategorilerinde Oscar adayı oldu.

Born on 6 February 1949 in Dublin, Ireland. He worked in Dublin-based children's theater, then with the "alternate theater" Project Art Centre, an organization he co-founded. He moved to New York, where he briefly enrolled in the New York University film school and served as artistic director of the Irish Arts Center. With his movie directorial debut, the Oscar-nominated "My Left Foot" (1989), he inaugurated a harmonious working relationship with Irish actor Daniel Day-Lewis, which has yielded such excellent projects as "In the Name of the Father" (1993). In the last decade he also produced some films. He won Oscar nominations for Best Director, Best Screenplay (as co-writer), and Best Picture (as producer).

ALUÍZIO ABRANCHES (Brezilya Brazil)

1961'de Brezilya'da, Rio de Janeiro'da doğdu. Ekonomiden mezun olduktan sonra seksenlerde London International Film School'da sinema okudu. Julien Temple ve Paul Mazursky'nin filmlerinde yönetmen yardımcısı olarak çalıştı. Paris'te ve Los Angeles'da yaşadı. İki belgeselin ve Carlo Caurati'nin 1995 tarihli uzun metrajlı kurmaca filmi "Carlota Joaquina, Princessa do Brasil"in yapımcılığını üstlendi. Yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca film, 1999 tarihli "Um copo de colera / Bir Bardak Suda Fırtına"dır. Bunu 2001'de "As tres Marias / Üç Maria" izledi.

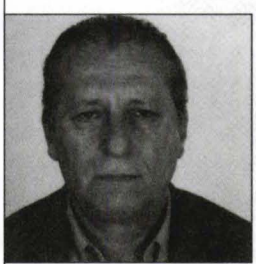
Born in Rio de Janeiro, Brazil in 1961. He graduated in economics before studying film at the London International Film School in the eighties. He worked as an assistant director on films by Julien Temple and Paul Mazursky. He has lived in both Paris and Los Angeles. He has produced two documentaries as well as Carlo Caurati's 1995 feature "Carlota Joaquina, Princessa do Brasil". His directed first feature film, "Um copo de colera / A Glass of Rage" in 1999. He followed it with "As tres Marias / Three Marias" (2001).

KUTLUĞ ATAMAN (Türkiye Turkey)

1961 yılında İstanbul'da doğdu. UCLA'de sinema okudu, Tiyatro Sanatları, Sinema ve Televizyon bölümünden 1988'de master aldı. ABD, Türkiye ve Almanya'da çalıştı, 1999'da Londra'ya yerleşti. Görsel bir sanatçı olarak ünü gittikçe arttı. Video enstalasyonları 1999'da Venedik Bienali'nde, 2002'de ise Documenta11'de gösterildi. New York'ta, Londra'da ve Avrupa'nın birçok şehrinde düzenli olarak sergiler açmaktadır. Sinemacı olarak iki uzun metrajlı kurmaca film yaptı: "Karanlık Sular" ve "Lola und Bilidikid / Lola ve Bilidikid". Her iki film de ticari olarak dünyanın her yanında gösterime girdi, çok sayıda ödülün yanısıra, eleştirmenlerden büyük övgü aldı.

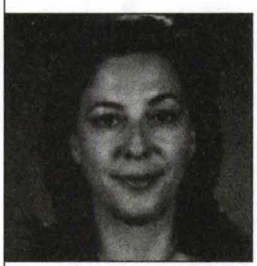
Born in İstanbul in 1961. He studied film at UCLA where he received a Master of Fine Arts from Department of Theater Arts, Motion Picture and Television in 1988. He worked in the US, Turkey and Germany and moved to London in 1999. He earned a growing reputation as a visual artist. His video installations were shown at La Biennale de Venezia in 1999 and Documenta11 in 2002. He regularly exhibits in New York, London and many cities in Europe. As a film-maker he has written and directed two feature films, "Karanlık Sular" and "Lola und Bilidikid". Both films were released commercially worldwide, receiving many awards and much critical acclaim.

AHMED BAHA EDDINE ATTIA (Tunus Tunisia)

1946'da Tunus'ta doğdu. Paris'te, Censier'de edebiyat okudu. Yönetmenlik diplomasını Roma'dan aldı. Önce yönetmen asistanı olarak çalıştı (1968-81), bir yandan da kısa filmler yönetiyordu. 1983'te kendi yapım şirketi Cinétélé Films'i kurdu. O günden beri hem çok sayıda kısa ve orta metrajlı filmin, hem de Nouri Bouzid ("Les sabots en or / Altın Nal", "Bezness / Jigolo"), Ferid Boughedir (Halfaouine / Çatıların Çocuğu), Moufida Tladi ("Les silences du palais / Sarayın Sessizliği"), Mehdi Charef ("La fille de Kelthoum / Kelthoum'un Kızı"), vb. gibi seçkin Tunuslu yönetmenlerin imzasını taşıyan 15 uzun metrajlı kurmaca filmin yapımcılığını üstlendi. 1992-94 arasında Kartaca Film Günleri'nin yönetmeniydi. Şu sıralarda ise APIMED (Uluslararası Akdenizli Bağımsız Yapımcılar Derneği) başkanıdır.

Born in 1946 in Tunisia. He studied Literature at Censier (Paris). He got his director's diploma from Rome. He first worked as assistant director (1968-81) while directing his own short films. In 1983 he founded his production company, Cinétélé Films, and since then he produced many short and medium length films as well as 15 feature films directed by such eminent Tunisian directors as Nouri Bouzid ("Les sabots en or", "Bezness"), Ferid Boughedir (Halfaouine), Moufida Tlatli ("Les silences du palais"), Mehdi Charef ("La fille de Kelthoum"), etc. He was the director of the Carthaga Filmdays from 1992-94. He is currently president of APIMED (International Association of Mediterranean Independent Producers).

MAHİNUR ERGUN (Türkiye Turkey)

1956'da doğdu. Üsküdar Amerikan Kız Lisesi'ni ve Ankara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nu bitirdi. Okuldan sonra Pars McCann reklam ajansında prodüksiyon sorumlusu olarak işe başladı. Daha sonra kendi reklam ajansını kurarak reklam filmleri yönetmenliğine başladı. 1987 yılında ilk video filmini çekerek sinema yönetmenliğine adım attı. Bu video filminden sonra üç tane sinema filmi yaptı. 1990'da televizyon kanalları için çalışmaya başladı. Reklam yönetmenliği ve TV çalışmalarını paralel olarak sürdürdü. Gelecek yıl çekmeyi planladığı "Öldüğüm Ülkeden Mektuplar" adlı yeni bir sinema filminin senaryosunu bitirmek üzeredir.

Born in 1956. She graduated from the Üsküdar American High School for Girls and Ankara University Press and Broadcasting College. After school she started working in Pars McCann agency as production supervisor. Then she founded her own advertising company and started directing commercials. In 1987 she started to work as a film director by making her first video film, after which she made three feature films. 1990 was the year she began working for TV channels, also continuing to work as a director of commercials. Nowadays she is about to finish the script for a new feature film that she plans to shoot next year, named "Öldüğüm Ülkeden Mektuplar / Letters from the Country I Died In".

ULUSLARARASI YARIŞMA JÜRİSİ

INTERNATIONAL COMPETITION JURY

DIMITRI HARITOS (Yunanistan Greece)

Film eleştirmeni. Atina'da doğdu, orada yaşıyor. Atina Üniversitesi'nde Siyasal Bilimler ve Ekonomi okudu. 1960'ların başlarından beri eleştirilerle, film kuramı ve görsel sanatlar üzerine metinler yazmaktadır. Ayrıca şiir de yazmaktadır. Uzun yıllar boyunca Yunan Film Eleştirmenleri Derneği'nin genel sekreterliğini sürdürdü. 1991-1993 arasında ise Yunan Sinema Merkezi'nin İkinci Başkanı'ydı. On üç yıldır Kültür Bakanlığı'nın Ulusal Film Danışma Kurulu üyesidir. ANTİ ve NEA ESTIA dergilerinde film eleştirileri yazmaktadır. Aynı zamanda Kalamata Uluslararası Belgesel Film Festival'nin Sanat Yönetmenidir.

Film critic. He was born and lives in Athens. He studied political Science and Economics at the University of Athens. He was been writing criticism and texts on film theory and the visual arts since the early sixties. He also writes poetry. For many years he was Secretary General and President of the Greek Association of Film Critics, while during the years 1991-1993 he was Vice President of the Greek Film Center. For thirteen years he has been a Member of the Ministry of Culture's Advisory Council on National Film. He writes film criticism for the magazine ANTI and NEA ESTIA. He is also the Artistic Director of the Kalamata International Documentary Film Festival.

CATHERINE WYLER (ABD USA)

Sinema, televizyon ve tiyatroyu içine alan bir meslek hayatı vardır. Stüdyo yöneticiliği yaptı, bağımsız yapımcı olarak çalıştı, bellibaşlı Amerikan kültür kurumlarında yönetim düzeyinde görev aldı. 2001 yılı Ocak ayında, yeni High Falls Film Festivali'nin Sanat Yönetmeni oldu. Yapımları arasında ünlü Warner Bros. filmi "Memphis Belle" ile PBS için yaptığı, Emmy adayı "Directed by William Wyler / Yönetmen William Wyler" (1986) ve TBS adına gerçekleştirdiği "Hot on the Trail" gibi televizyon belgeselleri de vardır. Son çalışması, kamu televizyonunda 2002 Mart'ında yayınlanan çokuluslu bir ortak yapım olan uzun metrajlı "Witness to Hope, The Life of Karol Wojtyla, Pope John Paul II / Umut Şahidi, Karol Wojtyla yani Papa John Paul II'nin Yaşamı"dır.

Her career spans the worlds of film, television and live theater. She has been a studio executive, an independent producer, and she has held leadership positions at major American cultural institutions. In January, 2001, she became Artistic Director of the new High Falls Film Festival. Her productions include the celebrated Warner Bros. film "Memphis Belle", television documentaries such as Emmy-nominated "Directed by William Wyler" for PBS (1986), "Hot on the Trail" for the TBS (1993). Her latest work is the feature-length "Witness to Hope, The Life of Karol Wojtyla, Pope John Paul II", a multi-national co-production which aired on public television in March 2002.

FİPRESCİ JÜRİSİ

FIPRESCI JURY

BOJIDAR MANOV (Bulgaristan Bulgaria) Başkan President

ZEYNEP TÜL AKBAL (Türkiye Turkey)

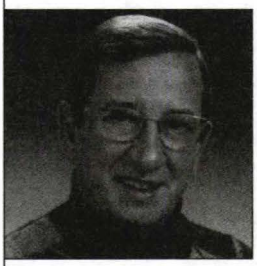
GÖNÜL DÖNMEZ-COLIN (Fransa France)

CONSTANTIN TERZIS (Yunanistan Greece)

İKBAL ZALILA (Tunus Tunisia)

ULUSAL YARIŞMA JÜRİSİ

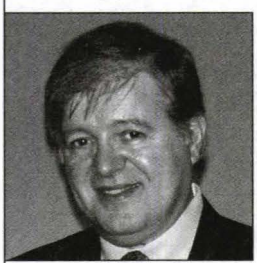
NATIONAL COMPETITION JURY

TUNÇ BAŞARAN (Türkiye Turkey) Başkan President

1938'de İstanbul'da doğdu. Edebiyat Fakültesi'ndeki eğitimini yarıda bıraktı ve sinemaya Memduh Ün'ün yanında senaryo diyaloğu yazarak başladı. Uzun bir süre Memduh Ün'ün asistanlığını yaptı. Bu arada Lütfi Ö. Akad, Halit Refiğ, Atıf Yılmaz, Ertem Göreç gibi ünlü yönetmenlerin yanında asistan olarak çalıştı. 40 kadar filmin yönetmenliğini yaptıktan sonra, 1972'de sinemaya ara verdi, reklam filmciliğine yöneldi. 1986'da "Biri ve Diğerleri"ni gerçekleştirdi ve bu filmle İstanbul Uluslararası Sinema Günleri'nde "Yılın En İyi Türk Filmi" ödülünü aldı. Aynı başarıyı bir sonraki filmi "Uçurtmayı Vurmasınlar"la (1988) sürdürdü. Filmleriyle çeşitli ulusal ve uluslararası festivallerde ödüller aldı.

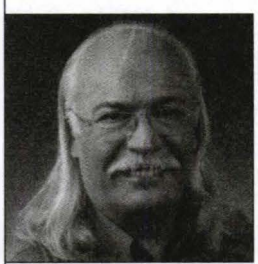
Born in 1938 in İstanbul. After studying literature for a period, he left school and began working as a dialogue writer for director Memduh Ün, larer becoming his assistant for many years. He also worked as assistant to such eminent directors as Lütfi Ö. Akad, Halit Refiğ, Atıf Yılmaz and Ertem Göreç. He had directed almost 40 films by 1972, when he switched to making commercials. Then in 1986, after a long period of silence, his "One and the Others" was released, and it won "Best Turkish Film of the Year" award ar the Istanbul International Film Days. He followed that film with "Don't Let Them Shoot the Kite" in 1988. He has been recognized with awards from many national and international film festivals.

ERCÜMENT AKMAN (Türkiye Turkey)

1950'de İstanbul'da doğdu. İlk sinema yazılarını 1967-79 yıllarında yayınladı. 1969-71 döneminde Hey Gençlik Dergisi'nde haber ve Türk film eleştirileri yazdı. 1998 yılından beri film ve mimarlık çalışmalarını Washington DC'de gerçekleştirmektedir. İstanbul'da yayınlanan Altyazı Dergisi'nde festival yazıları yazmakta, İnternet Film Terimleri Sözlüğü'nün Türkçe bölümüne katkıda bulunmaktadır. Toronto CIUT, CHIN radyo programlarında ve CTV televizyonunda sinema konuşmaları da yapmaktadır. Türk filmleri konusunda duyduğu kaynak eksikliğini gidermek amacıyla Turkish Cinema Newsletter'i 1995 yılında e-posta olarak başlatmış ve 1996'da, günümüzde de konusunun tek İngilizce sitesi olarak sürdürülen www.turkfilm.net'i kurmuştur.

Born in Istanbul in 1950. His first articles on cinema were published during the years 1967-79. From 1969-71, he wrote news articles and critics of Turkish films in Hey, a music magazine for young people. Since 1998 he has continued his film and architectural work in Washington DC. He has also been writing festival articles for the Altyazı, a film magazine published in Istanbul, and contributes ro the Turkish section of the Internet Film Terms Dictionary. He gives lectures on film on CIUT, CHIN radio programs and CTV television in Toronto. He has started the Turkish Cinema Newsletter as e-mail in 1995, in order to make up for a lack he sensed in resources on Turkish films, and in 1996 he esrablished www.turkfilm.net, the only English site on this subject.

CAHİT BERKAY (Türkiye Turkey)

1946'da Isparta'da doğdu. 1959'da ailesiyle birlikte İstanbul'a taşındı. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun oldu. 1965'te Selçuk Alagöz Orkestrası'nda profesyonel oldu. 1968'de dört arkadaşıyla birlikte Moğollar topluluğunu kurdu. Asıl enstrümanı olan gitarın yanısıra cura, bağlama, yaylı tanbur ve kabak kemaneyi batı müziği enstrümanlarıyla birlikte kullanan ilk müzisyen oldu. Moğollar Fransa'da üç long play, bir kırkbeşlik doldurdu ve 1971'de "Academie Charles Cross" Ödülü'nü kazandı. Sinema dünyasına Atıf Yılmaz'ın "Deli Yusuf" filmine yazdığı müzikle girdi. Film müziği çalışmalarıyla, üç Altın Portakal'ın yanısıra, iki kez Ankara Sinema Yazarları ve bir kez de Akdeniz Ülkeleri Filmleri Şenliği'nde En İyi Müzik Yapımcısı ödülü aldı.

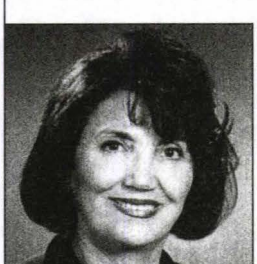
Born in Isparta in 1946. His family moved to Istanbul in 1959. He graduated from the Istanbul Univetsity Faculty of Economy. He became professional in 1965 in the Selçuk Alagöz Orchestra. In 1968 he formed the music group Moğollar with four friends of his. In addition to guirar, his main instrument, he became the first musician to make use of Turkish stringed instruments like cura, baglama, string tanbur and kabak kemane, togerher with western musical instruments. Moğollar made three albums and a single in France, and received the "Académie Charles Cross" Prize in 1971. He entered cinema with the score he wrote for "Deli Yusuf", a film by Atıf Yılmaz. With his film music he received three Golden Oranges, two awards from the Ankara Film Critics and a Best Music Producer award from the Mediterranean Film Festival.

SANDRA HEBRON (İngiltere United Kingdom)

İngiltere'de doğdu. İletişim Bilimleri dalında, Sheffield City Polytechnic'den mezun oldu (1983), master'ını da Kültür Çalışmaları konusunda, Sheffield Hallam Üniversitesi'nden aldı (1990). 1984 ile 1990 arasında, üç kısa film yazıp yönetmek için bir devlet yardımı gördü. Öncelikle senarist/yönetmen/kurgucu olarak, hem belgesel hem kurmaca film yapımında deneyim sahibidir. 1997'de Londra Film Festivali program sorumlusu oldu. 1998-2001 arasında Festival'de Yönetmen Yardımcısı olarak çalıştıktan sonra, 2002 Ocak'ında Sanat Yönetmenliği görevine getirildi. Şu sıralarda İngiltere'nin bu en büyük sinema olayının genel sanat yönetimiyle program seçiminden sorumludur.

Born in the United Kingdom. She graduated from Sheffield City Polytechnic in Communication Studies (1983) and got her masters in Cultural Studies from Sheffield Hallam University (1990). Between 1984 and 1990, she was recipient of grant aid to write and direct three short films. She is experienced in both documentary and fiction filmmaking , primarily as a writer/director/editor. In 1997 she became programmer for London Film Festival. After serving as Deputy Director, from 1998-2001, she was assigned as Artistic Ditector of the festival on January 2002. She is currently responsible for overall artistic direction of and program selection for Britain's largest public film event.

SEZER SEZİN (Türkiye Turkey)

1928'de İstanbul'da doğdu. Orta öğrenimi sırasında ilk kez sahneye çıktı. Sanat hayatı profesyonel olarak 1942'de Atilla Revüsü Kumpanyası'nın dansçılarından birisi olarak başladı. 1944'te Vedat Örfi Bengü ile birlikte "Sezer Tiyatrosu" adıyla bir tiyatro grubu kurdu ve Anadolu turnelerine çıktı. Sinema çalışmaları 1945 yılında yönetmenliğini Refik Kemal Arduman'ın yaptığı "Köroğlu" adlı filmle başladı. 1946'da "Damga" adlı filmde ilk kez yapımcı ve başrol oyuncusu olarak adını afişlere yazdırdı. Sinema çalışmalarını 1967 yılına kadar sürekli yükselen bir grafik içinde sürdürdü. 1965'te İzmir Enternasyonal Fuarı 1. Fuar Filmleri Şenliğinde "Üç Tekerlekli Bisiklet" filmindeki başarılı oyunuyla "En İyi Kadın Oyuncu" ödülünü aldı. Sinemayı bıraktıktan sonra 1970'te tekrar sahneye döndü.

Born in Istanbul in 1928. She first went on stage during her secondary education. Her career as a professional started in the Atilla Revue Company in 1942 as one of the dancers. In 1944, she founded a theatre group named "Sezer Tiyatrosu / Sezer Theatre" with Vedat Örfi Bengü and went on tours in Anatolia. Her film career starts in 1945, with "Köroğlu", directed by Refik Kemal Arduman. In 1946 she first had her name in the posters as producer and star for "Damga". She continued to work in cinema until 1967, with an ever-rising graphic. In 1965, she received the "Best Actress" award in the İzmir International Fair 1st Fair Films Festival, for her successful performance in the film "Üç Tekerlekli Bisiklet". After she quit cinema, she went back on stage in 1970, by founding a theater group.

AÇILIŞ VE KAPANIŞ FİLMLERİ

OPENING AND CLOSING FILMS

ÇİN-GÜNEY KORE CHINA-SOUTH KOREA

BİRLİKTE

HAN NI ZAI YIQI

TOGETHER

Yönetmen Director: *Chen Kaige*
Senaryo Screenplay: *Chen Kaige & Xue Xiaolu* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Kim Hyung-Koo* **Kurgu** Editing: *Zhou Ying* **Müzik** Music: *Zhao Lin* **Oyuncular** Cast: *Tang Yun, Liu Peiqi, Chen Hong, Wang Zhiwen, Chen Kaige, Chen Qian, Zhang Qing, Kim Hairi, Liu Bing* **Yapımcılar** Producers: *Chen Hong & Lee Joo-Ik* **Yapım** Production Co.: *21st Century Shengkai Film Company* **Dünya Hakları** World Sales: *Moonstone Entertainment* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Umut Sanat Filmcilik*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *117'*

■ Chen Kaige filmlerinin en dikkat çekici yanı, sınıf duyarlılığının duygular, ahlâk ve siyasetin karmaşık dünyasına uygulanışı olmuştur. Son derece yetenekli bir genç kemancının ile gayretkar emekçi babasının, klasik müzik dünyasının acımasız rekabet ortamında ayakta kalma çabalarını yansıtan bu öyküsünde, Kaige ayırt edici özelliği olan öykü anlatma gücü ve zarif vizyonuyla bir kez daha doğru tınıları buluyor. Müzik, bu çocuğun tek iletişim aracı; hiç tanımadığı müzisyen anneye ve hiçbir zaman tam olarak karşılaşmadığı dişil bir dünyaya aitmiş gibi görünen o duyguları ifade etmesinin tek yolu. Ancak, yeteneğinin keşfedilmesini ve bu yeteneğin profesyonel bir kemancının saygıdeğer kariyerine dönüştürülmesini talep edense, şöhret ve başarı odaklı, erkek bir dünya. Bu, Kaige'nin klasik, kusursuz bir biçimde düzenlenmiş imgelerinden ve anlatımın her anından doğan alışılmadık bir duygusallıktan destek alan, içtenlik dolu bir drama. Ancak öykü, güç ve para kazanma dürtülerinin artık gerçek insan ilişkilerinin önüne geçemediği Çin toplumundaki güçlü değişimler üzerine daha büyük ölçekli bir meditasyonla da içiçe geçiyor "BİRLİKTE, sorusunu sadece Çin insanına değil, tüm insanlara soruyor: Artık isteyebileceğiniz her şeyi elde ettiniz, ama acaba gerçekten ihtiyacınız olan şeyi de elde edebildiniz mi?" – Chen Kaige

■ The most distinguishing feature of Chen Kaige's body of work is his consideration of class applied to the complex world of emotions, morals and politics. Equipped with his trademark storytelling strength and elegant vision, Kaige touches the right chord once more with the story of an extremely talented young violinist and his hard-working father who struggle in the brutally competitive world of classical music. Music is the boy's only way of communicating – of expressing those feelings that seem to belong to the musician mother he has never known, and to a feminine world he has never really encountered. However, it is a male world of fame and success that demands his talent be captured and developed into the estimable career of a professional violin player. Abetted by the Kaige's classical, impeccably composed images and an unusual emotional presence born of each moment of narration, this is an intimate drama that dovetails with a larger-scale meditation on the powerful changes underway in Chinese society, where power and money-making may no longer have a priority over the importance of true human relationships. "TOGETHER poses the question before not only Chinese people but people everywhere: Now that you have everything you could possibly want, do you have what you truly need?" – Chen Kaige

CHEN KAIGE

12 Ağustos 1952'de Pekin'de doğdu. Ünlü film yönetmeni Chen Huaikai'nin oğludur. 1975'te Pekin Film Stüdyoları laboratuvarlarında teknisyen olarak çalışmaya başladı. 1978'de Pekin Sinema Akademisi'nin giriş sınavlarını kazanmayı başardı. 1982'de eğitimini bitirdikten sonra, yönetmen yardımcısı olarak görev aldı ve TV için iki film çekti. Üç kurmaca film yönettikten sonra, 1988'de konuk eğitimci olarak geldiği New York'a yerleşmeye karar verdi. Üç yıl sonra Çin'e geri dönerek yönettiği "Bian zou bian chang / Telin Ucundaki Yaşam" ile 1992 İstanbul Film Festivali'nde Altın Lâle'yi kazandı. Ertesi yıl "Bawang bieji / Elveda Cariyem" ile Cannes'da Altın Palmiye ve FIPRESCI ödülünü aldı.

Born in Beijing on 12 August 1952. He is the son of well-known film director Chen Huaikai. In 1975 he started to work as a technician in the laboratories of the Beijing Film Studios. In 1978 he managed to pass the entrance examinations and studied in the Beijing Film Academy. In 1982, after completing his studies, he was appointed assistant film director and later made two plays for TV. After directing three feature films, in 1988 he went to New York as a visiting scholar and decided to settle there for good. Three years later he came back to China where he directed "Bian zou bian chang / Life on a String" which won the Golden Tulip award in 1992 İstanbul Film Festival. The following year "Bawang bieji / Farewell My Concubine" received both the Golden Palm and the FIPRESCI Prize at Cannes.

Filmleri
Filmography

1984 *Huang tudi* Sarı Toprak
1985 *Da yue bing* Büyük Geçit Töreni
1987 *Hai zi wang* Çocukların Kralı
1991 *Bian zou bian chang* Telin Ucundaki Yaşam
1993 *Bawang bieji* Elveda Cariyem
1996 *Feng yue* Baştan Çıkaran Ay
1999 *Jin ke ci qin wang* İmparator ve Katil
2002 *Killing Me Softly* Beni Yumuşakça Öldürürken
Han ni zai yiqi Birlikte
100 Flowers Hidden Deep Derine Saklanmış 100 Çiçek ("On Dakika Sonra: Trompet" filminde kısa bir bölüm A short episode in "Ten Minutes Older: The Trumpet")

İSPANYA-ARJANTİN SPAIN-ARGENTINA

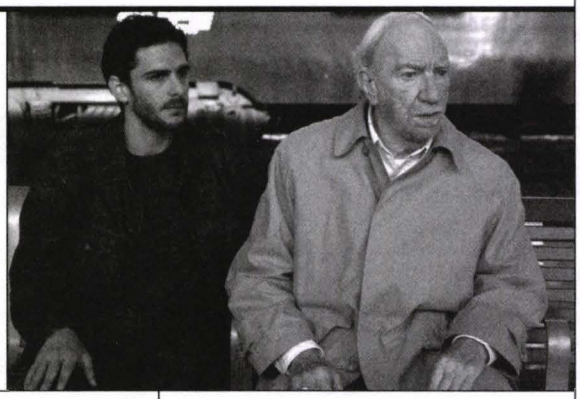
SINIRSIZ KENTTE

EN LA CIUDAD SIN LÍMITES

THE CITY OF NO LIMITS

Yönetmen Director: *Antonio Hernández* **Senaryo** Screenplay: *Antonio Hernández & Enrique Brasó* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Unax Mendia* **Kurgu** Editing: *Javier Lafaille & Patricia Enis* **Müzik** Music: *Victor Reyes* **Oyuncular** Cast: *Leonardo Sbaraglia, Fernando Fernán-Gómez, Géraldine Chaplin, Ana Fernández, Adriana Ozores, Alfredo Alcón, Leticia Brédice, Roberto Álvarez* **Yapımcılar** Producers: *Antonio Saura & José Nolla* **Yapım** Production Co.: *Iconica S.A.; Zebra Producciones S.A., Patagonik Film Group* **Dünya Hakları** World Sales: *Sogepaq*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *120'*

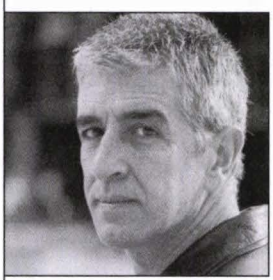
■ Öldürücü bir hastalığın pençesindeki Max, son günlerini Paris'te, karısıyla tanıştığı şehirde geçirmeyi seçmiştir. Üç oğlu – pragmatik Alberto, başarısız Luisito ve idealist Victor – hastanedeki odasının çevresinde dolaşıp sonun gelmesini bekler. Victor, babasının ısrarı üzerine onu hastaneden kaçırır, ama adamın büyüdüğü şehri tanımadığını görünce hayretler içinde kalır. Max'in kaygı ve korkuları, Victor'u babasının geçmişinde bir yolculuğa çıkarır. Paranoya ile korku arasındaki ilişkinin giderek daha da bulandığı ve hiçbir şeyin sanıldığı gibi olmadığı bir yolculuktur bu. Antonio Hernández'in aile draması, geçmişteki hataların aileyi birarada tutan bağları tehlikeye attığı, çekici bir saplantı ve ihanet öyküsünü incelikle dokuyor. "Bir aile biraraya geldiğinde, oradaki herkesin ona yabancı olduğunun farkına varan normal bir genç adamın, çoğumuzdan daha iyi ya da daha kötü olmayan birinin öyküsünü anlatmak istedim... Victor kimsenin ama hiç kimsenin ihtiyar adamla ilgilenmemesine çok şaşırıyor. Elbette onu seviyorlar, ama hiçbiri onun söyleyecek bir şeyi olduğunu hayal etme zahmetine bile katlanmıyor. Onun konuşma hakkını mutlak bir şekilde elinden almışlar. Haysiyetini elinden almışlar." – Antonio Hernández

■ The terminally ill Max has chosen to spend his final days in Paris, the city where he met his wife. His three sons – the pragmatic Alberto, the ineffectual Luisito and the idealistic Victor – hover around his hospital room waiting for the end to come. At his father's insistence, Victor smuggles his dad out of the hospital, but is shocked to learn that the old man doesn't at all recognize the town where he grew up. Max's anxieties and fears lead Victor on a journey into his father's past where the relationship between paranoia and fear becomes ever more blurred and nothing can be taken for granted. Antonio Hernández's atmospheric family drama weaves a compelling narrative of obsession and betrayal where mistakes of the past threaten the fragile bonds that keep the family together. "I wanted to tell the story of a normal young man, neither better nor worse than many of us, who joins a family gathering and realizes that they are alien to him... Victor is amazed by the fact that nobody, nobody pays attention to the old man. They love him, surely, but none of them even bothers to imagine that he has something to say. They removed his right to speak once and for all. They took away his dignity." – Antonio Hernández

ANTONIO HERNÁNDEZ

1953'te İspanya'da, Salamanca'da doğdu. Madrid'deki Complutense Üniversitesi'nde sinema okudu. 1975'ten beri yönetmenlik, yapımcılık ve oyunculuk yapmaktadır. 1976'da Micrafilm yapımevini kurdu. Bu şirket için reklamlar, kısa ve uzun metrajlı filmler çekti, bu filmlerden birkaçı uluslararası festivallerde gösterildi. 90'larda Entretres adında bir TV komedi grubu kurdu. 1994'ten 2000'e kadar, Zeppelin Televisión yapım şirketinde yaratıcı direktörlük yaptı, bu firma için çeşitli dizilerle programların yapımını ve yönetimini üstlendi. 2000'de Madrid'deki Zebra Producciones'in kurucuları arasında yer aldı. SINIRSIZ KENTTE yönettiği yedinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Salamanca, Spain in 1953. He studied film at Complutense University of Madrid. He has worked as a director, producer and actor since 1975. In 1976 he founded the Micrafilm production house, for which he produced and directed commercials, shorts and features, several of which were shown at international festivals. In the '90s he founded a TV comedy ensemble, the Entretres. From 1994 to 2000 he was creative director of Zeppelin Televisión production company, for which he produced and directed numerous series and programs. In 2000 he co-founded Zebra Producciones in Madrid. THE CITY OF NO LIMITS is the seventh feature film he directed.

Filmleri
Filmography

1975 *Soldado* (short kısa film)
1976 *Gustavo y la modelo* (short kısa film)
1977 *El arca de Noé* (short kısa film)
1979 *F.E.N.*
1980 *Apaga... y vámonos*
1991 *Cómo levantar mil kilos*
1998 *Lisboa*
2000 *El gran Marciano*
2001 *Al alcance de la mano*
2002 *En la ciudad sin límites*

ULUSLARARASI YARIŞMA

INTERNATIONAL COMPETITION

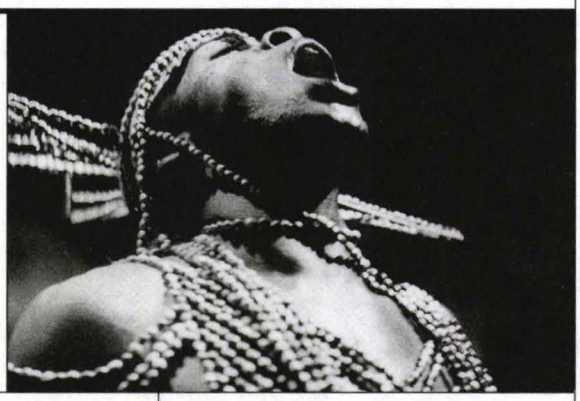

BREZİLYA-FRANSA BRAZIL-FRANCE

MADAME SATÃ

Yönetmen Director: *Karim Aïnouz* **Senaryo** Screenplay: *Karim Aïnouz* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Walter Carvalho* **Kurgu** Editing: *Isabela Monteiro de Castro* **Müzik** Music: *Marcos Suzano & Sacha Amback* **Oyuncular** Cast: *Lázaro Ramos, Marcélia Cartaxo, Flavio Bauraqui, Felippe Marquez, Emiliano Queiroz, Renata Sorrah* **Yapımcılar** Producers: *Isabel Diegues, Mauricio Andrade Ramos, Walter Salles, Don Ranvaud* **Yapım** Production Co.: *VideoFilmes; Dominant 7 Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *Wild Bunch*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *105'*

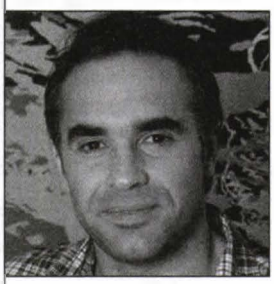
■ Yazar-yönetmen Karim Aïnouz'un görkemli, hareketli filmi MADAME SATÃ, travesti João Francisco'nun popüler bir kahraman olmasına ramak kaldığı anı yakalıyor. 1932'nin yoksul ama coşkun Lapa bölgesinin atmosferini ve 1888'de köleliğin kaldırılmasını takip eden yıllarda bu bölgenin Afrika kökenli Brezilyalı halkının hayatını, ayrıntılı bir biçimde canlandırıyor. João Francisco'nun manevi ailesi, cana yakın fahişe Laurita ile herkesin üzerine titrediği genç kızı; vahşi Taboo; Francisco'nun yeniyetme sevgilisi Renatinho; ve ikinci evleri olan Blue Danube (Mavi Tuna) kulübünün sahibi Amador'dan oluşuyor. 1976 yılında kanserden ölmeden önce popüler bir yeraltı efsanesi haline gelen João Francisco'nun büründüğü kisveler, cinsiyetini, ırkını ve sınıfını (hepsi de bir şekilde marjinal ya da hor görülüyordu) direniş ve kuvvet bildirimlerine dönüştürüyor. Aïnouz, João Francisco'nun gösterdiği yoldan ilerliyor; kapsamlı bir biyografiyle bu görkemli karakteri açıkça teşhis etmeyi reddederek, öyküsünde oyunbaz bir yaklaşım sergiliyor. Yapaylığı bir siyasi yüzleşme eylemine dönüştüren bu adamın seyirciye saf, dolaysız bir içtenlikle seslenmesine olanak sağlıyor.

■ In MADAME SATÃ, writer-director Karim Aïnouz's sumptuous, kinetic spectacle captures the moment when drag queen João Francisco was on the brink of becoming a popular hero. It recreates in vivid detail the atmosphere of the seedy, yet vibrant, Lapa district in 1932, and the life of its African-Brazilian community in the years following the 1888 abolition of slavery. João Francisco's surrogate family includes the charming prostitute, Laurita and her young daughter whom everyone dotes on; the wild Taboo; Francisco's teenage lover, Renatinho; and Amador, the owner of the Blue Danube club which is their second home. João Francisco became a figure of popular underground legend before he died of cancer in 1976. The series of guises he adopts turn his sexuality, race and class – all of which are in some way marginalized or scorned – into statements of resistance and strength. Aïnouz follows João Francisco's lead, taking a playful approach to his story and refusing to pin down this magnificent figure down with extended biography. He allows the man who turned artifice into an act of political confrontation to speak to the audience with pure, direct sincerity.

KARIM AÏNOUZ

17 Ocak 1966'da Brezilya'da, Fortalesa'da doğdu. Brasilia Üniversitesi'nden mimarlık, New York Üniversitesi'nden ise film kuramı mezunudur. Doksanlı yılların başlarında birçok filmde yönetmen yardımcısı ve kurgucu olarak çalıştı; Walter Salles'in ünlü "Behind the Sun"ının (2001) yazımına katkıda bulundu. Çok sayıda belgeseli ve tanınmış "Seams / Ek Yerleri"nin (1993) de dahil olduğu kısa filmleri, dünyanın dört yanındaki festivallerde gösterildi. MADAME SATÃ (2001) yönetmenliğini yaptığı ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born on 17 January 1966 in Fortalesa, Brazil. He holds degrees in architecture from the University of Brasilia and (in?) film theory from New York University. He worked as an assistant director and editor on many films in the early nineties and co-wrote Walter Salles's celebrated "Behind the Sun" (2001). His numerous documentaries and short films, including the renowned "Seams" (1993), have played at festivals around the world. MADAME SATÃ (2001) is the first feature film he directed.

TUNUS-FRANSA TUNISIA-FRANCE

SİHİRLİ KUTU

SANDUK AJAB

THE MAGIC BOX

Yönetmen Director: *Ridha Behi* **Senaryo** Screenplay: *Ridha Behi* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yorgos Arvanitis* **Kurgu** Editing: *France Duez* **Müzik** Music: *Lotfi Bouchnak* **Oyuncular** Cast: *Marianne Basler, Abdelatif Kechiche, Hichem Rostom, Lotfi Bouchnak, Mehdi Rebii* **Yapımcılar** Producers: *Malik Bencheghib & Ridha Beni* **Yapım** Production Co.: *Alya Films; Atlas Entertainment* **Dünya Hakları** World Sales: *Atlas Entertainment*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 90'

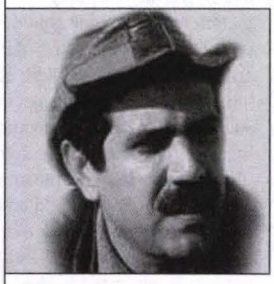
■ Son Venedik Film Festivali'nin az sayıdaki cidden keyifli sürprizlerinden biri olan SİHİRLİ KUTU, "Nuovo Cinema Paradiso / Yeni Cennet Sineması"nın temasını salt bir türev gibi görünmeksizin yeniden işleyebilen küçük ama sevimli bir Tunus filmi. Filmdeki dramatik gelişme eksikliği bazılarını hayalkırıklığına uğratabilir, ama öykü yeterince ilgi çekici ve kültür çatışmasının farklı biçimleri üzerine bir görüş olarak, yeterince bilinçli. Günümüzdeki kültürler arası kaygılara dair sahneler, Rauf'un çocukluğuna, filmin en doyurucu anlarını sunan 1950'ler sonu Kairouan'ına yapılan uzun geri dönüşlerle birleştiriliyor. Çocuğun gözünden verilen ve uzun süre Theo Angelopoulos'la çalışmış görüntü yönetmeni Yorgos Arvanitis tarafından parlak şekilde çekilen bu sahneler, sıcaklık, neşe ve son derece ikna edici bir zaman ve mekân hissi veriyor. Bazı sahneler gerçeküstünün sınırında geziniyor: hamama dalıp bir daha çıkmayan adam; ya da Tunus'un kurucu başkanı Habip Burgiba'nın konuşmalarını ezbere söyleme yarışması yapan bir grup çocuğun gösterildiği vinyet, Zorro'nun ortaya çıkışıyla kesiliyor. Hişam Rüstem, Mansur rolünde ölçüsü çok iyi tutturulmuş pejmürde bir vakara sahip, Medhi Rebii ise ciddi ve haşarı genç Rauf rolünde nefis.

■ One of the few really pleasant surprises at the last Venice Film Festival, THE MAGIC BOX is a small but likeable Tunisian drama that recycles the "Nuovo Cinema Paradiso" theme without appearing derivative. Although the film's lack of dramatic development may frustrate some, the story is sufficiently engaging, and sufficiently engaged – as a reflection on various types of culture clash. Scenes of present-day cross-cultural angst are spliced in with the long flashbacks to Raouf's childhood in late 1950s Kairouan that provide the film's most rewarding moments. These child's-view scenes, which are glowingly shot by Yorgos Arvanitis, a longtime collaborator of Theo Angelopoulos, reflects the warmth, good humor and utterly convincing sense of place and time. Some of these border on the surreal: the man who plunges into the Turkish bath, never to emerge; or the vignette where a group of kids, challenging each other to recite speeches by Tunisia's founder-president, Habib Bourguiba, are interrupted by the appearance of Zorro. Hichem Rostom hits just the right note of seedy dignity as Mansour, and Medhi Rebii is delicious as the serious, mischievous young Raouf.

RIDHA BEHI

Tunus'ta doğdu ve büyüdü. Sinema kariyerine 60'lı yılların ortasında senaryo yazarı olarak başladı. İlk kısa filmi "La femme statute / Heykel Kadın"ı 1967'de yaptı. Tunus televizyonunda çalıştı. İlk kurmaca filmleri "Seuls interdits / Sadece Yasaklar" (1972) ve "Soleil des hyènes / Çakalların Güneşi" (1975) uluslararası festivallere katıldı ve ödüller aldı. 1980-82 arasında, aralarında "Les pecheurs de perles / İnci Avcıları" da bulunan yedi belgeselin yapım-yönetimini üstlendi. O zamandan beri dört uzun metrajlı kurmaca film yönetmiştir.

Born and raised in Tunisia. He started his film career as a script writer in the mid-sixties. He made his first short film, "La femme statute" in 1967. He worked in Tunisian TV. His early feature films "Seuls interdits" (1972) and "Soleil des Hyènes" (1975), participated in international festivals and won awards. From 1980-82 he directed and produced seven documentary films, including "Les pecheurs de perles". Since then he directed four more feature films.

Filmleri
Filmography

1972 *Seuls interdits*
Yalnız Yasaklılar
1975 *Soleil des hyènes*
Çakalların Güneşi
1983 *Les anges* Melekler
1986 *Champagne amer*
Acı Şampanya
1994 *Les hirondelles ne meurent pas à Jerusalem*
Kırlangıçlar Kudüs'te Ölmez
2002 *Sanduk Ajab* Sihirli Kutu

İSVİÇRE-FRANSA SWITZERLAND-FRANCE

BABANI SEV

AIME TON PÈRE

A LOVING FATHER

Yönetmen Director: *Jacob Berger*
Senaryo Screenplay: *Jacob Berger*
Görüntü Yön. Cinematography: *Pascal Marti* **Kurgu** Editing: *Cathy Chamourey* **Müzik** Music: *Jean-Claude Petit* **Oyuncular** Cast: *Gérard Depardieu, Guillaume Depardieu, Sylvie Testud, Julien Boisselier, Noémie Kocher, Hiam Abbass, Jacques Frantz*
Yapımcılar Producers: *Jean-Pierre Guérin & Gérard Depardieu* **Yapım** Production Co.: *GMT Productions*
Dünya Hakları World Sales: *France Télévisions Distribution*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *100'*

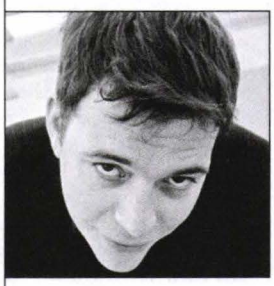
■ Bir gerilim filmi gibi kurgulanmış BABANI SEV, fidye olarak İsviçre'deki bir banka hesabına yatırılacak bir meblağ talep edilmeyen bir adam kaçırma hikâyesi. Her ne kadar ödeşmek söz konusu olsa da, baba ile oğlunun özgürlüklerine kavuşmak için ödeyeceği bedel, her ikisinin de geçmişi algılama biçiminin yorucu bir şekilde yüzleştirilmesi olacaktır. Alpler'le İsveç arasında geçen film, bildik anlamda bir yol filmi değil, daha ziyade geçmişin ve henüz yazılmamış geleceğin hayaletlerinin kafa kafaya mücadelesi. Yolculuk sırasında, pişmanlıklar ve ayıplamaların, şiddet ve öfkenin pençesindeki iki adam, en sonunda geçmişin o küçük parçasını, onları daima birbirlerine bağlamış sırrın üstüne amansız ışığını düşüren, 20 yıl önceki o belirli anı yeniden keşfeder. "Hep baba hakkında, o canavarsı ve kaçınılmaz figür hakkında söz etmek, bir erkek çocuğun yetişkin hayatındaki o çocukluktan kalma ağırlığı anlatmak istedim. Her ikisini de harekete geçiren o savaşçı ruhu ve büyük çekimi. [...] BABANI SEV, hayatlarının bir döneminde babalarını öldürmeyi istemiş bütün oğlan çocuklarına yönelik enerjik ve eğitici bir eğlencelik olarak düşünüldü. Tabii bir de, günün birinde babalarıyla evlenebileceklerine inanmış küçük kızlar için." – Jacob Berger

■ Constructed like a thriller, AIME TON PÈRE is the story of a kidnapping whose ransom is not to be paid into a Swiss bank account. Although it is indeed about settling scores, the price father and son have to pay for their freedom is an exhausting confrontation between their respective perceptions of the past. Moving between the Alps and Sweden, the film is not a road movie in the traditional sense, but a headlong rush between the ghosts of the past and the future as yet unwritten. During the journey, caught between regrets and reproaches, violence and anger, the two men end up rediscovering that little bit of the past, the very minute it happened twenty years ago, which casts its implacable light on the secret that has always bound them. "I've always wanted to talk about the father, that monstrous and unavoidable figure, to recount the weight of childhood in the son's adult life. The spirit of war and attraction that which drives them both [...] AIME TON PÈRE is intended as an energetic and educational entertainment for all those boys who have wanted, at one time or another, to kill their father. But also for all those little girls who have believed, that one day, they will be able to marry him." – Jacob Berger

JACOB BERGER

1963'te İngiltere'de doğdu. 1980'lerin başlarında, İsviçre'de sanat ve film eleştirmenliği yaptı, ardından New York Universitesi'nin sinema bölümünden mezun oldu. 1986'da çektiği kısa filmi "A Name for Her Desire / Onun Arzusuna Bir Ad" ile dikkat çekti. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi "Angels / Melekler" (1990), Berlin ve Locarno Film Festivallerinde gösterildi. Televizyon için bazı belgesellerin yanı sıra, "Nestor Burma", "Julie Lescaut" ve "Docteur Sylvestre / Doktor Sylvestre" dizilerinin bazı bölümlerini çekti. BABANI SEV (2002) yönettiği ikinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in England in 1963. He worked as an art and film critic in Switzerland in the early 1980s, and graduated in cinema from New York University. In 1986 he made a short film, "A Name for Her Desire", which attracted attention. His first feature, "Angels" (1990) was screened at Berlin and Locarno Film Festivals. He has also directed numerous documentaries for television as well as episodes of the series "Nestor Burma", "Julie Lescaut" and "Docteur Sylvestre". AIME TON PÈRE (2002) is his second feature film.

Filmleri
Filmography

1990 *Angels* Melekler
1991 *Jour blanc* Beyaz Gün (TV)
1995 *Un enfant de trop* Bir Çocuk Daha (TV)
Rachel et ses amours Rachel ve Aşkları (TV)
1997 *Le roi en son moulin* Kral Değirmeninde (TV)
Un cadeau, la vie! Hayat Bir Armağandır (TV)
2002 *Aime ton père* Babanı Sev

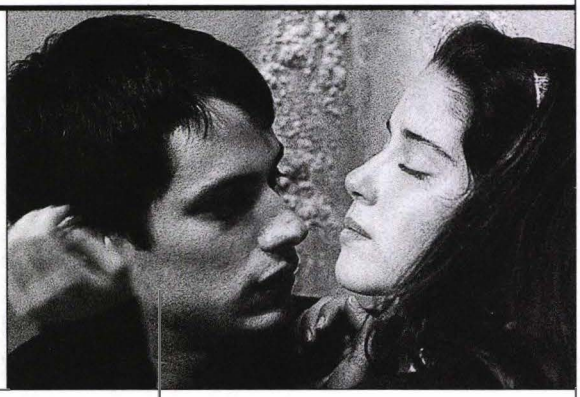
MEKSİKA-İSPANYA-ARJANTİN-FRANSA MEXICO-SPAIN-ARGENTINA-FRANCE

RAHİP AMARO'NUN GÜNAHI

EL CRIMEN DEL PADRE AMARO

THE CRIME OF FATHER AMARO

Yönetmen Director: *Carlos Carrera* **Senaryo** Screenplay: *Vicente Leñero, based on the novel by José María Eça de Queiroz* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Guillermo Granillo* **Kurgu** Editing: *Oscar Figueroa* **Müzik** Music: *Rosino Serrano* **Oyuncular** Cast: *Gael García Bernal, Ana Claudia Talancón, Sancho Gracia, Angélica Aragón, Damián Alcázar* **Yapımcılar** Producers: *Alfredo Ripstein & Daniel Birman Ripstein* **Yapım** Production Co.: *Alameda Films S.A; Blu Films; Foprocine* **Dünya Hakları** World Sales: *Warner Bros.*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *118'*

■ Carlos Carrera'nın beşinci filmi, dini inancı ve din önderlerini yıllardan beri ilk kez bunca yoğun biçimde sorgulamasıyla, içinde bulunduğumuz zamana uygun düşüyor. RAHİP AMARO'NUN GÜNAHI, küçük bir kasaba kilisesinin ve oradaki başlıca karakterlerin iç dinamiklerini irdeliyor. Film, Portekizli romancı José Mariá Eça de Queiroz'un 1875 tarihli aynı adlı kitabından uyarlanmış, ama Carrera olayları günümüze ve Meksika'daki küçük Los Reyes kasabasına taşımayı yeğlemiş. Film Meksika'da gösterime çıkınca, Katolik Kilisesi içindeki yozlaşmayı gözler önüne serdiği için, aşırı muhafazakar sağ kanat örgütlerin şimşeklerini üzerine çekti. Carrera, bu keskin ahlāk öyküsünün ana fikirlerinden birini irdeleyerek işe başlıyor: ruhban sınıfının mecburi bekarlığının güçlüğü. Hikāye ilerledikçe, film Kilise ile bölgede yaşanan iktidar ve para mücadelelerini de karşı karşıya getiriyor. İdealist bir papaz olan Rahip Natalio'nun yerel gerillalarla bağlantıda olduğu için lanetlendiğini, öte yandan cemaatin bölgede hakim olan uyuşturucu kaçakçılarıyla bariz ve tasvip edilen bir ilişki içinde olduğunu görüyoruz. Film, Kilise'yi lanetlemekten çok, bir uyarı çağrısında bulunarak ruhban sınıfı üyelerinin de herkes kadar günaha açık olduğunu gösteriyor.

■ With the questioning of religious faith and leaders at its most intense in years, Carlos Carrera's fifth feature film is a particularly timely work. THE CRIME OF FATHER AMARO explores the inner workings of a small-town church and its main players. The film is based on Portuguese novelist José Mariá Eça de Queiroz's 1875 book of the same name, but Carrera has chosen to set his version in the small Mexican town of Los Reyes in the present-day. The film's release in Mexico aroused the wrath of the most ultra-conservative right-wing organizations due to its portrayal of corruption within the Catholic Church. Carrera begins by exploring one of the main themes of his sharp morality tale: the difficulty of forced celibacy for the clergy. As the story progresses, the film also confronts the relationship between the Church and the issues of power and economic struggle that engulf the region. We see how an idealistic priest, Father Natalio, is condemned for his involvement with local guerrillas while the parish has a clear and sanctioned relationship with the region's druglord. Rather than denouncing the Church, the film serves as a wake-up call, showing that members of the clergy are as fallible as anyone else.

CARLOS CARRERA

1962'de Mexico City'de doğdu. Sinema Eğitim Merkezi'nde okudu. İlk filmini 13 yaşındayken Super 8'le çekti. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi "La mujer de Benjamin / Benjamin'in Kadını" (1991), uluslararası festivallerde ilgi gördü. Ayrıca çektiği birkaç kısa canlandırma filminden "El héroe / Kahraman", 1994 yılında Cannes'da Altın Palmiye ödülünü kazandı. RAHİP AMARO'NUN GÜNAHI (2002) yönettiği beşinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Mexico City in 1962. He studied film at the Centro de Capacitación Cinematográfica. He made his first film in Super 8 at the age of 13. His first feature film, "La mujer de Benjamin / Benjamin's Woman" (1991), was acclaimed in international film festivals. He has also directed several animated shorts, one of which, "El héroe / The Hero", won the Golden Palm at Cannes in 1994. THE CRIME OF FATHER AMARO (2002) is the fifth feature film he directed.

Filmleri
Filmography

1991 *La mujer de Benjamin* Benjamin'in Kadını
1993 *La vida conyugal* Evlilik Hayatı
1994 *Sin remitente* Iade Adresi Yok
1998 *Un embrujo* Büyülenmiş
2002 *El crimen del Padre Amaro* Rahip Amaro'nun Günahı

ROMANYA ROMANIA

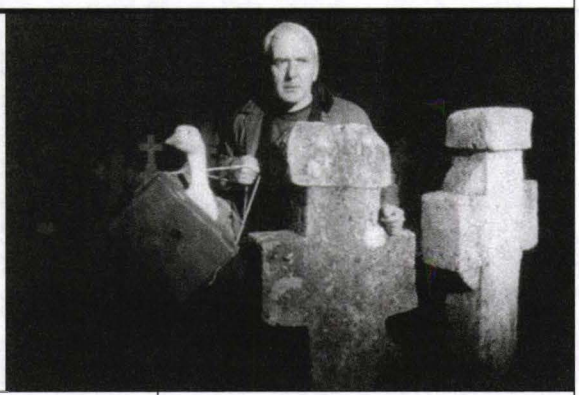
HER GÜN TANRI DUDAKLARIMIZDAN ÖPER

ÎN DUMNEZEU NE SARUTA PE GURA

EVERYDAY GOD KISSES US ON THE MOUTH

Yönetmen Director: *Sinisa Dragin* **Senaryo** Screenplay: *Sinisa Dragin, based on a story by Ioan Carmazan* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Alexandru Solomon* **Kurgu** Editing: *Cristina Ionescu* **Müzik** Music: *Anusavan Stamanian* **Oyuncular** Cast: *Dan Condurache, Ana Ciontea, Horatiu Malaele, Dan Astileanu, Valer Dellakeza, Cristina Tacoi, Carmen Ungureanu, Mirela Gorea, George Alexandru, Alexandru Bindea* **Yapımcı** Producer: *Mihai Georghiu* **Yapım** Production Co.: *E-motion Films Arca Film & Production* **Dünya Hakları** World Sales: *E-motion Films Arca Film & Production*

2001 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *93'*

■ Adı gibi garip ve merak uyandırıcı bir çalışma olan bu Romen filmi, cinayet işlemeden duramayan bir kasabın, karısının katillerinin peşine düşmesini, bu arada sevgi sayesinde mucizevi bir biçimde ruhunu kurtarmasını anlatıyor. Unutulmayacak bir sahnesi dışında, HER GÜN TANRI DUDAKLARIMIZDAN ÖPER bol kontrastlı sepya görüntülerle ve bulanık bir tarzda çekilmiş. Bu da filme, olayın geçtiği kırsal kesimin çorak ve kısır doğasının vurgulayan Gotik bir hava katıyor. Filmin gücünün bir bölümü, yaptıklarını sorgulamayan bir kişinin kapkara portresini çizmesinden kaynaklanmakta; bu kişinin, yani kasabın, filmin sonlarına doğru farklı duygular taşıyabileceği ortaya çıksa bile. Ağır ve ayrıntılı anlatım filme hüzünlü bir hava katarken, içgözlemsel niteliği de kötülükle bileniyor. Romen siyasetine ve toplumsal yapısına değinen imge ve metaforlar barındıran film, bunlara yabancı kişilerin gözüne gerçeküstü bir güzellik olarak yansıyabilir. Tüm bu etkilerde, sarhoş Dumitri'nin yaşadığı acıları ve kafasındaki karmaşayı film boyunca, gerilim, öfke ve tehlike dolu bir biçimde başarıyla yansıtan baş oyuncu Dan Condurache'un katkıları yadsınamaz. Dünün belgesel yönetmeni ve Reuters kameramanı Sinisa Dragin harcanmaması gereken bir yetenek.

■ As strange and intriguing as its title, this Romanian drama follows a butcher who cannot resist killing, goes on the rampage to get his wife's killers, but is magically redeemed by love. Except for one memorable scene, EVERYDAY GOD KISSES US ON THE MOUTH is shot entirely in high contrast sepia and a murky style. This lends the proceedings a grim Gothic feel, undetlining the barren nature of the rural area in which it is set. The power of the film is partly to be found in the pitch black portrayal of the convinced brute – even if it looks as if other emotions are possible for the butcher towards the end. The pacing is slow and detailed, giving the film a melancholy, introspective quality that really grinds in the dirt. It is redolent with imagery and running metaphors that are deeply relevant to Romanian politics and social structures, but to an outsider they make the film seem beautifully surreal. All of this is aided by lead actor Dan Condurache, who is simmering and dangerous, effortlessly conveying the pain and confusion of the drunken Dumitri, maintaining a rapt tension throughout. Former documentarist and Reuters cameraman, Sinisa Dragin is a talent that should not go to waste.

SINISA DRAGIN

6 Şubat 1960'ta, Yugoslavya'da, Kula'da doğdu. Yugoslavya'da Ekonomi alanında öğrenim gördükten sonra, 1991'de Romanya'da, Bükreş'teki Sinema ve Tiyatro Akademisi'nden mezun oldu. Reuters'de kameraman olarak çalıştı. "The Sorrow of Black Gold" (1994) ve "Shining Is the Sun Over Tichilesti" (1995) adlı iki belgesel çekti. "The Rain / Yağmur" (1995) adlı kısa metrajlı bir filmin ardından, 1998'de ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Trenle Uzun Yolculuk / Long Journey By Train"i çekti. HER GÜN TANRI DUDAKLARIMIZDAN ÖPER (2001) yönettiği ikinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born on 6 February 1960, in Kula, Yugoslavia. After graduating in Economics in Yugoslavia and completing the Academy of Film and Drama in Bucharest, Romania in 1991, he worked as a cameraman for Reuters. He made two documentaries, "The Sorrow of Black Gold" (1994) and "Shining Is the Sun Over Tichilesti" (1995). Following a short film, "The Rain" (1995), he directed his first feature film, "Long Journey By Train" in 1998. EVERYDAY GOD KISSES US ON THE MOUTH (2001) is the second feature film he directed.

İRAN IRAN

ANNEMİN ÜLKESİNİN ŞARKILARI

GOMGASHTEI DAR ARAGH

MAROONED IN IRAQ

Yönetmen Director: *Bahman Ghobadi* **Senaryo** Screenplay: *Bahman Ghobadi* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Saed Nikzat & Shahriar Assadi* **Kurgu** Editing: *Haydeh Safi-Yari* **Müzik** Music: *Arsalan Kamkar* **Oyuncular** Cast: *Shahaboddin Ebrahimi, Allah Morad Ashtiani, Faegh Mohamadi, Iran Ghobadi, Sa'adat Ghobadi, Rozhan Hoseini* **Yapımcı** Producer: *Bahman Ghobadi* **Yapım** Production Co.: *Mijfilm Co.* **Dünya Hakları** World Sales: *Mijfilm Co. & Menemsha Entertainment*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 97'

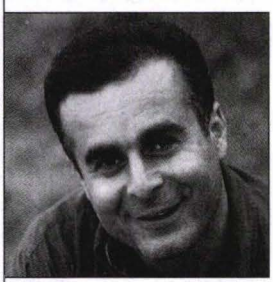
■ İran-Irak savaşı sırasında, yaşı ilerlemiş bir İranlı Kürt müzisyen, eski karısını aramaya giderken iki oğlunu ona eşlik etmeleri için kandırır, böylece müzik, romans ve tehlike dolu bir maceraya atılırlar. Bahman Ghobadi'nin adını "Sarhoş Atların Zamanı" ile duymuş olanlar ve başroldeki oyuncuyu da Samira Makhmalbaf'ın "Karatahta"sından bilenler, Ghobadi'nin şakacı bir mizah anlayışına sahip bir yol filmi olan son yapıtı ANNEMİN ÜLKESİNİN ŞARKILARI'nın ritmiyle biraz sarsılabilirler. Klasik İran sinemasına yönelik beklentilerimizin tersine, bu film çoğu zaman hareketli bir komedi: Bir nevi Üç Kafadar Kürdistan'da, ya da sanki Coen kardeşler İran-Irak sınırında bir film yapmış gibi. Fakat viran ülkedeki bu yolculuğun bir noktasında, grubumuz savaşı bir iş fırsatı olarak gören bir doktorla, yeni eş adaylarıyla ve umutsuz haydutlarla da karşılaşıyor. Bu bölgeyi Ghobadi'den daha iyi tanıyan pek az insan vardır. Daha önemlisi, hem hüzünlü, hem de çoğu zaman komik saçmalığıyla burada yaşanan zafer ve trajedileri kayda geçirecek bir sinema becerisine ondan başka sahip olan yok. Tepede uçan jetler ve uzaktaki patlama sesleri giderek baskın çıktıkça, Ghobadi'nin ifade etmek istediği siyasi fikirler de açıklık kazanıyor ve doğrudan, çarpıcı bir sonuca ulaşıyor.

■ During the Iran-Iraq war, an ageing Iranian-Kurd musician cons his two sons into accompanying him on the search for his ex-wife, and they embark on an adventure filled with music, romance and danger. Those who recognize Bahman Ghobadi's name as director of "A Time for Drunken Horses" and lead actor in Samira Makhmalbaf's "Blackboards" may be a little taken back by the pace of his latest film, MAROONED IN IRAQ, a road movie with a playful sense of humor. Defying what we have come to expect from Iranian cinema, it often plays like a knockabout comedy; The Three Stooges in Kurdistan, maybe, or as if the Coen Brothers had made a film on the Iran-Iraq border. Yet as the trip progresses through the desolate country, the group meet a doctor who sees the war as a business opportunity, potential new wives and desperate bandits. Few know his terrain better than Ghobadi. More importantly, no one possesses his mastery of cinema to record its triumphs and tragedies in all their sad yet often hilarious absurdity. As the accompaniment of jets overhead and distant explosions get more and more prominent, the political points Ghobadi is keen to make become clear, leading to a direct and poignant denouement.

BAHMAN GHOBADI

1969'da İran'daki Kürdistan bölgesinde, Bane'de doğdu. Radyoda çalıştı, ardından Sanandaj'da bir grup genç amatör film yönetmenine katılarak onlarla birlikte kısa filmler yapmaya başladı. Tahran'da sinema okulunda kısa bir süre eğitim gördükten sonra, kendi kısa filmlerini çekmeye koyuldu; 1995-1999 arasında çektiği on kısa filmle İran'da ve yurtdışında ödüller kazandı. 1999'da Abbas Kiarostami'nin "Rüzgar Bizi Taşıyacak" adlı filminde yönetmen yardımcılığı yaptı. Ertesi yıl, ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Sarhoş Atların Zamanı"yla parlak bir başlangıç yaparak Cannes Film Festivali'nde en iyi ilk filmlere verilen Altın Kamera ödülünü kazandı. ANNEMİN ÜLKESİNİN ŞARKILARI (2002) yönettiği ikinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Bane, in Iranian Kurdistan in 1969. He worked in radio, then joined a group of young amateur filmmakers in Sanandaj with whom he began to make short films. After a brief stint in film school in Tehran, he began making his own shorts, directing ten of them between 1995 and 1999 and winning prizes in Iran and abroad. In 1999 he worked as assistant director to Abbas Kiarostami on "The Wind Will Carry Us". He made his auspicious debut in features the following year with "A Time for Drunken Horses", which won the Camera d'Or for best first film at the Cannes Film Festival. MAROONED IN IRAQ (2002) is the second feature film he directed.

İZLANDA-FRANSA-NORVEÇ ICELAND-FRANCE-NORWAY

DENİZ

HAFID

THE SEA

Yönetmen Director: *Baltasar Kormákur* **Senaryo** Screenplay: *Baltasar Kormákur & Ólafur Haukur Símonarson, based on a play by Símonarson* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Jean-Louis Vialard* **Kurgu** Editing: *Valdís Óskarsdóttir* **Müzik** Music: *Jón Ásgeirsson* **Oyuncular** Cast: *Gunnar Eyjólfsson, Hilmir Snær Guðnason, Hélène de Fougerolles, Sven Nordin, Nina Dögg Filippusdóttir, Herdís Thorvaldsdóttir* **Yapımcılar** Producers: *Baltasar Kormákur & Jean-François Fonlupt* **Yapım** Production Co.: *Blueeyes Productions; Emotion Pictures; Filmhúset Produksjoner a/s* **Dünya Hakları** World Sales: *Flach Pyramide International* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Umut Sanat Filmcilik*

2002/ 35 mm. / **Renkli** Color */ 105'*

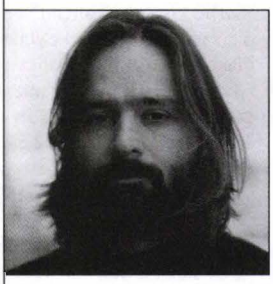
■ DENİZ'den edinilen ilk izlenimler, seslerden oluşuyor: perdede bir karaltı hareket ederken, betona dökülen benzinin şıpırtısını duyuyor, sonra da bir kibritin yumuşak sürtünme sesiyle irkiliyoruz. O andan itibaren, amansızca duygulara oynayan bu film bir bomba gibi patlıyor ve bize meydan okuyarak, adeta – filmdeki bir karakterin sevgilisine söylediği gibi – "bütün canavarlar saklandıkları kuytu köşelerden çıksınlar da siz o zaman görün" diyor. Baltasar Kormákur'un ilk filmi "101 Reykjavik", onun takip edilmesi gereken bir sinemacı olduğunu göstermişti. İzlandalı eski oyuncu / yeni yönetmen, iki yıl sonra yaptığı, aile içi siyaset üzerine bu güçlü, tatmin edici filmle tek atımlık barutu olmadığını kanıtlıyor. Kormákur'un oyuncu kadrosu hem cilalı hem de doğal. Kökleri onlarca yıl öncesinde bulunan aile içi garezleri ya da örtülü cinsel arzuları basit eylemlerle ima ediyorlar: üstü kapalı bir soru ya da göz açıp kapayıncaya kadar kaş çatmaya dönüşen bir gülümseme gibi. Aynı ölçüde parlak ve ürpertici olan DENİZ, yönetmeninin ateşli duyarlılığının ve yeteneğinin şaşmaz bir kanıtı. "Film, aile üyeleri arasındaki çatışmayı ve çok uzun süreden beri onlar üzerinde baskı uygulayan diktatör babanın herkesi biraraya getirince yaşamak zorunda kaldığı hesaplaşmayı anlatıyor." – Baltasar Kormákur

■ The earliest impressions gleaned from THE SEA are sounds: while a shadowy figure moves on screen, we hear the falling splash of gasoline as it is poured on concrete, then cringe at the soft scrape of a match being lit. From here, this unflaggingly visceral film explodes, challenging us – as one character says to his girlfriend – to "just wait 'til all the monsters crawl out from their hiding places". His debut, "101 Reykjavík", established Baltasar Kormákur as a promising young cineaste to watch. Two years on, Icelandic actor-turned-director returns with a powerful, gratifying follow-up about family politics, which proves he's not just another one-time shot. Kormákur's cast is at once polished and naturalistic as they insinuate decades of familial bitterness or concealed lusts with simple actions: a cryptic question or a smile that drops into a frown in the space of a heartbeat. Scintillating and chilling in equal measure, THE SEA marks a decisive corroboration of its director's fiery sensibility and ardent talent. "The film tells the conflict between members of a family where a tyrant father, who has suppressed all the other members for such a long time, has to face a show-down when he has gathered the whole family together." – Baltasar Kormákur

BALTASAR KORMÁKUR

1966 yılında İzlanda'da doğdu. İzlanda Tiyatro Akademisi'nde eğitim aldı. Saygın yönetmen Fridrik Thór Fridriksson'la çalışarak, ülkesinin genç kuşağının en popüler, eleştirmenler tarafından en beğenilen aktörlerinden biri oldu. İzlanda'da ve yurt dışında, pop müzikallerden Shakespeare'e kadar, tiyatroda ondan fazla yapım yönetmiştir. İlk yönettiği film olan "101 Reykjavik"le (2000) büyük uluslararası başarı kazandı. DENİZ (2002) yönettiği ikinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in 1966 in Iceland. He studied at Iceland's Drama Academy. He became one of his country's most popular and critically acclaimed actors of the younger generation, working with the highly revered director Fridrik Thór Fridriksson. He has directed over ten theatre productions both at home and abroad, ranging from pop musicals to Shakespeare. His debut as a film director, "101 Reykjavík" (2000), was a big international success. THE SEA (2002) is the second feature film he directed.

ARJANTİN ARGENTINA

ANİDEN

TAN DE REPENTE

SUDDENLY

Yönetmen Director: *Diego Lerman* **Senaryo** Screenplay: *Diego Lerman & Maria Meira, from the story "La Prueba" by César Aira* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Luciano Zito & Diego del Piano* **Kurgu** Editing: *Benjamin Avila & Alberto Ponce* **Müzik** Music: *Juan Ignacio Bouscayrol* **Oyuncular** Cast: *Tatiana Saphir, Carla Crespo, Veronica Hassan, Beatriz Thibaudin, Maria Merlino, Marcos Ferrante* **Yapımcı** Producer: *Lita Stantic* **Yapım** Production Co.: *Lita Stantic Producciones* **Dünya Hakları** World Sales: *Flach Pyramide International*

2002 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *90'*

■ Yepyeni bir komik dram ya da mizah içeren bir dram olan ANİDEN, diğer insanlarla kurulan ilişkiler ve bir yolculukta geçirilen değişimler üstünde yoğunlaşıyor; sarsıcı niteliğiyle bu yolculuk, hem yolcuların hem de yollarına çıkanların önünde yeni ufuklar açıyor. Bu film hem maceranın barındırdığı riskli yanlara, hem de başkalarıyla aramıza giren maskelerin çıkarılıp atılışına bir övgü. Çalkantılı durumların baskın çıktığı içerik, rastlantıyı, saçmalığı ve keyfiliği ön plana çıkaran, kah yavaşlayıp düşüncelere dalan, kah hızlanan bir anlatım yapısıyla da destekleniyor. Böylece Wim Wenders ve Jim Jarmusch gibi Diego Lerman da huzursuz avareliğin içerdiği çelişkili zamansal ritimleri iletmeyi başarıyor. "Konuda asıl ilgimi çeken keyfi öğeleri devreye sokabilmek için öncelikle her şeye bir inanılırlık katabilmeyi amaçladım. [...] Bir tepki yaratmak, izleyiciyi sarsmak, onları içinde bulundukları ataletten kurtarmak, taraf tutmaya zorlamak istedim. Filmi gören izleyicide bir değişim yaratamıyorsanız film çekmeye değmeyeceğini düşünenlerden biriyim. Kanlı canlı karakterlerin başına bir sürü olayın geldiği, yalnızlık, karşılaşmalar ve her şeyden çok çelişkiler üstüne, çelişkileri acımasızca vurgulayan bir hikâye anlatmak istedim." – Diego Lerman

■ A fresh comedy drama or a drama with humor, TAN DE REPENTE focuses on relationships with other people and their transformations as seen via a journey, which, through its power to disrupt becomes a revelation for those making it just as for those who cross their route. It is a hymn to the risk element of adventure, but also to the rejection of the masks which cut us off from others. This theme of disruption is matched by a conception of narrative which foregrounds chance, absurdity and the arbitrary, alternating contemplation and acceleration. Thus Diego Lerman, like Wim Wenders or Jim Jarmusch, manages to convey the contrasting temporalities of restless wandering. "My idea was to create a strong sense of credibility to be able to introduce the arbitrary elements in the plot which were what really interested me. [...] My intention was to create a reaction, to shake the audience, take them out of their lethargy, force them to take sides. I'm one of those people who think that if someone leaves the cinema exactly the same as when they came in, it's not worth it. I wanted to tell a story where a lot of things happen, with flesh and blood characters, a story about loneliness, encounters and above all contradictions, ruthlessly emphasising the contradictions." – Diego Lerman

DIEGO LERMAN

1976'da Arjantin'de, Buenos Aires'de doğdu. Buenos Aires Üniversitesi'nde ses ve görüntü tasarımı eğitimi aldı, Sportivo Konservatuvarı'nda da tiyatro okudu. Bir yandan oyunculuk kariyerini sürdürürken, bir yandan da filmlerde ve reklam filmlerinde yönetmen yardımcılığı ve senaristlik yaptı. Yönettiği altı kısa film arasında en önemlisi, çeşitli ödüller kazanan "La prueba / Kanıt"tır (1999). César Aira'nın aynı adlı kısa hikâyesinden yapılan serbest bir uyarlama olan 18 dakikalık bu film, genç bir kız olan Mao'nun, iç çamaşırı dükkânında tezgahtarlık yapan ve iffet taslayan Marcia'ya aşkını kanıtlamaya çalışmasını anlatır. Yönetmenin ilk uzun metrajlı kurmaca filmi ANİDEN (2002), bu senaryoyu geliştirmiştir.

Born in 1976 in Buenos Aires, Argentina. He studied image and sound design at The University of Buenos Aires and theatre at the Sportivo Theatral. Alongside a career as an actor, he worked in films and commercials as an assistant director and scriptwriter. Amongst the six short films he has directed, the most important is "La prueba / The Proof" (1999) which won several prizes. A free adaptation of a short story of the same title by César Aira, 18-minute "La prueba" is an account of how a young girl, Mao, tries to prove her love to Marcia, a prudish lingerie saleswoman. TAN DE REPENTE (2002), his first feature film, fleshes out this scenario.

ABD USA

KİŞİSEL SÜRAT

PERSONAL VELOCITY

Yönetmen Director: *Rebecca Miller* **Senaryo** Screenplay: *Rebecca Miller, based on her short story collection* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Ellen Kuras* **Kurgu** Editing: *Sabine Hoffman* **Müzik** Music: *Michael Robayin* **Oyuncular** Cast: *Kyra Sedgwick, Parker Posey, Fairuza Balk, David Warshofsky, Tim Guinee, Wallace Shawn, Lou Taylor Pucci, John Ventimiglia* **Yapımcılar** Producers: *Gary Winick, Lemore Syvan & Alexis Alexanian* **Yapım** Production Co.: *Blue Magic Pictures; InDigEnt Productions; IFC Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *Alliance Atlantis*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 90'

■ Birbirine eşit uzunlukta üç bölümden oluşan film, çeşitli yaş ve sosyal sınıftan, birbirinden çok farklı üç kadının, yaşamlarından anlam çıkarma çabalarını yansıtan öykülerini anlatıyor. Film her kadının öyküsünü diğerlerinden bağımsız olarak izlese de, Greta, Delia ve Paula'nın ortak bir noktası var: her biri kişisel özgürlüğünü kısıtlayan erkekten kaçmaya çalışıyor. Öyküler ilerledikçe ve şartlar üçünü de iç benliğin uyanmasına ve kendi yaşamının yoluna çıkmaya zorlayınca, üç kadın da bir karar vermek zorunda kalıyor; bu hayatlarını sonsuza dek değiştirecek bir karar olacaktır. Film, öykülerin edebi kaynaklarından gelen hayli etkili dış-seslerle destekleniyor, ama Miller bir yandan da, geri dönüşler, donuk kare montajlar ve fevkalade gözlemci bir dijital kamera gibi çeşitli sinemasal tekniklerden yararlanarak anlatımını ustaca görselleştiriyor. Yönetmenin zekâsı filmde baştan sona kendini belli ediyor, hayatlarının kritik anlarında yakalanmış bu üç kadına karşı olağandışı hassasiyeti de. "Senaryoda gerçekten çok özgür davrandım. Kişisel seçimle kaderin bir karışımı oldu, yani kişisel sürat – bizi hayatın içine savuran ya da kendimizi savurduğumuz şey... Benim için bu üç öyküyü biraraya getiren şey, kişisel süratin filmde bir alt tema olmasıydı." – Rebecca Miller

■ Structured in three parts of equal length, the film tells the stories of three very different women of diverse ages and social classes struggling to make sense of their lives. Though it follows each woman's story individually, Greta, Delia and Paula have one thing in common: each is trying to flee from the man who confines her personal freedom. As each story unfolds, each woman also finds herself forced to make a decision – a decision that will change her life forever – as circumstances force each of them into an awakening of their inner self and an emergence onto their own life's path. The literary origin of the stories supports the film through highly effective voice-overs, but Miller expertly visualizes her narratives by employing a range of cinematic techniques: flashbacks, stop-image montages and a wonderfully observant digital camera. Her intelligence is apparent throughout, as is her extraordinary sensitivity to these three women caught at critical moments in their lives. "I had real freedom with the screenplay. It's a kind of cocktail of personal choice and destiny, which is personal velocity – the thing that hurls us through life or we hurl ourselves... What clustered these three particular stories for me is personal velocity being a sub-theme for the film." – Rebecca Miller

REBECCA MILLER

1962'de doğdu. Oyun yazarı Arthur Miller'ın kızıdır. Yale Üniversitesi'nde okurken resim ve heykel yapmaya başladı ve eserleri çeşitli galerilerde sergilendi. Üniversiteden sonra New York'a taşınıp yazarlığa ve oyunculuğa başladı; Mike Nichols'ın "Regarding Henry"si (1991) ile Alan Rudolph'un "Mrs. Parker and the Vicious Circle"ı (1994) gibi filmlerde rol aldı. İlk kısa filmi "Florence"ı 1991'de çekti. Aynı yıl Cincinatti Ensemble Theater onu, babasının yeniden sahneye konan 1964 tarihli oyunu "After the Fall"u yönetmeye davet etti. Senarist-yönetmen olarak ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Angela" (1995), son derece olumlu karşılandı ve Sundance Film Festivali'nde üç ödül aldı. ABD'de 1991 sonbaharında basılan aynı adlı öykü kitabından uyarladığı KİŞİSEL SÜRAT (2002), yazdığı ve yönettiği ikinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in 1962. Daughter of playwright Arthur Miller, she began painting and sculpting while studying at Yale University and has shown her work in various galleries. After university she moved to New York City and turned to writing and acting, appearing in such films as Mike Nichols's "Regarding Henry" (1991) and Alan Rudolph's "Mrs. Parker and the Vicious Circle" (1994). She directed her first short, "Florence" in 1991. The same year Cincinatti Ensemble Theater invited her to direct a revival of her father's 1964 play "After the Fall". Her feature debut as writer-director, "Angela" (1995), was extremely well received and received three awards at the Sundance Film Festival. PERSONAL VELOCITY (2002), adopted from her eponymous story book published in the USA in autumn 2001, is the second feature film she wrote and directed.

BULGARİSTAN BULGARIA

BEYAZ RAPSODİ

RAPSODIA V BIALO

RHAPSODY IN WHITE

Yönetmen Director: *Teddy Moskov* **Senaryo** Screenplay: *Teddy Moskov* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Ivan Tonev* **Kurgu** Editing: *Georgi Todorov* **Müzik** Music: *Antoni Donchev* **Oyuncular** Cast: *Maya Novosselska, Philip Trifonov, Irina Marinova, Samuel Finzi, Hristo Dimitro, Hristo Garbov, Zlatina Todeva, Stoyanka Mutaffova, Georgi Kaloyanchev, Konstantin Kotsev* **Yapımcılar** Producers: *Kiril Gotzev, Radoswet Radev, Teddy Moskov, Stefan Kitanov & Evgeny Mihailov* **Yapım** Production Co.: *BNT; Darik Radio; Art Fest; Boyana Film* **Dünya Hakları** World Sales: *Art Fest*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *80'*

■ Hem dramatik tiyatro, hem de kuklacılık geleneklerini harmanlayan, konusu aşk olan yenilikçi bir Bulgar filmi. Başroldeki Maya Novosselska, büyük sevgisiyle gündelik gerçeklerin dayattığı sınırları aşan bir kadını başarıyla canlandırıyor. "Bu bir kadının hikâyesi, ama tam olarak kadın sayılmaz. Tam sayılmaz, çünkü komik ve tombul biri. Çünkü o bir komedi oyuncusu ve bir kadın komedyen olmak çok zor bir şey. Bu arada, kah komedyenlik kadınlığın önüne geçiyor, kah kadınlık komedyenliğin. Kişiliğin bu iki yönü nasıl ve ne zaman uzlaşıp birleşecek ve işbirliği yapacaktır? Bu, cevabını aradığımız sorulardan biri. Aslında bu kadının hayatında hiçbir şey "tam" sayılmaz. Mesleği oyunculuk, ama tam öyle sayılmaz. Hayatının rolünü oynuyor, ama tam olarak değil. Sonunda ölüyor, ama tam olarak değil. (Kasten bilmeceli konuşuyorum, ki filmi izleyesiniz.) Bizi hüzünlendiren şeylere gülmeyi deniyorum. Komediyle trajediyi birarada götürmek istiyorum. Bu film korkunç, yenilmez bir düşmana, hayatın anlamsızlığına karşı verilen mücadeleyle ilgili. Chaplin mizahının alameti farikası olan ani kader değişimlerinin eğip büktüğü, Çehov'a özgü bir taşra umutsuzluğundan esintiler de var. Sessiz sinemaya ve Çehov'a saygılarımla." – Teddy Moskov

■ An innovative film from Bulgaria about love, which combines both traditions of dramatic stage theater and marionette. The lead actress Maya Novosselska creates a beautiful performance of a woman whose capacity for love transcends the limits set by everyday reality. "This is a story about a woman, but not completely a woman. Not completely because she is funny and plump. Because she is a comedienne and being a female comedienne is very difficult work. During the whole time, the comedienne gets in the way of the woman and the woman in the way of the comedienne. How and when will these two sides come to some agreement, unite, and do something together? This is one of the questions which we will find an answer to. In fact, nothing in the life of this woman is "completely". She is an actress, but not completely. She is playing the role of her life, but not completely. In the end she dies, but not completely. (I deliberately use riddles – so that you'll watch the film). I try to laugh at things which make us sad. I want comedy and tragedy to go hand in hand. This is a film about the fight against a terrible, invincible enemy – the triviality of life. There are elements of the provincial hopelessness of Chekhov, refracted through the sudden twists of fate of Chaplin's humour. A bow to silent cinema and to Chekhov." – Teddy Moskov

TEDDY MOSKOV

1960'da Bulgaristan'da, Sofya'da doğdu. Tiyatroda ve televizyonda yönetmenlik yapmaktadır. 1985 yılında VITIZ'in kuklacılık bölümünden mezun oldu. Roma'da Sahne Sanatları Akademisi'nde tiyatro yönetmenliği dalında uzmanlık eğitimi aldı (1992). La Strada tiyatrosunun kurucusu ve yönetmenidir. 1993-96 arasında, televizyon programı "La Strada"nın dokuz bölümünü çekti; program 1996'da Montreux'de "Eleştirmenlerin Altın Gülü" ödülünü aldı. 1995'ten bu yana, Alman tiyatrolarında sık sık oyun sahnelemiştir. BEYAZ RAPSODİ (2002) yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in 1960 in Sofia, Bulgaria. He is a theatre and television director. He graduated in puppet direction at VITIZ (1985) and specialized in dramatic direction at "Academia d'Arte Dramatico" in Rome (1992). He is founder and director of "La Strada" theater. Between 1993-1996 he shot 9 series from TV show "La Strada", which has been awarded with "Golden Rose of the Critics" at Montreux in 1996. From 1995 on, he frequently staged plays in German theaters. RHAPSODY IN WHITE (2002) is the first feature film he directed.

BOSNA HERSEK-FRANSA-TÜRKİYE BOSNIA-FRANCE-TURKEY

TEKRAR

REMAKE

Yönetmen Director: *Dino Mustafiç* **Senaryo** Screenplay: *Zlatko Topçiç* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Mustafa Mustafiç* **Kurgu** Editing: *Andrija Zafranoviç* **Müzik** Music: *Adi Lukovac* **Oyuncular** Cast: *Ermin Bravo, Aleksandar Sektan, Ermin Sijamija, Dejan Acimovic, Lucija Serbedzija, Slaven Knezovic* **Yapımcı** Producer: *Enes Cviko* **Yapım** Production Co.: *Forum (Bosnia); Mact Productions (France); TRT – Turkish Radio and Television Corp. (Turkey)* **Dünya Hakları** World Sales: *Forum*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 108'*

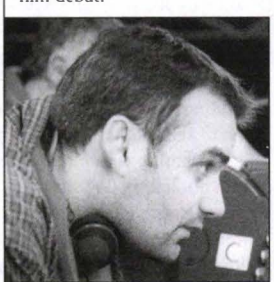
■ TEKRAR, savaşın getirdiği acı tecrübelere rağmen ayakta kalan bir dostluk hakkında olduğu kadar, trajik bir aşk ve körü körüne bir nefret, yıkılan düşler ve gerçekleşen düşler, şerefsizlik ve insanlık, yüce asalet ve ilkel tutkular, riyakarlık ve acı gerçekler, ve nihayet Balkan tarihinin ironik bir biçimde tekrarlardan oluşması hakkında (senaryo yazarı Zlatko Topçiç'in kendi yaşam öyküsünün bir bölümüne dayanan) gerçek bir öyküyü anlatıyor. İntikam mı almalı, yoksa affetmeli mi? Bu, yalnızca Bosna'daki savaştan geriye kalan bir temel ikilem değil, aynı zamanda TEKRAR'ın kendince yanıtını verdiği ikilem de. "Filmin ismi, aşk ve dostluk gibi değerleri tümüyle yıkan kötülük ve felaketlerin tam anlamıyla tarihsel bir döngü içinde, aynı öyküyü sürekli tekrar ettirdiği düşüncesini açıklıkla yansıtmakta. Bununla birlikte bu film, tarihsel bir konu hakkında ve "Balkan nakaratının" bir kez daha tekrarlanması olmayıp, yirminci yüzyılın ortaları ve sonlarında bir ailenin öyküsüne indirgenmiştir. [...] Filmin sonunda "film içinde film" biçiminde içiçe geçmesi amacıyla benzer ve birleştirici bir kurgu anlayışıyla bir araya getirilen, zaman ve mekânda örtüşen iki öyküyü takip eden filmin karmaşık bir yapısı var." – Dino Mustafiç

■ REMAKE is a true story (based on parts of the autobiography of the script writer Zlatko Topcic) about friendship that survives tests brought upon by the war, a story about tragic love and blind hatred, about dreams crushed and dreams come true, about dishonesty and humanity, about sublime nobleness and primitive passions, about hypocrisy and bitter truths, and finally about the ironic repetitiveness of Balkan history. Vengeance or forgiveness? – that is the key dilemma left after the war in Bosnia and that is the dilemma that REMAKE offers its own answer to. "The title of the film clearly demonstrates the basic idea of a repeated story, a perfect historical cycle of evil and misfortune, which destroys all the true values such as love and friendship. This is however, not a film about a historical subject, about the repetition of the Balkan choruses – this is a micro-story with a family background from mid and late 20th century. [...] The film has a complex structure, it follows two stories which overlap in time and space, and come together in analogous and associative editing cuts, only to merge literally like 'a film within a film' at the very end." – Dino Mustafiç

DİNO MUSTAFİÇ

6 Temmuz 1959'da Bosna-Hersek'in Saraybosna kentinde dünyaya geldi. Saraybosna Tiyatro Sanatları Akademisi ve Felsefe Fakültesi'nden mezun oldu. Televizyonda, belgesellerden haber programlara ve müzik dizilerine, eğitim programlarından reklam amaçlı televizyon gösterileri ve videolara kadar bütün türlerde yönetmenlik yaptı. Ayrıca "724" (1998) adında kısa metrajlı kurmaca bir filmi de vardır. Filmleri, pek çok uluslararası program ve festivallerde gösterilmiştir. Saraybosna'daki Ulusal Tiyatro adına "Cavaleria Rusticana" operasını ve "Evropa" adındaki opereti yönetmiştir. Felsefe Fakültesi'nde 'Dünya Drama Tarihi' ve Tiyatro Sanatları Akademisi'nde 'Yönetim' konularında asistanlık yapmaktadır. TEKRAR (2002) ilk uzun metrajlı kurmaca filmidir.

Born on 6 July 1959 in Sarajevo, Bosnia. He graduated from the Academy of Theatrical Arts and the Faculty of Philosophy in Sarajevo. He has directed all kinds of TV genres, documentaries, reports and a series of music, education, and advertising TV shows and videos. He has also a short feature film "724" (1998). His films have been presented on several international programs and festivals. He has also directed an opera, "Cavaleria Rusticana", and an operetta, "Evropa", at the National Theatre in Sarajevo. He is an assistant at the Faculty of Philosophy on the subject 'History of World Drama', and an assistant at the Academy of Theatrical Arts in Sarajevo on the subject 'Direction'. REMAKE (2002) is his feature film debut.

ÇİN-FRANSA CHINA-FRANCE

BALZAC VE ÇİNLİ TERZİ KIZ

BALZAC ET LA PETITE TAILLEUSE CHINOISE

BALZAC AND THE LITTLE CHINESE SEAMSTRESS

Yönetmen Director: *Dai Sijie*
Senaryo Screenplay: *Dai Sijie & Nadine Perront, based on the novel by Dai Sijie*
Görüntü Yön. Cinematography: *Jean-Marie Dreujou*
Kurgu Editing: *Luc Barnier*
Müzik Music: *Wang Pujian*
Oyuncular Cast: *Xun Zhou, Chen Kun, Liu Ye, Wang Suang Bao, Chung Zhi Jun, Wang Hon Wei*
Yapımcı Producer: *Lise Fayolle*
Yapım Production Co.: *Productions internationales Le Film*
Dünya Hakları World Sales: *TF1 International*
Türkiye Hakları Turkish Rights: *Umut Sanat Filmcilik*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *116'*

■ Dai Sijie'nin kendi otobiyografik romanından uyarladığı filmi, şu soruya davetiye çıkarıyor: "Batı sinemasında Doğu, çeşitli nostaljik özlem ve arzu tonlarının yansıtıldığı ipekten bir perde, bir tür düş-diyarı suretinin dışında var olabilir mi?" Otuz yıl kadar öncesinin gözden ırak bir Çin köyündeki günlük yaşamın bu görsel yönden göz alıcı ve hiç utanıp sıkılmaksızın duygusal tablosu tek kelimeyle cezbedici. 1970'lerde Çin hâlâ Kültür Devrimi'nin boyunduruğu altındaydı. Biri bir doktorun diğeri bir bilim adamının oğlu, iki yeniyetme yakın arkadaş, gerici eğilimlere sahip olduklarından şüphelenilerek halk düşmanı kabul edilirler. Yeniden eğitilmek için Çin'in medeniyetten uzak bir bölgesine gönderilirler. Çocuklar tarlalarda ve kömür madenlerinde geçen yorucu saatlerin ardından Ma'nın kemanını dinleyerek moràllerini yüksek tutmaya çalışırlar. Köyün yaşlılarına çaldıkları sonatların, Mozart adında devrimci bir köylü tarafından bestelenmiş, Mao'yu öven vatansever besteler olduğunu söyleyerek kemanı güç bela kurtarmışlardır. Onlara moral veren bir başka şey de toplanıp birlikte yıkanan kızlardır. Arzularının asıl odağı, köyün terzisinin "küçük terzi kız" adıyla bilinen torunudur. İki çocuk, arkadaşları olan bir öğrencinin Stendhal, Flaubert ve Balzac'ın "bozguncu" kitaplarından oluşan gizli hazinesinden parçalar okuyarak kızın duygusal eğitimine katkıda bulunmaya karar verirler.

■ Adapted from his autobiographical novel, Dai Sijie's film begs the question, "can the East exist, in Western cinema, except as a kind of dream-state, a silk-screen onto which are projected various shades of nostalgic longing and desire?" Visually lush, and unapologetically sentimental in tone, this depiction of life in a remote Chinese village some thirty years ago is nothing if beguiling. China in the 1970s was still bearing the yoke of the Cultural Revolution. Two teenage best friends, sons of a doctor and a scientist, are automatically suspected of reactionary tendencies and regarded as enemies of the people. They are sent for re-education to a remote region of China. The boys keep their spirits up after arduous labour in the fields and coal mines by hearing Ma's violin, which is narrowly saved from the bonfire by telling village elders that the sonatas he plays are patriotic songs in praise of Mao, by a revolutionary peasant called Mozart. Also lifting their spirits are the girls who gather at the local watering hole for bathing parties, the main focus of their desires being the local tailor's granddaughter, known as "the little seamstress". The boys decide to give her a sentimental education by reading her extracts from a fellow student's secret cache of "subversive" books by Stendhal, Flaubert and Balzac.

DAI SIJIE

1954'te Çin'de, Fujian'da doğdu. 1971-74 arasında, yeniden eğitilmek için gönderildiği Sichuan'da yaşadı, 1976'da liseye geri döndü. Szechuan Üniversitesi'nde sanat tarihinden mezun oldu. Mao'nun ölümünün ardından, 1984'te burs alıp Fransa'ya gitti ve Paris'teki sinema okulu IDHEC'te film yönetmenliği okudu. Çin'e dönünce, 1984 yapımı "Le temple de la montagne" ile sinemacılık kariyerinin ilk adımını attı. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi "Chine, ma douleur / Acım, Çin" (1989), Jean Vigo Ödülü'nü aldı ve birkaç uluslararası festivalde gösterildi. Üç kısa filmin – "Le rouge et le blanc" (1985), "Le roi de toutes les douleurs" (1985) ve "Je vous salue Paris" (1986) – ardından, 1993'te ikinci uzun metrajlı kurmaca filmi "Le mangeur de lune / Ay Yiyen"i çekti. Bu film de birçok yerde gösterildi. Bir sonraki filmi "The Eleventh Child / Onbirinci Çocuk"tu (1998). Dördüncü uzun metrajlı kurmaca filmi BALZAC VE ÇİNLİ TERZİ KIZ (2002), Fransa'da 2000 kışının çoksatan kitapları arasında yer alan, büyük ölçüde otobiyografik ilk romanının beyazperde uyarlamasıdır.

Born in Fujian, China in 1954. He was sent to Sichuan to be re-educated from 1971 to 1974, and returned to high school in 1976. He graduated in art history from the University of Szechuan and following Mao's death, in 1984 he travelled to France on a scholarship, where he studied film direction in the Paris film school IDHEC. On returning to China, he began his filmmaking career in 1984 with "Le temple de la montagne". His first feature, "Chine, ma douleur / China, My Sorrow" (1989), won the Prix Jean Vigo and was shown at several international festivals. After three short films – "Le rouge et le blanc" (1985), "Le roi de toures les douleurs" (1985) and "Je vous salue Paris" (1986) – in 1993 he directed his second feature, "Le mangeur de lune / Eater of Moon", which was also widely shown. His next film was "The Eleventh Child" (1998). His fourth feature film BALZAC AND THE LITTLE CHINESE SEAMSTRESS (2002), is an adaptation of his first novel, highly autobiographical and a best-seller in France in the winter of 2000.

FRANSA FRANCE

YAŞAMAK BENİ ÖLDÜRÜYOR

VIVRE ME TUE

LIFE KILLS ME

Yönetmen Director: *Jean-Pierre Sinapi* **Senaryo** Screenplay: *Jean-PierreSinapi & Daniel Tonachella, based on the novel by Paul Smaïl* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Pierre Aïm Meuriss* **Kurgu** Editing: *Catherine Schwartz* **Müzik** Music: *Louis Sclavis* **Oyuncular** Cast: *Sami Bouajila, Jalil Lespert, Sylvie Testud* **Yapımcı** Producer: *Fabienne Servan Schreiber* **Yapım** Production Co.: *Cinétévé* **Dünya Hakları** World Sales: *Wild Bunch*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 90'

■ "Nationale 7" adlı filmiyle uluslararası alanda başarı kazanan yönetmen Jean-Pierre Sinapi'nin YAŞAMAK BENİ ÖLDÜRÜYOR'u, Sami Bouajila, Jalil Lespert, Sylvie Testud'ün etkileyici oyunculuklarından güç alırken, film iki kardeşin taviz vermeyen, dokunaklı öyküsü olduğu kadar, zorluk ve acılarla yaşanan farklılığı, ve ruhun kurtuluşunun mümkün olduğunu da yansıtan bir çalışma. Büyük kardeş Paul, edebiyata olan aşkıyla kavrulurken, özgüven eksikliği çeken küçük kardeşi Daniel'in vücudunu geliştirme saplantısı onu nevrotik bir narsisizmin içine sürükleniyor. Büyükbabaları, Fransız Ordusu'nda görev yaparken hayatını kaybetmiş; babaları ise sessiz, sakin, yasalara saygılı, kısacası "örnek bir göçmen". Daniel, Paul'un hayatında çok, belki de gereğinden çok önemli bir yer teşkil etmekte. Ve tabii ki, öykünün odak noktasında yer alan Paul ile Myriam arasında yaşanan sımsıcak aşk, bundan zarar görecektir.

■ From the internationally-acclaimed director of "Nationale 7 / Uneasy Riders", and featuring blistering performances from Sami Bouajila, Jalil Lespert and Sylvie Testud, Jean-Pierre Sinapi's VIVRE ME TUE is an uncompromising and deeply moving story of two brothers, of difference lived as violence and torment, and of the possibility of salvation. Paul, the elder, is a tortured soul in love with literature. Daniel, the younger, who lacks confidence in himself, sinks into neurotic narcissism of the cult of his own body. Their grandfather has been killed serving in the French army, their father is a quiet, law-abiding "model immigrant". Daniel occupies a great place, too great probably, in Paul's life. And of course, the radiant love story of Paul and Myriam, the center of gravity on which the tale revolves, suffers from it.

JEAN-PIERRE SINAPI

Aralarında Jean-Pierre Marchand'ın "La vallée des espoirs" (1985), Philippe Monnier'nin "La révolte des nonnes" (1988) ve Caroline Huppert'in "La train de Vienne" (1998) adlı çalışmalarının da bulunduğu sayısız film için senaryo yazmasının yanısıra, "Un arbre dans la tête" (1996) ve "Contre la montre" (2000) gibi pek çok TV filmi ve dizisi çekmiştir. İlk uzun metrajlı kurmaca çalışması "Nationale 7" (2000), Berlin ve San Sebastian film festivallerinde İzleyici Ödülü'nü ve Londra Film Festivali'nde FIPRESCI Ödülü'nü kazandı. YAŞAMAK BENİ ÖLDÜRÜYOR (2002), yönettiği ikinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

He has written the script for numerous French films, including Jean-Pierre Marchand's "La vallée des espoirs" (1985), Philippe Monnier's "La révolte des nonnes" (1988) and Caroline Huppert's "Le train de Vienne" (1998). He has made several TV series and films, such as "Un arbre dans la tête" (1996) and "Contre la montre" (2000). His feature film debut, "Nationale 7" (2000), won the Audience Award at the Berlin and San Sebastian festivals and the FIPRESCI Award at the London Film Festival. VIVRE ME TUE (2002) is his second feature film.

TURKCELL GALALARI

TURKCELL GALAS

ABD USA

HOLLYWOODVARİ BİR SON

HOLLYWOOD ENDING

Yönetmen Director: *Woody Allen*
Senaryo Screenplay: *Woody Allen*
Görüntü Yön. Cinematography: *Wedigo Von Schultzendorff* **Kurgu** Editing: *Alisa Lepselter* **Oyuncular** Cast: *Woody Allen, George Hamilton, Tea Leoni, Debra Messing, Mark Rydell, Treat Williams Tiffani-Amber Thiessen, Lu Yue, Barney Cheng* **Yapımcı** Producer: *Letti Aronson* **Yapım** Production Co.: *Gravier Productions Inc.* **Dünya Hakları** World Sales: *Capitol Films* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Umut Sanat Filmcilik*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *114'*

■ Woody Allen gençliğinden beri ölümlülükle ilgili bilgiç espriler patlatıyordu, ama 67 yaşındaki yönetmenin 34 yılda çektiği 31. film olan HOLLYWOODVARİ BİR SON'da, nihayet modası geçmiş olma tehdidini ele alıyor. Yeni filmi hem hayranlarına, hem de düşmanlarına verilmiş suratsız bir cevap adeta, ama aynı zamanda kendi yapıtları ve imajıyla da alay ediyor. Çünkü Allen, filmdeki bir şirket patronunun küçümseyerek söylediği gibi bir "yaratıcı yönetmen"i sinema yaşamında ikinci kez oynuyor; gerçekten de Waxman, "Stardust Memories / Stardust Anıları"nın köşeye sıkışmış yönetmeninin yirmi yıl sonraki hali de olabilir: Huysuz, yıllar içinde varolan seyircilerini de kaybetmiş ve sonuçta anlaşılamamış bir sanatçı. "Deconstructing Harry / Yaramaz Harry" sanatla hayatın kesişme noktasında kendini haklı çıkaran bir şımarıklık nöbetinden ibaretti, HOLLYWOODVARİ BİR SON ise deha konusunda haddini biliyor denebilir. Allen gizemli ve egzantrik dahi efsanesini birkaç yerde acımasızca eleştiriyor, ama sonunda dahinin esrarengiz niteliklerinden yana tavır almayı seçiyor. Allen'in de son filmlerini gözleri kapalı çekmiş olabileceğini söyleyip şikayet eden düşmanlarına yanıt olarak, bu iddiaları çürütmüyor: Bu işten paçasını böyle kurtarmış olması zevkten tüylerini ürpertmiş nerdeyse.

■ Woody Allen has been cracking wise about mortality since he was a young man, but HOLLYWOOD ENDING, the 67-year-old director's 31st feature in 34 years, sees him finally confronting the threat of irrelevancy. Certainly, his new film feels like a grouchy retort to his fans and detractors alike, while simultaneously mocking his own work and persona. For only the second time in his career, Allen plays what a studio boss in the film dismissively calls an "ow-twer", and indeed, Waxman could be "Stardust Memories"s beleaguered filmmaker some two decades on: a cantankerous, terminally misunderstood artist who lost his audience somewhere along the way. While "Deconstructing Harry" threw a self-justifying tantrum at the intersection of art and life, HOLLYWOOD ENDING is notably more reserved on the matter of genius. Allen takes a few swipes at the mystique of eccentric genius, but eventually opts to celebrate its smoke-screen qualities. In response to detractors who've complained that he might as well have been directing his recent movies with his eyes closed, Allen offers no refutation – if anything, he's downright thrilled at having gotten away with it.

WOODY ALLEN

1 Aralık 1935'te Brooklyn'de doğdu. Gerçek adı Allen Stewart Konigsberg'dir. Kısa sürelerle New York Üniversitesi'ne ve New York City College'a devam etti, ama ikisinden de kovuldu. 1950'de nükteler ve tek cümlelik fıkralar yazarak, Woody Allen adıyla bunları gazetelerin köşe yazarlarına göndermeye başladı. Liseden mezun olduktan sonra, televizyon ve önde gelen Amerikan komedyenleri için yazmaya koyuldu. 1961'de TV yazarlığı işini, stand-up komedyen olmak için bıraktı. 1969'da yönetmen, senaryo yazarı ve aktör olarak ilk uzun metrajlı kurmaca filmini yaptı. 1969-70 sezonunda, oyunu "Play It Again, Sam"in başarılı bir Broadway prodüksiyonunda rol aldı. O dönemden bu yana yılda yaklaşık bir film yaptı ya da bir filmin başrolünde oynadı. Filmlerinden hiçbiri Hollywood'un diğer bellibaşlı komedi filmi yapımcıları Mel Brooks ya da Neil Simon'ın filmleri kadar gişe hasılatı sağlamadığı halde, hepsi para kazanmış; hemen hemen hepsi dünyanın dört bir yanındaki büyük kent sinemalarında tekrar tekrar gösterilmiş ve çoğu şimdiden komedi klasikleri arasında yerini almıştır.

Born Allen Stewart Konigsberg in Brooklyn, 1 December 1935. He was educated briefly at New York University and City College of New York and was expelled from both. In 1950 he began writing quips and one-liners sending them to newspaper columnists under name Woody Allen. Following graduation from high school he began to write for television and top American comedians. In 1961 he quitted job as TV writer to become stand-up performer. In 1969 he made his first feature film as director, scriptwriter and actor. During the 1969-70 season, he performed in successful Broadway run of his play "Play It Again, Sam". Since that period he has made or starred in approximately one film a year – and while none has been a box-office smash to the same degree as the films of Mel Brooks or Neil Simon, Hollywood's other major comedy filmmakers, all have earned money, nearly all go being shown and re-shown in big-city cinemas around the world, and many are already considered comedy classics.

ABD USA

AŞK SARHOŞU

PUNCH-DRUNK LOVE

Yönetmen Director: *Paul Thomas Anderson* **Senaryo** Screenplay: *Paul Thomas Anderson* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Robert Elswit* **Kurgu** Editing: *Leslie Jones* **Müzik** Music: *Jon Brion* **Oyuncular** Cast: *Adam Sandler, Emily Watson, Philip Seymour Hoffman, Luis Guzmán, Mary Lynn Rajskub, Hazel Mailloux, Julie Hermelin, Jorge Barahano, Ernesto Quintero, Rico Bueno* **Yapımcılar** Producers: *Joanne Sellar, Daniel Lupi & Paul Thomas Anderson* **Yapım** Production Co.: *Revolution Studios; New Line Cinema* **Dünya Hakları** World Sales: *Columbia Pictures* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Warner Bros., Turkey*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *91'*

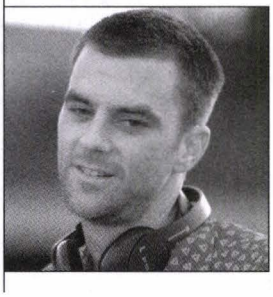
■ Eleştirmenlerin övgüsünü toplayan "Magnolia / Manolya"dan sonra, Paul Thomas Anderson son derece farklı, fakat bir o kadar da özgün bir film yapmış. Buruk, tuhaf bir romantik komedi olan AŞK SARHOŞU olağanüstü eğlenceli. Ton olarak Anderson'ın önceki filmlerinden çok daha hafif olmasına rağmen, yine de yönetmenin yaratıcılığının ve özgünlüğünün bütün göstergelerini taşıyor ve son derece komik sahnelerin yanısıra, akıldan çıkmayacak denli keskin gözlemler de içeriyor. Adam Sandler hayranlık uyandıracak derecede ölçülü ve titiz bir oyunculuk koyuyor ortaya; çizdiği karakter hem hoş, hem de çok komik. Emily Watson ise zeki, çekici, neredeyse peri masallarından çıkmışa benzeyen Lena rolünde, Sandler'ın karşısında mükemmel bir tezat yaratıyor. AŞK SARHOŞU, Anderson'ı çağdaş Amerikan yönetmenlerinin en ilginçlerinden biri olarak görenlerin beklentilerini haklı çıkarıyor. "Filmin özgün adı, insanın kendini biraz sersemlemiş hissettiği bir ruh halini anlatıyor, âşık olmayı çok iyi ifade eden bir tabir bu. Bir şey söyleyemeyince, sersemce şeyler yaparsınız. Film, gerçek ile fantezi dünyası arasında bir yerde. Telefonla seksi severim, süpermarketleri severim, San Fernando vadisini de seviyorum. Zaman zaman hepimizin yalnızlık çektiğini de biliyorum. Ben de yalnızlık çekiyorum, zaten bu yüzden film çekiyorum, biraz insan yüzü göreyim diye. Amaçlarımdan biri de 90 dakikada bitecek bir film yapmak ve herkese zamandan biraz tasarruf sağlamaktı." – Paul Thomas Anderson

■ Following on from his critically acclaimed "Magnolia", Paul Thomas Anderson here provides a very different but equally original film. A bitter sweet, wacky, romantic comedy, PUNCH-DRUNK LOVE is massively entertaining. Although considerably lighter in tone than Anderson's previous work, it still bears all the hallmarks of his creative flair and originality and there are numerous memorable moments of acute observation, combined with hilarious comic set pieces. Adam Sandler gives an admirably restrained and thoughtful performance that is both likeable and very funny. Emily Watson is a perfect foil for Sandler, as the smart, attractive, almost fairytale heroine, Lena. PUNCH-DRUNK LOVE confirms Anderson's reputation as one of the most interesting contemporary American filmmakers. "The title describes the state of mind where you feel a little punchy, an accurate word for falling for love. When you can't say something, you just throw punches. The movie is somewhere between reality and fantasy. I like phone sex, I like supermarkets, and I like the valley. And I know we all get lonely sometimes. I get lonely, too, which is why I write movies – so I can be around people. One of my challenges was to make a 90-minute film, and save everybody a little time in their day." – Paul Thomas Anderson

PAUL THOMAS ANDERSON

1970'de Kaliforniya'da, Studio City'de doğdu. San Fernando Vadisi'nde büyüdü ve daha lisedeyken bir porno yıldızı hakkında, yarı belgesel bir kısa film çekti; bu, sonradan "Boogie Nights / Ateşli Geceler"e dönüşecek projenin çekirdek haliydi. Sinema kariyerine televizyon filmlerinde, müzik videolarında ve yarışma programlarında yapım asistanlığı yaparak başladı. New York Üniversitesi'ndeki sinema derslerini iki gün sonra bıraktı ve geri aldığı harç parasıyla çok beğenilen kısa filmi "Cigarettes and Coffee / Sigara ve Kahve"yi (1993) çekti. İlk iki uzun metrajlı kurmaca filmi "Hard Eight" (1996) ve "Boogie Nights / Ateşli Geceler" (1998) hem izleyiciler, hem de eleştirmenler tarafından tutuldu; üçüncü filmi "Magnolia / Manolya" (1999) ise üç dalda Oscar'a aday gösterildi. Dördüncü uzun metrajlı kurmaca filmi AŞK SARHOŞU (2002), ona Cannes'da En İyi Yönetmen Ödülü'nü kazandırdı.

Born in 1970 in Studio City, California. He grew up in the San Fernando Valley and shot a short drama-documentary about a porn star – a study in embryo of the later "Boogie Nights" – while still a highschool student. He began his film career as a production assistant on television movies, music videos and game shows. He dropped out of New York University's film course after two days and used his reclaimed tuition fees to finance his acclaimed short film, "Cigarettes and Coffee" (1993). His first two features, "Hard Eight" (1996) and "Boogie Nights" (1998), were popular and critical successes; his third feature, "Magnolia" (1999), was nominated for three Academy Awards. PUNCH-DRUNK LOVE (2002) which brought him the best director prize at Cannes is his fourth feature film.

HİNDİSTAN INDIA

DEVDAS

Yönetmen Director: *Sanjay Leela Bhansali* **Senaryo** Screenplay: *Prakash Kapadia & Sanjay Leela Bhansali* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Binod Pradhan* **Müzik** Music: *Ismail Darbar & Monty* **Oyuncular** Cast: *Shahrukh Khan, Madhuri Dixit, Aishwarya Rai, Jackie Shroff, Kiron Kher, Smita Jaykar, Ananya Khare* **Yapımcı** Producer: *Bharat Shah* **Yapım** Production Co.: *Mega Bollywood Pvt. Ltd.* **Dünya Hakları** World Sales: *Eros International Limited*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *178'*

■ Sanjay Leela Bhansali imzalı göz kamaştırıcı, lirik, üç saatlik Bollywood müzikali DEVDAS, Hindistan'ın Yabancı Dilde En İyi Film dalında 2003 Oscar yarışındaki resmi adayı. Neşe dolu bir coşkunluğa sahipken aniden destansı trajediye geçen film, derinden duygusal bir öykü ile güçlü bir teknik karmaşıklığı birleştiriyor. Sarat Chandra Chattopadhye'nin beyazperdeye sık sık yansımış 1917 tarihli ünlü romanından uyarlanan, çok güzel kurgulanmış bu romantik melodram, popüler Hint sinemasına has kalın fırça darbeleriyle dolu: oyunculukların bazıları pek de ölçülü sayılmaz; komedi bölümleri yer yer fazla abartılmış; uç noktalarda gezinen dram kesinlikle "melo" önekini hakediyor; ve elbette müzikal sekanslar da bu durumu iyice kuvvetlendiriyor. Ama bu büyük ve operamsı romansa böyle bir hiper gerçeklikten başkası uygun düşemezdi. DEVDAS'ın "Romeo ve Juliet" ayarında, örnek oluşturan bir romantik trajedi olduğunu anlamak için, filmin çok beğenilen edebi kaynağına aşina olmak gerekmiyor, Bhansali de uyarlamasını romanın mirası kadar abartılı kılmak için tam anlamıyla hiçbir masraftan kaçınmamış. Bollywood tarihinin en pahalı filmi olan DEVDAS'a harcanan 15 milyon dolarlık bütçenin her kuruşu, her ayrıntıda kendini belli ediyor; bu zengin yapım, gözlerinizi perdeden alamamanıza sebep olacak renklerle ve nefes kesici setlerle dolu.

■ India's official entry for the 2003 Foreign Language Film Oscar race, Sanjay Leela Bhansali's dazzling, lyrical, three-hour Bollywood musical DEVDAS welds a powerful technical sophistication with a deeply emotional story that moves starkly from joyous exuberance to epic tragedy. An adaptation of a famous and oft-filmed 1917 novel by Sarat Chandra Chattopadhye, this beautifully mounted romantic melodrama is full of the broad strokes characteristic of popular Indian cinema: some of the acting isn't exactly subtle; the comedic bits are sometimes overripe; the extreme drama is strictly befitting the prefix of "melo" – and made all the more so, of course, by the musical sequences. But such hyper reality couldn't be more appropriate for this sweeping, operatic romance. One doesn't need to know of DEVDAS' celebrated literary origins to recognize it as being an archetypal romantic tragedy of "Romeo and Juliet" proportions, and Bhansali literally spared no expense to make his version just as larger-than-life as the novel's legacy. At a budget of $15 million, it is the most expensive Bollywood film in history, and every last cent shows in every last inch of this lavish production full of colors and breathtaking sets, which will keep your eyes glued to the screen.

SANJAY LEELA BHANSALI

1963'te Hindistan'da, Bombay'da doğdu. Natbar Maharana ile Hint klasik dansı "Odissi" çalıştı. Hindistan Sinema ve Televizyon Enstitüsü mezunudur.

Born in 1963 in Bombay, India. He studied 'Odissi', Indian classical dance, with Natbar Maharana. He graduated from the Film & Television Institute of India.

Filmleri
Filmography

1996 *Khamoshi - The Musical*
1999 *Hum dil de chuke sanam*
2002 *Devdas*

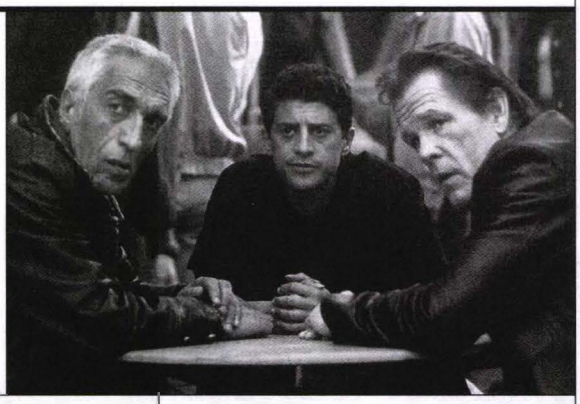
İNGİLTERE-FRANSA-İRLANDA UNITED KINGDOM-FRANCE-IRELAND

HIRSIZ

THE GOOD THIEF

Yönetmen Director: *Neil Jordan*
Senaryo Screenplay: *Neil Jordan*
Görüntü Yön. Cinematography: *Chris Menges* **Kurgu** Editing: *Tony Lawson* **Müzik** Music: *Elliot Goldenthal* **Oyuncular** Cast: *Nick Nolte, Tcheky Karyo, Said Taghmaoui, Nutsa Kukhianidze, Gerard Darmon, Marc Lavoine, Ouassini Embarek, Mark Polish, Michael Polish, Emir Kusturica and Ralph Fiennes* **Yapımcılar** Producers: *Stephen Woolley, John Wells & Seaton McLean* **Yapım** Production Co.: *Double Down Productions Limited; TNVO Sarl; Metropolitan Film Productions Limited* **Dünya Hakları** World Sales: *Alliance Atlantis* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *r Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *110'*

■ 1955 tarihli Fransız klasiği "Bob le flambeur / Kumarbaz Bob"u yeniden işleyen yazar-yönetmen Neil Jordan, muazzam bir ihtişama erişen bir soygun filmine kendi damgasını vuruyor. Kurnaz bir mizah anlayışıyla ve karakter çizimi ile tutarlılığa karşı serbest yaklaşımıyla soygun filmlerinin kurallarını yıkan Jordan, virtüözce doğaçlamaları ve parlak tarzıyla bildik parçaların üstüne kendi imzasını atan bir caz ustasını andırıyor. Senaryosu, konuşulan her sözü bir pırlanta gibi yontuyor ve son el oynanana kadar herkesin – hem karakterlerin, hem de izleyicilerin – bir adım önünde gidiyor. Her kumarbazın bildiği gibi, talih kendi kafasına göre davranır ve bir anda elinizde ful tuttuğunuzu görürseniz, en kusursuz planlar bile bir anda boşa çıkabilir. Yine de bu şık, duygusal ve son derece zekice kotarılmış filmin, HIRSIZ'ın başlıca itici motoru soygun planları değil. Filmin asıl çekici yanı dolambaçlı karakter çizimleri, alaycı diyaloglar ve Bob'la adamları, sempatik polis Roger ve genç, masum Anna arasındaki karmaşık ilişkiler. Sofistike izleyicilerin çekimine kapılacağı bu gösterişli, karmaşık eğlencelik filmin en sağlam yanı da Nick Nolte'nin büyüleyici oyunculuk gösterisi.

■ In this reworking of 1955 French crime classic "Bob le flambeur", writer-director Neil Jordan brings his signature touch to a caper film that achieves operatic grandeur. Subverting the conventions of the heist caper with sly humour and a freewheeling attitude to characterisation and coherency, Jordan is like a jazz master stamping his signature on familiar material with virtuoso improvisation and style to burn. His script mines a gem out of every word spoken and keeps everyone – audience and characters alike – one step behind until the last hand is played. And as any gambler knows, luck has a mind of its own and the best-laid plans may suddenly be irrelevant if you find yourself holding a full house. Still the logistics of the robbery are not the main draw in chic, emotional and disarmingly intelligent THE GOOD THIEF. Rather, the real attraction lies in the quirky characterisations, the bantering dialogue and the intricacies of the relationship between Bob and his crew, a sympathetic policeman Roger and teenage innocent Anna. A mesmerising, tour de force from Nick Nolte is the bedrock of a jaunty, chaotic entertainment that sophisticated audiences should find hard to resist.

NEIL JORDAN

1950 yılında, İrlanda'nın Sligo kentinde doğdu. Önce yazar olarak çalıştı ve 1974'te "İrlanda Yazarlar Kooperatifi"ni kurdu. "Night in Tunisia / Tunus'ta Gece" adlı bir kısa öykü kitabı ile "The Past / Geçmiş" ve "The Dream of the Beast / Canavarın Rüyası" adlı iki roman yayımladı. 1982'de ilk filmi "Angel / Melek" için "En Umut Veren Yeni Yönetmen Ödülü"nü aldı. 1986 yapımı "Mona Lisa" o yılın sürpriz filmiydi ve ona kült statüsü kazandırdı. Altı yıl sonra, romantik gerilim filmi "The Crying Game / Ağlatan Oyun"la En İyi Özgün Senaryo dalında Oscar kazandı.

Born in 1950 in Sligo, Ireland. He began as a writer and founded the "Irish Writers Co-operative" in 1974. He has published a collection of short stories "Night in Tunisia" and two novels, "The Past" and "The Dream of the Beast". In 1982 he received the "Most Promising Newcomer Award" for his first film, "Angel". His 1986 feature "Mona Lisa" was the sleeper of the year and won him a cult status. Six years later, his romantic thriller, "The Crying Game", earned him the Academy Award for Best Original Screenplay.

Filmleri
Filmography

1982 *Angel* Melek
1983 *Danny Boy*
1984 *The Company of Wolves* Kurt Sofrası
1986 *Mona Lisa*
1987 *High Spirits* Sevinçler
1988 *We're No Angels* Biz Melek Değiliz
1991 *The Miracle* Mucize
1992 *The Crying Game* Ağlatan Oyun
1994 *Interview with the Vampire* Vampirle Söyleşi
1996 *Michael Collins*
1997 *The Butcher Boy* Kasap Çocuk
1999 *In Dreams* Düşlerde *The End of the Affair* Maceranın Sonu
2002 *The Good Thief* Hırsız

FİNLANDİYA FINLAND

GEÇMİŞİ OLMAYAN ADAM

MIES VAILLA MENNEISYYTTÄ

THE MAN WITHOUT A PAST

Yönetmen Director: *Aki Kaurismäki* **Senaryo** Screenplay: *Aki Kaurismäki* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Timo Salminen* **Kurgu** Editing: *Timo Linnasalo* **Müzik** Music: *Jouko Lomme & Tero Malmberg* **Oyuncular** Cast: *Markku Peltola, Kati Outinen, Juhani Niemelä, Kaija Pakarinen, Sakari Kousmanen, Annikki Tähti* **Yapımcı** Producer: *Aki Kaurismäki* **Yapım** Production Co.: *Sputnik Oy* **Dünya Hakları** World Sales: *Bavaria Film International* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Denk Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 97'

■ Hâlâ iyi kalpli olmayı bilen insanlar hakkında küçük bir öykü anlatan GEÇMİŞİ OLMAYAN ADAM, Aki Kaurismäki'den alıştığımız türden ciddiyet kisvesine bürünmüş, tuhaf bir komedi. 50'li yılların B-filmlerine, rock'n'roll'a ve masallara göndermelerle dolu, ama aynı anda, çok yumuşak bir dokunuşla, acil toplumsal ve siyasi konulara da (işsizlik, sosyal yardım, evsizlik, vurdumduymaz kapitalist politikalar) parmak basıyor. Akıllardan çıkmayacak melankolik bir köpeğe (bizzat Kaurismäki'nin kendi köpeği, Tähti) yer veren çok hoş bölümleri bulunan, sevecen, komik ve sıradışı bir film. "Son filmim siyah-beyaz ve sessizdi, bu açıkça benim ciddi bir işadamı olduğumu gösteriyordu. Ancak bu yolda devam etsem, bir dahaki sefere filmin kendisinden de vazgeçmem gerekecekti. O zaman elimizde ne kalırdı; bir gölge. Uzlaşmaya hep hazır biri olarak, geriye dönmeye karar verdim ve bu filmi yaptım, içinde bol bol diyalog ve çeşit çeşit renk var – başka ticari değerler de cabası. İtiraf etmeliyim ki bir taraftan, bilinçaltımın derinliklerinde, bu adımın beni normal biri gibi göstereceğini de umuyordum. Umarım toplumun, ahlâkın ve sevginin durumu üzerine toplumsal, ekonomik ve siyasi görüşlerim, filmin kendisinde bulunabilir." – Aki Kaurismäki

■ A little story about people who still know how to be kind, THE MAN WITHOUT A PAST is a characteristically drole, deadpan comedy from Aki Kaurismäki, complete with nods to 50s B-movies, rock'n'roll, and fairy-tale romance, but it also addresses pressing social and political issues (unemployment, welfare, homelessness, callous capitalist policies) with the very lightest of touches.
A beautifully tender, funny and idiosyncratic film, right down to some lovely stuff featuring – what else? – a memorably melancholy dog (Kaurismäki's own pet, Tähti). "My last film was black and white and silent, which clearly shows that I am a man of business. However going forward on that road would demand skipping out the picture next. What would we have then; a shadow. So, always ready for compromises, I decided to turn around and made this film here, which has loads of dialogues plus a variety of colors – not to mention other commercial values. I have to admit that deep in my subconscious, there might have been a hope that this step would make me seem normal, too. My social, economical and political views of the state of society, morality and love can hopefully be found from the film itself." – Aki Kaurismäki

AKI KAURISMÄKI

4 Nisan 1957'de Finlandiya'da Orimattila'da doğdu. Önce film eleştirmeni sonra da senaryo yazarı, yönetmen yardımcısı ve yapımcı olarak çalıştı. İlk kurmaca filminden itibaren birçok film festivalinde ödüller kazandı. İğneleyici toplumsal gerçekçilikle sıradışı mizah anlayışı arasında gidip gelen onbeş kurmaca film yaptı. Filmlerinde belirgin bir toplumsal eleştirinin yanısıra, derin bir alaycılık ve yüzeye doğru yükselerek onları karamsar bir umutsuzluğun yansıtıldığı yapıtlar olmaktan kurtaran sert bir mizah anlayışı da yer alır.

Born on 4 April 1957 in Orimattila, Finland. He has worked as a film actor, assistant director and producer. Since his directorial debut film he has won numerous awards in different film festivals. He directed fifteen feature films which alternate between biting social realism and off the wall humour. Although there is a definite critique of society, there is also a deep irony in his films, and a scarhing sense of humour which bubbles to the surface and keeps the films from failing into despair.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1983 *Rikos ja Rangaistus* Suç ve Ceza
1986 *Varjoja Paratiisissa* Cennetteki Gölgeler
1987 *Hamlet Liikemaailmassa* Hamlet İş Başında
1988 *Ariel*
1989 *Leningrad Cowboys Go America* Leningrad Kovboyları Amerika'ya Gidin
1990 *Tulitikkutehtaan Tyttö* Kibritçi Kız
I Hired a Contract Killer Bir Katil Kiraladım
1992 *Boheemielämää - La Vie de Bohème* Bohem Hayatı
1994 *Pidä huivista kiinni, Tatjana* Eşarbına Dikkat Et Tatiyana
1996 *Kauas pilvet karkaavat* Sürüklenen Bulutlar
1998 *Juha*
2002 *Mies vailla menneisyyttä* Geçmişi Olmayan Adam

İSPANYA-ABD SPAIN-USA

YUKARIDAKİ DANSÇI

PASOS DE BAILE

THE DANCER UPSTAIRS

Yönetmen Director: *John Malkovich* **Senaryo** Screenplay: *Nicholas Shakespeare, based on his novel* **Görüntü Yön.** Cinematography: *José Alcaine* **Kurgu** Editing: *Mario Battistel* **Müzik** Music: *Alberto Iglesias* **Oyuncular** Cast: *Javier Bardem, Laura Morante, Juan Diego Botto, Elvira Minguez, Alejandra Lencastre* **Yapımcılar** Producers: *Andrés Gómez & John Malkovich* **Yapım** Production Co.: *Lolafilms* **Dünya Hakları** World Sales: *Fox Searchlight Pictures* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *r Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *124'*

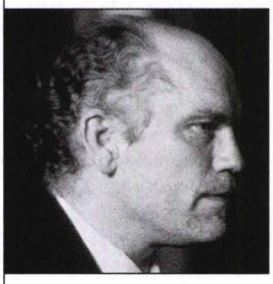
■ John Malkovich'in prömiyeri Sundance Film Festivali'nde yapılan bu ilk yönetmenlik denemesi, Nicholas Shakespeare'in Sendere Luminoso (Aydınlık Yol) liderinin yakalanışını anlatan romanından yapılmış serbest bir uyarlama. Filmin itici gücünü, Bardem'in yine müthiş performansı oluşturuyor. Tamamen inanılır bir kahraman o: içinde çalıştığı yozlaşmış sistemi hor gören ve kendi de izini sürdüğü katiller kadar kaçmaYI isteyen, dürüst bir adam. Nanni Moretti'nin "Oğul Odası"nda çok etkileyici olan Laura Morente, burada da kahramanın aklını başından alan bale öğretmeni rolünde parlıyor. Cesur, zekâ dolu ve olgun, yalnızca çeşitli ülkelerden gelen oyuncuların aksanlı İngilizceleriyle zedelenmiş bir çalışma. "Tarihe sadık öyle çok ayrıntı var ki. Bazılarıysa tamamen hayal ürünü. Film özellikle belirsiz; gerçek bir öyküyü kurmacaymış gibi anlatıyoruz. Sendero Luminoso (Aydınlık Yol) bildirilerinden bazılarını okudum, ama ideolojileriyle pek ilgilenmiyorum. Cinayet ve kasaplığın toplumsal eşitsizlik sorununu çözmek için en uygun yöntemler olduğuna inanmıyorum. Benim için, kahramanların kişisel tarihleri, tarihsel ayrıntılardan daha önemli. Sonuçta bu, evrensel bir öykü." – John Malkovich

■ Premiered at the Sundance Film Festival, the directorial debut by John Malkovich is a free adaptation of Nicholas Shakespeare's novel narrating the capture of a Sendero Luminoso (Shining Path) leader. Another superb performance by Bardem drives the film. He is an utterly convincing hero, an honest man who despises the corrupt system he works for and strives to escape as much as the murderers he tracks. Laura Morante, so impressive in Nanni Moretti's "The Son's Room", shines again here as the ballet teacher who turns his head. This is a bold, intelligent and mature work beguiled only by the accented English spoken by an international cast. "There are so many details which are true to history. Others are pure invention. The film is deliberately ambigious; we tell a true story as though it were fiction. I've read some of the Sendero Luminoso communiqués, but I am not really interested in their ideology. I don't believe that murder and butchery are the best ways to solve the problem of social inequality. For me, the personal histories of the protagonists are more important than the historical details. That is, after all, a universal story." – John Malkovich

JOHN MALKOVICH

1953'te ABD'nin Illinois eyaletinde, Christopher'da doğdu. Lisede yıldız bir atletti, sonra Doğu Illinois Üniversitesi'ne girdi. İlk başta hedefi profesyonel bir çevreci olmaktı ama sonradan oyunculuğa geçti. Arkadaşı aktör Gary Sinise ile birlikte, 1976'da Şikago'daki Steppenwolf Theatre'ın kurulmasına yardımcı oldu. Sinema oyuncusu olarak ilk filmi, aynı zamanda ona ilk Oscar adaylığını getiren "Places in the Heart"tı (1984). Bunu hem sahnede hem de beyazperdede parlak bir oyunculuk kariyeri izledi. Stephen Frears, Jane Campion, Wolfgang Petersen, Mike Figgis ve Spike Jonze gibi takdir edilen, farklı farklı sinemacılarla çalıştı. YUKARIDAKİ DANSÇI (2002), yönetmenlik yaptığı ilk filmdir.

Born in 1953, in Christopher, Illinois, USA. He became a star high-school athlete, then went on to attend Eastern Illinois University, where he originally aspired to be a professional environmentalist before detouring into acting. With fellow actor Gary Sinise, he helped co-found Chicago's Steppenwolf Theatre in 1976. He debuted as a film actor with "Places in the Heart" (1984), for which he obtained his first Oscar nomination. An illustrious acting career on both stage and screen followed and he has worked with such acclaimed and diverse film-makers as Stephen Frears, Jane Campion, Wolfgang Petersen, Mike Figgis and Spike Jonze. THE DANCER UPSTAIRS (2002) marks his directorial debut in feature films.

İSPANYA SPAIN

SALOME

SALOMÉ

SALOME

Yönetmen Director: *Carlos Saura*
Senaryo Screenplay: *Carlos Saura*
Görüntü Yön. Cinematography: *José Luis López-Linares & Teo Delgado*
Kurgu Editing: *Jaime Barros* **Müzik** Music: *Roque Baños* **Yapımcı** Producer: *Antonio Saura* **Yapım** Production Co.: *Zebras Producciones*
Dünya Hakları World Sales: *MK2*
Türkiye Hakları Turkish Rights: *Belge Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *86'*

■ Bütün dans sevdalılarını coşturacak SALOME, dans etmesi karşılığında bir adamın başını isteyen genç bir kadının 2000 küsur yıl önce Celile'de neden olduğu trajedinin hikâyesini bize dans ve müziklerle anlatıyor. Saura'nın filmi iki bölümden oluşuyor. Film Salome karakterini işleyen bir bale gösterisinin hazırlıklarıyla başlıyor. İkinci bölümse balenin kendisini gösteriyor. Bu gösteri, filmden bağımsız olarak hazırlanmış ve eskiden İspanyol Ulusal Dans Topluluğu'nun dansçısı olan, altı yıldır bu topluluğu yöneten Aída Gómez'in sanat yönetiminde, Carlos Saura'nın yönetmenliği, José Antonio'nun koreografisi ve gitarist Tomatito'nun katılımıyla sahneye konmuş. Çok az dekorla yetinen cesur sanat yönetimiyle film, bir anlamda kökenlerine dönerek flamenkoyu yeniden yorumlayan olağanüstü güzellikte bir dansı vurguluyor. Pakistan ve Arap nağmelerinden, Bach, Haendel ve Telemann'ın dini yapıtlarından esinlenen, üflemeli ve vurmalı çalgılarla yorumlanan özgün müzik, en saf halindeki flamenko ile beklenmedik ve elektrikli bir etkileşime giriyor.

■ A major event for all dance lovers, SALOMÉ is a musical which uses dances and music to tell us the story of a tragedy that happened more than two thousand years ago in Galilée, when a young woman asked for the head of a man as the price for her dancing. Divided into two parts, Saura's version begins by introducing the preparations for a ballet production on the character of Salome, while the film's second part shows the ballet itself: a production which is independent from the film and has been staged under the artistic management of Aída Gómez – formerly a dancer in the Spanish National Dance Company and the head of this institution for almost six years – and with Carlos Saura as stage director, José Antonio as choreographer and the participation of guitarist Tomatito. With a daring art direction essentially of minimal sets, the film underlines the formidable beauty of a dance that reinterprets flamenco, confronting it with the spirit of some of its most ancient origins. The original music inspired by Arab or Pakistani melodies, religious pieces by Bach, Haendel and Telemann, using wind instruments and Indian percussions, creates an unexpected and electrifying dialogue with flamenco in its purest form.

CARLOS SAURA

4 Ocak 1932'de İspanya'nın Huesca kentinde doğdu. Önce mühendislik eğitimi aldı. 1950-53 arasında profesyonel fotoğrafçılık yaptı. Madrid'de Investigaciones y Experiencias Cinematograficos'da sinema eğitimi gördü. 1964 yılına kadar aynı okulda eğitmenlik yaptı, daha sonra politik nedenlerle ayrıldı. 1955'te bir filmde yönetmen yardımcılığı, birkaç filmde kısa süreli aktörlük, Mario Camus'nün "Muere una mujer" adlı filminde senaryo yazarlığı yaptı. Meslek yaşamına, savaş sonrası çekilen sefaleti ve Franco yönetiminin hayatı nasıl kısıtladığını belgelemek amacıyla başladı. Ancak ilk dönem başarılı filmlerinden "Los golfos / Sokak Serserileri" (1959) ve "La caza / Av" (1965) sansüre uğradı. İspanya'nın en tanınmış yönetmeni olan sanatçının yapıtları düzenli olarak çeşitli festivallerde yer almış, Cannes, Berlin ve diğerlerinde pek çok ödül kazanmıştır.

Born on 4 January 1932 in Huesca, Spain. He was first educated as an engineer. He was a professional photographer from 1950-1953. He then became a film student at Instituto de Investigaciones y Experiencias Cinematograficos in Madrid. He stayed at school as a teacher until 1964, when he left for political reasons. In 1955, he had worked as assistant director in a film. He had made brief acting appearances in a few films. He had written the script for Mario Camus "Muere una mujer". He began his career with the neorealist goal of filming testimony of postwar misery and manipulations of life under Franco. Yet, both his early successes, "Los golfos / The Hooligans" (1959) and "La caza / The Hunt" (1965) were censored. His work has appeared regularly at various film festivals. The most famous Spanish film director, he has won numerous prizes at Berlin, Cannes and other film festivals.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1965 *La caza* Av
1972 *Ana y los lobos* Ana ve Kurtlar
1975 *Cria cuervos* Besle Kargayı
1977 *Elisa vida mia* Elisa, Aşkım
1979 *Mama cumple cien anos* Annemiz Yüz Yaşında
1983 *Carmen*
1990 *Ay Carmela!*
1998 *Tango*

ABD USA

AUTO FOCUS

Yönetmen Director: *Paul Schrader*
Senaryo Screenplay: *Michael Gerbosi, based on the book "The Murder of Bob Crane" by Robert Graysmith* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Fred Murphy*
Kurgu Editing: *Kristina Boden*
Müzik Music: *Angelo Badalamenti*
Oyuncular Cast: *Greg Kinnear, Willem Dafoe, Rita Wilson, Maria Bello, Ron Leibman, Bruce Solomon, Michael Rodgers, Kurt Fuller, Christopher Neiman, Lyle Kanouse* **Yapımcılar** Producers: *Scott Alexander, Larry Karaszewski, Todd Rosken, Pat Dullard & Alicia Allain*
Yapım Production Co.: *Focus Puller Inc.* **Dünya Hakları** World Sales: *Sony Pictures Classics* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Warner Bros., Turkey*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *107'*

■ Robert Graysmith'in "The Murder of Bob Crane / Bob Crane Cinayeti" adlı kitabından uyarlanan AUTO FOCUS, katili bulunamayan Bob Crane'in gerçek hayat hikâyesi aracılığıyla, 60'lar ve 70'lerde Amerikan erkek cinsel kimliğini ilginç bir şekilde irdeliyor. Crane'in uluorta yaşadığı özel hayatı, seks ve pornografiden geçilmeyen bir curcunaydı; Crane sevişirken çektirdiği fotoğraf ve filmleri gururla sağda solda gösteren bir zevk düşkünüydü. Crane'in hayatını sakil aile evinden cesedinin bulunduğu ıssız otel odasına kadar izleyen Schrader'ın biçimci yaşamöyküsel filmi ne karamsar ne de ahlâkçı, ama hem bir ünlünün şaşırtıcı portresi, hem de video kameranın ilgi çekici bir tarihçesi. "Yanlış nedenlerle doğru şeyleri ve doğru nedenlerle yanlış şeyleri yapan insanlara bayılıyorum. Bob Crane'in ilginç tarafı şu: Adam ömrü boyunca iyi bir insan olmak istemiş, kimse incinmesin istemiş, kafasında şeytanın boynuzları çıktıkça o hep görmezden gelmiş. Görsel taktiğim hayli basitti, ama sanırım etkili oldu. Temiz çizgilerden kargaşaya, durağan kameradan titrek, hareketli kameraya uzanan bir yelpaze. Parlak renklerden donuk renklere geçiş. Dünyanın sağlamlığını, güvenilirliğini giderek yitirdiği uzun bir geçiş dönemi." – Paul Schrader

■ Adapted from Robert Graysmith's book The Murder of Bob Crane, AUTO FOCUS is a fascinating chronicle of American male sexual identity in the sixties and seventies, through Bob Crane's real life story, whose brutal murder remains unsolved. Crane's thinly masked private life was a riot of sex and pornography; he was a swinger who proudly displayed photographs and films he had taken while he was having sex. Imagining Crane's life from kitsch family home to the lonely hotel room where they found his body, Schrader's stylish biopic is neither grim nor judgmental, but an intriguing study of celebrity, as well as being a curious history of the video recorder. "I love people who do the right things for the wrong reasons and the wrong things for the right reasons. The interesting thing about Bob Crane is that all his life he wanted to be the nice guy, he didn't want to offend anyone, and all the while there's this tail growing behind him that he's trying to ignore. My visual strategy was rather simplistic, but I think it's effective. It is just an arc from clean lines to clutter, an arc from stable cinematography to shaky cinematography. An arc from saturated color to desaturated color. So it's just a whole gradual arc, the world becoming less stable, less predictable." – Paul Schrader

PAUL SCHRADER

1946'da Michigan'da, Grand Rapids'de doğdu. Sinema ve filmlerle ilk tanıştığında yirmi yaşına yaklaşıyordu. Kalvinist papaz olmayı planlarken, ünlü film eleştirmeni Pauline Kael'in tavsiyesiyle, L.A. Free Press'te film eleştirmenliği yapmaya başladı, ama "Easy Rider"ı acımasızca eleştirince oradan kovuldu. Ardından 'Cinema' dergisinin editörlüğünü yaptı ve Ozu, Bresson ve Dreyer üstüne incelemesini yayımladı. Kardeşi Leonard'la birlikte yazdığı senaryosu "The Yakuza / Yakuza" (1974'te Sidney Pollack tarafından çekildi) o zaman için rekor sayılacak 325.000 dolara satıldı; bunun ardından "Taxi Driver / Taksi Şoförü"nün senaryosu geldi. Martin Scorsese'yle üç filmde daha birlikte çalıştı ve 1977'de doludizgin başlayan kendi yönetmenlik kariyeriyle birlikte götürerek, Brian de Palma, Joan Tewkesbury, John Flynn, Peter Weir ve Harold Becker için başka senaryolar da yazdı. AUTO FOCUS, yönetmenliğini yaptığı uzun metrajlı kurmaca filmlerin onüçüncüsüdür.

Born in 1946 in Grand Rapids, Michigan. He did not see his first film until he was in his late teens. He planned to be a Calvinist minister but, at the suggestion of famous film critic Pauline Kael, instead became film critic for the L.A. Free Press, until fired for panning "Easy Rider". He then edited 'Cinema' magazine, and published his study of Ozu, Bresson and Dreyer. The script he wrote with his brother Leonard for "The Yakuza", directed by Sidney Pollack in 1974, fetched a then record fee of $325.000, and the sale of his "Taxi Driver" screenplay followed. Three further collaborations with Martin Scorsese ensued, and in parallel with his own directing career, which kick-started in 1977, he provided further screenplays for Brian de Palma, Joan Tewkesbury, John Flynn, Peter Weir and Harold Becker. AUTO FOCUS is the thirteenth feature film he directed.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1980 *American Gigolo*
1982 *Cat People*
1985 *Mishima: A Life in Four Chapters Mişima*
1990 *The Comfort of Strangers*
1991 *Light Sleeper*
1997 *Affliction*
1999 *Forever Mine*
2002 *Auto Focus*

DANİMARKA-ABD-ALMANYA-JAPONYA-FRANSA DENMARK-USA-GER.-JAP.-FR.

AŞKA DAİR HER ŞEY

IT'S ALL ABOUT LOVE

Yönetmen Director: *Thomas Vinterberg* **Senaryo** Screenplay: *Thomas Vinterberg* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Anthony Dod Mantle* **Müzik** Music: *Zbigniew Preisner* **Oyuncular** Cast: *Joaquin Phoenix, Claire Danes, Sean Penn, Douglas Henshall, Alun Armstrong, Margo Martindale, Mark Strong, Geoffrey Hutchings, Harry Dickson, Thomas Bo Larse, Teddy Kempner* **Yapımcı** Producer: *Birgitte Hald* **Yapım** Production Co.: *Nimbus Film International; FilmFour; Zentropa Entertainments9; Senator Film; Key Films, Shochiku; Pathé Distribution* **Dünya Hakları** World Sales: *Trust Film Sales* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Uniwi Sanat Filmcilik*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *104'*

■ Takdir görmüş Danimarkalı yönetmen Thomas Vinterberg'in yeni filmi, Dogma yapımı "Festen / Şölen" 1988 yılında Cannes'da Jüri Özel Ödülü'nü kazandığından beri büyük bir merakla bekleniyordu. Önceki filminin sert gerçekçiliğini elde ediş şeklinin aksine, Vinterberg bu filminin hiçbir şeyle kısıtlanmamasını istedi. İki âşığın, doğa yasalarında beklenmeyen değişikliklerin yaşandığı yakın gelecekteki bir dünyada, kozmik boyutta bir komployla mücadele ettiği, modern aşka ve gelecekteki hayata yenilikçi bir bakış olan AŞKA DAİR HER ŞEY, sinemacılığın mümkün olan her özelliğinden yararlanıyor. Bu bakımdan kolaylıkla "Anti-Dogma" damgasına hak kazanabilecek nitelikte. "Dogma'nın en iyi özelliklerinden biri yeni fikirlerdir, benim yeni filmim de bu yönüyle Dogma ruhuna tamı tamına uyuyor. Beni yenilik yapmak zorunda bırakan yeni bir kurallar dizisinin yolunu açtığımı söyleyebilirsiniz. [...] Eski Hitchcock filmlerinin New York'unu yaratmaya çalıştık. Uçan arabaları, mavi sütü, acayip sigaraları ve bedene cerrahi olarak nakledilen telefonları filme özellikle dahil etmedik. Teknolojik ilerlemeyle ilgilenmiyorduk. Kısmen gelecek hakkında bir bildiride bulunmak, kısmen de izleyicilerin dikkatini aslında bunun ne hakkında olduğuna çekmek için, geriye dönmeye karar verdik: filmim, aşk ve işin hakiki özü hakkında. Geçmiş, karakterlerimizin ve filmimizin aradığı şeyin nüvesi olup çıkıyor." – Thomas Vinterberg

■ Acclaimed Danish filmmaker Thomas Vinterberg's new film has been highly anticipated ever since his Dogme "Festen / The Celebration" won the Jury's Special Prize in Cannes in 1998. In contrast to the way he achieved the gritty realism of his previous film, Vinterberg wanted for this film not to be restricted by anything.
A novel look at modern love and future life as two lovers battle a conspiracy of cosmic proportions in a near-future world experiencing sudden flaws in the laws of nature, IT'S ALL ABOUT LOVE uses every possible aspect of filmmaking and it could be easily titled 'Anti-Dogme'. "One of the best qualities of Dogme is its innovation, and in this way, my new film is completely in keeping with the spirit of Dogme. You could say I have instigated a new set of rules that forced me to innovate. [...] We have tried to recreate the New York of the old Hitchcock films. We deliberately left out flying cars, blue milk, weird cigarettes and surgically implanted telephones. We weren't interested in technological progress. We decided to go backwards, partly to make a statement about the future, and partly to direct the audience's attention to what it's all really about: love and genuine article. The past becomes the core of what our characters and our film are searching for." – Thomas Vinterberg

THOMAS VINTERBERG

19 Mayıs 1969'da Danimarka'da Kopenhag'da doğdu. Sinema eğitimini "Sidste Omgang / Son Raund" adlı çalışmasıyla tamamladı. Bu film, Münih Öğrenci Festivali'nde ödül aldı ve 1994'teki Öğrenci Oscarları'na aday gösterildi. Aynı yıl TV filmi "Slaget Paa Tasken" ile birçok festivalde ödüller alan kısa filmi "Drengen der Gik Banglens / Geriye Doğru Yürüyen Çocuk"u yönetti. 1995'te yönetmen arkadaşı Lars Von Trier'le birlikte Dogma 95 akımının başını çekti. "De Stoerste Helte / En Büyük Kahraman" (1996) ilk uzun metrajlı kurmaca filmiydi. 1997 yılında Dogma kurallarına göre çektiği ilk filmi "Festen / Şölen"le aralarında Cannes'in Jüri Özel Ödülü de bulunan pek çok uluslararası ödül kazandı. AŞKA DAİR HER ŞEY (2002) üçüncü uzun metrajlı kurmaca filmidir.

Born in 19 May 1969, in Copenhagen, Denmark. He finished his film school studies with the film "Sidste Omgang / The Last Round" (1993), which was awarded a prize at the Student's Festival in Munich and nominated for the Student's Oscar in 1994. That same year he made the TV film "Slaget Paa Tasken" and the short film "Drengen der Gik Banglens / The Boy who Walked Backwards", which won awards at many festivals. In 1995 he initiated the Dogme 95 movement alongside fellow director Lars Von Trier. "De Stoerste Helte / The Greatest Hero" (1996) was his first feature film. "Festen / The Celebration" (1997), his first film following the Dogme rules, received an overwhelming amount of awards around the world, including the Special Jury Prize in Cannes. IT'S ALL ABOUT LOVE (2002) is his third feature film.

ÖZEL GÖSTERİ: İKİ PİYANO EŞLİĞİNDE "ŞAFAK"

SPECIAL EVENT: "SUNRISE" ACCOMPANIED BY TWO PIANOS

ABD USA

ŞAFAK

SUNRISE - A SONG OF TWO HUMANS

Yönetmen Director: *Friedrich Wilhelm Murnau* **Senaryo** Screenplay: *Carl Mayer, from the story "Der Reise nach Tilsitt" by Hermann Sudermann* Ara Yazılar Titles: *Katherine Hilliker & H.H. Caldwell* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Charles Rosher & Karl Struss* **Kurgu** Editing: *Harold D. Schuster* **Oyuncular** Cast: *George O'Brien, Janet Gaynor, Margaret Livingston, Bodil Rosing, J. Farrell MacDonald, Ralph Sipperly, Jane Winton. Arthur Housman, Eddie Boland* **Yapımcı** Producer: *William Fox* **Yapım** Production Co.: *Fox Film Corporation* **Kaynak** Print Source: *Photoplay Productions*

1927 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / 95'

■ Çoğu eleştirmenin bir Hollywood stüdyosu tarafından çekilmiş en iyi sessiz film olarak kabul ettiği F.W. Murnau imzalı ŞAFAK, sessiz sinemanın doruğunu temsil eder. ŞAFAK basit bir filmdir, kahramanları da taşralı basit bir çifttir. Filmin havası, görüntüleri ve tarzı, karakterlerinin hislerine ayak uydurur. Işıkla karanlık arasındaki üstü kapalı mücadele, farklı sekansların duygusal tonunu belirlerr. Muzaffer Aşk üzerine bir film olan ŞAFAK, basit insanların basit duygularına bir saygı duruşudur; öte yandan, film İyi ile Kötü'nün savaşı üzerine bir masalın izlerini de taşır. Şehirli kadın Kötü'yü simgelemektedir; adamın karısı ise, tıpkı "Nosferatu"daki Ellen gibi, İyilik'in ta kendisidir. Karakterlerin kutuplaştırılması ve yüceltilmesi kadar bu metaforun kendisi de Alman sinemasının tipik özelliklerinden biridir. Bir eleştirmen "Alman sinemasındaki Dışavurumculuk, yatay bir şekilde gelişiyor; burada izlenecek yukarı doğru yükselen bir yol yok" diye yakınmıştı. Bu yorum F.W. Murnau'nun eserleri için kesinlikle geçerli değildir. Yönetmen Amerika'ya taşındıktan sonra da bir Dışavurumcu olarak kalmıştı: ŞAFAK'ın kökleri Alman sinema geleneğinde yatmaktadır. Uzamın ve peyzajın özünü iletmede ışığın mutlak öneminin hâlâ yaşayan bir kanıtı olan ŞAFAK'ın üslûp açısından kaynaklarıysa, 1880'lerin İzlenimcilik akımına kadar uzanır. Bu özel gösteriminde filme, caz piyanistleri Kerem Görsev ve Erol Erdinç doğaçlama müzikleriyle eşlik edecek.

■ Considered by many critics to be the finest silent film ever made by a Hollywood studio, F.W. Murnau's SUNRISE represents the art of the wordless cinema at its zenith. SUNRISE is a simple film, with a simple country couple as its main characters. The mood, imagery and style are subordinate to the characters' feelings. Subtle oppositions between light and darkness determine the emotional tone of the different sequences. SUNRISE is a film about Love Victorious, a homage to the simple feelings of simple people – with the overtones of a fable about the struggle of Good and Evil. The woman from the city personifies Evil; the wife, like Ellen in "Nosferatu", is Goodness itself. The metaphor itself as well as the polarization and sublimation of characters is typical of the German cinema. "The progress of German screen Expressionism is horizontal, there is no ascending path to follow here", complained a critic. This certainly is not true about the works of F.W. Murnau, who remained an Expressionist even after his move to America: the roots of SUNRISE are firmly planted in the German screen tradition. Still testifying to the absolute importance of light in conveying essence of space and landscape, the stylistic origins of SUNRISE can be traced back to the Impressionism of the 1880s. In this special screening, jazz pianists Kerem Görsev and Erol Erdinç will accompany the film with their improvised music.

Katkıları için ABACI KİMYA'ya teşekkür ederiz.
We would like to thank ABACI KIMYA for sponsoring this event.

ABACI KİMYA

FRIEDRICH WILHELM MURNAU

28 Aralık 1888'de Almanya'da, Bielefeld'de doğdu. Heidelberg'de sanat ve edebiyat tarihi okuduktan sonra yönetmen Max Reinhardt'ın öğrencisi oldu. I. Dünya Savaşı'nda savaş pilotluğu yaptı. Yönetmenliğe ilk adımını 1919'da attı. 1922'de "Nosferatu" ile uluslararası çapta üne kavuştu. Bir sonraki filmi "The Last Laugh / Son Kahkaha" (1924), ileride mizansenin temeli haline gelecek benzersiz kamera tekniklerine yer veriyordu. 1926'da Hollywood'a gidip Fox stüdyoları için çalışmaya başlayana kadar, kötümserlik ve her tarafa nüfuz eden kaçınılmaz bir akıbet hissinin hakim olduğu Alman filmleri yapmaya devam etti. Amerika'daki ilk filmi ŞAFAK (1927), Alman sessiz sinemasının zirvesi kabul edilir. 11 Mart 1931'de bir araba kazasında öldü. Bugün bile sinemayı en çok etkileyen yönetmenlerden biri olarak kabul edilir.

Born on 28 December 1888 in Bielefeld, Germany. After studying art and literature history at the University of Heidelberg, he became a student of director Max Reinhardt until serving in WWI as a combat pilot. He made his directorial debut in 1919. He first gained international renown with "Nosferatu" in 1922. His next film, "The Last Laugh" (1924), utilized unique camera techniques that later became the basis for mise-en-scene. He continued making German films, notable for their pessimism and pervading sense of doom, until he moved to Hollywood in 1926 to work for Fox studios. His first American film, SUNRISE (1927), is considered to be the apex of German silent cinema. He was killed in an auto accident on 11 March 1931. To this day he remains one of the most influential directors of cinema.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1921 *Schloss Vogelod* Perili Şato (documentary belgesel)
1922 *Nosferatu*
1924 *Der Letzte Mann* Son Kahkaha
1926 *Faust*
1927 *Sunrise - A Song of Two Humans* Şafak
1931 *Tabu: A Story of the South Seas* Tabu

IN MEMORIAM: YASUJIRO OZU

JAPONYA JAPAN

YASUJIRO OZU

■ Yasujiro Ozu, Japon yönetmenlerin en Japonu olduğu gerekçesiyle yaygın övgü almıştır. Aslında, Akira Kurosawa'nın ve Kenji Mizoguchi'nin filmlerinin uluslararası film festivallerinde ödül üstüne ödül kazandığı dönemde, Japon dağıtımcılar Batı onun eserlerinin ince güzelliğini anlamaz diye filmlerini ülke dışında gösterime sokmaya yanaşmamışlardı. Neyse ki bu tür korkuların temelsiz olduğu ortaya çıktı ve Ozu artık sinemanın büyüklüğü su götürmez yönetmenlerinden biri olarak tanınıyor.

Sinema kariyerinin tamamını ticari kulvarda çalışarak geçirmesine karşın, Ozu'nun fikir yüklü eşsiz tarzı, belki de sinema tarihinde benzerini bulamayacağınız derecede kişisel bir tarzdır. Daha da önemlisi, Ozu'nun büyüklüğü bu tarzın anlamı yansıtmasıyla perçinlenir; titizliği ve zenginliği, sonuçta yaşama dair derin, bir o kadar da sükûnet dolu ve dokunaklı bir vizyonu ortaya çıkarır. Ozu'nun ardında bıraktığı eserler bütünü, duyguları istikrarla dizginleyişiyle, insan zaaflarını algılayışında büyüklük taslamayan cömertliğiyle ve benzersiz homojenliğiyle, başka bir sinemacının eserleriyle karıştırılamaz.

Yasujiro Ozu 12 Aralık 1903'te, Tokyo'nun tarihi Fukagawa bölgesinde doğdu. Babası Tokyo'da gübre satarken, o iki erkek kardeşiyle birlikte kırsal kesimde, Matsuzaka'da eğitim aldı. Bunun sonucunda on yaşından yirmi yaşına kadar babasını nadiren görebildi. 1916'da Uji-Yamada'da orta okula başladı; anlaşıldığı kadarıyla muzip, kavgayı ve içkiyi seven, ele avuca sığmaz bir öğrenciydi. İçki içmek erken yaşta edindiği ve hiçbir zaman da terk etmeyeceği bir alışkanlıktı. Ağabeyi Shinichi'nin okuduğu prestijli Kobe Ticaret Lisesi'nin giriş sınavına katılmak yerine, sinemada "Zenda Mahkûmu"nu seyretmeyi yeğlemişti.

Ozu ilkgençliğindeki bu sınav kırma döneminde, sinemaya yönelik bir sevgi geliştirdi. Sinema hayranlığı ilk olarak, eski Atagoza Sineması'nda Matsunosuke'den görkemli bir tarihi film izlediğinde başladı. Pek az vasfa sahip olan Ozu, Matsuzaka'dan biraz uzakta küçük bir dağ köyüne yardımcı öğretmen olarak tayin edilmeyi başardı – bu, üniversite diplomasının gerekli olmadığı bir pozisyondu. Birkaç yıl sonra Tokyo'ya dönüp ailesiyle yaşamaya başladı. Yeğeninin sinemaya duyduğu sevginin farkında olan amcası, onu Shochiku Film Şirketi'nin o zamanki yöneticisi Teihiro Tsutsumi ile tanıştırdı. Çok geçmeden, 1923'te, babasının hiç istememesine karşın, Ozu kameraman yardımcısı olarak onlarla birlikte çalışmaya başladı. Tadamoto Okubo'nun yardımcı yönetmeni olduktan sonra, bir yıldan kısa bir süre içinde ilk senaryosunu yazıp filme çekilmesi için teklif götürdü. Yönetmen olarak ilk filmiyse, ikinci senaryosundan çektiği "Zange no yaiba / Tövbekarlığın Kılıcı"ydı. Ozu 1927'den ölümüne kadar 54 film yaptıysa da, şu anda bunlardan ancak 33'ünün kopyası bulunmaktadır.

Üretken bir sinemacı olan Ozu, 1928'de başlayıp 1931'de sona eren dört yıllık sürede 21 uzun metrajlı kurmaca film çekti. İlk dönemindeki filmlerinin çoğu öğrenci komedileri, gangster filmleri ve melodramlardı. 30'ların başlarındaki filmlerinden bazılarında ses vardı ama diyalog yoktu; 1936'ya kadar konuşmalı film çekmedi. 1932'de dokunaklı komedi "Umarete wa mita keredo / Doğdum, Ama..." ile yaratıcı temposunu buldu. İlk ticari başarısını getiren bu film, İkinci Dünya Savaşı öncesinde çektiği en iyi filmlerden biri kabul edilir. Ozu'nun o dönemin Japon ya da Hollywood sinemasının geleneklerine zıt yönde giden kendine has sinema tarzını oluşturması da aynı zamana denk gelir. Sinema tarzını iyice inceltip basitleştirmek için çabaladı, olay örgüsünü ve görsel sentaksı kısıtı. Kararma, erime ve pan gibi dayanak noktalarını sinema paletinden attı. Bunu takip eden yıllarda, Ozu sanatını sürekli arıttı, evle ilgili durumlara (kuşak farkı, ailede ölüm, evlilikte sürtüşmeleri, işsizlik, düğün planları, vb.) giderek daha çok odaklandı ve bu durumları sanayileşme, batılılaşma ve kapitalizmle baş etmeye çalışan, incelikle resmettiği çağdaş bir Japonya'nın içine oturttu. İkinci Dünya Savaşı sırasında pek az kurmaca film çekti, çektikleri de – "Chichi ariki / Bir Baba Vardı" (1942) gibi – savaşı görmezden geliyorlardı. 1943'te, propaganda filmleri birliği üyesi olarak Güney Doğu Asya'ya

Filmleri
Filmography

1927 *Zange no yaiba* Tövbekarlığın Kılıcı
1928 *Hikkoshi fufu* Seferi Bir Çift
Nikutaibi Güzel Vücut
Wakodo no yume Gençlik Düşleri
Nyobo funshitsu Kaybolan Eş
Kabocha Bal Kabağı
1929 *Wakaki hi* Gençlik Günleri
Wasei kenka tomodachi Kavgacı Arkadaşlar
Tokkan kozo Harbi Delikanlı
Takara no yama Hazine Dağı
Kaishain seikatsu Bir Memurun Hayatı
Daigaku wa deta keredo Mezun Oldum, Ama...
1930 *Erogami no onryo* Eros'un İntikamcı Ruhu
Ashi ni sawatta koun Kaybolan Şans
Ojosan Genç Kız
Sono yo no tsuma O Gecenin Kadını
Rakudai wa shita keredo Sınıfta Kaldım, Ama
Kekkongaku nyumon Evliliğe Giriş
Hogoraka ni ayume Neşeyle Yürü
1931 *Shukuo to hije* Hanım ve Gözdesi
Bijin Aishu Güzelliğin Kederi
Tokyo no gassho Tokyo Korosu
1932 *Umarete wa mita keredo* Doğdum, Ama...
Seishun no yume imaizuko Gençlik Düşleri Artık Nerede?
Mata au hi made Tekrar Buluşacağımız Güne Kadar
Haru wa gofujin kara Bahar Hanımlarla Gelir
1933 *Tokyo no onna* Tokyo Kadını
Hijosen no onna Ateş Hattındaki Kadınlar
Dekigokoro Kaybolan Hayal
1934 *Ukigusa monogatari* Dalgalanan Otların Öyküsü
Haha o kowazuya Bir Anne Sevilmeli
1935 *Tokyo yoitoko* Tokyo Hoş Bir Yerdir
Tokyo no yado Tokyo'da Bir Han
Hakoiri musume Genç Bakire
1936 *Daigaku Yoitoko* Üniversite İyi Bir Yerdir
Hitoru musuko Tek Oğul
1937 *Shukujo wa nani o wasureta ka* Hanım Neyi Unuttu?

gönderildi ve burada birçok Hollywood filmini görme fırsatı buldu. 1945'te savaş sona erdiğinde Singapur'daydı ve altı ayı savaş esiri olarak geçirdi.

Ozu savaşın ardından yaratıcılığının doruğuna ulaştı. 1949'da, önceki senaryolarının çoğunu yazan Kogo Noda'yla işbirliğine kaldığı yerden devam etti ve ikisi birlikte Ozu'nun son 13 filminin senaryosunu yazdılar. Bu dönem, en iyi filmlerinden bazılarına gebe oldu: "Banshun / Geç Gelen Bahar" (1949), "Bakushu / Erken Gelen Yaz" (1951), "Soshun / Erken Gelen Bahar" (1956), "Ukigusa / Dalgalanan Otlar" (1959), "Sanma no aji / Bir Güz Öğleden Sonrası" (1962), ve genellikle gelmiş geçmiş en büyük filmlerden biri kabul edilen başyapıtı "Tokyo monogatari / Tokyo Hikâyesi" (1953) gibi. 1959'da Japonya Sanat Akademisi Ödülü'nü aldı, 1952'de ise Sanat Akademisi üyeliğine seçilen ilk sinemacı oldu. Şefkatli annesinin üzerine titrediği Ozu hiç evlenmedi, benzersiz bir anlayış ve beceriyle resmettiği karmaşık Japon aile hayatına dair çok az deneyimi oldu. Ozu 12 Aralık 1963'te, 60. doğum gününde, Kamakura'da kanserden öldü. Cenaze töreni, Shochiku Co., Ltd. ve Japonya Yönetmenler Birliği tarafından, Tokyo'daki Tsukiji Honganji tapınağında yapıldı.

Ozu'nun filmleri Japonya'da hem seyirciler, hem de eleştirmenler nezdinde çok popülerdi; kariyeri süresince altı filmi, yıllık Kinema Jumpo ödüllerinde birinci sırayı aldı. Anayurdunda büyük övgü görmesine karşın, otuz altı yıllık yönetmenlik kariyeri boyunca Ozu'nun neşeli beyaz-yaka hümanizminin dünyanın diğer ülkelerindeki seyircilerden bir karşılık bulamayacağı varsayılıyordu. Bu yüzden de filmleri yurt dışında gösterime girmedi ve yönetmen yaşamı boyunca, onunla aynı dönemde çalışan Akira Kurosawa ve Kenji Mizoguchi'nin sahip olduğu uluslararası üne hiç kavuşamadı. Şimdilerde ise Ozu'nun filmleri eleştirmenlerin "gelmiş geçmiş en iyi filmler" listelerinde düzenli olarak boy gösteriyor, kendisi de, Kubrick ve Fellini'lerle birlikte, yirminci yüzyıl sinemasının en önemli şahsiyetlerinden biri mertebesine çıkarılmış durumda.

Başka hiçbir büyük yönetmen hem konusunu hem de tekniğini Ozu gibi sınırlamamıştır. Onun filmleri yalındır, düşünce doludur, nostalji ve hüzünle bezelidir. 1927'den 1962'ye uzanan kariyeri süresince, Ozu filmlerinin kapsamını arıtmış ve daraltmış, temel unsurlarına indirgemiştir. Ozu'nun neredeyse tamamen çağdaş yaşama dair evle ilgili dramlarla ya da Japonca deyişle "gendai-geki" türüyle sınırlı eserler toplamı, tema açısından bir filmden diğerine hayli tutarlılık gösterir. Yönetmen defalarca aynı durumları ele almış, tema, motifler ve üslûp üzerine sonsuz sayıda latif, hatta oyunbaz çeşitlemeler sunmuş, zaman zaman da kendi filmlerini yeniden yapmıştır.

Ozu ülkesinin sinemasında ayrıcalıklı bir konuma – orta sınıf ailesinin ozanı konumuna – sahiptir. Başyapıtı "Tokyo Hikâyesi" ve birçok başka filminde olduğu gibi, Ozu Japon ailelerinin dolambaçlı ilişkilerini ihtiyat ve içtenliğin hayret verici bir bileşimiyle gözlemler. Filmlerinin öyküleri genellikle birbirine çok benzer; hatta bazıları önemsiz bile görünebilir, ama Ozu karakterlerini derinden anlamıştır ve küçük olaylardan büyük trajediler çıkarmayı bilir. Karakterlerin özellikleri farklılık gösterebilse de, hepsi aynı sessiz dünyaya rahat bir şekilde yerleşmişlerdir. Filmlerinde kahramanlar ya da kötü adamlar, muazzam başarılar ve büyük başarısızlıklar yoktur. Onun karakterleri, sıradan hayatlar süren sıradan insanlardır. Çatışma, anne ya da baba ile çocuk arasındaki ilişkide meydana gelen doğal değişikliklerden çıkmaktadır. "Geç Gelen Bahar"da evlenip dul babasını yalnız bırakma konusunda isteksiz kız ya da "Doğdum, Ama..."da babalarının mütevazı sosyal konumunun farkına varan iki küçük çocuk gibi. Ozu'nun insanlık hallerine karşı olağanüstü hassasiyeti ve gündelik hayatın kalıplarını nüanslarıyla anlaması, sıradan görünen bu çatışmalara geleneksel Hollywood dramlarında ender bulunan, muazzam bir duygusal güç yükler. Ozu kariyerinin son demlerinde muhtemelen entelektüel açıdan nüfuz edilebilir bir janrda çalışan en engin insaniyete sahip, en felsefi yönetmendi.

Ozu'nun kusursuz bir biçimde kontrollü kurgu tekniği ve kameranın hep yere yakın tutulduğu, oyuncuların sık sık izleyiciyle yüzyüze olduğu önden alınmış düz kompozisyonlardan oluşan görsel üslûbu, yıllar içinde bayağı bir analize konu olmuştur. Kamerası nadiren kımıldar, çoğunlukla hep aynı hizada, yerden biraz yukarıdadır. Yönetmenin kahramanlarını filme alma biçimi

1941 *Todake no kyodai*
Todo Ailesinin Erkek ve Kız Kardeşleri
1942 *Chichi ariki* Bir Baba Vardı
1947 *Nagaya shinshiroku*
Viran Binadaki Beyefendinin Sicili
1948 *Kaze no naka no mendori*
Rüzgârdaki Dişi Kuş
1949 *Banshun* Geç Gelen Bahar
1950 *Munekata kyodai*
Munekata Kız Kardeşler
1951 *Bakushu* Erken Gelen Yaz
1952 *Ochazuke no aji*
Yeşil Çaylı Pirincin Tadı
1953 *Tokyo monogatari*
Tokyo Hikâyesi
1956 *Soshun* Erken Gelen Bahar
1957 *Tokyo boshoku*
Tokyo'da Alacakaranlık
1958 *Higanbana* Ekinoks Çiçeği
1959 *Ukigusa* Dalgalanan Otlar
Ohayo Günaydın
1960 *Akibiyori* Güz Sonu
1961 *Kohayagawa-ke no aki*
Yaz Sonu
1962 *Sanma no aji*
Bir Güz Öğleden Sonrası

anlamlıdır: Japonlar iskemlede değil hasır üzerinde oturduğu için, gerçekçilik arayışında atılacak ilk doğal adım, onları göz hizasından çekmekti. Bu yüzden kamera yerde durup bel hizasının biraz altından çeker ve sadece 50mm objektif kullanır; böylece sanki izleyici tatami hasırına oturmuş da sahneye oradan bakıyormuş izlenimi edinilir.

Ozu uzamda devamlılığı görsel estetiğin emrine amade kılmıştır. Kurgusu telaşsızdır ve sık sık sahnelerin gerçek zamanda ilerlemesine izin verir. Öykülerindeki bütün o yoğun duygulara karşın, yüzleşme yoktur; ancak, karakterlerinin yüzlerindeki anlık hayal kırıklığı ve gücenme izleri, yeterince yüksek sesle konuşur. Ozu'nun alamet-i farikası Zenvari minimalizmi, diğer Japon sanatlarının estetik geleneğine sıkı sıkıya tutunan bir sinemasal saflık örneğidir ve o zamanlar Batı'da yapılan, Kurosawa'nın da "Shichin No Samurai / Yedi Samuray" (1954) gibi samuray destanlarıyla kucakladığı sinemanın melodramatik üslûbuna doğrudan bir tepki olarak gösterilir. Bazı akademisyen yazarlar onun filmlerinin neden bu kadar iyi işlediğini ortaya çıkarabilmek için kronometrelerini alıp tek tek planların süresini bile tutmuşlardır.

Ozu renkli film çekmeye 1958'de başladı ve son altı filminde renkleri çok etkileyici bir güzellikle kullandı. Renkle deney yapmaya istekliydi, ama standart Akademi oranından daha geniş olan her çerçeveden kaçınıyor, geniş çerçevenin "bir parça tuvalet kağıdına benzediğini" söylüyordu Bu yüzden bütün Ozu filmlerinin görüntüleri 4:3 oranındadır. Ozu canlı renkleri özellikle seviyordu ve devamlı kullandığı Agfa filmden elde ettiği kırmızılara bayılıyordu.

Ozu kariyerinin sonlarında Japon Yeni Dalga'sının putkıran yönetmenlerinin eleştirilerine hedef oldu. Çoğu onun film üslûbunu "katı" bularak kötüledi, bazılarıysa toplumsal konuları ele almayı reddetmesini eleştirdi. Ancak onun sessiz, olağan sınırları aşan insanlık vizyonu zaman içinde değerinden hiçbir şey yitirmedi ve Wim Wenders, Jim Jarmusch, Martin Scorsese gibi farklı farklı batılı yönetmenler üzerinde kalıcı etkiye sahip oldu.

"Ben bir tofu'cuyum. Tofu kızartabilirim, ama hiçbir zaman biftek ya da hamburger yapamam, bana bunlar sipariş edilse bile... Eğilimleri ancak önemsiz meselelerde takip ederim. Önemli meselelerde, ahlâkı takip ederim. İş sanata gelince, kendimi takip ederim." – Yasujiro Ozu

■ Yasujiro Ozu has been widely touted as the most Japanese of Japanese film directors. In fact, Japanese distributors initially refused to release his work abroad, fearing that the West wouldn't appreciate its subtle beauty at a time when films of Akira Kurosawa and Kenji Mizoguchi were winning award after award at international film festivals. Fortunately, such fears proved to be unfounded and Ozu is now recognized as one of cinema's truly great filmmakers.

Though Ozu spent his entire filmmaking career working in the commercial mainstream, his uniquely contemplative style is perhaps the most inimitably personal in the history of film. Even more importantly, his greatness was assured by the way that style reflected meaning, its rigor and richness finally amounting to a vision of life as becalmed and poignant as it was profound. Ozu left behind a body of work so consistently understated, so unpatronizingly generous in its perception of human foibles, and so idiosyncratically homogenous, that it could never be mistaken for the work of any other filmmaker.

Yasujiro Ozu was born on 12 December 1903 in the old Fukagawa district of Tokyo. He and his two brothers were educated in the country, in Matsuzaka, whilst his father sold fertilizer in Tokyo. As a result he barely saw his father between the ages of ten and twenty. In 1916 he began middle school at Uji-Yamada and was, apparently, an unruly pupil who loved mischief, fighting, and drinking. Drinking was to be a habit he gained early in life and one that he was to keep. He chose to watch "The Prisoner of Zenda" at the cinema instead of taking the entrance examination to the prestigious Kobe Higher Commercial School where his elder brother Shinichi attended.

Ozu had developed a love for film from these early exam-bunking days. His fascination with film began when he first saw a Matsunosuke historical spectacular at the old Atagoza Cinema. With few qualifications Ozu managed to be posted as an assistant teacher in a small mountain village some distance from Matsuzaka – a position for which a college diploma was

not needed. A few years later he went back to Tokyo to live with his family. Ozu's uncle, aware of his nephew's love of film, introduced him to Teihiro Tsutsumi, then manager of Shochiku Motion Picture Company. Not long after, in 1923, Ozu began working for them against his father's wishes as an assistant cameraman. After becoming assistant director to Tadamoto Okubo it took less than a year for him to be in the position to put his first script forward for filming. It was in fact his second script, "Zange no yaiba / The Sword of Penitence" (1927), which became his first film as director. Between 1927 and his death, Ozu made 54 films – 33 of which still exist.

A prolific filmmaker, Ozu directed 21 features in four years, from 1928-1931. Many of his early films were student comedies, gangster thrillers and melodramas. Some of his early 30s films had sound but no dialogue; he did not make his first talkie until 1936. In 1932, Ozu began to hit his creative stride with the touching comedy "Umarete wa mita keredo / I Was Born, But...", which was his first commercial success and is considered to be one of his finest pre-World War II movies. It was also at this time that Ozu began to develop his signature film style that ran contraty to the conventions of Japanese or Hollywood cinema of the day. He strove to reduce and simplify his film style, paring down of plot and visual syntax. He cast such mainstays as the fade, the dissolve, and the pan from his cinematic palette. In the years that followed, Ozu steadily refined his art, coming to focus more and more on a handful of domestic situations (the generation gap, death in the family, marital strife, unemployment, wedding plans, etc), all set in a subtly evoked contemporary Japan coping with industrialization, Westernization and capitalism. During World War II, he made few fiction films and those that he did, such as "Chichi ariki / There Was a Father" (1942), all but ignored the conflict. In June 1943, as a propaganda film corps member, Ozu was sent to South East Asia where he could see many Hollywood movies. He was in Singapore when the war ended in 1945 and spent six months as a prisoner of war.

After the war, Ozu reached his creative peak. From 1949 he resumed his working relationship with Kogo Noda, who had written many of his earlier scenarios, and together they co-scripted Ozu's remaining 13 films, which included some of his finest films such as "Banshun / Late Spring" (1949), "Bakushu / Early Summer" (1951), "Soshun / Early Spring" (1956), "Ukigusa / Floating Weeds" (1959), "Sanma no aji / An Autumn Afternoon" (1962) and his masterpiece "Tokyo monogatari / Tokyo Story" (1953), which is generally considered one of the greatest films ever made. In 1959 he was awarded the Japan Art Academy Prize, and in 1952 he became the first filmmaker to be chosen as an Art Academy member. Ozu remained unmarried, indulged by an affectionate mother, and had little direct experience of the complex Japanese family life that he depicted with unmatched sympathy and skill. Ozu passed away of cancer on 12 December 1963, his 60th birthday, in Kamakura, and the funeral was held at Tsukiji Honganji temple in Tokyo by Shochiku, Co., Ltd. and the Directors Guild of Japan.

Ozu's films were immensely popular with both the general public and the critics in Japan, with a grand total of six of them voted to the number one spot in Kinema Jumpo's annual awards over the course of his career. Despite being loudly praised back at home, throughout the thirty-six year period over which he worked as a director, it was generally assumed that Ozu's cheery white-collar humanism would have little resonance with viewers in the rest of the world. Subsequently his films were not widely released abroad and during his lifetime the director never received the same worldwide recognition as such contemporaries as Akira Kurosawa and Kenji Mizoguchi. Nowadays Ozu's films regularly appeat on critics' "greatest films of all time" lists and the director is now firmly canonized amongst the Kubricks and Fellinis as one of the great figures of twentieth century world cinema.

No great director confined both his subject matter and technique like Ozu. His films are simple, contemplative, and edged with nostalgia and sadness. Through the course of his long career, from 1927 to 1962, Ozu refined and natrowed the scope of his films to the bare essentials. Ozu's oeuvre, which is almost completely confined to that of domestic dramas of contemporary life or "gendai-geki", is thematically quite coherent from one film to the next. Time and time again the director turned to the same situations, performing endless delicate, even playful, variations on theme, motifs, and style, occasionally even remaking his own films.

Ozu occupies an exceptional position in the cinema of his country – that of minstrel of the family of the middle classes. As in his masterpiece, "Tokyo Story", and so many other films, Ozu observes, with an amazing blend of discretion and intimacy, the tangled relationships of Japanese families. The plots of his films are often very similar; some might even seem unimportant, but Ozu profoundly understood his protagonists and knew how to obtain great tragedies from small events. Though the particulars of the characters might differ, they are all snugly enmeshed in the same quiet world. There are no heroes or villains, no wild successes or great failures. His characters are ordinary people leading ordinary lives. Conflict arises from natural changes in the relationship between parent and child, be it a daughter who is reluctant to marry and abandon her widowed father in "Late Spring" or a pair of young sons who realize the modest social position of their father in "I Was Born, But...". Ozu's remarkable sensitivity to the human condition and his nuanced understanding of the patterns of everyday life give these seemingly mundane conflicts a tremendous emotional power rarely found in conventional Hollywood dramas. By the late stage in his career, Ozu was arguably the most profoundly humane and philosophical of all directors to work in an intellectually accessible genre.

Ozu's immaculately restrained editing technique, and his distinctive visual style comprised of flat frontal compositions with the actors often facing the audience and the camera kept at uniformly low height, have been subjected to a great deal of analysis over the years. His camera barely moves, remaining for the most part at the same level, not far above the floor. The way in which the director filmed his heroes is significant: since the Japanese do not use chairs but floor mats, the natural step to take in search of realism was to look at them from their own eye level. Thus the camera rests on the floor and shots from just below waist level, using a 50mm lens, as if the viewer is regarding the scene from the seated viewpoint of the tatami mat.

Ozu subordinated spatial continuity to visual aesthetics. His editing is leisurely, and he frequently allows scenes to play out in real time. For all of the intense emotions in his stories, there are no confrontations; however, the flickering of disappointment and resentment across the faces of his characters speak loudly enough. Ozu's trademark Zen-like minimalism, an example of cinematic purity firmly based within the aesthetic tradition of the other Japanese arts, is often held up as a direct reaction to the more melodramatic cinematic style of Western films of the time, as embraced by Kurosawa in such muscular samurai epics as " Shichinin No Samurai / The Seven Samurai" (1954). Some academic writers have even gone as far as getting their stopwatches out to time the length of individual shots in order to isolate what it was exactly that makes the films work as well as they do.

Ozu began filming in color in 1958, using it with great expressive beauty in his last half-dozen films. He was keen to experiment with color yet he eschewed any frame wider than standard Academy ratio, saying that the wide frame looked "like a piece of toilet paper". So all Ozu films are in 4:3. Ozu particularly liked to make the colors very bold and he loved the reds he got from the Agfa film he regularly used.

Late in his career, Ozu became the target of criticism by the iconoclastic directors of the Japanese New Wave. Many decried his film style as rigid, while others criticized his refusal to address social issues. His quiet, transcendent vision of humanity, however, has stood the test of time and has been an influence on such diverse Western directors as Wim Wenders, Jim Jarmusch and Martin Scorsese.

"I am a tofu-maker. I can fry tofu, but I could never make steak or hamburgers, even if I am ordered to... I will follow trends in unimportant matters. In matters of importance, I will follow morality. When it comes to art, I will follow myself." – Yasujiro Ozu

JAPONYA JAPAN

DOĞDUM, AMA...

UMARETE WA MITA KEREDO

I WAS BORN, BUT...

Yönetmen Director: *Yasujiro Ozu*
Senaryo Screenplay: *Akira Fushimi & Geibei Ibushiya, based on a story by Akira Fushimi & James Maki (Yasujiro Ozu)*
Görüntü Yön. Cinematography: *Hideo Shigehara & Yushun Atsuta*
Oyuncular Cast: *Tatsu Saito, Hideo Sugawara, Tokkankozo, Mitsuko Yoshikawa, Takeshi Sakamoto, Seiji Nishimura, Shoichi Kofujita, Zentaro Ijima, Chishu Ryu*
Yapım Production Co.: *Shochiku-Kamata*
Dünya Hakları World Sales: *Shochiku Co. Ltd.*

1932 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *86'*

■ İlk sesli Japon filmi, Heinosuke Gosho'nun "Komşumun Karısı ve Benimki"ydi (1931), ama Batı'da olduğu gibi, Japonya'da da bellibaşlı sessiz film yönetmenleri bu yeni mecraya geçmeye kararlı bir şekilde karşı çıktılar. Bunun en önemli iki nedeni, Japon gelenekselliği ve filmleri seyirciler için yorumlayan popüler "benşi"lerin bu durumda işsiz kalacak olmasıydı. Ülkesinin en büyük yönetmenlerinden biri olan, meslek hayatına 1923'te başlamış ve 1931'e gelindiğinde bazı filmleriyle zaten ilgi çekmiş Yasujiro Ozu, üç yıl daha sessiz sinemanın imkânlarından yararlandı. Ozu'nun sessiz klasiği DOĞDUM, AMA... daha sonraki çalışmalarında da sık sık rastlanacak birçok özelliği barındırır: aile ilişkilerinin incelikleri üzerinde odaklanma, hayata karşı sessiz ama derinden deşen bir yaklaşım ve öykü anlatımının ölçülü ama ritimli temposu. Hüzünlü komedinin delici gücünü ilk keşfeden, Charlie Chaplin olmuştu. Ozu bu filmle Japonya'da benzer bir keşifte bulundu: çocukların insana yelkenleri indirten naifliği ile yetişkinlerin gülünç değerleri ve âdetleri arasındaki çatışmada yatan mizahı yakaladı. Yönetmen öyküsünü mizah dolu, hafif bir üslûpla anlatıyor. Bu fazla üstelemeyen üslûp, filme cömert bir yumuşaklık havası, neredeyse felsefi bir dinginlik tavrı katıyor.

■ The first Japanese sound film was Heinosuke Gosho's "The Neighbor's Wife and Mine" (1931), but as in Western countries the established silent directors resolutely opposed conversion to the new medium. The two most important reasons for it were the Japanese traditionalism, and the prospective unemployment of the popular benshi who interpreted films to the audience. Yasujiro Ozu, one of the greatest film directors of his country, who started his career in 1923 and had already by 1931 attracted attention with several of his films, exploited the capabilities of the silent cinema for a further three years. Ozu's silent classic I WAS BORN, BUT... features many of the characteristics that would become common in his later works: the focus on the subtleties of familial relationships, the quiet but deeply probing approach to life, and the measured but rhythmic pace to storytelling. Charlie Chaplin was first to discover the piercing power of sad comedy. Here Ozu made a similar discovery in Japan: he obtained humor from the clash between the disarming naiveté of the children and the ridiculous values and conventions of the grown-ups. Ozu told the story with humor and lightness. This unobtrusive style gave the film an aura of benevolent gentleness, a near-philosophic composure of attitude, which earned I WAS BORN, BUT... the status of the last great silent films.

JAPONYA JAPAN

GEÇ GELEN BAHAR

BANSHUN

LATE SPRING

Yönetmen Director: *Yasujiro Ozu* **Senaryo** Screenplay: *Yasujiro Ozu & Kogo Noda, based on the novel by Kazuro Hirotsu* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yushun Atsuta* **Kurgu** Editing: *Yoshiyasu Hamamura* **Müzik** Music: *Senji Ito* **Oyuncular** Cast: *Chishu Ryu, Setsuko Hara, Haruko Sugimura, Hohi Aoki, Jun Usami, Yumeji Tsukioka, Kuniko Miyake, Masao Mishima, Yoshiko Tsubouchi, Yoko Katsuragi* **Yapım** Production Co.: *Shochiku* **Dünya Hakları** World Sales: *Shochiku Co. Ltd.*

1949 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *108'*

■ Sessiz sinema günlerinde, Yasujiro Ozu Japon sinemasının şomin-geki türünde en büyük yönetmeni olmuştu. Savaştan hemen sonra, Ozu kırklı yaşlarının ortasına eriştiğinde, sanatı bir dönüşüm geçirdi. Bunun ilk işareti de, kahramanlarının farklı toplumsal statüsü oldu: artık ele aldığı kişiler, ne şehirli proleterler, ne de alt orta sınıftandılar; artık hayli rahat mali imkânlara sahip insanlardı. Ama Ozu'nun sanatının ana motifi – aile içindeki ilişkiler, özellikle de anne-babalarla çocuklar arasındaki uçurum – hep aynı kaldı. Yönetmenin üslûbu daha da temkinli ve hüzünlü bir hal aldı; filmleri daha da Japonvari özellikler taşımaya başladı. Ozu, Japon sinemasının filozofuydu, mesajı da bir uzlaşma mesajıydı. İnsan varlığının geçiciliğinin daha da fazla bilincine vardı, hayata ağır ağır akan ama hiç durmayan bir nehir gözüyle bakmaya başladı. Zarif bir biçimde çekilmiş, suskun bir güce sahip GEÇ GELEN BAHAR, Ozu filmleri arasında bile özel bir ilgiyi hakeder, çünkü bu film, mevsim adlarının tuhaf bir şekilde monoton ve sırası değiştirilmiş bir şekilde tekrarlandığı isimler taşıyan, daha sonraki tüm Ozu filmlerinin de temelini oluşturur. Ozu filmlerinin çoğu gibi, GEÇ GELEN BAHAR da, geleneksel Japon değerleri ile çağdaş toplumun değerleri arasındaki çatışmayı incelikle, ayrıntıyla resmeder.

■ In the silent days Yasujiro Ozu became the greatest shomin-geki filmmaker in Japanese cinema. Soon after the war, when the director reached his middle forties, his art went through a transformation. The first sign of this was the different social status of his heroes: they were no longer urban proletarians or of the lower middle-class, now they enjoy a fairly comfortable financial position. But the main motif of Ozu's art – relationships within a family, and particularly the rift between parents and children – remains unchanged. The director's style became even more restrained and elegiac than before; his films even more Japanese in character. Ozu was the philosopher of Japanese cinema, his message is one of reconciliation. He became more aware of the transience of human existence and began to look at life as a river which flows slowly but never stops. Elegantly shot and quietly powerful, LATE SPRING deserves special attention even among Ozu's films, since it formed the basis of all his later films, which are curiously monotonous permutations of the names of the seasons. Like most Ozu films, LATE SPRING subtly details the clash between the values of traditional Japan and those of contemporary society.

JAPONYA JAPAN

ERKEN GELEN YAZ

BAKUSHU

EARLY SUMMER

Yönetmen Director: *Yasujiro Ozu*
Senaryo Screenplay: *Yasujiro Ozu & Kogo Noda* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yuharu Atsuta*
Kurgu Editing: *Yoshiyasu Hamamura*
Müzik Music: *Senji Itô* **Oyuncular** Cast: *Setsuko Hara, Chishu Ryu, Chikage Awashima, Kuniko Miyake, Chieko Higashiyama, Haruko Sugimura, Kuniko Ikawa, Kan Nihonyanagi, Shuji Sano, Toyoko Takahashi, Seiji Miyaguchi*
Yapımcı Producer: *Takeshi Yamamoto*
Yapım Production Co.: *Shochiku*
Dünya Hakları World Sales: *Shochiku Co. Ltd.*

1951 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *135'*

■ Yasujiro Ozu'nun savaş sonrasında ilgilendiği çağcıllık, gelenek ve kadınların özgürlüğü gibi konuları ele alan ERKEN GELEN YAZ, yetişkin bir kızın evlilik konusundaki çelişkili duygularının etkilerini araştırır. Film, kızın ailesinin tüm üyelerine ve onların sorunlarına odaklansa da, özünde kızın düşünceleri ve seçimleri bulunur. Yansıtılan karakterler ne eski bir döneme ait şahsiyetler ne de uzaklarda yaşayan yabancılardır; onlar, Japonya'da olduğu kadar herhangi bir ülkede de kolay rastlanabilecek tiplerdir. Böyle bir sıradanlık da bu süssüz filmin evrensel cazibesini artırır. Ozu'nun alâmet-i farikası olan alçak kamera açısı filmde hassas, ahenkli bir denge tutturulmasını sağlarken çağdaş Japonya'nın ikiye bölünmüşlüğünü de yansıtmaktadır: modernleşmeye karşı gelenek, özveriye karşı bencillik, bağımsızlığa karşı yaşlılara saygı ikilemleri. Şefkatli ve her zamanki gibi temkinli olan Ozu, geleneksel geniş ailenin parçalanışını, yaşamın kabul edilmiş bir süreci olarak anlatır ve film çok uygun bir önlenemezlik hissiyle gelişir. Filmin açılış sahnesindeki kumsal ve kafesteki kuşların görüntülerinin film boyunca bölüm aralarında tekrarlanarak gösterilmesi, var oluş ritüelinin sürekliliğini vurgular. Sonunda, başarılı bir yaşamın anahtarı, genellikle suskun duran Tamura'nın sözlerinde yankılanır: "Çok fazla şey istememeliyiz."

■ Dramatizing Yasujiro Ozu's post-war concerns with modernity, tradition, and the freedom of women, EARLY SUMMER explores the effects of an adult daughter's ambivalence about marriage. The film's focus is on all the family members and their problems, but it is the daughter's thoughts and choices that run through its center. The characters are neither remote historical personages nor distant foreigners; they are types as easily recognizable in Japan as in any country, and this commonality enhances the universal appeal of this austere film. Ozu's signature low angle camera strikes a delicate, harmonious balance in the film, and echoes the dichotomy of contemporary Japan: tradition versus modernization, selfishness versus altruism, respect for elders versus independence. Compassionate and characteristically reserved, Ozu chronicles the disintegration of the traditional extended family as an accepted process of life, and the film evolves with a sense of appropriate inevitability. Episodically, the opening images of the beach and caged birds are reflected throughout the film, providing a sense of continuity to the ritual of existence. In the end, it is the words of the usually reticent Tamura that seems to provide the key for a successful life: "We shouldn't want too much."

JAPONYA JAPAN

TOKYO HİKÂYESİ

TOKYO MONOGATARI

TOKYO STORY

Yönetmen Director: *Yasujiro Ozu*
Senaryo Screenplay: *Kogo Noda & Yasujiro Ozu* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yuharu Atsuta*
Kurgu Editing: *Yoshiyasu Hamamura*
Müzik Music: *Takanori Saito*
Oyuncular Cast: *Chishu Ryu, Chiyeko Higashiyama, Setsuko Hara, So Yamamura, Haruko Sugimura, Kyoko Kagawa, Kuniko Miyake, Nobuo Nakamura* **Yapımcı** Producer: *Takeshi Yamamoto* **Yapım** Production Co.: *Shochiku* **Dünya Hakları** World Sales: *Shochiku Co. Ltd.*

1953 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *139'*

■ Japon sinemacıların en Japon'u sayılan Yasujiro Ozu, aldatıcı bir yalınlığa sahip karakterler ve olay örgüleri yaratmasıyla tanınırdı. Dünyevi olan her şeyin geçiciliği konusundaki farkındalık, Japonca'da 'mono no avare' olarak bilinen ve keder ile nostaljinin karışımı olan bir ruh haliyle yumuşatılmış biçimde, Ozu'nun özellikle son dönem filmlerinde çok belirgindi. Çocuklarını ziyaret etmek için Tokyo'ya giden yaşlı bir çiftin kayıtsızlık, nankörlük ve bencillikle karşı karşıya geldiği TOKYO HİKÂYESİ, Ozu'nun özgün üslûbunun olgunluk dönemine ait en iyi örnektir. Kuşaklar arasındaki uçurumun varlığı ve kaçınılmazlığı yönetmen tarafından sakin bir melankoli ve benzersiz bir duyarlılıkla saptanmıştır. Kayıp duygusu, başından sonuna TOKYO HİKÂYESİ'nin içine işlemiştir. İnsanın annesiyle babasına hürmet etmesi gibi eski erdemler, modern şehrin amansız kargaşası içinde artık bir kenara itilmiştir. Filmin duygusal gücü son derece etkileyici olduğu halde aptalcasına hüzünlü değildir. Ozu, gündelik hayatın nüansları üzerinde odaklanır ve bu, tuhaf bir etkiye yol açar: film sadece melodram olmaktan çıkıp, insan varlığının akıp giden doğası üzerine bir meditasyona dönüşür. Filmin çekimleri de, Ozu'ya yakışacak kadar yalındır. Usta bir yönetmeni yeteneğinin doruğunda gösteren TOKYO HİKÂYESİ, dünya sinemasının klasiklerinden biridir.

■ Considered to be the most Japanese of Japanese filmmakers, Yasujiro Ozu was known for creating deceptively simple characters and plot lines. The awareness of the transcience of everything worldly, steeped in the mood which is a mixture of grief and nostalgia, known in Japanese as 'mono no aware', is most marked in Ozu's late films. TOKYO STORY, in which an elderly couple travel to Tokyo to visit their children and are confronted by indifference, ingratitude and selfishness, provides the clearest example of Ozu's idiosyncratic style in its maturity. Here, the existence and inevitability of generation gap was recorded by the director with placid melancholy and with incomparable sensitivity. The whole of TOKYO STORY is permeated by the sense of loss. Old virtues, such as honoring one's parents, are pushed aside in the unrelenting tumult of the modern city. The film's emotional power is devastating but never maudlin. Ozu focuses on the nuances of everyday life, which has the odd effect of lifting the film from mere melodrama to a meditation on the fleeting nature of human existence. There is great simplicity in the shooting of the film, typical of Ozu, his style as exquisite as it was simple. TOKYO STORY shows a master director at the peak of his talents, producing one of the classics of world cinema.

JAPONYA JAPAN

ERKEN GELEN BAHAR

SOSHUN

EARLY SPRING

Yönetmen Director: *Yasujiro Ozu*
Senaryo Screenplay: *Kogo Noda & Yasujiro Ozu* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yuharu Atsuta*
Kurgu Editing: *Yoshiyasu Hamamura*
Müzik Music: *Kojun Saito* **Oyuncular** Cast: *Chikage Awashima, Keiko Kishi, Chishu Ryu, So Yamamura, Haruko Sugimura, Kuniko Miyake, Eijiro Tono*
Yapımcı Producer: *Shizuo Yamauchi*
Yapım Production Co.: *Shochiku*
Dünya Hakları World Sales: *Shochiku Co. Ltd.*

1956 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *144'*

■ Ozu, cüzi bir olay örgüsünden yola çıkarak en uzun filmini yapmıştı. ERKEN GELEN BAHAR'da çok az şey olur. Sıradan olayların, küçük jestlerin, hiçbir önem taşımayan konuşmaların, evde ve işte günlük rutinlerin alttan alta gözlenişinden oluşan bir filmdir bu. Ozu her zaman çok dikkatli bir gözlemci olmuştur, burada evlilik sorunlarını resmedişi de iç karartıcı olmaktan uzaktır. Bunun yerine dokunaklı, fikir yüklü bir film yaratmak için alamet-i farikası olan sıcaklık ve mizahtan yararlanmıştır. Ozu, anlattığı hikâye hakkında şunları söylemişti: "Böyle bir işi olan bir adamın hayatını göstermek istedim – mezun olmaktan ve nihayet toplumun bir üyesi haline gelmekten duyduğu mutluluk, geleceğe yönelik umutlarının yavaş yavaş ufalanıp gidişi, yıllarca çalışmış olsa da hiçbir yere varamadığını fark edişi." Ozu filmi yaparken karakteristik üslûbunu kullanmıştır: Sahneler, binaların ya da yolların tanımlayıcı genel planlarıyla sunulur. ERKEN GELEN BAHAR muazzam büro binasının genel planıyla açılır; birçok daktilonun monoton, aralıksız tıkırtısı ses bantında buna eşlik eder. Yönetmen böylece, insanlara kendilerini bir makinenin dişlileri gibi hissettiren büro rutini üzerine hemen yorumda bulunur. Filmde iyi çizilmiş karakterler, mizah, sessiz bir ironi ve büro elemanlarının çıktığı bir Pazar gezisine ilişkin çok başarılı bir sekans yer alır.

■ From a slight plot Ozu made his longest picture. Very little happens in EARLY SPRING: it is a film of subtle observation of ordinary events, of small gestures, insignificant conversations, day-to-day routines at home and at work. Ozu had always been a most perceptive observer and his depiction of marital difficulties is hardly depressing. Instead he employs his signature warmth, and humor to create a touching, thoughtful film. Ozu said about the story: "I wanted to show the life of a man with such a job – his happiness over graduating and finally becoming a member of society, his hopes for the future gradually dissolving, his realizing that, even though he had worked for years, he has accomplished nothing." In making the film Ozu used his characteristic style: scenes are introduced by establishing long-shot of buildings or roads. EARLY SPRING opens with a long-shot of the enormous, office building accompained on the soundtrack by the monotonous, incessant rattle of the many typewriters. Thus the director makes an instant comment on the boredom and emptiness of office routine which makes people feel like cogs in a machine. There are in the picture a number of well-drawn characters, humor, quiet irony and the particularly successful sequence of an office Sunday excursion.

JAPONYA JAPAN

GÜNAYDIN

OHAYO

GOOD MORNING

Yönetmen Director: *Yasujiro Ozu*
Senaryo Screenplay: *Yasujiro Ozu & Kogo Noda* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yuharu Atsuta*
Kurgu Editing: *Yoshiyasu Hamamura*
Müzik Music: *Toshiro Mayuzumi*
Oyuncular Cast: *Masao Fujiki, Yoshiko Kuga, Kuniko Miyake, Eiko Miyoshi, Teruko Nagaoka, Chishu Ryu, Keiji Sada, Sadako Sawamura, Koji Shitgaragi* **Yapım** Production Co.: *Shochiku* **Dünya Hakları** World Sales: *Shochiku Co. Ltd.*

1959 / 35 mm. / **Renkli** Color / 94'

■ Yasujiro Ozu'nun, işçi sınıfından kişilerin yaşadığı bir mahallenin dört evinde geçen GÜNAYDIN'ı, nadir görülecek kadar akıllıca bir komedidir. Bu, çoğu izleyicinin indirgediğinden daha karmaşık, anlaşılması güç ve çetin bir filmdir. Yumuşak görünse de epeyce gizli politik bir içeriğe sahiptir. Komşular birbirlerini ziyaret edip dedikodu yaparlar ve bu yanlış bilgi haline gelir. Film de bu şekilde ilerleyip küçük bir toplum üzerine çok cazip bir incelemeye dönüşür. Ozu burada resmiyet, adab-ı muaşeret ve tüketiciliğe garip ve komik ama toplumsal açıdan zekice bir yorum getirir. Çocukların bakış açısından, kibar konuşma nezakete yönelik anlamsız bir faaliyettir. Ancak, film ilerledikçe konuşma, düşüncelerle derin duyguları aktarmada ve yanlış anlamaları çözmede önemli bir araç olup çıkar. İletişim, toplumsal etkileşimin en etkili aracı, tüm insan ilişkilerinin vazgeçilmez, evrensel anahtarı olur. Ayrıca film, kuşaklar arası gerçek bir iletişimin imkânsız olduğunun da altını çizer. GÜNAYDIN, Ozu'nun üçüncü renkli filmidir. Plandan plana geçerken, çoğunlukla renklerle nesneleri grafik açıdan birbirine uydurur ve bizi mekânda böyle gezdirir. Ayrıntıya yönelik bu ince ilgi, korkusuz kamera çalışması (hareket yok, pan yok) ve iyi oyunculuklar biraraya gelip, 1950'li yılların sonlarında Batı etkilerinin yaygınlaştığı Japonya'da, varoş yaşamının fevkalade lirik bir temsilini yaratmıştır.

■ Set mainly in four homes of a working class community, Yasujiro Ozu's GOOD MORNING is an exceptionally wise comedy. This is a much more complex, ambiguous, and challenging film that most reduce it to. It appears outwardly gentle, but hides a great deal of political content. Neighbors visit each other to gossip and that becomes false information. This is how the film moves forward and becomes a fascinating study of a small community. Ozu takes here a comic, whimsical, yet socially astute commentary on formality, etiquette, and consumerism. Through the children's perspective, polite conversation is a meaningless exercise in civility. Yet, through the course of the film, speech becomes an indispensable means for conveying thought, profound emotion, and resolving misunderstandings. Communication proves to be the most effective means of social interaction – the indispensable, universal key to all human relationships. Nevertheless, the film also emphasizes that true communication between generations is impossible. GOOD MORNING was Ozu's third color film. He often graphically matches colors and objects between cuts, leading us through space this way. This subtle attention to detail, the unflinching camera (no pans, no movement), and fine performances combine to create a gloriously lyrical representation of suburban life in late 1950s Japan as it became rife with Western influences.

JAPONYA JAPAN

BİR GÜZ ÖĞLEDEN SONRASI

SANMA NO AJI

AN AUTUMN AFTERNOON

Yönetmen Director: *Yasujiro Ozu*
Senaryo Screenplay: *Yasujiro Ozu & Kogo Noda* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yuharu Atsuta*
Kurgu Editing: *Yoshiyasu Hamamura*
Müzik Music: *Kojun Saito* **Oyuncular** Cast: *Chishu Ryu, Shima Iwashita, Shinichiro Mikami, Keiji Sada, Mariko Okada, Nobuo Nakamura, Kuniko Miyake, Ryuji Kita, Eijiro Tono, Teruo Yoshida, Daisuke Kato, Miseyo Tanaki* **Yapımcı** Producer: *Shizuo Yamanouchi* **Yapım** Production Co.: *Shochiku* **Dünya Hakları** World Sales: *Shochiku Co. Ltd.*

1962 / 35 mm. / **Renkli** Color / *112'*

■ Hiçbir yönetmen hem ele aldığı konuları hem de kullandığı tekniği Yasujiro Ozu gibi sınırlamamıştır. 1963'teki ölümünden bir yıl önce yaptığı son filmi BİR GÜZ ÖĞLEDEN SONRASI, bu tünel benzeri görüşü böylesine etkili hale getiren her unsuru özetler. Öykünün ekseninde sakin bir otoriteye sahip aile reisi Hirayama'nın bulunmasına karşın, filmin büyük bir bölümü diğer karakterlere ayırılmıştır, ve onların günlük yaşamdaki iniş ve çıkışlarının haritası çıkarılmıştır. Çok güzel çekilmiş, ince bir mizaha sahip ve dokunaklı bir film olan Ozu'nun bu son başyapıtı, üslûp açısından da onun en saf, en sade ve güçlü eserlerindendir. Filmde hiç kamera hareketi yoktur, karelerin içinde çok az hareket vardır ve öyküdeki ilerleme neredeyse gözle görülemeyecek ölçüde azdır. Sanayileşmiş ve giderek batılılaşmış bir Tokyo'yu fon olarak kullanan film, modern toplumda kültürel geleneğin gittikçe artan ikilemleri – çekirdek ailenin çözülmesi sonucunda ortaya çıkan tecrit, duygusal belirsizliğe karşın bekâr bir kıza evlenmesi yönünde yapılan toplumsal baskı, annenin ya da babanın yetişkin bir çocuğa maddi açıdan destek vermeye devam etmesi – hakkında incelikli ama derin bir gözlem niteliği taşır. Filminde şaka ve üzüntüye eşit oranda yer veren Ozu, yaşlanma, ebeveynin görevleri ve yalnızlık üzerine dingin ve derinden etkileyen bir öykü yaratmıştır.

■ No great director confined both his subject matter and technique like Yasujiro Ozu, and AN AUTUMN AFTERNOON, his final film, made one year before his death in 1963, sums up so much of what makes that tunnel vision so eloquent. Though the story revolves around the central axis of the calmly authoritative patriarch Hirayama, a good deal of the film is given over to the other characters, charting the ups and downs of their daily existence. Stylistically, this beautifully realized, subtly humorous, and poignant final masterpiece is one of Ozu's purest, most elemental works: no camera movement, very little movement within the frames, and hardly any apparent narrative progression. Set against the backdrop of an industrialized, and increasingly westernized Tokyo, the film is another subtle yet profound observation on the growing paradox of cultural tradition in modern society – the isolation resulting from the dissolution of the nuclear family, the societal pressures for a single woman to marry despite emotional ambivalence, the continued financial assistance by a parent for a grown child. Using equal measures of levity and sadness, Ozu creates a serene and deeply affecting story of aging, parental duty, and loneliness.

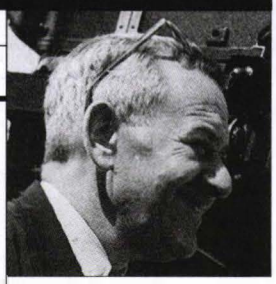
ANISINA: WİLLİAM WYLER

IN MEMORIAM: WILLIAM WYLER

ABD USA

WILLIAM WYLER

■ Amerikan film endüstrisinin temel direklerinden biri olan ve muhabbetle "Willy" diye çağrılan William Wyler, kendi döneminin en sevilen bazı filmlerini yönetmiştir. Filmografisinde Hollywood'un en çok saygı gören, en seçkin eserlerinden bazıları yer alır. Üç adet En İyi Film ve üç adet En İyi Yönetmen Oscar ödülüne ek olarak, on filmi En İyi Film dalında Oscar'a aday gösterilmiş, kendisi de dokuz kez En İyi Yönetmen adayı olmuştur. İyi yazılmış senaryoları, birinci sınıf oyuncuların ve teknik ekiplerin yardımıyla ödül alan filmlere dönüştüren Wilder, eşsiz bir oyuncu yönetmeni ve en büyük Hollywood zanaatkârı olarak şöhret yapmıştır. Sahneleri tekrar tekrar çekme eğilimi ona "90-Kere-Çeken Wyler" ve "Bir-Kez-Daha Wyler" gibi birçok lâkap kazandırmıştır.

William Wyler 1 Temmuz 1902'de, Alsace-Lorraine'de, şimdi Fransa'da bulunan, o zamansa Almanya'nın parçası olan Mullhouse'da doğdu. Alsace'ta ve İsviçre'de, varlıklı bir İsviçreli-Alman-Yahudi ailenin ikinci oğlu olarak büyüdü. İsviçre'de iş idaresi, Paris'te ise müzik (keman) okudu. Ancak asıl büyük fırsatını 1922'de, annesinin kuzeni ve Universal Pictures şirketinin yöneticisi Carl Laemmle ona Universal'ın New York ofisinde tanıtımcı olarak iş teklif etmesiyle yakaladı. Bir yıl sonra California'daki Universal City'ye transfer edildi. İlk başta alt düzey bir asistan ve figüran olan Wyler, 1925'te deneyimli bir yönetmen asistanı olmuştu bile. O yıl MGM'in "Ben-Hur"undaki kalabalık sahnelerde çalışan çok sayıdaki asistandan biri oldu, kısa süre sonra da Universal'da ilk iki makaralık westerni "Crook Buster"ı yönetme fırsatını elde etti. 1927'nin sonlarında Wyler beş makaralık westernler çekiyordu, 1928'de ise ilk sessiz komedisi "Anybody Here Seen Kelly / Burada Kimse Kelly'yi Gördü mü?" ile orta karar bir başarı yakaladı. Sesin sinemaya girişini, B-tipi westernlerden tamamen uzaklaşma ve üst düzey oyuncularla çalışma şansını seve seve kucakladı.

Yine de Wyler'ın, Universal'ın sinemayı, yapımın niteliğine pek de bakmaksızın mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ürün çıkaran bir imalathane gibi görme felsefesine bayıldığı söylenemezdi. Bu deneyim, gün gelir de A-sınıfı filmlere terfi ederse onları yaparken gereken vakti ayıracağına dair and içmesine yol açtı. Wyler ilk on yılında 42 film çıkardı, sadece 1929'da 19 tane! Universal fabrikasından kurtulduktan sonraki 34 yıllık meslek yaşamı boyunca ise 27 film çekti, yani nihayetinde dileği yerine gelmişti. Bunun sonucunda Wyler meslekteki en yavaş ve en titiz yönetmenlerden biri olarak nam saldı, öyle ki en basit sahneleri bile tekrar tekrar çekiyordu. İtinalı çalışma biçimi ve setteki otokratik tutumu birçoğunun sabrını tüketiyor, bazılarını kudurtuyordu, ama kendisi kadar talepkâr bir yapımcı olan Sam Goldwyn'in en beğendiği yönetmen olmuştu. Hollywood'un bu en önde gelen bağımsız yapımcısı, Lillian Hellman'ın kendi oyunundan uyarladığı senaryoyu yönetmesi için onu tuttu. Bu 1935'te adı "These Three / Bir Garip Üçlü" olarak değiştirilen "The Children's Hour / Çocukların Saati"ydi. Böylece ikisi arasında yedi yıllık fırtınalı ama üretken bir ilişkinin temelleri atılmış oldu. Bu süre boyunca Wyler yapımcısının en önemli yönetmeni oldu.

Genellikle kaliteli malzemeye, özellikle de ona ilk Oscar adaylığını kazandıran "Dodsworth" (1936) ve "Dead End / Çıkmaz Sokak" (1937) gibi oyunlara ilgi duyan Wyler, çok geçmeden kendini Hollywood'un en klas yönetmenlerinden biri olarak kabul ettirdi. Oyuncularından çok şey isteyen, ama ağır çalışmayı ve her sahne için çok sayıda yeniden çekimi mazur gösterecek başarılar kazanan bir mükemmeliyetçi ve zorlu bir patron olarak tanındı. Özellikle Bette Davis'le sıkı bir iş ilişkisi (ve özel ilişki) kurdu, aktrisin en beğendiği yönetmen de oydu. 1938'den 1941'e kadar, birlikte üç film yaptılar. Her biri popüler bir oyunun uyarlaması olan bu üç film, Davis'e kariyerinin en esaslı rollerini sundu ve üç Oscar adaylığı getirdi. "Jezebel" (1938) ile Oscar'ı kazandı. Bu film ve "The Letter / Mektup" (1940), Warner Bros. şirketi için yapılmıştı – Wyler'ın Goldwyn dönemi süresince kiralık işleri bu iki filmden ibaretti. Wyler ayrıca Emily Brontë'nin "Rüzgârlı Bayır"ının unutulmaz bir

Filmleri
Filmography

1925 *Crook Buster*
1926 *Martin of the Mounted*
The Horse Trader
The Pinnacle Rider
Ridin' for Love
The Gunless Bad Man
Lazy Lightning
The Fire Barrier
1927 *Border Cavalier*
Had Fists
The Two Fister
Blazing Days
Daze of the West
The Haunted Homestead
Kelcy Gets His Man
Gun Justice
Desert Dust
Shooting Straight
1928 *Anybody Here Seen Kelly?* Burada Kimse Kelly'yi Gördü mü?
Thunder Riders Şimşek Atlılar
1929 *Evidence* Kanıt
The Love Trap Aşk Tuzağı
Thunderbolt Yıldırım
The Shakedown Hortumlama
1930 *The Storm* Fırtına
Hell's Heroes Cehennemin Kahramanları
1931 *A House Divided* Bölünmüş Yuva
1932 *Tom Brown of Culver* Culver'li Tom Brown
1933 *Her First Mate* İlk Eş
1934 *Glamour* Cazibe
1935 *The Day Deception* Aldatma Günü
The Good Fairy İyi Peri
1936 *These Three* Bir Garip Üçlü
Come and Get It Gel ve Al
Dodsworth
1937 *Dead End* Çıkmaz Sokak
1938 *Jezebel*
1939 *Wuthering Heights* Ölmeyen Aşk
1940 *The Letter* Mektup
1941 *The Little Foxes* Öldürünceye Kadar
1942 *Mrs. Miniver* Bayan Miniver
1943 *Report from the Aleutians* (belgesel documentary)
1944 *Sentimental Journey* (belgesel documentary)
Memphis Belle (belgesel documentary)
Fighting Lady (belgesel documentary)
1945 *Thunderbolt* (belgesel documentary)
World War II: Thunderbolt (belgesel documentary)
1946 *The Best Years of Our Lives* Hayatımızın En Güzel Yılları
1949 *The Heiress* Miras
1951 *Detective Story* Karakolda
1952 *Carrie* Sefahat Kurbanı
1953 *Roman Holiday* Roma Tatili

uyarlamasını da çekti. Bu filmdeki Heathcliff rolüyle ilk Oscar adaylığını elde eden Laurence Olivier, sinemanın barındırdığı imkânlar konusunda gözünü açanın Wyler olduğunu söylemiştir.

Nihayet, art arda üç yıl aday olduktan sonra, Wyler başrolünde Greer Garson'ın oynadığı "Mrs. Miniver / Bayan Miniver" (MGM, 1942) ile En İyi Yönetmen olarak Oscar kazandı ve ortaya çok başarılı bir film çıkardı. Orta sınıf 'tipik' bir ailenin hava saldırılarıyla ve savaş zamanının yokluklarıyla nasıl başa çıktığını gösteren, İngiliz yanlısı bu zevk sahibi propaganda filmi, Wyler'ın savaşa gitmeden önceki son filmiydi. ABD Hava Kuvvetleri'nde Binbaşı olarak görevlendirilen Wyler'ın kendisi de 1943'ün başlarında İngiltere'de konuşlandırılıp bir hava kuvvetleri muharebe kamera ekibinin başına getirildi. İhtiyacı olan görüntüleri elde etmek için bir dizi tehlikeli görevde uçarak, iki klasik belgesel çekti: "The Memphis Belle" (1943) ve "Thunderbolt" (1944). Ölüm riskinin en yüksek olduğu koşullarda çekim yapma cesareti, Wyler'a bir Hava Kuvvetleri Madalyası kazandırdı ve Yarbay rütbesine terfisini sağladı. Savaş sırasındaki deneyimlerinden çok etkilenen Wyler, seyircilere gerçek çağdaş sorunlardan bahsetmeye kararlı bir şekilde, Goldwyn için son filmini çekmeye döndü. Aradığını MacKinlay Kantor'un savaşın ardından sivil hayata dönen üç gazinin karşılaştığı güçlükleri anlatan "Glory For Us / Bizim İçin Zafer" adlı kitabında buldu. Bu metin, "The Best Years of Our Lives / Hayatımızın En Güzel Yılları" haline geldi. Duyarlılıkla yönetilmiş filmin en unutulmaz bölümleri, savaştaki bir patlamada iki elini birden kaybeden Harold Russell (kendini oynuyordu) hakkında olanlardı. Film, hem Wyler'a, hem senarist Robert Sherwood'a, hem de oyuncuları Fredric March ile Harold Russell'a birer Oscar kazandırdı, üstelik gişe rekorları kırarak 40'lı yılların en büyük hit filmi oldu.

Savaşın sona ermesiyle Wyler soğuk savaşta etkin hale geldi ve Amerikan Aleyhtarı Faaliyetler Komitesi'nin cadı avını andıran aşırılıklarına karşı mücadele vermek için birleşmiş Hollywood liberallerin oluşturduğu Anayasa'nın Birinci Ek Maddesi Komitesi'nin kurucu üyesi olarak politik bir duruş benimsedi. Goldwyn'le kontratını tamamlamış olan Wyler, yönetmen arkadaşları Frank Capra ve George Stevens ile birlikte bağımsız yapım şirketi Liberty Films'i kurdu. Mali sorunlar nedeniyle şirketi Paramount devraldı ve Wyler 1949-55 arasındaki filmlerini Paramount'ta çekti. Yine en büyük başarılarını kadın oyuncularıyla elde etti. Henry James'den uyarlanan "The Heiress / Miras"ta (1949) Olivia de Havilland'dan ve "Roman Holiday / Roma Tatili"nin (1953) başrolü için özel olarak seçtiği, böylece ilk Amerikan filminde oynayan Audrey Hepburn'den Oscar'a değer bulunan performanslar çıkardı. Wyler, "Detective Story / Karakolda" (1951) ve "The Desperate Hours / Ümitsiz Saatler" (1955) gibi çağdaş filmler ve dramatik polisiyeler ile kostümlü filmleri ("Carrie / Sefahat Kurbanı", 1952) ve westernleri – ilk iki renkli filmi "Friendly Persuasion / Kan Dökmeyeceksin" (1956) ve "The Big Country / Büyük Ülke" (1958) – art arda çekmeye devam etti.

1958'de, MGM'in sessiz destanı "Ben-Hur"da asistan olarak görev almasından otuz üç yıl sonra, Wyler stüdyonun gösterişli yeniden yapım teklifini kabul etti. Çok sayıda senaristin yardımıyla, her zamanki gibi özellikle karakter geliştirmenin üzerinde durdu. Wyler'ın tüm çabalarına rağmen film en çok o görkemli bölümüyle, mizanseni Andrew Marton ve Yakima Canutt tarafından kotarılan heyecanlı araba yarışı sahnesiyle akıllarda yer etti. Gişede müthiş iş yapan ve En İyi Film de dahil olmak üzere toplam on bir Oscar alarak rekor kıran film, yönetmenine son şanlı anını ve üçüncü Oscar'ını hediye etti. Wyler 60'lı yıllarda da yönetmenlik yapmayı sürdürdü ve 1965'te "The Collector / Korkunç Koleksiyoncu" ile hem dokuzuncu kez Oscar adayı oldu (bir rekor), hem de Irving Thalberg Ödülü'nü aldı. 1968'de Columbia için çektiği "Funny Girl / Komik Kız"da Barbra Streisand'ı ilk – ve Oscar kazanan – rolünde (kendisinin de ilk müzikalinde) yöneterek maharetini sergiledi. Hayal kırıklığı yaratan son bir filmden, bir güney kasabasındaki ırkçılık üzerine "The Liberation of L.B. Jones / L.B. Jones'un Özgürlüğü"nden (1970) sonra emekliye ayrıldı. Sağlığının iyi durumda olmamasına rağmen Wyler "40 Carats / 40 Karat" adlı filmde (1973) çalışmaya hazırlanıyordu, ama doktoru bunu yapmamasını tavsiye etti. 1976'da, "Amerikan sinema ya da televizyon sanatını esaslı biçimde ilerlettiği için ve eserlerinin zaman içinde değerini

1955 *The Desperate Hours*
Ümitsiz Saatler
1956 *Friendly Persuasion*
Kan Dökmeyeceksin
1958 *The Big Country*
Büyük Ülke
1959 *Ben-Hur*
1961 *The Children's Hour*
Tehlikeli Fısıltı
1965 *The Collector*
Korkunç Koleksiyoncu
1966 *How to Steal a Million*
Hırsız Âşıklar
1968 *Funny Girl* Komik Kız
1970 *The Liberation of L. B. Jones*
L. B. Jones'un Özgürlüğü

kaybetmemesi sebebiyle", Amerikan Film Enstitüsü'nün Yaşam Boyu Başarı Ödülü'nü aldı. İngiliz Film Enstitüsü (BFI) ise 1981'de Londra'da Wyler için bir toplu film gösterisi düzenledi. BFI iki aylık bir süre boyunca bütün Wyler filmlerini sırayla gösterdi ve yönetmen bu toplu gösteriyi filmleri üzerine yaptığı bir konuşmayla kapattı. Acıdır ki, Amerika'ya geri döndükten kısa süre sonra, 27 Temmuz 1981'de California'da Beverly Hills'deki evinde geçirdiği kalp krizine yenik düştü.

Wyler'ın oyuncularla çok iyi iş çıkardığına, oyuncuların da onunla çok iyi iş çıkardığına hiç şüphe yoktur: otuz altı oyuncusu Oscar ya da Oscar adaylığı kazanmıştır. Filmlerinde kazanılan çok sayıda oyunculuk Oscar'ı arasında Bette Davis ve Walter Brennan'a ikişer tane, Olivia De Havilland, Audrey Hepburn, Fredric March, Barbra Streisand, Charlton Heston ve Greer Garson'a ise birer tane düşmüştür. Birçok oyuncu Wyler'ın onlardan neredeyse işkence yoluyla başarılı performans çıkardığını söylemiştir: onlara tam olarak ne istediğini anlatamasa ya da anlatmaya yanaşmasa da, bir şekilde, her şey gizemli bir biçimde, parça parça yerine oturuyordu. Hem Laurence Olivier, hem de Bette Davis başlangıçta ondan nefret edip, sonunda ona taptılar. Haklıydılar da, çünkü ikisi de beyazperdede, biri "Wuthering Heights / Ölmeyen Aşk"ta, öbürü ise "The Little Foxes / Öldürünceye Kadar"da olduğu kadar iyi gösterilmemişlerdir hiç.

Wyler'ın konu seçiminde alışılmamış ölçüde eklektik olduğu inkâr edilemez. Filmlerinde süregiden istikrarlı bir yaşam felsefesi yokmuş gibi görünür. Sık sık da, bir temayla sırf ona teknik ya da kişisel açıdan aşılması gereken yeni bir engel sunduğu için ilgilenmiş gibi görünür: daha önce hiç destansı bir film yapmadığından, pekâlâ "Ben-Hur"u yapabilir; daha önce hiç müzikal çekmediğinden, bunu "Komik Kız"la deneyecektir; Hollywood geleneksel olarak ırkçılık sorunuyla ilgili temalardan kaçındığından, son filmi "L.B. Jones'un Özgürlüğü"nde bu konuyu ele alacaktır.

Wyler'ın bir yönetmen olarak en belirgin istikrar çizgisi, kesintisiz planlar ile arka planda olan biteni yakın kılan müthiş bir alan derinliği üzerine kurulu bir tarzın gelişimidir. Bu teknik 1936'da "Bir Gariç Üçlü" ile başlar ve 1946'daki "Hayatımızın En Güzel Yılları"na kadar sürer. Ancak bu tarz sadece Wyler'a atfedilemez. Sonuçta "Bir Gariç Üçlü", Wyler'ın görüntü yönetmeni Gregg Toland ve yapımcı Sam Goldwyn'le işbirliğinin de başlangıcıdır. İlk bakışta müşterek bir girişimin bütün payesi (kendisi böyle bir şeyi hiçbir zaman iddia etmemesine rağmen) Wyler'a verilmiş gibi görünür. Ancak Wyler'ın filmlerinde bütün öğeler öyle bir biçimde biraraya gelmiştir ki, yönetmenin onların en azından kılavuz gücü olduğunu ileri sürmek mümkündür. Toland derin odaklamayla ilgilenmiş olabilir, ama zaten onu Wyler için kullanışlı hale getiren de tam olarak budur, çünkü böyle bir tarz, Wyler'ın oyuncuları kullanma biçimi için mükemmeldi; daha sonra ancak dikkatle kurgulama yoluyla bir performansa dönüştürülebilecek kısa planlar almaktansa, yönetmenin oyuncularından kesintisiz performanslar üretme yönündeki arzusuyla bağdaşıyordu.

Wyler söz konusu olduğunda, yalnızca şarkıları dinleyip şarkıcıya çok da önem vermemek her zaman başvurulan bir benzetme olmuştur. Belki onun filmleri kişisellikten uzaktır, ama yönetmenlerin kendi başlarına süperstar olmaya giderek daha da hevesli hale geldiği bir Hollywood'da, kişisellikten biraz uzak durmak kendi içinde, güçlü ve bireysel bir kişiselliğin işareti olarak da görülebilir. Son tahlilde, Wyler'ın en az bir avuç dolusu çok iyi filmi kotardığına şüphe yoktur.

"İyi filmler yapmak için buradayım. Böyle bir imkan görmüyorsam, hiç dokunmam. İyi bir film yapmayabilirim ama, yine de inanmam gerek!"

"Yüzde sekseni senaryo, yüzde yirmisi de çok iyi oyuncularınız olmasına bağlı. Başka bir şey de yok." – William Wyler

■ A pillar of the American film industry, William Wyler, fondly known as "Willy", directed some of the best loved movies of his time. His credits include some of the most honored and distinguished Hollywood features. In addition to his three Best Picture and three Best Director Oscar wins, ten of his films earned Best Picture nominations and he won nine Best Director nominations. He is renowned as the actor's director par excellence and as the supreme Hollywood craftsman, turning well-written scripts into award-winning movie with the

aid of first-rate casts and technicians. His penchant for retakes earned him many nicknames including '90-Take Wyler' and 'Once-More Wyler'.

William Wyler was born in Mullhouse, Alsace-Lorraine, Germany (now a part of France), on 1 July 1902. The second son of prosperous Swiss-German-Jewish parents, he grew up in Alsace and Switzerland. He studied business in Switzerland and music (violin) in Paris, but his big opportunity came when a meeting with his mother's cousin, Universal Pictures executive Carl Laemmle, led to the offer of a job as publicist in Universal's New York office in 1922. A year later he was transferred to Universal City in California. A lowly assistant and bit player at first, Wyler had become an experienced assistant director by 1925. He was one of many assistants who worked briefly on the large crowd scenes on "Ben-Hur" for MGM that year, and got his chance to direct his first two-reel Western, "Crook Buster", back at Universal soon after. By late 1927 Wyler was directing five-reel Westerns, and in 1928 had a moderate success with his first silent comedy, "Anybody Here Seen Kelly?". He welcomed the arrival of sound and the opportunity to move entirely away from the B-type Western and work with top actors.

However Wyler was less than thrilled with the Universal philosophy of treating movies like a manufacturing plant churning out a product as fast as possible with little regard to the actual quality of the production. It was this experience that prompted him to vow that if he ever graduated to A-pictures, he would take his own sweet time making them. During his first 10 years Wyler churned out 42 films, 19 in 1929 alone! Once free from the Universal factory he would direct 27 films over the next 34 years of his career attesting to the fact that he eventually got his wish. As a result, Wyler would earn a reputation as one of the slowest and most meticulous directors in the business, shooting extensive retakes on even the simplest scenes. Wyler's painstaking methods and his autocratic on-set behavior exasperated and infuriated many, but he was the favorite director of the equally demanding producer Sam Goldwyn. The leading independent producer in Hollywood hired him to direct a film adaptation by Lillian Hellman's of her own hit play, "The Children's Hour", retitled "These Three", in 1935. This marked the beginning of a tempestuous but productive seven-year relationship during which time Wyler emerged as her producer's leading director.

Attracted to quality properties, most often plays like "Dodsworth" (1936), which earned him his first Oscar nomination, and "Dead End" (1937), Wyler soon established himself as one of Hollywood's classiest directors, known as a perfectionist and hard taskmaster who demanded much of his cast, but achieved results which justified the hard work and multiple takes for every scene. He developed a close working (and personal) relationship with Bette Davis, in particular, who regarded him as her favorite director. They made three films together during 1938-41, all adapted from popular plays which provided Davis with some of the meatiest roles of her early career and three Oscar nominations. She won for "Jezebel" (1938) which, along with "The Letter" (1940), was made for Warner Bros. – Wyler's only 'loan-outs' during his Goldwyn period. Wyler had also directed a memorable version of Emily Brontë's "Wuthering Heights" (1939). Laurence Olivier, whose Heatcliff earned him his first Oscar nomination, credits Wyler with opening his eyes to the possibilities of the cinema.

Finally, after being nominated three years running, Wyler won a Best Director Oscar and had a really big hit with "Mrs. Miniver" (MGM, 1942), starring Greer Garson. A tasteful piece of pro-British propaganda showing how a 'typical' middle-class family coped with the Blitz and wartime privations, it was Wyler's last feature before he left for war service. Commissioned as a major in the U.S. Army Air Corps, he was himself stationed in England by early 1943 and in charge of an air force combat camera crew. He completed a pair of classic documentaries, "The Memphis Belle" (1943) and "Thunderbolt" (1944), flying a number of dangerous missions to get the footage he needed. His courage while filming under the most life-threatening of situations earned Wyler an Air Medal and a promotion to Lieutenant Colonel. Strongly influenced by his wartime experiences, Wyler returned to direct his last for Goldwyn, determined to make a picture which spoke to audiences about real contemporary issues. He found what he was looking for in MacKinlay Kantor's 'Glory For Us', about the difficulties faced by three veterans returning to civilian life after the

war. It became "The Best Years of Our Lives" (1946), a sensitively directed him, which was most memorable for those episodes concerning (and played by) a veteran, Harold Russell, who had lost both hands in a wartime explosion. The film won Oscars for Wyler, for scriptwriter Robert Sherwood and actors Fredric March and Harold Russell, and set box-office records as the biggest hit of the 40s.

The end of the war saw Wyler become active in the cold war, taking a political stance by becoming a founding member of the Committee for the First Amendment, made up of Hollywood liberals united to battle the witch-hunting excesses of the House Un-American Activities Committee. Having completed his Goldwyn contract, Wyler joined fellow directors Frank Capra and George Stevens in setting up their own, independent production company, Liberty Films. Due to financial problems it was taken over by Paramount where Wyler directed his next group of films during 1949-55. Again he had his biggest success with his actresses, getting Oscar-winning performances from Olivia de Havilland in "The Heiress" (1949), adapted from Henry James, and Audrey Hepburn whom he specially selected to star in her first American picture, "Roman Holiday" (1953). Wyler continued to mix contemporary pictures and dramatic thrillers like "Detective Story" (1951) and "The Desperate Hours" (1955) with costumers (Carrie, 1952) and Western drama – "Friendly Persuasion" (1956) and "The Big Country" (1958), his first two features in color.

In 1958, thirty-three years after he had been employed as an assistant on been employed as an assistant on MGM's silent epic, "Ben-Hur", Wyler accepted the studio's offer to direct the lavish remake. In typical Wyler fashion he put special emphasis on characterization, aided by a large number of scriptwriters. In spite of Wyler's efforts the movie is best remembered for its spectacle, and the thrilling chariot race staged by Andrew Marton and Yakima Canutt.
A smash hit and the winner of a record total of eleven Oscars including Best Picture, it provided the director with his last great moment and his third Oscar. He continued directing during the 60s, and in 1965 received his ninth Oscar nomination (a record) for "The Collector", as well as the Irving Thalberg Award. He displayed his finesse directing Barbra Streisand in her first, and Oscar-winning movie role (and his only musical), "Funny Girl", for Columbia in 1968, and retired after one last disappointing movie, "The Liberation of L.B. Jones" (1970), about racism in a southern town. Despite failing health, Wyler was primed to start work on "40 Carats" (1973), but was advised by his physician not to do so. In 1976 he received the American Film Institute Life Achievement Award, due to his talent which "has fundamentally advanced the art of American film or television, and whose work has withstood the test of time". The British Film Institute gave Wyler a film retrospective in 1981 in London. The BFI screened every Wyler film over a two-month period with the director having closed the retrospective by speaking about his films. Ironically shortly after returning home he was felled by a fatal heart attack on 27 July 1981 in his home at Beverly Hills, California.

There is no doubt that Wyler has done extremely well by his actors, and that they have done extremely well by him: three dozen of his actors won Oscars or nominations. The long succession of acting Oscars won in his films include two for Bette Davis and Walter Brennan, and one each for Olivia de Havilland, Audrey Hepburn, Fredric March, Barbra Streisand, Charlton Heston and Greer Garson. Many actors have testified how Wyler tortured their performances out of them: although he could not or would not explain to them exactly what he wanted, somehow, mysteriously and bit by bit, it all came right. Both Laurence Olivier and Bette Davis began by detesting him and ended by adoring him. Rightly so, for they have seldom shown to better advantage on screen than in "Wuthering Heights" and "The Little Foxes" respectively.

It is undeniable that Wyler has been remarkably eclectic in his choice of subject. There appears to be no consistent philosophy of life running through his films. Often he seems to have been attracted to a theme simply because it represented a technical or personal challenge: as he had never made an epic, he might as well make "Ben-Hur"; since he had never made a musical, he would try his hand at "Funny Girl"; because Hollywood traditionally shied away from presenting racial themes, he would tackle them in his last film "The Liberation of L.B. Jones".

Wyler's most evident line of consistency as a director is in the development of a style based on sustained shots and great depth of field, so that something going on in the far background close-up. This technique begins with "These Three" in 1936, and continues until "The Best Years of Our Lives" in 1946. Yet this style cannot be solely attributed to Wyler. "These Three", after all, was the start of Wyler's collaboration with the cinematographer Gregg Toland and the producer Sam Goldwyn. At first sight it appears as if Wyler has been given credit for a collective enterprise (although certainly he did not claim it). Yet all the elements in Wyler's films hold together in a way which seems to argue that he was at the very least, their overall guiding force. Toland may have been interested in experimenting with deep focus, but this was precisely what made him especially useful to Wyler, because shooting in that way was perfect for Wyler's treatment of actors; it accorded with his desire to produce sustained performances from them, rather than shooting in short takes which through careful editing, could later be fused into a performance.

With Wyler it has always been necessary to listen to the songs and not be too concerned with the singer. Perhaps his films are impersonal, but in a Hollywood where the directors are increasingly eager to be superstars in their own right, a little impersonality becomes in itself the mark of a strong and individual personality. If in the final analysis, there is no question but that Wyler has made a fair handful of great films.

"I'm here to make good pictures. If I don't see it, I won't touch it. I may not make a good picture, but I still gotta believe in it!" "It's eighty percent script and twenty percent you get great actors. There's nothing else to it." – William Wyler

ABD USA

JEZEBEL

Yönetmen Director: *William Wyler* **Senaryo** Screenplay: *Clements Ripley, Abem Finkel & John Huston, from the play by Owen Davis* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Ernest Haller* **Müzik** Music: *Max Steiner* **Oyuncular** Cast: *Bette Davis, Henry Fonda, Fay Bainter, George Brent, Mary Lindsay, Donald Crisp, Richard Cromwell, Henry O'Neill, John Litel. Gordon Oliver, Janet Shaw* **Yapım** Production Co.: *Warner Bros.* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics* **Kaynak** Print Source: *BFI*

1938 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *106'*

■ William Wyler'ın anlam nüanslarıyla, ince izlenimlerle ve zaman zaman eşsiz çekicilikle bezeli, kusursuz sineması, JEZEBEL'de kendini tüm parlaklığıyla gösterir. Aslında sadece üslûp değil, tema da yönetmenin damgasını taşır. Jezebel, İncil'de bağımsız ve bencil bir kadının takma adı olarak geçer. Şımarık ve kibirli New Orleans dilberi Julie de böyle biridir; kendi özel serbestlik anlayışından dolayı 1852 Louisiana'sının bütün toplumsal geleneklerine karşı çıkar, ama çetin zamanlarda da hakiki bir büyüklük gösterebilir. Bette Davis filme adını veren melodramatik, son derece karmaşık karakteri şahane bir şekilde oynamıştır. Rolünü en iyi performanslarınının karakteristik özelliği olan sinsi ve fırsatçı bir zalimlikle canlandırmıştır. Wyler'ın 40'lı yıllarda yapılmış birçok filminin kadın kahramanı, onu andırır: bazen asil, bazen itici, ama her zaman kendi havasına ve bağımsızlığına ziyadesiyle sahip kadınlardır onlar. Hollywood'un çok yönlü yönetmenlerinden biri olan Wyler'ın kullandığı senaryolar da, geleneksel Amerikan sinemasının muhafazakârlığını en son yeniliklerle ve nefis bir seziyle harmanlamasına karşın, aynı derecede sığ ve bayağı olabiliyordu. Wyler'ın melodramlarında yansıtılan dünya gerçek dünya olmasa da, kesinlikle çok güçlüdür. Dışarıdan bakınca inandırıcı gelmese de, daha yüce türde bir güvenilirliğe sahip gibi görünür: çünkü insan tabiatı hakkındaki gerçekleri anlatır.

■ William Wyler's cinema – precise, full of shades of meaning, subtle overtones and at times rare fascination – reveals itself in JEZEBEL with all its brightness. In fact not only the style, but also the theme is extremely characteristic of the director. Jezebel is the Biblical nickname for an independent and egoistic woman. Such is Julie, the spoiled and arrogant New Orleans belle, who for the sake of a specifically understood emancipation defies every social convention of the 1852 Louisiana, but who in time of real trial can show true greatness. The melodramatic, most complex character of the title is brilliantly portrayed by Bette Davis. She handles her role with the catty, manipulative cruelty that characterized many of her best performances. The heroines of several of Wyler's pictures made in the '40s were to be similar to her: at times noble, at times repellent, but always full of style and independence. The scripts used by Wyler, one of the most versatile of Hollywood directors, would similarly be slick and shoddy although he mixed the conservatism of the traditional American cinema with the latest innovations and with splendid psychological intuition. Even if the world reflected in Wyler's melodramas is not the real one, it is still certainly powerful. If it is not externally credible, it appears to have credibility of a higher order: it tells the truth about the human character.

ABD USA

MEKTUP

THE LETTER

Yönetmen Director: *William Wyler* **Senaryo** Screenplay: *Howard Koch, based on the play by W. Somerset Maugham* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Tony Gaudio* **Kurgu** Editing: *George J. Amy & Warren Low* **Müzik** Music: *Max Steiner* **Oyuncular** Cast: *Bette Davis, Herbert Marshall, James Stephenson, Frieda Inescort, Gale Sondergaard, Elizabeth Earl, Cecil Kellaway, Doris Lloyd, Willie Fung, Tetsu Komai* **Yapımcı** Producer: *Robert Lord* **Yapım** Production Co.: *Warner Bros.* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics* **Kaynak** Print Source: *Svenska Filminstitutet*

1940 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *96'*

■ William Wyler tahmin edilebilecek bir olay örgüsünü alıyor ve ikinci kez birlikte çalıştığı, sinemanın "görkemli hanımefendi"lerinden birinin yardımıyla bunu göz alıcı bir filme dönüştürüyor. Somerset Maugham'ın filme kaynaklık eden, sadakatsizlik üzerine oyunu sağlam bir iskelet oluşturmuştur. Wyler'in akıcı yönetimi ile Davis'in olağanüstü performansı birleşince, ortaya beyazperdenin en iyi melodramlarından biri çıkmıştı. Bette Davis kimine göre gelmiş geçmiş en iyi kadın oyunculardan biridir. 11 kez Oscar'a aday olmuş, "Dangerous" (1936) ve Wyler'la bundan önceki çalışması "Jezebel"le (1939) iki kez kazanmıştır. 1939 ile 1943 arasındaki yıllarda tam beş kez arka arkaya aday gösterilmiştir ve bu büyük performansı da, o dönemin tam ortasında yer alır. En parlak döneminde klasik Bette Davis, her sahneye tamamen hakimdir. Her erkeği parmağının ucunda oynatan iki yüzlü ve tilki gibi kurnaz bir kadın olarak çizdiği Leslie portresi tek kelimeyle nefistir. Wyler'ın buradaki kamera çalışması şahanedir. Kıdemli görüntü yönetmeni Tony Gaudio'nun yardımıyla ışık ve gölgeleri kullanışı da kusursuzdur. MEKTUP aynı zamanda gösterişli yapım öğeleri ve muazzam boyutlardaki setiyle de dikkat çeker. Max Steiner'ın müziği ise, özellikle belli bir atmosferi yaratıp sürdürmesiyle olduğu kadar dramı vurgulamasıyla da dikkate değer. Film etkileyici bir şekilde yedi dalda Oscar'a aday olduğu halde, törenden eli boş dönmüştü.

■ William Wyler takes a predictable plot and turns it into a brilliant film with the help of one of the 'grande dames' of cinema, in their second film together. W. Somerset Maugham's source play of infedility provides a strong framework, and THE LETTER combines Wyler's smooth direction and an outstanding performance from Davis into one of the screen's best melodramas. Bette Davis is arguably among the best actresses of all time. She was nominated for best actress Oscar eleven times, winning twice – "Dangerous" (1936) and her previous Wyler's collaboration "Jezebel" (1939). She was nominated five straight years from 1939 to 1943, and this great performance was in the middle of that run. It is classic Bette Davis in her prime, utterly in command of every scene. Her portrayal of Leslie is superb, a duplicitous and cunning woman who could manipulate any man to do her bidding. Wyler's camerawork here is fantastic. Aided by veteran cinematographer Tony Gaudio, his use of lighting and shadows is brilliant. THE LETTER is also distinguished by its lush production values, with a set of tremendous proportions. The music by Max Steiner is particularly noteworthy in creating and holding a mood, as well as in pointing up the drama. Although the film scored an impressive seven Oscar nominations, including best picture, it went home empty-handed.

ABD USA

BAYAN MİNİVER

Mrs. MINIVER

Yönetmen Director: *William Wyler* **Senaryo** Screenplay: *Arthur Wimperis, George Froeschel, James Hilton & Claudine West, based on the book by Jan Struther* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Joseph Ruttenberg* **Kurgu** Editing: *Harold F. Kress* **Müzik** Music: *Herbert Stothart* **Oyuncular** Cast: *Greer Garson, Walter Pidgeon, Teresa Wright, Dame May Whitty, Reginald Owen, Henry Travers, Richard Ney, Henry Wilcoxon, Christopher Severn, Clare Saunders, Helmut Dantine* **Yapımcılar** Producers: *Sidney Franklin & William Wyler* **Yapım** Production Co.: *MGM* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics* **Kaynak** Print Source: *BFI*

1942 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *134'*

■ Chaplin'in vakitsiz gelen "The Great Dictator / Büyük Diktatör"ünün ardından, BAYAN MİNİVER uzaktaki eski kıtayı kasıp kavuran savaşı gösteren sadece ikinci Amerikan filmiydi. Bugün izlendiğinde, savaş sırasında üst kesimden İngiliz sivillerin fazla güzel ve idealize edilmiş görüntüleri bazen fazlaca hesaplanmış ve yapmacık görünüyor. Özellikle Greer Garson'ın başroldeki Oscar ödüllü performansı çoğunlukla suni duruyor. Yine de William Wyler o dönemin salon melodramı geleneğinin çerçevesi içinde kabul edilebilecek azami gerçekçiliği sergilemişti. Temelde niyeti askeri girişime destek vermekti. Savaşın sıradan insanlar üzerindeki etkisini, sıradan insanların gözünden göstermek istiyordu. Bu, üniformalı askerler üzerine bir savaş filmi değildir. İçinde kanlı kara çatışmaları yoktur; mehtabın aydınlattığı gökyüzünde uğuldayan armadalar dışında, gece çarpışan ordular da yoktur. Bu, küçük ve sade bir İngiliz kasabasındaki insanlar üzerine bir filmdir. Savaş bu insanlara sinsice ulaşarak asude yaşamlarını bozar, sonra da gökten bombaların yağması ve Britanya Savaşı'nın patlak vermesiyle, bütün gazabıyla üstlerine çöker. Bu, sivillerin ön cephe savaşçıları, insanların kökleşmiş cesaretinin ise bir ulusun can damarı haline geldiği modern savaş üzerine bir filmdir.

■ After the precocious "The Great Dictator" by Chaplin, Mrs. MINIVER was only the second American film to show the war raging in the remote old continent. Prettified, idealized view of the upper-class British home front during the war sometimes seems over-calculated and contrived when seen today. In particular, Greer Garson's Oscar-winning performance in the title role often comes off as artificial. Still William Wyler displayed the maximum of realism acceptable within the framework of the existing convention of a salon melodrama. His intention was basically part of the military effort. He wanted to show the impact of war on and through the eyes of ordinary people. This is not a war film about soldiers in uniform. There are no bloody land battles in it; no armies clash by night, except for the unseen armadas which drone in the moonlit sky. This is a film about the people in a small, unpretentious English town on whom the war creeps up slowly, disturbing their tranquil ways of life, then suddenly bursts in devastating fury as the bombs rain down and the Battle of Britain is on. This is a film of modern warfare in which civilians become the front-line fighters and the ingrained courage of the people becomes the nation's most vital strength.

ABD USA

HAYATIMIZIN EN GÜZEL YILLARI

THE BEST YEARS OF OUR LIVES

Yönetmen Director: *William Wyler* **Senaryo** Screenplay: *Robert E. Sherwood, from the novel "Glory for Me" by MacKinley Kantor* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Gregg Toland* **Kurgu** Editing: *Daniel Mandell* **Müzik** Music: *Hugo Friedhofer* **Oyuncular** Cast: *Myrna Loy, Fredric March, Dana Andrews, Teresa Wright, Virginia Mayo, Cathy O'Donnell, Harold Russell, Hoagy Carmichael* **Yapımcı** Producer: *Samuel Goldwyn* **Yapım** Production Co.: *Goldwyn Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics*

1946 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *172'*

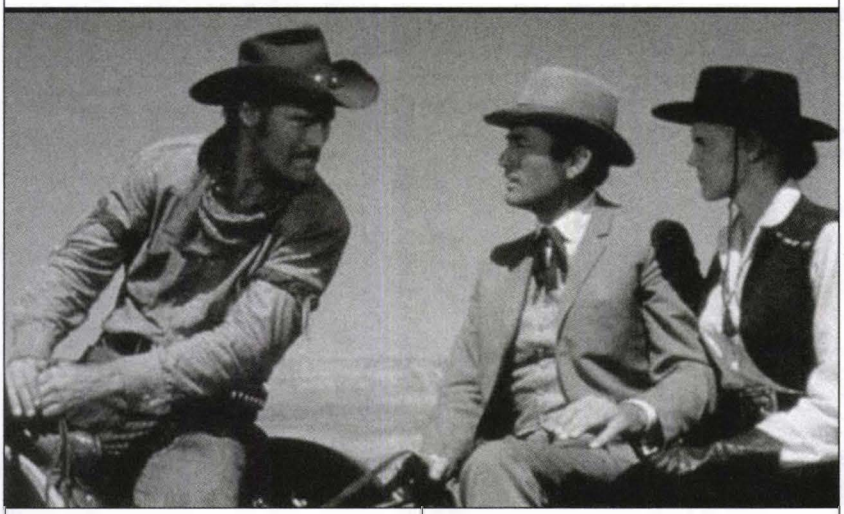
■ Gösterime girdiğinde eleştirmenler ve izleyiciler tarafından övgüyle karşılanan ve sekiz Oscar Ödülü alan HAYATIMIZIN EN GÜZEL YILLARI, yönetmen William Wyler'ın savaş sonrası gerçekleştirdiği bu ilk projesine kendini tam anlamıyla adamasından büyük güç almıştır. Savaşın sona ermesi tüm sorunları çözmemiştir. Askerliği sona erenler sivil yaşantıya dönmüşler ve sıradan hayat içinde yerlerini almışlardır; ancak artık hem hayat değişmiştir, hem de onlar. Kendisi de terhis olmuş bir subay olan Wyler, bu konuyu ele almaya karar vermiştir. Kendisinin topluma uyum sağlama sorunları kahramanlarınınkine pek benzemese de, yönetmenin onların müşkül durumlarıyla gönülden özdeşleştiği yadsınamaz. Film yapıldığı sıralarda, savaş sonrası gerçekçilik eğilimi Amerika'da hissedilmeye başlanmıştı. Bunun Wyler tarafından da kısmen kabul görmesi filmin ulaştığı abartılı şöhretin ardındaki nedendir. Vaktiyle saygı gösterilen toplumsal eleştiriye hiç yer vermeyen film, hatta kimse-kusursuz-değildir havasıyla Amerikan yaşam tarzını över. Öte yandan bu karmaşık ve detaylı destan, ani umutların, yıkılan düşlerin ve gizli endişelerin hüküm sürdüğü o dönemin ruhunu, başarıyla yansıtır.

■ Acclaimed by critics and audiences at its release and awarded eight Academy Awards, THE BEST YEARS OF OUR LIVES is imbued with the personal commitment that director William Wyler brought to his first post-war project. The end of the war has not put an end to all conflicts. The demobilized soldiers became civilians and reclaimed their place in ordinary life – but life had changed and they had changed too. Wyler, himself a discharged officer, decided to tackle this issue, and although his problems in reintegrating himself into the community were perhaps not the same as his protagonists, the director's identification with their predicaments cannot be doubted. When the film was made, postwar tendencies toward realism were already felt in America. Their partial acceptance by Wyler is the main reason for the inflated fame the film achieved. The once-respected social criticism was never there and the picture in fact praises the American way of life in the everything-has-its-faults tone. On the other hand this complex, detailed epic brilliantly reflects the spirit of that time of sudden hopes, dashed dreams and hidden anxieties.

ABD USA

BÜYÜK ÜLKE

THE BIG COUNTRY

Yönetmen Director: *William Wyler* **Senaryo** Screenplay: *James R. Webb, Robert Wilder & Sy Bartlett, based on the novel by Donald Hamilton* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Franz F. Planer* **Kurgu** Editing: *Robert Swink, Robert Belcher & John Faure* **Müzik** Music: *Jerome Moross* **Oyuncular** Cast: *Gregory Peck, Jean Simmons, Charlton Heston, Carroll Baker, Burl Ives, Charles Bickford, Alfonso Bedoya, Chuck Connors* **Yapımcılar** Producers: *William Wyler & Gregory Peck* **Yapım** Production Co.: *Anthony Worldwide; United Artists* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics*

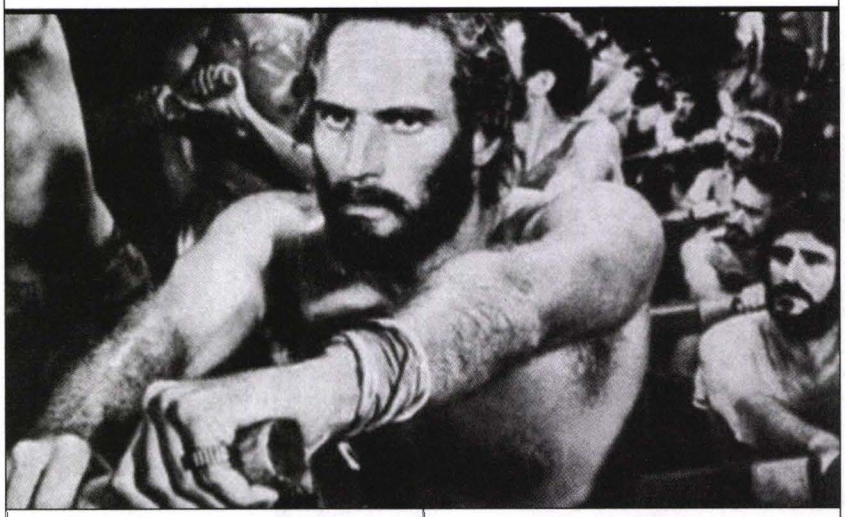
1958 / 35 mm. / **Renkli** Color / *168'*

■ BÜYÜK ÜLKE, Batı'nın güç mitine karşı tartışma açan bir film midir? Baltimore'lu, silah bile taşımayan bir züppenin, o vakte kadar sorunları hep silahların hallettiği o büyük ülkeye kanun ve nizamı getirmesini anlatan öyküsü bunu ima ediyordur sanki. Ama kimse Batı'nın sert yasalarını gözardı edemez ve yeni gelen kişinin ata binmek hakkında pek fikri olmasa da, başka tür bir fiziksel beceriyle otoriteyi ele geçirmesi gereklidir. Ancak o zaman, savaş halindeki çeteler tarafından aracı olarak kabul edilebilir ve silahı yerine kurnazlığına güvenmeye başlayabilir. Elbette yine bir silahlı çatışma olacaktır ama ancak pozlarıyla aptallık, bencillik ve ödleklerini gizleyen kişiler arasında. Böyle kişiler her yerde kaybetmelidir, ve daha zeki olanlara yer açmak için Batı'da da kaybederler. Hal böyle olunca, nihai sonuç da western'in klasik örneklerindekiyle aynı olur: sorumlu bir yeni göçmenler kuşağı, toplumsal disiplinden yoksun sığır yetiştiricilerinin yerini alır. 1950'li yıllarda Amerikan sineması, kaybederek başarı dogmasına meydan okuyacak kahramanın gelmesini hâlâ bekliyordu. BÜYÜK ÜLKE, muazzam toprakları ve onların güzelliğini iletmeyi başaran görkemli epiğin sayfa kenarlarına not alınmış, üzerinde düşünülmesi gereken birkaç fikri de içeriyor. Wyler, engin anlatı ritmine birkaç yerini bulmuş dinamik sahne yerleştirmiş, ironiden usulünce yararlanmış, oyuncularını iyi yönetmiş ve görüntüleri çekici bir müzikal motifle desteklemiş.

■ Is THE BIG COUNTRY a polemic with the West's myth of force? This seems to be suggested by the story, in which a Baltimore dandy who does not carry a gun is seen to bring law and order to the big country where so far guns took care of all problems. But nobody can ignore the hard laws of the West, and although the newcomer may have little idea about horse riding, he must acquire authority by another kind of physical skill. It is only then that he can be accepted as mediator by the warring clans, and can begin to rely on his cunning instead of on his gun. There will have to be a shot-out, to be sure, but only between people whose posturing conceals stupidity, selfishness and cowardice. Such people must lose everywhere so they lose in the West to give way to the more intelligent. The final conclusion is thus the same as in one of the classical varieties of western: the new generation of responsible settlers replaces the socially undisciplined cattle-breeders. In the '50s the American cinema still awaited the arrival of the protagonist who loses and thus defies the dogma of success. THE BIG COUNTRY offers a few moments of reflection jotted down on the margin of the epic spectacular which well conveys the feel of vast lands and their beauty. Wyler included in the expansive narrative rhythm a number of dynamic, well-staged scenes. He made good use of irony, well directed the actors and supplemented the images with an attractive musical motif.

ABD USA

BEN-HUR

Yönetmen Director: *William Wyler* **Senaryo** Screenplay: *Karl Tunberg, based on the novel "A Tale of Christ" by Lew Wallace* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Robert Surtees* **Kurgu** Editing: *Ralph E. Winters & John Dunning* **Müzik** Music: *Miklos Rozsa* **Oyuncular** Cast: *Charlton Heston, Jack Hawkins, Stephen Boyd, Haya Harareet, Hugh Griffith, Martha Scott, Sam Jaffe, Cathy O'Donnell* **Yapımcı** Producer: *Sam Zimbalist* **Yapım** Production Co.: *MGM* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics* **Kaynak** Print Source: *BFI*

1959 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 212'*

■ MGM ve William Wyler BEN-HUR'la, "gişe galibi" denen ve genelde duyarlılığın aksiyon ve şaşaaya boyun eğişini teşvik eden seyirlik filmin geniş formatı içinde, son derece zekice ve sürükleyici bir insanlık dramı yaratmayı başardılar. Roma'da Cinecitta Stüdyoları'nda 15 milyon dolara yapılan BEN-HUR, o zamana kadar gerçekleştirilmiş en pahalı filmdi. MGM aynı öyküden daha önce 1925'te de sessiz bir film yapmıştı. Muazzam maliyeti sebebiyle türlü güçlüklerle karşılaşan o film kâr getirmeyi başaramamasına karşın sinema tarihinde bir kilometre taşı olmuştu. 1959 tarihli bu yapım ise MGM için bir ölüm-kalım girişimiydi ve filmi, daha önceki sessiz versiyonunda kısa bir süre çalışmış olan titiz yönetmen William Wyler'a emanet ettiler. Wyler'ın sanatsal kalitesi ve zevki galip geldi ve bu yapımı seyirlik denen filmlerin sınırlarının çok ötesine geçen, zengin ve parlak bir dram haline getirdi. BEN-HUR'un muhteşem sahneleri göz alıcı ve dramatiktir. Sinemada bu filmdeki araba yarışıyla boy ölçüşebilecek çok az sahne çekilmiştir. Bu efsanevi sekans, muazzam bir mekânın, hem atlar hem de insanlar vasıtasıyla yaratılan çok heyecanlı bir aksiyonun, panoramik görüntülerin ve sesin güçlü dramatik kullanımının çarpıcı bir karışımından oluşur. Filmde yarıştan sonraki son bir saatin sönükleşmemesi, Wyler'ın anlatım becerisiyle, Charlton Heston'ın ve Stephen Boyd'un güçlü performansları sayesindedir. Devasa setlere ve çok kalabalık figürasyona karşın, insan dramı hiçbir zaman arka planda kalmaz.

■ Within the expansive format of the so-called "blockbuster" spectacle film, which generally provokes a sublimation of sensibility to action and pageantry, MGM and William Wyler managed to engineer a remarkably intelligent and engrossing human drama in their production of BEN-HUR. Made at Cinecitta Studios in Rome for $15 million, it was then the most expensive film ever made. MGM had previously filmed the story in 1925. It was a production beset by difficulties that, owing to its massive cost, failed to show a profit but which was a milestone in cinema history. This 1959 film was a make-or-break venture for MGM and they entrusted it to the fastidious William Wyler, who had worked briefly on the silent version. The artistic quality and taste of Wyler have prevailed to make this a rich and glowing drama that far transcends the bounds of spectacle. His big scenes are brilliant and dramatic. There has seldom been anything in movies to compare with this picture's legendary chariot race. It is a stunning complex of mighty setting, thrilling action by horses and men, panoramic observation, and overwhelming dramatic use of sound. It is a tribute to Wyler's narrative skill and to the intense performances by Charlton Heston, as Judah Ben-Hur, and Stephen Boyd, as Messala, that the race does not render the final hour an anti-climax. Despite the towering sets and thronging extras we never lose sight of the human drama.

ABD-İNGİLTERE USA-UNITED KINGDOM

KORKUNÇ KOLEKSİYONCU

THE COLLECTOR

Yönetmen Director: *William Wyler* **Senaryo** Screenplay: *John Kohn, based on the novel by John Fowles* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Robert Krasker* **Kurgu** Editing: *David Hawkins & Robert Swink* **Müzik** Music: *Maurice Jarre* **Oyuncular** Cast: *Terence Stamp, Samantha Eggar, Maurice Dallimore, Mona Washbourne, William Bickley, Gordon Barclay, David Haviland* **Yapımcı** Producer: *Jud Kinberg* **Yapım** Production Co.: *Columbia Pictures* **Dünya Hakları** World Sales: *Columbia Tristar Films* **Kaynak** Print Source: *Svenska Filminstitutet*

1965 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 119'*

■ William Wyler, Fowles'un çok satan romanını sağlam, gerilim dolu bir şekilde beyazperdeye taşırken çok çetin bir görev üstlenmiş ve bunu da ender rastlanan bir sanatkârlıkla yerine getirmişti. KORKUNÇ KOLEKSİYONCU'nun dayandığı roman, biri kaçıran kişi, diğeri de kurbanı tarafından tutulmuş ikili bir günce biçiminde yazılmıştı. İki kişinin – dizginlenemez bir cinsel saplantısı olan aşağılık kompleksli bir adamla, kaçırdığı genç kadın – karakter incelemesi olarak Wyler'ın maharetle geliştirilmiş, kalite damgası taşıyan beyazperde uyarlaması, hemen hemen tümüyle birinci karakterin görüş açısından anlatılmış. Tamamen iki kişilik bir gösteri olan KORKUNÇ KOLEKSİYONCU, çarpıcı renkli görüntüleriyle de dikkat çeken ustaca yönetilmiş bir filmdir. O sıralarda pek bilinmeyen iki isim olan Terence Stamp ve Samantha Eggar, dümendeki deneyimli Wyler'ın yol gösteren oyuncu yönetimiyle son derece ölçülü performanslar sundular ve bu da onlara Cannes Film Festival'inden bir ortak oyunculuk ödülü getirdi. Wyler'ın, umutsuzca tuzağa düşürülmüş olduğu duygusuna gerçekten kapılması amacıyla, Eggar'a tüm çekimler boyunca sette kalması için sadistçe ısrar ettiği bilinen bir gerçektir. Ölmeden önce üç uzun metrajlı kurmaca film daha yaptığı halde, KORKUNÇ KOLEKSİYONCU aslında William Wyler'in otuz yıl süren sürekli yapım ve muazzam başarı çizelgesini noktalamıştı.

■ William Wyler undertook a vastly difficult assignment, and carried it off with rare artistry, in bringing to the screen a solid, suspenseful enactment of John Fowles' best-selling novel. THE COLLECTOR was written in the form of a dual diary, one kept by a kidnapper, the other by his victim. As a character study of two persons – an inferiority-ridden man with an uncontrollable sex obsession and the young woman he abducts – Wyler's adroitly developed screen adaptation is told almost exclusively from the point of view of the former, and bear the stamp of class. Virtually a two-person show, THE COLLECTOR is a masterfully directed film with stunning color photography. Both Terence Stamp and Samantha Eggar, little-known players at the time, turn in remarkably restrained performances under Wyler's guiding helmsmanship, which brought them a joint acting award from the Cannes Film Festival. It's a known fact that Wyler somewhat sadistically insisted that Eggar remain on the set throughout the shooting schedule so that she'd get the feeling of being hopelessly trapped. Though he made three more features before he died, THE COLLECTOR basically marked the end of William Wyler's three decades of constant production and enormous success.

ELVEDA

FAREWELL

ABD USA

CASUSLARA KARŞI

THE MANCHURIAN CANDIDATE

Yönetmen Director: *John Frankenheimer* **Senaryo** Screenplay: *George Axelrod, based on the novel by Richard Condon* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Lionel Lindon* **Kurgu** Editing: *Ferris Webster* **Müzik** Music: *David Amram* **Oyuncular** Cast: *Frank Sinatra, Laurence Harvey, Angela Lansbury, Janet Leigh, Henry Silva, James Gregory, Leslie Parish, John McGiver, Khigh Diegh* **Yapımcı** Producer: *George Axelrod* **Yapım** Production Co.: *United Artists & M.C. Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics*

1962 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *126'*

■ Kapkaranlık bir siyasi önlenemezlik duygusu ile kara mizah arasında kurduğu dengeyi baştan sona korumayı başaran CASUSLARA KARŞI, Hollywood'un yaptığı ilk – ve en iyi – siyasi gerilim filmiydi. Senaryo zekice, yönetim sıkı, yapım tasarımı ise kusursuz. Uzun süre rafta durduktan sonra 1988'de yeniden gösterime sokulduğunda, birden fazla eleştirmen filmi hem içerik hem de tarz açısından çağdaş filmlerden çok daha üstün bulmuştu. Richard Condon'ın 1959 tarihli çoksatan romanının bu başarılı uyarlaması, Amerikalı eleştirmenlerince "ürpertici, cesur ve büyüleyici" bulunurken, Komünist basın filmi "zehir, Sovyet-Amerikan gerilimini paraya çevirmek için şimdiye kadar gerçekleştirilmiş girişimlerin en kötü niyetlisi" olmakla suçlamıştı. Ancak, tartışmalar bir yana, tarih CASUSLARA KARŞI'nın sadece siyasi açıdan yanlış yapmamakla kalmadığını, kehanet özelliğine de sahip olduğunu gösterdi: yüzyılın son üçte birlik bölümündeki birçok suikast bunu kanıtladı. Ama belki de filmin en dikkate değer tarafı, siyasi arenanın dışında yatmaktadır: Bu film, John Frankenheimer'ı 1960'ların en önemli ve etkili sinemacılarından biri yaptı. Frankenheimer'ın çok çarpıcı gerçekçi film tekniği de, sinemanın görsel dilinin ayrılmaz bir parçası haline geldi.

■ THE MANCHURIAN CANDIDATE was the first – and best – political thriller Hollywood ever made, one that manages to maintain its delicately balanced mood of dark political foreboding and black humor. The script is sharp, the direction taut, the production design excellent. When it was reissued in 1988 after a lengthy stay on the shelf, more than one observer found it vastly superior to most contemporary films, in both content and style. Based on Richard Condon's best-selling 1959 novel, the film was hailed as "chilling, daring and fascinating" by American critics, while the Communist press denounced it as "poison, the most vicious attempt yet made to cash in on Soviet-American tensions". Regardless of the controversy, however, history has proven that THE MANCHURIAN CANDIDATE was not only politically accurate but also highly prophetic – as the numerous assassinations over the past third of a century can attest. But perhaps its greatest significance lies outside the political realm: This is the masterpiece that established John Frankenheimer as one of the most important and influential filmmakers of the 1960s. Frankenheimer's stunningly realistic film technique soon became an integral part of cinema's visual vocabulary.

JOHN FRANKENHEIMER

19 Şubat 1930'da New York'ta doğdu. Sinemayı çok seviyordu ve oyuncu olmaya karar vermişti. Ancak daha sonra Hava Kuvvetleri'nin Film Taburu'na başvurup kabul edildi ve orada kameraya doğal yatkınlığını keşfetti. Terhis edildikten sonra, 1953'te CBS'i ikna edip yönetmen asistanı olarak TV kariyerine başladı. O sıralarda bu iş, büyük ölçüde kameramanlık yapmaktan ibaretti. Bir süre sonra, asistan olarak çalıştığı programın yönetmenliğini üstlendi. Beyazperdeye ilk adımını "The Young Stranger / Genç Yabancı"yla (1957) attı. 1954-1960 yılları arasında toplam 152 canlı televizyon programı yönetti. Aralarında "The Birdman of Alcatraz / Alkatraz Kuşçusu" (1962), CASUSLARA KARŞI (1962), "Seven Days in May / Mayıs'ta Yedi Gün" (1964), "Grand Prix / Ölümle Yarışanlar" (1966), ve "Seconds / Saniyeler"in de (1966) bulunduğu son derece güçlü ticari filmler yaptı ve filmlerinde önemli toplumsal ve felsefi konulardaki görüşlerini ifade etmesiyle tanınan, başarılı bir sinemacı haline geldi. 6 Temmuz 2002'de, Los Angeles'da öldü.

Born on 19 February 1930 in New York. He loved movies and he decided he wanted to be an actor but then he applied for and was accepted in the Motion Picture Squadron of the Air Force where he realized his natural talent to handle a camera. After his military discharge he began a TV career in 1953 convincing CBS to hire him as an assistant director. He first turned to the big screen with "The Young Stranger" (1957). He directed a total of 152 live television shows between 1954 and 1960. He made several extremely powerful, mainstream films, including "The Bird Man of Alcatraz" (1962), THE MANCHURIAN CANDIDATE (1962), "Seven Days in May" (1964), "Grand Prix" (1966), "Seconds" (1966), ending up becoming a successful filmmaker best known by expressing on films his views on important social and philosophical topics. He died on 6 July 2002 in Los Angeles.

FRANSA FRANCE

VAN GOGH

Yönetmen Director: *Maurice Pialat*
Senaryo Screenplay: *Maurice Pialat*
Görüntü Yön. Cinematography: *Emmanuel Machuel & Gilles Henry*
Kurgu Editing: *Yann Dedet*
Oyuncular Cast: *Jacques Dutronc, Gérard Sety, Alexandra London, Bernard Lecoq, Corinne Bourdon*
Yapımcı Producer: *Daniel Toscan du Plantier*
Yapım Production Co.: *Erato Films; Studio Canal*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Cinéma*

1991 / 35 mm. / **Renkli** Color / *185'*

■ Pialat'nın VAN GOGH'u, Hollandalı ünlü ressamın yaşamını yepyeni bir açıdan ele alan şaşırtıcı bir film olarak ortaya çıkmıştı. Van Gogh'un yaşamının trajik sonunu anlatan diğer sinema yapımları onun ruhsal dengesizliğinin altını çizmiş ya da intihar eğilimi üzerine çeşitli psikolojik teoriler sunmuşlardı. Bu gösterişli yapım ise, çok bilinen kulak kesme sahnesi de dahil, Van Gogh'un yaşam öyküsündeki pek çok önemli noktayı atladığı halde, gizemli bir büyü yakalamayı becermiş. 1956 tarihli klasik Hollywood yapımı "Lust for Life / Ölmeyen İnsanlar" gibi fazlaca melodramatik portrelerin panzehiri gibi. Pialat, gerçekçiliğiyle tanınan tecrübeli bir Fransız sinemacıydı; filmlerinin çoğunda olduğu gibi, burada da karakter tasviri, olay örgüsünden daha önemli bir yer tutuyor. Pialat sahneleri uzun tutmayı yeğlemiş: Paris'te "can-can" dansı yapılan bir gece kulübünü ziyaret, Theo'nun eşinin, kocasının hayranlık dolu bakışları altında uzun uzadıya yıkanması gibi. Şarkıcıdan dönme ünlü aktör Jacques Dutronc acı çeken sanatçı rolünde başarılı bir oyun sergilerken, ona delicesine âşık olan tatlı kız rolünde Alexandra London son derece hoş. "Pialat'nın gerçekte ilgilendiği Van Gogh değil" diyordu filmin yapımcısı Toscan du Plantier. "Onun odak noktası genelde sanatçı – sanatçının dünyadaki yeri, kaderi: sevilmemiş, terkedilmiş ve sonunda trajik bir figür olarak sanatçı."

■ Pialat's VAN GOGH has come as a surprise because it took a new slant on the great Dutch painter's life. While other cinematic depictions of the tragic end of Van Gogh's life have emphasized his mental instability or offered various psychological theories for his suicidal impulses, this sumptuous production omits many of the staple elements of the Van Gogh story, including the famous ear-slashing incident, but still casts a magical spell. It's an antidote to the excessive melodrama of portrayals such as the classic Hollywood treatment in 1956's "Lust for Life". Pialat was a veteran French filmmaker known for his realism; as in many of his fims, the character portrayal here is more important than the plot. Pialat lets scenes linger: a visit to a Paris nightclub where the can-can is danced, or Theo's wife bathing herself in front of her admiring husband. Jacques Dutronc, the famous singer-turned-actor, gives a fine performance as the suffering artist, with Alexandra London a delight as the sweet daughter who falls heavily for him. "Pialat's real interest is not Van Gogh," explains Toscan du Plantier, the producer of the film. "His focus is the artist – his place in the world and his fate: an unloved, abandoned and ultimately, tragic figure."

MAURICE PIALAT

31 Ağustos 1925'te Fransa'da Puy-de-Dôme'da doğdu. Ressam olmak amacıyla, dekoratif ve güzel sanatlar eğitimi gördü. Resim yaptığı dönemde oyuncu olarak da çalıştı. 1958'de kısa filmler yönetmeye başladı. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi, profesyonel olmayan oyuncuları kullanan, cinema verité tarzında, 1967 tarihli "L'enfance nue / Çıplak Çocukluk"tur. O günden itibaren, sinema ve TV için, kendine özgü filmleri büyük bir titizlikle çeken yönetmen, ele aldığı konular ve setteki çatışmaları nedeniyle ülkesinin "zor" yönetmenlerinden biri olarak biliniyordu. Gerek kendi filmlerinde, gerekse başka yönetmenlerin filmlerinde olmak üzere, arada sırada oyunculuk da yapmıştır. 1987 Cannes Film Festivali'nde "Sous le soleil de Satan / Şeytanın Güneşi Altında" adlı filmiyle Altın Palmiye Ödülü'nü kazandı. Böbrek yetmezliği yüzünden, 11 Ocak 2003'te Paris'te öldü.

Born on 31 August 1925 in Puy-de-Dôme, France. He studied to be a painter with training in both the decorative and the fine arts. Then while painting, he had some experience as an actor. In 1958, he began to direct short films. He made his feature-film debut in 1967 with "L'enfance nue / Naked Childhood", a cinema verité-style drama utilizing nonprofessional actors. Since then, he had been meticulously working on very personal feature films for cinema and TV. He was known as one of his country's more "difficult" directors due to this subject matter and on-set clashes. He occasionally worked as an actor in both his films and those of other directors. He was awarded the Palme d'Or for his "Sous le soleil de Satan / Under Satan's Sun" in 1987 Cannes Film Festival. He died of kidney failure on 11 January 2003 in Paris.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1972 *Nous ne vieillerons pas ensemble* Birlikte Yaşlanmayacağız
1979 *Passe ton bac d'abord* Önce Okulunu Bitir
1980 *Loulou*
1983 *À nos amours* Aşklarımıza
1985 *Police* Polis
1987 *Sous le soleil de Satan* Şeytanın Güneşi Altında
1991 *Van Gogh*

İNGİLTERE UNITED KINGDOM

SEVİŞME GÜNLERİ

SATURDAY NIGHT, SUNDAY MORNING

Yönetmen Director: *Karel Reisz* **Senaryo** Screenplay: *Alan Sillitoe* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Freddie Francis* **Kurgu** Editing: *Seth Holt* **Müzik** Music: *John Dankworth* **Oyuncular** Cast: *Albert Finney, Shirley Anne Field, Rachel Roberts, Hylda Baker, Norman Rossington, Bryan Pringle, Robert Cawdron, Edna Morris, Elsie Wagstaffe, Frank Pettitt* **Yapımcı** Producer: *Tony Richardson* **Yapım** Production Co.: *Woodfall Film Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics* **Kaynak** Print Source: *BFI*

1960 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *89'*

■ SEVİŞME GÜNLERİ, 1950'lerin sonundan 60'ların ortasına kadar görülen İngiliz toplumsal gerçekçi ya da diğer adıyla "lavabo" filmleri (işçi sınıfının evdeki sorunlarını resmettiği için böyle deniyordu) döneminin ortalarına doğru çekildi. Filmde gerçek mekân çekimlerinin kullanılması – Kuzey'de bir sanayi kasabasının sokakları, bir fabrika, bir blok alçak ev ve bu evlerin tıkış tıkış içleri – yönetmen Karel Reisz'ın ve yapımcı Tony Richardson'ın kısa süren "Serbest Sinema" hareketine uzanan belgesel köklerini ve İtalyan yeni gerçekçiliğine borçlarını akla getiriyor. Kırk yıl sonra, SEVİŞME GÜNLERİ, o dönem filmlerinin çoğundan daha iyi ayakta kalmış görünüyor. Bu kısmen Albert Finney'in başroldeki karizmatik performansından, kısmen de Reisz'ın kontrollü üslûbundan kaynaklanıyor; Reisz, Richardson'ın yönettiği benzer filmleri fena halde demode gösteren bir yönelime, dışavurumcu planlar aracılığıyla psikolojik gerçekçiliği yakalamaya kalkışmıyor. SEVİŞME GÜNLERİ, kahramanın iki kadınla ilişkisinde o çok görülen "cinsiyetlerin savaşı" yaklaşımınından uzak duruyor ve "serbest davranışlar"ın daha bebeklik yıllarını yaşadığı bir değişim zamanında, işçi sınıfından kadınların cinsellik ve sonuçları konusunda yaşadığı çıkmazın ima ettiği toplumsal sonuçları inceliyor.

■ SATURDAY NIGHT, SUNDAY MORNING came roughly at the midpoint of the cycle of British social realist or "kitchen sink" films (so-called for their penchant for depicting working class domestic situations) which appeared in the late 1950s and early 1960s. The use of location shooting in the film – the streets of a Northern industrial town, a factory, blocks of row houses and their cramped interiors – suggest the documentary backgrounds of director Karel Reisz and producer Tony Richardson in the short-lived "Free Cinema" movement, and their debt to Italian neo-realism. Forty years later, SATURDAY NIGHT, SUNDAY MORNING holds up better than many other films of this cycle. This is due in part to Albert Finney's charismatic performance in the leading role, as well as to Reisz's controlled style – he avoids attempts at pyschological realism through expressionist shots which badly date similar films directed by Richardson. SATURDAY NIGHT, SUNDAY MORNING avoids the usual "battle of the sexes" approach to the hero's relationship to the two women and explores the social implications of the dilemma facing working class women about sexuality and its consequences at a time of change when "permissiveness" was in its infancy.

KAREL REISZ

21 Temmuz 1926'da, eski Çekoslovakya'da, Ostrava'da doğdu. 12 yaşından itibaren İngiltere'de yaşamaya başladı. Hava Kuvvetleri'nde görev yaptı, sonra da Cambridge'de kimya öğrencisi oldu. Londra okul sisteminde öğretmenlik yaparak geçirdiği iki yılın ardından, 1950'lerde sinemaya hayranlık duymaya başladı ve bu mecra üzerine sayısız deneme kaleme aldı. Ayrıca film estetiği üzerine "The Technique of Film Editing" (Film Kurgu Tekniği) adında öncü bir kitaba imza attı. SEVİŞME GÜNLERİ'yle (1960) uzun metrajlı kurmaca filmlere attığı ilk adım, etkileyici oldu. O zamandan beri tek tük film çekmiştir (vaktini reklam filmleri çekerek ve İngiliz televizyonu için çalışarak geçirmiştir), ama bu aralıklı üretimin içinde çok beğenilen kült film "Morgan! A Suitable Case for Treatment" (1966) ve biyografik dram "Isadora" da (1968) bulunur. Yaptığı Amerikan filmleri de benzer bir şekilde, birbirinden farklı yapıtlardır: "The Gambler" (1974), "Who'll Stop the Rain?" (1978), "The French Lieutenant's Woman" (1981), "Sweet Dreams" (1985) ve "Everybody Wins" (1990). 25 Kasım 2002'de Londra'da öldü.

Born on 21 July 1926 in Ostrava, former Czechoslovakia. He lived in England from age 12. He served with the RAF, then became a chemistry student at Cambridge. After two years as a teacher in the London school system, he developed a fascination with film in the early 1950s, writing numerous essays on the medium, and a seminal book on film esthetics, "The Technique of Film Editing". He made an impressive feature directing debut with SATURDAY NIGHT, SUNDAY MORNING (1960). His output has been sporadic since then (although he's kept busy making commercials and working for British television), but it includes the cult favorite "Morgan! A Suitable Case for Treatment" (1966) and the biographical drama "Isadora" (1968). His American films have been similarly varied in nature: "The Gambler" (1974), "Who'll Stop the Rain" (1978), "The French Lieutenant's Woman" (1981), "Sweet Dreams" (1985), and "Everybody Wins" (1990). He died on 25 November 2002 in London.

ABD USA

GECENİN SICAĞINDA

IN THE HEAT OF THE NIGHT

Yönetmen Director: *Norman Jewison* **Senaryo** Screenplay: *Stirling Silliphant, based on the novel by John Ball* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Haskell Wexler* **Kurgu** Editing: *Hal Ashby* **Müzik** Music: *Quincy Jones* **Oyuncular** Cast: *Sidney Poitier, Rod Steiger, Warren Oates, Quentin Dean, Larry Gates, Anthony James, Kermit Murdock* **Yapımcı** Producer: *Walter Mirisch* **Yapım** Production Co.: *Mirisch Corporation; United Artists* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics*

1967 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 109'*

■ Bu liberal görüşlü filmde, 1960'lı yıllarda, yalnızca güney eyaletlerinin ücra köşelerinde değil, ABD'nin birçok yerinde kritik düzeyde baş gösteren ırkçı nefret ve önyargı dalgası, kurmaca olarak küçük bir Mississippi kasabasında tecrit edilmiştir. Filmde, bağnaz ama kurnaz Güneyli bir şerif ile orada tek başına kalmış, karaderili ve becerikli bir Philadelphia'lı cinayet uzmanı polis, uyumsuz bir çift olarak işbirliğine zorlanır. Yönetmen Norman Jewison'ın elinin altında, dikkati çekmemiş bir romandan hazırlanmış zorlu, sözünü esirgemeyen bir senaryo vardı ve bunu, Rod Steiger ile Sidney Poitier'nin sundukları derinlikli, can acıtıcı performanslarla, gerçekliğin sesine ve hakikatın nabzına sahip bir filme dönüştürmüştür. Aslında, filmdeki cinayet esrarının çözülmesi hayli rutin ve önemsizdir. Filmin asıl büyüleyici yanı, tüm cehaleti ve önyargısıyla kibirli küçük kasaba polisi ve çelik misali bir küçümsemeyle güvensizlik zırhına sahip kültürlü zenci detektif arasındaki sert yüzleşmelerde yatar. Nefret ve husumet atmosferi içinde cinayet esrarını çözmek için birlikte çalışırlar; filmin esas odak noktası ise, birbiriyle çatışan bu iki irade sahibi erkeğin taşıdıkları önyargılardan yola çıkıp karşılıklı gönülsüz bir saygı ve hayranlığa erişmeleri sırasında değişen, gözler önüne serilen ilişkileri üzerinde kalır.

■ The hot surge of racial hate and prejudice that was so evident and critical in the '60s in so many places in the US, not alone in the traditional area of the Deep South, was fictionally isolated in a little Mississippi town, in this liberal-minded film which forced the odd-couple collaboration of a bigoted but shrewd Southern sheriff and a lone, skillful black homicide expert from Philadelphia. Norman Jewison has taken a hard, outspoken script, prepared from an undistinguished novel and, with deep stinging performances contributed by Rod Steiger and Sidney Poitier, he has turned it into a film that has the look and sound of actuality and the pounding pulse of truth. Actually, the mystery story is a rather routine and arbitrary one. The fascination of the film is in the crackling confrontations between the arrogant small town white policeman, with all his layers of ignorance and prejudice, and the sophisticated black detective with his steely armor of contempt and mistrust. As they work together to solve the murder mystery in an atmosphere of hatred and antagonism, the central focus of the film remains on the changing, unfolding relationship between these two clashing, strong-willed men as they move from inherent prejudice to grudging mutual respect and admiration for each other.

NORMAN JEWISON

21 Temmuz 1921'de Kanada'da Toronto şehrinde doğdu. Yüksek eğitimini Victoria College ve Toronto Üniversitesi'nde yaptı. Kraliyet Konservatuarı'nda piyano ve müzik teorisi de çalıştı. Deniz Kuvvetleri'nde askerliğin ardından kısa bir süre de taksi şoförü olarak çalıştıktan sonra, Londra'da aktörlük ve senaristlik yaptı. 1953'ten 1958 sonuna kadar, CBC televizyonunun önde gelen yönetmenlerinden biriydi; New York'ta CBS tarafından işe alındıktan sonra da birinci sınıf TV işleri yapmayı sürdürdü, 1958-1961 arasında üç Emmy ödülü aldı. İlk uzun metrajlı kurmaca filmini, 1962'de yaptı. GECENİN SICAĞINDA'daki (1967) yönetimiyle Oscar ve Altın Küre adayı oldu. Daha sonraki filmlerinin bazıları eleştirmenler tarafından pek hoş karşılanmasa da makul gişe elde etmeyi sürdürdü. Berlin Film Festivali'nde ona "En İyi Yönetmen" ödülü getiren 1988 yapımı "Moonstruck / Ay Çarpması"yla da gene büyük başarı kazandı. Bir sonraki bellibaşlı yönetmenlik çabası, bir kez daha Altın Küre'ye aday gösterildiği 1999 yapımı "The Hurricane" oldu.

Born on 21 July 1921 in Toronto, Canada. Receiving his undergraduate education at Victoria College and University of Toronto, he also studied piano and music theory at the Royal Conservatory. Following service in the navy and a brief sojourn as a cab driver, he worked as an actor and scenarist in London. From 1953 through 1958, he was one of the top directors with the CBC television service; he continued to turn out top-ranked TV work when he was signed by CBS in New York, winning three Emmys between 1958 and 1961. He directed his first feature film in 1962. He went on to earn Oscar and Golden Globe nominations for his direction of IN THE HEAT OF THE NIGHT (1967). Not all of his subsequent films were treated kindly by the critics, though he continued to enjoy respectable box-office showings. He again hit it big with 1988's "Moonstruck", for which he won the "Best Director" prize at the Berlin Film Festival. His next major directorial effort was "The Hurricane" in 1999, for which he was again nominated for a Golden Globe.

ABD USA

BAZILARI SICAK SEVER

SOME LIKE IT HOT

Yönetmen Director: *Billy Wilder* **Senaryo** Screenplay: *Billy Wilder & I.A. L. Diamond* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Charles Lang, Jr.* **Kurgu** Editing: *Arthur Schmidt* **Müzik** Music: *Adolph Deutsch* **Oyuncular** Cast: *Marilyn Monroe, Tony Curtis, Jack Lemmon, George Raft, Pat O'Brien, Joe E. Brown, Nehemiah Persoff, Joan Shawlee, Billy Gray, George E. Stone* **Yapımcı** Producer: *Billy Wilder* **Yapım** Production Co.: *Mirisch Co., Ashton Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics Co., Ashton Productions* **Kaynak** Print Source: *BFI*

1959 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *122'*

■ "Sinemalar lunaparklara benzemeli" demişti Billy Wilder bir zamanlar. "İnsanlar oraya eğlenmek için gitmeli." Wilder sinsi komedi duyarlılığını BAZILARI SICAK SEVER'in üç efsanevi yıldızının yeteneğiyle birleştirerek, seks ve ahmaklığın üstün bir şekilde hüküm sürdüğü benzersiz bir film lunaparkı yaratmıştır. David O. Selznick'in Wilder'ı "Kan ile komedi karışmaz" diyerek uyarmasına karşın, film gerek gişede, gerekse eleştirmenler nezdinde büyük bir zafer kazanmıştır. Yedi Oscar ödülüne aday olan bu tipik çılgın fars örneği, ilk gösteriminden bu yana 40 yılı aşkın bir süre geçmiş olmasına karşın, yakınlarda Amerikan Sinema Enstitisü'nün, Amerika'nın En Komik Filmleri listesinde birinci sırada yerini almış durumdadır. Wilder'ın belki de en sevilen filmi olan BAZILARI SICAK SEVER, başlangıcından son anına kadar birinci sınıf komedi performansları içerir. Wilder, Jack Lemmon ile çalışmanın "katıksız bir mutluluk" olduğunu; Tony Curtis'in hiç böylesine formda olmadığını; Joe E. Brown'ın egzantrik milyoner rolünde unutulmaz olduğunu ve Marilyn Monroe'nun da aptal sarışın özelliğini burada mükemmelliğe ulaştırdığını ifade etmişti. Filmin cüretkâr öykü kurgusunun kaynağı, Wilder'ın kafasını rol-yapma ve kılık değiştirme konusuna takmış olmasında yatar. BAZILARI SICAK SEVER'i asıl ilginç kılan nokta ise, insanın karşı cins olarak yaşaması durumunda, içinde gizli kalan yönlerini araştırma imkanına sahip olacağını, ve böylece gerçek kişiliğini bulacağını ima etmesidir.

■ "Movies should be like amusement parks", Billy Wilder once said. "People should go to them to have fun." Wilder combines his sly comic sensibility with the talents of three legendary stars in SOME LIKE IT HOT, an unequaled amusement park of a film in which sex and silliness reign supreme. The film was a triumph in box office and critics' eye despite David O. Selznick's warning to Wilder: "Blood and jokes do not mix". Nominated for 7 Academy Awards, it is the quintessential madcap farce and, over 40 years after its initial release, it recently ranked number one on the American Film Institute's list of America's Funniest Movies. Probably Wilder's best-loved film, SOME LIKE IT HOT contains first-class comedy performances from start to finish. Wilder said it was "sheer happiness" to work with Jack Lemmon; Tony Curtis was never in such good form; Joe E. Brown is unforgettable as an eccentric millionaire; while Marilyn Monroe in her speciality of a dumb blonde reaches perfection here. The film's daring plot contrivance lies at the heart of Wilder's preoccupation with role-playing and transformation. What makes it especially interesting is its suggestion that when a person lives as the other sex, he or she has the opportunity to explore previously latent aspects of the personality, to reveal his or her real self.

BILLY WILDER

22 Haziran 1906'da Avusturya'da Sucha'da, Samuel Wilder adıyla dünyaya geldi. Hukuk okuduktan sonra kariyerine bir Viyana gazetesinde gazetecilik yaparak başladı, daha sonra da muhabir olarak Berlin'e gitti. Kısa sürede Alman film endüstrisinin en üretken ve aranan senaristlerinden biri haline geldi, ancak Hitler'in 1933'teki yükselişi, kariyerinde ani bir duraklamaya neden oldu: Yahudi oluşu, canını kurtarmak için kaçmasını gerektirdi. İlk durağı, ilk filmi "Mauvaise Graine / Kötü Tohum"un (1934) yönetmenliğini paylaştığı Fransa'ydı. Çok geçmeden Amerika'ya giderek Hollywood'a yerleşti ve kariyerine önce senarist, daha sonra da 1942 tarihli "The Major and the Minor / Küçük Kız" adlı filmde yönetmen olarak yeniden başladı. 1937'den 1954'e kadar Paramount film şirketi için çalıştı. 1955'te bağımsız yapımcı/yönetmen olarak film yapmaya başladı. Hollywood'un hem en istikrarlı ve kalıcı, hem de en cüretkâr sinemacılarından biri olarak hem büyük bir ticari başarı kazandı, hem de üç filmiyle En İyi Film Oscar'ını aldı. 27 Mayıs 2002'de Beverly Hills'te zatürreeden öldü.

He was born Samuel Wilder on 22 June 1906, in Sucha, Austria. After first studying law, he began a career as a journalist with a Vienna newspaper, later relocating to Berlin as a reporter. He swiftly became one of the German film industry's most prolific and sought-after screenwriters, but Hitler's 1933 rise to power effectively brought his career to a halt – as a Jew, he was forced to flee for his life. His first stop was France, where he made his debut behind the camera, co-directing "Mauvaise Graine" (1934). He soon landed in the United States, settling in Hollywood to begin his work anew, first as screenwriter, then in 1942 as director with "The Major and the Minor". He worked for Paramount from 1937 to 1954. In 1955 he began making films as independent producer/director. One of Hollywood's most consistent and enduring filmmakers,he was also among its most daring. He was a major commercial success as well as a critical favorite, with no less than three of his features garnering Best Picture Oscars. He died on 27 May 2002 in Beverly Hills from pneumonia.

USTALARA SAYGI

TRIBUTES

FRANSA FRANCE

CLAUDE CHABROL

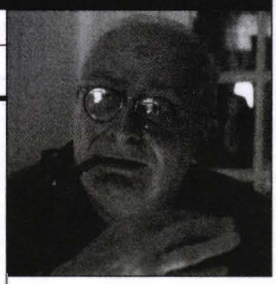
■ Senarist-yönetmen Claude Chabrol, François Truffaut ve Jean-Luc Godard'la birlikte en üretken Fransız yönetmenlerden biridir. Yeni Dalga'nın efsane yönetmenleri arasında özel, şerefli bir konumu vardır: Eğer Godard siyaset ve film teorisine duyduğu aşırı ilgiyle eleştirmenlere, Truffaut da hümanizmi ve duygusallığıyla popüler izleyicilere cazip geliyorsa, işleriyle en istikrarlı biçimde en dengeli beğeniyi sağlayan kişi, film eleştirmeni, yönetmen, filozof Chabrol'dur.

Gerilim filmlerinin üstadı olan Chabrol, konularına soğuk, mesafeli bir nesnellikle yaklaşır. Bu tavrı en azından bir eleştirmenin onu "yaratıklarının zaaf ve budalalıklarını süzen anlayışlı ama duygusallıktan uzak bir tanrı"ya benzetmesine yol açmıştır. Burjuva değerleri ile zorla zaptürapt altında tutulan, çoğu kez şiddetli bir tutku arasındaki çatışmanın gözlenmesi, Chabrol'ün tüm gerilim filmlerinin temel bir niteliğidir. Bu çatışma, yönetmenin işlerine melodramatik bir nitelik kazandırır, böylece de sanat filmi dünyası ile popüler eğlence dünyası arasında sürüklenip durur. "Fransız Hitchcock'u" lâkabı, iyi yazılmış, titizlikle yönetilmiş, büyüleyici ve zekice psikolojik dramlarından kaynaklanır. Kırk beş yılda, çoğu tipik alamet-i farikalarını taşıyan elliden fazla film üzerinde çalışmıştır.

Claude Chabrol 24 Haziran 1930'da Paris'te doğdu. Daha çocukken sinemaya ve polisiye öykülere ilgi duymaya başladı. Tipik bir Paris burjuva çevresinin ürünü ve bir eczacının oğlu olarak, önce, aile işine girmek için, Paris Üniversitesi'nde eczacılık okudu. Öğrenimi sırasında Sinematek ile sanat filmi gösterilen salonlarda, üniversitede geçirdiğinden fazla vakit geçirdi. Godard, Truffaut, Bazin ve Rohmer'le tanışarak Fransız sinema çevresiyle ilk kez ilişki kurdu. Askerliğini yaptıktan sonra, 20th Century Fox'un Paris bürosunda, tanıtım bölümünde işe girdi. Sonra Arts dergisi yazarı ve film eleştirmeni oldu, etkili sinema dergisi Cahiers du Cinéma'ya 1953-57 arasında düzenli olarak yazı yazdı. Sinemaya 1956'da Jacques Rivette'in bir kısa filminin yapımcısı ve senaristlerinden biri olarak girdi. 1957'de, Eric Rohmer'le birlikte, daha sonra üslûbundan etkileneceği Hitchcock üzerine analitik bir kitap yazdı.

Ertesi yıl ilk karısı Agnès'e kalan küçük bir mirasla, şimdi çoğunlukla Fransız Yeni Dalgası'nın da ilk filmi kabul edilen, ilk filmi "Le beau Serge / Yakışıklı Serge"i finanse etti. Bir sonraki filmi "Les cousins / Kuzenler"in (1959), Berlin Film Festivali'nde Altın Ayı Ödülü'nü kazanmasıyla birlikte hem saygınlık kazandı, hem de uluslararası ölçekte tanındı. Aynı yıl, Chabrol, bir kadının cinayete kurban gitmesinin işlevsiz bir aile üzerindeki etkisinin merkeze yerleştirildiği, büyük bütçeli bir suç dramı olan ilk renkli filmi "À double tour / Tehlikeli Rabıtalar"ı gerçekleştirdi; film hem burjuva ahlâki değerlerinin ölçülü bir eleştirisini, hem de şiddetin toplumsal ve ailevi nedenlerini içeriyordu. Ama o da, onu izleyen filmleri de ticari yönden başarısızlığa uğradı. Chabrol iç karartıcılığı, kadın düşmanlığı, hatta faşizmle suçlandı. Ancak ilk filmlerindeki karakterlerin çoğunun aptal, zayıf ve hatta tiksindirici olduğu da gözden kaçırılmamalıdır. Ne var ki Chabrol onlar aracılığıyla, ancak meslek hayatının çok daha sonraki evrelerinde yatıştırılacak köklü bir kötümserliği ve aptallığa duyduğu büyük ilgiyi ifade ediyordu; bu acımadan da nasibini almış bir ilgiydi.

Karışık duygular içeren bu ilk filmlerinin başarıya ulaşmaması, Chabrol'ü birkaç yıl boyunca bulabildiği her ticari işi, özellikle James Bond parodileri olarak çekilen bir dizi casusluk filmini yönetmeye zorladı. Formuna ancak 1967 yılında, burjuva ailesi ve onun barındırdığı, çoğu kez dışarıdan birinin müdahalesiyle serbest kalarak sonu şiddete varan suçluluk kapasitesi teması üzerine bir dizi olgun, biçimsel çeşitlemeyle kavuştu. 1964'te aktris Stéphane Audran'la evlenmesinin ve daha sonra da onunla birlikte çalışmasının, bu dönemdeki filmlerine esin kaynağı olduğu açıktır. Chabrol özellikle "Les biches / Ceylanlar"la (1968) ciddi konulara döndüğünde, seyircinin zevki de değişmişti. Yeni Dalga'nın aşırılıkları kabul edilir hale gelmişti, yönetmenin nitelikleri de artık oldukları gibi görülebiliyordu: o aslında, müşfik bir yanı da olan bir mizahçıydı. Tasvirlerinden bazılarının acımasızlığı, berrak görüşlü ve canlı bir zekânın ürünüydü. 1960'lı yılların sonunda ve 1970'lerin başında, Chabrol halen en mükemmel işleri sayılan olgun başyapıtlar

Filmleri
Filmography

1958 *Le beau Serge* Yakışıklı Serge
1959 *Les cousins* Kuzenler
A double tour Tehlikeli Rabıtalar
1960 *Les bonnes femmes* İyi Kadınlar
Les Godelureaux
1961 *Les sept péchés capitaux* (episode L'avarice) Yedi Büyük Günah ("Cimrilik" bölümü)
L'oeil du malin Şeytanın Gözü
1962 *Ophélia*
Landru Kadın Katili
1963 *Les plus belles escroqueries du monde* (episode "L'homme qui vendit la tour Eiffel") Dünyanın En Güzel Üçkâğıtları ("Eyfel Kulesi'ni Satan Adam" bölümü)
1964 *Tigre aime la chair fraîche* Kaplan Taze Et Sever
Paris vu par... (episode "La muette") ... Gözüyle Paris ("Sessiz Kız" bölümü)
1965 *Marie-Chantal contre le* Dr. Khâ Şeytan Tuzağı
Le tigre se parfume à la dynamite Kaplan Dinamit Kokar
1966 *La ligne de démarcation* Sınır Çizgisi
Le scandale Öldüren Şampanya
1967 *La route de Corinthe* Corinthe Yolu
1968 *Les biches* Ceylanlar
La femme infidèle Vefasız Kadın
1969 *Que la bête meure* Canavar Ölmeli
Le boucher Kasap
1970 *La rupture* Aile Çıkmazı
1971 *Juste avant la nuit* Gece Olmadan
La décade prodigieuse Harika Bir On Yıl
1972 *Docteur Popaul* Çirkinleri Severim
1973 *Les noces rouges* Kanlı Âşıklar
Nada
1974 *Une partie de plaisir* Bir Keyif Partisi
Les innocents aux mains sales Kirli Elli Masumlar
1975 *Les magiciens* Büyücüler
1976 *Folies bourgeoises* Burjuva Çılgınlıkları
Alice ou la dernière fugue Son Macera
1977 *Les liens de sang* Kan Bağları
1978 *Violette Nozière* Zehirli Çiçek
1980 *Le cheval d'orgueil* Kibir Atı
1982 *Les fantômes du chapelier* Şapkacının Hayaletleri

gerçekleştirdi. Daha sonra, cinayet-gerilim filmlerinden burjuvazinin zaafları ve budalalıklarını konu alanlara kadar, birbirinden farklı çok sayıda film yaptı.

Chabrol'ün 1980'ler ve 1990'lardaki filmleri, daha önceki işleriyle mukayeseden pek kârlı çıkmaz; bir kısım eleştirmenler bunların, yönetmenin 1950'ler ve 1960'lardaki filmlerine kalıcı bir rezonans sağlayan bütünlük ve kaliteden yoksun olduğunu belirttiler. O gene de üretkenliğini sürdürdü ve İsabelle Huppert'le işbirliği yaptığı çalışmaları, ilerki döneminin en ünlü filmlerini oluşturdu: "Une affaire de femmes / Bir Kadın Meselesi" (1988) ve "Madame Bovary" (1991) Fransa'da büyük başarı kazanırken, 1995 yapımı psikolojik (ve siyasi) gerilim filmi "La cérémonie / Seremoni" denizaşırı ülkelerde de takdirle karşılandı. Çoğu eleştirmen, Chabrol'ün nihayet yeniden formunun zirvesine tırmandığını beyan etti. Daha sonraki gerilim filmleri, "Rien ne va plus / Hırsız ve Çırağı" (1997), "Au coeur du mensonge / Yalanların Rengi" (1999) ve "Merci pour le chocolat / Sıcak Çikolata" (2000) aynı derecede hararetle karşılanmadıysa da, yönetmenin hem Fransız, hem dünya sinemasındaki etkisinin sürdüğü inkâr edilemez.

İnsan ruhunun karanlık güdülerini ve insan ilişkilerinin altında yatan tahribatı nesnel bir hassasiyetle teşrih etmiş bir sanatçı olan Claude Chabrol, genellikle çağdaş Fransa'ya hicvederek bakan bir vakanüvis olarak kabul edilir, ama bu yaklaşım onun mizahının, özgünlüğünün ya da nükseden saplantılarının hakkını vermez. En sevdiği hedefin, gençliğinin çevresi olan kentli Fransız küçük burjuvazisi olduğu doğrudur. Chabrol'ün çağdaş töreler ve psikoloji konusundaki serinkanlı, nesnel incelemeleri; dekorun, hareketin ve geometrik olarak yaratılmış ilişkilerin anlamlı kullanımıyla dikkat çeker. Chabrol'ün burjuvazinin saygınlığını ve statükoyu muhafaza etme yolundaki yakıp kavurucu arzusuna yönelik incelemelerinin saplantılı doğası (cinayete gösterdikleri tepki yoluyla), onun aynı oyuncuları ve Hélène (güzel ve mesafeli kadın), Paul (sefa ehli, tehdit unsuru oluşturan adam) ve Charles (duyguları bastırılmış, ciddi burjuva erkek) gibi sembolik karakter isimlerini tekrar tekrar kullanmasıyla göz önüne serilir. Chabrol, filmleri arasındaki benzer noktaları çoğaltmaktan gerçekten hoşlanır. Örneğin, "La femme infidèle / Vefasız Kadın" (1968), "Que la bête meure / Canavar Ölmeli" (1969) ve "Le boucher / Kasap"taki (1969) kadın kahramanın adı Hélène'dir; "Tehlikeli Rabıtalar"da ise Léda adını almıştır (Grek mitolojisinde Helen'in annesi). Jean Renoir bütün büyük yönetmenlerin tekrar tekrar aynı filmi yaptığını söylemişti, belki kimse bu şiarı Chabrol kadar ciddiye almamıştır. Gerçekten de, burjuva varoluşlarının yapıları, daha önce baskı altına aldıkları tutkuyu artık kontrol etmekten aciz kalırken ve Charles, Hélène ile Paul mukadder rollerini oynarken, bütün bu filmler bir tür biçimsel tutarlılığı yansıtır.

Aptallık Chabrol'ü büyülüyorsa eğer, kendisinin de belirttiği gibi "sınırı olmadığı"ndan değildir, aynı zamanda "tehlikeli olduğu için"dir. Karakterleri çoğu kez aptallıktan kaçınırken bir başka tehlikeye kurban olurlar: delilik. Bu aptallıktan daha büyüleyici, daha az vasat bir şeydir. Çoğu kez, hayal kırıklığıyla sonuçlanmış bir tutkunun ya da tümüyle mantıksız bir isteğin sonucudur. Nevrotik bir travma sonucu ortaya çıkmış olsa da, kurbanı (Chabrol'ün gözünde hiçbir deli mutlu olamaz), merhametimize layıktır. Bu açıdan, belki de Chabrol'ün en başarılı filmi, sadece iki önemli karaktere, ikisi de tam birbirinin zıddıymış gibi göründükleri halde aynı derecede tutkulu arzuların sahibi olan iki karaktere sahip bir dram olan "Kasap"tır. Korkunç bir nevrozu gizleyen kasap Popaul serinkanlı ve frijit öğretmen Hélène'le ilişki kurmaya çalışır, o ise cinsel enerjisini genç öğrencilerine ders vermeye yöneltmiştir, özellikle de bunlar arasından dikkat çekecek biçimde Charles adı verilmiş birine. Jansenist "Canavar Ölmeli"de Charles küçük oğluna arabasıyla vurup kaçan iflah olmaz kötücüllükteki katilin peşine düşünce, katil Paul ile baldızı Hélène arasındaki ilişkiye sekte vurur.

Belki de Chabrol'ün işlerini, iddiasız ve popüler janr filmi ile iddialı ve elitist sanat filminin bileşimi olarak görmek en doğrusudur: Onun filmleri, inanılmayacak kadar bilinçli, kendinden emin bir üslûba sahip gerilim filmleri olma eğilimi gösterir – yani kendi önemlerinin farkında olan iddialı melodramlardır bunlar. Ancak kimileri için Chabrol'ün yapıtlarının bu melez karakteri de kendiliğinden bir sorun oluşturur: Gerçekten de, tıpkı kimi elitist eleştirmenlerin bazen Chabrol'ün konularını ilgilerine değmez bulması gibi, popüler film seyircileri de bazen onun üslûbunu ve ağır ritmini yabancılaştırıcı bulur. Yönetmen farklı başlangıç noktalarından yola çıkıp, çok değişik

1983 *Le sang des autres* Başkalarının Kanı
1984 *Poulet au vinaigre* Sirkeli Piliç
1985 *Inspecteur Lavardin* Müfettiş Lavardin
1986 *Masques* Maskeler
1987 *Le cri du hibou* Baykuşun Çığlığı
1988 *Une affaire de femmes* Bir Kadın Meselesi
1989 *Docteur M.* Doktor M.
1990 *Jours tranquilles à Clichy* Clichy'de Sakin Günler
1991 *Madame Bovary*
1992 *Betty*
1993 *L'oeil de Vichy* Vichy'nin Gözü (documentary belgesel)
1994 *L'enfer* Cehennem
1995 *La cérémonie* Seremoni
Le fils de Gascogne Gascogne'un Oğlu
1997 *Rien ne va plus* Hırsız ve Çırağı
1999 *Au coeur du mensonge* Yalanların Rengi
2000 *Merci pour le chocolat* Sıcak Çikolata
2003 *La fleur de mal* Kötülük Çiçeği

konuları işler gibidir: Fransa'ya uyarlanmış Amerikan polisiye romanları, sansasyonel gazete haberlerine ya da, alternatif olarak, bir fantezi temeline dayalı özgün senaryolar gibi. Kişisel filmlerinin gişe kıvılcımını çakmada başarısız olduğu her sefer, Chabrol ilerideki projeleri için fon toplamak üzere öncelikle ticarî nitelik taşıyan işlere girişmiştir. Farklı finansman düzenlemeleriyle gitgide daha fazla ilgilenerek, birkaç uluslararası ortak yapımın yanısıra, televizyon filmleri de yapmıştır.

Bir eleştirmen, Chabrol'ün çalışmalarının bütününü, Hitchcock'a adanan uzatılmış bir saygı sunuşu olarak görmüştür. Oysa, Chabrol sık sık Hitchcokvarî yapılar ve metaforlar kullansa da, ziyadesiyle kendine ait bir temaya sahiptir; örneğin bir tutku suçunun, orta sınıftan bir aile, bir aşk üçgeni, hatta küçük bir topluluk içindeki ilişkiler gibi, küçük ve mahrem bir insan ilişkileri ağındaki etkileri. Chabrol bu ilişkilerin psikolojik karmaşıklıklarını nesnel bir kesinlikle teşrih eder, ama olgun filmlerinde malzemesine karşı bu ironik tarafsızlığı asla kayıtsızlık ya da soğukluğa dönüşmez; iyi ihtimalle gerçek bir trajedi duygusu ve duygusuz bir sevecenliğe de yol açabilir. Belki de Chabrol'ün bu yönden asıl benzediği kişi, Hitchcock'tan ziyade Fritz Lang ve onun belirlenimci olay örgülü kader sinemasıdır. Chabrol, filmlerini bilinçli olarak, anlattığı öyküden geri çekildiğini gösteren bir planla bitirerek, bir sanatçı olarak bağımsızlığını hiçbir kuşkuya yer vermeyecek şekilde kanıtlar.

Chabrol filmlerinin anlatıları, dekorun duyumsallığı, psikolojik anlayışın tedrici birikimi, kamera hareketinin mutlak ustalığı ve sembolik yoğunlukla doldurulmuş nesneler ile imgelerin kullanımı vasıtasıyla gelişir. Hayran olduğu Balzac gibi Chabrol de, popüler bir biçim içinde, toplumunun mikrokozm olarak bir portresini sunma girişiminde bulunur. Son yıllarda projelerinin çoğunun müziklerini oğlu Matthieu yapmış, eski eşi Audran'ın yerini de İsabelle Huppert almıştır. Sonuçta filmlerine bir "aile görünüşü", bunun sonucu olarak da ortak temalarını çok aşan bir ortak üslûp hakim olmuştur.

Chabrol, 1970'li yılların başından itibaren sık sık televizyonda da çalışmıştır. Zaman zaman reklam filmleri ve tiyatro yönetmenliği yapmış, kendi filmleri ile başka yönetmenlerin filmlerinde küçük rollerde oynamıştır. İnanılmayacak kadar verimli bir sinemacı olarak, çoğunun senaryolarını tek başına ya da başkalarıyla birlikte yazdığı toplam 53 uzun metrajlı kurmaca film, bir belgesel ve 20 TV filmi ya da mini-dizisi gibi şaşırtıcı sayıda film yönetmiştir. Tema konusundaki tutarlılığı ve kendinden emin, etkileyici üslûbuyla, Chabrol hâlâ Fransa'nın en hünerli sinemacılarından biri, verimlilikleri oranında değişken filmler yapan bir sanatçıdır; bu nedenle Chabrol'e "büyük yönetmenlerin bir dakikası ötekine en uymayanı" denmiştir. Ama aynı zamanda, en üstün başarılarıyla rekabet edebilecek şaşırtıcı işler yapma konusunda da halen son derece yeterli görünmektedir.

■ Writer-director Claude Chabrol is one of most prolific French filmmakers, alongside François Truffaut and Jean-Luc Godard. He holds a special honored position within the New Wave Pantheon: if Godard appeals to critics because of his extreme interest in politics and film theory, and if Truffaut appeals to popular audience because of his humanism and sentimentality, it is Chabrol – film critic, filmmaker, philosopher – whose work consistently offers the opportunity for the most balanced appeal.

A master of the suspense thriller, Chabrol approaches his subjects with a cold, distanced objectivity that has led at least one critic to liken him to "a compassionate but unsentimental god viewing the foibles and follies of his creations". Inherent in all of Chabrol's thrillers is the observation of the clash between bourgeois value and barely-contained, oftentimes violent passion. This clash gives the director's work a melodramatic quality that has allowed him to drift between the realm of the art film and that of popular entertainment. His nickname, 'the French Hitchcock', is mostly due to his well-written, meticulously directed, fascinating and intelligent psychological dramas. In forty-five years he has worked on more than fifty pictures, most of which bear his typical trademarks.

Claude Chabrol was born on 24 June 1930 in Paris. As a child he felt attracted towards cinema and detective stories. The product of a typical Paris bourgeois environment and the son of a chemist, he was trained initially in pharmacy at the University of Paris, intending to enter the family business. During his studies he spent more time in the Cinémathèque and the art-movie houses than at the University and began his first contacts with the French cinema environment meeting with Jean-Luc Godard, François Truffaut, André Bazin and Eric Rohmer.

After his military service, he got a job at the publicity department of the Paris office of 20th Century-Fox. He then became a writer and film critic for Arts magazine and was a regular contributor to the influential Cahiers du Cinéma from 1953 to 1957. He made his cinema debut in 1956 as producer and co-scenarist of a short film by Jacques Rivette. In 1957, with Eric Rohmer, he wrote an analytical book on Hitchcock, whose style was to influence his own.

A little inheritance received by his first wife Agnès enabled him to finance his own first film, "Le beau Serge" (1958), now widely regarded as the first feature of the French Nouvelle Vague. He won the Golden Bear Award at the Berlin Film Festival for his next film, "Les cousins" (1959), and gained respectability and international recognition. The same year, Chabrol released his first color feature, "À double tour / Web of Passion"; a big-budget crime drama centering on the effects of the murder of a woman upon a dysfunctional family, it contained a measured critique of bourgeois moral values and the social and familial causes of violence. However, it was a commercial failure, as were the films followed it. Chabrol was accused of black gloominess, of misogyny, even of fascism. It must be appreciated that the characters in his early films are for the most part stupid, feeble or even repugnant. But through them Chabrol conveys both a deep-seated pessimism, only alleviated much later in his career, and a fascination with stupidity – fascination that does not preclude pity.

The lack of success of these ambivalent first films forced Chabrol for a few years to direct any commercial assignment he could get, notably a series of spy-thrillers shot as parodies of the James Bond films. Not until 1967 did Chabrol return to form with a series of mature, formalized variations on the theme of the bourgeois family and its capacity for criminal behavior, resulting in violence usually triggered by the intervention of an outsider. His marriage in 1964 and working relationship with actress Stéphane Audran has clearly inspired these later films. On Chabrol's return to serious subjects, particularly with "Les biches / The Girlfriends" (1968), public taste has altered. The outrages of the Nouvelle Vague had become acceptable, and the director's qualities could be seen in their true light: he is actually a humorist with a touch of tenderness. The cruelty of some of his portrayals is the product of a clear-sighted and lively intelligence. In the late '60s and early '70s, Chabrol released mature masterpieces, which are still considered as his quintessential work. His output since then has been prolific and varied, from straightforward murder thrillers to studies of foibles and follies of the bourgeoisie.

Chabrol's films of the 1980s and '90s largely suffered in comparison to his earlier work; some critics noted that they lacked the unity and quality that gave the director's films of the 1950s and '60s such enduring resonance. Still, he continued to work prolifically, and his collaborations with Isabelle Huppert formed the most celebrated films of his late period: "Une affaire de femmes" (1988) and "Madame Bovary" (1991) were great successes in France, while the 1995 psychological (and political) thriller "La cérémonie" earned transcontinental plaudits. Many critics declared that Chabrol was finally back at the top of his form. Although his next thrillers, "Rien ne va plus" (1997), "Au coeur du mensonge" (1999) and "Merci pour le chocolat" (2000) were not as warmly received, there was no denying the director's continued impact on both French and world cinema.

An artist who has dissected with clinical precision the dark motivations of the human heart and the depredation underlying human relationships, Claude Chabrol is generally considered a satirical chronicler of contemporary France, but this view does not do justice to his humor, his originality or his recurrent obsessions. It's true that his favorite target remains the urban French petite-bourgeoisie, the milieu of his youth. Chabrol's cool, cynical examinations of contemporary mores and psychology have been distinguished by an expressive use of decor, movement, and geometrically conceived relationships. The obsessive nature of his examinations (through their reactions to murder) of the bourgeoisie's all-consuming desire to preserve respectability and the status quo was displayed in his repetitive use of a group of actors and of symbolic character-names: Hélène (beautiful and aloof woman), Paul (hedonistic, threatening man), and Charles (repressed, serious bourgeois man). Chabrol really enjoys multiplying the points of resemblance between one of his films and another. For example, the heroine is called Hélène in "La femme infidèle / Unfaithful Wife" (1968), in "Que la bête meure / This Man Must Die" (1969), in "Le boucher / The Butcher" (1969); and she is called Léda (Helen's mother in Greek mythology) in "À double tour". Jean Renoir has said that all great directors make the same film over and

over; perhaps no one has taken this dictum as seriously as Chabrol; indeed, all these films represent a kind of formal geometry as Charles, Hélène and Paul play out their fated roles, the structures of their bourgeois existence unable to contain their previously repressed passion.

If Chabrol is fascinated by stupidity, it is not simply because "there are no limits to it", as he himself has pointed out, but also "because it is dangerous". More often than not his characters avoid stupidity only to fall prey to another danger – madness. This is something more fascinating, less mediocre than stupidity. Often it is the fruit of a frustrated passion or of a totally unreasonable demand. Even when it is caused by a neurotic trauma, the sufferer (in Chabrol's eyes no madman can be happy) is an object worthy of our compassion. Possibly Chabrol's most successful film from this point of view is "Le boucher", a drama with only two important characters, both equally possessed of passionate desires despite all appearances to the contrary. The butcher Popaul who conceals a terrible neurosis, attempts a relationship with a cool and frigid schoolteacher, Hélène, who has displaced her sexual energies onto her teaching of her young students, particularly onto one who is conspicuously given the name Charles. In the Jansenist "Que la bête meure", Charles hunts down the unremittingly evil hit-and-run killer of his young son, and in doing so interrupts the relationship between the killer, Paul, and his sister-in-law Hélène.

Chabrol's work can perhaps best be seen as a cross between the unassuming and popular genre film and the pretentious and elitist art film: his films tend to be thrillers with an incredibly self-conscious, self-assured style – that is, pretentious melodrama, aware of its importance. For some, however, the hybrid character of Chabrol's work is itself a problem: indeed, just as elitist critics sometimes find Chabrol's subject matter beneath them, so too do popular audiences sometimes find Chabrol's style and slow pace alienating. The director appears to take different starting points and work from very diverse subject matter: American detective novels transposed to France, original scripts based on sensationalist newspaper reports, or alternatively a fantasy basis. Whenever his personal films have failed to ignite the box-office, despite frequently positive critical responses, Chabrol embarked on primarily commercial assignments to raise funds for his future projects. Increasingly interested in exploring different financing arrangements, he has made television films as well as several international co-productions.

One critic sees the whole body of Chabrol's work as an extended hommage to Hitchcock. But while Chabrol frequently employs Hitchcockian structures and metaphors, he has a theme that is very much of his own – the impact of a crime of passion on a small but intimate network of human relationships, such as those which exist within a middle-class family, a love triangle, or even a small community. He dissects the psychological complexities of these relationships with clinical precision, yet in his mature films this ironic detachment from his material never becomes indifference or coldness, and at its best can evoke a true sense of tragedy and compassion devoid of sentiment. Perhaps it is Fritz Lang and his deterministically plotted cinema of destiny, rather than Hitchcock, whom Chabrol most resembles in this respect. Chabrol conclusively proves his artistic independence by willfully ending his films with a shot that evokes his own withdrawal from the story he has been telling.

The narratives of Chabrol's films are developed through a sensuousness of decor, a gradual accumulation of psychological insight, an absolute mastery of camera movement, and the inclusion of objects and images which are imbued with symbolic intensity. Like Balzac whom he admires, Chabrol attempts, within a popular form, to present a portrait of his society in microcosm. Lately, his son Matthieu wrote the music and Isabelle Huppert replaced Audran in most of Chabrol's projects. The result is that most of his films have a "family look", and consequently a common style over and above their common themes.

Chabrol has often worked for television since the beginning of the '70s. He has occasionally made commercials, directed for the theatre and appeared in cameo roles in his own films and those of other directors. An incredibly prolific filmmaker, he has directed a grand total of 53 feature films, one documentary and 20 TV films or mini-series, for most of which he has written or collaborated on the scripts. With his consistency of theme and assured, expressive style, Chabrol remains one of France's most accomplished filmmakers, an artist whose output may be as variable as it is prodigious – Chabrol has been called "one of the most uneven great directors" – but who is still very much capable of startling work that rivals his finest achievements.

FRANSA-İTALYA FRANCE-ITALY

TEHLİKELİ RABITALAR

A DOUBLE TOUR

WEB OF PASSION

Yönetmen Director: *Claude Chabrol*
Senaryo Screenplay: *Paul Gégauff based on the novel "The Key to Nicholas Street" by Stanley Ellin* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Henri Decae* **Kurgu** Editing: *Jacques Gaillard* **Müzik** Music: *Hector Berlioz & Paul Misraki* **Oyuncular** Cast: *Madeleine Robinson, Jean-Paul Belmondo, Antonella Lualdi, Jacques Dacqmine, Jean Valerie, Bernadette Lafont, Laszlo Szabo, André Jocelyn, André Dino, Mario David* **Yapımcılar** Producers: *Raymond Hakim & Robert Hakim* **Yapım** Production Co.: *Paris-Films (France); Titanus Films (Italy)* **Kaynak** Print Source: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Cinéma*

1959 / 35 mm. / **Renkli** Color / *100'*

■ Özellikle çarpıcı görüntüleri, karmaşık anlatı yapısı ve göz alıcı üslûbunun taşkınlığıyla dikkati çeken TEHLİKELİ RABITALAR, ustaca kotarılmış bir gerilim filmi; belki de Claude Chabrol'ün ilk dönem filmleri arasında en zengin ayrıntılara sahip ve aşırı olgun olanı. Yönetmenin sonraki işlerinin ışığında bakıldığında, ilk gerçek Chabrol filmi olarak önemi, hatırı sayılır ölçüde artıyor. İkili geri-dönüş tekniğiyle anlatılan film, zengin şarap imalatçısı ailenin üyeleri arasında bir sadakatsizlik ve cinayet hikâyesi dokuyor. Sanki daha önceki filmlerinin Yeni Dalga natüralizminden, sonraki olgun orta döneminin görkemli yapaylığına geçişi işaret eder gibi, Chabrol bize iki film, iki dünya sunuyor. Elverişli bir şekilde bir cinayetle birbirinden ayrılmış olan bu iki dünyadan biri diğerine açılırken, bir üslûbun ölümünü, diğerinin doğuşunu haber veriyor. Film, neredeyse Yeni Dalga parodisi denecek bir şekilde, bangır bangır Amerikan cazını, kaba karakter komedisini ve ihtişamlı performansları biraraya getiren fazlaca renkli bir şamata içinde açılıyor. İkinci yarı ise gerçekten harika, ve tam ortada aynaların kullanıldığı bir hüner gösterisinden farksız cinayet sekansı, Chabrol filmografisindeki en kan dondurucu sekanslardan biri. Soruşturma sahnesinin sessiz ustalığı ve kapanış planları ise, Chabrol'ün gelecekte sunacağı zevklerin ipuçlarını taşıyor.

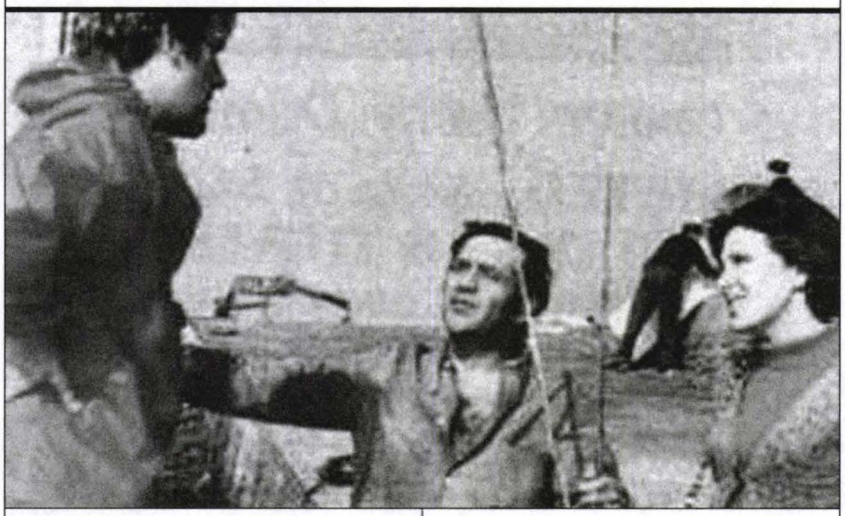
■ Especially notable for its striking cinematography, its complex narrative structure, and the exuberance of its flamboyant style, A DOUBLE TOUR is an ingenious thriller, perhaps the most richly detailed and overripe of Claude Chabrol's earlier films. Seen in the light of the director's later work, it has gained considerably in stature as the first truly Chabrolian film. Told in double flashback form, it weaves a tale of infidelity and murder amongst a family of wealthy wine-growers. As if to signal the shift from the New Wave naturalism of his earlier works to the glorious artifice of what would become his mature mid-period, Chabrol offers us two films, two worlds, one giving on to the other, appropriately divided by a murder, figuring the death of one style and the birth of another. The film opens with almost parody New Wave-ness, a loud, gaudy riot of blaring American jazz, broad character comedy, and larger-than-life performances. The second half is truly magnificent, and the bravura murder sequence using mirrors in the middle is one of the most chilling in the Chabrol canon. The silent mastery of the interrogation sequence and the closing shots hint at Chabrol pleasures to come.

FRANSA-İTALYA FRANCE-ITALY

CANAVAR ÖLMELİ

QUE LA BÊTE MEURE

THIS MAN MUST DIE

Yönetmen Director: *Claude Chabrol*
Senaryo Screenplay: *Claude Chabrol & Paul Gégauff, based on the novel "The Beast Must Die" by Nicholas Blake*
Görüntü Yön. Cinematography: *Jean Rabier* **Kurgu** Editing: *Jacques Gaillard* **Müzik** Music: *Pierre Jansen*
Oyuncular Cast: *Michel Duchaussoy, Caroline Cellier, Jean Yanne, Anouk Ferjac, Maurice Pialat, Guy Marty, Lorraine Rainer* **Yapımcı** Producer: *André Génovès* **Yapım** Production Co.: *CFDC; Les Films la Boétie; Rizzoli Films*
Kaynak Print Source: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Cinéma*

1969 / 35 mm. / **Renkli** Color / *113'*

■ Bu kusursuzca oynanmış, soğukkanlı ve mükemmel şekilde yönetilmiş incelikli psikolojik dram, Claude Chabrol'ün en iyi filmlerinden biri. Jean Rabier'in ifade gücü yüksek kamera çalışmasıyla daha da etkili olan CANAVAR ÖLMELİ Chabrol'ün o büyük orta döneminin canalıcı işi; sık sık "Hélène dizisi" diye anılan bir grup filmin merkez noktası – bu dönemde yönetmenin ilk eşi Stéphanie Audran, neredeyse sürekli olarak, bu filmlerde aynı adı ve aynı femme-fatale çağrışımlarını taşıyan karakter olarak ortaya çıkardı. Burada, Audran'ın yerine Caroline Cellier vekâlet ettiği halde, karakterin adı aynı. Artık Chabrol fazlaca tembellik mi etti, fazlasıyla ehil miydi, yoksa kendi iç dokusunun gereğinden fazla bilincinde miydi bilinmez, ama ebedi kadınının ismini değiştirme zahmetine katlanmamış. Filmin ağır kadercilik havası, Hitchcok'tan sonra Chabrol'ü en fazla etkilemiş kişi olan Fritz Lang'ın evrenini akla getiriyor; kahramanı saplantılı bir intikamcıya döndüren "kader kazası", Lang'ın sık sık kullandığı bir temadır. Sınıf psikolojisinin bu incelikli, karmaşık ve tehlikeli incelemesi, yönetmeninin en Langvari filmi, insan güdüleri ve davranışının dengesindeki alttan alta kaymaları ve çelişkileri teşhis etmek için ustalıkla detaylandırılmış, son derece karmaşık bir film.

■ This flawlessly acted, coldly and perfectly directed, quiet, subtle psycho-drama is one of Claude Chabrol's best films. Further illuminated by Jean Rabier's expressive camera, QUE LA BÊTE MEURE remains the crucial work of Chabrol's great middle-period, central to a group of films often referred to as the Hélène cycle – almost continuously throughout this period the director's first wife, Stéphanie Audran, recurs as a character bearing both the same name and the same set of femme-fatale associations. Even here, where Caroline Cellier substitutes for Audran, Chabrol was either too lazy, too efficient or too self-aware of his own internal intertextuality, to feel the need to rotate the name of his eternal woman. The film's heavy sense of determinism recalls the universe of Fritz Lang, who is, next to Hitchcock, Chabrol's most important influence; the "accident of fate" which turns the hero into an obsessive avenger is a frequent Lang theme. This sophisticated, critical study of class psychology, the director's most Langian film, is a remarkably complex work, finely shaded to diagnose the subtle shifts and contradictions in the balance of human motives and behavior.

FRANSA-İTALYA FRANCE-ITALY

KASAP

LE BOUCHER

THE BUTCHER

Yönetmen Director: *Claude Chabrol* **Senaryo** Screenplay: *Claude Chabrol* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Jean Rabier* **Kurgu** Editing: *Jacques Gaillard* **Müzik** Music: *Pierre Jansen & Dominique Zardi* **Oyuncular** Cast: *Stéphane Audran, Jean Yanne, Antonio Passallia, Pascal Ferone, Mario Beccara, William Guérault, Roger Rudel* **Yapımcı** Producer: *André Génovès* **Yapım** Production Co.: *Films la Boétie; Parafrance* **Kaynak** Print Source: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Cinéma*

1969 / 35 mm. / **Renkli** Color / *93'*

■ KASAP'ın bir dizi tuhaf kireç taşı mağara oluşumuna eşlik eden ahenksiz açılış müziği, bu kırsal Fransız taşrasında vuku bulacak trajik olayların habercisi görevini görüyor. Chabrol'ün Hitchcockvari bir gerilim ve karakter analizi karışımına sırtını yaslayan, karanlık ve şaşırtıcı bir biçimde dokunaklı başyapıtı, kötü taraflarından – medenilik maskesinin ardında saklanıp duygusal şiddet uygulamaktan – arınamayan ve bu süreçte kendilerini mahveden insanların alttan alta zihne kazınan bir portresi. İki karakter de duygusal açıdan yaralı: eski sevgilisinin terk ettiği Hélène de, zalim babası tarafından istismar edilmiş ve savaşın vahşetine tanık olmuş eğitimsiz bir yabani olan Popaul de. Adam sorunlu geçmişini gömmeye çalışırken, kadın da duygusal açıdan içine kapanıp duygusal bir ilişkiye girmeye isteksiz davranarak, acısını bastırıyor. Simgesel açıdan, Hélène ile Popaul'ün ilişkisindeki mesafe pencereler aracılığıyla ima ediliyor. Dahası, Popaul'un stüdyoya geldiğinde, alçak öğrenci sandalyelerini yeğlemesi, utangaç bir ifadeyle başını kaldırıp Hélène'in yüzüne bakarak onun kibar çehresinde bir ilgi belirtisi yakalamaya çalışan adamın gözünde kadının ulaşılmazlığını yansıtıyor. Chabrol sadece kötülüğün masum üzerindeki kalıcı etkisiyle değil, iyi ile kötünün aslında ortak bir duygusal zemini paylaştıkları yönündeki daha bozguncu görüşle de ilgileniyor.

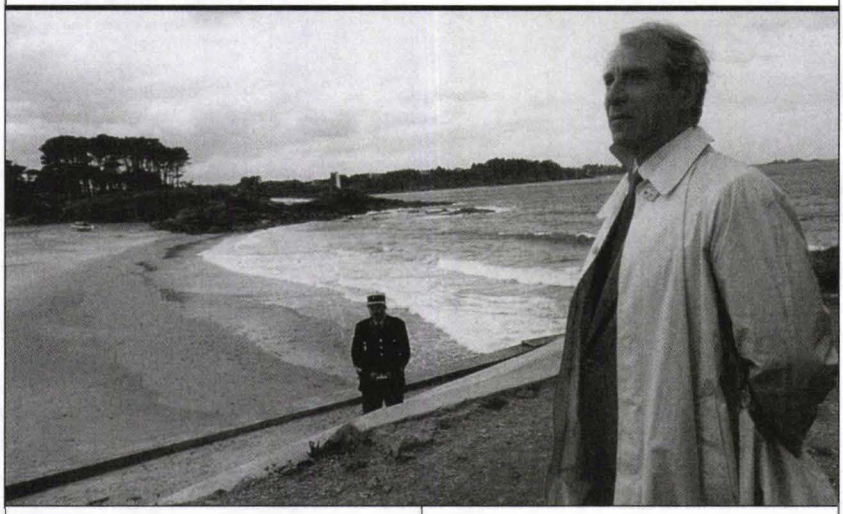
■ The discordant opening music of LE BOUCHER accompanies a series of curious limestone cave formations, and serves as a harbinger for the tragic events which are to unfold in this idyllic French countryside. Chabrol's brooding and surprisingly poignant masterpiece, which relies on a very Hitchcockian blend of suspense and character, is a subtly haunting portrait of people who are incapable of exorcising their own private demons – inflicting emotional violence behind a facade of civility – and, in the process, destroy themselves. They are both emotionally scarred: the radiant Hélène, abandoned by her former lover, and Popaul, a crude uneducated brute, abused by his cruel father and a witness to the atrocities of war. As Popaul struggles to bury his troubled past, Hélène also suppresses her pain by becoming emotionally withdrawn, unwilling to invest in a romantic relationship. Symbolically, the relational distance between Hélène and Popaul is suggested through windows. Furthermore, Popaul's preference for a lowered, student's chair in the studio also reflects Hélène's unattainability for him, as he shyly looks up to see her face, trying to find connection in her polite countenance. Chabrol is concerned not only with the lasting impact of evil on the innocent, but with the more subversive notion that good and evil share common emotional ground.

FRANSA-İSVİÇRE FRANCE-SWITZERLAND

MÜFETTİŞ LAVARDİN

INSPECTEUR LAVARDİN

INSPECTOR LAVARDIN

Yönetmen Director: *Claude Chabrol* **Senaryo** Screenplay: *Claude Chabrol & Dominique Roulet* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Jean Rabier* **Kurgu** Editing: *Angela Braga-Mermet & Monique Fardoulis* **Müzik** Music: *Matthieu Chabrol* **Oyuncular** Cast: *Jean Poiret, Jean-Claude Brialy, Bernadette Lafont, Jacques Dacqmine, Jean-Luc Bideau, Hermine Claire, Pierre-François Dumeniaud, Florent Gibassier, Guy Louret* **Yapımcı** Producer: *Marin Karmitz* **Yapım** Production Co.: *MK2; CAB Productions; Films Antenne 2; Television Suisse Romande* **Kaynak** Print Source: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Cinéma*

1986 / 35 mm. / **Renkli** Color / *100'*

■ Süprizlerle dolu bu sapkın ve son derece eğlenceli detektif öyküsü, Claude Chabrol'ü yeniden, gözde ortamı olan alçak taşra burjuvazisi arasında buluyor ve onun bir önceki filmi "Poulet au vinaigre / Sirkeli Piliç"in popüler kahramanını yeniden ortaya çıkarıyor. Yönetmen muzip bir ruh hali içinde, garip karakterler, iki yüzlü kişiler, ayak takımı ve uyuşturucu müptelalarının çevresine bir suç sahnesi inşa ederken, burjuva yaşantısının parodisini yapıyor. Zekice sürprizlere sahip olay örgüsü hayli incelikli. Jean Poiret, Lavardin olarak muhteşem. İnce nükteleri ve ısrarlı bir şekilde soruşturmasını sürdürmesi, filmin az ve öz olarak tanımlanacak tonunu saptıyor, tuhaf bir olaylar dizisini fevkalade komik bir şekilde harekete geçiriyor. Chabrol'ün Hitchcockvari motiflerden keyif aldığı burada da belli; 1958 yapımı ilk filmi "Yakışıklı Serge"in bellibaşlı iki oyuncusu, burada da oynuyor: bunlar dul Héléne'de Bernadette Lafont ve cam göz koleksiyonu yapan eşcinsel dayıda Jean-Claude Brialy. Chabrol, şüphelilerinin sürdürdüğü gizli yaşantıları açığa vurmaya bayılıyor. Lavardin burada polisiye bir iş içinde bulunuşunu, o soruları sorar ve kendi özel hayatı hakkında hiçbir şeye cevap vermezken, halen unutamadığı sevgilinin hayatını didik didik etmek için bir bahane olarak kullanıyor. Katilin maskesinin düşürülmesi ve suçun transferi de hayli zekice tasarlanmış.

■ This perverse and thoroughly enjoyable detective story full of surprises finds Claude Chabrol back amongst the bloody-minded provincial bourgeoisie, his favourite milieu, and reprises the popular protagonist of "Poulet au vinaigre", his previous film. The director is in a playful mood and builds a crime scene around kinky characters, hypocrites, lowlifes, and druggies, as he parodies bourgeois life. The plot is quite sophisticated, with some clever twists and turns. Jean Poiret is superb as Lavardin, his dry wit and the persistent way he carries out the investigation sets the film's laconic tone, setting up the bizarre turn of events in a magnificently comic fashion. Chabrol's fondness for Hitchcockian motifs is in evidence, while two of the principals of "Le beau Serge", his 1958 debut film, have prominent roles: Bernadette Lafont, as the widowed Hélène, and Jean-Claude Brialy, as a gay uncle who collects glass eyes. Chabrol loves to tell about the secret lives his suspects are leading. Lavardin uses the excuse that he is here on police business to ask the questions and not answer anything about his own private life, while he probes the life of the loved one he still cannot forget. The unmasking of the murderer and the transfer of guilt are quite cleverly engineered.

FRANSA FRANCE

KÖTÜLÜK ÇİÇEĞİ

LA FLEUR DU MAL

THE FLOWER OF EVIL

Yönetmen Director: *Claude Chabrol* **Senaryo** Screenplay: *Caroline Eliacheff, Louise L. Lambrichs & Claude Chabrol* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Eduardo Serra* **Kurgu** Editing: *Monique Fardoulis* **Müzik** Music: *Matthieu Chabrol* **Oyuncular** Cast: *Nathalie Baye, Benoît Magimel, Suzanne Flon, Bernard Le Coq, Mélanie Doutey, Thomas Chabrol, Henri Attal, Kevin Abyi* **Yapımcı** Producer: *Marin Karmitz* **Yapım** Production Co.: *MK2 Productions; France 3 Cinéma* **Dünya Hakları** World Sales: *MK2* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Belge Film*

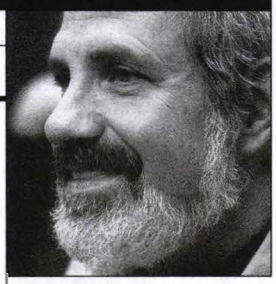
2003 / 35 mm. / **Renkli** Color / *104'*

■ Suç, nesilden nesile aktarılabilecek bir şey midir? Cezasız kalmış bir suçun faili, ya da failinin ailesi ve vârisleri açısından sonuçları nelerdir? Fransa'da İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, Almanlarla işbirliği yapmış olanlardan intikam alınırken, bir kadın işlediği bir suçtan beraat eder. Film günümüzde başlar; yerel bir seçimin hayati bir safhasında bir suç işlenir. Suçlu kimdir? Suçu işleyen mi yoksa suçluluğu üstlenen mi? Filmin başında bir cesedin gösterildiğini hatırlayan seyirciler, filmin üçüncü bölümünün başında işlenen cinayeti anlayabilirler. Ancak bu defa, izleyici kitlesi suça tanık olmuştur; seyirci kimin öldürüldüğünü, cinayeti kimin ve neden işlediğini bilir. Bu şekilde, bir polisiyede sorulan tipik soruların etrafından dolaşılır. "Filmin kahramanları dehşet verecek raddede normaller. Bir suç işlendiği gerçeği olmasa, muhtemelen ortada ihbar edilecek bir şey bile olmazdı – hiçbir şeyin değişmediği dışında. [...] Zaman aslında geçmiyor. Daimi bir şimdi yaşanıyor." – Claude Chabrol

■ Is guilt something that can be inherited from generation to generation? What are the consequences of an unpunished crime for the perpetrator, or for the perpetrator's family and heirs? In France at the end of the Second World War, when revenge was taken on those who had collaborated with the Germans, a woman is acquitted of a crime she has committed. The film begins in the present day; a crime committed during the crucial phase a local election. Who is guilty? The person who committed the crime or the one who accepts the guilt? Those members of the audience, who remember that there was a corpse at the beginning of the film, are able to understand the murder that occurs at the beginning of the third part of the film. This time, however, the audience has been witness to the crime, the viewer knows who has been murdered, who is the killer, and why. Thus, the typical questions asked in a thriller are all circumvented. "The protagonists are frighteningly normal. If it weren't for the fact a crime has been committed, there probably wouldn't be anything to report at all – except that nothing changes. [...] Time doesn't really pass. It is perpetual present." – Claude Chabrol

ABD ABD

BRIAN DE PALMA

■ Vaktiyle "Amerikan Hitchcock'u" olarak ünlenmiş Brian De Palma 1996 yılında, sinema endüstrisindeki 23 filminin ve 32 yılın ardından, ticari sinemanın çok gişe yapan filmi "Mission: Impossible / Görevimiz Tehlike"yle bir gecede başarıya erişti. "Asi" imajını sonunda yitirmişti, artık ona vasıflı, korkulacak kadar zeki ve hepsinden de öte, tekniğin ustası bir sinemacı gözüyle bakılıyordu; ama zaten bu bir gerçekti. De Palma gene de günümüz beyazperdesinin en çok tartışma yaratan sinemacılarından biri olmayı sürdürmekte. Filmlerinin erdemleri eleştirmenler ve araştırmacılar tarafından şiddetle tartışılmıştır; kimi onun daha önceki yönetmenlerin üslûplarından başarılı bir sentez yaratan yetenekli bir zanaatkâr olduğuna, kimi de kana ve dehşete düşkün üslûbuyla entelektüel olmak yerine çarpıcılığı yeğleyen, istismarcı bir kadın düşmanı olduğuna inanmaktadır. Gene de onun Hitchcock, Antonioni, Powell ve Eisenstein göndermeleriyle dolu filmleri, sinema düşkünlerine büyük keyif verir.

De Palma daima, kanlı olan her şeye karşı tutkunluğunu, çocukluğunda ortopedik cerrah babasını izlerken kazandığı konusunda ısrarlı olmuştur. En sinemasal eğilimi olan röntgenciliğini de çocukluğundaki belirli bir olaya bağlamıştır. Brian yeniyetme yaşlarındayken annesi, babasını sadakatsizlikle suçlamış ve ayrılmışlardı. Delikanlı annesinin kuşkularını doğrulayacak kanıtlar bulma umuduyla, günlerce elinde kayıt donanımıyla babasını takip etmişti. Aslında "Home Movies / Amatör Filmler" (1979), De Palma'nın hayatındaki bu dönemin kurmacalaştırılmış öyküsüdür.

Brian Russell De Palma 11 Eylül 1940'ta, Newark, New Jersey'de doğdu. Depresif, mütehakkim bir anne ile mesafeli bir doktor babanın oğlu olarak çocukluğunu Philadelphia'da, ağabeyleri Bruce – annesiyle babasının gözdesiydi – ve Bart'la rekabet ederek geçirdi. Columbia Üniversitesi'ne fizik okumak için yazılmıştı, ama sonra sahne sanatları bölümüne geçti. Aynı zamanda sinemaya ilgi duyuyordu ve ilk film çalışmalarını 16 mm'lik, "Icarus" (1960) ve "660214, The Story of an IBM Card / 660214, Bir IBM Kartının Öyküsü" (1961) gibi filmlerle gerçekleştirdi. Bunlardan biri olan ve birkaç ödül alan "Wotan's Wake / Wotan'ın Ardından" (1962) sayesinde, Sarah Lawrence College'a yazarlık bursu kazandı, tiyatro yönetmeni Wilford Leach hamisi oldu. Orada okurken, 1964-66 yılları arasında ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "The Wedding Party / Düğün Şöleni"ni yaptı. 1969'a kadar gösterime giremeyen bu filmin kadrosunda, Sarah Lawrence öğrencilerinden Jill Clayburgh ile kendine "Bobby" De Niro diyen Brooklyn'li bir çocuk da vardı.

De Palma, "Düğün Şöleni"nin bitmez tükenmez post-produksiyon süreci sırasında, para kazanabilmek için beş kısa belgesel çekti: "Jennifer" (1964); "Mod" (1964); "Bridge That Gap / Şu Arayı Kapa" (1965); "You Show Me A Strong Town And I'll Show You A Strong Bank / Bana Güçlü Bir Kasaba Göster, Sana Güçlü Bir Banka Göstereyim" (1966) ve "The Responsive Eye / Duyarlı Göz" (1966). Sinemalarda gösterime giren ilk filmi, New York'un East Village'ında, iki film oynatılan bir sanat sinemasında sadece iki hafta gösterilen, 1968 yapımı "Murder à la Mode / Modaya Uygun Cinayet"ti. Sonraki iki kurmaca filmi; her ikisinde de başrolü Robert De Niro'nun oynadığı "Greetings / Selamlar" (1968) ile onun devamı olan "Hi, Mom! / Merhaba Anne!"ydi (1970). Küçük bütçeli, sistem karşıtı bu filmler, Amerikan töreleri ve Vietnam Savaşı'na ülke içindeki tepkiler üzerine çığ bir hicivle dolu kişisel yorumlardı. De Palma'nın seksizm, röntgencilik gibi bellibaşlı temalarının ve öykü içinde öykü, bakış açısı çekimi, bölünmüş perde, uzun planlar, vb. gibi favori film tekniklerini pırıl pırıl kullanışının da habercisiydiler. De Palma'nın Hollywood'daki meslek hayatı bu iki filmin eleştirmenler nezdinde başarı kazanmasının ardından, uçuk komedi "Get To Know Your Rabbit / Tavşanını Tanı"yla (1972) başladı. Hatırı sayılır ölçüde stüdyo müdahalesinden zarar gören bu film gişe yönünden parlak değildi ama yönetmen, bağımsız gerilim filmi "Sisters / Kız Kardeşler"le (1973) bazı eleştirmenlerin takdirini kazandı. De Palma'nın Hitchcock görsel grameri üzerine kurulu üslûbunu taşıyan filmlerinin önünü açan bu işi, onun her yönüyle bir janr filmi yapma yolundaki ilk girişimi oldu.

Filmleri
Filmography

1968 *Murder à la Mode* Modaya Uygun Cinayet
Greetings Selamlar
1969 *The Wedding Party* Düğün Şöleni
1970 *Dionysus in '69* '69'da Dionysus
Hi, Mom! Merhaba Anne!
1972 *Get to Know Your Rabbit* Tavşanını Tanı
1973 *Sisters* Kız Kardeşler
1974 *Phantom of the Paradise* Cennetteki Hayalet
1976 *Carrie* Günah Tohumu
Obsession Saplantı
1978 *The Fury* Gizli Kuvvet
1979 *Home Movies* Amatör Filmler
1980 *Dressed to Kill* Öldürmeye Hazır
1981 *Blow Out* Patlama
1983 *Scarface* Yaralı Yüz
The First Time İlk Kez
1984 *Body Double* Sahte Vücutlar
1986 *Wise Guys* Akıllı Adamlar
1987 *The Untouchables* Dokunulmazlar
1989 *Casualties of War* Savaş Kayıpları
1990 *The Bonfire of the Vanities* Şenlik Ateşi
1992 *Raising Cain* İçimizdeki Şeytan
1993 *Carlito's Way* Carlito'nun Yolu
1996 *Mission: Impossible* Görevimiz Tehlike
1998 *Snake Eyes* Yılan Gözler
1999 *Dial H For Hitchcock* Hitchcock İçin H'yi Çevir (documentary belgesel)
2000 *Mission to Mars* Görev: Mars
2002 *Femme Fatale* Öldüren Kadın

Psikolojik gerilim sinemasının ustası Brian De Palma hep akıcı, yaratıcı bir sinema üslûbu sergilemiştir. De Palma filmleri her şeyden çok cüretkâr görsel üslûplarıyla dikkati çeker. Bazen sadece bir Alfred Hitchcock taklidi olduğu yolunda eleştirilere muhatap kalmıştır ama, De Palma'nın filmleri, Hitchcock'a saygı duruşunda bulunsa bile, konuları ve teknikleriyle onun filmlerinden çarpıcı biçimde ayrılır. Hitchcock'un filmleri daha çok duyguların bastırılması üzerinde odaklanırken, De Palma daha çok suçun kendisi ve kurbanın tepkisiyle ilgilidir. Aynı şekilde grafik şiddet resmettiği için de eleştirilen De Palma, buna cevaben filmlerinde Eisenstein'ın çatışma olarak montaj kuramını kullandığını söyler: "film, şiddetin 'ta kendisi'dir". Biçemcilik, De Palma'nın şiddetini estetik olarak mesafeli kılar, böylece de şiddet gerçekçi bir ayrıntı olmaktan çok, görsel bir efekte dönüşür.

De Palma, kendisine ticari başarı da getiren, hem gerçek şoklar hem de zekice bir mizah içeren öncü yeniyetme korku filmi "Carrie / Günah Tohumu"ndan (1976) itibaren, filmlerinde tekrar tekrar ortaya çıkan temaları ve anlatı kalıplarını ele almaya başlamıştır. Saplantı, cinsellik ve ölüm, De Palma filmlerindeki anahtar temalardır. Anlatılarının basit çözümleri yoktur – saplantılar ölmez, açık cinsellik de çoğu kez ölüme yol açar. Belirgin bir siyasi doktrinin filmlerinde ağırlığı olmasa da, siyaset bazen şiddete bağlanır; özellikle "Selamlar", "Merhaba Anne!", "The Fury / Gizli Kuvvet" (1978) ve "Blow Out / Patlama"da (1981).

Özenli kamera hareketleriyle adını duyuran De Palma, bize yalnızca film sürecini değil, düş sürecini de hatırlatır. De Palma'nın her düş sekansında, kendi kendimize, düşün nerede başladığını ve filmin işi nerede devraldığını sorarız. Düş/karabasanın anlatı çerçevesi, hem stilize olarak baştan çıkarıcı başıboş-kalmış-bıçaklı katil hikâyesi "Dressed to Kill / Öldürmeye Hazır"ı (1980), hem de Vietnam Savaşı'nda ateş altında fazilet üzerine saygın bir çalışma olan "Casualties of War / Savaş Kayıpları"nı (1989) içine alır. Filmlerinin çoğu, mükemmel siyasi gerilim filmi "Patlama"da en trajik şekliyle resmedildiği gibi, bir kadın karakteri kurtarma yolunda başarısızlığa uğramış bir çabayı sergiler. De Palma'nın, dışlanmış kişi ve bir kahramanlık ideali olarak yetenekli gencin ikili rolüne olan tutkunluğu, "Günah Tohumu" ve "Gizli Kuvvet"te örneklenmiştir.

Aile içi aşk ve Oedipus çatışması altmetni, De Palma vizyonunun psikolojik gücünün temelini oluşturur. Babayı aramak, bastırılmış ensest ilişkiler ve kardeşler arasında rekabet gibi unsurlar, filmlerinin bazılarında ortaya çıkar. "Obsession / Saplantı" (1976) ve "Gizli Kuvvet"in karmaşık anlatı yapıları, bu temaları özellikle etkin biçimde inceler. De Palma sadomazoşizm ve röntgenciliğin dinamiklerini, porno endüstrisinde geçen bir gerilim filmi olan "Body Double / Sahte Vücutlar"da (1984), "Öldürmeye Hazır"da ve "Patlama"da keşfe çıkar.

Ayrıca De Palma, Amerikan efsanesini parçalarına ayıran toplumsal ve ahlâki gerginlikleri de deşer. Paranoyakça komploculuk ve iktidar politikası, "Patlama" ve "Savaş Kayıpları" gibi yapıtlarında genç kahramanların ahlâki çıkmazlarını biçimlendirir. De Palma, "Scarface / Yaralı Yüz" (1983), "The Untouchables / Dokunulmazlar" (1987) ve "The Bonfire of the Vanities / Şenlik Ateşi"nde (1990) olduğu gibi, kurumsal, mesleki ve siyasi yozlaşmanın daha büyük toplumsal sorunlarını çevresel olarak inceleyebilir, ama yönetmen kendine bir polemikçi değil, bir sanatçı gözüyle bakar. Yeniyetmeler arasındaki bağın toplumsal kurallara uygunluğunu ve acımasızlığını araştıran "Günah Tohumu" bile, aslında De Palma'nın karakteristik kara mizahıyla kendi parodisini yapar.

De Palma öncelikle psikolojik gerilim filmi janrında çalıştığı halde aşk, korku ve gangster melodramı unsurlarını da araştırmıştır. O kadar karakteristik olmayan işleri arasında hem korku filmi hem de komedi olarak izlenebilecek yergi niteliğindeki rock müzikali "The Phantom of the Paradise / Cennetteki Hayalet" (1974) ve zayıf komedileri "Home Movies / Amatör Filmleri" (1979) ile "Wise Guys / Akıllı Adamlar" (1986) da bulunur. "Raising Caine / İçimizdeki Şeytan" (1992) De Palma'nın gözde aktörlerinden John Lithgow'u en çılgın, en karanlık tutkularını ifade etmesi için başıboş bıraktığı, dört dörtlük bir dehşete dönüşmüştür. "Carlito's Way / Carlito'nun Yolu" (1993) bu sefer (daha önce De Palma ile "Yaralı Yüz"de de çalışmış olan) Al Pacino'nun rol aldığı bir başka suç filmiydi ve yönetmenin yıllar boyunca en çok övülen filmlerinden biri oldu.

Tam bir fiyasko olan "Şenlik Ateşi" hariç, De Palma son yirmi yılda, starlarının adıyla

değil, kendi adıyla iyi bir açılış sağlayan, gişesi gerçekten garantili bir avuç Hollywood yönetmeninden biri olarak kaldı. 1996'da, TV dizisi "Görevimiz Tehlike"nin büyük bütçeli uyarlamasıyla bir hit filme daha kavuştu. Siyasi bir suikast etrafında dönen "Snake Eyes / Yılan Gözler" (1998), eleştirel ve ticari açıdan biraz hayal kırıklığı yarattı ama yönetmen iki yıl sonra "Mission to Mars / Görev: Mars"la (2000) su yüzüne çıktı. Bu bilimkurgu gerilim filmi, yönetmeni dünyevi dehşet ve şiddetten uzaklaştırdı ama o bunları güneş sisteminin başka bir köşesinde yeniden sahneledi. De Palma'nın son filmi ise, film noir'ın duygusal alt dünyasını, Paris'te zenginler ve güçlüler arasındaki yaşamın stilize bir portresiyle harmanlayan cilalı gerilim filmi "Femme Fatale / Öldüren Kadın" (2002) oldu.

De Palma'nın çağımız sinemasına en büyük katkısı, yaratıcı ve görsel olarak dinamik üslûbunda yatar. İzleyen, arayan kamera; "Tanrı'nın gözü" bakış açısı ve anlam yüklü ayrıntılı mizansen gibi teknikleri sık sık kullanır. Ritmik kurgunun ustasıdır, çoğu kez filmlerini uzatılmış, çok etkileyici bir sekansla açar. "Günah Tohumu"nun bölünmüş perde, ağır çekim ve çapraz kesmeyle artık bir klasik halini almış olan mezuniyet balosu sekansı, De Palma'nın ustalığındaki zengin çeşitliliğinin tipik bir örneğidir.

De Palma deneme ve sağlamlaştırmayla geçen otuz yılı aşkın süre zarfında, Robert De Niro ve Jill Clayburgh'u henüz yeniyetme yaşlarındayken keşfetmiştir. Michelle Pfeiffer ve Melanie Griffith'e meslek hayatlarını değiştiren rolleri o vermiştir. John Lithgow, F. Murray Abraham, Kevin Costner ve Andy Garcia'nın henüz palazlanan meslek hayatlarını desteklemiştir. John Travolta ve Tom Hanks'e ilk ciddi rollerini verdi. Sean Penn'in eski itibarına kavuşmasında etkili olmuştur. Al Pacino ile Sean Connery'nin Hollywood'un A-listesine dönmelerini o sağlamıştır.

De Palma meslek hayatı boyunca birbiriyle çelişen dürtülerin hakimiyeti altında kalmıştır. Eleştirmenlik kurumu tarafından bir sanatçı olarak görülmek istedi, ama aynı zamanda gişe başarısını da arzuladı. Ne var ki, en kişisel filmleri asla daha geleneksel işleri gibi kitlelere hitap etmedi. Kendi içgüdülerini izleyince, rahatsız etmesi neredeyse garantili olan filmler yaptı. Şimdi, otuz küsur yıl sonra, De Palma'nın Hollywood'la sürdürdüğü aşk/nefret ilişkisi, rahatsızlık verici bir uzlaşmaya varmış gibi görünüyor. Dürüst Bütünlük ve Başarı'nın Brian De Palma'nın ruhu üzerine verdiği çetin savaşta, Başarı galibiyete ulaşmış durumda. Tabii şimdilik.

"Seyirciler neler görüp hissedeceklerinin kendilerine söylenmesine çok alışkınlar, böyle olunca kendilerini çok rahat hissediyorlar... Ama biçimle oynayan bir film yaptığın zaman bu birçok insanın yönünü kaybetmesine yol açıyor. Biçimlerle, 60'larda ve 70'lerde Godard ya da Antonioni'nin yaptığı gibi oynanmasına alışkın değiller."

"Kan, doğru kullanırsanız eğer, muhteşem bir araçtır. Müthiş bir güdüsel güçtür, bu konuda hiç entelektüelce bir yufka yürekliliğim yok. Filmlerdeki şiddet, resim yaparken kullandığınız paletin bir parçasıdır; elinizdeki en kuvvetli fırça darbelerinden biridir." – Brian De Palma

■ Once touted as "the American Hitchcock", Brian De Palma became an overnight success in 1996, with the mainstream blockbuster "Mission: Impossible", after only 23 films and 32 years in the movie industry. Finally he lost his "rebellious" image, and was recognized as the skilled, fearsomely intelligent and, above all-else, technically proficient filmmaker he truly is. Nevertheless he remains one of the most controversial filmmakers on the contemporary screen. The merits of his work are violently debated by critics and scholars, some of whom believe him a talented craftsman who has successfully synthesized the styles of earlier directors, others believe him a manipulative misogynist whose go-for-the-gut style sacrifices the intellectual for the visceral. Still his work is a film buff's delight, awash with references to Hitchcock, Antonioni, Powell and Eisenstein.

De Palma has always insisted that he gained his fascination with all things gory by watching his father, an orthopedic surgeon, at work. He has also based his most cinematic predilection, voyeurism, on a specific childhood incident. When he was in his teens, his parents split up, his mother having accused his father of infidelity. The young De Palma spent several days stalking his dad with recording equipment, hoping to find evidence to confirm his mother's suspicions. Indeed, "Home Movies" (1979) is a fictionalized account of this period in De Palma's life.

Brian Russell De Palma was born on 11 September 1940, in Newark, New Jersey. The son of a depressed, overbearing mother and an aloof, physician father, he spent his childhood in Philadelphia competing with his older brothers, Bruce – his parents' favorite – and Bart. He had enrolled as a physics undergraduate at Columbia University but transferred to drama. At the same time he felt his dedication for the movies and did his first film work in 16mm short subjects like "Icarus" (1960) and "660214, The Story of an IBM Card" (1961). Thanks to one of these films, "Wotan's Wake" (1962), which received a number of prizes, he won a writing fellowship to Sarah Lawrence College, where theatrical director Wilford Leach was his mentor. While he was studying there he made his first feature-length debut, "The Wedding Party", between 1964 and 1966. In the cast of this film, which wouldn't be released until 1969, were Sarah Lawrence student Jill Clayburgh and a Brooklyn kid who called himself "Bobby" De Niro.

De Palma shot five short documentaries – "Jennifer" (1964); "Mod" (1964); "Bridge That Gap" (1965); "You Show Me A Strong Town And I'll Show You A Strong Bank" (1966); "The Responsive Eye" (1966) – to raise money during the interminable post-production process of "The Wedding Party". His first film to gain theatrical release was 1968's "Murder à la Mode", which ran for just two weeks in an art-house in New York's East Village on a double-bill. His following two feature films, "Greetings" (1968) and its sequel "Hi, Mom!" (1970), both starring Robert De Niro, were low-budget anti-establishment works, rough-edged satirical commentaries on American mores and domestic responses to the Vietnam War. They foretold many De Palma staple themes, such as sexism, voyeurism, and his sparkling use of favorite film techniques such as stories within stories, the point of view shot, split-screen, long takes, etc. After the critical success of these two films, De Palma's Hollywood career begin with the offbeat comedy "Get To Know Your Rabbit" (1972) which suffered from substantial studio interference and met a dim fate at the box-office. However he received some critical plaudits for his independent thriller "Sisters" (1973), De Palma's first attempt at an out and out genre picture which ushered in his signature style, based on Hitchcock's visual grammar.

Master of the psychological thriller, Brian De Palma has consistently demonstrated a fluent, inventive cinematic style. Above all De Palma's films are noted for their bold visual style. Sometimes criticized as a mere imitation of Alfred Hitchcock, De Palma's work, though it pays homage to Hitchcock, differs strikingly in subject matter and technique. Hitchcock's films are focused more on repression, while De Palma is more concerned with the guilt and response of the victim. Similarly criticized for portraying graphic violence, De Palma responds that he is incorporating Eisenstein's theory of montage as conflict, that "film 'is' violence". Stylization acts to aesthetically distance De Palma's violence so that it becomes a visual effect rather than a naturalistic detail.

Beginning with his commercial breakthrough, "Carrie" (1976), the pioneer teen horror film which contains both genuine shocks and clever humor, De Palma's work began to deal with recurrent themes and narrative patterns. Obsession, sexuality and death are key themes in his films. There are no simple resolutions to his narratives – obsessions do not die and open sexuality often leads to death. Although a specific political doctrine is unimportant in his films, politics is someties linked with violence, particularly in "Greetings", "Hi, Mom!", "The Fury" (1978) and "Blow Out" (1981).

Reputed for his elaborate camera movements, De Palma not only reminds us of the process of film but also of the process of dream. In every De Palma dream sequence, we have to ask ourselves where the dream begins and where the film takes over. The narrative frame of the dream/nightmare brackets both the stylishly seductive slasher-on-the-loose yarn "Dressed to Kill" (1980), and "Casualties of War" (1989), a respectable study of morality under fire during the Vietnam War. Many of his films portray a failed attempt to rescue a female character, as most tragically portrayed in the excellent political thriller "Blow Out". De Palma's fascination with the dual role of the gifted young person as a heroic ideal and outsider is illustrated in "Carrie" and "The Fury".

A subtext of family romance and oedipal conflict underlies the psychological power of De Palma's vision. Such elements as the search for the father, repressed incestual desire and sibling rivalry, appear in several of his films. The complex narrative structures of "Obsession" (1976) and "The Fury" examine these themes with particular force. De Palma

also explores the dynamics of sadomasochism and voyeurism in "Body Double" (1984), a thriller set in the porn industry, "Dressed to Kill" and "Blow Out".

In addition, De Palma explores social and ethical tensions that deconstruct the American mythos. Paranoid conspiracy and power politics shape the ethical dilemmas of the young heroes in such works as "Blow Out" and "Casualties of War". While De Palma may peripherally examine larger social issues of institutional, professional and political corruption, as in "Scarface" (1983), "The Untouchables" (1987) and "The Bonfire of the Vanities" (1990), the director regards himself as an artist and not a polemicist. Even "Carrie", which explores the social conformity and cruelty of teenage bonding, essentially parodies itself through De Palma's characteristic black humor.

Although De Palma worked primarily in the genre of the psychological thriller, elements of romance, horror and gangster melodramas were explored as well. His less characteristic work includes the satirical rock musical "The Phantom of the Paradise" (1974), which can be viewed as both a horror film and a comedy, and the feeble comedies "Home Movies" (1979) and "Wise Guys" (1986). "Raising Caine" (1992) was a full-blooded return to terror, with one of De Palma's favorite actors, John Lithgow, given free reign to express his wildest, darkest passions. "Carlito's Way" (1993) was another crime flick, this time with Al Pacino (who'd worked with De Palma in "Scarface"), and proved to be one of De Palma's most widely praised films in years.

With the exception of "Bonfire of Vanities", which was a full-out failure, De Palma has remained one of a handful of truly bankable Hollywood directors in the last 20 years, capable of opening a picture on the basis of his own name rather than the names of the stars. He had another hit on his hands in 1996 with the big-budget adaptation of the TV series "Mission: Impossible". "Snake Eyes" (1998), a thriller revolving around a political assassination, was something of a critical and commercial disappointment, but the director resurfaced two years later with "Mission to Mars" (2000). A sci-fi suspense thriller, it removed the director from earthly horror and violence, only to re-stage it elsewhere in the solar system. De Palma's latest film is "Femme Fatale" (2002), a glossy thriller which blends the emotional netherworld of film noir with a stylish portrayal of life among the wealthy and powerful in Paris.

De Palma's most important contributions to contemporary cinema lie in his inventive, visually dynamic style. He frequently employs such techniques as the stalking, searching camera; the "God's eye" point of view; and an expressively detailed mise-en-scéne. A master of rhythmic editing, he often opens his films with an extended, viscerally composed sequence. The now-classic prom sequence in "Carrie", with its use of the split screen, slow-motion and cross cutting, typifies the rich versatility of De Palma's craft.

Over three decades of experimentation and consolidation, De Palma has discovered Robert De Niro and Jill Clayburgh when they were still teenagers. He gave Michelle Pfeiffer and Melanie Griffiths their career altering roles. He boosted the fledgling careers of John Lithgow, F. Murray Abraham, Kevin Costner and Andy Garcia. He gave John Travolta and Tom Hanks their first serious roles. He was instrumental in the rehabilitation of Sean Penn. He put Al Pacino and Sean Connery right back on the Hollywood A-list.

All through his career, De Palma was governed by conflicting impulses. He wanted to be recognized as an artist by the critical establishment, but he also wanted to achieve box-office success. Yet his most personal films could never have the mass appeal of more conventional movies. When he followed his own instincts, he made films that were almost guaranteed to offend. Now, after 30-plus years, De Palma's love/hate relationship with Hollywood seems to have reached an uncomfortable accord. In the mighty battle between Integrity and Success over the soul of Brian De Palma, Success has won. For now.

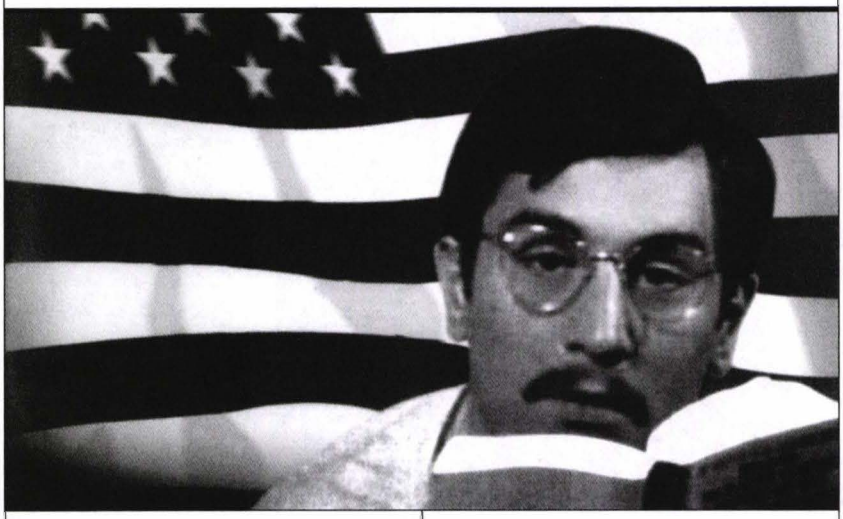
"Audiences are very much used to being told what they are going to see and feel, so they're very comfortable with that... But when you make a film that plays with form it throws a lot of people off. They're not used to playing with form the way we did in the 60s and 70s with Godard or Antonioni."

"Blood is a terrific thing to use, if you use it correctly. It's a terrific visceral force, and I have no intellectual squeamishness about it. Violence in movies is one part of the palette you are painting with; it's one of the strongest strokes you've got."–
Brian De Palma

ABD USA

SELAMLAR

GREETINGS

Yönetmen Director: *Brian De Palma*
Senaryo Screenplay: *Brian De Palma*
Görüntü Yön. Cinematography: *Robert Fiore* **Kurgu** Editing: *Brian De Palma* **Müzik** Music: *Eric Kaz, J. Stephen Soles & Artie Traum* **Oyuncular** Cast: *Jonathan Warden, Robert De Niro, Gerrit Graham, Richard Hamilton, Megan McCormick, Bettina Kugel, Jack Cowley, Jane Lee* **Yapımcı** Producer: *Charles Hirsch* **Yapım** Production Co.: *Sigma III; West End Films* **Dünya Hakları** World Sales: *Modern Entertainment* **Kaynak** Print Source: *MGM*

1968 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 88'*

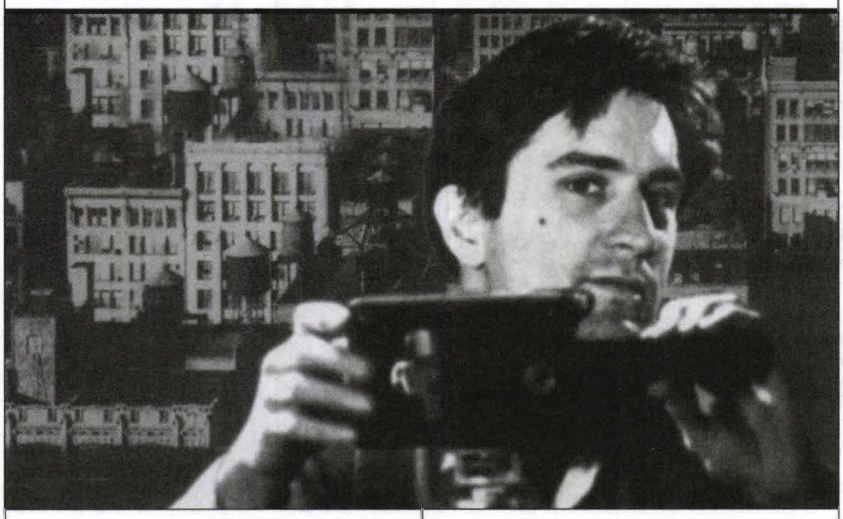
■ Yirmi sekiz yaşındaki Brian De Palma'nın 43 bin dolara iki haftada kotardığı, düzen karşıtı bir komedi olan SELAMLAR, sadece 1960'lı yıllarda ortaya çıkabilecek türden bir Amerikan bağımsız filminin nefis modelidir. Bu solcu yeraltı klasiği, anti-hükümet / toplum / otorite / statüko eğilimi taşır. Yönetmenin sonraki daha iyi bilinen işleriyle yüzeysel açıdan pek az ortak yanı bulunsa da, ona aşina izleyiciler gene de bu filmle diğerlerini birbirine bağlayan hayli şey bulacaktır. Hayatta bir yön ve anlam arayan, azat edilmemiş, düş kırıklığına uğramış bir kuşağın hatasız bir portresini sunan SELAMLAR, aynı zamanda saplantı üzerinedir (De Palma'nın 1976 yapımı filminin adı da "Obsession / Saplantı"dır). Paul'ün saplantısı cinselliktir, bilgisayarla aldığı randevularla, cinsel maceraların peşinden koşar. Lloyd'un saplantısı Warren Raporu'dur, Kennedy'nin birden fazla suikastçı tarafından vurulduğunu kanıtlayacak delillerin peşinden koşar. Jon'un saplantısı ise röntgenciliktir, Whitney Müzesi için çektiğini iddia ettiği 'Dikizci' filmleri için poz verecek kadınların peşinden koşar. Ama en saplantılı kişi, bu filmde bizzat filmin doğasını saplantı haline getirdiğini, onu kurcaladığını ortaya koyan De Palma'dır. Fransız Yeni Dalgası'nın tekniklerini coşkuyla işin içine sokup bazı sahnelere cinéma-vérité görünüşü vererek, 1960'ların, askere alınma gölgesi altında yaşayan karşı-kültür erkeklerinin zengin ayrıntılarla süslü filmini yaratmıştır.

■ An anti-establishment comedy made in two weeks for $43.000 by twenty-eight-year-old Brian De Palma, GREETINGS is a splendid model of the type of American independent film only the late '60s could produce. This underground classic has a left-wing, anti-government / society / authority / status quo bias. While it superficially has little in common with the director's better-known later work, viewers familiar with him will find a fair share of connecting points. An accurate portrait of a disenfranchised, disillusioned generation looking for a direction in and meaning to life, GREETINGS is also about obsession (the title of De Palma's 1976 film). Paul is obsessed with sex and pursues sexual adventures through computer dating. Lloyd is obsessed with the Warren report and pursues evidence that will prove Kennedy was shot by more than one assassin. Jon is obsessed with voyeurism and pursues women to pose 'Peeping Tom' films he pretends he is making for the Whitney Museum. But the most obsessed person is De Palma, who reveals in this film that he is obsessed with and is exploring the very nature of film. Enthusiastically incorporating techniques from the French New Wave, giving cinéma-vérité look to some of the scenes, he creates a richly detailed picture of '60s counterculture males living in the shadow of the draft.

ABD USA

MERHABA ANNE!

HI, MOM!

Yönetmen Director: *Brian De Palma* **Senaryo** Screenplay: *Brian De Palma* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Robert Elfstrom* **Kurgu** Editing: *Paul Hirsch* **Müzik** Music: *Eric Katz* **Oyuncular** Cast: *Robert De Niro, Charles Durnham, Abraham Goren, Lara Parker, Jennifer Salt, Nelson Peltz, Hector Valentin Lino Jr., Carole Leverett, Ruth Bocour* **Yapımcı** Producer: *Charles Hirsch* **Yapım** Production Co.: *Sigma III* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics*

1970 / 35 mm. / **Renkli ve Siyah-Beyaz** Color and B&W */ 87'*

■ MERHABA ANNE!'de Robert De Niro, Vietnam'dan dönüp şehir gerillası, porno film yönetmeni ve sigorta satıcısı rollerini üstlenen Vietnam gazisi Jon'u oynuyor. Bir grup karaderili militanın beyaz izleyicilerine dehşet saçtığı devrimci oyun "Be Black Baby / Karaderili Ol Bebeğim"den alınan uzun bölümlerle, Jon'un Manhattan'daki talihsizliklerini harmanlayan filmde, siyasi aşırılık, liberal suçluluk duygusu ve 1968 Chicago protestocularının dillerine pelesenk ettiği "bütün dünya izliyor" sloganı alaya alınırken, bunların tümü kameralar önünde sahnelenmiş tek bir büyük performansa dönüşüyor. Ama yarı doğaçlama MERHABA ANNE!, yalnızca 1960'ların sonlarındaki ABD'de kent hayatının çılgın, gaddar ama hepsinden de öte sürrealist bir tablosu olmakla kalmıyor. Irkçılığa, kitlelerin televizyon aracılığıyla yönlendirilmesine, 'modern' sanat biçimleri yaratma çabalarına da hicivle yaklaşılıyor. Anlaşılan, De Palma'nın buradaki amacı da bu hicvin ta kendisi. Sonuçta ortaya, bütünlüğü içinde kavranması hayli zor ama sürükleyici, hatta bazen neredeyse nefes kesici bir film çıkmış. Teknik olarak MERHABA ANNE!, bakış açısı üzerine özenli bir deneme. De Palma bizi film içinde birkaç filme sokuyor – amatör ev filmleri, televizyon şovları, hatta bir porno film – ve Allen Garfield, De Niro'ya dönüp "İşte senin halkın" derken, izleyiciye perdenin açısından bakıyoruz. Bu, herkesin harıl harıl bir başkasının izlemesini izlediği bir film.

■ In HI, MOM! Robert De Niro stars as Jon, a returning Vietnam vet who takes on the roles of urban guerilla, porno filmmaker and insurance salesman. Mixing long passages of the revolutionary play "Be Black Baby", in which a group of black militants terrorize their white audience, with Jon's misadventures in Manhattan, the film sends up political extremism, liberal guilt, and the Chicago 1968 protestors' mantra that "the whole world is watching", as it all becomes one big staged performance for the cameras. A wild, brutal but, above all, surrealistic depiction of urban life in the USA during the late 60s is only partially what semi-improvisatory HI, MOM! is about. Topics like racism, manipulation of the masses through television, attempts for creating 'modern' forms of art are approached with satire, and this very satire seems to be the De Palma's aim here. The result is rather difficult to comprehend in its whole but is also fascinating to watch, almost breathtaking at times. Technically, HI, MOM! is an elaborate exercise in point of view. De Palma puts us inside a number of movies within the movie – home movies, television shows even a porno movie, where we look back at the audience from the screen's point of view as Allen Garfield turns to De Niro and says, "This is your public". This is a film in which everyone is busily watching everyone else watching.

ABD USA

GÜNAH TOHUMU

CARRIE

Yönetmen Director: *Brian De Palma* **Senaryo** Screenplay: *Larry Cohen & Lawrence D. Cohen, based on the novel by Stephen King* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Mario Tosi* **Kurgu** Editing: *Paul Hirsch* **Müzik** Music: *Pino Donaggio* **Oyuncular** Cast: *Sissy Spacek, Piper Laurie, Amy Irving, William Katt, John Travolta, Nancy Allen, Betty Buckley, Sidney Lassick* **Yapımcı** Producer: *Paul Monash* **Yapım** Production Co.: *United Artists* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics* **Kaynak** Print Source: *Carlotta Films*

1976 / 35 mm. / **Renkli** Color / 97'

■ Stephen King'in ilk romanı, aynı zamanda onun beyazperdeye ilk uyarlanan kitabıydı ve, belki "The Shining / Pırıltı" hariç, hâlâ en iyi uyarlamasıdır. Bunda Sissy Spacek'in Carrie rolündeki olağanüstü performansı ile yönetmen Brian De Palma'nın şaşılacak kadar incelikle, zekice sunumunun da büyük rolü vardır. Okullardaki zorbalara pek çok filmde rastlarız ama GÜNAH TOHUMU, yeniyetme kızlara özgü özel zulüm üzerinde odaklanan ilk filmlerden biriydi. Carrie'nin dünyası bir yılan yuvası olarak sunulur: hali vakti yerinde bütün kız öğrencilerin zehirli dişleri vardır; erkekler ise Chris ile şeytani kafadarlarının, cinsel yönden parmaklarının ucunda oynattıkları kör piyonlardan ibarettir. De Palma'nın en beğenilen ve güçlü filmlerinden biri olan GÜNAH TOHUMU, onun yıllar sonra büyük stüdyo yapımlarına dönüş filmiydi ve gişede büyük başarı kazandı. De Palma öyküsünü berrak bir şekilde, sağlam bir ritimle anlatır ve filmlerinin çoğunda görülen, başka sinemacılara gönderdiği pek aşikar selamlardan bu sefer büyük ölçüde kaçınmıştır. Filmin ikinci yarısı, birkaç dramatik çatışmayı doruk noktasına çıkaran 6 dakikalık ağır çekim sahne de dahil olmak üzere (yönetmen bu tekniği ilk kez bu kadar ön planda kullanmıştır), De Palma sinemasının en parlak örneklerini sunar. Bu sahnenin ardından akıldan çıkmaz bir perde bölünmesi, filmin en itinalı özel efekt sekansına enteresan bir üslûp kazandırır.

■ Stephen King's first novel was also his first work adapted for the screen and, with the arguable exception of "The Shining", is still the best, thanks largely to a remarkable performance from Sissy Spacek as Carrie and a surprisingly subtle, intelligent presentation by director Brian De Palma. Many films had featured school bullies, but CARRIE was one of the first to focus on the special brand of cruelty unique to teenage girls. Carrie's world is presented as a snake pit, where the well-to-do female students all have fangs and all the males are blind pawns, sexually twisted around the fingers of Chris and her evil cronies. One of De Palma's most admired and powerful films, CARRIE represented his return after several years to major studio production, and proved to be an outstanding box office success. De Palma presents the story in clear, well-paced fashion, for the most part avoiding the all-too-obvious homages to other filmmakers that often mark his work. The film's final half presents some of the director's most brilliantly realized work, including a 6-minute slow-motion scene (one of his first major uses of this technique) which brings to a climax several dramatic conflicts. Following this, a memorable use of split-screen puts an intriguing spin on the film's most elaborate special effects sequence.

ABD USA

ÖLDÜRMEYE HAZIR

DRESSED TO KILL

Yönetmen Director: *Brian De Palma* **Senaryo** Screenplay: *Brian De Palma* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Ralf Bode* **Kurgu** Editing: *Jerry Greenberg* **Müzik** Music: *Pino Donaggio* **Oyuncular** Cast: *Michael Caine, Angie Dickinson, Nancy Allen, Keith Gordon, Dennis Franz, David Margulies, Ken Baker, Brandon Maggart, Amalie Collier* **Yapımcılar** Producers: *Samuel Z. Arkoff & Fred C. Caruso* **Yapım Production Co.**: *Cinema 77; Filmways Pictures* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics* **Kaynak** Print Source: *Carlotta Films*

1980 / 35 mm. / **Renkli** Color / *105'*

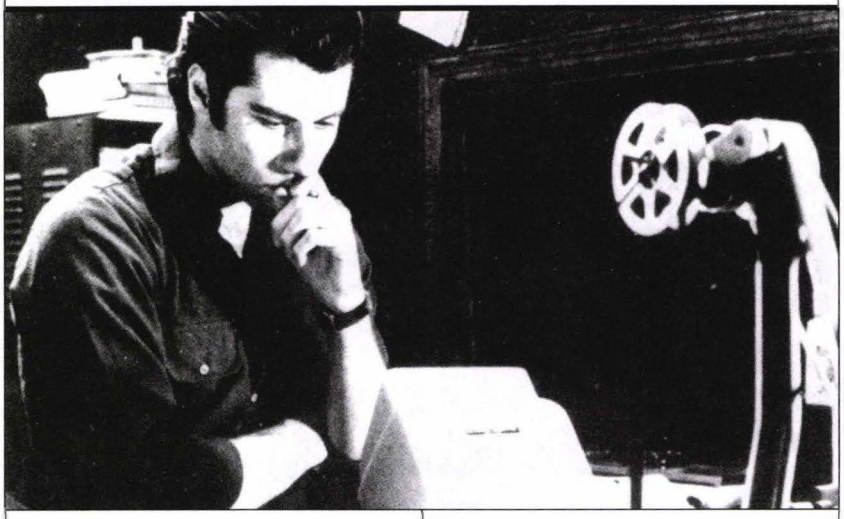
■ Brian De Palma'nın yazıp yönettiği ÖLDÜRMEYE HAZIR, erotik düşler ve cinsel kâbusların çarpık dünyasına yapılmış, karanlık ve kan dondurucu bir yolculuktur. 1980 yazında gösterime giren, ve başlangıçta 18 yaşından küçüklere gösterimi yasaklayan X-rating'i alan bu şık, tensel ve kanlı film, övgüden kayıtsız şartsız tiksintiye kadar uzanan bir izleyici ve eleştirmen tepkisiyle karşılanmış, De Palma'yı bir anda o dönemin en tartışma yaratan yönetmenlerinden biri haline getirmişti. Önceleri en hararetli tartışma, onun Alfred Hitchcock'a saygı mı sunduğu yoksa onun filmlerinden bir şeyler mi "aparttığı" yolundaydı. Ama insanlar çok geçmeden daha çetin bir konuda ikiye bölündüler: Başlıca kadın karakterlerden birinin acımasız akıbeti ve bir diğerinin terörize edilmesi, yönetmen açısından kadın düşmanı bir tavrı yansıtıyor muydu, yansıtmıyor muydu? Bu soru, daha sonraki birkaç yıl boyunca De Palma'nın meslek hayatının üzerine kara bir bulut gibi çökecekti. Sadizmi nedeniyle eleştirilen ÖLDÜRMEYE HAZIR daha doğru bir şekilde, Hitchcock'un filmlerinde zaten üstü kapalı bir biçimde var olan sadizmin daha derinden işlenmesi olarak tanımlanabilir. Filmleriyle dehşet konusunda yeni standartlar koyan bir sinemacı olan De Palma, insan ıstırabının yabancısı değildi; burada da meslek hayatının en heyecan verici gerilim sekanslarından bazılarını keskin bir mizahla birleştirmiştir.

■ Written and directed by Brian De Palma, DRESSED TO KILL is a dark and chilling journey into a twisted world of erotic dreams and sexual nightmares. Released in the summer of 1980 and originally given an X-rating by MPAA, this elegant, sensual and bloody film was met with a public and critical reaction that ran from acclaim to unqualified disgust, and quickly made De Palma one of the most controversial filmmakers of his time.
At first the only heated debate seemed to be whether he was paying homage to or "ripping off" the work of Alfred Hitchcock. But people soon took sides over an even stickier issue: did the brutal fate of a leading female character, and the terrorization of another, reflect a misogynistic attitude on the part of the director? This question would haunt De Palma's career for several years to come. Criticized for its sadism, DRESSED TO KILL might more accurately be described as an exploration of the sadism already implicit in Hitchcock's work. A filmmaker whose movies set new standards in terror, De Palma was no stranger to human sufferings, and here he combines his biting humor with some of the most thrilling suspense sequences of his career.

ABD USA

PATLAMA

BLOW OUT

Yönetmen Director: *Brian De Palma* **Senaryo** Screenplay: *Brian De Palma* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Vilmos Zsigmond* **Kurgu** Editing: *Paul Hirsch* **Müzik** Music: *Pino Donaggio* **Oyuncular** Cast: *John Travolta, Nancy Allen, John Lithgow, Dennis Franz, Peter Boyden, Curt May, John Aquino, Ernest McClure, Tom McCarthy, Cindy Manion, Robin Sherwood* **Yapımcı** Producer: *George Litto* **Yapım** Production Co.: *Filmways Pictures* **Dünya Hakları** World Sales: *Hollywood Classics* **Kaynak** Print Source: *Carlotta Films*

1981 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 107'*

■ Brian De Palma'nın Antonioni'nin klasik filmi "Blow-Up / Cinayeti Gördüm"e (1966) saygı sunuşu olan bu film, Philadelphia'lı bir sesçinin istemeyerek bir cinayeti kaydetmesi sonucu ortaya çıkan gerilim ve siyasi paranoyayı harmanlar. Bu heyecan verici esrar/gerilim filminin girift olay örgüsü tipik De Palma özelliklerini taşır; ayrıca, gene "Cinayeti Gördüm"ün bir çeşitlemesi olan Coppola filmi "The Conversation / Konuşma"yla (1974) da paralelliklere sahiptir. Eleştirmenlerin, en başarılı ve ilginç De Palma filmlerinden biri gözüyle baktığı PATLAMA, bir adamın durdurulamaz bir yozlaşmaya karşı mücadelesini anlatmak için göz boyayıcı kamera tekniklerinden yararlanır. Usta yönetmen, korku filmlerine ara vererek, teknoloji ve röntgencilik konularına karşı ilgisini, Reagan döneminin şafağında siyasi ağırlığı daha fazla konulara kaydırmıştır. Filmin kırmızı, beyaz ve mavi mizanseni, "Özgürlük Günü" kutlamalarının eşlik ettiği doruk noktası ve siyasi "pis numaralar"ı çevreleyen komplo, Amerikan siyasetinin hâlâ çürümüş olduğunu ima eder. Filmin olay örgüsü, o dönem yakın tarihinin önemli olaylarından alınmış unsurlardan meydana gelen çılgınca bir karışımdır. Jack'in komploya inceden inceye hakim olması, kazanın filme alınışı ve tanıkların hedef edinilmesi, JFK suikasti ve bunu izlemiş olan dolu dizgin komplo teorileriyle (De Palma tarafından "Selamlar"da hicvedilmiş bir olay) benzerlik taşır.

■ Brian De Palma's homage to Antonioni's classic film "Blow-Up" (1966) blends suspense and political paranoia when a Philadelphia soundman inadvertently records a murder. The intricate plot of this riveting mystery/thriller is typical of De Palma and has unmistakable parallels with Coppola's "The Conversation" (1974), also a version of "Blow-Up". Hailed by critics as the De Palma's most successful and intriguing films, BLOW OUT uses flashy camera techniques to tell an unsettling story about one man's struggle against unstoppable corruption. Taking a break from horror films, the master director turned his interests in technology and voyeurism toward more politically loaded subject matter at the dawn of the Reagan era; the film's red, white and blue mise-en-scène, 'Liberty Day' celebration climax, and conspiracy surrounding political "dirty tricks" suggest that American politics are still rotten. Obviously, the plotline is a wild mix of elements from key events of then recent history. Jack's elaborate view of the conspiracy, the filming of the crash and targeting of witnesses all carry echoes of the JFK assassination and rampant conspiracy theories that followed (a phenomenon satirized by De Palma in "Greetings").

ABD USA

YARALI YÜZ

SCARFACE

Yönetmen Director: *Brian De Palma* **Senaryo** Screenplay: *Brian De Palma* **Görüntü Yön.** Cinematography: *John A. Alonzo* **Kurgu** Editing: *Jerry Greenberg* **Müzik** Music: *Giorgio Moroder* **Oyuncular** Cast: *Al Pacino, Steven Bauer, Michelle Pfeiffer, Mary Elizabeth Mastrantonio, Robert Loggia, Miriam Colon, F. Murray Abraham, Paul Shenar, Harris Yulin, Arnaldo Santana* **Yapımcı** Producers: *Martin Bregman & Peter Saphier* **Yapım** Production Co.: *Universal* **Dünya Hakları** World Sales: *UIP* **Kaynak** Print Source: *Carlotta Films*

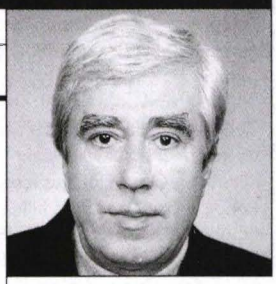
1983 / 35 mm. / **Renkli** Color / *170'*

■ Zorluklarla geçen iki yapım yılından sonra, De Palma'nın YARALI YÜZ'ü 1983'te gösterime girmiş ve böylece ünlü yönetmen daha önce hiç araştırmadığı bir türe, Amerikan gangster filmine adım atmıştı. Bu film onun için başka bir anlamda da ilkti: yıldızını (bu filmde Al Pacino'ydu) sergilemek için tasarlanmış bir film için işbirliği yapan bir ekibin parçası olmuştu. YARALI YÜZ aynı zamanda yönetmenin önceki filmlerine göre bir üslûp değişikliğini de haber veriyordu: burada, gerilim filmleri "Dressed to Kill / Öldürmeye Hazır" ve "Carrie / Günah Tohumu"ndakinin aksine, görsel anlatım üzerinde değil, öykü ve karakter üzerinde yoğunlaşmıştı. Ama yine ortaya çıkan, De Palma sinemasının insanları bölen doğasının tipik bir örneğiydi; çoğu kişi filme onun kişisellikten en uzak çabalarından birinin ürünü olarak bakarken, diğerleri bunu etkisi hissedilecek bir başyapıt saydı. İlk görüş, temel bir savdan kaynaklanıyordu: bu, daha önce ve sonraki De Palma kahramanlarının aksine, Tony Montana'nın öykü akışı boyunca tehdit altında kalacak ya da kaybolacak pek az iç erdeme sahip olduğu savıydı. Küba'dan sürgün edilmiş bir mahkûm olarak Miami yeraltı dünyasına, insanın korkuyla karışık bir hayranlıkla izlediği bir iktidar ve maddi servet hırsıyla giriyordu. Süratli bir yükseliş ve düşüş baştan itibaren garanti olduğu için, De Palma'nın insan açgözlülüğünün sonsuz potansiyelini yansıtmaktaki becerisi, izleyicinin yerine mıhlanmasına yetmişti.

■ After two difficult years in the making, De Palma's SCARFACE appeared in late 1983, marking the director's entry into territory he hadn't previously explored – the American gangster film. It was also a first for him in another sense; here he was part of a collaborative team on a picture designed to showcase its star, in this case Al Pacino. SCARFACE also represented a change in style from his earlier films as he concentrated on story and character rather than the visual dramatics seen in his chillers "Dressed to Kill" and "Carrie". In a situation typical of the often divisive nature of the director's work, many people would come to see the result as one of his least personal efforts, while others consider it an influential masterpiece. The first view stems from one basic argument: that unlike De Palma protagonists before and since, Pacino's Tony Montana has few inner virtues to be threatened or lost in the course of the story. A convict expelled from Cuba, he enters Miami's underworld with a lust for power and material wealth that one witnesses more in awe than in empathy. Since a quick rise and fall is assured from the start, De Palma's skill at portraying the outrageous potential of human greed is enough to keep the audience hooked.

TÜRKİYE TURKEY

ZEKİ ÖKTEN

■ 1941 İstanbul doğumlu Zeki Ökten Haydarpaşa Lisesi mezunudur. Öğrencilik yıllarında tiyatro çalışmalarına başlar. Ama gönlü sinemadadır. Ve 1961 yılında bu düşünü gerçekleştirip, Nişan Hançer'in yönettiği "Acı Zeytin" filminde yönetmen yardımcılığı yaparak Yeşilçam'a ilk adımlarını atar. Lütfi. Ö. Akad, Halit Refiğ, Memduh Ün ve ağırlıklı olarak Atıf Yılmaz, yönetmen yardımcılığı yaptığı ustalarıdır. Ökten, 1963'de ilk filmini çeker. Adı "Ölüm Tuzağı"dır. Ne var ki bu ilk deneme bir "Zeki Ökten filmi" olmadığı gibi hazır da değildir. Ve dönemin koşulları içinde bu "ilk film" sıradanlığı aşamaz. Birkaç yıllık birikimi de henüz yeterli değildir. Zeki Ökten ancak daha sonraki yıllarda ustalığını kanıtlayacaktır.

Ökten, sinema yaşamının "unutulmuş" ya da "dışlanmış" bir filmi olarak kalan bu ilk denemesinin ardından, asistanlığını sürdürmek zorundadır. Dokuz yıl süren ikinci asistanlık döneminden sonra 1972'de çevirdiği "Kadın Yapar"la tekrar yönetmenliğe döner ve bu kez dikkati çeker. Arada birkaç piyasa işi ısmarlama filme imza atsa da 1973'te yönettiği "Bir Demet Menekşe", Zeki Ökten'in küçük bir "çıkış filmidir". Bu başarıda senaryocu olarak Selim İleri'nin de katkısı inkâr edilemez. Yalın ve duyarlı bir aşk öyküsü üzerine kurulu film, bazı yönleriyle eleştiriler alsa da akıcı anlatımı ve içerdiği toplumsal bakış açısıyla yeni bir yönetmenin gelişini müjdelemiştir. Özellikle de film karelerine geçen duyarlılık, Zeki Ökten sinemasının gelecekteki "ip uçları"ndan birini oluşturacaktır.

Lütfi Ö. Akad, Metin Erksan, Atıf Yılmaz, Osman F. Seden, Memduh Ün ve Halit Refiğ kuşağından sonra gelen "ikinci yeni kuşak sinemacıları"ndan biridir Zeki Ökten. Dönemin koşullarına teslim olmadan, kendini yenileyerek bu doğrultuda dikkatli bir iz sürmektir amacı. "Askerin Dönüşü" (1974), "Sürü" (1978), "Düşman" (1979) gibi filmlerinde gerçekçi bir bakış açısını benimserken, Kemal Sunal'ın oyuncu olarak yer aldığı "Kapıcılar Kralı" (1976), "Çöpçüler Kralı" (1977), "Faize Hücum" (1982) gibi filmlerinde sosyal eleştiriyi güldürü formatına başarıyla yerleştirir.

"Kapıcılar Kralı" ve "Çöpçüler Kralı" gibi Kemal Sunal güldürüleri, ilk tahlilde popülizme dayalı deneyler olarak görülse de her iki film, içten içe toplumsal bir yaşam biçiminin izlerini taşır. Anlattığı bizden insanların öyküleridir. Bu toplumsal güldürülerle ağırdan ağıra bir yol alsa da bir gün hedefi 12'den vuracaktır. İşte "Sürü" hedefe atılan ilk yaman kurşundur. Gerçekten "Sürü", yalnızca Zeki Ökten'in değil, Türk Sineması tarihinin de "başyapıt"larından biridir. Bir deli nehir gibi akan senaryosunu Yılmaz Güney yazmıştır, ama yaratıcısı da Zeki Ökten'dir. "Sürü", genel yapısı içinde bir ekip çalışmasıyla da sinemamızın ilginç örneklerinden biri sayılır. Ama altı çizilmesi gereken temel başarısı "Sürü"nün ulusal kaynaklardan yola çıkıp, evrensel bir boyut kazanmasıdır. Yurtdışında da dikkat çeken bu filmle birçok önemli uluslararası festivale katılır ve toplam 11 ödül alır.

Zeki Ökten, Yılmaz Güney işbirliği sonucu sinema yaşamının en verimli dönemine girer. Ve Güney'in senaryosundan çektiği "Düşman" da bu birlikteliğin ikinci büyük başarısıdır. Yurtdışında ada ilgi gören "Düşman" bir "nehir roman" gibidir. Ecran dergisi yazarı Fransız eleştirmen Marcel Martin'e göre, "belgesel çekimlerin ve mizansenlerin güçlülüğü nedeniyle müthiş bir yapıt ortaya çıkmış"tır.

Bu ortak çalışmaların ardından, Zeki Ökten başarılarını bu kez bağımsız bir yönetmen olarak sürdürür: 1982'de "Faize Hücum"la, 1984'te "Pehlivan"la... "Sürü" ve "Düşman"da olduğu gibi bu iki filminde de kullandığı insan malzemesini, bir "yok oluş" ya da bir "tükeniş" teması üzerine kurduğu görülür. "Faize Hücum"la (1982) Antalya Film Festivali'nde En İyi Film ve En İyi Yönetmen ödüllerini alır. "Pehlivan"la birçok uluslararası ödülün yanısıra, İstanbul Film Festivali'nin Üstün Başarı Ödülü'nü kazanır. 1988 yılında yaptığı "Düttürü Dünya"dan sonra yönetmenliğe ara verir. 1995'te çektiği kısa öykülü filmi "Hep Aynı"da ise iki kuşağın çatıştığı aile yaşamını ilginç gözlemlerle sergilerken, yeni bir başarıya daha imzasını atar. İddiasız, ama bir yaşam gerçeğiyle

Filmleri
Filmography

1963 Ölüm Tuzağı *Death Trap*
1972 Kadın Yapar *Woman Does It*
Kırık Hayat *Broken Life*
1973 Ağrı Dağı'nın Gazabı *Wrath of Mount Ararat*
Bir Demet Menekşe *A Bouquet of Violets*
Bitirim Kadeşler *Dandy Brothers*
Bitirimler Sosyetede *Dandy Brothers in High Society*
Vurgun *Bends*
1974 Askerin Dönüşü *Return of the Soldier*
Boşver Arkadaş *Don't Mind It My Friend*
Hasret *Longing*
1975 Hanzo *Redneck*
Kaynanalar *Mother-in-laws*
Pisi Pisi *Kitty Kitty*
Şaşkın Damat *Silly Groom*
1976 Kapıcılar Kralı *King of Porters*
Ne Umduk Ne Bulduk *What We Expected, What We Got*
1977 Çöpçüler Kralı *King of Dustmen*
Sevgili Dayım *My Dear Uncle*
1978 Sürü *The Herd*
1979 Düşman *The Enemy*
1982 Faize Hücum
Rush on Interest
1984 Pehlivan *The Wrestler*
1985 Ses *The Voice*
1986 Davacı *The Plaintiff*
1987 Yoksul *The Poor*
1988 Düttürü Dünya *The Queer World*
1995 Hep Aynı *Always the Same* (short kısa film)
1999 Güle Güle *Raindrop*
2002 Gülüm *My Rose*

bütünleşen içtenlikli bir küçük denemedir "Hep Aynı". Zeki Ökten'in de yaşam gerçeği, "hep alçakgönüllü" olmak değil midir?

Belli aralıklarla, soluk alarak, dinlenerek ve seçmeci bir tavırla sinema yaşamını sürdüren Ökten'in yine içsel dünyaları kendine özgü bir duyarlılıkla sergilediği "Güle Güle" (1999) ve "Gülüm" (2002), son dönem filmleridir şimdilik, ve "son tahlil"de şu bir gerçektir ki: Zeki Ökten, yıllardır alıştığımız demagog yönetmenlerden değildir. Medyatik ise hiç değildir... Yaptığı bunca olumlu işe karşılık öne çıkmaktan kaçınan, içe kapanık dünyasıyla suskun, ama yalnızca filmleriyle konuşan bir yönetmendir o.

Agâh Özgüç

■ Born in Istanbul in 1941, Zeki Ökten is a graduate of the Haydarpaşa High School. He started working in theater when a student but his heart was in films. In 1961 he realized his dream, when he entered Yeşilçam (Turkish Hollywood) as assistant to director Nişan Hançer in the film "Acı Zeytin / Bitter Olive". The masters he has worked with as assistant are Lütfi. Ö. Akad, Halit Refiğ, Memduh Ün, and, in particular, Atıf Yılmaz. Ökten directed his first feature film, "Ölüm Tuzağı / Death Trap", in 1963. However, it didn't prove to be "A Zeki Ökten film"; obviously, he was not ready yet. In the circumstances of the period, this "first film" couldn't surpass being ordinary. His accumulation of only a few years of experience was not sufficient yet. Zeki Ökten would only prove his craftsmanship in the years to come.

After this first try, fated to be a "forgotten" or "outcast" film of his movie career, Ökten had to continue working as an assistant. His second stint as assistant director took nine years and in 1972 he returned to directing with "Kadın Yapar / Woman Does It" and this time it drew attention. Even though he would shot some commercial movies made on order in between, "Bir Demet Menekşe / A Bouquet of Violets" he directed in 1973 was a small "breakthrough" for Zeki Ökten. Selim İleri's share in this success as screenwriter cannot be denied. Even though the film, based on a stark and sensitive love story, could be subject to some criticism in some aspects, it had heralded the arrival of a new director with its smooth narration and its social point of view. Especially with the sensitivity that transferred to the frames, which would come to be a "clue" of Zeki Ökten's cinema in the future.

Zeki Ökten is one of the "second generation new filmmakers", coming after the generation of Lütfi Ö. Akad, Metin Erksan, Atıf Yılmaz, Osman F. Seden, Memduh Ün and Halit Refiğ. His aim was to trace a careful trail in this direction without submitting to the conditions of the period. While having adopted a realist point of view in films like "Askerin Dönüşü / Return of the Soldier" (1974), "Sürü / The Herd" (1978), "Düşman / The Enemy" (1979), in others like "Kapıcılar Kralı / King of Porters" and "Çöpçüler Kralı / King of Dustmen", in which Kemal Sunal stars, and ""Faize Hücum / Rush on Interest", he succeeded to endow the format of comedy with social criticism.

Even though Kemal Sunal comedies like "King of Porters" and "King of Dustmen" may seem like experiments on populism at the first look, both films in fact carry the traces of a social way of life. What they are telling are stories about people like us. Ökten would finally hit the target with these two films, even though he progressed slowly. And it's "The Herd" which was the first frightfully good bullet aimed at the target. "The Herd" is in fact not only a masterpiece of Zeki Ökten, but one of the "masterpieces" in the history of Turkish cinema. Its script flowing like a wild river was written by Yılmaz Güney, but its creator is Zeki Ökten. The film was considered to be the product of team work in general, which proved to be a remarkable example for our cinema. However, the essential accomplishment that must to be underlined is the fact that "The Herd" sets off from national sources and gains a universal dimension. Ökten participated in many major international festivals with this film that had also drawn attention abroad and took a total of 11 awards.

Zeki Ökten entered the most fruitful stage of his career as a result of his collaboration with Yılmaz Güney. "Düşman / The Enemy" which he had made from the script of Güney, was the second successful result of this collaboration. Also appreciated abroad, "The Enemy" is like a "river novel". According to French critic Marcel Martin, writing in the Ecran magazine, "a formidable work has been made due to the documentary shots and the power of the mise-en-scene."

After these collaborations, Zeki Ökten moved on to succeed as an independent director. In "Faize Hücum / Rush on Interest" (1982) and "Pehlivan / The Wrestler" (1984), he builds his human material on themes of "disappearance" or "exhaustion". He received the awards for Best Film and Best Direction in the Antalya Film Festival with "Faize Hücum / Rush on Interest" (1982). As for "The Wrestler", it won the Accomplishment Award of the Istanbul Film Festival, in addition to many international awards. After "Düttürü Dünya / The Queer World" of 1988, Ökten took a break in directing. In his short episode, titled "Hep Aynı / Always the Same", in an omnibus film that he made in 1995, he yet again attained success, displaying the family life of two conflicting generations. "Always the Same" is an unpretentious but sincere, small experiment at integration with the truth of life. And isn't it a truth of life for Zeki Ökten to "always be modest"?

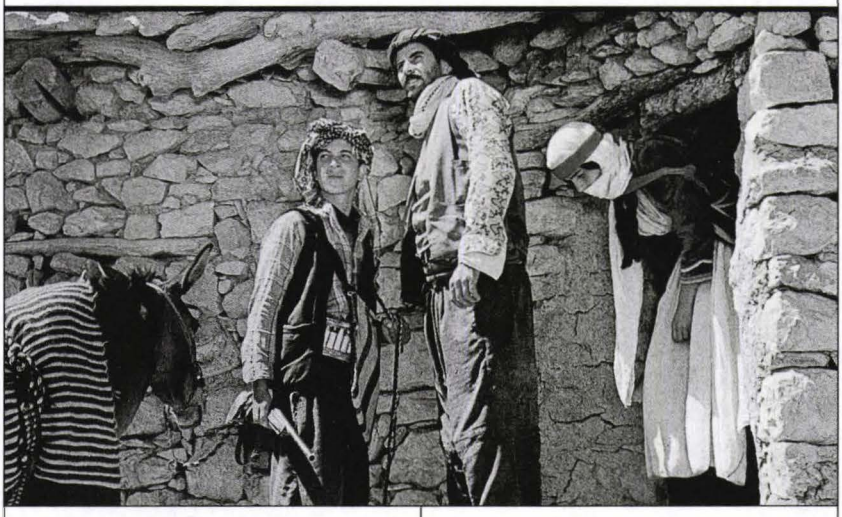
Zeki Ökten, continuing his career with certain intervals, stopping to take a breath, resting and with an eclectic attitude, has of late made two films, "Güle Güle / Raindrop" (1999) and "Gülüm / My Rose" (2002), in which he displays interior worlds with his own peculiar brand of sensitivity. In the final analysis we can say that Zeki Ökten is not one of those demagogue directors we have become familiar with for years, and he's not self-promoter at all. In spite of all the positive work, he's a director who avoids sticking out, silent in his introverted world, who only speaks through his films.

Agâh Özgüç

TÜRKİYE TURKEY

SÜRÜ

THE HERD

Yönetmen Director: *Zeki Ökten* **Senaryo** Screenplay: *Yılmaz Güney* **Görüntü Yön.** Cinematography: *İzzet Akay* **Kurgu** Editing: *Özdemir Artan* **Müzik** Music: *Zülfü Livaneli* **Oyuncular** Cast: *Tarık Akan, Melike Demirağ, Tuncel Kurtiz, Şenel Gökkaya, Levent Yalman, Savaş Yurttaş* **Yapımcı** Producer: *Yılmaz Güney* **Yapım** Production Co.: *Güney Filmcilik A.Ş.* **Dünya Hakları** World Sales: *Güney Filmcilik A.Ş.*

1979 / 35 mm. / **Renkli** Color / *125'*

■ "Konuş benimle Berivan, konuş artık" diye yalvarır acı içindeki Şivan, suskun, güzel karısına. Şivan o kadar umutsuzdur ki karısını dövmeye başlar... Aşkları onları dış dünyadan tümüyle koparmış, aileleri arasındaki kan davası onları kendi kabileleri içinde bile yabancı kılmıştır. Berivan evlenince, Şivan'ın ailesine katılmışsa da, gururlu ve inatçı bir insan olan Şivan'ın babası Hamo, Berivan'ın ailesi ile kendi ailesi arasında barışın sağlanmasının olanaksız olduğuna inanmaktadır. Üstelik Berivan üç çocuk düşürmüştür ve üç aydan beri de hiç konuşmamaktadır. Hamo'nun koyunlarının satılabilmesi için, Türkiye'nin doğusundan trenle Ankara'ya getirilmeleri gerekmektedir. Bu iş için, Hamo'nun üç oğluna da gereksinimi vardır. Bunlardan en büyüğü Şivan'dır; sonra saralı Abuzer ve onaltı yaşındaki Silo gelir. Şivan, Berivan'ı da birlikte götürmek koşulu ve 10.000 TL. karşılığında bu yolculuğu yapmayı kabul eder. Amacı, kente ulaştığında Berivan'ı doktora göstermektir. Hamo'nun bu isteği kabul etmekten başka çaresi yoktur. Serüvenli yolculuk sırasında birçok koyun ölür, birkaçını da trene saldıran haydutlar alır gider. Sürüdeki koyunların sayısı çok azalmış, onlara eşlik edenler de bitkin bir şekilde Ankara'ya varmışlardır. Hamo, koyunların tümü gelmediği için oğluna vermesi gereken parayı vermek istemez. Şivan aşireti terkeder; yabancısı olduğu bu kentte karısına iyileşmesi için doktor, kendisine de iş arar...

■ "Speak to me, Berivan, speak, say a word to me!" Şivan begs his suffering, silent and beautiful wife. In his desperation he begins to beat her... Through their love they have become the loneliest people in the world, for they are strangers in their own clan, on account of family feuds originating in turn in tribal enmity. Although Berivan has come as a bride into Şivan's family, Hamo, Şivan's father, proudly and obstinately refuses to believe that there could ever be peace between his and Berivan's family. Furthermore Berivan has three times given birth to a dead child, and ceased talking three months ago. Hamo's sheep must be transported by rail to Ankara, where they are to be sold. Hamo needs all his sons for this operation – Şivan, the oldest; Abuzer, an epileptic; and Silo, aged 16. Şivan's condition for going along is that he can take Berivan with him and receives 10.000 Lira. Şivan wants to take Berivan to a doctor in the town. The old man has to consent because he has no other choice. Several sheep die on an adventurous journey, even bandits attack the train and steal some sheep. Much reduced, the herd arrives in Ankara. Hamo does not want to pay his son the whole sum because he has not received all the sheep. Şivan leaves the tribe and starts looking for a job and a doctor for his wife in this unfamiliar city...

TÜRKİYE TURKEY

PEHLİVAN

THE WRESTLER

Yönetmen Director: *Zeki Ökten*
Senaryo Screenplay: *Fehmi Yaşar*
Görüntü Yön. Cinematography: *Hüseyin Özşahin* **Kurgu** Editing: *Nevzat Dişiaçık* **Müzik** Music: *Tarık Öcal*
Oyuncular Cast: *Tarık Akan, Meral Orhonsay, Yaman Okay, Yavuzer Çetinkaya, Erol Günaydın, Tuluğ Çizgen, Orhan Çağman* **Yapımcı** Producer: *Şeref Gür* **Yapım** Production Co.: *Şeref Film* **Kaynak** Print Source: *Mimar Sinan Üniversitesi, Sinema-TV Merkezi*

1984 / 35 mm. / **Renkli** Color / *95'*

■ Karısı, iki çocuğu ve yaşlı babasıyla birlikte yaşamakta olan Bilal ailesinin geçimini sağlayabilmek için Libya'ya işçi olarak gitmek istemektedir. Ancak bir türlü sırası gelmez ve baba mesleği olan yağlı güreşlerde şansını denemeye karar verir. Kırkpınar'daki yağlı güreşlere katılmak üzere hazırlıklara başlar. Kısa bir süre içinde bu işin de parasız yapılamayacağı anlaşılır. Almanya'dan gelen bir yakını Bilal'e yardımcı olur ve ona para sağlar. Ancak yağlı güreşlere hile karışmakta, pehlivanlık mesleği de pek çok şey gibi giderek yozlaşmaktadır...

■ Bilal, who lives with his wife, his two children and his old father, wants to go to Libya in order to earn a livelihood for his family. However, his turn never comes and he decides to try his chance in oil wrestling, like his father did before him. But he soon learns that it also requires money. A friend arriving from Germany helps Bilal and finds him the money he needs. However, fraud hes entered oil wrestling and there is corruption in the career of the wrestler as in many other things...

TÜRKİYE TURKEY

DÜTTÜRÜ DÜNYA

THE QUEER WORLD

Yönetmen Director: *Zeki Ökten* **Senaryo** Screen play: *Unsur Bugay* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Aytekin Çakmakçı* **Müzik** Music: *Tarık Öcal* **Oyuncular** Cast: *Kemal Sunal, Jale Aytaç, Erdal Gülver, Ayberk Çölok, Cezmi Baskın, Orhan Çağman* **Yapımcı** Producer: *Şeref Gür* **Yapım** Production Co.: *Şeref Film* **Dünya Hakları** World Sales: *Şeref Film*

1988 / 35 mm. / **Renkli** Color / 95'

■ Mehmet, Ankara'da, geceleri pavyonda klarinet çalarak hayatını kazanmaktadır. Akşamları işe gitmekte, sabahın erken saatlerinde bir gecekondu mahallesindeki evine dönmektedir. Mehmet'in karısı, lisede okuyan kızı, geri zekalı oğlu ve küçük kızı ile yaşadığı bu ev, sahibi olan kayınpederi tarafından müteahhite verilmiştir ve evin bir an önce boşaltılması istenmektedir. Mehmet, bir taraftan ev aramaya, bir taraftan da para biriktirmeye çalışır. Ama asıl umudu bir gün kaset yapacağına inandığı besteleridir. Bu arada, bir an önce evin boşaltılmasını isteyen kayınbiraderi, Mehmet'e yardım etmek istediğini ve onun için bir iş bulduğunu söyler. Aslında Mehmet bu adama güvenmemektedir, ama işi kabul eder. Ertesi sabah evine döneceğine, kayınbiraderiyle işe giderler. Bir çakmak tamir tezgahının başında duracaktır. Mehmet burada çalışmaya başlar. Gece, gündüz çalışmak zor olsa da dişini sıkmaktadır. Ama bir sabah geldiğinde, tezgahının başında bir başka adam bulur... Çok geçmeden kayınbiraderi ikinci bir iş haberiyle gelir. Bu seferki bir inşaat işidir. Mehmet akşamdan 'eskileri' hazırlayıp ertesi sabah inşaata gider. Ama bu iş Mehmet'e göre çok ağır ve usta işidir. Bir süre sonra oradan da kovulur. Bu arada müteahhit, kayınbiraderi aracılığıyla iyice sıkıştırmaktadır. Mehmet'in yapabileceği bir şey yoktur...

■ Mehmet earns his living by playing clarinet at nights, in a pub in Ankara. He works at nights and returns to his home in the slums early in the mornings. Mehmet's house, which he shares with his wife, his highschool student daughter, his retarded son and his little daughter is given to a contractor by his father-in-law who owns the house and Mehmet is expected to leave the house at once. Mehmet tries to find a lodging and to save money. Yet down at heart he expects to make the cassette recording of the pieces he had composed. Meanwhile his brother-in-law, who wants Mehmet to evacuate the house as soon as possible, finds him a new job. Though Mehmet doesn't trust him, he still accepts the job. The following morning he goes after the new job with his brother-in-law. He is expected to stand behind a table to mend lighters. Though he finds it very difficult to work day and night, he urges himself to do so. Yet in one of the mornings, as he comes to his daytime job, he finds another man behind the table... In a short while his brother-in-law appears with a new proposal. This time, he is expected to work in a construction site. Though Mehmet tries to survive, he is finally fired, for the job requires craftsmanship which he lacks. Meanwhile the contractor is urging him to leave the house through his brother-in-law and there is nothing Mehmet can do...

TÜRKİYE TURKEY

GÜLÜM

MY ROSE

Yönetmen Director: *Zeki Ökten*
Senaryo Screenplay: *Fatih Altınöz*
Görüntü Yön. Cinematography: *Ertunç Şenkay* **Kurgu** Editing: *Nevzat Dişiaçık* **Müzik** Music: *Melih Kibar*
Oyuncular Cast: *Tarık Akan, Ökan Bayülgen, Rutkay Aziz, İdil Fırat, Nebahat Çehre, Sümer Tilmaç, Kıvanç Yeniay, Güler Ökten* **Yapımcı** Producer: *İsmet Kazancıoğlu* **Yapım** Production Co.: *Film Pop Filmcilik* **Dünya Hakları** World Sales: *Film Pop Filmcilik*

2003 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 107'*

■ Ali Bey 65 yaşlarında mütevazı bir yaşam süren, kendi halinde, duygularını kolayca dışa vuramayan ama bildiğinden de şaşmayan inatçı biridir. Eşi Sevim Hanım, kızları Gül'ün beklenmedik ölümünden sonra evi terk etmiş ve ağabeyi Hasbi'nin yanına yerleşmiştir. Oğlu Sinan ile gelini Aslı'nın yakın bir gelecekte çocuk sahibi olmayı düşünmemeleri, en azından böyle bir planları olmayışı, Ali Bey'in yalnızlığını daha da kamçılamaktadır. Onun bu durumu en çok dünürü Salim Bey'in eşi Neşe Hanım'ı üzmektedir. Sinan, iyi bir eğitim almış karizmatik biridir. İş dünyasında iyi bir kariyer yapmış ve yazdığı "Mutluluğun 66 Yolu" adlı kitap geniş sükse yaratmıştır. Eşi Aslı da başarılı bir iş kadınıdır, ancak Sinan'ın kendisini ihmal etmesinden şikayetçidir. Beş yıldır evli olan çiftin aralarındaki uçurum gün gittikçe büyümektedir. Hepsinin yüreğinin derinliklerinde gizlediği bir sırrı vardır aslında. Çocuklarını evlendirerek torun beklentisi içine giren bu iki aile, hiç ummadıkları gerçeklerle yüz yüze gelirler. Hayat eski kuşağın bilmediği bir yönde akmaktadır. Değişen toplumsal ilişkiler ve kuşaklar arası çelişkiler ekseninde iki aile, mutluluğa giden yeni bir ortak yol bulma çabasına girerler.

■ Mr. Ali, an unpretentious man of 65 who leads a modest life, cannot easily express his feelings but is also a stubborn one, going his way no matter what. His wife Mrs. Sevim has left the house after the unexpected death of their daughter Gül and has settled with her older brother Hasbi. The fact that his son Sinan and his daughter-in-law Aslı don't consider having a child in the near future, or at least don't plan it, intensifies his loneliness. This state of his most of all worries Mrs Neşe, the wife of his in-law Mr Salim. Sinan is a charismatic young man with a good education. He has had a good career in the business world and his book "66 Ways to Happiness" has enjoyed extensive success. His wife Aslı is also a prosperous business woman. However, she complains of Sinan neglecting her. The gap between the couple, who have been married for five years, deepens day by day. In fact, they each have a secret in the depth of their hearts. These two families who have married their offspring to each other and begun to expect grandchildren come face to face with realities they least expect. Life is flowing in a direction not known to the old generation. On the axis of altered social relations and contradictions between generations, the two families attempt to find a new common path to happiness.

TAYVAN TAIWAN

EDWARD YANG

■ Edward Yang dünyanın en yetenekli ama filmleri en az görülen sinemacılarından biri olmak gibi enteresan bir konuma sahiptir. Filmleri toplumsal dönüşümün karmaşasını, kaygısını ve saf güzelliğini anlatır. Yang ayrıca karakterlerinin yaşamlarının, onlardan daha büyük, daha az görünür olan toplumsal değişimi temsil etmesini sağlayarak makrokozmik ile mikrokozmik olanı denkleştirir. Hou Hsiao-hsien ve Tsai Ming-liang ile birlikte, belki de bugün dünyadaki en parlak sinema hareketi olan Tayvan Yeni Dalga'sının en görünür çehrelerinden biridir.

Yang filmlerinin hepsinde modernleşen Tayvan toplumunu ahlâki bir merceğin altında inceler. Batı'nın ticari ahlâkdışılığına kuşkuyla yaklaşan ve onun Doğu kültürleri üzerindeki denge bozucu etkilerinin son derece farkında olan yönetmen, küreselleşen bir ekonomide Konfüçyüsçülük gibi geleneksel felsefelerde ise daha da az gelecek vaadi görür. Yang'ın filmleri bir taraftan geçmiş ile bugünü incelerken, bir taraftan da Tayvan'ın belirsiz geleceğine ihtiyatla göz atar.

Edward Yang 6 Kasım 1947'de, Çin'de, Şangay'da doğdu. İki yaşındayken ailesi Şangay'dan Tayvan'a taşındı. Yıl 1949'du, kıta Çin'inde komünistlerin Çeng Kay Şek'in Milliyetçileri'ne karşı zafer kazanmasının hemen sonrasıydı. Yang çocukluğunu Taipei'de geçirdi. Genç yaşta, Japon çizgi romanlarında kendine bir ilham kaynağı buldu ve çok geçmeden kendi de çizmeye başladı. Tayvan'da mühendislik okuduktan sonra ABD'deki Florida Üniversitesi'ne girdi. Yang burada elektrik mühendisliği okudu, bu arada Amerika'daki ilk enformasyon teknolojisi programlarından olan Enformasyon Araştırmaları Merkezi'ne de kayıtlıydı. Florida'da lisansüstü diploması aldıktan sonra, doktora yapma fırsatını geri çevirerek Güney California Üniversitesi'nin (USC) prestijli sinema okuluna girdi. Yang USC'da yalnızca bir sömestr dayanabildi. Bu konuda şöyle demiştir: "Tamamen yeteneksiz olduğumu keşfettim. Sinema işine girmek için gereken şeyler bende yoktu, ben de bıraktım. Bu rüyanın peşinden gitmemem gerektiğini, çünkü gereken niteliklere sahip olmadığımı anladım." Bunun yerine Yang, Tayvan'dan ayrılan ailesiyle birlikte Seattle'a yerleşti ve orada, mikrobilgisayarlarla ilgili bir savunma işine odaklanmış bir araştırma laboratuarında çalışmaya başladı. Bu işte başarılı olmasına karşın tatminsizlik içindeydi ve yeniden sinemacılığı deneme arzusu giderek artıyordu. Seattle'da sanat filmleri gösteren bir repertuar sinemasında tesadüf eseri Werner Herzog'un "Aguirre, Wrath of God / Aguirre, Tanrının Gazabı"nı (1972) izlemesinin sonucunda, sinema okulu ona pek bir şey öğretememiş olsa da, dünya sinemasının klasikleri üzerine kendini eğitmesinin ona sinemacılıkta bir geleceğe sahip olması için gerekli temeli sağlayacağı yönünde güçlü bir hisse kapıldı. Yang'ın sinemaya ilgisi tazelenmişti, ama ilk fırsatını elde etmesi için üç yıl beklemesi gerekecekti. Bir arkadaşı Yang'dan onun için bir senaryo yazmasını isteyince, "The Winter of 1905 / 1905 Yazı"nın (1981) temelleri atılmış oldu. Yang senaryo üzerinde çalışmak için Tayvan'a döndü, daha sonra yapımda da yardımcı oldu. Bu filmin tamamlanmasının ardından Yang, aralarında beğeni kazanmış "11 Women / 11 Kadın"ın "Floating Weeds / Dalgalanan Otlar" adlı bölümünün de bulunduğu bir dizi televizyon şovunu yazıp yönetme teklifi aldı. Asıl çıkışını ise, Yeni Tayvan Sineması'nın başlangıcını müjdeleyen dönüm noktası sayılan çok bölümlü film "In Our Time / Bizim Zamanımızda"nın (1982) bir parçası olan yarım saatlik "Expectations / Beklentiler"i yönettiğinde gerçekleştirdi.

Yine bir Yeni Kuşak Tayvan yönetmeni olan Hou Hsiao Hsien gibi, Yang'ın filmleri de Tayvan'ın can çekişmekte olan film endüstrisine görülmemiş derecede olgunluk ve canlılık aşılamıştır. Ancak, Hou'nun filmleri büyük ölçüde ülkenin pitoresk kırsal kesiminde geçerken, Yang kent yaşamının barındırdığı baskıların ve belirsizliklerin portrelerini yaratmıştır. Yönetmenin kariyeri dört belirgin döneme ayrılır: ilk döneminin kent filmleri ["That Day, on the Beach / O Gün, Kumsalda" (1983), "Taipei Story / Taipei Hikâyesi" (1984), "The Terrorizers / Teröristler" (1986)], dönem filmleri ["A Brighter Summer Day / Daha Aydınlık Bir

Filmleri
Filmography

1981 *Fuping* Dalgalanan Otlar (TV)
1982 *Zheuang* (an episode in four-part film "Guangyin de gushi / In Our Time") Beklentiler (dört bölümlü "Guangyin de gushi / Bizim Zamanımızda"da bir bölüm)
1983 *Haitan de yitian* O Gün, Kumsalda
1985 *Qingmei zhuma* Taipei Hikâyesi
1986 *Kongbu fenzi* Teröristler
1991 *Gulingjie shaonian sharen shijian* Daha Aydınlık Bir Yaz Günü
1994 *Duli shidai* Konfüçyüsçü Bir Karmaşa
1996 *Majiang* Domino
2000 *Yi Yi* Bir, İki

Yaz Günü" (1991), "Beklentiler"], hicivler ["A Confucian Confusion / Konfüçyüsçü Bir Karmaşa" (1995), "Mahjong / Domino" (1996)] ve çok karakterli bir panorama olan başyapıtı "Yi Yi / Bir, İki" (2000) ile başlayan yeni bir dönem. İlk üç filmi Michelangelo Antonioni filmlerinin ölçülü temposunu ve üstü kapalı anlamlarını çağrıştırırken, aynı zamanda karmaşık anlatı yapıları, geri dönüşler, dış sesler, uzun planlardan yararlanır ve ekranın dışında kalan alanı da kullanırlar. Bu ilk dönem filmlerinde, karakterleri Batı ikonlarıyla dolmuş, kültürel açıdan köklerinden koparılmış bir kent coğrafyasına anlam verme mücadelesindedirler.

Yang'ın üzerinde yönetmen olarak belirgin bir kontrole sahip olduğu ilk film, "That Day, on the Beach / O Gün, Kumsalda" (1983) idi. Bu film, anlatı yapısına yönelik modernist bir kaygıdan, Tayvan'ın geleneksel değerler ile Batı değerleri arasında bir noktada bulunan benzersiz konumuyla uğraşmaya kadar, Yang'ın meslek yaşamının geri kalanında da kendini gösterecek birçok tasarın temsilcisiydi. Burada Yang'ın bakışı umutsuz ile komik arasında gider gelir ve kendini yeniden tanımlama sürecinin tam ortasında bulunan, eski ile yeni arasında uygun bir denge sağlamak için çabalayan bir toplumu gözler önüne serer. "O Gün, Kumsalda" ayrıca Yang'ın daha sonra meslek yaşamında birçok kez tekrar ettiği bir şeyin, Tayvan'ın çağdaşlaşma yolculuğunu âşık çift ve aileden oluşan ikiz süzgeçlerden geçirme yönündeki çabasının da ilk örneğini teşkil eder. Yang tekrar tekrar, büyük bir değişim içindeki Tayvan toplumuna dair düşüncelerini çift ve aile suretlerine iliştirir. Elbette, filmlerinde hem çift hem de aile birbirlerinden uzağa sürüklenirler, kontrollerinin dışındaki süreçler sebebiyle kişilerin aralarında bir mesafe oluşur.

Yang'ın sanatçılığı, bir sonraki filmi "Taipei Story / Taipei Hikâyesi" (1985) ile önemli bir sıçrama gerçekleştirdi. Bu filmde imgelerde daha büyük bir akışkanlık, ses ile görüntüyü ilişkilendirmede daha üstün bir hüner sergilenir. Uzun süredir beraber olan ama yavaş yavaş birbirlerinden uzaklaşan Lon ve Chin'in, filmin merkezinde yer alan ilişkisi, Tayvan'ı avucuna almış büyük değişimlerle uygun biçimde ve yakından bağlantılandırılır. Yang tekrar tekrar otoyol trafiği, vinçler, inşaat ve modern elektronik araç gereçler gibi görüntülere döner, sanki bu süreçlerle sorunlu sevgili ilişkisi arasındaki bağıntıyı göstermek ister. Eski bir İkinci Lig beyzbol oyuncusu olan Lon (ünlü yönetmen Hou Hsiao-hsien), bir giyim mağazasında çalışır, gençliğindeki şöhretiyle hesaplaşır ve uzun süredir birlikte olduğu sevgilisi Chin'e tam olarak bağlanamaz. Amerika Birleşik Devletleri'nde yeni bir başlangıç yapma hayalleri kurar, ama böylesine ciddi bir değişikliği gerçekleştirmek için gereken güce sahip değildir. ABD daha iyi bir yaşam hayali, geçmişinden taşıdıkları yükle kösteklenmiş kişiler için yeni bir başlangıç ümidi haline gelir, ama hayalde bile Amerika hepten olumlu değildir: Lon, Chin'e erkek kardeşinin bir bakkalda bir silahlı soyguncuyu vurmasının öyküsünü anlatır. Lon, baştan çıkarıcı bir Marilyn Monroe posterinin yanında gösterilir ("Daha Aydınlık Bir Yaz Günü" ve "Bir, İki"de de görülen, Yang'ın sevdiği bir tekniktir bu) ve böylece hayal edilen Amerika, kısmen seks tanrıçaları, kısmen de acımasız silahlı şiddetle etkili bir biçimde anlatılmış olur.

1986'da gösterime giren "The Terrorizers / Teröristler", "Taipei Hikâyesi"nde taşları döşenen yolda devam eder. Karmaşık bir anlatıdan hiçbir zaman çekinmeyen Yang, olay örgüsünü altı ana karakterin etrafında yapılandırır ve yavaş yavaş, bu altı karakterin yaşamlarının dramatik bir biçimde içiçe geçmiş olduğu ortaya çıkar. Üst sınıftan genç bir fotoğrafçı ve Beyaz Piliç adıyla bilinen bir kadın suçlu olan sevgilisi; araları limoni bir evli çift olan Chou ve Li; ve kadının dergi editörü sevgilisi bu ünitenin düğümlerini oluşturur. Ancak yine, Yang en çok sevgili ilişkisinin, özellikle de başarısız ilişkinin dinamikleriyle ilgilenir. Evli çift, farklı alanlarda başarı kovalar, adam doktor olarak, kadınsa heveskâr bir yazar olarak. İlişkileri fedakârlıkla tanımlanır: kadının, yazar olarak sahip olduğu hayalleri, evliliğin gerekliliklerine göre biçip kesme çabaları; adamınsa onu mutlu edememekten doğan ıstırabı. Yang kadının geleneksel ve modern rolleri arasındaki gerilimi gözler önüne serer. Sanatçının ahlâki sorumluluğu "Teröristler"in kilidinin de anahtarıdır ve bu konu "Bir, İki"de küçük Yang-Yang'ın varlığı aracılığıyla bütün gücüyle geri dönecektir.

Yang'ın bütün filmlerinin ortak bir özelliği, çabuk tarafından bir özete ya da açıklamaya direnen bir karmaşıklıktır.

Filmlerinin hepsi, çözümlemesi defalarca izlemeyi gerektiren bir zorluğa ve derinliğe sahiptir. Olay örgüsü ve karakter gelişimiyle ilgili unsurlar bile ilk izleyişte her zaman berrak değildir. Bu bağlamda Yang'ın beşinci filmi "A Brighter Summer Day / Daha Aydınlık Bir Yaz Günü" (1991), daha önceki filmlerinden aynı anda hem daha zor hem de daha kolay nüfuz edilebilir olmasıyla ilginç bir gelişmedir. "Daha Aydınlık Bir Yaz Günü"nün olay örgüsü ilk bakışta daha anlaşılabilir niteliktedir, ama 1960'ta geçen film, Yang'ın daha önceki filmlerine benzer bir biçimde zaruri bir mesafede durur. Sanki Yang hiçbir karakterin seyirciden çok fazla (ya da en ufak ölçüde bile) sempati ya da ilgi talep etmediği bir film yaratmayı tercih etmektedir. "Daha Aydınlık Bir Yaz Günü"nün şaşırtıcı tarafı, filmin dünyasıyla birarada bulunan derin bir duygu kapasitesidir. Yang 1960'ların başında Tayvan'daki yaşamın büyük ölçekli bir görüntüsünü sunar. Yeniyetme Si'r, ailesi ve arkadaşları da dönemin gerginlik ve karmaşıklıklarını temsil eder.

Yang'ın, bir çift zıvanadan çıkmış kaçık hiciv olan daha sonraki iki filmi, çağdaş olana döner ve birçok açıdan "Taipei Hikâyesi" ve "Teröristler"deki konuyu yeniden ziyaret eder. Hem "A Confucian Confusion / Konfüçyüsçü Bir Karmaşa" (1995) hem de "Mahjong / Domino" (1996), çağdaş ile geleneksel olanın arasındaki ayrımla uğraşır. Yang Taipei'yi sahte ile sahicinin, çağdaş ile gelenekselin tamamen bulanıklaştığı postmodern bir batak olarak resmeder. "Konfüçyüsçü Bir Karmaşa" ve "Domino", genel anlamda "Taipei Hikâyesi"nde oda müziği olarak çalınan temaların zengin orkestra çeşitlemeleri, kapitalizmin Taipei'deki kişisel ilişkiler üzerindeki etkisiyle ilgilenen daha girift mozaiklerdir. İki filmin daha hicivsel olanı, yani bağımsız yapım "Konfüçyüsçü Bir Karmaşa", iki çılgın günden oluşan bir zaman diliminde geçer. Film, enerjik bir işkadını, onun pervasız nişanlısı, bir TV talk-show'unun sunucusu, yabancılaşmış bir romancı, avangard bir oyun yazarı ve daha birçok kişinin arasında bir romantik, cinsel ve profesyonel entrikalar ağı örer.

"Domino"da ele alınan konulardan biri, günümüz Tayvan'ında ticari işlerin suçla ve suçun ticari işlerle etkileşimidir. "A Brighter Summer Day"in yeniyetme çete üyeleri büyüyüp "Domino"daki girişimciler haline gelmiş gibidir. Redfish (Kırmızı Balık) sadece "Domino"daki önemli bir karakterin – yerel mafyaya 100 milyon dolar borç takarak kayıplara karışmış bir para babasının oğlu – adı değildir, aynı zamanda "Daha Aydınlık Bir Yaz Günü"ndeki bir çete üyesinin de adıdır. "Domino", Yang'ın en öfkeli ve en kışkırtıcı filmidir. Ayrıca, muhtemelen izleyicilerde de – özellikle de batılı olanlarında – en çok öfkeye yol açan filmidir. İçinde Fransız, İngiliz ve Amerikan karakterlerin de kullanımı sebebiyle çok eleştiri almıştır. Ancak, bu karakterlerin değerli tarafı, batılıların – ve batılılaşmanın – Tayvan bakış açısından nasıl görüldüğü üzerine yeni ve büyüleyici bir kavrayış sunmalarıdır. Yönetmenin kültürel çözülme konusundaki tasalarını uç noktaya götürdüğü bu iki film de, Yang'ın en son çalışması ve tartışmasız başyapıtı olan "Yi Yi / Bir, İki"nin (2000) habercisi olmalarıyla ilgi çekicidir.

"Yi Yi", Jian ailesinin yaşamındaki bir yıl üzerine kuruludur. Filmin öyküsü, aile içi bir dizi olayın etrafına dikkatle örülmüştür: Film bir düğünle başlar, yeni doğmuş bir bebek için verilen partide merkezine ulaşır ve bir cenazeyle sona erer. Aile, çağdaş kent yaşamının mücadelesini veren, Taipei'li orta sınıf bir ailedir. Yang öyküsünü anlatmaya üç saat ayırır, karakterlerine destan ölçeğinde bir tuval sunar ve onlara soluk alacak alan bırakır. Film hayatın yaşanıyor olduğunu, biz karakterleri izlerken zamanın onları yıprattığı hissini muhteşem bir şekilde verir. Dünya sinemasında sadece iki kişinin, yine Üçüncü Dünya sinemasının başlıca yönetmenlerinden olan Abbas Kiarostami ve Hou Hsiao-hsien'in filmleri dışında benzeri görülemeyecek bir histir bu. Yang olağanüstü bir çerçeveleme yeteneğine sahiptir. Karakterlerin iç yaşamlarına göz atan daha sıkışık bir çerçeveleme ile, karakterleri yakın planın dolaysızlığından çıkaran ve onlarla aramıza fiziksel-psikolojik-ruhsal bir alan yerleştiren daha kendine has bir çerçeveleme arasında gidip gelir. Filmde, hem yönetmenin adının tekrarıyla, hem de sanatın anlamını ve amacını araştırmasıyla besbelli sanatçı tip olarak tanımlanmış küçük Yang-Yang, "Bir, İki"nin özünde yatan soruları soran karakter haline gelir. Filmin başlarında Yang-Yang amcası A-Di'ye kafasının arkasının bir fotoğrafını verir ve ona "sen göremiyorsun ya, sana yardım ediyorum," der. Yang-Yang, sanatçı olarak, diğerlerinin kör noktalarını aydınlatır ve

onlara daha önce göremediklerini gösterir. Edward Yang da "Bir, İki"de benzer bir görev üstlenmiş ve seyircisine Jian ailesinin biraraya gelişinin aslında onların birbirlerinden ne kadar uzaklaştığını ortaya koyduğunu ve sanatçılar için bizim kendi hayatımızda göremeyecek kadar kör olduğumuz şeyleri gösterme ihtiyacının ne kadar büyük olduğunu gözler önüne sermiştir. Seyircileri ancak Yang'ın "Bir, İki"deki ustalıklı çerçevelemesi sayesinde gerekli alana, zamanın bütün hızı ve durmak bilmezliğiyle geçişinin haşin güzelliğini görme kabiliyetine kavuşur. Yang'ın ustalıklı çerçevelemesi ve mizansen vasıtasıyla bize dünyayı yeni baştan gösterme yeteneği, onun dünyanın en büyük sinemacıları arasındaki konumunu perçinlemektedir.

"Dünyanın bu yanında, Baader-Meinhof grupları olmayabilir. Ama birbirimize yerleştirdiğimiz bombaların saatleri, geriye doğru sayıyor... Sanki duygularımız, insanlığın hızlı evrimini izlemeye yetişemiyormuş gibi." – Edward Yang

■ Edward Yang is in the intriguing position of being one of the most gifted, and least seen, filmmakers in the world. His films express the confusion, anxiety, and sheer beauty of societal transformation. Yang also equates the macrocosmic and microcosmic, making the lives of his characters stand in for the greater, less visible processes of social change. Along with Hou Hsiao-hsien and Tsai Ming-liang, Yang is one of the most visible faces of the Taiwanese New Wave, possibly the most brilliant filmmaking movement in the world today.

In all of his films, Yang examines Taiwan's modernizing society under a moral microscope. Skeptical of the commercial amorality of the West and keenly aware of its destabilizing effects on Eastern cultures, he sees even less viability for such traditional philosophies as Confucianism in a globalizing economy. Yang's films, while investigating the past and present, cast a wary eye towards Taiwan's uncertain future

Edward Yang was born on 6 November 1947, in Shanghai, China. When he was two years old, his family moved from Shanghai to Taiwan. The year was 1949, immediately after the communist victory over Chiang Kai-shek's Nationalists in mainland China. Yang spent his childhood in Taipei. At a young age, he found creative inspiration in Japanese comic books and soon began writing his own works. He studied engineering in Taiwan before enrolling in the United States, at the University of Florida. Yang studied electrical engineering at Florida, while he was enrolled in the Center for Informatics Research, one of the first information technology programs in the United States. After receiving a Master's degree from Florida, Yang turned down the opportunity to pursue a Ph.D., and enrolled in the University of Southern California's well-regarded film school. Yang only lasted one semester at USC before discovering, in his own words, that "I realized I didn't have any talent at all. I didn't have what it takes to get into the film business, so I dropped out. I recognized that I better not dream this dream because I didn't have what it takes." Instead, Yang chose to follow his parents, who had left Taiwan, to Seattle, where he worked in a research laboratory dedicated to defense work involving microcomputers. While he was successful in this line of work, he was also dissatisfied, and increasingly desirous to return to his experiment with filmmaking. A chance encounter, in a Seattle repertory theater, with Werner Herzog's "Aguirre, Wrath of God" (1972), gave Yang the distinct sensation that where film school had failed to teach him much, self-instruction in world cinema classics would provide him with the necessary groundwork for a future in filmmaking. Yang's interest in film was renewed, but it would be three years before he got his first opportunity, when asked by a friend to write a script for him, which eventually became "The Winter of 1905" (1981). He went back to Taiwan to work on the script, and later assisted in its production as well. Following the completion of this film, Yang was offered a chance to write and direct a number of television shows, including a 1981 episode of the acclaimed "11 Women" entitled "Floating Weeds". His break came when he directed the half-hour short "Expectations" as part of the landmark omnibus film "In Our Time" (1982), which heralded the beginning of New Taiwan Cinema.

Like the works of fellow New Taiwan director Hou Hsiao Hsien, Yang's films infused Taiwan's moribund film industry with an unprecedented degree of sophistication and vitality. Yet, while Hou's films are primarily set in the island's picturesque countryside, Yang has created portraits of the pressures and

uncertainties of urban life. His career falls into four distinct periods: early urban dramas ["That Day, on the Beach" (1983), Taipei Story (1984), "The Terrorizers" (1986)], period films ["A Brighter Summmer Day" (1991), "Expectations"], satires ["A Confucian Confusion (1995), "Mahjong" (1996)], and a new era heralded by his masterpiece "Yi Yi" (2000), a multi-character panorama. His first three features recall the measured pacing and oblique meanings of Michelangelo Antonioni films, while they also employ complex narrative structures, flashbacks, voice-overs, long takes, and off-screen space. In these early films, his characters struggle to make sense of the chaos of a culturally deracinated urban landscape populated with icons from the West.

The first film over which Yang had a significant degree of authorial control was "That Day, on the Beach" (1983). This film is representative of many of the concerns that would run throughout Yang's later career, from a modernist preoccupation with narrative structure and audience distanciation, to a grappling with Taiwan's unique position, located between traditional and Western values. Yang's vision alternates between the despairing and the comic, revealing a society in the midst of redefining itself, and struggling to maintain an appropriate balance between old and new. "That Day, on the Beach" is also the first attempt by Yang, repeated throughout his career, to filter the experience of the Taiwanese journey to modernity through the twin sieves of the romantic couple and the family. Yang repeatedly pins his considerations of Taiwanese society on the cusp of great change on the figures of the couple and the family. Needless to say, both the couple and the family are often seen drifting apart in his films, distanced from each other by processes outside their control.

Yang's artistry took a substantial leap forward with his next film, "Taipei Story" (1985). A greater fluidity of imagery, and an increased facility for relating sound and image, are on display in this film. The central relationship of Lon and Chin, the long-time couple slowly drifting apart, is aptly and intimately connected to the grand changes overtaking Taiwan. Yang returns repeatedly to imagery of highway traffic, cranes, construction, and modern electronic equipment, as if to indicate the close relationship between these processes and the problematic romantic relationship. Lon, a former Little League baseball star (played by famed director Hou Hsiao-hsien), works in a clothing store, struggles with his youthful fame, and is unable to fully commit to his long-time girlfriend Chin. He dreams of a new start in the United States, but lacks the necessary verve to make such a momentous change. The U.S. becomes a dream of a better life, a new start for those hampered by the baggage of their pasts, but even in dreaming, America is not all positive – Lon tells Chin the story of his brother's shooting an armed robber in his convenience store. Lon is posed next to a poster of a sultry Marilyn Monroe (a favored technique of Yang's, seen again in "A Brighter Summer Day" (1991) and "Yi Yi" (2000), articulating the divided imagined America – half sex goddesses, half brutal gun violence.

"The Terrorizers", released in 1986, continues along the path laid out by "Taipei Story". Yang, never one to back away from a complex narrative, structures the plot around six primary characters, whose lives are gradually revealed as dramatically intertwined. An upper-class young photographer and his girlfriend, a female criminal known as the White Chick; Chou and Li, a married couple on the outs; and the woman's magazine editor boyfriend form the primary nodes of this unit. Again, however, Yang is most intrigued by the dynamics of the romantic relationship, and specifically the failing relationship. The married couple both pursue success in separate fields, he as a doctor, she as an aspiring writer. Their relationship is defined by sacrifice – her attempts to tailor her dreams as a writer to fit the necessities of marriage, and his anguish at being unable to make her happy. Yang reveals the underlying tension between traditional and modern ideas of female roles. The moral responsibility of the artist is also a key to unlocking "The Terrorizers", and the subject returns full force in the presence of young Yang-Yang in "Yi Yi".

A shared trait of all Yang's films is a complexity resistant to quick summary or explication. Each of his films possesses a difficulty and depth that requires multiple viewing to parse. Even elements of plot and character development are not always clear on first viewing. Within this context, Yang's fifth film, "A Brighter Summer Day" (1991), is an interesting development, simultaneously more and less accessible than his previous films. "A Brighter Summer Day"s plot is more accessible on first contact, but the film, set in 1960, maintains an essential distance that is similar to that of Yang's previous films. It is as if Yang prefers to create a film

world where no character demands too much (or much at all) of the audience's sympathy or attention. What is astonishing about "A Brighter Summer Day" is its capacity for deep feeling co-present with an aesthetic distancing from the film's world. Yang presents a large-scale vision of Taiwanese life in the early 1960s, with teenager Si'r and his family and friends coming to represent all the tensions and complexities of the time.

Yang's next two films, a pair of frenzied screwball satires, return to the contemporary, and in many ways revisit the subject matter of "Taipei Story" and "The Terrorizers". "A Confucian Confusion" (1994) and "Mahjong" (1996) both struggle with the division between the modern and the traditional. Yang depicts Taipei as a postmodern quagmire in which the false and the authentic, the modern and the traditional, are utterly blurred. In broad terms, "A Confucian Confusion" and "Mahjong" are rich orchestral versions of the same themes played as chamber music in "Taipei Story" – more intricate narrative mosaics also concerned about the effects of capitalism on personal relationships in Taipei. The more satiric of the two, the independently produced "A Confucian Confusion", is set over a couple of frenetic days and weaves a web of romantic, sexual, and professional intrigues among an energetic businesswoman, her reckless fiancé, a TV talk-show hostess, an alienated novelist, and an avant-garde playwright, among others.

One of the subjects in "Mahjong" is the interfacing between business dealings in present-day Taiwan with crime and vice versa. Some of the teenage gang members in "A Brighter Summer Day" appear to have grown up into the entrepreneurs in "Mahjong". Redfish is the name not only of an important character in "Mahjong" – the son of a tycoon who's disappeared owing $100 million to local mobsters – but also of a gang member in "A Brighter Summer Day". "Mahjong" is Yang's angriest and most provocative film, and also probably the one that's elicited the most anger from viewers, especially in the West. It's been widely criticized for the inclusion of French, English, and American characters. However, what's valuable about these characters is the fresh and fascinating insights they provide into how Westerners – and westernization – might be regarded from a Taiwanese perspective. Both films, which pushed the director's preoccupation with cultural disassociation to an extreme, are primarily of interest in their foreshadowing of Yang's most recent film, and undisputed masterpiece, "Yi Yi" (2000).

"Yi Yi" is structured around a year in the life of the Jian family, and the film is carefully plotted around a series of family occasions, beginning with a wedding, reaching its center at a party for a new baby, and ending with a funeral. This family is a middle class Taipei family, struggling with the demands of modern urban existence. Yang takes three hours to tell his story, allowing his characters an epic-size canvas, and leaving them room to breathe. The film conveys a magnificent sense of life being lived, of time taking its toll on these characters as we watch them, unmatched in world film outside two of the other pre-eminent auteurs of Third World cinema: Abbas Kiarostami and Hou Hsiao-hsien. Yang is gifted with a remarkable sense of framing, alternating between a tighter framing that glimpses into the characters' interior lives, and a more idiosyncratic framing that removes the characters from the immediacy of the close-up, and inserts physical-psychological-mental space between us and them. Little Yang-Yang, clearly designated as the artist figure in the film, both in the repetition of the director's own name, and in his explorations of the meaning and purpose of art, becomes the character who asks the questions that lie at "Yi Yi"s heart. Earlier in the film, Yang-Yang gives his uncle, A-Di, a picture of the back of his head, telling him, "You can't see it, so I'm helping you." Yang-Yang, as the artist, reveals the blind spots of others, and shows them what they heretofore have been unable to see. Edward Yang also engages in a similar task in "Yi Yi", and showing his audience the Jian family coming together is a revelation of just how far apart they have grown, and how great the need is for artists to show us what we are too blind to see about our own lives. It is only through Yang's masterful framing in "Yi Yi" that his spectators are provided with the necessary space, the ability to see the harsh beauty of time's passage, in all its speed and relentlessness. Yang's ability to show us the world afresh by virtue of his masterful framing and mise en scène cements his position as one of the world's greatest filmmakers.

"There may not be Baader-Meinhof groups in this part of the world. But the bombs we plant in each other are ticking away... It seems like our feelings don't arrive to follow the fast evolution of the humanity." – Edward Yang

TAYVAN TAIWAN

O GÜN, KUMSALDA

HAITAN DE YITIAN

THAT DAY, ON THE BEACH

Yönetmen Director: *Edward Yang* **Senaryo** Screenplay: *Edward Yang & Wu Nien-chen* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Christopher Doyle* **Oyuncular** Cast: *Sylvia Chang, Ho Yin-moon, Shu Ming, Lee Lian, Mao Shouy* **Yapımcılar** Producers: *Ming Chi, Wang Yin-shang & Mike Garr* **Yapım** Production Co.: *Central Motion Picture Corporation* **Dünya Hakları** World Sales: *Central Motion Picture Corporation*

1983 / 35 mm. / **Renkli** Color / 167'

■ Edward Yang'ın ilk filmi olan O GÜN, KUMSALDA, yönetmenin ülkesi dışında (ABD) yaşayan biri olarak kendi deneyimi ile Tayvan toplumunun çeşitli katmanlarına ilişkin gözlemlerini harmanlıyor. Film görünürde bir kadının kumsalda kayıp kocasının izlerini arayarak geçirdiği bir gün üzerine, ama asıl öykü onun anılarında. Bu anılar, yaşamının, ailesinin, evliliğinin ve Tayvan "ekonomik mucize"sinin bunlar üstündeki âfetten farksız etkisinin izini süren uzun geri-dönüşlerle anlatılıyor. Film, modernist bir yaklaşımla anlatım yapısı ve seyirciyi mesafeli tutma üzerinde odaklanmaktan, geleneksel değerler ile Batı değerleri arasında sıkışan Tayvan'ın benzersiz konumuyla boğuşmaya kadar, Yang'ın meslek hayatının daha sonraki dönemleri boyunca besleyeceği kaygıların çoğunu yansıtıyor. Yang'ın görüşü, umutsuzluk verenle komik olan arasında gidip gelirken, kendini yeniden tanımlama, ve eski ile yeni arasında uygun bir denge kurma mücadelesi içinde bir toplumu gözler önüne seriyor. O GÜN, KUMSALDA, aynı zamanda Yang'ın meslek hayatı boyunca tekrarlayacağı, Tayvan'ın modernliğe yol alma deneyimini âşık çift ile ailenin oluşturduğu ikili süzgeçten geçirerek filtrelemeye yönelik ilk çabası. Film, geçmişe ilişkin ve bir daha ele geçmez gibi görünen umutlarla, bugünün acılarını ve geleceğin belirsiz vaadini nefis biçimde uzlaştırıyor.

■ The first film over which Edward Yang had a significant degree of authorial control, THAT DAY, ON THE BEACH mingles the director's own expatriate experience (in the US) with his perceptions of several strata of Taiwanese society. While the film ostensibly concerns one woman's day on the beach spent searching for traces of her missing husband, the real story is in her memories, drawn out of extended flashbacks depicting the trajectory of her life, her family, her marriage, and the cataclysmic impact of Taiwan's "economic miracle" on it all. The film is representative of many of the concerns that would run throughout Yang's later career, from a modernist preoccupation with narrative structure and audience distancing, to a grappling with Taiwan's unique position, located between traditional and Western values. Yang's vision alternates between the despairing and the comic, revealing a society in the midst of redefining itself, and struggling to maintain an appropriate balance between old and new. THAT DAY, ON THE BEACH is also the first attempt by Yang, repeated throughout his career, to filter the experience of the Taiwanese journey to modernity through the twin sieves of the romantic couple and the family. The film beautifully reconciles the seemingly irretrievable hopes of the past with both the pain of the present and the uncertain promise of the future.

TAYVAN-ÇİN TAIWAN-CHINA

TAİPEİ HİKÂYESİ

QINQMEI ZHUMA

TAIPEI STORY

Yönetmen Director: *Edward Yang* **Senaryo** Screenplay: *Edward Yang, Chu Tien-Wen & Hou Hsiao-Hsien* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yang Weihan* **Kurgu** Editing: *Wang Jiyang & Song Fanzhen* **Oyuncular** Cast: *Hou Hsiao-Hsien, Cai Qin, Wu Nien-Chen, Mei Fang, Lin Hsuling, Sun Peng* **Yapımcılar** Producers: *Huang Yong & Liu Shenzhong* **Yapım** Production Co.: *Evergreen Film Production Company* **Dünya Hakları** World Sales: *3H Productions Ltd.* **Kaynak** Print Source: *Chinese Taipei Film Archive*

1984 / 35 mm. / **Renkli** Color / *110'*

■ Edward Yang, iddialı ilk filmi "O Gün, Kumsalda"dan beri, Tayvan Yeni Dalgası'nın en çok tartışma yaratan yönetmenlerinden biri olmuştur. İkinci filmi TAİPEİ HİKÂYESİ'nin pek bir olay örgüsü yoktur: Karakterler günümüz Taipei yaşamının çeşitli yönlerini yansıtır: kaçıp gitme dürtüsü, aile bağlarının talepleri, ilk yıllardaki masumiyetin kaybı (ki, filmin Çince adı "Yeşil Erikler ve Oyuncak Atlar"da buna gönderme yapılır). Edward Yang'ın ilk dönem filmleri Antonioni'yi hatırlatır. İki yönetmen, kent manzaralarını filmlerinin duygusal itici kuvvetinin bellibaşlı bir kısmı haline getirme yolunda ender bir yeteneği paylaşırlar; ayrıca, ilişkilerde ortaya çıkan üstü kapalı gerilimlere yönelik bir ilgiyi ve bu gerilimleri hayati ve dramatik hale getirme yolundaki bir yeteneği de. Burada Taipei hem filmin mekânı, hem de bellibaşlı karakterlerinden biridir. Aynı öykünün başka bir dünya başkentinde de geçebileceği ileri sürülebilir, ama bu, karakterlerin ve onların duygularının evrenselliğini ileri sürmek anlamına gelir: gerçek şu ki, Taipei filme özel bir lezzet katmıştır. Karakterler birbirinin etrafında dolanır, birbirlerini sınar, yaklaşır, geri çekilirler, ama hep özlemle doludurlar. Ne derece parlak bir yönetmen olduğu, kendi çektiği çok sayıda filmde görülebilen ve TAİPEİ HİKÂYESİ'nin senaryo yazılımına da katılmış olan Hou Hsiao-Hsien, burada oyuncu olarak ta göz kamaştırmaktadır.

■ Since his ambitious first feature "That Day, on the Beach", Edward Yang has become one of the most controversial directors of the Taiwanese New Wave. His second feature TAIPEI STORY has little storyline: the characters reflect facets of modern-day Taipei life – the urge for escape, the demands of family ties, the loss of an earlier innocence (referred to in the film's Chinese title, "Green Plums and Toy Horses"). With the early films of Edward Yang, one thinks of Antonioni. The two directors share a rare ability to make cityscapes a major part of the emotional thrust of their films; they share an interest in the subtle tensions which arise in relationships, and an ability to make those tensions vital and dramatic. Here, Taipei is the setting of the film, but also one of the major characters. It might be argued that the same tale could have been set in another world capital – but that is to argue the universality of the characters and the emotions they feel; the fact is that Taipei itself lends a special flavor to the film. The characters move about one another, testing, approaching, retreating, but always filled with longing. Hou Hsiao-Hsien (whose own brilliance as a director can be seen in his many films, and who co-wrote the script of TAIPEI STORY) is also dazzling as an actor in this film.

TAYVAN-HONG KONG TAIWAN-HONG KONG

TERÖRİSTLER

KONBU FINZE

THE TERRORIZERS

Yönetmen Director: *Edward Yang* **Senaryo** Screenplay: *Edward Yang & Xiao Yeh* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Zhang Zhan* **Kurgu** Editing: *Liao Qing-song* **Müzik** Music: *Ong Xiao-liang* **Oyuncular** Cast: *Cora Miao, Li Li-qun, Jin Shi-jie, Gu Bao-ming, Wang Ann, Liu Ming* **Yapımcı** Producer: *Hsu Kuo-liang* **Yapım** Production Co.: *Central Motion Picture Corp. (Taiwan); Golden Harvest Ltd. (Hong Kong)* **Dünya Hakları** World Sales: *Central Motion Picture Corporation*

1986 / 35 mm. / **Renkli** Color / *105'*

■ Edward Yang birçok yönüyle Tayvanlı sinemacıların en batılı olanıdır. Yönetmen, Antonioni'ye, Reinhard Hauff'a ve başka bazı meslaktaşlarına üslûp açısından borçlu olduğunu söylemiştir. Ancak karakterleri ve ele aldığı durumlar, açıkça Tayvan gerçeklerinden kaynaklanır. TERÖRİSTLER Taipei toplumunun çeşitli katmanlarının son derece karmaşık bir portresidir. Yang, yavaş yavaş birleşen üç anlatı çizgisini dengede tutar, ta ki filmin sonunda üçü tek bir çizgi halini alana kadar. Yang, günümüzün bir distopya gibi görünmesini sağlayabilen bir avuç sinemacıdan biridir. Bir fotoğrafçının tesadüfen şahit olduğu bir cinayeti ele alan, çok parçalı, kontrollü ve biçimsel yapısıyla, bu film, çoğu kez Antonioni'yle kıyaslanan Yang'ın "Cinayeti Gördüm"üdür. Düş anlatısını ve polisiye roman yazan bir karakteri kullanımıyla Yang, anlatımın belirsizliği açısından İtalyan ustanın ötesine geçmiştir. TERÖRİSTLER, Yang'ın "A Brighter Summer Day / Daha Aydınlık Bir Yaz Günü" ve "Yi-Yi / Bir, İki" gibi çok daha kolay erişilebilen başyapıtlarıyla birçok temayı paylaşır: kapitalist kent yaşamının yabancılaştırıcı etkisi; ilişkilerin yabancılaştırıcı etkisi ve gençlerin amaçsızlığı; işyerindeki beyin uyuşturucu uzlaşma ve ihanetler. Ancak bu kez bunların hepsi, özdeşleşmeye meydan vermeyen, soğuk bir çerçeve içine yerleştirilmişlerdir.

■ In many ways Edward Yang is the most Western of the Taiwanese filmmakers. He has acknowledged his stylistic debts to such directors as Antonioni and Reinhard Hauff among others. Yet his characters and situations are clearly rooted in the reality of Taiwan. THE TERRORIZERS is a particularly complex portrait of several levels of society in Taipei. Yang keeps balanced three narrative lines which slowly converge, until at the film's end they have become one. One of the few filmmakers who can make the present-day look like a dystopia, Yang is often compared to Antonioni, and this is his "Blow-up" – an ascetically formal, fragmented murder mystery stumbled on by a photographer. In his use of dream narrative and a character who writes a mystery novel, Yang goes beyond the Italian master in narrative obscurity. THE TERRORIZERS shares many themes with Yang's more accessible masterpieces like "A Brighter Summer Day" and "Yi-Yi" – the alienation of capitalist, urban life; the alienation of relationships and aimlessness of youth; the mind-numbing compromises and betrayals in the workplace – but in a framework that coldly precludes identification.

TAYVAN TAIWAN

DOMİNO

MAJANG

MAHJONG

Yönetmen Director: *Edward Yang* **Senaryo** Screenplay: *Edward Yang* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Li Yixu & Li Longyu* **Kurgu** Editing: *Chen Bo-wen* **Oyuncular** Cast: *Virginie Ledoyen, Tang Congsheng, Chi-tsan Wang, Ke Yuluen, Zhang Zhen, Wang Qizan, Nick Erickson, Zhao De, Ivy Chen, Andrew Tsao, Diana Dupuis, Wu Jiali* **Yapımcı** Producer: *Yu Weiyan* **Yapım** Production Co.: *Atom Filmi* **Dünya Hakları** World Sales: *Atom Films*

1996 / 35 mm. / **Renkli** Color / *121'*

■ Tayvanlıların maddi ve şehevi şeyleri amansızca kovalama saplantısı üzerine bir başka inceleme olan DOMİNO, her tür tuhaf ve çılgın duruma bulaşmış bir sürü varoluşçu karaktere sahiptir. Winston Churchill'in, tehlike anlamına gelen "wei" ile fırsat anlamına gelen "ji"den oluşan Çince'deki "kriz" sözcüğüne hayran olduğu bilinir. Gerçek yaşamda ya da Edward Yang'ın filminde oynandığı biçimiyle domino da, bir tehlike ve fırsat oyunudur. Buradaki dört oyuncu ise, kaybettiği âşığını Taipei'de aramakta olan genç bir Fransız kadının yoluna çıkan ve nahoş isimler taşıyan, küçük çapta dört kanunsuz. Tayvan'ın "batılılaşmış" ben-kuşağı, Konfiçyüs toplumuyla ikircikli ilişkilerinde pek ilerleme göstermemiş. Edward Yang'ın, bu çapraşık durumu bir domino oyunu – Çin halkının ideolojik, toplumsal, cinsel ve kültürel bölünmeleri aşarak her yerde, ağız tadıyla ve ciddiyetle oynadıkları bir eğlence – olarak görmesi, olgunluğunun ve yaratıcılığının bir işareti. Yang'a göre filmi, "insanlara ne istediklerini söylemek" üzere tasarlanmış bir bilişim ve iletişim imparatorluğu kurarak milyarder olan bir çocukluk arkadaşı hakkında. Filmde Yang'ın bir yap-boz'un parçaları gibi oynattığı tüm karakterler bir şeyler arıyor ve onlarla çevrelerinde bulunanlar arasındaki karşılıklı ilişkiler, finaldeki o nihai sürprizi oluşturmak üzere aynı noktaya yöneliyor.

■ Another study of the Taiwanese obsession with aimless materialistic and salacious pursuits, MAHJONG features a host of existential characters involved in all kinds of strange and wild situations. Winston Churchill is known to admire the Chinese word "crisis", which is made up of the characters "wei", danger, and "ji", opportunity. Mahjong, played as it is in real life or in Edward Yang's film, is a game of danger and opportunity. The four players here are four small time crooks with unsavory names, tangled up with a French woman in search of her lost lover in Taipei. Taiwan's "westernized" me-generation has not gone any further in their ambivalent relationship with a Confucian society. It is a sign of Edward Yang's maturity and ingenuity that he considers this confused state as a mahjong game, an amusement that Chinese people everywhere, across ideological, social, sexual, and cultural divides, play with gusto and solemnity. According to Yang, his film is about a childhood friend of his, who became a billionaire through building an information and communication empire, designed to "tell people what they want". All the characters in the film, whom Yang moves about like pieces in a puzzle, are looking for something, and the inter-relationships between these and others around them converge for that ultimate twist at the end.

TAYVAN-JAPONYA TAIWAN-JAPAN

BİR, İKİ

YI YI

A ONE AND A TWO

Yönetmen Director: *Edward Yang* **Senaryo** Screenplay: *Edward Yang* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yang Wei-han* **Kurgu** Editing: *Chen Bo-wen* **Müzik** Music: *Peng Kai-li* **Oyuncular** Cast: *Wu Nianzhen, Issey Ogata, Elaine Jin, Jonathan Chang, Kelly Lee, Ke Suyun, Chen Xisheng, Michael Tao* **Yapımcılar** Producers: *Shinya Kawai & Naoko Tsukeda* **Yapım** Production Co.: *Pony Canyon Inc, Motion Picture Department (Japan); Atom Films (Taiwan)* **Dünya Hakları** World Sales: *Capitol Films*

2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *173'*

■ Edward Yang'ın son filmi BİR, İKİ'yi, müşkül durumdaki orta sınıf bir Tayvan ailesi hakkında bir pembe dizi olarak görebilirsiniz. Ancak bu, filmin özündeki niteliği, karakter çiziminin sağlamlığını ve Tayvan toplumunun belli bir katmanıyla ilgili olarak çizdiği gerçekçi görünen portreyi küçümsemek olur. İlkokul öğrencisi olan ve başkalarının göremeyeceği bir dünyayı görmek için boynuna asılı bir fotoğraf makinesiyle dolaşarak insanların sırtlarının resmini çeken, ailenin en küçük üyesi Yang-Yang'ın gözünden anlatılan BİR, İKİ'nin süresi üç saate yakın. Ama aşk, sadakat, sorumluluk, haset, yabancılaşma, şüpheyle – yani gündelik hayatla – mücadele eden sıradan bir ailenin bu dokunaklı, komik ve suskun bir güce sahip portresi, olağanüstü bir biçimde dengelenmiş: Yang, Jian'ları mikroskobunun altına koyup onların bütün büyük şehirlerde yaşayanlar kadar kafası karışık kişiler olduğunu görürken, film uzunluğuna karşın sürükleyiciliğinden bir şey yitirmiyor. Aslında filmin gücü, öykünün evrenselliğinden geliyor. "Bu film sadece yaşam hakkında, çeşitli kuşakları temsil eden insanların gözüyle dünyaya bakıyor. Bana göre, daha karmaşık olan her şeyin kökeninde sadeliği buluruz. Bu yüzden de filmin adı, Çince'de "birbiri ardınca" demek olan "Yi Yi". Cazcılar çalmaya başlamadan önce hep "Bir, İki" der. Yaşam da cazın havasına sahip olmalı." – Edward Yang

■ You could call Edward Yang's latest film A ONE AND A TWO a soap opera about a middle-class Taiwanese family on the rocks. But that would be to underrate the innate quality of its making, the sureness of its character drawing and its truthful-looking portrait of a certain strata of Taiwanese society. Told from the viewpoint of the family's youngest member Yang-Yang, an elementary school student, who carries a camera around his neck and takes pictures of people's back to see a world which other people cannot, A ONE AND A TWO is almost three hours long. But this poignant, funny and quietly powerful portrait of an ordinary family struggling with love, loyalty, responsibility, envy, alienation, doubt – in other words, everyday life, is sustained remarkably well as Yang puts the Jians under his microscope and finds them as confused as people living in big cities everywhere. Indeed it is the universality of the story's appeal that gives the film its strength. "This film is simply about life, it looks at the world through people representing various generations. In my view, simplicity lies in what we find at the root of every more complex thing. Thus the film's title, 'Yi Yi', in Chinese, means one after the other. 'A One and a Two' is what jazz musicians always say before they start playing. Life should have the ambience of jazz." – Edward Yang

ÇAĞININ TANIĞI: ESTELA BRAVO

THE WITNESS OF HER TIMES: ESTELA BRAVO

ABD-KÜBA USA-CUBA

ESTELA BRAVO

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1980 *Those Who Left* Gidenler
1982 *Cubans in Peru*
Peru'daki Kübalılar
1983 *Los Marielitos*
1985 *Maurice*
Missing Children
Kayıp Çocuklar
1986 *Returning to Chile*
Şili'ye Dönüş
1987 *Children in Debt*
Borçlu Çocuklar
Holy Father and Gloria
Kutsal Peder ve Gloria
1990 *After the Battle: Cuba / South Africa*
Mücadeleden Sonra: Küba / Güney Afrika
1992 *Miami-Havana*
Mandela in Jamaica
Mandela Jamaika'da
1994 *The Cuban Excludables*
Gözden Çıkarılan Kübalılar
2001 *Fidel*
2003 *Found Children of Argentina* Arjantin'in Bulunan Çocukları
Operation Peter Pan
Peter Pan Operasyonu

■ Estela Bravo, 1966'dan beri Küba'da yaşayan Amerikalı bir belgesel yönetmeni. Son otuz altı yıldır vaktini Güney Amerika ve Amerika Birleşik Devletleri arasında paylaştırdı. Ödüllü filmleri Güney Amerika, Afrika, Karayipler ve ABD'deki olaylara ışık tuttu. Bravo'nun kendine özgü bir üslûbu var ve söyleşi yaptığı insanların en derinlerdeki duygularını su yüzüne çıkarıyor. Askeri diktatörlükler, iktisadi ve siyasi özgürlük uğruna verilen mücadele, kültürel kimlik sorunları, baskı ve kaybolan çocukların trajedisi, onun film ve televizyon için yaptığı belgesellerde yer alıyor. Bravo'nun işleri bugüne kadar, PBS (ABD); CBC (Kanada), Channel 4 (Birleşik Krallık), RAI (İtalya), Canal + (Fransa), ABC (Avustralya) ve diğer TV kanallarında yayınlandı. Aralarında New York Times, Daily News, Miami Herald, Toronto Star, Manchester Guardian, Economist, Le Monde Diplomatique, El Pais ve ABC'nin de bulunduğu basın organlarında filmlerine ilişkin eleştiriler çıktı. Bilbao, Havana, Leipzig, Moskova, Rio de Janeiro ve Chicago gibi festivallerden ödüller aldı. Filmlerinin çoğu Küba, hepsi Güney Amerika üzerinedir; bir tanesi, Küba'da yaşayan Kuzey Amerikalılar'ı anlatır. Son filmi "Fidel" (2001) geçen yılki İstanbul Film Festivali'nde gösterilmişti. İngiltere'deki Channel 4 tarafından sipariş edilen bu film orada olduğu gibi Kanada, Amerika Birleşik Devletleri, Arjantin ve Şili'de de gösterildi. Londra'daki National Film Theater'da (NFT) düzenlenen bir toplu gösteride, Bravo'nun "dünyanın önde gelen belgesel sinemacılarından biri" olduğu kabul edildi.

Estela Bravo siyasi bir sinemacı. Ama diğer siyasi belgeselcilerin başarısızlığa uğradığı yerde o başarıyı yakalıyor: Siyasi olanı kişiselleştirip, kişisel olanı siyasileştirmeyi başarıyor. Filmlerinde tutturduğu kalite de aynı ölçüde etkileyici: evrensel bir cazibeye sahip. Filmlerinin bakış açıları hep berrak. Onun kendi bakış açısı ise, filmlerindeki insanlarla ortaya çıkıyor: sıradan, harika insanlar – bazen şaşırtacak kadar anlayışlı olan çocuklar – dayanılmaz, çoğu kez tüyler ürpertici öykülerini anlatıyorlar. Bravo'nun filmleri, tek bir anlatı halinde biçimlenmiş tutkulu öyküler. Özgün yanları ise, seyircide daima uyandırdıkları çarpıcı duygusal çekim. Bravo, seyircisine ve onunla nasıl ilişki kuracağına dair kesin bir fikre sahip. Ama mesele bundan da ibaret değil. Büyük Kübalı belgeselci Santiago Alvarez, şunları yazarken çok haklıydı: "Nereden bakarsanız, içerik güzel bir üslûbu temel alırsa daha da güzel görünür. İşte Bravo da bunu yapıyor."

Estela Bravo, 8 Haziran 1933'te New York'ta, Avrupalı göçmenlerden oluşan bir işçi sınıfı ailesinin çocuğu olarak doğdu. 12 yaşındayken annesi öldü, babası ise fikirleri bütün aileyi etkilemiş olan bir sendikacıydı. Estela ve iki kız kardeşi, daha çok sendika örgütçüleri tarafından büyütüldü. On altı yaşındayken çalışmaya başladı, akşamları Brooklyn Koleji'nde sosyoloji okudu, Students for a Peaceful World (SPW) / Barışçıl Bir Dünya İsteyen Öğrenciler adlı örgütün başkanı ve kurucusuydu. Aynı zamanda, Kürk İşçileri Sendikası'nda çalışıyordu.

Estela için, 1953 önemli bir yıl oldu. Hayatlarını kurtarmak için sürdürülen uluslararası bir kampanyaya rağmen Julius ve Ethel Rosenberg için alınan idam kararı, onun siyasi bilincini biçimlendirdi. Aynı yıl öğrenci temsilcisi olarak Bükreş'teki 4. Dünya Gençlik Festivali'ne ve Varşova'daki 3. Dünya Öğrenci Kongresi'ne katıldı. Bu ikincisinde, daha sonra evleneceği adamla, Ernesto Mario Bravo'yla tanıştı. Bravo, Arjantinli bir tıp öğrencisi ve tanınmış bir siyasi eylemciydi; General Juan Perón yönetimi sırasında hükümet aleyhtarı öğrenci etkinliklerini örgütleme suçlamasıyla kaçırılmış, işkence görmüş ve yargılanmıştı. Hayatını bir kitle hareketi kurtarmıştı, Polonya'da tıbbi tedavi görüyordu. Anında aralarında bir kimya oluştu ama o Arjantin'e, Estela da Brooklyn'e döndü. Bir 8mm kamerayı ilk kez kullanışı da 1953 yılında olmuştur; Washington'da Rosenbergler için yapılan gösterileri, daha sonra da Avrupa'daki Gençlik Festivali'ni çekti.

Estela, ABD'ye döndükten sonra Latin America Today bülteninde çalıştı, 1954'te de bu bültenin temsilcisi olarak Brezilya'ya giderek Latin Amerika Gençlik Buluşması'na katıldı. Arjantin'e uğrayıp Ernesto Bravo'yu görmeye karar verdi.

Bravo, Perón karşıtları tarafından saklanıyordu, ama Estela onunla bir hafta geçirmeyi başardı. "Oracıkta evlenmeye karar verdik" diyor. Sonuçta New York'tan bir şileple yola çıktı, bir ay süren yolculuğun sonunda Arjantin'e vardı, ve ikisi 1956'nın Ocak ayında evlendiler. Orada önce öğretmenlik yaptı, sonra da bir uçak şirketinde çalıştı. Sekiz yılda iki çocukları doğdu (bir üçüncüsü, daha sonra gelecekti), Ernesto Bravo da biyokimya profesörü oldu. 1963'te ondan Havana Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde ders vermesini istediler. Bravolar, bu işin yalnızca bir yıl süreceğini düşünerek Küba'ya gitti, ama profesörün daha uzun süre kalması istendi. O günden beri Küba'da yaşıyorlar, Estela da vaktini Küba ile ABD arasında paylaştırıyor.

Estela Bravo, Küba'da birçok farklı projede çalıştı. "Halkın Şarkıları" adlı bir radyo programını yönetti ve Casa de las Americas adlı kültür kurumunda görev aldı. Bu kurumun yöneticisi Haydee Santamaría'nın isteği üzerine, 1967'de Encuentro de la Canción Protesta'yı (Protesto Şarkıları Toplantısı) düzenledi. Daha sonra, en tanınmış temsilcileri Pablo Milanés ile Silvio Rodríguez olan Nueva Trova'yı (Yeni Şarkı Hareketi) doğuran Centro de la Canción Protesta'nın (Protest Şarkılar Merkezi) yöneticisi oldu. Bu hareketten, onun yönetmenliğini yaptığı aylık bir TV programı da çıktı. Aynı zamanda Havana Üniversitesi'nde tarih okudu ve mezun oldu.

Estela, Küba'da Angela Davis'in serbest kalması için bir kampanya da yönetti. Çocuk televizyon programları geliştirdi ve arşiv çekimlerine dayanan kısa belgeseller üzerinde çalışmaya başladı. Ernesto Bravo'nun yazdığı senaryolar Rosenberg davasını, Malcolm X'i, Letelier suikastini, Angela Davis, John Hill, John Brown ve Paul Robeson'ı kapsıyordu. 1979'da Estela Küba hakkında belgeseller üzerinde çalışmaya başladı, çünkü kendi deyişiyle, "o yıl bir grup Kübalı Miami'ye göç etmişti, ama ABD'de Küba'ya ilişkin çok az bilgi vardı".

Estela Bravo mesleğini kendi kendine öğrenmiş ve yönetmenliğe hayli geç yaşta başlamış bir sinemacıdır, ama son yirmi yıl boyunca, yitirdiği zamanı fazlasıyla telafi etti: bağımsız olarak otuza yakın belgeseli yönetti, yapımcılıklarını da üstlendi: üretkenlik açısından gerçek bir zafer olan bu verimlilik, onun bitmek tükenmek bilmez enerjisinin ve yılmaz azminin de bir kanıtıdır. "Those Who Left / Gidenler" (1980), "Cubans in Peru / Peru'daki Kübalılar" (1982) ve "Marielitos" (1983) gibi ilk filmleri, yalnızca İspanyolca olarak bulunabiliyordu. Ne var ki Bravo daha sonraki yıllarda, yanında "Missing Children / Kayıp Çocuklar" (1985), "Returning to Chile / Şili'ye Dönüş" (1986), "Children in Debt / Borçlu Çocuklar" (1987) ve "Holy Father and Gloria / Kutsal Peder ve Gloria" (1987) gibi yeni filmlerinin İngilizce altyazılı kopyalarıyla düzenli New York seferleri yapmaya başladı. İşte festival ödüllerini alan ve basında mükemmel eleştirilerle karşılananlar da, ABD'de daha yaygın bir dağıtıma ulaşan bu İngilizce altyazılı filmleri oldu. Örneğin, "Borçlu Çocuklar" için San Francisco Examiner'da çıkan ve filmi, "Kalburüstü... yürek parçalıyor" diye selamlayan eleştiri gibi. "Kayıp Çocuklar" Uluslararası Şikago Film Festivali'nden bir Gümüş Hugo Ödülü aldı. "Kutsal Peder ve Gloria" Global Village Belgesel Festivali'nin "Belgesel Filmde Seçkin Başarı" ödülüne lâyık bulundu ve Village Voice filmi "göze çarpan bir film... hem etkileyici, hem de ikna edici kanıtlar gösteriyor" diye değerlendirdi. 1990'lı yıllarda Bravo yeni filmler yapmayı sürdürdükçe, (filmlerini ister televizyonda, ister üniversite sınıflarında ya da halka açık kütüphanelerde görmüş olsunlar) hem ABD'li seyircilerinin sayısı arttı, hem de eleştiriler daha da olumlu hal aldı. Video Librarian'da çıkan ve PBS'deki "P.O.V." dizisi için seçilen "Miami-Havana"ya (1992) "harika... bir saatlik süreye, sık sık yürek burkucu olan pek çok duygu katmayı başarıyor " diyen yazı gibi. "The Cuban Excludables / Gözden Çıkarılan Kübalılar" (1994), İngiliz Televizyonu'ndaki en iyi denizaşırı yapım olarak Avrupa Topluluğu ve BBC'nin "Tek Dünya Ödülü"nü aldı. "Fidel" (2001), Uluslararası Toronto Film Festivali'nin yarışmalı bölümüne seçildi ve New York'taki Urbanworld Film Festivali'nde Belgesel Sinemacılıkta Mükemmeliyet Ödülü'ne lâyık bulundu.

Bravo'nun hepsi Latin Amerika ve Karayipler meselelerini ele alan filmleri, onun hem ilerici siyasi inançları ile hümanist duyguları 1950'li yıllarda ABD'yi pençesine almış anti-komünist isteri sırasında oluşmuş bir Amerikalı, hem de kırk yıldır Küba'da yaşayan asimile olmuş bir Latin Amerikalı olarak çift-kültürlü deneyimiyle farkını gösterir. Bu değerine paha biçilmez kültürel perspektif, Kübalı

ailelerin Küba Devrimi'yle ve esneklikten nasibini almamış bir ABD dışişleri politikasıyla nasıl parçalanıp bölündüğünü dokunaklı bir şekilde anlatan, duygusal olarak nüfuz edici belgesel "Miami-Havana" ile, ABD suç sisteminin ve karmaşık göç yasalarının bürokratik belirsizliğine yakalanmış Kübalı mültecilerin durumunu araştıran "Gözden Çıkarılan Kübalılar" gibi filmleri besler.

Bravo'nun filmleri, hem konu seçimi, hem de yönetmen/söyleşici olarak yaklaşımından olduğu gibi, üç çocuk annesi sıfatıyla deneyimlerinden de açıkça etkilenmiştir. Ekonomik ve siyasi adaletsizliğin Latin Amerika'nın her köşesindeki en genç kurbanlarına duyduğu dikkate değer gönüldaşlık ve yürekten ilgi, Latin Amerika'nın ABD'ye olan "dış borç"unun kıtanın çocukları üzerindeki etkisini kudretle belgeleyen "Borçlu Çocuklar" gibi en iyi filmlerinden bazılarında etkileyici biçimde gösterilmiştir. "Kayıp Çocuklar", 1970'li yıllarda Arajantin'deki "Pis Savaş"ı yürütmüş olan askeri rejimin ailelerinden kopardığı çocukların trajik durumunu belgeler. "Şili'ye Dönüş", General Pinochet'nin 1973'teki askeri darbesiyle ortaya çıkan baskı dönemi sırasında anne-babalarını kaybeden Şilili gençlerin üzücü durumunu resmeder. "Kutsal Peder ve Gloria", Pinochet'nin askeri rejiminin genç bir kadının yüzünde izlerini bırakan korkunç saldırısını yeniden yaratır ve onun daha sonra, Papa John Paul'un 1987 yılındaki Şili ziyareti sırasında, siyasi tutuklular adına insan hakları için Papa'ya çağrıda bulunuşunu gösterir.

Bravo, siyasi baskı, toplumsal adaletsizlik ya da yoksulluk kurbanlarına özellikle ilgi gösterse de, filmlerinde çoğu kez siyasi çizginin iki tarafındakiler de dahil olmak üzere meseleyle ilgili olanlarla konuşarak, doğrudan doğruya siyasi bir durumun ya da toplumsal sorunun özüne iner – "After the Battle: Cuba/South Africa / Mücadeleden Sonra: Küba/Güney Afrika"da (1990) hem Kübalı ve Güney Afrikalı askerlerle, hem de Angola Savaşı'nda ölenlerin aileleriyle yaptığı çarpıcı söyleşilerde olduğu gibi. Bravo'nun filmlerini sıradan "siyasi belgesel"lerden ayıran da bu temelde şefkat dolu ve insani niteliktir. Belgelediği durumlara katılmış olanlarla ya da tanıklarla kolayca ilişki kurmak gibi ender görülen bir yeteneği vardır – insan çoğu kez Bravo'nun meseleyi tatlılıkla deşen ama hassas sorularını kameranın arkasından duyabilir – ve onun filmlerini böyle dokunaklı insani belgeler haline getiren de, onun söyleşisine konu oluşturanlarla duygusal bir bağ kurma yolundaki bu yeteneğidir.

Bravo, Amerika Birleşik Devletleri'ne sık sık dönmüş olsa da, Küba'ya bağlı kalmıştır. Bu bağlılık, 1990'lı yılların başında, Kübalılar'ın Özel Dönem dediği yıllarda, Sovyetler desteklerini çekip geride hurdahaş olmuş bir ada ekonomisi bıraktıklarında sınanmıştı. Bravo, "Başlangıçta öyle korkunçtu ki", diyor. "Işık yoktu, klima yoktu, petrol yoktu. Deniz kıyısında kocamla yürüdüğümüzü hatırlıyorum, kendi kendimize 'Gitsek mi?' diye sorduk. Dostlarımızın bazıları gitmişti. Ama 'burada öyle uzun süre kaldık ki artık kök saldık' diye düşündük. Ve işler yavaş yavaş düzeldi. İnsanlar Kübalılar'ın o zamanlar ne fedakârlıklar yaptığından, nasıl birbirlerine kenetlendiklerinden yeterince söz etmiyor." Bravo, sanatının Küba'da daha etkili olduğunu, erkeğini izlememiş olsaydı belki de bunu elde edememiş olacağını söylüyor: "Yirmi altı film yaptım, dünyanın dört bucağındaki festivallerde birçok ödül kazandım, ama Amerika'da kimse kim olduğumu bilmiyor! [...] New York'ta kalmış olsam film okuluna gidebilirdim de, gitmeyebilirdim de; daha formülüne uygun filmler yapardım, birçok kişiden biri olurdum. Burada sezgiyle öğreniyorum ve sanırım üslûbum daha işlenmemiş, daha dobra dobra."

Artık neredeyse 70 yaşında olan Estela Bravo hâlâ eskisi gibi güçlü ve faal, ve siyasi olarak etkileyici filmler yapmayı sürdürüyor. Sinemacılığın her yanına – para bulmaktan yapıma, dağıtıma ve filmlerini dünyanın her yanındaki izleyicilerle birlikte tartışmaya varana kadar – enerjik ve yorulmaz bir kalite getiriyor; kendini uluslararası toplumsal ve siyasi konuları deşmeye sonuna kadar adamış. Son yıllarda emekliye ayrılan eşi Ernesto da yapımcılıkta ona katılmış ve kuşku yok ki, onun sinemacı olarak hayret verici dayanıklılığına katkıda bulunuyor. Bravo şu sıralarda Devrim'in ilk yıllarında anne-babalarının tek başına ABD'ye gönderdiği 14,000 Kübalı çocuğun öyküsünü anlatan "Operation Peter Pan / Peter Pan Operasyonu"nu tamamlıyor. Aynı zamanda, daha önceki filmlerinden "Kayıp Çocuklar"ın devamı olan "Found Children of Argentina / Arjantin'in Bulunan Çocukları" üzerinde de çalışıyor.

■ Estela Bravo is an American documentary filmmaker, who lives in Cuba since 1966. For the past thirty-seven years, she has divided her time between Latin America and the United States. Her award winning films have spotlighted events throughout Latin America, Africa, the Caribbean and the U.S. Bravo's style is unique and brings out the innermost feelings of the people she interviews. The military dictatorships, the struggle for economic and political freedom, problems of cultural identity, repression, and the tragedy of children who have disappeared are present in her documentaries made for film and television. Bravo's work has aired on PBS (US); CBC (Canada), Channel 4 (UK), RAI (Italy), Canal + (France), ABC (Australia) and others. Her films have been reviewed in The New York Times, Daily News, The Miami Herald, The Toronto Star, The Manchester Guardian, The Economist, Le Monde Diplomatique, El Pais and ABC among others. She has been awarded prizes at festivals in Bilbao, Havana, Leipzig, Moscow, Rio de Janeiro and Chicago. Many of her films are about Cuba, and all are about Latin America; one depicting North Americans living in Cuba. Her latest, "Fidel" (2001), was commissioned by Channel 4 in Britain and has been shown there as well as in Canada, United States, Argentina, Chile and at the Istanbul Film Festival last year. A retrospective of Bravo's work, presented by London's National Film Theater (NFT), acknowledged her as "one of the world's foremost documentary filmmakers".

Estela Bravo is a political filmmaker. But she succeeds where many other political documentary filmmakers fail: she manages to personalize the political and politicize the personal. Equally impressive is the sustained quality of the films: her appeal is universal. Bravo's films always have a clear point of view. Her point of view comes out through the people in her films: ordinary, wonderful people – sometimes amazingly perceptive children – telling their compelling, often chilling stories. Bravo's films are passionate stories shaped into a single narrative. What's special about her films is the striking emotional engagement they always evoke in her audience. She has a shrewd, sure sense of her audience and how to connect with it. But more than that. Santiago Alvarez, the great Cuban documentary filmmaker, got it right when he wrote, "After all, the content appears all the more beautiful when it is also based on beautiful style, which is what Bravo has".

Estela Bravo was born in New York on June 8 1933, into a working class family of European immigrants. Her mother died when she was 12 and her father was a Union man whose ideas influenced all the family. Estela and her two sisters were raised largely by union organizers. She began working at age 16 and studied sociology at night at Brooklyn College, where she was president and founder of an organization called Students for a Peaceful World (SPW). At the same time she worked at the Fur Workers Union.

For Estela 1953 was an important year. The death sentence imposed on Julius and Ethel Rosenberg, despite an international campaign to save their lives, shaped her political consciousness. That same year she participated as a student representative in the 4th World Youth Festival in Bucharest and the 3rd World Student Congress in Warsaw. At the later event she met the man whom she will latter marry, Ernesto Mario Bravo. A medical student and a well known political activist from Argentina, he had been kidnapped, tortured and tried under General Juan Perón on charges of organizing anti-government student activities. His life had been saved by a mass movement and was receiving medical treatment in Poland. The chemistry was instant, but he returned home to Argentina and she to Brooklyn. It was also in 1953 that Estela first used an 8 mm camera and filmed the demonstrations in Washington for the Rosenbergs and later the World Youth Festival in Europe.

Upon her return to the United States, Estela worked with the newsletter Latin America Today and in 1954 she traveled to Brazil, as the representative of that publication at the Latin American Youth Encounter. She decided she should stop by Argentina and see Ernesto Bravo. He was being hidden by anti-Perónists, but she managed to spend a week with him. "We decided then and there to get married", she said. She eventually took a month-long journey on a cargo boat from New York to Argentina, where the two were married in January 1956. She worked in that country as a teacher and later for an airline company. Over the next eight years, they had two children (a third would come later) and Mr. Bravo became a professor of biochemistry. In 1963 he was asked to teach at the Medical School of the University of Havana. Bravos went to Cuba, thinking it would only be for a year, but they asked him to

stay longer. So, since then they have been living in Cuba and Estela now divides her time between Cuba and the US.

In Cuba, Estela Bravo has been involved in many different projects. She directed a radio program called "Songs of the People" and worked in the cultural institution Casa de las Americas. At the request of the director, Haydee Santamaría, Estela organized the Encuentro de la Canción Protesta (Protest Song Gathering), in 1967. Later she was director of the Centro de la Canción Protesta (Protest Song Center), which gave birth to the Nueva Trova (New Song Movement), whose best known exponents were Pablo Milanés and Silvio Rodríguez. A monthly TV program, which she directed, came out of the movement. At the same time she majored and graduated in History at the Havana University.

Estela also directed a campaign in Cuba to freed Angela Davis. She also developed children's television programs and began to work on short documentaries based on archive footage. The scripts, written by Ernesto Bravo, covered the Rosenberg case, Malcom X, the Letelier assassination, Angela Davis, John Hill, John Brown and Paul Robeson. In 1979 Estela started working on documentaries about Cuba because, in her words, "in that year there was a big group of Cubans moving to Miami but there was so little information [in the U.S.] on Cuba".

Estela Bravo is a self-taught filmmaker who began directing rather late in life, but over the last twenty years she has more than made up for lost time: she has independently produced and directed almost thirty documentaries: certainly a virtual triumph in output, irrefutable evidence of her restless energy and unflagging determination. Her first films, such as "Those Who Left" (1980), "Cubans in Peru" (1982), and "Marielitos" (1983) were available only in Spanish-language versions. In the following years, however, Bravo began making her periodic trips to New York with English-subtitled versions of her new films, such as "Missing Children" (1985), "Returning to Chile" (1986), "Children in Debt" (1987) and "Holy Father and Gloria" (1987). It was these English-subtitled versions of her films, which were able to get much broader distribution in the U.S., that first started to garner festival awards and excellent press reviews, such as the review of "Children in Debt" in "The San Francisco Examiner" that hailed it as "Outstanding...a heart-breaker". "Missing Children" won a Silver Hugo Award from the Chicago International Film Festival. "Holy Father and Gloria" won the Global Village Documentary Festival's award for "Outstanding Achievement in Documentary Film" and "The Village Voice" called the film "a stand-out...moving and cogently argued". In the '90s, as Bravo continued to produce new films, the number of U.S. viewers – whether they saw them on television, or in university classrooms, or in public libraries – grew larger and the reviews were even more favorable, such as those for "Miami-Havana" (1992) – selected for the "P.O.V." series on PBS – which "Video Librarian" called "superb...manages to pack a great deal of often heart-wrenching emotion into an hour's viewing". "The Cuban Excludables" (1994) received the "One World Award" from the European Community and BBC as the best overseas production on British Television. "Fidel" (2001) was selected for the Toronto International Film Festival and received an award for excellence in documentary filmmaking at the Urbanworld Film Festival in New York.

Bravo's films, all of which deal with Latin American and Caribbean issues, are distinguished by her bicultural experience as both an American, one whose progressive political convictions and humanist sentiments were formed during the anticommunist hysteria which gripped the U.S. in the Fifties, and as an assimilated Latin Americanist who has lived in Cuba for the last four decades. This invaluable cultural perspective informs such films as "Miami-Havana," an emotionally insightful documentary that movingly documents how the Cuban Revolution and an inflexible U.S. foreign policy have torn apart and divided Cuban families, as well as a film such as "The Cuban Excludables," which investigates the plight of those Cuban émigrés caught up in the bureaucratic limbo of the U.S. criminal justice system and its complex immigration laws.

Bravo's films, both in terms of her choice of subjects and her approach as the filmmaker / interviewer, are also clearly influenced by her own experiences as a mother of three children. Her remarkable empathy and heartfelt concern for the youngest victims of economic and political injustice throughout

Latin America are movingly displayed in many of her best films, such as "Children in Debt." which powerfully documents the impact on the continent's children of Latin America's "external debt" to the U.S. "Missing Children" documents the tragic situation of children uprooted from their own families by the military regime that conducted the "Dirty War" in Argentina during the Seventies. "Returning to Chile" portrays the plight of Chilean youngsters who lost their parents during the repression unleashed by General Pinochet's coup in 1973. "Holy Father and Gloria" re-creates the horrific, disfiguring assault on a young woman by Pinochet's military, and shows her subsequent human rights appeal on behalf of political prisoners to Pope John Paul during his 1987 visit to Chile.

In her films, Bravo goes straight for the heart of a political situation or a social problem by talking to those directly involved, often including those on both sides of the political divide – such as her moving interviews with both Cuban and South African soldiers and the families of those who died in the Angolan War in "After the Battle: Cuba / South Africa" (1990) – although she is especially attentive to the victims of political repression, social injustice, or poverty. It's that essentially caring and human quality that distinguishes Bravo's films from the run-of-the-mill "political documentary". She has that rare ability to communicate easily with the participants or witnesses to the situations she documents – one can often hear Bravo's gently probing but sensitive questions from behind the camera – and it is this talent to emotionally connect with her interview subjects that make her films the truly moving human documents they are.

While Bravo has traveled back to the United States, she remains committed to Cuba. That commitment was tested during what the Cubans call the Special Period, in the early '90s, when the Soviets pulled out their support and left a shattered island economy behind. "It was so terrible in the beginning", Bravo said. "There were no lights, no air-conditioning, no gasoline. I remember taking a walk by the sea with my husband and we asked ourselves, 'Should we leave?' Some of our friends had left. But we decided that we'd been here so long, we had roots. And things slowly got better. People don't talk enough about the sacrifices Cubans made then, how they bonded together." Bravo said her art has had a far greater impact in Cuba than it probably would have had if she had not followed her man: "I have made 26 films and won many awards at film festivals around the world, but in America nobody knows who I am! [...] If I'd stayed in New York, I may or may not have gone to film school and made films in a more formulaic way, one of so many. Here I learn by intuition, and I think the style is more raw, straightforward."

Now almost 70-year-old, Estela Bravo is still going strong and continues to make politically compelling films. She brings an energetic and indefatigable quality to all aspects of filmmaking – from fund-raising and production to distribution and to discussing her films with viewing audiences around the world – and a sustained commitment to exploring international social and political issues. In recent years her retired husband Ernesto has joined her as co-producer, undoubtedly contributing to her remarkable endurance as a filmmaker. At present Bravo is completing "Operation Peter Pan / Peter Pan Operasyonu"nu tamamlıyor. Aynı zamanda, "Missing Children / Kayıp Çocuklar" adlı daha önceki filminin devamı olan "Found Children of Argentina / Arjantin'in Bulunan Çocukları" üzerinde çalışıyor.

KÜBA CUBA

MİAMİ - HAVANA

MIAMI - HAVANA

Yönetmen Director: *Estela Bravo*
Dünya Hakları World Sales: *Bravo Films*

1992 / Betacam Video / **Renkli** Color */ 60'*

■ Bu belgesel, A.B.D. ile Küba arasındaki otuz yıllık çatışmanın bir sonucu olarak bölünmüş ailelerin süregelen insanlık trajedisini inceliyor. Bir dizi dokunaklı söyleşi ve hem Miami, hem de Havana'da çekilmiş havaalanı sahneleriyle, iki ülke arasındaki diplomatik ilişki yokluğu ile seyahat, telefon ve başka iletişim biçimlerine konan kısıtlamaların meydana getirdiği duygusal tahribat ortaya koyuluyor. Film aynı zamanda Küba'dan birbirini izleyen göç dalgalarını (1959 devriminin hemen arkasından gelen dalga ile 1980'deki Mariel tekne göçü dahil), Amerika'nın Küba'ya karşı otuz yıldır uyguladığı ekonomik abluka, "gözden çıkarılanlar"ın A.B.D. tarafından tartışma yaratan bir biçimde hapsi ve Küba'ya iadelerini de inceliyor. Güncel olaylara insan yüzleri koyarak, politika ve kültür açısından çabuk değişen, karmaşık bir toplumun mükemmel bir resmini çıkaran, son derece yararlı bir belge.

■ In her uniquely intimate and accessible style Estela Bravo traces human stories as powerful as the great political dramas they reflect. This documentary examines the continuing human tragedy of families divided as a result of the thirty-year conflict between the U.S. and Cuba. In a series of emotionally moving interviews and airport scenes filmed in both Miami and Havana, it reveals the emotional devastation wrought by the lack of diplomatic relations and the restrictions on travel, telephone and other communications between the countries. The film also examines the successive waves of Cuban emigration (including immediately after the 1959 revolution and the 1980 Mariel boatlift), America's thirty year economic blockade of Cuba, and the controversial U.S. imprisonment and deportation back to Cuba of the "excludables". An extremely useful document for putting human faces on currently affairs, which provides a superb view of a politically and culturally volatile and complex community.

KÜBA CUBA

GÖZDEN ÇIKARILAN KÜBALILAR

THE CUBAN EXCLUDABLES

Yönetmen Director: *Estela Bravo*
Dünya Hakları World Sales: *Bravo Films*

1995 / Betacam Video / **Renkli** Color */ 57'*

■ Yürek burkucu bir insanlık dramı ve siyasal bir çatışmayla, haklarında herhangi bir suçlama olmaksızın, filmin yapıldığı dönemde ABD hapishanelerinde tutulan binlerce Kübalı tutukluya ait eşsiz görüntüleri birleştiren, çok tedirgin edici ve düşündürücü bir belgesel. ABD'ye 1980 Mariel tekne göçüyle geldiler. Çoğu ABD'de küçük suçlar işlemiş ve cezalarını çekmişti, "normal" koşullar altında salıverilmiş olmaları gerekirdi. Ama ABD Göç ve Vatandaşlığa Kabul Dairesi (INS) cezaları bittiği halde onları kilit altında tutmayı sürdürdü. Çoğu bir hapishane psikiyatrının tacizine uğradığını iddia ediyor. INS onları gerisin geri Küba'ya göndermek istiyor, ama iki ülke arasında anlaşma olmadığı için bunu yapamıyor. Bu "gözden çıkarılan" Kübalılar böylece onları belirsiz bir süreyle hapiste bırakan bir yasal belirsizlik içindeler. Film onların içinde bulundukları kötü durumu anlatıyor ve resmi görevlilerin onların durumuna ilişkin dobra eleştirilerini içeriyor.

■ A very disturbing and thought-provoking documentary which combines the wrenching human drama and political conflict, with exclusive footage of thousands of Cuban detainees who are being held in U.S. prisons without any charges against them. They came to the U.S. in the 1980 Mariel Boatlift. Most had committed minor offenses in the U.S., served their time and in "normal" circumstances should then have been released. But the U.S. Immigration and Naturalization Service (INS) has continued to keep them locked up after their sentences were completed. Many of them claim to have been abused by a prison psychiatrist. The INS wants to deport them back to Cuba but cannot because there is no agreement between the two countries. These Cuban 'excludables' are thus in a legal limbo that leaves them imprisoned indefinitely. The film depicts their plight and includes outspoken criticism of their situation by officials.

KÜBA CUBA

BORÇLU ÇOCUKLAR

CHILDREN IN DEBT

Yönetmen Director: *Estela Bravo*
Dünya Hakları World Sales: *Bravo Films*

1987 / Betacam Video / **Renkli** Color */ 29'*

■ Latin Amerika'nın ABD'ye dış borcu ve bunun, kötü beslenme, tıbbi bakım yokluğu, bebeklerin terk edilmesi ve çocuk fuhşu da dahil olmak üzere, çocukları nasıl etkilediği üzerine bir inceleme. Popüler bir Latin Amerika deyişine göre, çocuklar kollarında bir somun ekmekle doğar. "Bugün" diyor Estela Bravo, "Latin Amerika'nın her yerindeki çocuklar küçük omuzlarında borcun yüküyle doğuyorlar". BORÇLU ÇOCUKLAR bunun kıta boyunca çocukları nasıl etkilediğine göz atıyor. Arjantin'de sokak çocukları pahalı dükkânlar ile restoranların önünde yiyecek ve bozuk para dileniyor. Peru'da terk edilmiş çocuklar açlık sancılarını dindirmek için tutkal kokluyor. Bolivya'da çaresiz anneler yeni doğmuş bebeklerini manastıra bırakıyor, çünkü onları doyuracak yiyecekleri yok. Ve Kolombiya'da anneler çocukların tıbbi bakımı ile eğitimine ayrılan bütçelerde kesinti yapılmasını şart koşan Uluslararası Para Fonu politikasını protesto etmek için yürüyor...

■ Examination of Latin America's 'external debt' to the U.S., focusing on the ways it affects children, including malnourishment, lack of medical care, abandonment of babies, and child prostitution. There is a popular Latin American saying that children are born with a loaf of bread in their arms. "Today", comments Estela Bravo, "children throughout Latin America are born with the burden of debt on their small shoulders". CHILDREN IN DEBT looks at how this affects children throughout the sub-continent. In Argentina, street children beg for food and small change in front of expensive shops and restaurants. In Peru, abandoned children sniff glue to drown out hunger pains. In Bolivia, destitute mothers leave their new-born babies at the local convent, as they have no food to feed them. And in Colombia, mothers march in protest against policies imposed by the International Monetary Fund (IMF) that have cut budgets for children's health care and education...

KÜBA CUBA

KAYIP ÇOCUKLAR

MISSING CHILDREN

Yönetmen Director: *Estela Bravo*
Dünya Hakları World Sales: *Bravo Films*

1985 / Betacam Video / **Renkli** Color */ 28'*

■ Bu belgesel, Arjantinli büyükanneler ile annelerin, askeri cuntanın 1970'lerin sonu ve 1980'lerin başında muhalefete karşı yürüttüğü "kirli savaş"ın kurbanları arasında olan çocuklarını bulma yolundaki çabalarını yansıtıyor.

■ This documentay portrays the efforts of Argentinian grandmothers and mothers to locate their children who were among the victims of the military junta's 'dirty war' against the opposition in the late 1970s and early 1980s.

KÜBA CUBA

ŞİLİ'YE DÖNÜŞ

RETURNING TO CHILE

Yönetmen Director: *Estela Bravo*
Dünya Hakları World Sales: *Bravo Films*

1986 / Betacam Video / **Renkli** Color / *28'*

■ Bu belgesel, uzun yıllar boyunca anne ve babalarıyla birlikte sürgünde kaldıktan sonra Şili'ye dönen Şilili gençlerin portresini çiziyor.

■ This documentary profiles Chilean youngsters returning to Chile alone after years in exile with their parents.

KÜBA CUBA

KUTSAL PEDER VE GLORİA

HOLY FATHER AND GLORIA

Yönetmen Director: *Estela Bravo*
Dünya Hakları World Sales: *Bravo Films*

1987 / Betacam Video / **Renkli** Color / *43'*

■ Film, Papa John Paul'ün, Pinochet rejimine karşı muazzam bir siyasi hoşnutsuzluk furyasına yol açan 1987 tarihli Şili ziyaretini belgelemekte. Papa'nın siyasi tutukluların hapsedilip işkence görmesine, siyasi özgürlüğün olmayışına ve yaygın açlık ile işsizliğe yönelik protestoları desteklemesi yolundaki duygusal başvuruları da dile getiren bu belgesel, Şilili askerler tarafından üzerine benzin dökülüp ateşe verilen iki yeniyetmeden biri olan Carmen Gloria'yla yapılmış bir söyleşiyi de içeriyor.

■ The film documents Pope John Paul's 1987 visit to Chile, which caused a massive outpouring of political discontent with the Pinochet regime, including emotional appeals to the Pope to support protests of the imprisonment and torture of political prisoners, the lack of political freedom, and widespread hunger and unemployment. The documentary includes an interview with Carmen Gloria, one of two teenagers doused with gasoline and set afire by the Chilean military.

KÜBA CUBA

MANDELA JAMAİKA'DA

MANDELA IN JAMAICA

Yönetmen Director: *Estela Bravo*
Dünya Hakları World Sales: *Bravo Films*

1992 / Betacam Video / **Renkli** Color */ 16'*

■ Nelson Mandela, kara derili nüfusun çoğunlukta olduğu bir Karayip ülkesi olan Jamaika'yı ziyaret ettiğinde, parlamentoda, üniversitede ve sokaklarda, Mandela'nın büyük insani ve siyasi özelliklerini ortaya çıkaran muazzam bir hüsnü kabul görmüştü.

■ When Nelson Mandela visited Jamaica, a Caribbean country with a majority black population, he received an enormous welcome – at the Parlament, university and the streets – revealing Mandela's great human and political qualities.

KÜBA CUBA

"MÜCADELEDEN SONRA": KÜBA - GÜNEY AFRİKA

"AFTER THE BATTLE": CUBA - SOUTH AFRICA

Yönetmen Director: *Estela Bravo*
Dünya Hakları World Sales: *Bravo Films*

1990 / Betacam Video / **Renkli** Color */ 58'*

■ Estela Bravo'nun manşet haberlerin ötesine uzanıp onların ardındaki insani öyküleri yakalama yolundaki olağanüstü yeteneğinin bir diğer unutulmaz örneği. 1975'te yeni bağımsızlığına kavuşmuş hükümetin kendisini, Güney Afrika birliklerinin istilasına karşı savunmasına yardım etmek için, ilk Kübalı askerler Angola'ya gitmişti. Yaklaşık on dört yıl süren şiddetli çatışmaların ardından Angola Savaşı sona erdi, bağımsız Namibya devleti kuruldu ve Kübalı askerler ile Güney Afrikalı askerler evlerine döndü. Angola, Güney Afrika ve Küba'da çekilen bu video, savaş siyasetini iki taraftan izliyor ve dikkate değer çatışma çekimleri ile arşiv malzemesine ek olarak, Kübalı ve Güney Afrikalı askerlerle, savaşta ölenlerin yaslı aileleriyle yapılmış söyleşileri içeriyor.

■ Another memorable example of Estela Bravo's extraordinary ability to reach beyond headline news events and capture the human stories behind them. In 1975, the first Cuban soldiers went to Angola to help defend that newly independent government from invasion by South African troops. After nearly fourteen years of bitter conflict, the Angolan War ended, Namibia was established as an independent state and Cuban and South African troops returned home. Filmed on location in Angola, South Africa and Cuba, this video examines the politics of the war from both sides and features remarkable combat footage, archival material and interviews with Cuban and South African soldiers as well as grieving families of those who died in the war.

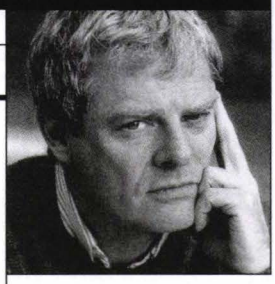
ANDY WARHOL SUNAR: PAUL MORRİSSEY'İN ÜÇLEMESİ

ANDY WARHOL PRESENTS: PAUL MORRISSEY'S TRILOGY

ABD USA

PAUL MORRISSEY

■ Paul Morrissey'i çevreleyen efsanenin büyük kısmı, onun başlarda Andy Warhol'un Fabrika'sı ve buranın şaşaalı, hasar görmüş müdavimleriyle olan ilişkisinden doğmuştur. Antika kişilerin bu stilize dünyasında, Morrissey güvenilir işadamıydı, her ortamda pek az kişinin varolduğuna inandığı ticari olasılıkları arardı. Viva ona "gerçek bir 9'dan 5'e memur tipi" demişti, Warhol'un biyografisini yazan Stephen Koch da onun "Fabrika'daki anormal" olduğunu söylemişti. Morrissey'in azmi ve hırsı, onun "Sleep / Uyku" ve "Empire" gibi kavramsal olarak zengin ama dayanılmayacak kadar sıkıcı deneylerde kendini belli eden Warhol estetiğini yeniden ele alarak "Trash / Çöp", "Heat / Ateş", "Mixed Blood / Karışık Kan", "Blood for Dracula / Drakula İçin Kan" ve "Women in Revolt / İsyancı Kadınlar" gibi daha ulaşılabilir, tutarlı ve amacına sadık işlere dönüştürmesini mümkün kıldı. Warhol'un "önemli film başarıları" büyük ölçüde, onları yazan, yapımını üstlenen ve yöneten Morrissey'e aittir; Warhol ise bu filmlere, adlarının üstünde yer alan "Andy Warhol'un" ibaresi dışında bir katkıda bulunmamıştır.

23 Şubat 1928'de New York'ta doğan Paul Morrissey, Fordham Üniversitesi'nde edebiyat okudu. 1960'lı yılların başlarında, bir süre orduda bulunup bir sigortacı ve bir sosyal görevli olarak çalıştıktan sonra, kısa, bağımsız filmler yönetmeye başladı. İlk çabaları, anlatı-karşıtı denemeler ve "camp" tarzının bir bileşimiydi. "Şişman bir albinoyu boğazlayan yün denizci ceketli bir serseri"nin önemli bir rol oynadığı "Civilization and Its Discontents / Uygarlık ve Hoşnutsuzlukları" (1962) tanımlamak için, diğer sıfatların yanısıra, "tuluatçı gerçekçilik" de kullanılmıştır. "Mary Martin Does It / O İşi Mary Martin Yapıyor"da (1962) evsiz barksız bir kadın, kadın katili büyük bir sokak süpürme makinesinin altına atıyordu. Morrissey, 1965'te Andy Warhol'la tanıştırıldı, Warhol ondan fikirlerine katkıda bulunmasını ve son zamanlarda geliştirmeye başladığı film deneylerine yeni bir yön getirmesini istedi – bu ilk deneyler için başkaları da önerilerde bulunuyor ve çok sınırlı bir şekilde onları yönetiyordu ama, henüz durağandılar, nispeten ilkel bir haldeydiler. Çok geçmeden, "My Hustler / Fahişem" (1965) ile "Chelsea Girls / Chelsea'lı Kızlar" (1966) gibi, yenilikçi olduğu kadar garip filmlerde Warhol'la "işbirliği" yapıyordu. Daha sonra Morrissey yalnızca filmlerin hepsini yönetmekle kalmadı, Warhol'la, kendisini sanat eserlerinin satışı hariç onun stüdyosundaki bütün işlemlerin başına getiren bir işletme kontratı da imzaladı.

Morrissey "My Hustler" ve "Chelsea Girls"den, "Imitation of Christ" (1967) ile "Bike Boy"a kadar (1967) Warhol'un sunduğu tüm film deneylerine öykü fikirleri sağlamayı, oyuncu seçimi, görüntü ve yönetime katkıda bulunmayı sürdürdü; filmlerin dağıtımcılığı görevini de üstlendi. Başından sonuna kadar Morrissey'in yazdığı, yapımını, görüntülerini ve yönemenliğini üstlendiği "Lonesome Cowboys / Yalnız Kovboylar"dan (1967) sonra, Andy Warhol tarafından sunulan bütün filmlerde tam kontrol sahibi oldu – sanat filmi/kült klasikleri "Et" (1968), "Çöp" (1970) ve "Ateş"ten (1972) tutun da, daha piyasa nitelikli başarılara, stilize iki korku filmi olan ve "Andy Warhol's Frankenstein / Andy Warhol'un Frankenstein'ı" ile "Andy Warhol's Dracula / Andy Warhol'un Drakula'sı" adlarıyla pazarlanan "Flesh for Frankenstein / Frankenstein İçin Et" (1974) ve "Blood for Dracula / Drakula İçin Kan"a (1974) kadar.

Warhol'un "görünmeyen sanatçı" kişiliği, Morrissey'in güçlü kişilikler bulmak ve kamerayı onlara döndürerek, bir yönetmenin genellikle uyguladığından çok daha az müdahalede bulunmak yolundaki kararını etkilemiş olabilir. Filmleri senaryosuz olmasa da, Morrissey'in oyuncularına olan inancı, tanrısal bir yönetmen kontrolü üstlenmedeki gönülsüzlüğü, hep onun anlatı tutarlılığı arzusuna galebe çalmıştır. Aktörlere duyduğu güven, şehir alt kültürlerinin onu büyüleyişi ve son derece esnek, doğaçlamayla bezenmiş senaryoları, sahneler dramatik noktalarını aşıp gittiğinde ya da teknik hatalar araya girdiğinde bile, bir tazelik ve güç duygusu verir.

Filmleri
Filmography

1965 *My Hustler* Fahişem
1966 *Chelsea Girls* Chelsea Kızları
1967 *The Loves of Ondine* Ondine'in Aşkları
Imitation of Christ İsa Taklitçisi
1968 *Lonesome Cowboys* Yalnız Kovboylar
Flesh Et
1970 *Trash* Çöp
1972 *L'amour* Aşk
Women in Revolt İsyancı Kadınlar
Heat Ateş
1974 *Flesh for Frankenstein* Frankenstein İçin Et
Blood for Dracula Dracula İçin Kan
1978 *Hound Of The Baskervilles* Baskerviller'in Köpeği
1981 *Madame Wang's* Madam Wang'ın
1982 *Forty Deuce* Kırk İkili
1984 *Mixed Blood* Karışık Kan
1985 *Beethoven's Nephew* Beethoven'in Yeğeni
1988 *Spike of Bensonhurst* Bensonhurst'ün Çubuğu

Morrissey'in filmleri şaşmaz bir şekilde, kendilerini ifade etme arzusuyla yanıp tutuşan güçlü, tiz sesli, toplumun bir türlü eritemediği kişileri içerir: ayakları suya ermiş travestiler, nobran eşcinsel cadalozlar, devrini tamamlamış B kategorisi film aktrisleri, hüsrana uğramış dişi vampirler (Bunun aynı zamanda Fabrika'nın "süperstar"larını da tanımlıyor olması pek tesadüf sayılmaz – bu Warhol'un Morrissey'e bıraktığı mirasın bir parçasıdır). Bu dişi ya da dişi kodlu tiplerin yanında dengeleyici, genellikle pasif, güzel, erkeksi bir adam da vardır. "Karışık Kan"da (1984) bu, mütehakkim annesi tarafından istismar edildiğini fark etmeyecek kadar ahmak, yarı ebleh çete reisi Thiago'dur. Bu tipin nihai temsilcisi ve eşcinsel kültürünün ikonu ise, "Et", "Çöp" ve "Ateş"in kahraman-erkek fahişe-süper aygırı Joe Dallesandro'dur.

Bu karakterlerin kendilerini içinde buldukları dağınık, genellikle çok bölümlü dramların, aktörlerin kendi hayatlarında aşikar kökleri vardır. "Ateş"te Joe Dallesandro'nun oynadığı, parlak günleri geride bırakmış, "The Big Ranch"in TV dizisinin çocuk aktörü Joey Davis, kısmen Dallesandro'nun kendisi de filmin anlattığı cinsten, Hollywood'un kıyılarında dolanan bir karakter olduğu için işler; son derece cazip ama süprüntüleri seven Hollywood'da bile başarıya ulaşamayacak kadar süprüntüdür. "Çöp"te Holly (travesti Holly Woodlawn) gerçek yaşamda olduğu kadar dayanıklı, becerikli ve paramparçadır. Morrissey'in çoğu karakteri gibi, bu aktörler kendi adlarını ya da ona çok benzeyen bir adı kullanır, böylelikle de gerçekçiliği kurmaca çerçevesine sokarlar.

Morrissey'in abzürdist eğilimiyse, bazen şaşırtıcı bir dokunaklılıkla yumuşatılır. "Çöp"te Holly'nin bira şişesiyle mastürbasyon sahnesinde ya da "Et"te çıplak, uykulu Joe karısının yeni lezbiyen ilişkisinden dışlandığında olduğu gibi. Bazen de Morrissey sadece abzürdisttir – ki bu da, isterik "Drakula İçin Kan" gibi filmlerde yeterli olur; tam bakire kanı içtiğini düşünürken kendini tuvalette içi dışına çıkarken bulan Udo Kier'in kapıldığı sınırsız düş kırıklığı örneğinde olduğu gibi. Kier'in unutulmaz feryadı da bu filmdendir: "Bu orospuların kanı beni öldürüyor!" ("Drakula İçin Kan", Joe Dallesandro'nun evin kızlarını önce düzen ve sonra da, Brooklyn lehçesiyle, burjuva tavırları için onları paylayan, elinden her iş gelen şirret Marksist tiplemesiyle de dikkate değer. Onlara "sürtükler" ve "ahmaklar" der, Rus Devrimi'ni hiç duymadıkları için kapıldığı şoku dile getirir.) "Sunset Boulevard / Sunset Bulvarı"nın komik bir taklidi olan "Ateş"te düşlerine kavuşamamış bir başka karakter vardır; deli bir kızla, çökmüş bir meslek hayatıyla ve sadakatsiz bir jigoloyla lanetlenmiş zengin bir B kategorisi film şırfıntısı.

Ender olarak gösterilen "İsyancı Kadınlar" (1971), üç travestinin, Holly Woodlawn, Candy Darling, ve Jackie Curtis'in oynadığı bir tür "Valley of the Dolls / Bebekler Vadisi" güncellemesi olarak, kadınların kurtuluşunu gaddarca hicveder. Üçlü, P.I.G.S. (Politikayla İlgilenen Kızlar) adlı bir grup oluşturur. Jackie, çeşitli amaçlar için para toplayan biri olarak yola çıkar, sonunda erkek fahişeleri kiralar ve sıradan çılgın bir ev kadını olur. Sosyete mensubu Candy, Hollywood'un en dibine düzüşe düzüşe inişini, "Kötü Trip'teki Sarışın" gibi porno filmlerle noktalar. Holly ise bir Bowery ayyaşı olup çıkar. Bu üç yoğun kişilik, tamamen kaçık bir paralel evren tipleri ordusuyla desteklenerek faaliyete girişirken, Morrissey'in kamerası geride durur.

Yönetmenin, insan kişiliğinin uçlarına olan tutkusu, sadece travestilerle sınırlı değildir – bir başka belli başlı tip de, uyuşturucu müptelalarıdır. "Karışık Kan" (1984) "satıcı adamı bekleme"nin uçsuz bucaksız kuyruklarından, iğneyle zerk etmenin kasvetli detaylarına kadar, uyuşturucu müptelalığının ufak tefek ayrıntılarını keskin bir doğrulukla gösterir. Bu da Morrissey'in özelliklerinden biridir – görünürde yabancı olan bir alt kültürün ince ayrıntılarını sunar; ister "Et" ile "Çöp"ün erkek fahişeleri, ister "Drakula İçin Kan"daki silinip giden Avrupa hanedanı ya da "Karışık Kan"ın Brezilyalı çocuklardan oluşan uyuşturucu çeteleri olsun.

Warhol, 1975 yılında resimleri ve iş etkinlikleri üzerinde yoğunlaşmaya karar verince Morrissey onunla yollarını ayırdı. Daha sonraki filmleri için finans aramayı sürdürdü ve bağımsız olsun ya da olmasın herhangi bir Hollywood film şirketinden bağımsız kalmayı başarmış pek az Amerikalı film yönetmeninden biri oldu. Kendi başına yaptığı belli başlı filmler arasında yeniyetme erkek fahişeler ("Forty Deuce / Kırk İkili", 1982) ile

torbacılar ("Karışık Kan") üzerine uçuk öyküleri, tarihi bir dram ("Beethoven's Nephew / Beethoven'in Yeğeni", 1985) ve bir komedi ("Spike of Bensonhurst / Bensonhurst'ün Çubuğu", 1988) vardır. Her zaman filmlerinin tamamından sorumlu olmuştur, devamlı olarak, çoğu genç ve tanınmayan aktörlerle çalışmıştır, hiçbir dış müdahale olmadan yazıp yönetmiştir. "Bağımsız" kaynakların finansmanı ona artık eskisi gibi müdahaleden özgür bir konum sağlamaz hale gelince de film yapmayı bırakmıştır.

Paul Morrissey Amerika'nın en kadri kıymeti bilinmemiş, filmleri en az gösterilen önemli yönetmeni sayılabilir. Yirmi yılı aşkın bir süreyi kapsayan meslek hayatı boyunca, hatırı sayılır ağırlığı ve ahlâki kaygıları olan, belirgin bir estetiğe de sahip bir düzineden fazla kurmaca film yapmıştır. Tek tek filmleri (ya da sahneleri) için sık sık takdir edildiği halde, pek az yazar, 1975'te Morrisey'in Andy Warhol için yaptığı filmlerin "bugün sinemanın sunduğu herhangi bir eserle rahatlıkla mukayese edilebileceği"ni beyan eden John Russell Taylor'ı izlemiştir. Bu ihmalin bazı nedenleri aşikârdır. Her şeyden önce, Morrissey'in bildiğinden şaşmayan kişisel rotası, onu ister büyük ister küçük olsun tüm film akımlarından koparmıştır. Görüşleri de onu Amerikan bağımsız yönetmenleri arasında benzersiz kılar: gerici bir muhafazakârdır. Estetik olarak, Warhol'un minimalizmindeki kökleri, onu hem ticari film, hem de sanat filmi kulvarlarının dışında bırakmıştır. Buna karşılık karaktere, anlatıya ve sinemasal araçların ayırt edici kullanımına olan inancı da, ona avangardın kapısını kapatmıştır.

Üstelik Morrissey New York yeraltı film hareketinin siyasetinin de dışında kalmıştır. Warhol da, Morrissey de, ne 1960 Eylül'ünde toplanan Yeni Amerika Sinema Grubu'na, ne de ondan türemiş sonraki herhangi bir gruba katılmıştır. Morrissey gururla, "Bağımsızlardan tamamen bağımsızım" diye iddia etmiştir. 1972'de New York Times'a ilk "deney"lerini tanımlarken söylediği gibi, "Bir filmin merkezini yıldızlar oluşturmalı. [...] Bir film sadece bir yönetmenin gözündeyse, yaşamdan da yoksundur" diye düşünür. Morrissey, "insanlardan uzaklaşmayı ve insanlara nesne muamelesi yapmayı" reddederek, "filmi oyunculara verme" şeklinde hümanist bir amaç benimsemiştir. Morrissey'in estetiğinin can alıcı etiği de budur ve sonuçta John Russell Taylor'ın "insan ruhunun, nesnelden ziyade öznel gerçeklik taşıyan belgeselleri" dediği şeyler ortaya çıkmıştır. Taylor'a göre Morrissey'in filmleri, "Vicdanlı bir şekilde karakterlerine adil davranır: filmler mitler yaratmaz, sadece onları kaydeder." Yıldızların, Hollywood'un en parlak devrindeki güçlerini yeniden canlandırmak isterken, Morrissey'in aşırıya kaçtığı da olmuştur.

Morrissey ahlâka olduğu kadar, geleneksel anlatıya da bağlı kalmıştır. İlk filmlerini çektiği yılları, "Bir anlamı yoksa sanat sayılırdı, ama ben hep anlatıya bağlı bir yönetmen oldum" diye hatırlar. Çünkü, "Filmlerim sessizdi, bir anlatıları vardı, Jonas Mekas tipi avangard filmler değillerdi [...] kimse adımı duymamıştı". Yeraltının yeni şiirsel sineması soyut olanı ve fanteziyi göklere çıkarırken, Morrissey karakterlere sıkı sıkıya bağlı kaldı. Böylece Warhol'un Fabrika'sından –paradoks yaratacak bir şekilde – geleneksel bir anlatı yönetmeni çıktı. Morrissey'in gelenekçiliği, ister Los Angeles'li narsistler, ister New York'lu uyuşturucudan uçmuş sokak çocukları olsun, Amerika'nın yumuşak karnındaki yaşama ilişkin tüm incelemelerinde parıldar.

Morrissey'in birçok yönetmen üzerinde hatırı sayılır etkisi olmuştur. Bir yanda, doğaçlama yoluyla keşfin estetiği, aralarında Alan King, Jim McBride, Dennis Hopper, Norman Mailer, Shirley Clarke ve Robert Kramer'ın da yer aldığı zengin belgesel/drama film damarını beslemiştir. Öteki yanda ise, insancıl egzantrizm sinemasının izleri Robert Frank'in işlerinde; Jonas ve Adolfos Mekas'ın, Albert Brooks'un, Jim Jarmusch'un, Henry Jaglom'ın, Jonathan Demme'nin ve Coen biraderlerin filmlerinde sürülebilir; ki bunların hepsi bir araya geldiğinde, muhtemelen çağdaş Amerikan sinemasının en hayat dolu kaynağı ortaya çıkar.

Ama böyle bile olsa, Paul Morrissey Amerikan sinemasında bağımsızların bağımsızı olarak tek başınadır. En sevdiği yönetmen Carol Reed'in deyişiyle, Morrissey bağımsızdan ticariye kadar bütün adaların paryasıdır, aradaki adamdır, diğerlerine benzemeyendir, hiçbir "kamp" (her iki anlamında da) onun tahribine karşı güvende değildir. Ancak bu

gerici muhafazakârın filmlerinin göz açıcı etkisi öylesine hayat verici ve anlayış doludur ki, korkutucu liberale bile hitap edebilir, hatta ona sözcülük edebilirler.

"Film, kişilik hakkındadır: kişilik ne kadar iyiyse, film de o kadar iyidir. " – Paul Morrissey

■ Much of the myth surrounding Paul Morrissey comes out of his early relationship with Andy Warhol's Factory and its glittering, damaged denizens. In a world of stylized weirdos, Morrissey was the straight businessman, always looking for the commercial possibilities inherent in a scene where few believed any existed. Viva called him "a real nine-to-fiver" and Warhol biographer Stephen Koch said he was "an anomaly at the Factory". Morrissey's drive and ambition made it possible for him to rework the Warhol aesthetic evident in conceptually rich but unbearably dull experiments like "Sleep" and "Empire" into more accessible, coherent, and committed works like "Trash", "Heat", "Mixed Blood", "Blood for Dracula", and "Women in Revolt". The "great film achievements" of Warhol belong, for the most part, to Morrissey, who wrote, produced, and directed them while Warhol contributed no more than his name above the title.

Born in New York City on 23 February 1938, Paul Morrissey studied literature at Fordham University. In the early 1960s, following a stint in the Army and jobs in insurance and as a social worker, he began directing short independent films. His early efforts were a combination of anti-narrative experimentation and camp. "Civilization and Its Discontents" (1962), which featured "a hood in a pea jacket strangling a fat albino", among other things, has been described as "slapstick neorealism". In "Mary Martin Does It" (1962), a bag lady throws a murderess under a large street sweeper. In 1965, Morrissey was introduced to Andy Warhol, who asked him to contribute ideas and bring new direction to the film experiments he had been recently begun presenting – others had been suggesting, and in a very limited sense, directing these early experiments, but they remained in a static, relatively primitive state. Soon he was "collaborating" with Warhol on equally innovative and bizarre films like "My Hustler" (1965) and "Chelsea Girls" (1966). From then on, Morrissey not only directed all of the films but signed a management contract with Warhol putting him in charge of all operations at the Warhol studio with the exception of the sales of artwork.

Morrissey continued to add story ideas, casting, cinematography and direction to all of the film experiments that Warhol presented from "My Hustler" and "Chelsea Girls" through "Imitation of Christ" (1967) and "Bike Boy" (1967); Morrissey acted as the films' distributor as well. After "Lonesome Cowboys" (1967), which was written, produced, lensed and directed by Morrissey from start to finish, he assumed total control of all subsequent films presented by Andy Warhol – from the arthouse/cult classics "Flesh" (1968), "Trash" (1970) and "Heat" (1972) to his more mainstream successes with the Carlo Ponti/Jean-Pierre Rassam productions "Flesh for Frankenstein" (1974) and "Blood for Dracula" (1974), two stylish horror films marketed as "Andy Warhol's Frankenstein" and "Andy Warhol's Dracula".

Warhol's "invisible artist" persona may have influenced Morrissey in his decision to find strong personalities and let the camera run on them, with far less intervention than a filmmaker usually applies. Not that the films aren't scripted, but Morrissey's faith in his performers, his reluctance to assume a godlike position of directorial control, always takes precedence over his desire for narrative coherence. His combination of trust in the actors, fascination with urban subcultures, and extremely flexible, improvisation-laced scripts, gives a feeling of freshness and power even when scenes run past their dramatic point or technical mistakes intrude.

Morrissey's films invariably feature powerful, shrill, unassimilable personalities starving for self-expression – disillusioned drag queens, churlish fag hags, washed-up B-movie actresses, frustrated queen vampires. (It's hardly coincidence that this also describes most of the "superstars" of the Factory – one of Warhol's legacies to Morrissey.) Alongside these female or female-coded types is a balancing, usually passive, beautiful butch male. In "Mixed Blood" (1984) it's the semi-moronic gang leader Thiago, too dumb to realize he's being manipulated by his domineering mother. The ultimate representation of this type and an icon of gay culture from "Flesh", "Trash", and "Heat" is hero-hustler-superstud Joe Dallesandro.

The loose, often episodic dramas these characters find themselves in often have obvious roots in the actors' own lives. In "Heat" Joe Dallesandro's role as Joey Davis, a washed-up TV child actor from "The Big Ranch" works in part because he is the kind of Hollywood fringe character the film describes, intensely appealing but too trashy to make it even in trash-loving Hollywood. In "Trash" Holly (transvestite Holly Woodlawn) is as tough and resourceful and smashed down as she was in real life. Like many of Morrissey's characters, these actors use their real names, or a close variant, pushing realism into the fictional frame.

Morrissey's absurdist bent is sometimes tempered with a surprising poignancy, as in "Trash", in Holly's beer-bottle masturbation scene, or in "Flesh", when the naked, sleepy Joe is excluded from his wife's newfound lesbian relationship. Sometimes Morrissey is only absurdist – which is good enough in films like the hysterical "Blood for Dracula", with Udo Kier's endless frustration at being duped into thinking he's drinking virgin blood, only to find himself puking his guts out over the toilet. From this film comes Kier's unforgettable shriek: "The blood of these whores is killing me!" ("Blood for Dracula" is also notable for Joe Dallesandro's bitchy Marxist handyman, alternately screwing the daughters of the house and upbraiding them in Brooklynese for their bourgeois attitudes. He calls them "tramps" and "dopes" and expresses shock that they've never heard of the Russian Revolution.) "Heat", a comic rip-off of "Sunset Boulevard", features another frustrated character, a wealthy B-movie slut, who's cursed with a crazy daughter, a sagging career, and a faithless gigolo.

The rarely screened "Women in Revolt" (1971) brutally satirizes women's liberation with a sort of "Valley of the Dolls" update played by drag queens Holly Woodlawn, Candy Darling, and Jackie Curtis. The trio forms a group called P.I.G.S. (Politically Involved Girls). Jackie starts out as a fund-raiser and ends up hiring male prostitutes and becoming just another mad housewife. Candy, a socialite, screws her way to the bottom of Hollywood, ending up in sexploitation films like "Blonde on a Bum Trip". And Holly becomes a Bowery drunk. Morrissey's camera stands back while these three intense personalities – backed up by an army of demented, parallel-universe types – go at it.

Morrissey's fascination with the extremes of human personality isn't limited to drag queen – another major type consistently featured is the drug addict. "Mixed Blood" (1984) shows with acute accuracy the petty details of drug addiction, from the endless queues "waiting for the man" to the grim particulars of needle injection. This is one of Morrissey's specialties – the fine details of a seemingly alien subculture, whether it's the hustlers of "Flesh" and "Trash", a fading European dynasty in "Blood for Dracula", or the kiddie Braizilian drug gangs of "Mixed Blood".

Morrissey parted company with Warhol in 1975 when the artist chose to concentrate on his painting and business activities. Morrissey went on to pursue financing for his later films, one of the very few American film directors to remain independent of any Hollywood film companies, independent or otherwise. His major works on his own include his offbeat tales of teenage hustlers ("Forty Deuce", 1982) and drug pushers ("Mixed Blood"), the historical drama ("Beethoven's Nephew", 1985), and the comedy ("Spike of Bensonhurst", 1988). He was always responsible for his films in their entirety, working consistently with mostly young unknown actors, writing and directing with no outside interference of any kind. Once financing from "independent" sources no longer allowed him the freedom from interference that he previously enjoyed, he stopped making films.

Paul Morrissey may be America's most undervalued and least shown major director. In a career spanning more than twenty years he has made more than a dozen feature films of consistent weight and moral concern, with a distinctive aesthetic. While he has been often appreciated for individual films (or scenes), few writers have followed up on John Russell Taylor's 1975 assertion that the films Morrissey made for Andy Warhol "can stand comparison with anything else the cinema of today has to offer". Some reasons for this neglect are obvious. For one thing, Morrissey's doggedly personal course detached him from all film movements, major or minor. His views make him unique among American independent filmmakers: he is a reactionary conservative. Aesthetically, his roots in Warhol's minimalism excluded him from both the commercial and the art-house mainstreams. Yet his faith in character, narrative, and the discriminating deployment of the cinematic apparatus also barred him from the avant-garde.

Also, Morrissey stayed outside of the politics of the New York underground film movement. Neither Warhol nor Morrissey was involved in their New American Cinema Group, which convened in September 1960, or in any later derivative. Morrissey proudly avers, "I'm totally independent of the independents". As he described their early "experiments" to the New York Times in 1972, "The stars should be the center of the film. [...] When a movie is all one director's eye, it's devoid of life". Morrissey rejected "cutting away from people and treating people like objects" for the more humanistic purpose, "to give the performers the films". This was actually the crucial ethic in Morrissey's aesthetic. It resulted in what John Russell Taylor called "documentaries of the human spirit, of subjective rather than objective reality". Morrissey's works, Taylor says, "play scrupulously fair with their characters: the films do not build myths, they merely record them." In attempting to revive the power of stars in Hollywood's heyday, Morrissey sometimes took an extreme position.

Morrissey has remained as committed to traditional narrative as to morality. As he recalls, during his early film years, "If it didn't make any sense it was art, but I was always a narrative film-maker". Because "My films were silent, with a narrative, not avant-garde Jonas Mekas-type movies [...] no-one heard of me". Where the underground's new poetic cinema exalted in abstraction and fantasies, Morrissey clung to his commitment to character. So out of Warhol's Factory came – paradoxically – a traditional narrative filmmaker. Morrissey's traditionalism gleams through all his studies of life in the American underbelly, whether the Los Angeles narcissists or the drug-numbed New York street kids.

Morrissey has exerted a remarkable influence on many filmmakers. On the one hand, his aesthetic of improvisational discovery nourished the rich vein of film docudrama that includes Alan King, Jim McBride, Dennis Hopper, Norman Mailer, Shirley Clarke, and Robert Kramer. On the other hand, his cinema of humanist eccentricity can be traced on into the work of Robert Frank and the films of Jonas and Adolfos Mekas, Albert Brooks, Jim Jarmusch, Henry Jaglom, Jonathan Demme, and the Coen Brothers, all of which together form arguably the liveliest tributary in contemporary American film.

Be that as it may, Paul Morrissey stands alone in American cinema as the independent independent. In the language of his favorite director, Carol Reed, Morrissey is an outcast from all the islands, from the independent to the commercial, a man between, an odd man out, with no camp (in either sense) safe from his subversion. Yet so bracing and compassionate are the epiphanies of this reactionary conservative's films, that they can speak to and for even a dread liberal.

"Films are about personality: the better the personality, the better the film." – Paul Morrissey

ABD USA

ET

FLESH

Yönetmen Director: *Paul Morrissey*
Senaryo Screenplay: *Paul Morrissey*
Görüntü Yön. Cinematography: *Paul Morrissey* **Oyuncular** Cast: *Joe Dallessandro, Geraldine Smith, John Christian, Barry Brown, Candy Darling, Patti D'Arbanville, Jackie Curtis, Geri Miller, Maurice Braddell* **Yapımcı** Producer: *Andy Warhol* **Dünya Hakları** World Sales: *Clipper Films*

1968 / 35 mm. / **Renkli** Color / *105'*

■ Andy Warhol ile, uzun süre onun asistanlığını ve kameramanlığını yapmış Morrisey'in ilk uzun metrajlı ortak çalışması olan ET, cinselliği, maddi ve duygusal bir değiş tokuş olarak inceliyor. Filmde Fabrika'nın aygırı Joe Dallessandro onu bir yıldız haline getiren yeraltı rolünde, 1968'de New York'ta hayatın türlü yanlarını yaşayan erkek bir fahişeyi canlandırıyor. Film, 1970'de ilk gösterimlerinden birinde polisin el koymasıyla manşetlere çıkmıştı. ET'in tamamı tek bir kamera aracılığıyla çekilip kurgulanmış (yani film, sıralı çekimin yapıldığı ham şekliyle korunmuş; bu da bir sürü çok çok uzun sahne, atlama ve sarsıntılı kamera hareketi, vs. anlamına geliyor) olduğu için, birçok izleyici filmi şimdi bile şoke edici ve neredeyse tahammül edilmesi imkânsız bulabilir. Yine de Warhol damgasıyla üretilmiş birçok zevk düşkünü ve kasten dağınık filmin aksine, Morrisey'in filmi iyi ve mantıklı bir yapıya sahip. Film ilerledikçe yönetmenin karakterlere ve ilginç diyaloglara yaslanma meselesini iyi idare etmeye başladığı görülüyor. ET, yalnızca Morrissey'in sanatsal olarak başlangıç noktasını temsil etmekle kalmıyor, aynı zamanda daha sonraki filmlerinde de kullanacağı tonu oluşturuyor.

■ Exploring sex as financial and emotional barter, FLESH, the first feature-length collaboration between Andy Warhol and his long-term assistant / cameraman Morrissey, features exhibitionist Factory studboy Joe Dallessandro in his underground star-making role as a hustler who experiences various walks of life in NYC circa 1968. The film made headlines when it was confiscated by the police during one of its earliest showings in 1970. Many spectators may still find FLESH shocking and almost impossible to deal with, thanks to the fact that it was shot and edited entirely in-camera (in other words, what you see in the film is exactly what they shot, in sequence – meaning lots of very very long shots, jump cuts, jerky camera movements, etc). Still, unlike many of the self-indulgent, deliberately fragmented efforts put out under the Warhol imprimatur, Morrisey's film is well and logically constructed. It can be seen that the director started to get a good handle on the concept of characters and interesting conversation as the film advances. FLESH not only represents Morrissey's artistic beginnings, but also establishes a tone that his later films play off.

ABD USA

ÇÖP

TRASH

Yönetmen Director: *Paul Morrissey*
Senaryo Screenplay: *Paul Morrissey*
Görüntü Yön. Cinematography: *Paul Morrissey* **Kurgu** Editing: *Paul Morrissey & Jud Johnson* **Oyuncular** Cast: *Holly Woodlawn, Joe Dallesandro, Jane Forth, Michael Sklar, Geri Miller, Andrea Feldman, Johnny Putnam, Bruce Pencheur, Diane Poldeuski* **Yapımcı** Producer: *Andy Warhol* **Dünya Hakları** World Sales: *Clipper Films*

1970 / 35 mm. / **Renkli** Color / *110'*

■ Travesti Holly Woodlawn (ki kendisi, Lou Reed'in "Take A Walk On the Wild Side" adlı şarkısının ilham kaynağıdır), New York'lu uyuşturucu müptelâları ile karşı-kültür sakinlerini anlatan ve muhteşem gerçekliğiyle 'yaşamdan bir kesit' dokusuna sahip bu filmde, iktidarsız, iflah olmaz uyuşturucu tiryakisi Joe Dallessandro'nun çöp-toplayan sevgilisi rolünde unutulmaz bir performans sergiliyor. Bazı oyuncular bu filmde farklı karakterler olarak tekrar karşımıza çıksalar da, ÇÖP aslında "Et"teki Dallessandro karakterinin biraz daha yaşlı, biraz daha bağımlı ve biraz daha çulsuzlaşmış halini anlatan bir devam filmi. ÇÖP, "Et"e kıyasla bile, Warhol'un yönettiği yeraltı filmlerinden birçok açıdan hayli farklı: bu filmde bir öykü akışı var, yakın plan bolluğu var, ölü noktaları dışarıda bırakma ve tempoyu yükseltme amacına hizmet eden sekans içi kamera geçişleri var. Bu belki de Paul Morrissey'in en iyi filmi, çünkü politik bir çağrışım uyandıran belgesel hissini korurken, işin içine mizah da katıyor. Morrissey karakterlerin, cinsel eylemler, işe yarar çöpleri toplama, sahtekârlık ederek yoksulluk yardımı alma ve sıradan sohbetlerde pek açılmayacak benzer konular hakkında aşka gelip coşkuyla konuşmalarına izin veriyor. Burada mizahın kaynağı da coşku zaten, ve filmin 60'lar toplumunun alt kesimine göz atışı belki şimdi, o zaman olduğundan bile daha komik.

■ Transvestite Holly Woodlawn (who was the inspiration for the Lou Reed song "Take A Walk On The Wild Side") is truly memorable as the trash-collecting lover of impotent drug fiend Joe Dallessandro in this wonderfully realistic slice-of-life film about New York's druggies and counterculture denizens. Although some performers reappear as different characters, TRASH is essentially a direct sequel to "Flesh", with Dallessandro's character a couple years older, a couple years more strung out and a couple of years more broke. TRASH, even more than "Flesh", varies from Warhol-directed underground pictures in major ways: there is a story line, there is an abundance of close-ups, there are camera cuts within sequences in order to edit out dead spots and improve the film's pacing. This may be Paul Morrissey's best effort, for it retains the feel of a documentary giving the film a political resonance, while adding humor. Morrissey lets the characters come alive and speak with enthusiasm about sexual practices, collecting usable garbage, cheating on welfare and other subjects that rarely come up in civil conversations. It is the enthusiasm that drives the humor, and its look at the underside of the Sixties is perhaps even funnier now than it was then.

ABD USA

ATEŞ

HEAT

Yönetmen Director: *Paul Morrissey*
Senaryo Screenplay: *Paul Morrissey*
Görüntü Yön. Cinematography: *Paul Morrissey* **Kurgu** Editing: *Jed Johnson & Lan Jokel* **Müzik** Music: *John Cale* **Oyuncular** Cast: *Joe Dallessandro, Sylvia Miles, Andrea Feldman, Ray Vestal, Pat Ast, Eric Emerson, Lester Persky, Harold Childe, John Hallowell, Gary Koznocha, Pat Parleman, Bonnie Walder* **Yapımcı** Producer: *Andy Warhol* **Dünya Hakları** World Sales: *Clipper Films*

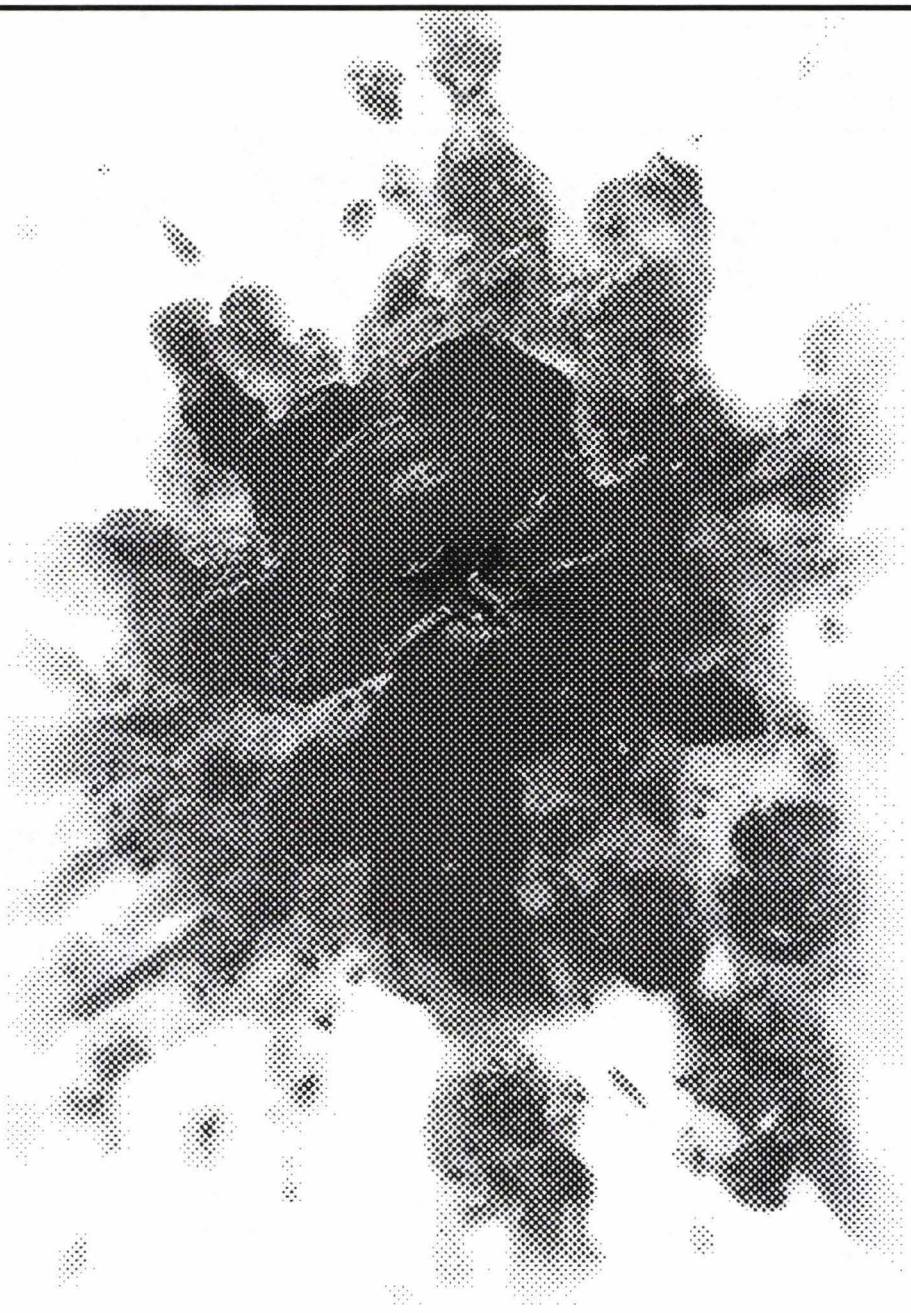
1972 / 35 mm. / **Renkli** Color / *100'*

■ ATEŞ, Andy Warhol'un Fabrika'sının ürettiği ve Paul Morrissey'in yönettiği filmlerin daha genelgeçer olanlarındandır. Temelde Billy Wilder'ın "Sunset Boulevard / Sunset Bulvarı"nın "camp"vari (neredeyse gayriciddi) bir çeşitlemesi olduğu zaten beyan edilmiş olan bu film, Morrissey'in meslek hayatında biçimden yoksun, başıboş karakter taslaklarından, geleneksel düz öykü anlatımına geçişini yansıtır. Bu değişim, varlığının büyük bir kısmını, filme kişiliğiyle damga vuran, ticari sinemada kendini kanıtlamış aktris Sylvia Miles'a borçlu. Şansı bir türlü yaver gitmeyen Joe Dallessandro bu filmde, yıldızı sönmüş aktris Miles'dan ve filmin büyük kısmının çekildiği malikâne otelin garip sakinlerinden oluşan bir topluluğun ağına düşen karakteriyle, bıkkın ama çocuksu fahişe kişiliğinin farklı bir portresini çiziyor. Morrissey, her kareyi gün ışığı, terli ten ve tropik renklerle yıkayarak, sanatsal anlamda kendini Warhol'un ilk filmlerinin alamet-i farikası olan "kamerayı mıhla ve hareket eden herşeyi çek" tekniğinden çok uzaklaştıran önemli bir sıçrama gerçekleştiriyor. Kült fanatikleri edebe aykırı sekansların – en azından "Çöp"e kıyasla – azaltılmış olması nedeniyle hayal kırıklığına uğrayabilir, ancak onların yerini zekice diyaloglar ve geliştirilmiş oyunculuk fazlasıyla dolduruyor.

■ HEAT is one of the more mainstream films produced by Andy Warhol's Factory and directed by Paul Morrissey. Basically an acknowledged campy riff on Billy Wilder's "Sunset Boulevard", the film represents the transition in Morrissey's career from formless deadpan character sketches to traditional linear story lines. This change is due in no small part to the presence of an established actress, Sylvia Miles, who stamps the film with her persona. Down on his luck Joe Dallessandro portrays another variation on his jaded yet childlike hustler persona, this time entangled in the web of faded hack actress Miles and an assortment of bizarre inhabitants at the florid hacienda hotel where most of the film was shot. Morrissey floods every frame with sunlight, sweating flesh, and tropical colors, making this a quantum leap in artistic terms over patented "nail down the camera and shoot whatever moves" technique in the early Warhol titles. Cult fanatics may be a little bit disappointed by a relative toning down of outrageous sequences, at least in comparison to "Trash", but the witty dialogue and improved acting more than make up for it.

GECEYARISI SİNEMASI

MIDNIGHT SCREENINGS

BREZİLYA-İTALYA BRAZIL-ITALY

ÜÇ MARİA

AS TRES MARIAS

THE THREE MARIAS

Yönetmen Director: *Aluízio Abranches* **Senaryo** Screenplay: *Heitor Dhalia & Wilton Freire* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Marcelo Durst* **Kurgu** Editing: *Aluízio Abranches & Karen Harley* **Müzik** Music: *André Abujamra* **Oyuncular** Cast: *Marieta Severo, Julia Lemmertz, Maria Luisa Mendonça, Luiza Mariani, Carlos Vereza* **Yapımcılar** Producers: *Aluízio Abranches, Vieri Razzini & Cesare Petrillo* **Yapım** Production Co.: *Lama Filmes; Teodora Filmes* **Dünya Hakları** World Sales: *Pape Boye (TVOR)*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / *90'*

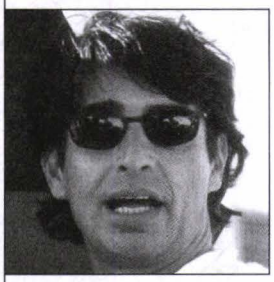
■ Aluízio Abranches ÜÇ MARİA'da western türünden esinleniyor ve matrak bir intikam öyküsüyle seyirciyi Brezilya'nın medeniyetten uzak kuzeydoğu kesiminde bir yolculuğa çıkarıyor. Üç kızkardeşe – Maria Francesca, Maria Rosa ve Maria Pia – ailenin namını kurtarmak için üç tane tanınmış kiralık katili bulma görevi verilir. Şöhretlerine karşın, bu insan müsvetteleri zırdelidir ve arzulanan sonucu elde edemezler. Sonunda üç güzel Maria kafa kafaya verip intikam işini kendi başlarına halletmek zorunda kalır. Sarp coğrafyanın soluk kesici resimleriyle görsel olarak harikulade, her ânı cazip ve sürprizli bir senaryoyla desteklenen bu dişi kovboy destanı, Brezilyalı kadınlar, şiddet ve Latin Amerika duyarlılıkları konularına yeni bir yaklaşımla izleyiciyi şaşırtıyor. Yaratıcı gücüyle Abranches, ÜÇ MARİA'da sık rastlanan basmakalıp tiplemelerden kaçınıyor; gücü erkeklere değil kadınlara yüklüyor ve bunu heyecan verici, yenilikçi bir biçimde gerçekleştiriyor. Sinema yapmanın ve öykü anlatmanın yeni biçimlerini araştırıyor olması ise, onun gelecekte yakından takip edilmesi gereken bir yetenek olduğunun işareti.

■ In THE THREE MARIAS, Aluízio Abranches draws inspiration from the Western genre and takes his audience on a journey through the remote northeast of Brazil in an off-the-wall story of revenge. Three sisters – Maria Francesca, Maria Rosa and Maria Pia – are assigned the task of finding three well-known contract killers to restore the good name of their family. Despite their reputation, these travesties of men are mainly raving lunatics, and cannot come up with the desired result. Consequently, the three Marias have to put their beautiful heads together to take care of the vengeance business. Visually spectacular, with breathtaking shots of the rugged landscape, and helped with a consistently engaging screenplay, this cowgirl saga surprises the viewer with a new take on Brazilian women, violence and Latin American sensibilities. Abranches is inventive and breaks away from oft-seen stereotypes in THE THREE MARIAS; he attributes strength to the women rather than the men in an exciting and innovative way. He explores new modes of filmmaking and storytelling – clear signs that he will be a talent to watch in the future.

ALUİZIO ABRANCHES

1961'de Brezilya'da, Rio de Janeiro'da doğdu. Ekonomiden mezun olduktan sonra, 80'lerde London International Film School'da sinema okudu. Julien Temple ve Paul Mazursky'nin filmlerinde yönetmen yardımcısı olarak çalıştı. Paris'te ve Los Angeles'da yaşadı. İki belgeselin ve Carlo Caurati'nin 1995 tarihli uzun metrajlı kurmaca filmi "Carlota Joaquina, Princessa do Brasil"in yapımcılığını üstlendi. Yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca film, 1999 tarihli "Um copo de cólera / Bir Bardak Suda Fırtına"dır. ÜÇ MARİA (2001) yönettiği ikinci filmdir.

Born in Rio de Janeiro, Brazil in 1961. He graduated in economics before studying film at the London International Film School in the eighties. He worked as an assistant director on films by Julien Temple and Paul Mazursky. He has lived in both Paris and Los Angeles. He has produced two documentaries and Carlo Caurati's 1995 feature "Carlota Joaquina, Princessa do Brasil". He directed first feature film, "Um copo de cólera / A Glass of Rage" in 1999. THE THREE MARIAS (2001) is his second feature film.

GÜNEY KORE-TAYLAND-HONG KONG SOUTH KOREA-THAILAND-HONG KONG

ÜÇ

THREE

Yönetmenler Directors: *Kim Jee-Woon, Nonzee Nimibutr & Peter Ho-Sun Chan* **Senaryo** Screenplay: *Hayden Baptiste & Thomas Michael* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Geoff Bland & Hong Kyung-Pyo* **Kurgu** Editing: *Jeong Yun-cheol & Kevin Rollins* **Müzik** Music: *Jeong Seong-Woo, Scott Kennedy & Lee Byung-Woo* **Oyuncular** Cast: *Kim Hye-Su, Jeong Bo-Seok, Pan jamaiwat Suwinit, Leon Lai, Eric Tsang, Hayden Baptiste, Carolyn Goff, Thomas Michael* **Yapımcı** Producer: *Peter Ho-Sun Chan* **Yapım** Production Co.: *Bom Film Productions; Applause Pictures; Cinemasia; Five Faces Films* **Dünya Hakları** World Sales: *Fortissimo Film Sales*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 120'*

■ ÜÇ, fiziksel ölümün ötesindeki hayatla ilgili üç hikâyeyi biraraya getiriyor; bu hikâyelerin her birinde farklı bir Asya kültürünün inançları, batıl inanışları ve gizemleri irdeleniyor. Kore, Tayland ve Hong Kong'dan gelen bu hayalet öyküleri, korku sinemasının bildik alanını zorlayarak, ölümden sonra hayata yönelik üç şaşırtıcı pencere açıyor. Her hikâye, içine girilmesi zor, gizemli bir şifreyle örülmüş ve duyguların en gizemlisi olan korkuyu ele alıyor. Korku, son derece kötü ve akla hayale gelmeyecek eylemlere yol açabilecek denli güçlü bir güdü. Tabii üçlemede korkunç anlar da yok değil, ama filmlere damgasını vuran korkudan çok daha yoğun duygular. Bu gerçekten güzel filmde dehşet duygusundan çok, bir ağıt havası hakim. Üç hikâyenin her biri kendine özgü ve kendi başına çarpıcı. Hepsi birarada, ölümün yalnızca bir başlangıç olarak görüldüğü Asya zihniyetine uygun tarzda, öteki dünyayla ilgili ilginç görüşleri ortaya koyuyor.

■ THREE brings together three tales of life beyond physical death, each of them exploring the beliefs, superstitions and mysteries of a different Asian culture. These ghost stories from Korea, Thailand and Hong Kong open three astonishing windows on the afterlife, venturing into areas beyond the ken of horror movies. Each story is bound by an impenetrable code of mystery, dealing with the most mysterious of emotions: fear. Fear constitutes a drive powerful enough to induce outrageous and unimaginable acts. Of course the trilogy has its scary moments, but it's haunted by emotions more intense than mere fear. The overall tone is more elegiac than shocking: this is a seriously beautiful movie. Each of the three stories is unique and striking on its own right. Taken together, they provide intriguing insights into the beyond, Asian-style, where death is only the beginning.

NONZEE NIMIBUTR

1962'de Tayland'da Nonthaburi'de doğdu. Bangkok'daki Silpakorn Üniversitesi'nde görsel iletişim tasarımı okudu. Yirmi yıla yakın bir süre müzik videoları ve TV reklamları yönettikten sonra, ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Dang Bireley and the Young Gangsters / Dang Bireley ve Genç Gangsterler"i (1997) yaptı. Bunu "Nang Nak" (1999) ve "Jan Dara" (2001) izledi.

Born in 1962, in Nonthaburi, Thailand. He studied visual communication design at Silpakorn University in Bangkok. After directing music videos and television commercials for over 20 years he released his debut feature "Dang Bireley and the Young Gangsters" (1997). He followed it with, "Nang Nak" (1999) and "Jan Dara" (2001).

PETER HO-SUN CHAN

1962'de Tayland'da, Bangkok'da doğdu. UCLA'de sinema eğitimi gördü. Sinema camiasına John Woo'nun bir filminde prodüksiyon asistanlığı yaparak girdi ve ilk filmi "Alan and Eric: Between Hello and Goodbye / Alan ve Eric: Merhaba ile Hoşçakal Arasında"yı 1991'de yönetti. İlk Hollywood filmi "The Love Letter / Aşk Mektubu"nu 1999'da çekti.

Born in 1962 in Bangkok, Thailand. He received his film education in UCLA. He entered the film business as a production assistant on a John Woo film and directed his first film "Alan and Eric: Between Hello and Goodbye" in 1991. He directed his first Hollywood movie "The Love Letter" in 1999.

KIM JEE-WOON

1964'te Güney Kore'de, Seul'de doğdu. Meslek yaşamına tiyatro oyuncusu olarak atıldı. 1997'de senaryolar yazmaya başladı. Bunlardan birini, bir kara mizah ürünü olan "The Quiet Family / Sessiz Aile" adlı ilk uzun metrajlı filmini 1998'de yönetti. İkinci filmi "The Foul King / Kötü Kral" (2000) onu Kore'nin en önde gelen genç yönetmeni haline getirdi.

Born in 1964, in Seoul, South Korea. He began his career as a stage actor. He began writing screenplays in 1997 and one of those, the black comedy "The Quiet Family", was the fitst feature film he directed. His second film "The Foul King" (2000) made him the leading young director in Korea.

JAPONYA JAPAN

ÖLÜ VEYA DİRİ 2: KUŞLAR

HANZAISHA 2: TOBOSHA

DEAD OR ALIVE 2: BIRDS

Yönetmen Director: *Takashi Miike* **Senaryo** Screenplay: *Masa Nakamura* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Kazu Tanaka* **Kurgu** Editing: *Yasushi Shimamura* **Müzik** Music: *Chulshikawa* **Oyuncular** Cast: *Riki Takeuchi, Show Aikawa, Noriko Aota, Edison Chen, Kenichi Endo, Hiroko Isayama, Masato Yuichi Minato, Ren Osugi, Manzo Shinra* **Yapımcılar** Producers: *Yoshihiro Masuda, Makoto Okada & Toshiki Kimura* **Yapım** Production Co.: *Daiei Motion Picture Co. Ltd.* **Dünya Hakları** World Sales: *Kadokawa-Daiei Pictures, Inc.*

2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / 97'

■ Takashi Miike, bir kez daha herkesi şaşırtıyor. Kült yönetmen, dünyanın havaya uçmasıyla son bulan önceki çarpıcı Yakuza fimiyle hiçbir bağlantısı olmayan bir devam filmi çekmiş. Sadece ana karakterleri yine aynı oyuncular canlandırıyor. İlk filmde de başrolde görülen Show Aikawa ile Riki Takeuchi performanslarıyla o kadar göz doldurmuşlardı ki, ikiliyi bir kez daha biraraya getirmek farz olmuştu. İki oyuncu ilkinden çok farklı bu devam filminde, tamamen farklı karakterleri farklı koşullar içerisinde yorumluyorlar. Çok daha fazla düşünceye sevkedici, daha uysal ve nostaljik bir yapıya sahip bu film, ilk film gibi çılgınca adrenalin pompalayan bir yapıt bekleyen izleyicileri hayal kırıklığına uğratabilir. Ancak ÖLÜ VEYA DİRİ 2 de, satır aralarındaki detaylarına kadar, Miike'nin hayalgücünü ve zekâsını gözler önüne seren, alışılmışın dışında bir çalışma. Özellikle ana karakter olan gangsterlerin pastoral bir ortamda kısa bir süreliğine de olsa geçmişe, huzur dolu, masum çocukluk dönemlerine dönüp bakmaları açısından Kitano'nun başarılı filmi "Sonatine"i andırmakta. Fakat buradaki karakterlerin, nev'i şahsına münhasır ve şaşırtıcı şekilde sempatik olmalarıyla Miike'nin filme kendi damgasını vurduğu da kesin. Her ne kadar ÖLÜ VEYA DİRİ 2, zaman zaman komik anlara yer verdiği için genellikle komedi olarak değerlendirilse de, herşeyin altında belli ölçüde duygusallık ve hüzün de barındırmakta. Miike'nin, bazen filmlerinde eksik olduğu savıyla haksızcasına eleştirildiği "duygu" faktörüne bu kez yer vermiş olduğu kesin.

■ Takashi Miike, once again, has surprised everyone. The cult director has created a sequel that has nothing to do with its predecessor, the breakout Yakuza movie which ended with world going up in flames. The main characters are still played by the same actors, Show Aikawa and Riki Takeuchi. They made such a good impression together in the original that they just had to be brought back for another round, but here they play different characters in far different circumstances, in a movie that is very different from its predecessor. This one is more contemplative, more good-natured, and more nostalgic, which might disappoint viewers looking for the gonzo adrenaline rush of its predecessor. Still DEAD OR ALIVE 2 is another uniquely Miike movie, full of little moments and details that showcase imagination and intellect. It has certain similarities with Takeshi Kitano's brilliant "Sonatine", as gangsters are forced to take time out in an idyllic location and regress towards childhood. Miike makes the film his own though, and the characters in particular stand out as unique and surprisingly likeable. DEAD OR ALIVE 2 is usually billed as a comedy, and there are many very funny moments, but there's an underlying tenderness and melancholy behind it all too. It's a film that definitely has the "heart" that Miike movies are sometimes (unjustly) accused of lacking.

TAKASHI MIIKE

1960 yılında Japonya'da, Osaka'da doğdu. Emektar yönetmen Shohei İmamura'nın yanında yetişti ve onun "Zehen" (1987) ve "Black Rain / Kara Yağmur" (1989) adlı filmlerinde asistanlık yaptı. 1991'de videoya film çekmeye başladı ve kendini dar bütçelere, dar çekim sürelerine alıştırdı. 1995'te sinema filmlerine terfi etti. O zamandan beri televizyon ve sinema için hepsi kendi üslûbuna sahip muazzam sayıda film çekerek, senede yaklaşık beş filmlik bir ortalama tutturdu. Japon sinemasındaki janrların çoğunda çalışmasına karşın, zaman zaman fantazi ve vahşet izleri de taşıyan "Yakuza" filmlerine bariz bir eğilim gösterdi.

Born in Osaka, Japan in 1960. He trained under veteran director Shohei Imamura, and was first assistant on the latter's features "Zehen" (1987) and "Black Rain" (1989). He began making films on video in 1991, accustoming himself to tight budgets and tight schedules. He broke through to made-for-cinema features in 1995. Since then he directed an impressive number of individually stylized films for television and cinema, averaging around five a year. He has worked in most Japanese cinema genres with, however, an obvious predilection for the "Yakuza" film, tinged at times with fantasy and gore.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1996 *Gokudo Sengokushi: Fudosh* Fudoh: Yeni Nesil
1997 *Gokudo Kuro Shakai* Islak Köpek
1998 *Chugoku no Chojin* Çin'in Kuş İnsanları
1999 *Hanzaisha* Ölü Veya Diri *Odishon* Prova
2000 *Hyoryu Gai* Kayıp Ruhlar Kenti
2001 *Hanzaisha 2: Tobosha* Ölü Veya Diri 2: Kuşlar *Katakuri-ke no Koufuku* Katakurilerin Mutluluğu *Ichi the Killer* Katil Ichi
2002 *Dead or Alive - Final* Ölü Veya Diri - Son

JAPONYA JAPAN

ÖLÜ VEYA DİRİ - SON

DEAD OR ALIVE - FINAL

Yönetmen Director: *Takashi Miike* **Senaryo** Screenplay: *Hitoshi Ishikawa, Ichiro Ryu & Yoshinobu Kano* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Kazunari Tanaka* **Kurgu** Editing: *Hidekazu Takahara* **Müzik** Music: *Kouji Endou* **Oyuncular** Cast: *Riki Takeuchi, Show Aikawa, Josie Ho, Terence Yin* **Yapımcılar** Producers: *Makoto Okada, Yoshihiro Masuda & Toshiki Kimura* **Yapım** Production Co.: *Daiei Motion Picture Co. Ltd.* **Dünya Hakları** World Sales: *Kadokawa-Daiei Pictures, Inc.*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *88'*

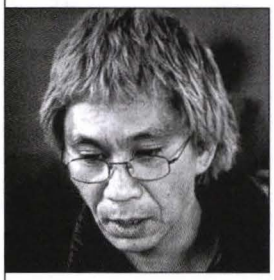
■ İşte çılgınca bir tahmin: Takashi Miike'nin ÖLÜ VEYA DİRİ Üçlemesi bir gün 21. yüzyıl başının anahtar pop kültür ürünlerinden biri olarak görülecek. Üçleme, yalnızca inanılmaz derecede üretken bir yönetmenin janr filmlerini (elbette, onları kurtarmak için) paramparça etme yolundaki samimi çabalarının bir örneği değil, aynı zamanda janr sinemasının birleşik alan teorisi gibi bir şey. Ama Miike hayranları hiç endişelenmesin, çünkü film felakete gebe fallik hesaplaşmaya doğru ilerlerken bol bol sürpriz ve ünlü kült yönetmene has ayrıntıları içeriyor. Final sahnesinde benliğin yok edilişi ve ötekinin emilişi, bu görsel açıdan çarpıcı üçlemenin özünde yatan kimliğin yitirilişi temasını sonucuna ulaştırıyor. "Seyircileri düşünmem, çünkü onları neyin mutlu edeceğini bilmemin imkânı yok. Neyin eğlence olduğunu düşünmeye kalkmak çok Japonvari bir şey. Böyle düşünen insanlar çok eski modadır. Seyirciyi bir kitle olarak düşünüyorlar, oysa seyirci kitlesinin içindeki her insan farklıdır. Bu yüzden herkes için eğlence diye bir şey yoktur. Ben kuralları kendim yaratmıyorum. Kural yaratacak kadar eğitim görmedim. Bunun için fazla aptalım. Bütün hayatımı film yaparak geçiriyorum, onun için bu işten keyif almak zorundayım." – Takashi Miike

■ Here's a wild prediction: Takashi Miike's DEAD OR ALIVE Trilogy will one day stand as a key pop-culture artifact of the early 21st century, containing not only the prodigiously prolific director's most sincere attempts to destroy genre films (in order, of course, to save them), but also something very much like a unified field theory of genre cinema itself. But Miike fans shouldn't worry, for plenty of surprises are en route to a catalysmic, phallic showdown, and plenty of characteristic 'touches' of the famous cult director. The destruction of self and the absorption of the other at the final scene resolve the loss of identity which is at the heart of this visually stunning trilogy. "I don't think about audiences because there's no way for me to know what makes them happy. To try to think of what makes for entertainment is a very Japanese thing. The people who think like this are old-fashioned. They think of the audience as a mass, but in fact every person in the audience is different. So entertainment for everyone doesn't exist. I don't make rules myself. I didn't study enough to be able to make them. I'm too stupid. I spend my whole life making movies, so I have to enjoy it." – Takashi Miike

TAKASHI MIIKE

1960 yılında Japonya'da, Osaka'da doğdu. Emektar yönetmen Shohei İmamura'nın yanında yetişti ve onun "Zehen" (1987) ve "Black Rain / Kara Yağmur" (1989) adlı filmlerinde asistanlık yaptı. 1991'de videoya film çekmeye başladı ve kendini dar bütçelere, dar çekim sürelerine alıştırdı. 1995'te sinema filmlerine terfi etti. O zamandan beri televizyon ve sinema için hepsi kendi üslûbuna sahip muazzam sayıda film çekerek, senede yaklaşık beş filmlik bir ortalama tutturdu. Japon sinemasındaki janrların çoğunda çalışmasına karşın, zaman zaman fantazi ve vahşet izleri de taşıyan "Yakuza" filmlerine bariz bir eğilim gösterdi.

Born in Osaka, Japan in 1960. He trained under veteran director Shohei Imamura, and was first assistant on the larter's features "Zehen" (1987) and "Black Rain" (1989). He began making films on video in 1991, accustoming himself to tight budgets and tight schedules. He broke through to made-for-cinema features in 1995. Since then he directed an impressive number of individually stylized films for television and cinema, averaging around five a year. He has worked in most Japanese cinema genres with, however, an obvious predilection for the "Yakuza" film, tinged at times with fantasy and gore.

JAPONYA JAPAN

KARANLIK SULAR

HONOGURAI MIZUNO SOKOKARA

DARK WATER

Yönetmen Director: *Hideo Nakata*
Senaryo Screenplay: *Yoshihiro Nakamura & Ken-Ichi Suzuki, based on the novel by Koji Suzuki* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Junichiro Kakizawa* **Kurgu** Editing: *Nobuyuki Takahashi* **Müzik** Music: *Kenji Kawai* **Oyuncular** Cast: *Hitomi Kuroki, Rio Kanno, Mirei Oguchi, Asami Mizukawa* **Yapımcı** Producer: *Taka Ichise* **Yapım** Production Co.: *02 Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *Kadokawa Shoten Publishing Company Ltd.*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *101'*

■ "Ringu / Halka" üçlemesinin ilk iki filmi Hideo Nakata'nın beyaz perdede korku yaratma konusunda Japonya'nın öncüsü olduğunu ortaya koymuştu. Birçok Japon meslektaşı, modern yaşamın korkutucu ve açıklanamaz taraflarının tadını çıkarsa da – ülkenin haleti ruhiyesinde, bir biçimde, kaosa yönelik belirgin bir iştah sezilmekte – görünüşe bakılırsa, türün arketiplerini tek ve ille de sanatsal bir vizyon elde etme yolunda kullanmayı en iyi anlayan yönetmen, Nakata'ydı. Yönetmen yeni bir doğaüstü korku filmiyle, tüyler ürpertici hayalet janrına geri dönüyor. Yine "Ringu"nun yazarı, Japonya'nın Stephen King'i sayılan Koji Suzuki'nin bir romanından uyarlanmış olan filmin öyküsü, boğulmuş bir kızla ilgili ürkütücü hayallerden kurtulamayan genç bir annenin üzerinde odaklanıyor. Nakata akranlarının aksine, bağırıp korkutmak yerine imayla anlatmaktan hoşlanıyor, ölçülülük de ona son derece iyi hizmet ediyor: Yavaş yavaş, gayet sakin ve gayet kasıtlı bir şekilde, o anki olaydan daha büyük bir şeye, dünyaya dair genel bir yanlışlığa işaret eden bir hava yaratılıyor. Ancak, hayalet öyküsünün gelenekleriyle hiçbir sorunu olmamasına rağmen, Nakata'nın yeğlediği etki dehşet değil, melankoli; onunki manyaklarla ve canavarlarla dolu bir korku değil, terk edilme, yalnızlık ve hasretle dolu bir korku. Bu yüzden de basit şoklar ve sürprizlerden çok, daha ilkel ve temel bir hissi, hakiki bir dehşet duygusunu yakalıyor.

■ The first two instalments of the Ring trilogy established Hideo Nakata as Japan's leading practitioner of screen horror. And while a number of Japanese directors revel in the frightening and inexplicable facets of modern life – a certain appetite for chaos seems ingrained, somehow, in the nation's psyche – Nakata seemed to best understand how to harness genre archetypes in the pursuit of a singular, unrepentantly artistic vision. In his new film the director returns to the grisly ghost genre with another supernatural shocker. Once more based on a novel by "Ring" author Koji Suzuki, the Japanese Stephen King, the story centers on a young mother plagued by eerie visions of a drowned girl. Unlike his peers, Nakata is content to intimate rather than shout, and this restraint serves him extraordinarily well: little by little a mood is created, very calmly and deliberately, that hints at something greater than the present case, some general wrongness in the world at large. Yet for all his ease with the conventions of the ghost story, Nakata's preferred register is not terror, but melancholy; his is the horror, not of maniacs and monsters, but of abandonment, solitude and longing. As such, it makes for a distress more primal than simple shocks and surprises: a genuine sense of dread.

HIDEO NAKATA

1961'de Japonya'da, Okayama'da doğdu. Tokyo Üniversitesi'nde okuduktan sonra Nikkatsu Stüdyoları'na girdi ve Masaru Konuma, Hiroyuki Nasu ve Yoichi Sai gibi yönetmenlere asistanlık yaptı. 1992'de televizyon için "True Horror Stories / Gerçek Dehşet Öyküleri"ni yönetti ve 1996'da ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "The Ghost Actress / Hayalet Aktris"i çekti. 1998'de "Joseph Losey: The Man with Four Names / Joseph Losey: Dört İsimli Adam" adlı belgeseli yönetti. İkinci uzun metrajlı kurmaca filmi "Ringu / Halka" (1998) ve onun devam filmi "Ringu 2 / Halka 2" (1999) dünya çapında başarı kazandı ve ikisi de Hollywood'da yeniden çekilmek üzere satın alındı. Tıpkı "Halka"lar gibi bir Koji Suzuki romanının uyarlaması olan, son uzun metrajlı kurmaca filmi KARANLIK SULAR (2002) da hemen kapıldı.

Born in Okayama, Japan in 1961. After studying at Tokyo University he joined Nikkatsu Studios working as assistant director for the likes of Masaru Konuma, Hiroyuki Nasu and Yoichi Sai. In 1992 he directed "True Horror Stories" for television and in 1996 made his feature debut with "The Ghost Actress". He directed the documentary "Joseph Losey: The Man with Four Names" in 1998. His second feature film "Ringu / Ring" (1998) and its sequel "Ringu 2 / Ring 2" (1999), were huge hits worldwide and have been bought for Hollywood remakes. DARK WATER (2002), his latest feature, has also been snapped up, and like the "Ring" films is also based on a novel by Koji Suzuki.

TAYLAND-HONG KONG THAILAND-HONG KONG

TEHLİKE YUVASI BANGKOK

KRUNG THEP ANTHARAI

BANGKOK, DANGEROUS

Yönetmenler Directors: *Oxide & Danny Pang* **Senaryo** Screenplay: *Oxide & Danny Pang* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Decha Srimantra* **Kurgu** Editing: *Oxide & Danny Pang* **Müzik** Music: *Orange Music* **Oyuncular** Cast: *Pawalit Mongkolpisit, Premsinee Ratanasopha, Patharawarin Timkul, Pisek Intrakanchit, Korkiate Limpapat, Piya Boonnak* **Yapımcı** Producer: *Nonzee Nimibutr* **Yapım** Production Co.: *Film Bangkok* **Dünya Hakları** World Sales: *Fortissimo Film Sales*

2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *105'*

■ TEHLİKE YUVASI BANGKOK, büyük sinema yapıtlarının yanında, mütevazı bir aksiyon-dram filmi. Gelgelelim, içeriğine bakılırsa, bu biçimci suç dramı nice büyük aksiyon ustasının filminden çok daha fazla şey anlatıyor. Filmde, güzel ve masum bir kızla çok kısa mutluluk anları yaşayan ve onu ikiye bölen çelişkiyi uzlaştıramayınca, kaçınılmaz son bir işle karşı karşıya kalan sağır-dilsiz, avare bir tetikçinin cesur ve basit hikâyesi anlatılıyor. Olağanüstü bir müzik ve görüntü çalışmasıyla, sade ve az konuşmalı bir senaryo ve belli ki düşük bir bütçeyle kotarılmış, gücünü biçimselliğinden alan bu film, çoğu zaman ellerindeki kısıtlı olanaklarla fazla şey söylemeye soyunarak tuzağa düşen acemi bağımsız yönetmenlere örnek gösterilecek denli etkili olmayı başarıyor. Filmin laboratuvar ve kurgu çalışmaları kısmen (Pang kardeşlerin doğup büyüdüğü yer olan) Hong Kong'da gerçekleştirilmiş, filmin de Hong Kong kentinin tarzını biraz barındırdığı söylenebilir. Hızlı ritimli, kanlı ve sürükleyici bu film, Bangkok'un karanlık dünyasını ve en umutsuz yaşamda bile bulunabilecek umut pırıltısını sergiliyor. Kentler ve ölüm hakkında bir film bu. Son derece hareketli kovalamaca sahneleri, silahlı çatışmaları ve vurdu kırdısıyla, yoğunluğuyla, TEHLİKE YUVASI BANGKOK insanı can evinden vuruyor.

■ BANGKOK, DANGEROUS is, in the grand scheme of cinema, a dinky little action-drama flick. However, given what went into it, the stylish crime drama delivers more than most films from big name action auteurs. The film tells a gritty simple story of a deaf-mute street punk hitman who shares brief moments of happiness with a lovely innocent and, unable to reconcile the divergent dichotomy, comes to an inescapable last hit. Wrought from heavy stylistics with excellent music and camera work; a scant script; and an apparently limited budget, this is a paradigm of efficiency for neophyte independent auteurs who seem to err most often by trying to say too much with too little. Its post-production took place partly in Hong Kong (the Pang brother's hometown) and the film carries a little of the Hong Kong urban tradition within it. Fast-paced, bloody and exciting, this film shows Bangkok's darker worlds, and the glimmer of hope possible in the dimmest of lives. It's a film about cities, a film about death. With its high-speed chases, its gunfire and action, its intensity, BANGKOK, DANGEROUS is a killer.

OXIDE & DANNY PANG

1965'te Hong Kong'da doğan Pang'lar, ikiz kardeştir. Oxide filmleri renklendirerek, Danny de kurgucu olarak Hong Kong'da sinema kariyerlerine başladılar. 1990'ların sonlarında Tayland'a taşındılar. Oxide büyük övgü toplayan kısmen deneysel ilk filmi "Ta fa likit / Kim Kaçıyor?"u 1997'de çekti. İki kardeş biraraya gelip yeteneklerini birleştirerek, Tayland'da birlikte "Bangkok, Dangerous / Tehlike Yuvası Bangkok"u (2000) yönettiler, ve film uluslararası arenada büyük başarı elde etti. Oxide bunun ardından "One Take Only / Tek Bir Çekim"i (2001) yönetti. Film yapımcısı Peter Chan ikinci ortak ürünleri olan GÖZ'ü (2002) yönetmeleri için onları tekrar Hong Kong'a çağırdı. Kurguculuk geçmişleri, filmlerinin anlatımındaki esneklik ve etkililiği en üst düzeye çıkarmalarında kolaylık sağlamıştır.

Born in 1965 in Hong Kong, they are twin brothers. They started their film careers in Hong Kong, Oxide as a film colorist and Danny as an editor. In the late 1990s, they moved to Thailand. Oxide directed his acclaimed and somewhat experimental feature debut "Ta fa likit / Who Is Running?" in 1997. The brothers have teamed up to bring the best of their combined skills and co-directed "Bangkok Dangerous" (2000) in Thailand, which became a big international success. Oxide followed it with "One Take Only" (2001). Filmmaker Peter Chan then invited them back to Hong Kong to direct THE EYE (2002), their second collaborative effort. Their editing backgrounds have allowed them to maximize the flexibility and capacity of the narrative.

HONG KONG-TAYLAND-İNGİLTERE HONG KONG-THAILAND-UNITED KINGDOM

GÖZ

GIN GWAI

THE EYE

Yönetmenler Directors: *Oxide & Danny Pang* **Senaryo** Screenplay: *Jo Jo Hui Yuet Chun, Oxide Pang & Danny Pang* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Decha Srimantra* **Kurgu** Editing: *Oxide Pang & Danny Pang* **Müzik** Music: *Orange Music, Oxide Pang* **Oyuncular** Cast: *Lee Sin-je, Laurence Chou, Chutcha Rujinanon, Candy Lo, Pierre Png* **Yapımcı** Producer: *Laurence Tan-shui Cheng* **Yapım** Production Co.: *Applause Pictures Ltd.; Premier PR* **Dünya Hakları** World Sales: *Fortissimo Film Sales* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Umut Sanat Filmcilik*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 98'

■ Buñuel'in sürrealist klasiği "Un chien andalou / Endülüs Köpeği"nde Simone Mareuil'ün usturayla berbat bir deneyim yaşamasından beri, korku filmlerinin gözlerle hep özel bir ilişkisi olmuştur. Kesilen, delinen, oyulan ve zaman zaman yuvalarından fırlayan göz yuvarı, sinema tarihinin en savunmasız ve en çok yaralanan organıdır. İki yıl önce "Bangkok, Dangerous / Tehlike Yuvası Bangkok" adlı, yine bu yıl festival programında bulunan, stilize gerilim filmiyle – döküntü Tayland yeraltı dünyasının neon ışıklarıyla renklendirilmiş öyküsü – uluslararası festival sahnesine çıkan Pang kardeşler, korkunç derecede ters giden bir kornea nakli öyküsüyle, göz yuvarı dehşetini yeni zirvelere taşıyor. Benzersiz bir çift olan ikizler, yönetmenlik ve kurgu görevlerini aralarında paylaşıyor ve kendilerini çevreleyen seslerde ve müzikte ilahi bir ilham kaynağı buluyorlar. GÖZ'le korku türüne ilk adımlarını atan ikilinin ortaya çıkardığı film, ölümlü dünyada gezinen hayaletlerin gözler önüne serildiği, gerçekten korkutucu ve ürpertici bir atmosfere sahip. GÖZ, olay örgüsünden çok, duyuları sürekli bombardımana tutan ve her biri, bir öncekinden daha korkunç bir dizi sahneden güç alıyor. Simon So'nun sanat yönetimi ve Oxide Pang'ın müziğinin de katkısıyla, film koltuğuna mıhlanmış izleyicide, gerçekten dehşet verici bir finale sahip, tedirgin edici, durdurulamaz bir hayalet tren yolculuğu etkisi yaratıyor.

■ Ever since Simone Mareuil had a nasty experience with a razorblade in Buñuel's surrealist classic "Un chien andalou", horror movies have always had a special relationship with eyes. Sliced, poked, gouged and occasionally popped out of its socket, the eyeball has become the most vulnerable, and most traumatized, organ in film history. The latest film from the Pang Brothers who burst onto the international festival scene two years ago with a stylish thriller, "Bangkok, Dangerous" – their neon-soaked tale of the seedy Thai underworld which is also in this year's festival programme – takes eyeball horror to new heights, with a story about a cornea transplant that goes horribly wrong. A unique pairing, the twins divide directorial and editing duties and find a divine source of inspiration in the sounds and music that surround them. THE EYE marks their first foray into the world of the horror genre and the result creates an atmosphere of genuine creeps and chills as they bring to light spectres that inhabit the mortal world. Sporting much less a plot than a series of relentless, sensory-battering set pieces, each creepier than the last, THE EYE's general effect – courtesy of Simon So's art direction and Oxide Pang's soundtrack – is akin to being strapped into an unstoppable, unsettling ghost train ride with a genuinely horrific finale.

OXIDE & DANNY PANG

1965'te Hong Kong'da doğan Pang'lar, ikiz kardeştir. Oxide filmleri renklendirerek, Danny de kurgucu olarak Hong Kong'da sinema kariyerlerine başladılar. 1990'ların sonlarında Tayland'a taşındılar. Oxide büyük övgü toplayan kısmen deneysel ilk filmi "Ta fa likit / Kim Kaçıyor?"u 1997'de çekti. İki kardeş biraraya gelip yeteneklerini birleştirerek, Tayland'da birlikte "Bangkok, Dangerous / Tehlike Yuvası Bangkok"u (2000) yönettiler, ve film uluslararası arenada büyük başarı elde etti. Oxide bunun ardından "One Take Only / Tek Bir Çekim"i (2001) yönetti. Film yapımcısı Peter Chan ikinci ortak ürünleri olan GÖZ'ü (2002) yönetmeleri için onları tekrar Hong Kong'a çağırdı. Kurgusuluk geçmişleri, filmlerinin anlatımındaki esneklik ve etkililiği en üst düzeye çıkarmalarında kolaylık sağlamıştır.

Born in 1965 in Hong Kong, they are twin brothers. They started their film careers in Hong Kong, Oxide as a film colorist and Danny as an editor. In the late 1990s, they moved to Thailand. Oxide directed his acclaimed and somewhat experimental feature debut "Ta fa likit / Who Is Running?" in 1997. The brothers have teamed up to bring the best of their combined skills and co-directed "Bangkok Dangerous" (2000) in Thailand, which became a big international success. Oxide followed it with "One Take Only" (2001). Filmmaker Peter Chan then invited them back to Hong Kong to direct THE EYE (2002), their second collaborative effort. Their editing backgrounds have allowed them to maximize the flexibility and capacity of the narrative.

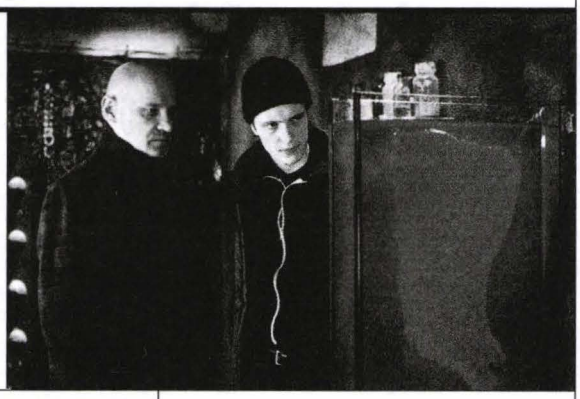
ALMANYA GERMANY

DÖVME

TATTOO

TATTOO

Yönetmen Director: *Robert Schwentke* **Senaryo** Screenplay: *Robert Schwentke* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Jan Fehse* **Kurgu** Editing: *Peter Przygodda* **Müzik** Music: *Christoph M. Kaiser & Martin Todsharow* **Oyuncular** Cast: *August Diehl, Christian Redl, Nadeshda Brennicke, Ilknur Bahadır, Jasmin Schwiers, Johan Leysen* **Yapımcılar** Producers: *Wieñke Toppel, Roman Kuhn & Jan Hinter* **Yapım** Production Co.: *StudioCanal Produktion, Lounge Entertainment, B.A. Produktion* **Dünya Hakları** World Sales: *Bavaria Film International*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *110'*

■ Evet, başka filmlerden ödünç alınmış şeyler var, küçük atıflar: örneğin o açılış planı, Robert Aldrich'in "Kiss Me Deadly / Beni Öldüresiye Öp"ünden olduğu gibi alınmış; kasvetli gölge/ışık oyunları ve toy genç polis / bilge yaşlı polis eşleştirmesi de David Fincher'ın "Se7en / Yedi"sini epeyce andırıyor. Ama Robert Schwentke'nin kanlı polisiye gerilim filminin – yılın en başarılı ve doyurucu ilk filmlerinden biri – en dikkat çekici tarafı, bu etkilerden çabucak sıyrılıp, kendi sesini bularak kendi sesiyle konuşması. "Konuşmak" dememizin bir sebebi var: beklenenin tersine, tehditkâr bir fısıltının yettiği yerde Schwentke asla bağırmıyor. Berlin'de kurbanlarının vücutlarını süsleyen dövmeleri toplamak için onların derilerini yüzen azılı bir katil dolaşıyor, ama bu dehşet verici çıkış noktasına karşın, yazar-yönetmen kendini hiç zorlamıyor. Gösterdiği onca adli tıp ayrıntısı düşünülürse – tanınamayacak derecede yanmış, derileri berbat şekilde yüzülmüş vücutlar – film baştan sona takdire şayan bir kontrol anlayışına, soğuk ve mesafeli bir havaya sahip; bu da izlediklerimizin dehşetini iyice artırıyor. Bu sükûnet, dramanın içine de soğuk bir akıntı gibi sızıyor ve onu insanın tahmin edebileceğinden daha fazla endişe veren, daha rahatsız eden bir hale getiriyor. DÖVME, insan sapkınlığını kabullenişi ve acımasızca çizdiği kötülük resmiyle, üstün nitelikli bir janr filmi, kapkara bir mücevher.

■ There are borrowings, yes, little gestures of homage: that opening shot, for example, taken wholesale from Robert Aldrich's "Kiss Me Deadly"; its gloomy chiaroscuro and brash young cop / wise old cop set-up more than a little reminiscent of David Fincher's "Se7en". But what's most remarkable about Robert Schwentke's bloody procedural thriller – incidentally, one of the year's most accomplished and satisfying debuts – is how quickly it sheds these influences to find, and speak with, its own voice. We say 'speak' for a reason: contrary to expectation, Schwentke never shouts when a menacing whisper will suffice. A serial killer is on the loose in Berlin, skinning his victims in order to acquire the tattoos that decorate their flesh – yet despite this grisly premise, the writer-director rarely so much as breaks a sweat. For all the forensic detail it allows – the bodies charred beyond recognition, or messily flayed of their skin – it maintains an admirable reserve throughout, a coolly detached air that only amplifies the horror of what we're watching. This calm seeps into the drama like a cold current, making it far graver and more disturbing than one might expect. In its acknowledgement of human perversity, its pitiless vision of evil, TATTOO is a superior piece of genre filmmaking, a dark jewel.

ROBERT SCHWENTKE

Önce Almanya'da Tübingen'de felsefe okudu, sonra da New York'a gidip Columbia Üniversitesi'nde ve Amerikan Film Enstitüsü'nde eğitim gördü. Daha çok televizyon için yazarlık yaptı, ve yazdığı gerilim filmi "Tatort: Bilderstrum" (1998), prestijli Adolf Grimme Ödülü'ne aday gösterildi. DÖVME (2002), senarist ve yönetmen olarak ilk uzun metrajlı kurmaca filmi.

He studied philosophy in Tübingen, then went to New York to study at Columbia University and The American Film Institute. He has worked primarily as a television author and his thriller "Tatort: Bilderstrum" (1998) was nominated for the prestigious Adolf Grimme Award. TATTOO (2002) is his debut as feature screenwriter and as director.

BOLLYWOOD'DAN SEVGİLERLE

FROM BOLLYWOOD WITH LOVE

HİNDİSTAN INDIA

KALBİN ARZUSU

DIL CHAHTA HAI

HEART'S DESIRE

Yönetmen Director: *Farhan Akhtar* **Senaryo** Screenplay: *Farhan Akhtar* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Ravi K. Chandran* **Kurgu** Editing: *A. Sreekar Prasad* **Müzik** Music: *Shankar, Ehsaan & Loy* **Oyuncular** Cast: *Aamir Khan, Dimple Kapadia, Saif Ali Khan, Akshay Khanna, Preity Zinta, Sonali Kulkarni, Subasini Mulay, Ayub Khan* **Yapımcı** Producer: *Ritesh Sidhwani* **Yapım** Production Co.: *Excel Entertainment* **Dünya Hakları** World Sales: *Excel Entertainment*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 186'*

■ Tanınmış senaristler Honey Irani ve Javed Akhtar'ın oğlu olan 28 yaşındaki Farhaan Akhtar, ilk filmi KALBİN ARZUSU ile Bollywood sinemasında yeni duyarlılıklara öncülük etmeye çalışıyor. Senaryoyu iki senede yazmış. Bittirdiğinde de, "onu başka birinin çektiğini hayal edememiş" ve bu yüzden yönetmenliğe de adım atmış. Öykü, üç genç adamın aşklarının ve yaşamlarının içinde süzülüyor; birbirine sıkı sıkıya bağlı dostluktan ayrılığa, ve en sonunda arkadaşlık ve sevginin gerçekten de her şeyden önce geldiğinin yeniden doğrulanışına kadar. Akhtar, son yıllarda pek çok insanın, sayısız Bollywood aşk öyküsünde mide bulandıracak şekilde tekrar tekrar kullanılan gerçeklik dışı maskaralıklardan usandığını çok iyi biliyor. Bu nedenle zeki bir izleyici kitlesini hedefleyen bir film yapmış, bu yolda da övgüye değer pek çok riske girmiş. Ortaya çıkan sonuç, gerçekçi drama ile komik şatafatın ferahlık verecek kadar değişik bir karışımı. "KALBİN ARZUSU genç, kentli bir Hintli'nin 'arkadaşlık' sözcüğünden anladıkları üzerine. Dünyanın neresinde olursanız olun, arkadaşlığın içinde bulunması gereken bir alan vardır. Ama toplumdan – ve akranlardan – gelen farklı baskılar, arkadaşların paylaştığı alanın türünü etkileyebilir, etkiler de. Bu film de benzer sorunları ele alıyor." – Farhan Akhtar

■ Son of noted scriptwriters Honey Irani and Javed Akhtar, 28-year-old Farhaan Akhtar has attempted to pioneer new sensibilities in Bollywood cinema with his debut film DIL CHAHTA HAI. He spent two years writing the script. And once the script was ready, he "could not imagine anyone else directing it" and therefore decided to step into the director's shoes. The story glides through the loves and lives of three young men, as they move from being inseparable friends to the inevitable fall out and finally the reaffirmation that friendship and love is really above everything else. Akhtar who knows that many people are sick and tired of all the unreal shenanigans seen ad nauseam in countless Bollywood love stories the past few decades, has targeted the final product at an intelligent audience, and taken many commendable risks along the way. The result is a refreshingly different mix of realistic drama and comic panache. "DIL CHAHTA HAI is about a young, urban Indian's understanding of the word 'friendship'. There's space within friendship that's required no matter which part of the world you are in. But different social – and peer – pressure can and do infuence the kind of space shared by friends. This film deals with similar problems." – Farhan Akhtar

FARHAN AKHTAR

1975'te doğdu. Hindistan'ın en ünlü senaristi Honey Irani'nin ve tanınmış şair, senaryo ve şarkı yazarı Javed Akhtar'ın oğlu olduğundan, çocukluğundan itibaren film endüstrisi çevresinin içinde bulundu. Film yapımındaki ilk deneyimini "Himalaya Putra"da Pankaj Parashar'a asistanlık yaparak kazandı. Bunun ardından bir televizyon yazılımı prodüksiyon şirketinin senaryo atölyesinde üç yol çalıştı. KALBİN ARZUSU (2001) yazıp yönettiği ilk filmdir.

Born in 1975. Being the son of India's best-known scriptwriter Honey Irani and the renowned poet, script and song writer Javed Akhtar, he has been within circle of film industry since his childhood. He got his hands-on experience in filmmaking working as an assistant to Pankaj Parashar on "Himalaya Putra". It was followed by three years in television software production house script shop. DIL CHAHTA HAI (2001) is his debut film as writer-director.

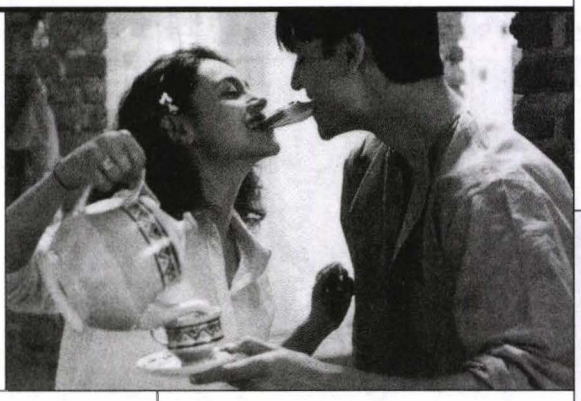

HİNDİSTAN INDIA

SAATHIYA

Yönetmen Director: *Shaad Ali*
Senaryo Screenplay: *Shaad Ali*
Görüntü. based on "Alaipayuthey" by Mani Ratnam **Görüntü Yön.** Cinematography: *Anil Mehta* **Kurgu** Editing: *A. Sreekar Prasad* **Müzik** Music:.*A. R. Rahman* **Oyuncular** Cast: *Vivek Oberoi, Rani Mukherjee, Sandhya Mridul, Tanuja, Satish Shah, Sharat Saxena, Shahrukh Khan, Tabu*
Yapımcılar Producers: *Mani Ratnam & Bobby Bedi* **Yapım** Production Co.: *Kaleidoscope Entertainment Pvt. Ltd.* **Dünya Hakları** World Sales: *Yash Raj Films*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 138'*

■ Alışıldık masalsı Hint aşk öyküsü, çiftin evlenmesi ve ardından fiyakalı bir "Onlar ermiş muradına ..." yazısıyla biter. Elbette her kaçış meraklısı seyircinin isteyeceği de budur, neden olmasın ki? SAATHİYA farklı bir şarkı mırıldanıyor; gerçekçiliğe biraz daha bağlı bir şarkı bu. Filmin güzelliği, bu temayı Hint sinemasının geleneğinde bulunan o çok dokunaklı canlılık ve gerçeklerden kaçma yeteneğiyle süslemesi. Film evliliğe yeni bir pencereden bakarak, inişlerini ve çıkışlarını gözler önüne seriyor. Gündelik küçük kavgaları, ego çatışmalarını ve en çok da her şeyin evlilik öncesinde olduğu gibi güzel ve düşsel olmasına yönelik beklentileri. Shaad Ali, yönetmen olarak ilk filmi için bundan iyi bir fırsat bulamazdı. Öncelikle, SAATHİYA bir Tamil filmi olan "Alaipayuthey"in yeniden çekimi, bu da Shaad Ali'nin gereksinim duyduğu ev ödevinin tamamının muhtemelen Hint sinemasının yaşayan en büyük yönetmenlerinden Mani Ratnam tarafından çoktan yapılmış olduğu anlamına geliyor. Üstelik, Ali "Alaipayuthey"in çekimlerinde Ratnam'a asistanlık yapmıştı. Ali, SAATHİYA'ya orijinaline kıyasla daha çok gençlik enerjisi getirmekle kalmamış, ayrıca Ratnam'ın senaryosunu Kuzey Hindistan'daki bir çevreye uyarlarken de müthiş bir iş çıkarmış. Oyuncu seçimi kusursuz, oyuncularının performanslarını yoğurma becerisi de aynı ölçüde etkileyici.

■ The usual fairy tale Indian love story ends with the lovers getting married followed by a flashy title card that reads "... And they lived happily ever after." That is of course what any escapist audience would expect and why not? SAATHIYA sings a different tune – one rooted a little more in realism. The beauty of the film lies in the fact that it embellishes this theme with the same escapist flair and deeply touching vibrancy that characterize the tradition of Indian cinema. The film takes a new look at marital life showcasing its ups and downs. The small day to day fights, ego clashes, and most of all, the expectations for everything to be as beautiful and dreamy as it was before marriage. As a director, Shaad Ali could not have asked for a better opportunity for his debut. To begin with, SAATHIYA is a re-make of the Tamil film "Alaipayuthey", which means Shaad Ali has all his homework already done by the master Mani Ratnam, arguably one of the best Indian directors alive. Secondly, Ali had assisted Mr. Ratnam in the making of "Alaipayuthey". Ali not only brings in a lot more youthful energy into SAATHIYA compared to the original, but also does a fantastic job adapting Mr. Ratnam's screenplay into a North Indian milieu. His casting is flawless and equally impressive is his ability to mold his actors' performances.

SHAAD ALI

Sinema kariyerine usta yönetmen Mani Ratnam'ın asistanı olarak başladı. SAATHİYA (2002) yönetmenlik yaptığı ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

He started his film career as an assistant to master director Mani Ratnam. SAATHIYA (2002) is his debut as feature film director.

HİNDİSTAN INDIA

LAGAAN: EVVEL ZAMAN İÇİNDE HİNDİSTAN'DA

LAGAAN: ONCE UPON A TIME IN INDIA

Yönetmen Director: *Ashutosh Gowariker* **Senaryo** Screenplay: *Ashutosh Gowariker, Kumar Dave & Sanjay Dayma* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Anil Mehta* **Kurgu** Editing: *Ballu Saluja* **Müzik** Music: *A.R. Rahman* **Oyuncular** Cast: *Aamir Khan, Gracy Singh, Rachel Shelley, Paul Blackthorne, Suhasini Mulay, Kulbhushan Kharbanda, Raghuvir Yadav* **Yapımcı** Producer: *Aamir Khan* **Yapım** Production Co.: *Aamir Khan Productions PVT. Ltd.* **Dünya Hakları** World Sales: *Sony Entertainment Television India*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / *224'*

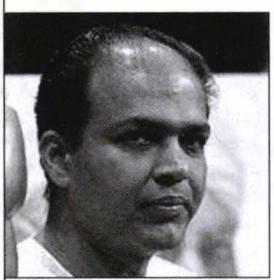
■ Bu gerçekten sıcak ve çok hoş film, Deepa Mehta'nın "Earth / Toprak" adlı filminin yakışıklı başrol oyuncusu, Hint süperstarı Aamir Khan'ın ilk yapımcılık denemesi. Film, ticari Hint sinemasının geleneklerini Hollywood tarzı öykü yapısıyla kurnazca birleştiriyor. LAGAAN'ı Hindistan'da önemli bir sinemasal olay haline getiren unsurların arasında dramatik yapısı, iyi yazılmış diyalogları ve teknik kalitesi önemli yer tutuyor. Ama hiç şüpheniz olmasın ki film, Hint sinemasını nevi'i şahsına münhasır bir varlık haline getiren müthiş şarkıları, çılgın komediyi ve mesane çatlatan uzunluğu aynen koruyor. Emperyalizmle kendi yöntemleriyle mücadele eden öfkeli genç adam rolünde Khan, inanılmaz derecede çekici. Film tempolu bir biçimde ilerliyor, sonunda da gerilimli, komik ve dokunaklı bir nihai yüzleşme var. LAGAAN'a bir kriket müzikali denebilse de, filmden keyif almak için bu tuhaf oyun hakkında herhangi bir bilgiye gerek yok. "Filmin iyi işlemesi için belli anlarda belli bir formülü izleme fikrine inanmıyorum... LAGAAN son zamanlarda yapılan şeylere pek benzemeyen bir dönem filmi. Ama geçmişte bu tür bazı filmler çok başarılı olmuştu... LAGAAN geçmişte geçse de, günümüz seyircisini memnun edecek bütün doğru öğelere sahip." – Ashutosh Gowariker

■ This genuinely warm and enormously pleasing film is the first to be produced by Indian superstar Aamir Khan, the handsome leading man of Deepa Mehta's "Earth". It slyly marries the conventions of commercial Indian cinema with a Hollywood-style narrative structure. The dramatic construction, the well-written dialogue, as well as its technical quality all contributed to making LAGAAN a major event in India. But make no mistake – it still possesses the fabulous songs, crazy comedy and bladder-busting run time that make Indian cinema its own special animal. Khan is enormously magnetic as the angry young man fighting imperialism in his own way. The film moves along swiftly, with a final confrontation that is tense, funny and moving. And, while one might call LAGAAN a cricket-musical, it requires no actual knowledge of the bizarre game. "I don't believe in the idea of having to follow a particular formula at particular moments in the film to make it work... LAGAAN is a period film which is like little else that has been made recently. But some films of this type have been very successful in the past... LAGAAN has all the right elements to please a contemporary audience, even if it does take place in the past." – Ashutosh Gowariker

ASHUTOSH GOWARIKER

Kariyerine filmlerde, televizyonda ve reklamlarda oyunculuk yaparak başladı. Hint sinemasında ilk önemli rolünü, Ketan Mehta'nın "Holi" (1984) adlı filminde aldı. Çok sayıda filmde oyunculuk yaptıktan sonra, 1983'te yönetmen olarak ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "First Love / İlk Aşk"ı yaptı. Ondan sonraki filmi, 1995'te çektiği "Baazi"ydi. LAGAAN (2001), yönetmen olarak üçüncü filmidir.

He began his career as an actor in film, television and commercials, making his first big appearance in Hindi cinema as the protagonist in Ketan Mehta's "Holi" (1984). After numerous acting appearances, he directed his first feature, "First Love" in 1983, followed by "Baazi" in 1995. LAGAAN (2001) is his third film as a director.

HİNDİSTAN INDIA

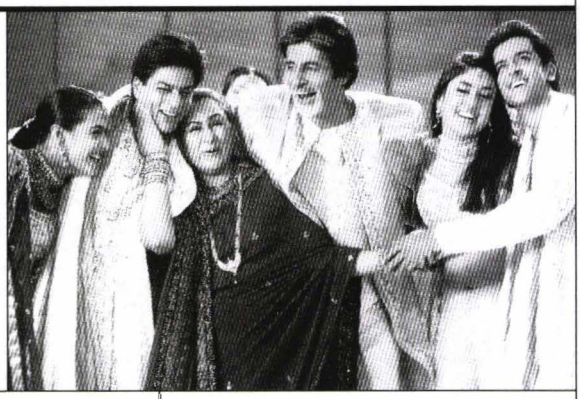
BAZEN SEVİNÇ, BAZEN HÜZÜN

KABHI KHUSHI KABHIE GHAM

SOMETIMES HAPPINESS, SOMETIMES SORROW

Yönetmen Director: *Karan Johar*
Senaryo Screen play: *Karan Johar*
Görüntü Yön. Cinematography: *Kiran Deohans*
Kurgu Editing: *Sanjay Sankla*
Müzik Music: *Jatin-Lalit, Sandesh Shandilya & Aadesh Shrivastava*
Oyuncular Cast: *Amitabh Bachchan, Jaya Bhaduri, Shah Rukh Khan, Kajol, Hrithik Roshan, Kareena Kapoor, Alok Nath, Rani Mukherjee, Farida Jalal, Amar Talwar, Ramona Sunavala, Jeroo Writer*
Yapımcılar Producers: *Karan Johar & Yash Johar*
Yapım Production Co.: *Dharma Productions*
Dünya Hakları World Sales: *Dharma Productions*

2001 / 35 mm. / **Renkli ve Siyah-Beyaz** Color and B&W */ 210'*

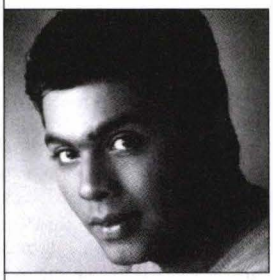
■ Hindistan'da daha çok kısaltılmış "K3G" adıyla bilinen BAZEN SEVİNÇ, BAZEN HÜZÜN, en fazla sayıda yakışıklı jöne yer veren, muhtemelen Bollywood'da o güne kadar üretilmiş en pahalı film. Türüne özgü bir biçimde, seyircisini bambaşka, daha sihirli bir dünyaya götürmeyi başarıyor ve herkesin bundan bir kazancı var. Gözyaşları ve kahkahalar ölümcül bir kombinasyondur. Hemen hemen her sinemacı bu ikiliyi biraraya getirmeye çalışır. Hindistan'ın en becerikli ve başarılı genç yönetmeni Karan Johar bu hedefe ulaşıyor: Bir taraftan vefalı bir biçimde geleneksel, bir taraftan da hip-hopvari bir biçimde modaya uygun bu zengin aile dramında izleyiciyi bir güldürüyor, bir ağlatıyor. Çok kötülenmiş, nadiren takdir edilmiş Hint ticari sineması, bu defa karşımıza, hiç falso yapmadan sadece doğru notalara basan cilalı bir yapımla çıkıyor. Görkem ve gösteriş özlemi mi çekiyorsunuz? Süperstar gücüne mi hasretsiniz? Sevgiye ve de şefkate mi ihtiyacınız var? Eğlence ve oyun mu istiyorsunuz? Madem istiyorsunuz, bu üç buçuk saatlik eğlencelik size bunların hepsini veriyor; dahası, iştahınızı öyle bir kabartıyor ki daha da fazlasını istiyorsunuz. "Filmim ilişkiler hakkında, oğulların babalarına gidip onları sevdiklerini söylemeleri hakkında. [...] Aslında hepsi anne ve babaları sevmek üzerine." – Karan Johar

■ SOMETIMES HAPPINESS, SOMETIMES SORROW, better known as "K3G" in India, is arguably the most expensive film ever produced in Bollywood, with the largest assemblies of matinee idols. Typical of its genre, the film manages to transport its audience into another, more magical world and there is something in it for everyone. Tears and laughter are a deadly combination. Practically every filmmaker tries to make the twain meet. India's most smart and successful young director Karan Johar achieves it – compelling the viewer to guffaw and weep, alternately, in the course of his opulently-mounted family drama that is in one hand staunchly traditional and on the other hip-hop trendy. In fact, in the realm of the much-vilified and rarely saluted Indian commercial cinema, here's a polished product which presses all the right buttons without ever dithering. Long for glamour-'n'-glitz? Crave superstar power? Need love-'n'-caring? Voulez-vous fun-'n'-games? You want 'em, you got 'em in this three-hour-30-minute entertainer which, indeed, leaves you hungry for more. "My film is about relationships, about sons going up to their fathers and saying they love them. [...] It's all about loving your parents." – Karan Johar

KARAN JOHAR

1977 yılında Hindistan'da doğdu. Saygın yapımcı Yash Johar'ın oğludur. Ticaret dalında diploma aldıktan sonra, gerçek hevesini buluncaya kadar, moda tasarımcılığı, yapım asistanlığı, vb. değişik alanlarda çalıştı. Hint ticari sinemasına taze ve çağdaş bir soluk getiren genç sinemacıların son örneğidir. Yazar-yönetmen olarak ilk filmi "Kuch Kuch Hota Hai" (1998) Hindistan'da ve tüm dünyada hem eleştirmenlerin, hem de izleyicinin dikkatini çekti. Bunu izleyen BAZEN SEVİNÇ, BAZEN HÜZÜN (2001) Hindistan'da hasılat rekoru kırdı. Şu sıralarda yeni film projesi "Kal No Na Ho" üzerinde çalışmaktadır.

Born in 1977 in India. He is the son of the respected producer Yash Johar. After obtaining a degree in commerce, he dabbled in various fields trying to find his true calling. He worked as fashion choreographer, assistant producer, etc. He is the latest entrant to join a group of young filmmakers who are bringing about a fresh and modern outlook to Hindi commercial cinema. His writer/directorial debut "Kuch Kuch Hota Hai" (1998) has been appreciated both critically and commercially in India and all over the world. He followed it with KABHI KHUSHI KABHIE GHAM (2001) which has broken box-office record in India. He is currently working on his new project, "Kal No Na Ho".

Filmleri
Filmography

1998 *Kuch Kuch Hota Hai*
2001 *Kabhi Khushi Kabhie Gham*
2003 *Kal No Na Ho*

HİNDİSTAN INDIA

YÜREKTEN

DIL SE

FROM THE HEART

Yönetmen Director: *Mani Ratnam* **Senaryo** Screenplay: *Mani Ratnam* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Santosh Sivan* **Kurgu** Editing: *Suresh Urs* **Müzik** Music: *A.R. Rahman* **Oyuncular** Cast: *Shahrukh Khan, Manisha Koirala, Preity Zinta, Raghuvir Yadav, Zora Seghal, Arundhathi Rao, Sabyasachi Chakravarthy, Mita Vashist, Piyush Mishra* **Yapımcılar** Producers: *Sekhar Kapoor, Rami Gopay Varma & Mani Ratnam* **Yapım** Production Co.: *India Talkies* **Dünya Hakları** World Sales: *Rishima International*

1998 / 35 mm. / **Renkli** Color / *160'*

■ "Bombay" (1995) ve "Iruvar" (1997) gibi filmlerle Hindistan'da hem kaliteli hem de gişede iyi hasılat elde eden filmler yapmanın mümkün olduğunu kanıtlayan Mani Ratnam, aşk ile ideoloji arasındaki çatışma üzerine bu filmi için fon olarak Hindistan'ın Bağımsızlığı'nın 50. yıl kutlamalarını seçmiş. İki ana karakterini, Hindistan'ın birbiriyle arası açık iki farklı bölgesinin simgeleri olarak kullanıyor: bir tarafta büyük eyaletler, bir taraftaysa azınlık nüfusunu barındıran sınır bölgeleri. Bu son kesim, onların sorunlarını görmezden geldiği, ve bunun sonucunda durgunluğa ve sosyo-ekonomik açıdan geri kalmalarına yol açtığı için merkezi yönetime kızgın. "Başkentin ve siyasetçilerinin sınır eyaletlerinden pek az kazanımı olduğu için görmezden gelindiklerini öne sürüyorlar. Kimse onların sesine kulak vermediği için, acıları öfkeli bir devrime dönüşmeye başlamış. İki karakter, Hindistan'ın bu iki farklı bölgesinden geliyor. Bu ikisi arasında, merkezi yönetimimiz ile sınır eyaletleri arasındaki bağdan çok da farklı olmayan bir bağ oluşuyor. Bu ilişkiye muhabbet, aşk ve nefret giriyor. İdeolojileri çarpışıyor. Yine de aşk, muhabbet ve dostluk ayakta kalıyor. YÜREKTEN, aşk ve ideoloji arasındaki bu çarpışma işte." – Mani Ratnam

■ Mani Ratnam, who has proven with films like "Bombay" (1995) and "Iruvar" (1997) that it was possible in India to make quality films that could also be box-office hits, chose the 50th anniversary celebrations of Indian Independence as the backdrop for this film about the clash between love and ideology. He uses the two characters as symbols for two distinct parts of India at odds with each other – the big states on the one hand, and the border areas with minority populations on the other. The latter are angry at the central government for having neglected them, resulting in stagnation and lack of growth in their socio-economic status. "Their argument is that they are ignored because the capital and its politicians stand to gain little from the border states. Since no one has paid heed to their voices, their grievance has started turning into an angry revolution. From these two different parts of the same India hail two characters. A bonding takes place between these two which is not very dissimilar to the bonding between our central government and the border states. Affection, love and hatred creep up in this relationship. Their idologies clash. Still love, affection and camaraderie survive. The clash between love and ideology is DIL SE." – Mani Ratnam

MANI RATNAM

2 Haziran 1955'te Hindistan'da, Madurai'de doğdu. Madras Üniversitesi'nden ticaret mezunudur. Bombay'daki Jamna Lal Bajaj Yöneticilik Enstitüsü'nde İş İdaresi dalında yüksek lisans eğitimi almıştır.

Born on 2 June 1955 at Madurai, India. He is commerce graduate from Madras University with a Masters in Business Administration from Jamna Lal Bajaj Institute of Management, Bombay.

Filmleri
Filmography

1983 *Pallavi Anupallavi*
1984 *Unaru*
1985 *Pagal Nilavu*
Idaya Koil
1986 *Mouna Ragam*
1987 *Nayagan*
1988 *Agni Natchatram*
1989 *Gitanjali*
1990 *Anjali*
1991 *Dalapathi*
1992 *Roja*
1993 *Thiruda Thiruda*
1995 *Bombay*
1997 *Iruvar*
1998 *Dil se*
2000 *Alai Payuthey*
2002 *Kannathil Muthamittal*

MAYINLI BÖLGE

MINED ZONE

BREZİLYA BRAZIL

BİR BARDAK SUDA FIRTINA

UM COPO DE CÓLERA

A GLASS OF RAGE

Yönetmen Director: *Aluízio Abranches* **Senaryo** Screenplay: *Aluízio Abranches & Flavio Tambellini, based on the book by Raduan Nassar* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Pedro Farkas* **Kurgu** Editing: *Ide Lacreta* **Müzik** Music: *Andre Abujamra* **Oyuncular** Cast: *Alexandre Borges, Júlia Lemmertz, Ruth de Souza, Lineu Dias, Marieta Severo* **Yapımcı** Producer: *Flavio Tambellini* **Yapım** Production Co.: *Ravina Filmes* **Dünya Hakları** World Sales: *Ravina Filmes*

1999 / 35 mm. / **Renkli** Color / 70'

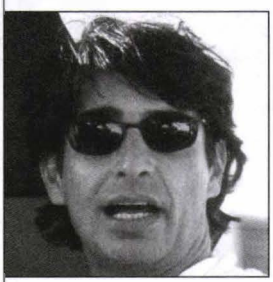
■ Gerçek hayatta da karı koca olan 35 yaşındaki Júlia Lemmertz ile 33 yaşındaki Alexandre Borges'in 20 dakikalık gerçek bir seks performansı için sadece koreograf Angel Viana'nın yardımına ihtiyaçları vardı. Bu tutkulu seks sahneleri, Aluízio Abranches'ın 40 yaşındaki münzevi bir adam ile ondan daha genç bir gazeteci kadın arasındaki kavurucu aşkı anlatan etkileyici ilk filminin açılışını yapıyor. Borges'le altı yıldır evli olan Lemmertz, "Kendi yatağımızda böyle yapmıyoruz" diyor. "Filmdeki estetik çok daha özenliydi." Raduan Nassar'ın aynı adlı kitabından uyarlanan BİR BARDAK SUDA FIRTINA, 70 dakikalık süresiyle roman kadar özlü. Nassar'ın nükteli ve veciz nesri, perdeye neredeyse harfi harfine aktarılmış. Etkili bir kendi kendini inceleme ve maçoluk tahlili olan bu deneysel film, ilham verici seksle geçen bir gecenin ardından şiddetli – zaman zaman bayağı şiddetli – bir tartışmaya giren tuhaf bir çiftin öyküsünü anlatıyor. 70'lerde, Brezilya'daki askeri dikta sırasında yazılmış olan kitap genellikle ülkedeki siyasi baskı için bir metafor olarak görülür, kadın da ezilmiş kitleleri temsil eder. İki başrol oyuncusunun tutkulu, müthiş performanslar çıkardığı film, liberal zihinler için unutulmaz bir deneyim.

■ For a 20-minute real sex act, Júlia Lemmertz, 35, and Alexandre Borges, 33, also wife and husband in real life, only needed the assistance of choreographer Angel Viana. The scenes of passionate sex open director Aluízio Abranches's striking debut feature, a torrid love affair between a 40-year-old recluse man and a younger female journalist. "This is not the way we do it in our own bed", explained Lemmertz, who's been married for six years to Borges. "The aesthetics in the film were much more elaborate." Based on Raduan Nassar's book of the same name, UM COPO DE CÓLERA, at 70 minutes, is as concise as the novel. The dry and terse prose of Nassar was transposed quite literally to the screen. An impressive self-examination and analysis of machismo, this experimental film tells the story of an odd couple who start a violent – at times extremely violent – discussion after a night of inspired sex. The book, written in the '70s during the military dictatorship in Brazil, is often seen as a metaphor for political repression in the country, with the woman representing the oppressed masses. The two lead actors are terrific in their passionate performances and the film is an unforgettable experience for liberal minds.

ALUİZIO ABRANCHES

1961'de Brezilya'da, Rio de Janeiro'da doğdu. Ekonomiden mezun olduktan sonra, 80'lerde London International Film School'da sinema okudu. Julien Temple ve Paul Mazursky'nin filmlerinde yönetmen yardımcısı olarak çalıştı. Paris'te ve Los Angeles'da yaşadı. İki belgeselin ve Carlo Caurati'nin 1995 tarihli uzun metrajlı kurmaca filmi "Carlota Joaquina, Princessa do Brasil"in yapımcılığını üstlendi. Yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca film, 1999 tarihli BİR BARDAK SUDA FIRTINA'dır. "As tres Marias / Üç Maria" (2001) yönettiği ikinci filmdir.

Born in Rio de Janeiro, Brazil in 1961. He graduated in economics before studying film at the London International Film School in the eighties. He worked as an assistant director on films by Julien Temple and Paul Mazursky. He has lived in both Paris and Los Angeles. He has produced two documentaries and Carlo Caurati's 1995 feature "Carlota Joaquina, Princessa do Brasil". He directed first feature film, A GLASS OF RAGE in 1999. "As tres Marias / The Three Marias" (2001) is his second feature film.

HONG KONG-GÜNEY KORE HONG KONG-SOUTH KOREA

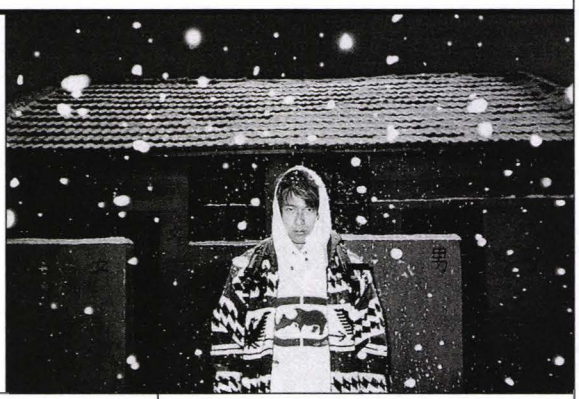
UMUMİ TUVALET

REN MING GONGCHE

PUBLIC TOILET

Yönetmen Director: *Fruit Chan* **Senaryo** Screenplay: *Fruit Chan & Kee To* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Lam Wah Chuen, Wong Man Wan & Henry Chung* **Kurgu** Editing: *Tin Sam Fat* **Müzik** Music: *Cho Sung Woo* **Oyuncular** Cast: *Tsuyoshi Abe, Zhe Ma, Hyuk Jang, In-Sung Cho, Yang-Hee Kim, Sam Lee, Jo Kuk* **Yapımcılar** Producers: *Cho Sungkyu, Fruit Chan & Carrie Wong* **Yapım** Production Co.: *Nicetop Independent Limited; Digital Nega* **Dünya Hakları** World Sales: *Golden Network Asia*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *102'*

■ Fruit Chan kısa sürede dünyanın en ünlü ve tartışma yaratan sinemacıları arasında yerini aldı. Yeni çalışmasının ana teması insan doğasının o tabu kabul edilen, "kirli" tarafı: tuvalet işi, sindirilmiş atıkların boşaltımı. Alışılmadık bir başlangıca ve özel şartlarına karşın, Dong Dong'un öyküsü küresel bir öykü. Chan filmin daha dünyevi temasını daha soylu olanıyla, yani sevgi adına her yola başvurarak ölümü yenme çabasıyla birlikte işliyor. Dijital videoya çekilen filmin nispeten düşük yapım maliyeti, yönetmenin hayli yaratıcı olmasına olanak sağlamış: rastlantısallığın esin kaynağı olduğu senaryo, kısmen sette oluşturulmuş. Birbirine hiç benzemeyen bir grup gencin yolculukları anlatılıyor; gençlerin farklı farklı geçmişleri ve inançları, kahramanlarımızı cinseng için Kore'ye, Ganj'ın mucizevi suları için Hindistan'a ve şamanların bilgeliği için Çin'e götürüyor. Karakterlerin kentlilere özgü çaresizlik, yalnızlık ve yabancılaşma duyguları, kadim iyileştirme kültürleriyle karşı karşıya geliyor ve maceraları sonunda akıl sağlığına ve yaşama hissine yönelik bir arayışa dönüşüyor. "Bir Çin atasözü, 'Yediğimiz kadar çıkarırız' der. İnsan ezelden beri, ister zengin ister yoksul olsun, yemeye hiç son vermedi; bu yüzden dışkı çıkarmaya da hiç son vermedi." – Fruit Chan

■ Fruit Chan has quickly established himself as one of the world's most celebrated and controversial filmmakers. The central theme of his new work is that taboo, "dirty" aspect of human nature: the toilet business, the excretion of digested wastes. In spite of its unusual beginning and circumstances, Dong Dong's story is a global one as Chan interweaves the film's earthier theme with its nobler one: the attempt to defeat death, using every possible means, in the name of love. The film was shot on digital video and its relatively low production costs have allowed the director to be highly inventive: the script, inspired by fortuity, was partially developed on the spot. It follows the journeys of a disparate group of young people, whose various backgrounds and beliefs take the protagonists to Korea for ginseng, to India for the miraculous waters of the Ganges and to China for the wisdom of shamans. The characters' urban spirit of helplessness, solitude and alienation confronts ancient healing cultures and their quest ultimately becomes a search for sanity and a sense of life. "A Chinese adage says, 'We pass out as much as we ingest.' Since time immemorial, people, rich or poor, have never stopped eating, and thus have never stopped defecating." – Fruit Chan

FRUIT CHAN

1959'da Çin'de, Kanton'da doğdu. Gerçek adı Chan Koo'dur. On yaşındayken ailesiyle birlikte Hong Kong'a taşındı. Hong Kong Sinema Kültürü Merkezi'nde senaryo yazarlığı ve yönetmenlik eğitimi aldı. Jackie Chan'in asistanı olarak çalıştı. Yıldız Andy Lau'nun mali desteği, yönetmenlik koltuğuna oturmasına yardım etti. 1991'de çektiği ilk filmi "Danao guangchang long / Kanlı Final", 1920'lerin yeraltı dünyasında geçen psikolojik bir korku filmiydi. Ticari açıdan başarısız olan film eleştirmenler tarafından çok beğenildi. 1994'te bağımsız sinemacılığa başladı ve 1997'de yönettiği "Xianggang zhizao / Hong Kong Malı" ile ismini uluslararası arenada duyurdu.

Born in 1959 in Kanton, China. His real name is Chan Koo. At age 10, he moved to Hong Kong with his family. He studied screenwriting and directing at the Hong Kong Film Culture Centre. He has worked as assistant to Jackie Chan. The financial assistance of film star Andy Lau helped him to take the director's chair. In 1991 he made his first film "Danao guangchang long / Finale in Blood", a psychological horror picture set in the underworld of the 1920s. It was a financial failure, but was a hit with the critics. In 1994 he started independent filmmaking and his international reputation was established with his 1997 film, "Xianggang zhizao / Made in Hong Kong".

Filmleri
Filmography

1991 *Danao guangchang long* Kanlı Final
1997 *Xianggang zhizao* Hong Kong Malı
1998 *Qunian yanhua tebie duo* En Uzun Yaz
1999 *Xilu Xiang* Küçük Cheung
2000 *Liulian piao piau* Durian Durian
2001 *Heung gong yau gok bor lei wood* Hollywood Hong Kong
2002 *Ren ming gongche* Umumi Tuvalet

FRANSA FRANCE

BATININ DOKUNAMADIĞI ADAM

UN HOMME SANS L'OCCIDENT

UNTOUCHED BY THE WEST

Yönetmen Director: *Raymond Depardon* **Senaryo** Screenplay: *Raymond Depardon & Louis Gardel, based on the novel "Sahara, un homme sans l'occident" by Diégo Brosset* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Raymond Depardon* **Kurgu** Editing: *Roger Ikhlef* **Müzik** Music: *Valentin Silvestrov* **Oyuncu** Cast: *Ali Hamit* **Yapımcı** Producer: *Claudine Nougaret* **Yapım** Production Co.: *Palmeraie et Desert* **Dünya Hakları** World Sales: *Les Films du Losange*

2002 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *105'*

■ Diégo Brosset'nin romanından yapılan serbest bir uyarlama olan bu film, 20. Yüzyıl'ın başlarında Sahra'daki son özgür insanlardan birinin hayat hikâyesini anlatıyor. Bazı avcıların yanına aldığı bir çöl adamı olan Alifa, çok revaçta bir rehber olur ve sömürgeciliğin etkilerinden kaçmaya çalışır... "Diégo Brosset'nin kitabı " Sahara, un homme sans l'occident" (Sahra, Batısı Olmayan Bir Adam)'ı on iki yıl önce keşfettim, o zaman kitabı bana verenler Fransa'nın Afrika birliklerindeki askerler için bunun bir İncil olduğunu söylemişlerdi. Çok modern bir havası olan kitabın ismi bana çekici gelmişti, ama okurken kitaptaki kabile hikâyelerinin içinde biraz kayboldum. Sonradan, kitabın ana izleği – 'öteki, karşıtın olan kişi' – yeniden gündemime girdi. Kitapta bu konu, şimdiye kadar işlenegeldiği gibi barışı getiren ilk subaylara karşı direnen son asiler şeklinde bir varoluşsal soruna indirgenmiyordu." – Raymond Depardon

■ Loosely based on Diégo Brosset's novel, the film tells the story of the life of one of the last free men of the Sahara at the beginning of the 20th century. A man of the desert adopted by some hunters, Alifa becomes a highly regarded guide and tries to escape colonisation... "I discovered Diégo Brosset's book "Sahara, un homme sans l'occident" a dozen years ago when it was introduced to me as the 'bible' for soldiers in the French Camel corps. The title, which seemed very modern, appealed to me but I got a bit lost in all the book's stories of clans. Later on, the book's central theme – 'the other, the person opposite' – came back to me. For once it didn't revolve around the eternal existential question of the first peace-making officers pursuing the last remaining rebels." – Raymond Depardon

RAYMOND DEPARDON

1942'de Fransa'da, Villefranche-sur-Saone'da doğdu. Meslek yaşamına fotomuhabir olarak başladı, 1958-1966 yılları arasında Dalmas ajansında çalıştı, 1967'de Gamma ajansının kurucuları arasında yer aldı. 1979'da dünyaca ünlü Magnum haber ajansına geçti ve Avrupa bölümünün başkan yardımcısı olarak görev yaptı. Birkaç kısa metrajlı film ve televizyon belgeselleri çektikten sonra, 1974 yılında ilk uzun metrajlı filmini çekti. Kısa ve orta metrajlı belgesel çalışmalarının yanısıra, fotoğraflarını da çeşitli kitaplarda topladı.

Born in 1942 in Villefranche-sur-Saone, France. He began his professional career as a photojournalist, working for the Dalmas agency from 1958 to 1966 before co-founding the Gamma agency in 1967. In 1979 he joined the world-reowned Magnum press agency and served as its European vice-president. After directing several shorts and TV documentaries, he made his first feature-length film in 1974. In addition to his work in short and medium-length documentaries, he has published numerous collections of photographs in book form.

Filmleri
Filmography

1974 *50, 81%* Yüzde 50, 81
1977 *Numéros zéro* Sıfırıncı Sayılar
1982 *San Clemente*
1983 *Faits divers* Üçüncü Sayfa Haberleri
1984 *Les années déclic* Sarsıcı Yıllar
1987 *Urgences* Acil Servis
1990 *La captive du désert* Çöl Tutsağı
1994 *Délits flagrants* Suçüstü
1996 *Afriques: Comment ça va avec la douleur?* Afrika: Acın Ne Durumda? *Muriel Leferle*
1998 *Paris*
2002 *Un homme sans l'occident* Batının Dokunamadığı Adam

FRANSA-İSPANYA-BELÇİKA-İSVİÇRE FRANCE-SPAIN-BELGIUM-SWITZERLAND

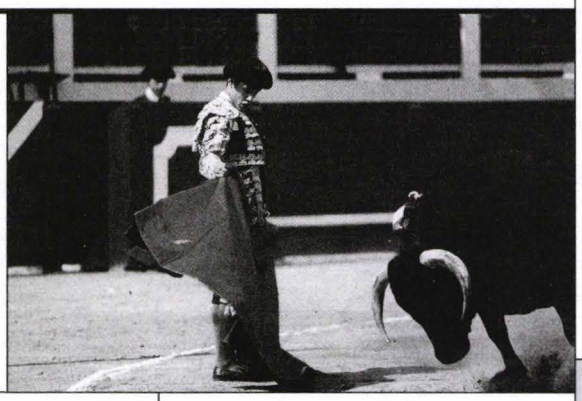
KATLİAM

CARNAGES

CARNAGE

Yönetmen Director: *Delphine Gleize* **Senaryo** Screenplay: *Delphine Gleize* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Crystal Fournier* **Kurgu** Editing: *François Quiqueré* **Müzik** Music: *Eric Neveux* **Oyuncular** Cast: *Chiara Mastroianni, Angela Molina, Lucia Sanchez, Esther Gorintin, Marylyne Even, Jacques Gamblin* **Yapımcı** Producer: *Jerome Dopffer* **Yapım** Production Co.: *Balthazar Productions; Need Productions; Oasis PC; PCT Cinema Television; Studio Canal* **Dünya Hakları** World Sales: *Wild Bunch*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *130'*

■ Yönetmen Delphine Gleize'nin cesur, belli bir stili tutturmuş ve çarpıcı şekilde özgün ilk filmini sınıflandırmak hatta betimlemek neredeyse imkansız. Bir boğadan geriye kalan parçalar aracılığıyla birbiri içine geçen bu altı öyküde, yönetmenin cesur rejisi, kara ve hatta umutsuz mizah, ilginç karakterler biraraya gelerek, ortaya cezbedici ve yapısal olarak iddialı bir çalışma çıkmış. Filmin öyküsü, boğanın farklı kişilere dağıtılan organlarının ana karakterlerin yaşamlarını zaman zaman dramatik sonuçlar doğuracak şekilde nasıl altüst ettiğini gözler önüne seriyor. Ancak, öykünün asıl akış çizgisinin arkasında yönetmenin izleyicilerin keşfetmesini istediği pek çok katman yatıyor. Bu ilginç filmdeki öyküler boyunca, belli oranda bir tuhaflık hissinin anlatıma nüfuz etmiş olduğu farkedilebilir. Sözkonusu öykülerdeki gerçeküstü hava, çarpıcı ve kendine özgü bir görsel stilde şekil bulmuş. Fakat burada, yönetmenin etkileyici oyuncu kadrosundan aldığı başarılı performanslara yansıyan çok tuhaf bir cazibe de mevcut. Filmden çok etkilenen bir Fransız eleştirmenin Gleize'yi 'Fransız sinemasının tartışmasız en ciddi umudu' olarak nitelendirmesine şaşmamak gerekiyor. "KATLİAM'ı, birbirleriyle bağlantılı altı öykünün tek bir öyküye dönüşmesi şeklinde değil, bir prizma olarak değerlendirmek gerekir. O, daha çok ötekinin ters dönmüş yansımasını görmek amacıyla tepetaklak ettiğin bir kristal küredir. Gitgide, kürenin merkezinde tek bir öykü belirmeye başlar. Kendi kendinle nasıl buluşabilirsin?" – Delphine Gleize

■ Almost impossible to categorise or describe, CARNAGES is a bold, stylish, strikingly original feature debut from director Delphine Gleize. In six stories, intertwined by the remains of a bull, her bold direction, dark, somewhat desperate humor, and compelling characters converge to form an arresting, structurally ambitious work. The storyline of the film centers around the dispatched organs of the bull that one way or another turn up in the lives of the main characters, sometimes with very dramatic consequences. However behind the main storyline are many layers the director invites the audience to explore. There is a permeating sense of strangeness running throughout the intriguing film, a surreal edge to the stories reflected through a vibrant and distinctive visual style. But there is a peculiar charm there too, not least in the performances she teases from her impressive cast. Little wonder that one French critic was moved to claim Gleize as 'incontestably the most serious hope for French cinema'. "CARNAGES is a prism, not six interlinked stories which become one. It's rather a crystal ball, which you turn in order to see the reflection of the other, upside down. Little by little, a single story appears at the ball's center. How do you meet yourself?" – Delphine Gleize

DELPHINE GLEIZE

5 Mayıs 1973'de, Fransa'da St. Quentin'de dünyaya geldi. FEMIS'te sinema eğitimi görmeden önce, 1998 yılında Edebiyat dalında yüksek lisans diploması aldı. FEMIS'te senaryo yazarlığı konusunda ihtisas yaptı. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi KATLİAM'ın (2002) haricinde ödül kazanmış, etkileyici kısa filmleri de vardır.

Born on 5 May 1973 in St. Quentin, France. She attained a Master's degree in literature in 1998 before undertaking film studies at FEMIS, where she specialised in screenwriting. Her first feature as writer-director, CARNAGES (2002), follows an impressive slate of well-received, prize-winning shorts.

SURİYE-FRANSA SYRIA-FRANCE

FEDAKÂRLIKLAR

SANDUK AL-DUNYA

SACRIFICES

Yönetmen Director: *Ossama Mohammed* **Senaryo** Screenplay: *Ossama Mohammed* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Elso Roque* **Kurgu** Editing: *Martine Barraqué* **Müzik** Music: *Marcel Khalife* **Oyuncular** Cast: *Zuhair Abdulkarim, Caresse Basbar, Elias Ghannam, Muhammad Hamad, Fares Helou, Nihal Khateeb* **Yapımcılar** Producers: *Xavier Carniaux, Elisabeth Marliangeas & Nuhammad al-Ahmad* **Yapım** Production Co.: *AMIP; National Film Organization Syria* **Dünya Hakları** World Sales: *AMIP*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *113'*

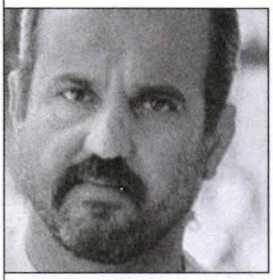
■ Ossama Mohammed'in aşk, nefret, şiddet ve aile içi ilişkileri yansıtan bu etkili görsel çalışması, on dört yıl aradan sonra yaptığı ikinci filmi. Özgün Arapça isminin tam çevirisi "Dünya Sandığı" olan FEDAKÂRLIKLAR, Sihirli Fener'e göndermede bulunan bir yapıt. Belirgin stilize bir üslûba sahip tuhaf ve aynı zamanda iddialı bu filmde yer alan her bir kare, zamana karşı direnen bu küçük Arap köyündeki yaşamın ve kültürün sert fakat aynı ölçüde cezbedici dokusunu ayrıntılarıyla yansıtan bir tuvali andırıyor. İç mekânların aydınlatılması Rembrandt'ı çağrıştıran bir estetiğe sahip. Suriye dağlarının Akdeniz'e bakan bölgesinde gerçekleştirilen dış çekimlerde doğal ışığın olağanüstü güzelliğinden yararlanılmış. Filmin oyunculuk yönü ise; adeta dışavurumcu ve bilinçli biçimde psikolojik eğilimlerden uzakta. Bu tuhaf öykü anlatım şekli, dağlardaki çamur ve balçık içindeki arazide yer alan mekânın gerçekçi betimlenmesiyle keskin bir karşıtlık içinde. Büyüleyici bir görselliğin, oldukça kendine özgü bir film diliyle harmanlanması ilgi çekici bir deneyim oluşturuyor. Sonuç itibariyle film, yönetmen Mohammed'in gurur duyabileceği bir mukayeseyle, zaman zaman Paradjanov'u anımsatan Doğu'ya özgü bir gerçeküstücülüğü yansıtıyor.

■ Ossama Mohammed's immensely visual representation of love, hate, violence and family relationships is his second film in fourteen years. The Arabic title (literal translation 'box of life') of SACRIFICES refers to the magic lantern. Strange and ambitious, this is a highly stylized film. Every single shot in the film is an equivalent to an elaborate canvas which brings forwards the harsh yet captivating detailed textures of life and culture in a timeless small Arab peasant village. The lighting of the interior scenes can be described as painterly, almost Rembrandt-esque. The outdoor shots, set in Syrian mountain region facing the Mediterranean, profit from beautiful natural light. The film is acted in an almost expressionist, deliberately apsychological manner. This strange way of storytelling contrasts sharply with the realistic depiction of its set, a compound made of clay in the mountains. This mixture of stunning visuals and a very unique filmic language makes up for a gripping experience. The final result is a oriental surrealism that is occasionally reminiscent of Paradjanov, a comparison Mohammad can be proud of.

OSSAMA MOHAMMED

1954 yılında Suriye'de Lattaki'de doğdu. Diplomasını Moskova'daki sinema okulu VGIK'den aldı. "Pas à pas / Adım Adım" (1979) ve "Un jour, chaque jour / Bir Gün, Her Gün" (1981) adlarında iki kısa film yönettikten sonra 1988'de ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Etoiles du jour / Gündüz Yıldızları"nı çekti. Ondört yıllık sessizlikten sonra 2002'de FEDAKÂRLIKLAR'ı gerçekleştirdi.

Born in 1954 in Lattakie, Syria. He received his diploma from VGIK, the Film School at Moscow. After directing two short films, "Pas à pas" (1979) and "Un jour, chaque jour" (1981), he made his first feature film, "Etoiles du jour / Stars of the Daytime", in 1988. After a 14-year silence, he realized his second feature film, SANDUK AL-DUNYA (2002).

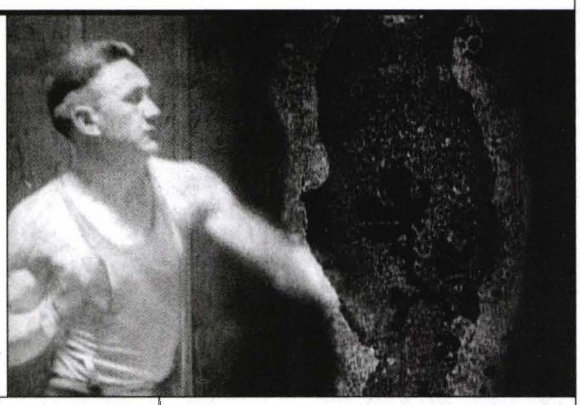

ABD USA

KAYBOLAN GÖRÜNTÜLER

DECASIA

Yönetmen Director: *Bill Morrison* **Senaryo** Screenplay: *Bill Morrison* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Bill Morrison & various others* **Kurgu** Editing: *Bill Morrison* **Müzik** Music: *Michael Gordon* **Yapımcı** Producer: *Bill Morrison* **Yapım** Production Co.: *Hypnotic Pictures* **Dünya Hakları** World Sales: *Hypnotic Pictures*

2002 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *67'*

■ Her şey İsviçre'nin bir köşesindeki deneysel bir sahnede başladı. Michael Gordon, Basel Sinfonietta için gürül gürül, ahenksiz bir müzik besteledi. Deneyimi daha da kuvetlendirmek amacıyla, avangard müziğe görsel olarak uyacak, onu film müziği olarak kullanacak bir film hazırlama görevi deneysel sinemacı Bill Morrison'a verildi. KAYBOLAN GÖRÜNTÜLER baştan aşağı, orada burada bulunmuş, çürümenin ve solup kaybolmanın farklı farklı aşamalarındaki görüntülerden biraraya getirilmiş. Bunlar, "öykü"nün bir kısmının içlerinden kaybolup gittiği çizik, kırışık imgeler. Çeşit çeşit imgelerde gösterilen şeyler, aynı fiziksel durumları gibi, ölümle bir şekilde metafor düzeyinde bağlantılı; bu bağlantı ya din, sanat veya başarı yoluyla ölümün üstesinden gelme biçiminde, ya da ona teslim olma biçiminde ortaya çıkıyor. Eksik resimler ve susmayan film müziği, "imge", "müzik" ve "konu" kavramlarımızı zorluyor ve "çiziktirme" ya da "gürültü" ile daha belirgin, tanımlanmış şeyler arasındaki sınırları sınıyor. "KAYBOLAN GÖRÜNTÜLER'in imgeler bütününün ardındaki fikir, şimdiye kadar yaptığım hemen her işte ele aldığım bir fikir: Filmin biçimsel iki ana unsurunu – resmi ve üzerine basılı olduğu malzemeyi – alıp, onlara kendi zihin-beden dualizmimizi yüklemek. [...] KAYBOLAN GÖRÜNTÜLER kabaca, insanlığı resmetmenin ortak dilini çürümede, yani zamanla savaşımızda bulmuş bir film olarak tanımlanabilir." – Bill Morrison

■ It all began on an experimental stage somewhere in Switzerland. Michael Gordon composed a thunderous, dissonant score for the Basel Sinfonietta. To intensify the experience, experimental filmaker Bill Morrison was called upon to prepare a film that would visually suit the avant-garde music as soundtrack. DECASIA is constructed entirely from found footage in various states of decay and fading. These are scratched, wrinkled images, from which part of the "story" has been lost. Like their physical state, what is shown in the various images is metaphorically connected in some way with death – whether an attempt to overcome it through religion, art and achievement, or surrender to it. The combination between the missing images and the persistent soundtrack challenges our concepts of "image", "music" and "plot" and tests the boundary between a "scribble" or "noise" and something more defined. "The idea behind the imagery of DECASIA is one I have dealt with in virtually all of my work to date. It deals with taking the two formal elements of film – the image and the material it is printed on – and assigning to them our own dualism of mind and body. [...] DECASIA can roughly be described as a portrait of humanity using decay, our battle with time, as its common language." – Bill Morrison

BILL MORRISON

Bu ödüllü sinemacının beş eseri Modern Sanat Müzesi'nin daimi koleksiyonunda bulunmaktadır: "Night Highway / Gece Otobanı" (1990), "Footprints / Ayak İzleri" (1992), "The Death Train / Ölüm Treni" (1993), "The Film of Her / Onun Filmi" (1996) ve KAYBOLAN GÖRÜNTÜLER (2002). Ünlü performans grubu Ridge Theater ile birlikte yaptığı film çalışmaları 1993'te bir Bessi ödülüne ("The Death Train / Ölüm Treni" için), 2001'deyse bir Obie ödülüne ("Jennie Richee" için) layık görüldü. 2000'de sinemacılık alanında Guggenheim bursuyla ödüllendirildi, 2001'de ise hem NYFA, hem de Creative Capital'dan ödenek aldı. Bu fonlarla ilk uzun metrajlı filmi olan KAYBOLAN GÖRÜNTÜLER'i gerçekleştirdi. Filmin ilk gösterimi 2002 Sundance Film Festivali'nde yapıldı. KAYBOLAN GÖRÜNTÜLER ayrıca MoMA'da, müzenin yenilenmek için 2005'e kadar kapatılmasından önceki son film programı dahilinde gösterildi.

Award-winning filmmaker has five titles in the permanent collection of the Museum of Modern Art: "Night Highway" (1990), "Footprints" (1992), "The Death Train" (1993), "The Film of Her" (1996) and DECASIA (2002). His filmwork with the acclaimed performance company Ridge Theater has been recognized with a Bessie award in 1993 ("The Death Train") and an Obie award in 2001 ("Jennie Richee"). He was awarded a Guggenheim fellowship for filmmaking in 2000, and received grants from both NYFA and Creative Capital in 2001. With these funds, he completed his first feature length film, DECASIA which premiered at the 2002 Sundance Film Festival and was screened at MoMA in the museum's last film program before being closed for renovations until 2005.

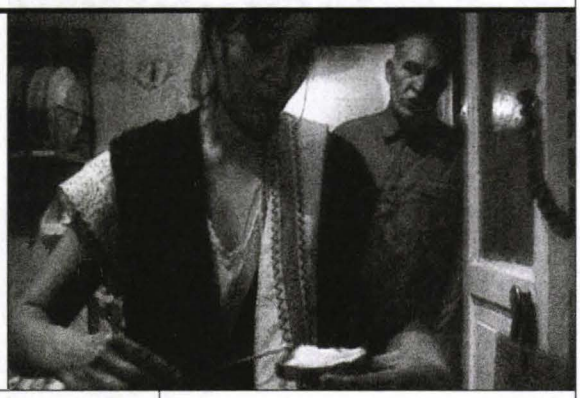
RUSYA RUSSIA

UÇURTMA

ZMEJ

THE KITE

Yönetmen Director: *Alexei Muradov* **Senaryo** Screenplay: *Yuri Solodov & Alexei Muradov* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Robert Filatov* **Kurgu** Editing: *Alexei Muradov & Robert Filatov* **Oyuncular** Cast: *Victor Solovyev, Nadezhda Ozerova, Pavel Zolotilin, Mikhail Paznikov, Jani Solokhin* **Yapımcılar** Producers: *Eugenia Tirdatova, Pyotr Cherniaev, Alexei Muradov & Robert Filatov* **Yapım** Production Co.: *M2F; Kinoglaz* **Dünya Hakları** World Sales: *Kinoglaz*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *75'*

■ UÇURTMA'nın incelikli, dokunaklı hikâyesinin temelindeki çelişkiler, Rusya'da kırsal toplumun barındırdığı gerilim ve ironileri ciltler dolusu kitaptan daha iyi anlatıyor. Baş kahramanın hayatı acı verici bir çıkmazda: Devlet adına çalışan bir infaz memuru olarak, oğlunun yaşamasını sağlamak için insanları öldürmekte. Babasıyla uçurtma uçurma hayalleri kuran oğlan, infaz memurunun gücünü aşacak denli pahalıya mal olacak bir ameliyata muhtaç bir sakat. Çok hasta olmasına rağmen, çocuk babasının biricik yaşam kaynağı. Bir gazete haberinden yola çıkan yazar-yönetmen Alexei Muradov, bu acıklı hikâyeyi sıradışı bir toplumdaki sıradan insanların kaderine samimi bir ilgi göstererek, merhamet ve saygıyla perdeye aktarıyor. Çocuğun babasıyla bir anlık güzellik ve simgesel özgürlüğü paylaşma arzusunu temsil eden uçurtma imgesi, böylesi kötü koşullarda yaşayan milyonlarca insanın birbirinden farklı hayallerini de dile getiriyor. "Hayat insanları hep yoldan çıkarmaya uğraşır. İnsan kolayca o anki koşulların tuzağına düşebilir. Artık mecali kalmamış olsa da, sırtındaki yükü kaldırıp atamaz. İnsanın seçim şansı olduğuna inanırız, ama herkesin doğru seçimi yapacak ve alıştığı rutinin dışına çıkacak gücü yoktur. Çizgiyi takip etmek, çizgiyi çiğnemekten daha basittir." – Alexei Muradov

■ The contradictions at the core of the refined, heartfelt story of THE KITE, speak volumes about the tensions and ironies in a rural Russian society. The protagonist's life is at a painful impasse: as an executioner for the state, he kills in order to buy his son more time to live. The boy, who dreams of flying a kite with his father, is an invalid desperately in need of an operation the executioner cannot afford. And though very ill, the boy is his father's only source of life. Writer-director Alexei Muradov who found the story in a newspaper article, brings their moving tale to the screen with compassion, respect and sincere attention to the plight of ordinary people in an extraordinary society. In the image of the kite, the boy's desire to share a moment of beauty and symbolic freedom with his father speaks for the myriad, diverse dreams of millions living in such grim conditions. "Life always tries to push people off the straight road. A person may easily be caught in the trap of circumstance. He cannot throw down his load, even if he has no more strength to bear it. We believe a person always has a choice, but not every man has the strength to make the right choice and step out of the rut he is accustomed to. It is simpler to toe the line than step over it." – Alexei Muradov

ALEXEI MURADOV

1963'te Rusya'da, Moskova'da doğdu. Moskova Devlet Kültür Enstitüsü'nde eğitim görerek senaristlik ve yönetmenlik dallarında uzmanlaştı. Şimdiye dek tiyatro yönetmenliği yapmış, pek çok ödüllü televizyon yapımı ve belgeseli yazıp yönetmiştir. UÇURTMA (2002) yazıp yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in 1963 in Moscow, Russia. He studied at the Moscow State Institute of Culture and has completed advanced studies in screenwriting and directing. His previous work has included directing for theatre, and writing and directing for numerous award-winning television and documentary productions. THE KITE (2002) is his debut feature film as writer-director.

MACARİSTAN HUNGARY

HIÇKIRIK

HUKKLE

HICCUP

Yönetmen Director: *György Pálfi* **Senaryo** Screenplay: *György Pálfi* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Gergely Pohárnok* **Kurgu** Editing: *Gábor Marinkás* **Müzik** Music: *Balázs Barna & Samu Gryllus* **Oyuncular** Cast: *Ferenc Bandi, Mrs. Rácz, József Farkas, Ferenc Nagy, Mrs. Nagy, Ági Margitai, Eszter Önodi, Attila Kaszás* **Yapımcılar** Producers: *Csaba Bereczki & András Böhm* **Yapım** Production Co.: *Mokép* **Dünya Hakları** World Sales: *Mokép-Hungarofilm* **Kaynak** Print Source: *Magyar Filmunió*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *75'*

■ György Pálfi'nin bu taze ve özgün ilk filmi, yaz ortasında bir Macar köyündeki sıradan olayları inceliyor, ve insan dünyası ile doğal dünyada gündelik hayata yönelik ince bir gözlemi, gözlerimizin önünde yavaşça girift bir polisiyeye dönüştürüyor. Film, yolun kenarında oturan bir ihtiyarın hıçkırık nöbetlerinin eşliğinde gelişen olaylarla ilerledikçe, ortaya sıradışı bir gerçek çıkıyor: filmde hiç diyalog yok. Yine de bunu yanlışlıkla bir sessiz film sanmayın. HIÇKIRIK, her sahneye ait seslerin ayrıntılarını ortaya döken, özenle oluşturulmuş bir ses bantına sahip (yönetmen bunu "kavramsal ses diyarı" diye adlandırıyor): kimsenin konuştuğunu duymuyoruz, ama çimin büyüyüşünün, kadınların dikiş dikişinin, erkeklerin bowling oynayışının sesini duyuyoruz – ve ritmik bir biçimde, hepsinin arasına yaşlı adamın hıçkırıkları yerleştirilmiş. Pálfi, cüretkar bir teknik maharet gösterisine, karmaşıklıklarını basitliğinden üreten, kusursuz bir sözsüz anlatım çalışmasına imza atmış. "Projemde, betimsel ve pastoral unsurlar ritmik bir sıralamayla birleştirilip kurgulanmıştır. Yaşlı bir adam sürekli hıçkırarak, açığa çıkmakta olan gerçek öyküye bir tür anlatım aracı sağlar. Onun hıçkırıkları bütün diğer seslere ritm verir, ve bu sesler de biraraya gelip gürültü bazlı bir sinemasal senfoni oluşturur. Sonunda, peşpeşe sıralanmış tüm o pastoral sahneler ortaya çok şiddetli bir çatışma, bir sır, bir trajedi çıkarır." – György Pálfi

■ György Pálfi's fresh and original debut examines everyday events in a Hungarian village in the middle of summer, turning subtle observation of daily life in the human and natural worlds into an intricate thriller before our very eyes. As the film progresses, its action ushered in by an old man's bout of hiccups, an unusual fact emerges: no dialogue is ever spoken. Still, this cannot be mistaken for a silent film. HUKKLE is a work with an elaborately structured soundtrack (what the director calls a "conceptual soundscape") that reveals the aural minutiae of every scene: we never hear anyone speaking, but we do hear the sound of grass growing, women sewing, men bowling – all rhythmically intercut with the old man's hiccups. Pálfi has crafted a daring technical tour de force, a flawless exercise in wordless narrative, that produces its complexities out of its simplicity.
"In my project, the descriptive and idyllic elements are combined and edited in a rhythmic sequence. An old man continuously hiccoughs, providing a sort of narative as the real story unfolds.
His hiccupps give rhythm to all the other sounds, which unite to form a cinematographic noise-based symphony.
In the end, the sequence of all the idyllic scenes produces a very severe conflict, a secret, a tragedy." – György Pálfi

GYÖRGY PÁLFİ

1974'te Macaristan'da, Budapeşte'de doğdu. 1994'te ilk kısa filmi "Break and Check"i yaptı. 1995'te Budapeşte Drama ve Film Sanatı Akademisi'ne girdi. Orada önemli uluslararası film festivallerinde gösterilen "The Fish" (1997), "Knock, Knock" (1998) ve "Round and Round" (1998) da dahil olmak üzere birçok kısa film çekti. 2000'de yönetmen olarak mezun oldu. 2002'de ilk uzun metrajlı kurmaca filmi HIÇKIRIK'ı yönetti. Aynı yıl bu filmle Macar Film Haftası'nda En İyi Film ve yabancı eleştirmenler tarafından verilen Gene Moskovitz Ödülü'nü kazandı.

Born in 1974, in Budapest, Hungary. He made his first short, "Break and Check" in 1994. He entered Budapest Academy of Drama and Film Art in 1995, where he made made several shorts, including "The Fish" (1997), "Knock, Knock" (1998) and "Round and Round" (1998), which were screened at important international film festivals. Graduated as a director in 2000, he directed HUKKLE, his first feature, in 2002 with which he won the Best First Film and the Gene Moskovitz Prize awarded by foreign critics at the Hungarian Film Week the same year.

MEKSİKA-İSPANYA MEXICO-SPAIN

JAPONYA

JAPÓN

JAPAN

Yönetmen Director: *Carlos Reygadas* **Senaryo** Screenplay: *Carlos Reygadas* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Diego Martínez Vignatti* **Kurgu** Editing: *Daniel Melguizo, Carlos Serrano Azcona & David Torres* **Müzik** Music: *Arvor Pärt* **Oyuncular** Cast: *Alejandro Ferretis, Magdalena Flores, Carlos Reygadas Barquín Martín Serrano, Rolando Hernández, Bernabé Pérez, Claudia Rodríguez* **Yapımcı** Producer: *Carlos Reygadas* **Yapım** Production Co.: *NoDream Cinema; Mantarraya Producciones* **Dünya Hakları** World Sales: *The Coproduction Office*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 122'*

■ Yönetmen Carlos Reygadas'ın ilk uzun metrajlı kurmaca filmi JAPONYA – bu esrarengiz ismin anlamı filmde bir açıklamaya kavuşmuyor – Meksika sinemasından gelen sarsıcı ve beklenmedik tazelikte bir yapıt. Sadece doğal ışık kullanılarak Super Sinemaskop olarak çekilmiş göz alıcı güzellikteki bu film, gerçek bir yaratıcının sinema hayatının başladığına işaret ediyor. Yönetmenin karmaşık ve iddialı vizyonu, kamerayı korkusuzca kullanışı ve izleyicilerin duygularını etkileyebilmesi, dünya sinemasında yer edinecek büyük bir yeteneği gösteriyor. Yalnız bir ruhun varoluşsal yolculuğuna yaşam, ölüm, aşk, cinsellik, inanç gibi önemli kavramlar eşlik ediyor. Yalnızca bir fikir iletmekle ya da hikâye anlatmakla yetinmeyen Reygadas, izleyicilerin hissetmesini istiyor: İzleyicilerde canlı, kimi zaman rahatsız edici hisler yaratıyor ve bizi çıkardığı tuhaf, sade yolculuk kolay kolay unutulmuyor. Oyunculardan bir teki bile eğitimli ve profesyonel değil; buna karşın genç yönetmen, özellikle son derece yoğun ve zorlu sahnelerde, başrol oyuncularından inanılmaz bir verim almayı başarıyor. "Film adlarının fazlasıyla açıklayıcı olduğunu, oysa daha çağrışımsal olmaları gerektiğini düşünüyorum. Tabii her sözcük farklı insanlarda farklı şeyleri çağrıştırabilir, ama bu da filmi benimle farklı katmanlarda paylaşması için izleyiciye yönelik bir davet işte." – Carlos Reygadas

■ Director Carlos Reygadas's feature film debut, JAPÓN – its enigmatic title is never explained – is a ground-breaking and totally unexpected new work of Mexican cinema. In this strikingly beautiful picture, shot in Super Cinemascope without artificial light, we witness the beginning of a true auteur's career. The complexity and grandness of his vision, his fearlessness with the camera and his ability to communicate sensuously with the audience, announces a talent to become a force in world cinema. Around the existential journey of a soul are the larger issues of life, death, love, sex, faith, etc. Not satisfied with merely conveying a message or telling a story, Reygadas wants the audience to feel: he inspires vivid if sometimes uncomfortable sensations in the viewer, and the strange, earthy journey that he takes us on is not easily forgotten. Not one of the actors is a trained professional, yet the young director manages to draw incredible performances from his leads, often in very tense and difficult scenes. "I find that film titles tend to be too descriptive and that they should be more evocative. Of course a word can evoke different things for different people, but it's just an invitation for the spectator to share the film with me on different levels." – Carlos Reygadas

CARLOS REYGADAS

1971'de Meksika'da doğdu. Ergenlik çağında tesadüfen Tarkovski'nin filmlerini keşfettikten sonra gönlünü sinemaya kaptırdı. Meksiko Üniversitesi'nde uluslararası hukuk okudu, ardından master için Londra'ya gidip silahlı çatışmalar alanında uzmanlaştı. BM'de Meksika Heyeti'nde görev yaptı. 27 yaşındayken meslek değiştirmeye karar verip Brüksel'e gitti ve sinema okumak için INSAAS'a başvurdu. Okula başvururken bir kısa film ("Adulte / Yetişkin", 1998) çekti. Mesleğe vakıf olduğu gerekçesiyle okula alınmadı, seçici kurul ona zaten bir yönetmen olduğunu söyledi. 1999'da "teknik becerisini artırmaya yönelik alıştırmalar" olarak üç kısa film daha ("Prisoners / Mahkûmlar", "Oiseaux / Kuşlar", "Maxhumain / Maxinsan") çekti, ama bunlarla festivallere başvurmadı. Ardından çocukluğunda tatillerini geçirdiği yere dönerek sağlam ve etkileyici ilk filmini, iddialı JAPONYA'yı (2002) çekmeye girişti. Film Rotterdam, Cannes, Karlovy Vary, Edinburgh ve Toronto gibi pek çok festivalde bir başyapıt olarak nitelendirildi.

Born in Mexico in 1971. He fell in love with cinema as a teenager after accidentally discovering the films of Tarkovsky. He studied international law at the University of Mexico, then went to London, where he studied for a Master's degree with a specialization in armed conflict. He worked for the Mexican Foreign Service at the U.N. At age 27, deciding to change careers, he moved to Brussels and applied to INSAAS to study cinema. He started filmmaking in 1998 making a short ("Adulte") to accompany his application. He was refused for his competence, interviewers stating he was already a filmmaker. Three more short films ("Prisoners", "Oiseaux", "Maxhumain") in 1999 followed as "exercises to master technique" but never entered for festivals. He then returned to the sites of his childhood vacations to undertake the ambitious JAPÓN (2002), his most confident and impressive feature debut, which was hailed as a masterpiece in many festivals, including Rotterdam, Cannes, Karlovy Vary, Edinburgh, Toronto, etc.

RUSYA-ALMANYA RUSSIA-GERMANY

RUS HAZİNE SANDIĞI

RUSSKI KOVCHEG

RUSSIAN ARK

Yönetmen Director: *Alexander Sokurov* **Senaryo** Screenplay: *Anatoly Nikiforov & Alexandr Sokurov* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Tilman Büttner* **Kurgu** Editing: *Sergey Ivanov, Stefan Ciupek & Betina Kuntzsch* **Müzik** Music: *Sergey Yevtushenko* **Oyuncular** Cast: *Sergey Dreiden, Maria Kuznetsova, Leonid Mozgovoy, Mikhail Piotrovsky* **Yapımcılar** Producers: *Andrey Deryabin, Jens Meurer & Karsten Stöter* **Yapım** Production Co.: *Hermitage Bridge Studio; Egoli Tossell Film AG* **Dünya Hakları** World Sales: *Celluloid Dreams*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 96'

■ Aleksandr Sokurov da yurttaşı ve manevi babası Andrey Tarkovski gibi bir zaman şairi – hem kat kat açılan, hem de gözlemlenen zamanın ozanı. Son on beş yıl, Tarkovski'nin ölümüne ve Sokurov'un Rus sinemasının en kendine has sesi olarak ortaya çıkışına tanıklık etti. Yönetmenin bu yeni filmi her bakımdan, zaman konusundaki saplantısının bir devamı niteliğinde: bütün film upuzun tek bir plandan oluşuyor, çekimde hiç kesme yok. Sanki tek planlık bir filmin teknik zorluklarının üstesinden gelmek yetmezmiş gibi, Sokurov bu büyüleyici çalışmada, bir de asırlar boyu Rus tarihinin içinde dolaşıyor. Film tam bir teknik beceri gösterisi. Aydınlatma ve oyuncuların hareketleri için aylarca prova yapıldıktan, 867 oyuncu/figüran ve üç ayrı canlı orkestra uygun noktalara yerleştirildikten sonra, tek bir planda (çekilmiş en uzun kesintisiz Steadicam planı) St. Petersburg'daki Hermitage'ın 33 ayrı odasının içini ve buna ek olarak, kış ortasını yaşayan dış mekânları dolaşıyoruz. Bütün bunların gerçekleştirilmesini dijital teknoloji mümkün kılmış, ama yüksek çözünürlü kasetlerin süre kısıtlamalarının üstesinden de gelinmesi gerekmiş. Tüm bunlar bir yana, Sokurov teknisyenliğin çok ötesinde bir sinemacı. Rusya'nın geçmişindeki trajediyi olağanüstü bir tek planda yakalayarak, RUS HAZİNE SANDIĞI'nı ülkesinin tarihi üzerine zevk veren, düşvari bir meditasyona dönüştürmeyi başarmış.

■ Alexandr Sokurov, like his fellow countryman and spiritual father, Andrei Tarkovsky, is a lyricist of time – time unfolding and time observed. The past 15 years have seen Tarkovsky's passing and Sokurov's emergence as the most distinctive voice in Russian cinema. His new film is in every way a continuation of this obsession with time: it is constructed in one long, single take – there are no cuts. As if it were not enough to master the technical difficulties of a single-shot film, Sokurov also moves through centuries of Russian history in this spellbinding work. The film is a technical tour de force. After months of rehearsal for lighting and actors' movements, the deployment of 867 actors / extras and three live orchestras, in its single take (the longest unbroken Steadicam shot ever recorded), we weave through 33 separate rooms of the Hermitage in St. Petersburg and additional mid-winter exteriors. Digital technology allowed all this to happen, but even the length restrictions of High-Definition tapes had to be overcome. However, Sokurov is much more than a technician. He turns RUSSIAN ARK into a sensual, dreamlike meditation on the history of his country, capturing the tragedy of Russia's past in a single extraordinary shot.

ALEXANDER SOKUROV

1951 yılında, Batı Sibirya'da, İrkutsk kentinde doğdu. Profesyonel bir askerin oğlu olarak, Polonya ve Türkistan'da büyüdü. Önce Gorki Üniversitesi'nde tarih eğitimi gördü ve bu süre içinde yerel televizyonda yönetmen yardımcılığı yaptı. Daha sonra Moskova Sinema Enstitüsü VGIK'de okudu, 1979'da buradan mezun oldu. Leningrad Belgesel Film Stüdyoları'nda 1980'den sonra çektiği tüm filmler, "anti-Sovyet" tavrı nedeniyle ancak 1986'dan sonra gösterilebildi. 23 belgesel ve 11 kurmaca filmi yazmış ve yönetmiştir. Çağdaş Rus yönetmenlerin en önemlilerinden biri sayılır.

Born in 1951 in Irkutsk, Western Siberia. He grew up in Poland and Turkistan, as the son of a professional soldier. He first studied History at the University of Gorki, where he also worked as assistant director for local television. He then studied at the Moscow Film institute (VGIK), from which he graduated in 1979. All his films which he shot from 1980 onwards at the Leningrad Documentary Film Studios were prohibited for his "anti-Soviet behavior". Only from 1986 onwards could his films be shown. He has written and directed 23 documentaries and 11 feature films. He is recognized as one of the most important contemporary Russian directors.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1978 *Odinokij golos chelovieka* İnsanın Yalnız Yolu
1983 *Skorbnoje Beschuvstvye* Hüzünlü İlgisizlik
1988 *Dni Zatmienya* Güneşin Tutulduğu Günler
1989 *Spasi i Sokhrani* Kurtar ve Koru
1990 *Krug Vtoroj* İkinci Çember
1992 *Kamen* Taş
1993 *Elegiza iz Rossi* Rus Ağıtı (documentary belgesel)
Tikhie Stranicy Fısıldayan Sayfalar
1995 *Duchovnyje Golosa* Ruhani Sesler (documentary belgesel)
1996 *Mat'i syn* Ana ve Oğlu
1998 *Moloch*
1999 *Dolce* Tatlı (documentary belgesel)
2000 *Taurus* Boğa
2002 *Russki Kovcheg* Rus Hazine Sandığı

TAYVAN TAIWAN

DÜŞ DİYARININ ÖTESİNDE

MON HUAN BUO LUO

SOMEWHERE OVER THE DREAMLAND

Yönetmen Director: *Cheng Wen-tang* **Senaryo** Screenplay: *Cheng Wen-tang* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Lin Cheng-ying* **Kurgu** Editing: *Liao Ching-sung* **Müzik** Music: *Bu Lang Yu Gan* **Oyuncular** Cast: *Muo Tsi-yi, Wu Yi-ting, Yu Gan, Yu Lao* **Yapımcı** Producer: *Liao Ching-sung* **Yapım** Production Co.: *Green Light Film Ltd.* **Dünya Hakları** World Sales: *Good Film Co.*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 93'

■ "Bu filmi yönetmek bir şişe şarap damıtmak gibiydi. Bütün bir yıl boyunca sıvının şişeye damla damla akmasını izledim. Sıvının rengi açıktan amberimsi kahverengiye döndü, bu arada darının güzel, hoş, heyecan verici, saf kokusu ise aklımdan hiç çıkmadı. Film çekimi yaptığımız her gün, hayali bir darı tarlasını hipnotize olmuş biri gibi izledim. Duyarlılığım deneyimlerimin ötesindeydi... Tüm aborijinler bir darı tarlasının arayışı içindedir; ancak hiçbiri hayatında bir tane bile darı tarlası görmemiştir. Bu filmi çekerken tüm aborijin aktörlere "hiç darı tarlası gördünüz mü?" diye sordum. Hiçbiri görmemişti. Darı, ticari açıdan pek bir değeri olmadığı için günümüzde Tayvan'da çok az yetiştirilmektedir. Oysa, aborijin kültüründe, çocuklukta görülen ya da yaşlılardan duyulan darı tarlasına sürekli mitolojik göndermeler vardır. Darı tarlası, bu insanları köylerine ya da çocukluklarına dönme isteği yaratan özlem dolu bir imgedir. Herkes onun peşindedir... Gece gündüz rüzgârların okşadığı, dağlardaki bir darı tarlasının gündoğuşundan günbatışına kadar nasıl göründüğünü hayal ettim. "Yalnızlığı andırıyor", diye düşündüm. Bu da beni bu filmi çekmeye yönlendiren itici güç oldu." – Cheng Wen-tang

■ "Directing this movie was like brewing a bottle of wine. For a whole year I stared at the glittering liquid dropping into the bottle, one little drop after the other. The color of the liquid turned from light to amber brown, with a fragrance attached to my mind as lovely and touching as the pure sweetness of millet. During each one of the working days when I was shooting this film, I followed my visionary field of millet just like a hypnotised man. My sensitivity was ahead of my experience... All of the aborigines search for a field of millet, but nobody has ever seen one. While I was making the film I would ask all the aboriginal actors: "have you ever seen a field of millet?". No one had ever seen one. Millet is rarely grown these days in Taiwan, because it is not worth much in commercial terms. However in the aboriginal culture there is a wealth of references to a mythical field of millet seen during infancy, or heard of in the old people's tales. So it's an image connected to nostalgia for the past, and desire to return to one's village and infancy. Everyone searches for it... I dreamed about how the field of millet looked like in the mountain, caressed by the winds day and night, from sunrise to sunset. "That seemed lonely", I thought. And this was the initiative driving me to shoot the film." – Cheng Wen-tang

CHENG WEN-TANG

1958 yılında, Tayvan'ın kuzeydoğusundaki I-lan bölgesinde doğdu. Kırsal kesimde büyüdü. 19 yaşına kadar küçük bir kasabada yaşamının keyfini çıkardı. 1977-1981 yılları arasında Çin Kültür Üniversitesi'nde Tiyatro bölümünde öğrenim görürken sanatta yeni bir dünya keşfetti ve kendini sinema sanatına adamaya karar verdi. 1982'de üniversiteden mezun olduktan sonra, sinema endüstrisindeki kariyerine senaryo yazarı ve yönetmen yardımcısı olarak başladı, çeşitli televizyon dizilerinde ve ticari filmlerde görev aldı. Bu dönemde, Tayvan toplumunda en alt sosyal katmanı oluşturan aborijinlerin yaşamlarını gözlemlemeye ve filme çekmeye başladı. Bu çabalarının sonucunda ortaya bir dizi etnografik belgesel çıktı. "Postcard / Kartpostal" (1998) adlı 16 mm'lik kısa metrajlı bir film ile "Vanity Fair of Tan-Sui" (2000) adlı bir TV dizisinin ardından çektiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmi DÜŞ DİYARININ ÖTESİNDE (2002) ile etnografik belgeselden dramaya geçti.

Born in 1958 in I-lan County of northeastern Taiwan. He was the typical country boy. He enjoyed the life of the small town before turning 19 years old. Studying in the Department of Drama at the Chinese Cultural University (1977-1981), he found a new world in art and decided to devote himself to film art. After graduating from the university in 1982, he started his career in the film industry as a script writer and assistant director, and produced various TV drama series and commercial films. During this period, he began to observe and record with super-VHS, the lives of aborigines who are in the lower stratum of Taiwanese society. The result of these efforts was a series of ethnographic documentaries. Following a 16mm short film, "Postcard" (1998), and a TV drama "Vanity Fair of Tan-Sui" (2000), his first feature film SOMEWHERE OVER THE DREAMLAND (2002) witnesses his transformation from the ethnographic documentary style to drama.

ÇEK CUMHURİYETİ CZECH REPUBLIC

ŞEYTANIN YILI

ROK D'ÁBLA

YEAR OF THE DEVIL

Yönetmen Director: *Petr Zelenka* **Senaryo** Screenplay: *Petr Zelenka* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Miro Gábor* **Kurgu** Editing: *David Charap* **Müzik** Music: *Jaromír Nohavica & Cechomor* **Oyuncular** Cast: *Jaromír Nohavica, Karel Plíhal, Jan Prent, Jaz Coleman, Cechomor* **Yapımcı** Producer: *Pavel Strand* **Yapım** Production Co.: *Negativ s.r.o.; Czech Television Studio Brno; Falcon* **Dünya Hakları** World Sales: *Cinepol International s.r.o.*

2002/ 35 mm. / **Renkli** Color / *88'*

■ Yazar-yönetmen Petr Zelenka, hayaletlere ve insanların içlerindeki melodileri duymasına yardım eden koruyucu meleklere yer veren bu müzikle dolu, sihirli serüvende, gerçek ile kurmacayı kaynaştırıyor. ŞEYTANIN YILI'nda bir Çek folk müziği yıldızı, bir cenaze müziği grubu ve Hollandalı bir sinemacı, olağanüstü bir turnede takıla tökezleye aydınlanmaya doğru ilerliyorlar. Zelenka bu son derece özgün "şaşırtmaca" için ilham kaynağını, şarkıcı-şarkı yazarı Jaromír Nohavica ile Cechomor grubunun sahne aldığı bir konserde bulmuş. Yönetmen öyküsü için alışılmadık mekânlar seçmiş: bir alkolizm tedavi kliniği ile bir açık ocak madeni, ama filmin büyük bölümü konserlerde ve kuliste geçiyor. Arkadaşlık, mucizeler, meleklerin ve şeytanın ayartmaları üzerine kurulu bu öyküde, iki yabancının önemli yeri var: bunlar Jan Holman adında hayali bir Hollandalı belgeselci ile gerçekten de Sydney Opera'sının şefi ve İngiliz grup Killing Joke'un eski solisti olan Jaz Coleman. Bu ikisi, filmin garip ama dostane uzamını dış dünyaya açıyor ve onu (belki de daha fazla) acayip bağlamlara yerleştiriyor. Böylece, gerçek insanlarla kurmaca öyküler içiçe geçiyor ve olay örgüsündeki bilmeceleri çözmek de izleyiciye kalıyor.

■ Writer-director Petr Zelenka fuses fact and fiction in a music-filled, magical adventure that has ghosts and guardian angels helping people hear the melodies within them. In YEAR OF THE DEVIL, a Czech folk star, a band of funeral musicians, and a Dutch filmmaker stumble towards enlightenment on a remarkable musical tour. Zelenka found inspiration for this highly original "mystification" at a concert headlined by singer-songwriter Jaromír Nohavica and the band Cechomor. The filmmaker set his story in several unusual places: at an alcohol recovery centre and a strip mine, though primarily at concerts and backstage. Two foreigners play an important role in this story of friendship, miracles, and angelic and devilish temptation – a fictional Dutch documentarist, Jan Holman, and Sydney Opera conductor and former lead singer of the British band Killing Joke, Jaz Coleman. These two figures open up the film's bizarre though friendly space to the world "from without," and place it in (perhaps no less) bizarre contexts. So, real people and fictitious stories intertwine, leawing the viewer to try to solve the riddles buried in the plot.

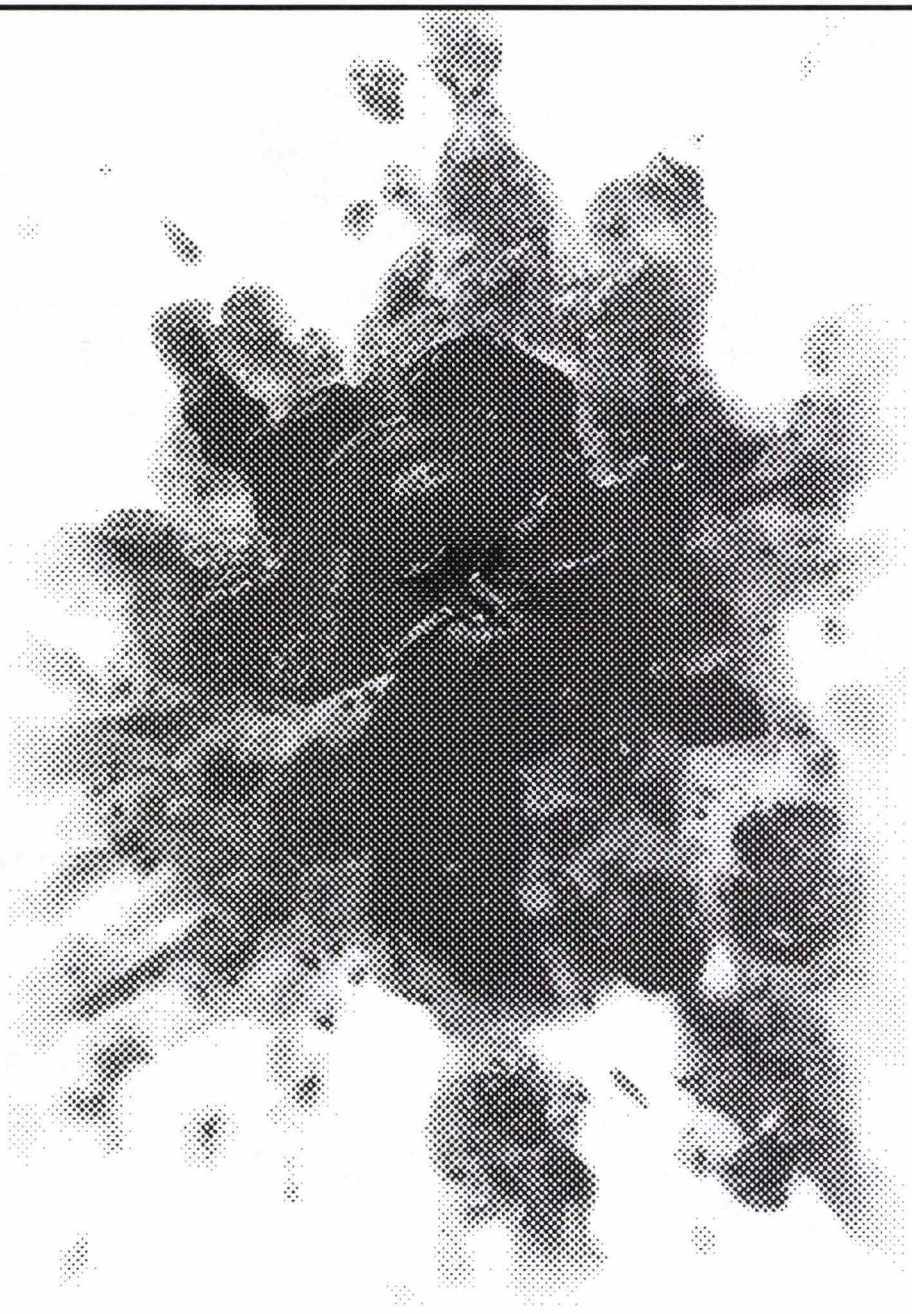
PETR ZELENKA

1967'de Prag'da doğdu. 1991'de Prag Sinema Akademisi FAMU'dan, senaryo editörlüğü ve senaryo yazımı dalında mezun olduktan sonra, Barrandov Stüdyoları'nda senaryo editörü olarak işe girdi. Bir dizi başarılı belgesel ve televizyon projesinin ardından, TV için kurmacalaştırılmış uzun metrajlı müzik belgeseli "Padlock 1982-2007"ı (1993) çekti. Bu filmi üslûp açısından benzer bir "şaşırtmaca" olan "Mnága / Mutlu Son" (1996) takip etti. Bundan sonra, (çok az) geleneksel bir çizgiye sahip olan ilk dramatik filmi "Buttoners / Veletler" (1997), En İyi Film'e verilen Çek Aslanı'nı ve 1998 Rotterdam Film Festivali'nde Kaplan Ödülü'nü aldı. Yönetmen David Ondrícek'in çektiği ve 2000 yılının gişede en başarılı Çek filmi olan "Loners / Yalnızlar"ın senaryosuna katkıda bulundu. Ayrıca geçen yıl Prag'da sahnelenen tiyatro oyunu "Tales of Ordinary Madness / Sıradan Çılgınlık Öyküleri"ni yazdı ve yönetti. ŞEYTANIN YILI (2002) yönettiği ikinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in 1967 in Prague. He graduated in script editing and screenwriting from Prague's Film Academy (FAMU) in 1991, then took a job at Barrandov Studios as a sctipt editor. After a number of successful documentaries and television projects, he shot the fictionalised feature-length music documentary "Padlock 1982-2007" (1993) for TV, and followed it up with the stylistically similar "mystification" "Mnága / Happy End" (1996). Then his (only slightly) more conventional dramatic debut, "Buttoners" (1997), won a Czech Lion for Best Film and a 1998 Rotterdam Tiger Award. He co-wrote the story and script for director David Ondrícek's "Loners", which became the most commercially successful Czech film of 2000. He also wrote and directed the theatre play "Tales of Ordinary Madness", which appeared last year in Prague. YEAR OF THE DEVIL (2002) is the second feature film he directed.

DÜNYA SİNEMASININ GENÇ YILDIZLARI

YOUNG STARS OF THE WORLD CINEMA

ABD USA

KADIN DEDİĞİN

REAL WOMEN HAVE CURVES

Yönetmen Director: *Patricia Cardoso* **Senaryo** Screenplay: *George LaVoo & Josefina Lopez* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Jim Denault* **Kurgu** Editing: *Sloane Klevin* **Müzik** Music: *Heitor Pereira* **Oyuncular** Cast: *America Ferrera, Lupe Ontiveros, Ingrid Oliu, George Lopez, Brian Sites, Soledad St. Hilaire, Lourdes Perez, Jorge Cervera Jr., Felipe de Alba, Jose Gerardo Zamora Jr.* **Yapımcılar** Producers: *George LaVoo & Effie T. Brown* **Yapım** Production Co.: *HBO Films* **Dünya Hakları** World Sales: *HBO Enterprises* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Er Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 90'

■ Çiçeği burnunda yönetmen Patricia Cardoso, senaristler Josefina Lopez ve George LaVoo'yla birlikte, Lopez'in özyaşamöyküsel tiyatro oyununu ele alıp hayatı, aşkı ve vücut ölçülerini kutsayan sıcacık bir film yapmış. Doğu Los Angeles'da sıcaktan eriyen, kötü çalışma koşullarına sahip bir işyeri komedi için pek uygun bir mekâna benzemiyor, ama bu filmin becerisi de hayatın ağır yüklerini keyif alınacak fırsatlara dönüştürebilmesinde yatıyor. Ana, bir annenin akıldışılığı ile bir yeniyetmenin inatçılığı arasındaki o yüz yıllık mücadeleyi yaşıyor; göçmenlik ile "Amerikan" değerleri arasındaki çelişki de cabası. Kadınların erdemleri ile ailevi sorumluluklar bir yana, tartışmalar daha çok vücut ölçüleri üstünde odaklanıyor. Tombul anneleri, Ana ile Estela'nın şişman olduğunda ısrarlı, oysa başarılı görüntü çalışması bunun aksini ispatlıyor. Zaten Ana bir kadının vücudunun daima doğru ölçülere sahip olduğunu iddia ediyor. Hem beyin ölçülerinin daha önemli olması gerekmez mi? İzleyici keyiflenirken, Ana da en sonunda alması gereken dersleri alıyor ve hatta işin erbabı oluyor. Cardoso'nun perdeye aktardığı bu hikâye sayesinde, belki de izleyicilerin vücut ölçüleri ve kadınların değerleriyle ilgili fikirleri de değişebilir.

■ First-time director Patricia Cardoso, together with screenwriters Josefina Lopez and George LaVoo, has opened up Lopez's autobiographical stage play to create a warmly celebratory paean to life, love, and body size. An East Los Angeles sweatshop melting with heat may not seem a likely place for comedy, but this film's genius lies in how it transforms the burdens of life into opportunities for pleasure. Ana faces that age-old battle between a mother's irrationality and a teenager's willfulness, with the added conflict between immigrant and "American" values complicating matters. Besides women's virtue and family obligations, the debates focus on size. Their plump mother insists Ana and Estela are too fat; the loving camerawork suggests otherwise. Besides, Ana argues that a woman's body is always the right size. And shouldn't the size of her brain matter more? As the audience cheers, Ana eventually masters the lessons she's meant to learn and maybe even triumphs. Thanks to the story Cardoso puts up on the screen, the audience's ideas of body size and female values may never be the same.

PATRICIA CARDOSO

Kolombiya'da, Bogotá'da doğdu. Aslında arkeolog olan yönetmen, aldığı Fulbright bursuyla UCLA Sinema Okulu'nu bitirdi. İkinci kısa filmi "The Air Globes / Hava Kabarcıkları" (1990) bazı festivallerde ödül kazandı. 1996'da çektiği 50 dakikalık bir film olan "The Water Carrier of Cucunuba", hem Öğrenciler Arası Akademi Ödülü'nü, hem de Amerikan Yönetmenler Birliği'nin Ida Lupino Ödülü'nü aldı. Sundance Enstitüsü'nde Latin Amerika Programı'nın yöneticisi olarak çalıştı. KADIN DEDİĞİN (2002) ilk uzun metrajlı kurmaca filmidir.

Born in Bogotá, Colombia. An archeologist by profession, she was awarded a Fulbright scholarship with which she was able to graduate from the UCLA Film School. Her second short film, "The Air Globes" (1990), won prizes at a number of festivals. "The Water Carrier of Cucunuba", a 50-minure movie she made in 1996, received the Ida Lupino Award from the Directors Guild of America as well as the Student Academy Award. She also worked at the Sundance Institute as director of the Latin American Program. REAL WOMEN HAVE CURVES (2002) is her first feature film.

ARJANTİN-İSPANYA-İTALYA ARGENTINA-SPAIN-ITALY

ŞANSLI BİR GÜN

UN DIA DE SUERTE

A LUCKY DAY

Yönetmen Director: *Sandra Gugliotta* **Senaryo** Screenplay: *Sandra Gugliotta, Marcelo Schapces & Julio Cardoso* **Görüntü Yön.** Cinematography: *José Guerra* **Kurgu** Editing: *Avejo Flah* **Müzik** Music: *Diego Frenkel* **Oyuncular** Cast: *Valentina Bassi, Fernán Miras, Dario Vittori, Lala Berthet, Damián de Santo, Nicolás Mateo, Pipo Luque, Jesus Berenguer, Claudia Lapaco, Claudio Gallardou* **Yapımcılar** Producers: *Marcelo Schapces, Fernando Meirinero & Sandra Gugliotta* **Yapım** Production Co.: *Barakaxime Producciones* **Dünya Hakları** World Sales: *KWA – Kewin Williams Association*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 94'

■ Yüzyıl sona ererken ekonomik sorunlarla kıvranan ve her gün yürüyüşlerin, gösterilerin yapıldığı bir Buenos Aires'te geçen ŞANSLI BİR GÜN, insanların tam olarak ne istediklerini ifade edemedikleri ya da ifade etmek istemedikleri bir çağda, ilişkilere acı bir bakış getiriyor. Sandra Gugliotta'nın bu ilk filmi, ülkesinin kasvetli, ama büyük oranda gerçekçi bir portresini çiziyor ve şu sıralarda genç Arjantinliler'den pek çoğu Avrupa'ya kapağı atmak için gerekli belgelerin peşinde koştuğu için, Elsa'nın yolculuğu da simgesel bir anlama bürünüyor. Yine de bu filmin asıl konusu, bir hayale sahip olmak ve bunu gerçekleştirmeye çalışmak, onca soruna rağmen bir gün her şeyin yerine oturduğunu, geleceğin de açık ve parlak, önünde uzandığını görebilmek. "Bu film hayaller, imkansızlıklar ve her şeye rağmen onları gerçekleştirmek için verilen mücadele hakkında. Aynı zamanda namuslu insanlar, toplumsal engeller ve bunların nedenleri hakkında. [...] Hayat bir döngü izliyor gibi. Ne nereye gittiğimizi, ne de dümende kimin olduğunu bilmediğimiz dairesel bir yolculuk. Elsa gibi genç insanlar yaşamak ve sevmek için uğraş veriyorlar, ama bir yandan da hayalleri var. Elsa ve onun gibiler, önünde durulmaz bir güçle hareket ediyor; ta yüreklerinden kopup gelen bir çığlık gibi bir güç, ya da bir gün kendilerinin de şanslı gününün geleceğine dair gizli, mantık dışı bir umuda benzer bir güç." – Sandra Gugliotta

■ Set against the backdrop of an end of century Buenos Aires hardened by economic problems and marked by demonstrations, A LUCKY DAY offers a wry look at relationships in an age where people are unable or unwilling to define exactly what they want. Sandra Gugliotta's first feature paints a bleak, but notably diagnostic, picture of her country and Elsa's trip assumes broad symbolic resonance, as many young Argentines are now seeking emigration papers in order to move to Europe. However, the film is really about having a dream and trying to live it out, about having that one day when everything just fits together properly and the future seems open and bright, despite the problems that surround you. "This film is about dreams, about their impossibility and the struggle to realise them nonetheless. It is also about decent people, social barriers and their causes. [...] Life appears to be going full circle. It is a round trip on which we know neither where it will lead nor who is steering. And while all young people like Elsa try to live and love, they still have their dreams. Elsa and those like her seem to be driven by an unstoppable force, a force like a scream bursting from their very heart, or a secret, irrational hope that one day will be their lucky day." – Sandra Gugliotta

SANDRA GUGLIOTTA

Buenos Aires'de doğdu. Sinema Çalışmaları Merkezi'nde okudu, ardından video üzerine uzmanlık eğitimi almak için İspanya'ya gitti. 1995'te, pek çok uluslararası festivalde gösterilen ve "Historias Breves / Kısa Öyküler" adlı bir dizi kısa filmden biri olan "Noches Aticas / Aticas Geceleri" ile INCAA ödülünü aldı. O tarihten bu yana bağımsız filmlerin yapım sürecinde çalıştı, ya da sanat yönetmenliği yaptı. ŞANSLI BİR GÜN (2002) yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

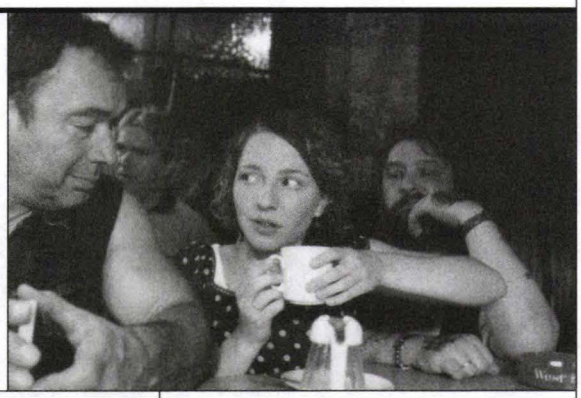
Born in Buenos Aires. She studied at the Centro de Experimentacion y Realizacion Cinematografica, followed by video specialization in Spain. In 1995, she won the INCAA prize for her short film "Noches Aticas", which was part of a series of shorts called "Historias Breves" and which screened at many international film festivals. She has since worked on the executive production and production design of independent films. A LUCKY DAY (2002) is her first feature film.

ALMANYA GERMANY

SOPHIIIIE!

Yönetmen Director: *Michael Hofmann* **Senaryo** Screenplay: *Michael Hofmann* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Christopher Roue* **Kurgu** Editing: *Martina Matuschewski* **Oyuncular** Cast: *Katharina Schüttler, Alexander Beyer, Martin Brambach, Ercan Durmaz, Josef Ostendorf, Gerd Wameling, Robert Stadlober, Traugott Buhre* **Yapımcı** Producer: *Cordula Kablitz-Post* **Yapım** Production Co.: *Avanti Media Fiction* **Dünya Hakları** World Sales: *Avanti Media Fiction*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *103'*

■ Filmin adının neden bu şekilde yazıldığını anlamak için SOPHIIIIE!'yi birkaç dakika izlemek yetiyor. Ken Loach'tan Dardennes kardeşlere ve şimdi de "Lilya 4-Ever / Daima Lilya" filmiyle Lukas Moodysson'a uzanan sert, merhametli-gerçekçi geleneğe uygun olarak dijital videoyla çekilmiş bu film, olağanüstü bir duygusal karmaşa yaşayan bir insanın titiz ama sevgi dolu portresi. Filmin kahramanı arkasında cayır cayır yanan "canavarlar", kafası karışık taksi şoförleri ve sürüyle "pislik ve sevimli budala" bırakarak, züccaciye dükkânına giren bir serseri kurşun gibi hiç sakınmadan gecenin içine dalan, umutsuzca bir şeyler arayan, şiddeti kendine yönelik, korkusuz, bağımsız, çekici, seksi, komik, hassas bir genç kadın. O bar senin bu bar benim dolaştıkça, cebinde parası olmadan bir taksiden inip diğerine bindikçe, kendini randevuevlerinde, otellerde ve hastanelerde buldukça, kah intihar etme arzusuna kapılıyor, kah aklı başına geliyor ve hayatta kalma güdüsü baskın çıkıyor. Gerçekte ne istediğini nihayet anlayıp bu çılgın ve inişli çıkışlı geceye bir son vermek isteyince de son anda frenleri tutmuyor. "SOPHIIIIE!'yi aniden gelen ilhamla yazdım. Hikâyesi aklıma geliverdi, dört hafta boyunca bu hikâyeyle yatıp kalktım. Sophie hem güçlü, hem de kırılgan bir karakter. Bayağı mantıksız bir biçimde kendi duygularından şüpheye düşüyor, ama öyle insani bir yanı var ki, ona anında vuruldum." – Michael Hofmann

■ It only takes a few minutes of watching SOPHIIIIE! to understand why the film's title is spelled the way it is. A film shot on digital video in the tough, compassionate-realist tradition stretching from Loach to the Dardennes brothers and now Lukas Moodysson with his "Lilya 4-Ever", it is a meticulous but tender portrait of an individual who finds herself in a state of extreme emotional confusion. The protagonist is a self-destructive, fearless, independent, charming, sexy, funny, vulnerable young woman, who, in a desperate search for something, shoots recklessly through the night like a ricochet in a china shop, leaving burning "monsters", confused taxi drivers and lots of "assholes and nice idiots" behind. As she wanders through bars, hops from one cab to another without any cash, and finds herself in brothels, hotels, and hospitals, she is at turns suicidal, then has moments of clarity and instinct of survival. When she finally realizes what she really wants, and tries to step off the rollercoaster of the night, her "brakes" fail at the last minute. "I wrote SOPHIIIIE! instinctively. Her story just came to me, over four weeks it was as if it couldn't be otherwise. Sophie is as strong as she is fragile. She doubts her own emotions in a quite irrational manner, but she is so human that I immediately fell in love with her." – Michael Hofmann

MICHAEL HOFMANN

1961'de doğdu. Film sanayiinde çalışarak pişti, ardından 1985-1987 arasında Paris'te FEMIS'te okudu. 1988-1990 arasında Lintas reklam ajansında tasarımcılık ve yönetmenlik yaptı, 1991'de ise serbest yazar ve yönetmen olarak çalışmaya başladı. 1994'te aldığı bursla Münih'te senaryo yazımıyla ilgili bir atölye çalışmasına katıldı. Birkaç kısa film çekip birkaç da senaryo kaleme aldıktan sonra 1998'de ilk uzun metrajlı filmi "Der Strand von Trouville / Trouville Sahili"ni çekti. SOPHIIIIE! (2002) yönettiği ikinci uzun metrajlı film.

Born in 1961. He was trained within the film sector and studied at FEMIS in Paris between 1985 and 1987. He worked as a designer and director for the Lintas advertising agency from 1988-90 before becoming a freelance writer and director in 1991. He received a grant to attend the Munich Script Workshop in 1994 and made his feature film debut in 1998 with "Der Strand von Trouville / The Beach at Trouville" after directing several shorts and penning a number of screenplays. SOPHIIIIE! (2002) is the second feature film he directed.

Filmleri
Filmography

1988 *Kleine Fische* Küçük Balıklar (short kısa film)
1991 *An ganz normalen tagen geschehen dinge wie diese* (short kısa film)
1992 *The Tale of the Girl and The Bear* Kız ile Ayının Hikâyesi (short kısa film)
1993 *Lunapark* (short kısa film)
Fleischgerichte, Biirgerlich (short kısa film)
Big Eyes İri Gözler (documentary belgesel)
1994 *Sex & Drugs* Seks ve Uyuşturucular (short kısa film)
1997 *Der strand von Trouville* Trouville Sahili
2002 *Sophiiiie!*

JAPONYA JAPAN

PARLAK VE OLGUN

GLOWING GROWING

Yönetmen Director: *Kei Horie*
Senaryo Screenplay: *Kei Horie*
Görüntü Yön. Cinematography: *Takahiro Hyakutoku* **Kurgu** Editing: *Kei Horie* **Müzik** Music: *Yohei Tsukasaki* **Oyuncular** Cast: *Masahiro Toda, Ryo Murashima, Asumi Miwa, Amiko Kanaya, Kunihiko Oshida, Masashi Endo, Kei Horie, Akira Takahashi, Rieko Shinohara*
Yapımcılar Producers: *Hideki Watanabe & Kei Horie* **Yapım** Production Co.: *New Media Generation (NMG)* **Dünya Hakları** World Sales: *New Media Generation (NMG)*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / *91'*

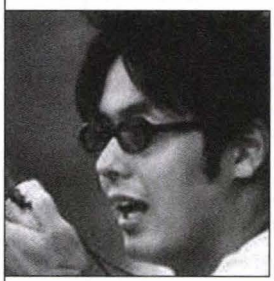
■ Beraber intihar etme anlaşması yapmış iki arkadaş hakkında tipik bir yol filmi gibi başlayan PARLAK VE OLGUN, insani çelişkiler ve modern varoluşun ıstırabı üzerine hüzünlü bir belgesele dönüşüyor. Çok sempatik karakterlerin üzerinde açık açık düşündüğü 'Doğmayı ben istemedim, o halde istediğim zaman gidebilmem gerekir... cezalandırılmam, değil mi?' şeklindeki soru, son derece bayat diyaloglara önayak olabilirdi, ama senaryo dokunaklı olanla gülünçlük derecesinde ağdalı olan arasındaki ince çizgide başarıyla yürüyor. Duygu ve sezgi açısından derinlik gösteren filmin kontrollü, düşünceye alan açan bir temposu var. Azim ve kabullenmeden oluşan bir ruh halinin olgunlaşmasına izin veriyor ve tartışma yaratacak sonucuna doğru ilerliyor. Film bu final sahnesini müspet bir biçimde resmediyor; arkada bırakılan itip kakılma ve dışlanma dolu bir hayatla karşı karşıya kalındığında, intihar daha sonraki bir yaşama doğru atılan olumlu bir adım olarak görülüyor. Belki anlatısını Japon olmayanların tam olarak okuması zor olabilir, ama film, genç Japonlar üzerindeki uyumlu ve üretken vatandaşlar olma doğrultusundaki genelgeçer toplumsal baskıya karşı güçlü bir inkârı gündeme getiriyor. Bunun, güzel gelenekleri ve kültürü artık kısmen yaşanıyormuş gibi görünen, gerçek modern Japonya olduğuna şüphe yok.

■ Starting like a typical road trip movie about two friends who made a pact to commit suicide together, GLOWING GROWING strikes as a sad documentary of human contradictions and the pain of modern existence. The question so explicitely pondered by the deeply sympathetic characters, 'I didn't ask to be born and I should be free to leave when I want. I won't be punished, right?' could have led to some painfully corny dialog, but the script manages to walk the fine line between poignant and ridiculously cheesy. Showing a depth of emotion and insight, the pace of the film is restrained and meditative, allowing for the ripening of a mood of resolution and acceptance, leading to its controversial conclusion. The film portrays this final scene in an affirmative way; faced with the life of bullying and ostracisation that he has left behind, suicide is seen as a positive move toward a future reincarnation. While it may be difficult to clearly read this film's narrative from a non-Japanese perspective, it appears to enact a powerful negation of mainstream social pressures on young Japanese to fit in and be productive citizens. This is the real modern Japan, no doubt about it; beautiful traditions and a culture that looks only half-lived in.

KEI HORIE

4 Ekim 1978'de Japonya'da doğdu. Japonya Üniversitesi'ne gitti, Sinema Bölümü'nde yönetmenlik eğitimi gördü. Okurken üç tane kısa film çekti. Başka Japon sinema öğrencileriyle birlikte, Cornflakes adında bağımsız bir çalışma grubu kurdu. PARLAK VE OLGUN'u bu grupla gerçekleştirdi. Aynı zamanda hem sinemada hem de TV'de birçok filmde rol almış bir aktördür. Bunlara ek olarak, bir tiyatro topluluğunun da üyesidir.

Born on 4 October 1978 in Japan. He studied at Japan University, following courses in directing at the Film Department. He directed three short films during his studies. Along with other Japanese film students, he founded an independent work group called Cornflakes, which made GLOWING GROWING. He is also an actor and has appeared in numerous films, both on screen and on TV, as well as member of a theatrical company.

FRANSA FRANCE

KAMERAM VE BEN

MA CAMÉRA ET MOI

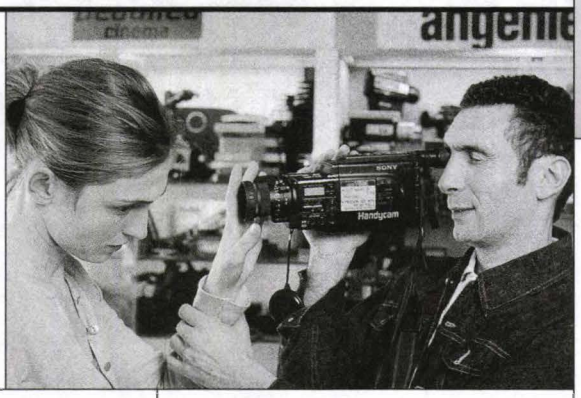
MY CAMERA AND ME

CHRISTOPHE LOIZILLON

Yönetmen Director: *Christophe Loizillon* **Senaryo** Screenplay: *Christophe Loizillon & Santiago Amigorena* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Aurélien Devaux* **Kurgu** Editing: *Sarah Turoche* **Müzik** Music: *Laurent Martin* **Oyuncular** Cast: *Zinedine Soualem, Julie Gayet, Juliette Andréo, Isabelle Grare, Cécile Richard, Julien Collet* **Yapımcılar** Producers: *Santiago Amigorena & Yann Gilbert* **Yapım** Production Co.: *Les Films du Rat; La Mouche du Coche Films* **Dünya Hakları** World Sales: *MGI International*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *85'*

■ Max'ın hayatta tek bir takıntısı vardır: Tanrı'yı ve kızları filme çekmek. Daha altı yaşındayken, bir kız arkadaşının orasını filme çekmeye çalışırken ilk kamerasını suya düşürmüştür. İkinci kamerasını bir Japon turist çiftten yürütmüştür. Üçüncü kamerasını daha satın alırken, tezgâhtarı soyunmaya ikna etmiştir. Şimdiki dördüncü kamerasıdır ve bununla hayatını kazanmaya çalışmaktadır, ama diğer erkeklerle oynaşmadığı zamanlarda durmadan onu filme çeken kör bir kadın onu adamakıllı sersemletmiştir. Hayatın anlamsız olduğuna karar veren Max her şeyi bırakır ve taşraya çekilir. Kadınlardan bıkmıştır, Tanrı'dan da haber yoktur, acaba hayattan büsbütün vazgeçmeli midir? Ama hâlâ Nathalie'nin şeyini, Constance'ın kahkahalarını ve Lucie'nin okşamalarını hayal etmektedir. Sonuçta hayattan değerlisi yoktur, o da yeniden film çekmeye koyulur...

■ Max has only one obsession in life: to film God and girls. At age six he has drowned his first camera when he tried to film a girlfriend's thingy. He stole his second camera from a Japanese tourist couple. The third, well while buying it, he seduced the shop assistant into agreeing to undress. He's now on his fourth, with which he tries to earn a living, but is totally besotted with a blind woman who never stops filming him – except when she's playing around with other men! Convinced that life is pointless, Max loses all grip and holes up in the country. Tired of women and with no news from God, he wonders whether it wouldn't be better just to give up. But he's still dreaming about Nathalie's thingy, Constance's laugh and Lucie's caresses. Finally nothing is worth more than life, so he starts filming again...

FRANSA FRANCE

SAHİL

BORD DE MER

SEASIDE

Yönetmen Director: *Julie Lopes-Curval* **Senaryo** Screenplay: *Julie Lopes-Curval & François Favrat* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Stéphan Massis* **Kurgu** Editing: *Anne Weil* **Müzik** Music: *Naked* **Oyuncular** Cast: *Hélène Fillères, Bulle Ogier, Jonathan Zaccaï, Ludmila Mikaël, Patrick Lizana, Liliane Rovère, Jean-Michel Noirey* **Yapımcı** Producer: *Alain Benguigui* **Yapım** Production Co.: *Sombrero Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *Flach Pyramide International*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *88'*

■ SAHİL, bir yıl boyunca, küçük bir Fransız kasabasında hayatları iç içe geçen ve büyük ya da küçük değişimler yaşayan on iki kadar insanı yakın gözlem altına alıyor. Cayeux: geniş, çakıllı bir sahili olan ufak bir sahil kasabası. Burası kışın ay kadar ıssızdır. Yazınsa, kalabalık bir tatilci ve müdavim ordusu plaja ve rengarenk şemsiyelere üşüşüp kasabayı şenlendirir. Plajın bir ucunda çakıl işleme fabrikası bulunur ve genç, güzel Marie orada çalışmaktadır. Kızın sevgilisi Paul kışın bakkalda çalışır, yazınsa cankurtaranlık yapar. Parasını kumar makinelerinde yiyen annesi Rose için endişe duyan Paul, Marie'nin hayalci mizacını anlamamakta ve incelikten yoksun aşkıyla onu adeta boğmaktadır. Marie giderek huzursuzlaşır. Mevsimden mevsime gördüğü tatilciler, ona gençlik hayallerinin başka yerlerde beklediğini hatırlatır. Marie buradan çekip gitmek ister. Fabrikadaki genç müdürlerden biri olan Albert ise, lüks spor arabasıyla tam bir Beyaz Atlı Prens'e benzemektedir...

■ BORD DE MER closely observes about a dozen citizens in a small French village over the course of one year, as their lives intertwine and change in major and minor ways. Cayeux, a small seaside town with a huge pebble beach. In winter, it's as deserted as the moon. In summer, however, a crowd of tourists and regulars frequents the beach and its colorful huts, lending a much more festive air to the place. At one end of the beach is a pebble processing plant where Marie works. She's a pretty young woman. Her boyfriend, Paul, works at the grocer's in winter and as a lifeguard in summer. Worried about his mother, Rose, who fritters away her money in slot machines, Paul doesn't understand Marie's dreamy temperament and stifles her with his clumsy love. Marie senses a growing unease. The holiday makers that she sees over the seasons remind her that her youthful dreams lie elsewhere. She wants to leave. Albert, a young executive at the plant, with his fancy sports car, seems like a genuine Prince Charming...

JULIE LOPES-CURVAL

Kendi yazdığı oyunları sahnelemeden önce çok kısa bir süre için tiyatro oyunculuğu yaptı. Éric Véniard'ın "Une affaire qui roule / Öncelikli Mesele" filminin senaristlerinden biriydi, yönetmen Valérie Minetto'nun ricası üzerine "Adolescents / Ergenler"in de senaryosunu yazdı. 2001'de pek çok festivalde gösterilen kısa metrajlı "Mademoiselle Butterfly"ı yönetti. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi SAHİL (2002) ile 2002'de Cannes Film Festivali'nde saygın Altın Kamera ödülünü aldı.

She acted briefly on the stage before directing her own plays. Co-scripwriter of Éric Véniard's "Une affaire qui roule", she wrote the script for "Adolescents" at the request of director Valérie Minetto. In 2001, she directed the short, "Mademoiselle Butterfly", which was seen in numerous festivals. BORD DE MER (2002) is her feature debut which won the prestigeous Camera d'Or at 2002 Cannes Film Festival.

BREZİLYA BRAZIL

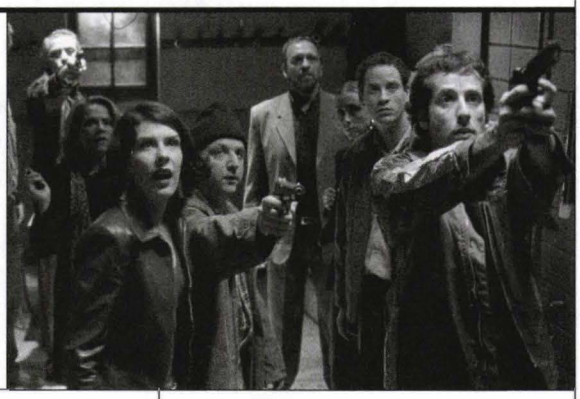
TELEFON AÇIK KALINCA

VIVA VOZ

SPEAKER PHONE

Yönetmen Director: *Paulo Morelli* **Senaryo** Screenplay: *Marcio Alemão* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Luís Branquinho* **Kurgu** Editing: *Paulo Morelli* **Müzik** Music: *Pavi Mounsey* **Oyuncular** Cast: *Vivianne Pasmanter, Dan Stulbach, Graziella Moretto, Luciano Chirolli, Betty Gofman, Kiko Mascarenhas, Genézio de Barros, Fabio Herford* **Yapımcı** Producer: *Paulo Morelli* **Yapım** Production Co.: *02 Filmes* **Dünya Hakları** World Sales: *02 Filmes*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *85'*

■ "Dünya bazen bize yardımcı olabilen bazen de ayağımıza dolanabilen yeni makinalarla ve teknolojilerle dolu. TELEFON AÇIK KALINCA, ana karakterin yaşamının altüst olduğu bir komedi. Bütün dediklerinin bir cep telefonundan duyulduğunu, bütün yaptıklarının güvenlik kameralarınca görüldüğünü, varının yoğunun Internet üzerinden çalındığını bilmiyor. Bu çağdaş bir film, sadece günümüzde geçebilecek türde bir öykü. Film yapım bazında da güncelliğini gözardı etmiyor. 16mm kameralarla çekildi, yüksek çözünürlü dijital videoda tamamlandı ve 35mm'ye aktarıldı; bütün bu işlemler özel bir renk düzeltimini ve aralarında üç boyutlu bir araba kazasının da bulunduğu efektleri kullanmamıza imkan sağladı." – Paulo Morelli

■ "The world is full of new machines and technologies that sometimes may help us or get in our way. SPEAKER PHONE is a comedy in which the main character has his life turned upside down, and he doesn't know all he says is being heard through a cellular phone, all he does is being seen by security cameras, and his patrimony is being stolen through the Internet. It's a contemporary film, a plot that could only have happened in our times. In terms of production, this film keeps track of its contemporariness. It has been shot in 16mm cameras, finished with high definition digital video, and transferred to 35mm film; all this process made us possible to have a special color correction and effects, including a 3D car accident. – Paulo Morelli

PAULO MORELLI

1956'da Brezilya'da, São Paulo'da doğdu. Sinema kariyerine 9 yaşında, süper-8 filmler çekerek başladı. 1980'lerde, mimarlık eğitimini tamamlamak üzereyken, bir grup arkadaşıyla deneysel videolar çekti. Aynı arkadaşlarıyla birlikte, daha sonra bağımsız yapımlarda yenilikçilik için bir nirengi noktası haline gelecek olan Olhar Eletrônico adındaki bağımsız yapım şirketini kurdu. 1990'larda ise Fernando Meirelles ve Andrea Barata Ribeiro ile birlikte, şu anda Brezilya'nın en büyük yapım şirketi olan 02 Filmes'i kurdu. TV reklamları ve şovları yaptıktan sonra, kısa film çekmeye başladı. İlk kurmaca kısa filmi "Lápide", Havana da dahil olmak üzere dört ayrı festivalde en iyi film ödülünü aldı. 1999 ile 2002 arasında, ilginç bir şekilde aynı anda tamamlanan iki uzun metrajlı kurmaca filmin, "O Preço da Paz" ile TELEFON AÇIK KALINCA'nın yönetmenliğini yaptı.

Born in 1956 in São Paulo; Brazil. He started his filmmaker career at the age of 9 by making super-8 movies. In the 1980s, while he was still finishing his architecture studies, he made experimental videos with a group of friends. With these same friends, he founded Olhar Eletrônico, an independent production company, which later became a reference point for innovation in independent productions. In the 1990s, along with Fernando Meirelles and Andrea Barata Ribeiro, he founded 02 Filmes, another production company, currently the biggest one in Brazil. After producing TV commercials and shows, he started to make short films. His first short feature, "Lápide", won the best film award in four different festivals, including one in Havana. From 1999 through 2002, he directed two feature films, "O Preço da Paz" and VIVA VOZ, both being interestingly finished at the same time.

ROMANYA ROMANIA

BATI

OCCIDENT

Yönetmen Director: *Cristian Mungiu* **Senaryo** Screenplay: *Cristian Mungiu* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Vivi Dragan Vasile* **Kurgu** Editing: *Nita Chivulescu* **Müzik** Music: *Petru Margineanu & Ioan Gyuri Pascu* **Oyuncular** Cast: *Anca Androne, Coca Bloos, Alexandru Papadopol, Tania Popa, Tora Vasilescu, Dorel Visan, Valeriu Andriuta, Ioan Gyuri Pascu* **Yapımcı** Producer: *Dan Badea* **Yapım** Production Co.: *Temple Film* **Dünya Hakları** World Sales: *Temple Film* **Kaynak** Print Source: *National Film Centre of Romania*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *99'*

■ Üç bölümlü acıklı bir romantik komedi olan BATI'nın hem zekice yazılmış, hem de karmaşık senaryosunda, karakterler kimi zaman farkında bile olmadan birbirlerinin hayatını etkiliyor. Filmin ikinci ve üçüncü bölümleri, kahramanların hayatındaki aynı yedi günü, bu sefer bakış açısını değiştirerek baştan anlatıyor. Çiçeği burnunda yönetmen Mungiu'nun olayları birbirine bağlama şekli sayesinde, filmi birkaç kez seyrettikten sonra her şey beklenmedik anlamlara da bürünebiliyor. Hikâyelerin tek bir sonu yok: İlk baştaki hikâye, üç bölümün her birinde farklı bir şekilde biterek karakterlere kökünden farklı çözümler getiriyor. "Senaryo dediğiniz, öyle duş alırken aniden kafanıza gelmiyor. Bazen hayatın içindeki ufak talihsizlikler çok komik gelebilir. Tabii başkalarının başına gelince. Sinema okuluna girdiğimde, aslen senaryo yazmaya verdim kendimi. Düz bir çizgi izleyen basit hikâyeler yazamadığımı fark ettim. Yazarken kendi kendimi de şaşırtabilmem lazım, o yüzden birbirlerini nasıl etkileyeceklerini görmek için çok farklı hikâyeleri kesiştirmeye koyuldum. BATI'yı yazmadan önce bunu birkaç kısa filmde denedim." – Cristian Mungiu

■ In the both clever and complex screenplay of OCCIDENT, a bitter romantic comedy in three parts, the characters influence each other's life sometimes even without knowing it. The second and the third part of the film retell the same seven days in the life of the protagonists changing the point of view. The way in which the first-time director Mungiu links events together makes them acquire unexpected meanings when seen the second or the third time. The stories do not have just one ending: the first story ends in each of the three parts in a different point, suggesting radically different solutions for the characters. "A screenplay doesn't just come to you all of a sudden while you take a shower. Sometimes, life's small mistfortunes can look very funny. Provided that they happen to others. When I got into the film school I shifted to writing mainly screenplays. I discovered that I couldn't write simple linear stories. When I write I need to surprise myself so I started to intersect very different stories to discover how they could influence each other. I experienced this in several shorts before I wrote OCCIDENT." – Cristian Mungiu

CRISTIAN MUNGIU

1968'de Romanya'da, Yaş'ta doğdu. İngiliz ve Amerikan edebiyatı okudu ve İngilizce öğretmenliği, gazetecilik, radyo sunuculuğu ve televizyon programı yönetmenliği yaptıktan sonra, sinema okumak üzere Bükreş Tiyatro ve Sinema Akademisi'ne girdi. Orada okurken, Romanya'da çekilen bazı yabancı filmlerde yönetmen yardımcılığı yaptı. Birkaç dergi adına gazetecilik yapmıştır; edebiyat dergilerinde yayımlanmış kısa hikâyeleri vardır. Bazı ödüllü kısa filmlerin ardından çektiği BATI (2002) ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Iasi, Romania in 1968. He studied English and American literature and worked as an English teacher, a journalist, a radio presenter and a director of TV programs, before enrolling in Bucharest's Drama and Film Academy to study filmmaking. While attending the Academy, he worked as an assistant director on various foreign films which were made in Romania. A journalist for various magazines, he has published short stories in literary periodicals. OCCIDENT (2002) is the first feature film he directed after several awarded shorts.

YUNANİSTAN-ALMANYA GREECE-GERMANY

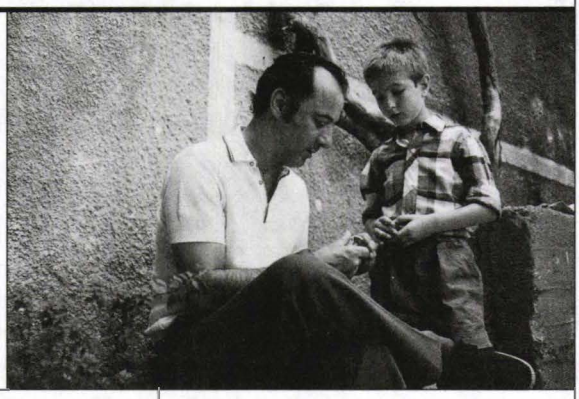
ZOR VEDALAR: BABAM

DYSKOLI APOHERETISMI: O BABAS MOU

HARD GOODBYES: MY FATHER

Yönetmen Director: *Penny Panayotopoulou* **Senaryo** Screenplay: *Penny Panayotopoulou* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Dimitris Katsaitis* **Kurgu** Editing: *Petar Markovic & Angelos Angelopoulos* **Müzik** Music: *Stavros Sofianopoulos* **Oyuncular** Cast: *Yorgos Karayannis, Stelios Mainas, Christos Stergioglou, Ioanna Tsirigouli, Despo Diamantidou, Christos Bouyotas* **Yapımcılar** Producers: *Costas Lambropoulos, Thanos Karathanos & George Luizos* **Yapım** Production Co.: *EKK; Greek Film Centre & EPT A.E.; ERT S.A. & CL Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *Greek Film Centre*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *108'*

■ 10 yaşında bir çocuğun babasının ölümüyle karşı karşıya kalmasını anlatan bu yaratıcı, son derece derinlikli filmde Penny Panayotopoulou, evrensel öğeler ile kişisel bir hikâyeyi başarıyla harmanlıyor. Filmde çok ince bir ayrıntı var: Babası kasvetli, alt-orta sınıf hayatına nasıl bir tepki geliştirdiyse, İlias da yaşadığı korkunç, anlaşılmaz yokluk hissine karşı benzer bir tepki geliştiriyor. Babası yaşarken, silik Atina semtlerini, Jules Verne'i, uzay yolculuğunu, maceraları barındıran, oğluyla paylaştığı esrarengiz, sihirli bir periler diyarına dönüştürmüştü. "Bu filmi yaptım, çünkü büyürken yitirdiğimiz her şey için büyük bir acı duyuyordum ve bir hikâyeye dökerek bu acıyı dindirmek istedim. Duyduğu özlem sayesinde, her yetişkinin gündelik yaşamla yaptığı bin türlü sözleşmeden kendini soyutlayan; yıldızlara, yerçekiminin artık bir öneminin kalmadığı o yere uçmak için hayatında ilk kez o dev adımı atan masum, küçük bir insanı gerçek bir kahraman haline getirdim. Küçükken, astronotların Ay'da gördüklerini anlatışını dinlerken tüylerimin nasıl ürperdiği hâlâ hatırımda. 'Burada çok yalnızız!' demişlerdi. O zaman hiç öylesine güzel ve huzur verici bir yalnızlık hissetmediğimi düşünmüştüm. Burada çok yalnızız!" – Penny Panayotopoulou

■ In this imaginative, deeply insightful picture, Penny Panayotopoulou skillfully marries global import with personal history in the story of a 10-year-old boy's encounter with his father's death. One of the film's deepest insights is that Ilias reacts to his terrifying, incomprehensible experience of loss much as his father has reacted to his drab, lower-middle-class existence. The man had transformed the dingy Athens neighborhood into a fairyland of mystery, magic, Jules Verne, space travel and adventure that he shared with his son. "I made this film because I felt real pain for all those things we lose as we grow up, pain that I wanted to soothe by telling a story. I created a real hero out of an innocent little person whose longing would lead him to free himself from every adult pact with everyday life, taking the giant step, the first in his life, to rocket to the stars, there where gravity would no longer have any importance. I still remember the thrill I felt when, as a little kid, I heard the astronauts describing how they saw things from the moon: 'It is lonely up here!' And I thought that I had never experienced such a beautiful and serene loneliness. It is lonely up here!" – Penny Panayotopoulou

PENNY PANAYOTOPOULOU

Yunanistan'da, Atina'da doğdu. Atina Üniversitesi'nde hukuk, Stavrakos Sinema Okulu'nda da film yönetmenliği okudu. 1982'den 1985'e kadar Londra'da yaşadı, Londra Merkez Teknik Okulu'nda fotoğraf ve film yönetmenliği eğitimi gördü. 1986'dan beri serbest olarak televizyon dizi ve programlarının yapımcılık ve yönetmenliğini yapmaktadır. Dört kısa metrajlı, bir de orta metrajlı filmin ("Like Rain, Like Hail / Yağmur mu Desem, Dolu mu", 1996) ardından, ZOR VEDALAR: BABAM (2002) yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Athens, Greece. She studied law at the University of Athens and film directing at the Stavrakos Film School. From 1982 to 1985 she lived in London, where she studied photography and film directing at the Polytechnic of Central London. Since 1986 she has been working free-lance as a producer and director of TV series and programs. Following four shorts, and a medium-length piece, "Like Rain, Like Hail" (1996), HARD GOODBYES: MY FATHER (2002) is the first feature film she directed.

İNGİLTERE-KANADA UNITED KINGDOM-CANADA

MORVERN CALLAR

Yönetmen Director: *Lynne Ramsay* **Senaryo** Screenplay: *Lynne Ramsay & Liana Dognini, based on the novel by Alan Warner* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Elwin H. Kuchler* **Kurgu** Editing: *Lucia Zucchetti* **Müzik** Music: *Andrew Cannon* **Oyuncular** Cast: *Samantha Morton, Kathleen McDermott, Raif Patrick Burchell, Carolyn Calder, Dan Cadan, Jim Wilson, Steven Cardwell, Paul Popplewell, Bryan Dick, El Carrette, Andrew Flannigan* **Yapımcılar** Producers: *Robyn Slovo, Charles Pattinson & George Faber* **Yapım** Production Co.: *Company Pictures* **Dünya Hakları** World Sales: *Alliance Atlantis Motion Picture Distribution*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 97'

■ Genç ve tatminsiz market kasiyeri Morvern Callar'a göre hayat, neyin varsa onu kullanarak elinden geldiğince iyi geçirdiğin bir şeydir. Bir gün kaderinden kurtulma fırsatını yakalar ve adeta uçan halıyla çıktığı bir yolculukta özgürlüğü keşfeder. Morvern aslında kalpsiz bir kız değil, sadece kaybolmuş, serbest düşüşe geçmiş, pusula arayan bir ruh. Hayatını, sevgilisinin ardında bıraktığı kasetteki müzik eşliğinde yaşıyor. Sevgilisinin Stereolab, Can ve Boards of Canada'dan derlediği kaset, kulaklarına yapıştırdığı kulaklıklardan bangır bangır işitilen, ölüm sonrası bir geleceğin hiç susmayan fon müziğine dönüşüyor. Yeniden canlanan İskoç sinemasının önemli bir yeteneği olan Lynne Ramsay, MORVERN CALLAR'ı kaynama noktasının da ötesine götürürken, bir nostalji ve hasret şairi olduğunu kanıtlayan ilk büyük başarısı "Ratcatcher / Sıçan Avcısı"nın menzilini daha da genişletiyor. Ramsay filmin açılış sahnesinin şokundan beklenmedik finaline varıncaya dek seyircisini sarhoş edici bir keşifler girdabının içine sürüklüyor. Alan Warner'ın kült romanının örgüsünden, Samantha Morton'ın olağanüstü nüanslı performansından ve kaçışa hiçbir şekilde izin vermeyen öznel kamera çalışmasından yardım ve cesaret alan Ramsay, kahramanının hummalı beynindeki her dönemecin üstesinden gelebilen, sürrealist bir yol filmi yaratmış.

■ Young and dissatisfied grocery store clerk Morvern Caller believes that life is something you get on with as best you can with what you've got. One day, she jumps at a chance to escape her fate and discovers freedom in a magic carpet ride. Not really a heartless girl, Morvern is just a lost, free-falling soul in search of a compass. She lives her life to the music provided by the tape her boyfriend left behind. His compendium of Stereolab, Can and Boards of Canada becomes a non-stop soundtrack for a posthumous future, blasting relentlessly through the headphones glued to her ears. A major talent in the revived Scottish cinema, Lynne Ramsay brings MORVERN CALLAR to the boiling point and beyond, extending the scope of her first great success, "Ratcatcher", which proved that she was a poet of nostalgia and yearning. Ramsay sweeps her audience into an intoxicating vortex of discovery from the shock of the opening scene to the unexpected finale. Aided and abetted by the framework of Alan Warner's cult novel, the delirious energy of Samantha Morton's extraordinarily nuanced performance, and subjective camera work that permits no escape, Ramsay has created a surrealistic road movie that can negotiate every twist and turn of its heroine's frenetic brain.

LYNNE RAMSAY

1969'da İskoçya'da, Glasgow'da doğdu. Edinburgh'daki Napier College'da fotoğraf okuduktan sonra, Londra'daki Ulusal Sinema ve Televizyon Okulu'na girdi. 1996 Cannes Film Festivali'nde mezuniyet kısa film projesi "Small Deaths / Küçük Ölümler"le (1995) Jüri Ödülü'nü kazandı. İki yıl sonra üçüncü kısa filmi "Gasman" (1997) ile aynı ödüle ortak oldu. Aradaki kısa filmi "Kill the Day / Günü Öldür" (1996) ise Clermont Ferrand Film Festivali'nde Jüri Ödülü'nü almıştı. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi "Ratcatcher / Sıçan Avcısı" (1999), İstanbul da dahil, gösterildiği her yerde eleştirmenlerin beğenisini kazandı ve diğer ödüllerin yanısıra Edinburgh Film Festivali'nde Guardian Yeni Yönetmenler Ödülü'ne layık bulundu. İkinci uzun metrajlı kurmaca filmi MORVERN CALLAR (2002), ona Yılın Yeni Yönetmeni dalında FİPRESCİ Büyük Ödülü'nü kazandırdı.

Born in Glasgow, Scotland in 1969. She studied photography at Napier College in Edinburgh before attending the National Film and Television School in London. She won the Jury's Prize at the 1996 Cannes Film Festival for "Small Deaths" (1995), her graduation short film project. Two years later, she shared the same prize for her third short, "Gasman" (1997). Her previous short, "Kill the Day" (1996) won the Jury's Prize at Clermont Ferrand Film Festival. Her debut feature, "Ratcatcher" (1999), was a critical success everwhere, including Istanbul, and garnered, among other distinctions, the Guardian New Directors Prize at the Edinburgh Film Festival. Her second feature MORVERN CALLAR (2002) has brought her FIPRESCI Grand Prize for New Director of the Year.

HIRVATİSTAN-AVUSTURYA CROATIA-AUSTRIA

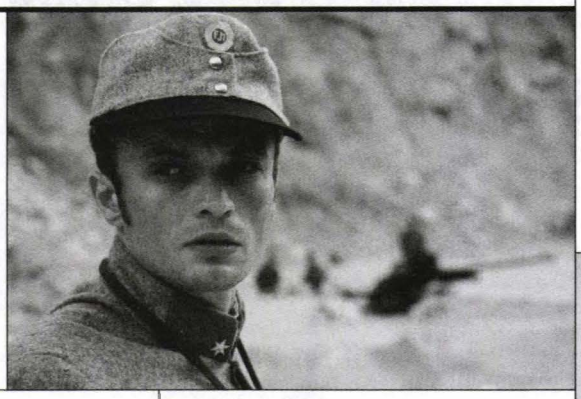
FENER BEKÇİSİNİN OĞLU

SERAFIN, SVJETIONICAREV SIN

SERAPHIM, THE LIGHTHOUSE KEEPER'S SON

Yönetmen Director: *Vicko Ruic* **Senaryo** Screenplay: *Vicko Ruic* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Silvio Jesenkovic* **Kurgu** Editing: *Slaven Jekauc* **Müzik** Music: *Vlatko Stefanovski* **Oyuncular** Cast: *Vjekoslav Jankovic, Barbara Prpic, Ivo Gregurevic, Vanja Drach, Nada Gacesic-Livakovic* **Yapımcılar** Producers: *Silvije Petranovic & Vicko Ruic* **Yapım** Production Co.: *Maydi Film (Croatia); Synchro Film Vienne (Austria)* **Dünya Hakları** World Sales: *Maydi Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *102'*

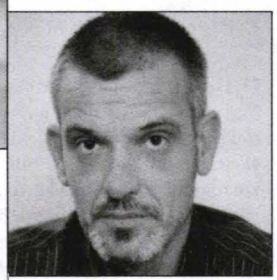
■ Atmosferinin yoğunluğuyla ve çarpıcı görüntüleriyle dikkat çeken FENER BEKÇİSİNİN OĞLU, ağır ilerleyen ama etkileyici bir film. Kahramanın çocukluk yıllarının anlatıldığı ilk bölümün mekânı, ıssızlığın ortasındaki bir deniz feneri. Aristokrat annesi küçük çocuğu seviyor ve üzerine titriyor, soğuk ve mesafeli biri olan babasıysa ona hiç şefkat göstermiyor. İkinci bölüm genç subayın orduda yaşadığı travmaları ve hayal kırıklıklarını anlatıyor. Bu ise, Prens Franz Ferdinand'ın Saraybosna'daki suikastine giden yıllarda Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nu etkileyen durgunluğun bir yansıması.

■ Remarkable for its atmospheric density and stunning cinematography, SERAPHIM is a slow-moving but impressive film. A lonely lighthouse is the setting for the first part of the film where the protagonist's childhood years are depicted. The little boy is loved and cherished by his aristocratic mother while his cold and distant father shows no sign of affection for him. The second part of the film reflects traumas and disillusionment of the young officer in the army, a reflection of the stagnation afflicting the Austro-Hungarian Empire in the years leading up to the assassination of Prince Franz Ferdinand at Sarajevo.

VICKO RUIC

1959'da Hırvatistan'da, Split'te doğdu. 1983'te Zagreb Televizyon ve Sinema Akademisi'nin oyunculuk bölümünü bitirdi. İlk uzun metralı kurmaca filmi "Nausikaya"yı 1995'te çekti. FENER BEKÇİSİNİN OĞLU (2002), yönettiği ikinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Split, Croatia in 1959. He graduated in acting from the Zagreb Television and Film Academy in 1983. He made his feature debut in 1995 with "Nausikaya". SERAPHIM (2002) is the second feature film he directed.

ABD-FRANSA USA-FRANCE

VİCTOR'UN UYANIŞI

RAISING VICTOR VARGAS

Yönetmen Director: *Peter Sollett* **Senaryo** Screenplay: *Peter Sollett & Eva Vives* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Tim Orr* **Kurgu** Editing: *Myron Kerstein* **Müzik** Music: *Roy Nathanson & Brad Jones* **Oyuncular** Cast: *Victor Rasuk, Judy Marte, Melonie Diaz, Altagracia Guzman, Silvestre Rasuk* **Yapımcılar** Producers: *Peter Sollett, Alain de la Mata, Robin O'Hara & Scott Macaulay* **Yapım** Production Co.: *Untitled Productions; Studio Canal* **Dünya Hakları** World Sales: *Wild Bunch* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Özen Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 87'

■ Kent içinde geçtiği halde uyuşturucu ve silahlara odaklanmayan bir ergenlik dramı izlemek büyük keyif. Zengin bir olay örgüsüne sahip olmasa da, güven dolu bu ilk filminde yazar-yönetmen Peter Sollett, aynı anda hem kibir, hem duyarlılık, hem dünyevilik, hem de masumiyet sergileyen canlı, inanılır yeniyetme karakterler yaratmış. Sollett filmine bu sahiciliği katabilmek için amatör oyuncularla çalışarak, onlarla uzun uzadıya doğaçlamalar yapmış. VİCTOR'UN UYANIŞI geçen yıl Cannes'da (o sırada ismi "Long Way Home"du) hiç beklenmedik bir başarı yakalayarak en katı izleyicilerin bile kalbine dokunmayı başardı. "Yaygın bir kanıya göre, insanlar sinemaya gidince yoksulluğu görmek istemez. Oysa pek çok kişi, insanların kaçmak istediği bu durumla birlikte yaşıyor. İşin aslı şu ki, pek çok insan gündelik hayatında yoksulluğu görüyor, ya da bizzat içinde yaşıyor, ya da onunla öyle ya da böyle kişisel bir deneyimi olmuştur, ve sonuçta yoksulluk iyi bir şey değildir. Bu ille her zaman kötü bir duygu yarattığı anlamına da gelmiyor. Bence bu film de bunu gösteriyor, yani insanların parası yok, ama bu dünyanın sonu da değil, çünkü bir karşıt durum söz konusu değil. Bir zamanlar paraya ve her şeye sahip olup da sonradan yitirmeleri gibi bir şey söz konusu değil yani." – Peter Sollett

■ It's refreshing to watch an inner-city coming-of-age drama that doesn't revolve around drugs and guns. The plot may be slight, but in his assured debut writer-director Peter Sollett has created a series of vivid, credible teenage characters who simultaneously display cockiness and vulnerability, worldliness and innocence. Sollet worked with an ensemble of non professional actors, improvising with them at length to give the film its truthful character. RAISING VICTOR VARGAS (then titled "Long Way Home") became the sleeper hit of Cannes last year, melting the hearts of even the most hardened viewers. "There's a common assumption that people don't want to go to the movies and have to see... poverty. A lot of people operate on this thing that people want to escape. The fact of the matter is that most people in their day-to-day life do see poverty or are living in it, or have had some sort of personal experience with it, and poverty doesn't feel good. That's not to say that it always feels bad, either. I think this film is doing that thing, you know, they don't have any money, but it's not a catastrophe, because there's no contrast. It's not like there was a time when everyone lost it or something." – Peter Sollett

PETER SOLLETT

1976'da New York'ta, Brooklyn'de doğdu. 1998'de New York Üniversitesi'nden mezun oldu. Çok beğenilen kısa filmi "Five Feet High and Rising / 1.53 Boyunda ve Hâlâ Uzuyor" (2000) pek çok uluslararası ödül kazandı. Başlangıçta "Long Way Home" diye adlandırılan ve hem bu kısa filmin devamı, hem de geliştirilmiş hali olan VİCTOR'UN UYANIŞI (2002) ilk uzun metrajlı kurmaca filmidir. Bu filmle Deauville'de Özel Büyük Ödül'ü ve San Sebastian Film Festivali'nde de "İspanyolca Filmler Bölümü" Ödülü'nü almıştır.

Born in 1976 in Brooklyn, New York. He graduated from New York University in 1998. His acclaimed short film "Five Feet High and Rising" (2000) won numerous international awards. The continuation and development of this short, RAISING VICTOR VARGAS (2002), previously titled "Long Way Home", is his first feature film. It has been awarded the Grand Prix at Deauville and "Made in Spanish" Award at San Sebastian Film Festivals.

ARJANTİN-ŞİLİ ARGENTINA-CHILE

EL BONAERENSE

Yönetmen Director: *Pablo Trapero* **Senaryo** Screenplay: *Pablo Trapero* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Guillermo Bill Nieto* **Kurgu** Editing: *Nicolas Goldbart* **Müzik** Music: *Damas Gratis & Pablo Lescano* **Oyuncular** Cast: *Jorge Roman, Dario Levy, Mimi Arduh, Hugo Anganuzzi, Victor Hugo Carrizo* **Yapımcı** Producer: *Pablo Trapero* **Yapım** Production Co.: *Pablo Trapero Producciones* **Dünya Hakları** World Sales: *Wild Bunch*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 101'*

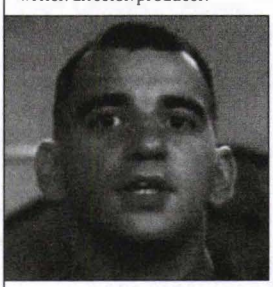
■ EL BONAERENSE'nin 31 yaşındaki yazar-yönetmen-yapımcısı Pablo Trapero, yabancı ve düşman bir dünyada saf kahramanının izlediği yolu sergiliyor ve giderek içe işleyen yozlaşmayla, ihanet edilen masumiyetle ilgili sürükleyici bir hikâye anlatıyor. Film, gözü rahatsız eden, çiğ renklerle çekilmiş ve Buenos Aires'in izbe köşelerinde yapılan çekimlerle de çiğ bir gerçekçilik hissi vermeyi başarıyor. Mizah, bu kışkırtıcı dramın kasvetini yer yer dağıtıyor. Ama EL BONAERENSE'nin asıl özgün ve güzel yanı bir suçlu aramak, yargılamak niyetinde olmaması; bunun yerine film yalnızca saldırganlığın para ettiği düşmanca bir ortamda, masum bir insanın yozlaşmasının inandırıcı hikâyesini anlatıyor. Filmin biraz karamsar sonu, kokuşmuşluğun ta derinlere kadar yayıldığını, bir gecede bir şeylerin değişemeyeceğini gösteriyor. "EL BONAERENSE, kendi başına sürüklenen bir adamın gündelik hayatını izliyor. Kendi isteği dışında polis olan ve Arjantin'deki en vahşi ve en yoz polis gücüne katılan bir adam bu. [...] Film, yaptıkları için Zapa'yı yargılamaya kalkmıyor. Sadece onun hikâyesini anlatarak, onu uçurumun kenarına, oradan da aşağı iten koşulları gösteriyor." – Pablo Trapero

■ In EL BONAERENSE, 31-year-old writer/director/producer Pablo Trapero sets out to chart the journey of its credulous hero through an alien and hostile world, and tells a gripping story about gradual corruption, about innocence betrayed. The film is shot in harsh, brutal color, and location shooting in shabby sections of Buenos Aires succeeds in giving it a backdrop of stark realism. Moments of humor relieve the grim nature of this provocative drama. But what is truly original and beautiful about EL BONAERENSE is that it does not attempt to denounce or expose; rather, it tells the compelling story of the corruption of an innocent in a hostile environment which serves only to encourage and cultivate agression. The gently downbeat ending suggests that the rot is too deeply entrenched for anything to change overnight. "EL BONAERENSE proposes an everyday approach to the life of a man adrift. A man who becomes policeman despite himself and joins the most brutal and corrupt police force in Argentina. [...] The film does not attempt to judge Zapa for his actions. It simply tells his story showing the circumstances that push him right to the edge, and over. " – Pablo Trapero

PABLO TRAPERO

4 Ekim 1971'de Buenos Aires'in banliyösü San Justo'da doğdu. 20 yaşında mimari eğitimi görürken, sinema bölümünü de takip etmeye karar verdi; kurgu, ses ve canlandırma gibi konularda dersler aldı. Sonuçta 1995'te Buenos Aires'teki Sinema Okulu'nun yönetmenlik bölümünden mezun oldu. Ondan sonra yönetmen yardımcısı olarak ve çeşitli görevlerde çalışmaya başladı. İki kısa filmiyle, ülkesindeki bağımsız sinema çevresinde umut vaat eden genç bir yönetmen olarak değerlendirildi. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi "Mundo Grua / Vinç Dünya" (1991) pek çok uluslararası festivalde gösterildi ve birkaç ödül aldı. EL BONAERENSE (2002), yazar-yönetmen-yapımcı olarak çektiği ikinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born on 4 October 1971 in San Justo, a suburb of Buenos Aires. At the age of twenty, while studying architecture, he decided to try cinema studies, which included courses and seminars in editing, sound and animation. In 1995, he received a degree in film directing from the Universidad del Cine in Buenos Aires. He then worked as an assistant director and in various other capacities. His two short films introduced him as a promising newcomer in the local independent film community. His first feature film "Mundo Grua / Crane World" (1991) was screened at many international festivals and received numerous prizes. EL BONAERENSE (2002) is his second feature film as writer/director/producer.

TACİKİSTAN-İTALYA-İSVİÇRE-FRANSA TADJIKISTAN-ITALY-SWITZERLAND-FRANCE

SAĞ OMUZUMDAKİ MELEK

FARISHTAY KITFI ROST

ANGEL ON THE RIGHT

Yönetmen Director: *Djamshed Usmonov* **Senaryo** Screenplay: *Djamshed Usmonov* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Pascal Lagriffoul* **Kurgu** Editing: *Jacques Comets* **Müzik** Music: *Michael Galasso* **Oyuncular** Cast: *Maruf Pulodzoda, Mardonqol Qulbobo, Uktamoi Miyasarova, Maljqat Maqsumova, Kosa Tilavpur, Hakim Rakhmonov* **Yapımcı** Producer: *Marco Müller* **Yapım** Production Co.: *Fabrica SPA; Ventura Film; Artcam; Asht Village; RAI Cinema* **Dünya Hakları** World Sales: *Celluloid Dreams*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *89'*

■ Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından yaşanan toplumsal ve ekonomik çöküş fonunda geçen Usmonov'un üçüncü uzun metrajlı filmi, Moskova'da on yıl yaşadıktan sonra Tacikistan'daki kasabasına dönen alt sınıf kabadayısı Hamro'nun hikâyesini anlatıyor. Hem karakterleri, hem de mekânı şahsen iyi tanıdığı belli olan Usmonov'un yönetmenliği tam kıvamında; gerek yaşadıkları zorluklarla, gerekse de hayat coşkularıyla o yöre halkının gerçekçi bir portresini çiziyor. İyi çizilmiş karakterler ve usta oyunculuklar, doğal olarak bir kara mizah damarı da bulunan, ama insani yanını hiç yitirmeyen ve yer yer melankolikleşen bu hikâyeyi zenginleştiriyor. Sinema perdesine pek ender yansıyan bir bölgeden, büyük yeteneklere sahip, umut vaat eden bir yönetmenden gelen bu başarılı film byük bir keşif. "Eski bir İslam efsanesine göre, herkesin omuzlarında iki görünmez meleği vardır. Sağdaki melek iyi eylemleri ve iyi düşünceleri kaydeder, soldaki ise kötü işleri kaydeder. Mahşer gününde, kişinin yaptığı iyi ve kötü işler adalet terazisiyle tartılır. Buna göre o kişi cennete ya da cehenneme yollanır. Melekler hakkındaki bu hikâye, çocuklara iyilik aşılamak için anlatılır." – Djamshed Usmonov

■ Set against the backdrop of post-Soviet social and economic meltdown, Usmonov's third feature follows low-level hardman Hamro as he returns to his home town in Tadjikistan after a decade in Moscow. Drawing clearly on personal experience of both people and place, Usmonov's direction is perfectly pitched, creating a real sense of the entire community, their hardships but also their zest for life. Well-drawn characters and performances enrich a sometimes melancholy story run through with an understandably dark humour, but never lacking in genuine humanity. A great find and a breakthrough feature from a director to watch, one with rich tales to tell, from a region all too rarely seen on screen. "According to an old Islamic legend, everyone has two invisible angels, one on each shoulder. The angel on the right records the good deeds and good thoughts, while the angel on the left takes note of bad deeds. On Judgement Day, a person's good deeds are weighed against the bad on the scales of Justice. The person is then sent to heaven or hell. This story about the angels is told to children to encourage them to be good." – Djamshed Usmonov

DJAMSHED USMONOV

13 Ocak 1965'te, şimdi Tacikistan'ın parçası olan Aznü'de doğdu. Moskova'da sinema eğitimi aldı ve Duşambe Güzel Sanatlar Akademisi'nin tiyatro bölümünden mezun oldu. Yapımcı, kurgucu, senarist ve yönetmen olarak Tadjikfilm Stüdyosu'nda çalıştı. Olumlu eleştiriler alan ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Parvaz-e Zanbur / Arının Uçuşu"nun (1998) yönetmenliğini Koreli yönetmen Min Boung-hun ile birlikte yaptı. Bunun ardından 2000 yılında "Choh / Kuyu"yu çekti. SAĞ OMUZUMDAKİ MELEK (2002) yönettiği üçüncü filmdir.

Born on 13 January 1965 in Aznü, now part of Tadjikistan. He studied at the film school in Moscow and graduated in theatre from Duschambe Academy of Fine Arts. He has worked largely for the Tadjikfilm Studio, as producer, editor, screenwriter and director. His well-received first feature "Parvaz-e Zanbur / Flight of the Bee" (1998) was co-directed with Korean filmmaker Min Boung-hun. He followed it with "Choh / The Well" in 2000. ANGEL ON THE RIGHT (2002) is his third feature film.

TAYVAN-FRANSA TAIWAN-FRANCE

MAVİ KAPIDAN GEÇERKEN

LANSE DA MEN

BLUE GATE CROSSING

Yönetmen Director: *Chih-yen Yee* **Senaryo** Screenplay: *Chih-yen Yee* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Hsiang Chienn* **Kurgu** Editing: *Ching-song Liao* **Müzik** Music: *Chris Hou* **Oyuncular** Cast: *Bo-lin Chen, Lan-mei Guey, Shu-hui Liang* **Yapımcılar** Producers: *Peggy Chiao & Hsu Hsiao-ming* **Yapım** Production Co.: *Arc Light Films (Taiwan); Pyramide Productions (France)* **Dünya Hakları** World Sales: *Flach Pyramide International*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 85'*

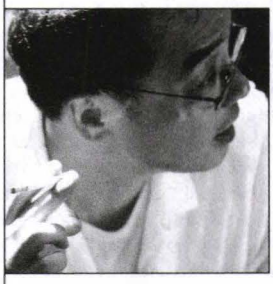
■ "Üç Şehrin Hikâyesi" serisinin son parçası olan büyüleyici ikinci uzun metrajlı kurmaca filminde Chih-yen Yee, önceki filmlerindeki başlıca izlekleri biraz daha geliştirip irdeliyor: ergenlik çelişkileri ve eşcinsellik. Bir olgunlaşma hikâyesi gibi başlayan MAVİ KAPIDAN GEÇERKEN, şaşırtmacalı bir yol izliyor. Yee, çok sevilen televizyon filmleriyle, Taipei'deki gençlerin sıkı bir gözlemcisi olduğunu kanıtlamıştı zaten, ama gençlerin dünyasını ahlâki bakımdan yargılamıyordu. İşte yeni filmini benzersiz derecede çekici kılan da bu yumuşak, gençlerin yanında yer alan bakış: film sanki 17 yaşındaki karakterlerinden birinin hayal ürünüymüş gibi bir his uyandırıyor. İddiasız tonu, sadeliği ve dürüstlüğüyle MAVİ KAPIDAN GEÇERKEN, ergenlikten yetişkinliğe adım atmanın ne kadar ani olabileceğini gösteriyor. Yönetmen, hiç bu kadar şiirsel bir film çekmemişti. Büyük duyarlılıkla yazılmış senaryosuyla, yumuşak, mavi bir ışığa gömülmüş güzel görüntüleriyle, gözleri dinlendiren ve gençliğin melankolisi ile romantizmini çağrıştıran bir film. Genç ve amatör oyuncular da olağanüstü derecede doğal ve gündelik eylemlerin görünürdeki dengesi ile bu eylemlerin ardında yatan içsel karmaşa arasındaki çelişkiyi büyük kolaylıkla verebiliyorlar.

■ In his charming second feature film – the latest in his "Tale of Three Cities" series – Chih-yen Yee further refines and explores the themes most central to his previous work: the conflicts of adolescence and homosexuality. Masquerading a coming-of-age story, BLUE GATE CROSSING never lets you know where it is going. With his many popular television dramas, Yee has proven himself to be a devoted observer of youth in Taipei, yet one who avoids imposing moral judgement on their world. It is precisely this smooth, insider look – the film feels as if it has been imagined by one of its 17-year-old characters – that is so uniquely appealing. Sustained by its unpretentious tone, simple and honest all the way through, BLUE GATE CROSSING reveals how suddenly adolescence can become adulthood. The film shows its director at his most poetic. Delicately scripted and beautifully immersed in a soft blue glow, it is soothing to the eye and evocative of the uneasy melancholy and romance of youth. The unprofessional young actors are disarmingly natural and effortlessly relate the contrast between the apparent equlibrium of everyday actions and the inner turmoil these actions conceal.

CHIH-YEN YEE

Tayvan'da Cheng-chi Üniversitesi'nin Batı Edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra, UCLA'de sinema okudu. Öğrenciyken çektiği filmler bazı ödüller aldı. 1988'de mezun olduktan sonra Tayvan'a dönüp reklam sanayiinde çalışmaya başladı ve reklam yönetmeni olarak isim yaptı. Tayvan'da ayrıca yapımcılık, senaristlik ve film eleştirmenliği yaptı. Pek çok televizyon filmi çektikten sonra, gençlik sorunları ve eşcinsellik hakkındaki ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Lonely Hearts Club / Yalnız Kalpler Kulübü"nü 1995'te yönetti. MAVİ KAPIDAN GEÇERKEN (2002) ikinci uzun metrajlı kurmaca filmidir.

After graduating from Taiwan's Cheng-chi University with a degree in western literature, he entered the UCLA's film production program in theater arts. His student works have won recognition with numerous prizes. Graduating in 1988, he returned to Taiwan to work in the advertising industry where he became a well-known director. He has also worked extensively as a producer, scriptwriter and film critic in Taiwan. He has directed many TV dramas and made his feature debut with "Lonely Hearts Club" in 1995, a film about problems of youth and homosexuality. BLUE GATE CROSSING (2002) is his second feature film.

ÇİN-JAPONYA-FRANSA-GÜNEY KORE CHINA-JAPAN-FRANCE-SOUTH KOREA

BİLİNMEYEN ZEVKLER

REN XIAO YAO

UNKNOWN PLEASURES

Yönetmen Director: *Jia Zhang-Ke* **Senaryo** Screenplay: *Jia Zhang-Ke* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yu Lik Wai* **Kurgu** Editing: *Chow Keung* **Oyuncular** Cast: *Zhao Tao, Zhao Wei Wei, Wu Qiong, Zhou Qing Feng, Wang Hong Wei, Bai Ru, Liu Xi An* **Yapımcılar** Producers: *Shozo Ichiyama & Li Kit-ming* **Yapım** Production Co.: *T-Mark; Office Kitano; Lumen Films; E-Pictures; Hu Tong Communication* **Dünya Hakları** World Sales: *Celluloid Dreams*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *113'*

■ Sözünü esirgemeyen çağdaş bir öykü anlatıcısı olan Jia Zhang-Ke, günümüz Çin gerçekliğine bütün acı yönleriyle ışık tutan bu çarpıcı ve stilize üçüncü filminde, bir kez daha öyküsünün arka planı için popüler müzikten faydalanıyor. Parlak olduğu kadar melankolik BİLİNMEYEN ZEVKLER, bir şarkıda "mütevazı kökenlerinden utanmayan kahramanlar" sözleriyle tanımlanan Çin'in amaçsız ve yalnız genç yetişkinleri üzerinde odaklanmış. 1980'de başlatılmış tek çocuklu aile politikasının oğulları ve kızları olan ana karakterler, dönüşüme uğrayan ekonomik ve toplumsal şartlar altında büyüdüler. Şimdi, tıpkı karaoke yorumları gibi, yaşamları da akortsuz gelişiyor. "Filmimin İngilizce (ve Türkçe) adı, günümüz Çin'i üzerine yaptığım bir gözlemin sonucu. İnsanlar umutsuzluğa düşmemek için kendilerini hummalı bir zevk arayışına adıyorlar. Filmimin Çince ismi "Ren xiao yao" ise, "bütün kısıtlamalarından kurtulmuş" demek. Bu, Taocu filozof Zhuangzi'nin, yaşamdaki zevklerin tadını çıkarmayı ve mutlak özgürlüğü aramayı önerdiği yazılarından bir alıntı. 2001'de, aynı adı taşıyan bir şarkı Çin gençliğinden çok büyük ilgi görmüştü." – Jia Zhang-Ke

■ An intrepidly modern storyteller, Jia Zhang-Ke draws once again on popular music to provide a backdrop for his beautifully stylized third feature, which offers trenchant insight into contemporary Chinese reality. As melancholic as it is brilliant, UNKNOWN PLEASURES focuses on China's aimless and lonely young adults, described in a song as "heroes unashamed of their humble origins". Sons and daughters of the single-child family policies instituted in 1980, the central characters grew up against a background of mutating economic and social conditions. Now, like their stints at karaoke, their life stories unfold out of tune. "The English title of my film is the result of an observation I made about contemporary China. To avoid falling into hopelessness, people throw themselves into the frenzied search for pleasure. The Chinese title of my film, "Ren Xiao Yao", means 'free of all constraints'. This is taken from writings by Taoist philosopher Zhuangzi, in which he suggested enjoying life's pleasures and searching for absolute freedom. In 2001, a song with the same title was very successful among Chinese youth." – Jia Zhang-Ke

JIA ZHANG-KE

30 Mayıs 1970'de Çin'in kuzeyindeki Shanxi eyaletinde, Fenyang'da doğdu. Resim eğitimi aldıktan ve bir roman yazdıktan sonra, 1993'te Pekin Sinema Akademisi'ne girdi. İki yıl sonra Çin'in ilk bağımsız film yapım setini kurdu. Bu yapının içinde iki video çekti: "Xiao Shan Going Home" ve "Du Du". Daha önceki uzun metrajlı kurmaca filmleri "Xiao Wu / Yankesici" (1997) ve "Platform" (2000), dünyanın çeşitli yerlerindeki festivallerde ödüller aldı. BİLİNMEYEN ZEVKLER (2002) yönettiği üçüncü uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born on 30 May 1970 in Fenyang, in the northern Chinese province of Shanxi. After studying painting and writing a novel, he entered the Beijing Film Academy in 1993. Two years later he founded the first independent film production set-up in China. Within this structure he shot two videos, "Xiao Shan Going Home" and "Du Du". His previous features, "Xiao Wu / Pickpocket" (1997) and "Platform" (2000), have received awards at festivals around the world. UNKNOWN PLEASURES (2002) is his third feature film.

FRANSA FRANCE

AVARE GENÇLİK

LA BANDE DU DRUGSTORE

DANDY

Yönetmen Director: *François Armanet* **Senaryo** Screenplay: *François Armanet & Jean Helpert* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Guillaume Schiffman* **Kurgu** Editing: *Sandrine Degeen* **Oyuncular** Cast: *Mathieu Simonet, Cécile Cassel, Aurélien Wilk, Alice Taglioni, Laurent Pialet, Matthias Van Khache, Marie Ravel, Paul Périer, Thomas Blanchard, Mélanie Page, Alban Aumard* **Yapımcılar** Producers: *Jean Bréhat & Rachid Bouchareb* **Yapım** Production Co.: *3B Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *France Télévisions Distribution*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / *98'*

■ Zamanda geriye doğru, ilk aşkın çağına, doğum kontrol hapının henüz piyasaya sürülmediği günlere doğru stilize bir yolculuk. 60'ların ortasında Fransa. Henüz 68 Mayısı'nın kaynaşan huzursuzluğunun bir göstergesi, en ufak bir işareti bile yok ortada. Ama ülkenin üstüne kurşun gibi ağır bir sıkıntı çökmüş. Yavaş yavaş, fazla hissettirmeden, bir kuşak doğmakta – çok geçmeden müzik, moda, dil anlayışları ve tüketim olgusuna karşı tavırlarıyla ülkenin her yanındaki yetişkinleri bile etkileyecek bir kuşak. Mini eteklerin, Weston marka mokasenlerin ve Mini Cooper arabaların zamanı bu, pek çok partinin havasının içilen ilk ot dumanlarıyla bulandığı bir dönem. Normandiya'da bir kır evinde verilen partide Philippe, Charlotte'un güzel, siyah gözlerine vurulur. Fakat böyle bir aşk ilişkisi için henüz kendini hazır hissetmeyen Philippe'in aklı arkadaşı Marc'ı taklit etmektedir. Marc, Philippe'i sürekli takıldıkları mekânda birbirlerini acayiplikte geçmeye çalışan kafadarlarıyla tanıştırır. Bu gençler, kızlara hep kötü davranmaktadır. Bir zamanların utangaç Philippe'i kısa sürede tam bir kadın avcısı olup çıkar ve çok geçmeden kızlar oğlanın elinde oyuncak olur. Hayranlarından biri de Nathalie'dir, Philippe onu çocukluğundan beri tanımaktadır ve şu işe bakın ki Nathalie, Charlotte'un en iyi arkadaşıdır...

■ A stylized journey back through time to the age of first love – before the contraceptive pill was introduced. France in the mid-sixties. There's no sign, not even a whisper, of the seething unrest of May '68. Instead, a leaden sense of ennui weighs heavily over the land. Slowly, imperceptibly, however, a generation is coming of age – a generation whose sense of music, fashion, language and attitudes to consumerism will soon infect even adults all over the country. This is the time of mini skirts, 'Weston' moccasins and Mini Coopers; an era when the air of many a party was suffused with the whiff of the first joints. In a party at a country house in Normandy, Philippe falls for Charlotte's beautiful dark eyes. The boy, however, doesn't feel he's ready for this kind of a love affair yet and would much rather emulate his friend Marc. Marc introduces Philippe to his gang of cronies all attempting to outdo each other's outlandish behavior at the drugstore where they hang out. These boys are always trying to have their wicked way with the girls. Before long, the once shy Philippe turns into a real lady killer and, in no time at all, the girls are putty in his hands. One of his admirers is Nathalie, whom he has known since childhood and who just so happens to be Charlotte's best friend...

FRANÇOIS ARMANET

29 Eylül 1951'de Fransa'da doğdu. Yüksek lisans eğitimini tarih dalında yaptı, doktora tezini ise sosyoloji alanında yazdı. 1981'de Fransız gazetesi Libération'da muhabirlik yapmaya başladı, 1998'den bu yana gazetenin baş editörlüğünü yürütmektedir. Televizyonda yapımcı ve yönetmen olarak çalıştı, Fransız-Alman kültür kanalı Arte'de yayımlanan ve belli bir konuya ayrılmış programlar çekti, bunların kimilerinde Max Armanet'yle işbirliği yaptı. Romanı "La Bande du Drugstore / Avare Gençlik" 1999'da yayımlandı; kitabından yaptığı bu uyarlama, yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born on 29 September 1951 in France. He graduated with an M.A. in history and wrote a doctorate in sociology. In 1981 he began working as a journalist for the French newspaper "Libération", where he has been editor-in-chief since 1998. He has worked as a producer and director for television; his work includes contributions to "theme evenings" broadcast by the Franco-German cultural channel "Arte", on some of which he collaborated with Max Armanet. His novel, "La Bande du Drugstore", was published in 1999; this adaptation marks his debut as a feature film director.

ARJANTİN ARGENTINA

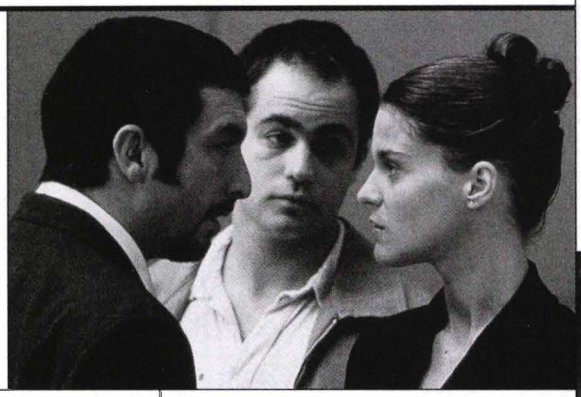
DOKUZ KRALİÇE

NUEVE REINAS

NINE QUEENS

Yönetmen Director: *Fabián Bielinsky* **Senaryo** Screenplay: *Fabián Bielinsky* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Marcelo Camorino* **Kurgu** Editing: *Sergio Zottola* **Müzik** Music: *Cesar Lerner* **Oyuncular** Cast: *Gastón Pauls, Ricardo Darín, Leticia Brediæ Tomás Fonzi, Graciela Tenembaun* **Yapımcı** Producer: *Pablo Bossi* **Yapım** Production Co.: *Patagonik Film Group S.A.* **Dünya Hakları** World Sales: *Sony Picture Classics* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Umut Sanat Filmcilik*

2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *115'*

■ Yazar-yönetmen Bielinsky'nin yarı fütürist bir Buenos Aires fonunda geçen ilk filmi, komplo ve gerçeğe sadakat arasındaki sınırların birbirine karıştığı Hitchcock ve Mamet filmlerine soluk kesici ve cüretkâr göndermelerle dolu. İki dolandırıcı, bu işi yapamayacak kadar hasta ve yaşlı bir suçlunun planladığı büyük bir dolandırıcılık işine soyunur. İş, Dokuz Kraliçe adı verilen ender bir pulun kusursuz biçimde taklit edilmesine dayanmaktadır. İki adam uslu uslu anlaşmayı yerine getirmeye çalışırken, büyük çeteler ve benzerleri işi duyar ve burunlarını sokmaya başlarlar. Son derece temiz ve sağlam yapısıyla, karmaşık entrikasıyla, usta oyuncularıyla bu film, son yıllarda Latin Amerika'dan çıkan en dikkat çekici yapıt. Orson Welles, film yönetmeninin illüzyonistle olan akrabalığını vurgulamıştı. Bielinsky, izleyiciyi tam da istediği gibi yönlendirmeyi başarıyor, böylece bir sinema sihirbazı olma yolunda önemli bir mesafe katetmiş oluyor. Vereceğimiz her tepkiyi önceden tahmin ediyor ve hikâye örgüsündeki her dolambaç, bizi labirentin içine biraz daha sokuyor ve – doğru bildiniz – labirentin planları da yalnızca onun elinde.

■ Set against the backdrop of an almost futuristic Buenos Aires, writer/director Bielinsky's debut film is a breathlessly audacious homage to both Hitchcock and Mamet where the boundaries between conspiracy and veracity defy easy definition. Two swindlers try to pull off a big con that was initially planned by an aging criminal too ill to do it. The scam centers around a fantastically accurate forgery of a rare stamp called the Nine Queens. As the two doggedly try to set up the deal, mobsters and the like learn of the job and try to horn in. A crisp Aristotelian structure, intricate plotting, and a masterly ensemble cast render this one of the most remarkable Latin-American features of recent years. Orson Welles stressed the closeness of a film director to an illusionist. Bielinsky manages to lead the audience successfully into thinking exactly what he wants us to think thus passing an important milestone on the way to becoming a celluloid magician. He anticipates every move, every frown of our empathy, and every twist of the storyline takes us further into the maze to which – you've guessed it – only he holds the blueprint.

FABIÁN BIELINSKY

Ulusal Sinema Enstitüsü NCI'den mezun olan Bielinsky, meslek yaşamına reklamlarda ve uzun metrajlı filmlerde yönetmen yardımcılığı yaparak başladı, bir yandan da okulu NCI'de ders verdi. Senaristlik de yaptı. DOKUZ KRALİÇE (2000) yönettiği ilk filmdir.

A graduate of the National Institute of Cinematography (NCI), he began his career as an assistant director in commercials and feature films, while also teaching at the NCI. He has also worked as a scriptwriter. NINE QUEENS (2000) is his directing debut.

BELÇİKA-LÜKSEMBURG BELGIUM-LUXEMBOURG

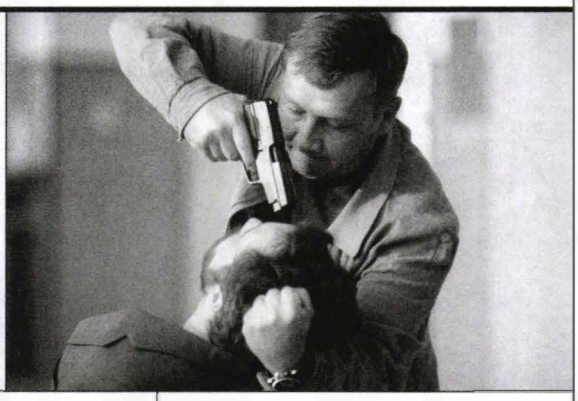
NAMUSLU BİR TÜCCAR

UN HONNÊTE COMMERÇANT

STEP BY STEP

Yönetmen Director: *Philippe Blasband* **Senaryo** Screenplay: *Philippe Blasband* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Virginie Saint Martin* **Kurgu** Editing: *Ewin Ryckaert* **Müzik** Music: *Daan* **Oyuncular** Cast: *Benoît Verhaert, Philippe Noiret, Yolande Moreau, Frédéric Bodson, Serge Larivière* **Yapımcılar** Producers: *Olivier Rausin & Claude Waringo* **Yapım** Production Co.: *Artemis Productions; Samsa Film* **Dünya Hakları** World Sales: *France Télévisions Distribution*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 93'

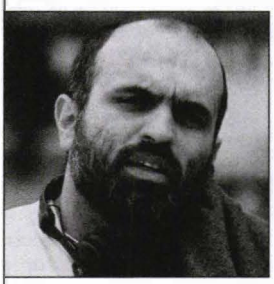
■ Günümüzde Brüksel'deyiz. Polis, Hubert Verkamen'in meşhur bir uyuşturucu kaçakçısının bütün ailesini katlettiğinden şüphelenmektedir. Verkamen istediği kadar kendisini namuslu bir işadamı gibi göstermeye çalışsın, tehlikeli bir uyuşturucu satıcısı olduğuna dair polisin elinde sağlam deliller vardır. Sorgulamayı üstlenen müfettişler Mercier ve Denoote onu yıldırmaya çalışırlar, ama kendine güveni tam olan Verkamen direnir. Sorgulama sırasında yanından eksik olmayan güçlü bir yardımcısı vardır: bu, hamisi ve uyuşturucu çetesinin müteveffa patronu Bay Chevalier'nin hayaletidir. Ama iki polis Verkamen'in zayıf yönünü – gururunu – keşfedince, işadamının da geçmişini çözmeye başlarlar, belki bu yolla onu çökertmeleri bile mümkün olacaktır. "NAMUSLU BİR TÜCCAR şöyle özetlenebilir: Küçük çaplı bir uyuşturucu satıcısının kendi portresi. Benim için filmin ana fikri bu: Bir uyuşturucu satıcısı kendini nasıl görür? Toplumun ayıpladığı böyle bir şeyi nasıl içine sindirir? Buna kendi kafasında nasıl bir kılıf uydurur? Bu yola nasıl düşmüştür? Kısacası, bir insanda cisimleşen kötülük neye benzer? Bu soruyu saçma ya da safça bulanlar olabilir. Ama benim için çok önemli." – Philippe Blasband

■ Contemporary Brussels. The police suspect Hubert Verkamen of having massacred the entire family of a known drug lord. Verkamen may try to pass himself off as an honest businessman but the police have compelling evidence that he is a dangerous drug dealer. Inspectors Mercier and Denoote who are in charge of the interrogation try to wear him down, but extremely self-assured Verkamen resists. He has a powerful help during the interrogation: the ghost of Monsieur Chevalier, the late crime boss and his mentor. But as the officers find Verkaman's weakness – his pride – they begin to gain an insight into the businessman's past that may lead them to bringing him down. "UN HONNÊTE COMMERÇANT can be summed up this way: it is the self-portrait of a small-time drug dealer. This is the main point of the movie, for me: how does a drug dealer see himself? How does he account for such socially reprehensible behaviour? How does he rationalize it in his own mind? How did he get to be the way he is? In short, what does the human face of evil look like? Some may find this question absurd or naive. For me it is essential." – Philippe Blasband

PHILIPPE BLASBAND

1964'te Belçika'da doğdu. Brüksel'deki Belçika Sanat Akademisi INSAS'tan mezun oldu. Her ikisi de Frédéric Fonteyne tarafından çekilen "Max et Bobo / Max ile Bobo" (1998) ve "Une liaison pornographique / Müstehcen Bir İlişki"nin (1999), ayrıca Pierre Paul Renders'in yönettiği "Thomas est amoureux / Thomas Âşık Oldu"nun (2000) senaryolarını yazdı. "WC" (1991), "Cha Cha Cha" (1998) ve "Mireille et Lucien / Mireille ve Lucien" (2001) gibi kısa filmlere imza attı. NAMUSLU BİR TÜCCAR (2002) ilk uzun metrajlı kurmaca filmidir.

Born in 1964 in Belgium. He graduated from INSAS, the Belgian Arts Academy in Brussels. He wrote the screenplays of "Max et Bobo" (1998) and "Une liaison pornographique" (1999), both directed by Frédéric Fonteyne, and "Thomas est amoureux" (2000) by Pierre Paul Renders. His directorial credits include shorts such as "WC" (1991), "Cha Cha Cha" (1998) and "Mireille et Lucien" (2001). UN HONNÊTE COMMERÇANT (2002) is his first feature-length film.

FRANSA FRANCE

BİR KADININ YAŞAMINDAN 24 SAAT

24 HEURES DE LA VIE D'UNE FEMME

24 HOURS IN THE LIFE OF A WOMAN

Yönetmen Director: *Laurent Bouhnik* **Senaryo** Screenplay: *Laurent Bouhnik, based on the novel by Stefan Zweig* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Gilles Henry* **Kurgu** Editing: *Hervé De Luze & Jacqueline Mariani* **Müzik** Music: *Michael Nyman* **Oyuncular** Cast: *Agnès Jaoui, Michel Serrault, Bérénice Bejo, Pascal Greggory, Nikolaj Coster-Waldau, Frances Barber* **Yapımcılar** Producers: *Jean Cottin & Étienne Comar* **Yapım** Production Co.: *Playtime* **Dünya Hakları** World Sales: *TF1 International*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 103'*

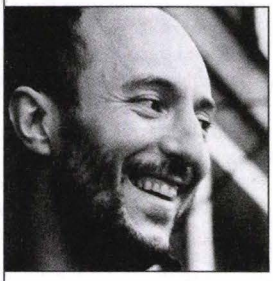
■ Stefan Zweig'ın romanına dayanan bu film, Fransa'nın güneyini ziyaret eden yaşlı bir adamın zihnine üşüşen hatıralara anlam vermek için geçmişe bakıyor. Olayları üç ayrı döneme yerleştiren Laurent Bouhnik, zamanın geçişine karşı koyan ve meydana geldikten onlarca yıl sonra bile ilgili kişiler üzerindeki büyüsünü sürdüren deneyimlerin öyküsünü kurmada, Zweig'ın kendine özgü duyarlılığından yararlanıyor. İhtiyarlık gençliği bilgilendirme girişiminde bulunup geçmişin derslerini aktarırken, film bizi başkasından alınmış bilgeliğin herhangi bir şeyi değiştirebileceği konusunda kuşkuya kapılmaya itiyor. Bouhnik'in filminin merkezindeki öyküde, genç Marie, bütün parasını kumarda kaybetmiş asker Anton'a âşık olur. Monako genç çiftin yoğun ve tutkulu öyküsüne fon oluşturur; ilişkileri ve Marie'nin şefkati, âşığının intihar etmesini önler. Bu tarihi öykü ile Olivia'nın bugünkü durumu arasındaki paralellikler, Bouhnik'e tutkunun doğasını ve hakikat karşısında kör kalışını inceleme fırsatı sağlıyor. Saplantılı ilişkiler daima dram ve yoğunluk yüklüdür, film de bu malzemeyi güvenle deşiyor. Geçmişteki olaylardan bugün Louis ile Olivia arasındaki karşılaşmaya doğru akış, kendinden emin bir şekilde anıları uyandırıyor; Bouhnik de (Zweig vasıtasıyla) Fransız Rivierası'nın kumarhaneleriyle otellerinde ağır ağır ilerleyen öykülerin zamana meydan okuyan niteliğini vurguluyor.

■ Based on the novel by Stefan Zweig, the film looks into the past to give meaning to memories that overtake an old man during a visit to the south of France. Setting events across three separate time periods, Laurent Bouhnik uses Zweig's unique sensibility to spin a tale of experiences that resist the passage of time and continue to work their spell over the people involved decades after their occurrence. As age attempts to inform youth and pass down the lessons of the past, this film makes us wonder whether received wisdom can ever make any difference. In the tale that forms the heart of Bouhnik's film, young Marie falls in love with Anton, a soldier who gambled away all his money. Monaco is the backdrop for the young couple's intense and passionate story – in which their affair and Marie's kindness prevent her lover's suicide. The parallels between this historical tale and Olivia's present-day situation provide the opportunity for Bouhnik to examine the nature of passion and its blindness to the truth. Obsessive relationships are fraught with drama and intensity and the film mines this material with a sure hand. The flow from past events to the encounter in the present between Louis and Olivia is confidently evocative, and Bouhnik (via Zweig) underlines the timeless nature of the stories that linger in the casinos and hotels of the French Riviera.

LAURENT BOUHNIK

1961 yılında Paris'te, Tunuslu bir baba ile Normandiyalı bir annenin oğlu olarak doğdu. 1988-1992 arasında kameraman ve kurgucu olarak çalışıp kısa ve uzun metrajlı filmlere senaryolar yazmadan önce, sanat yaşamına çizgi roman yazar ve çizeri olarak başladı. Çeşitli festivallerde ödüller kazanan iki kısa filmden ("Rouge au feu / Ateş Kırmızısı (1987) ve "L'alligator / Timsah" (1990)) sonra gerçekleştirdiği üçüncü kısa filmi "Troubles ou la journée de'une femme ordinaire / Sorunlar ya da Sıradan Bir Kadının Günü" (1994), bir annenin cinselliğini oğlunun gözlerinden resmediyordu. Daha sonra, birçok festivalde ödül alan, etkileyici ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Select Hôtel"i (1996) çekti. Bunu "Zonzon" (1998), "1999 Madeleine" (1999) ve BİR KADININ YAŞAMINDAN 24 SAAT (2002) izledi.

Born in Paris in 1961, of a Tunisian father and a Normand mother. He started out as a comic strip writer and illustrator before branching out into other areas of cinematography and editing between 1988 and 1992, as well as writing screenplays for several short and feature films. After producing a couple of short films which won prizes at various festivals ("Rouge au feu (1987) ve "L'alligator (1990)), his third short film "Troubles ou la journée de'une femme ordinaire" (1994), portrayed a mother's sexuality through her son's eyes. He then made an impressive and provocative feature debut, "Select Hôtel" (1996), which won awards at a large number of festivals. He followed it with "Zonzon" (1998), "1999 Madeleine" (1999) and 24 HEURES DE LA VIE D'UNE FEMME (2002).

BELÇİKA-FRANSA BELGIUM-FRANCE

OĞUL

LE FILS

THE SON

Yönetmenler Directors: *Jean-Pierre Dardenne & Luc Dardenne* **Senaryo** Screenplay: *Jean-Pierre Dardenne & Luc Dardenne* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Alain Marcoen* **Kurgu** Editing: *Marie-Hélene Dozo* **Oyuncular** Cast: *Olivier Gourmet, Morgan Marinne, Isabella Soupart, Rémy Renaud, Nassim Hassaini, Kevin Leroy, Félicien Pitsaer* **Yapımcılar** Producers: *Luc Dardenne, Jean-Pierre Dardenne & Denis Freyd* **Yapım** Production Co.: *Les Films du Fleuve; Archipel 35; RTBF; Canal+* **Dünya Hakları** World Sales: *Celluloid Dreams*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *103'*

■ Dardenne kardeşler övgü toplayan "Rosetta"dan sonraki bu ilk filmlerinde, minimalist estetikleri için mükemmel bir konu bulmuş. OĞUL, hayatı bir trajediyle harap olmuş, işçi sınıfından bir adamın öyküsünü anlatan, pes perdeden ve huzursuz edici bir film. Başrolde Oliver Gourmet olağanüstü ve geçen yıl Cannes'da aldığı En İyi Oyuncu ödülünü hak ediyor; sanki o, role göre değil de, rol ona göre biçimlenmiş. Filmin hatırı sayılır ahlâki karmaşıklığını taşıması gerektiği için, kamerayla paslaşmasının da diğer oyuncularla etkileşimi kadar önem taşıdığı, etkili, abartısız bir performans sergiliyor. Saplantı teması üzerine yazılmış bu yalın sinemasal denemede, yönetmenler Olivier'nin hareketlerini, bazen bedeninden santimlerle ifade edilebilecek bir uzaklıkta tuttukları el kamerasıyla izliyor. Öykü, insanı yerine mıhlayan son perdede, mecâzi bir yol öyküsüne dönüştüğünde, yapaylık ortadan kalkıyor ve kendimizi tam anlamıyla arka koltukta, bir kol mesafesinde oturuyor buluyoruz. Kaybedilenler ve bağlar üzerine bu mahrem portrede, Dardenne'ler çoğu zaman bağışlayıcılıktan yoksun bir dünyada geçen bir merhamet öyküsü yaratmışlar. OĞUL, "Rosetta" kadar kesinkez harap edici olmasa da, o filmle ortak bir özelliğe sahip: bu da, son sahnesinden çok uzun bir süre sonra bile, izleyicinin aklında kalması.

■ In their first film since the acclaimed "Rosetta", the Dardenne brothers find a perfect subject for their pared down aesthetic in this subtle and disquieting film about a working class man whose life has been devastated by tragedy. Oliver Gourmet is outstanding in the lead role, which seems to have been fashioned for him rather than vice versa, and was a deserving winner of the Best Acting Award in Cannes last year. Required to carry the considerable moral complexity of the film, he gives an effective, understated performance in which the interplay between himself and the camera is as significant as his interaction with the other actors. In this sparse film essay on the theme of obsession, the directors follow Olivier's movements with a hand-held camera at times only inches from his body. When the story turns into a metaphoric road trip during its riveting final act, the artifice falls away and we are literally right in the back seat, less than a breath away. With this intimate portrait of loss and connection, the Dardennes have fashioned a tale of compassion in a world too often lacking forgiveness. Whilst not so obviously devastating as "Rosetta", what LE FILS shares with the earlier film is the capacity to stay with the viewer long after its end.

JEAN-PIERRE DARDENNE

Mart 1954'te Belçika'da Awirs'de doğdu. Felsefe okudu. 1990 yılından beri Brüksel Laik Üniversitesi'nde bir senaryo yazma atölyesi yönetmektedir. Ağabeyiyle birlikte beş uzun metrajlı kurmaca film çekmiştir.

Born in March 1954 in Awirs, Belgium. He has a degree in philosophy. Since 1990 he has been holding a screen-writing workshop at Université Libre in Brussels. He co-directed five feature films with his big brother.

Filmleri
Filmography

1986 *Falsch*
1992 *Je pense à vous* Sizi Düşünüyorum
1996 *La promesse* Söz
1999 *Rosetta*
2002 *Le fils* Oğul

LUC DARDENNE

Nisan 1951'de Belçika'da Engis'te doğdu. Oyunculuk eğitimi aldıktan sonra, "La colonne Durutti" ve "L'arche d'Adelin" gibi oyunlarda Armand Gatti'nin yönetmen yardımcılığını yaptı. 1975'te kardeşi Jean-Pierre'le birlikte Dérives adlı bir yapım şirketi kurdu. Bu şirket, bugüne kadar Avrupa televizyon kanalları için elliden fazla belgesel yapmıştır. 1984'ten beri Liège Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde bir görsel-işitsel atölyenin sorumlusudur.

Born in April 1951 in Engis, Belgium. He studied drama acting and was assistant to Armand Gatti in stage pieces such as "La colonne Durutti" and "L'arche d'Adelin". In 1975 he founded with his brother Jean-Pierre a production company, Dérives, which, since than, has made more than 50 documentaries for European TV stations. He has been in charge of a workshop on audiovisual practices at the Art and Sciences Department of the University Liège since 1984.

HİNDİSTAN INDIA

SESSİZ ÇIĞLIK

NISHAD

OCTAVE

Yönetmen Director: *Shaji N. Karun* **Senaryo** Screenplay: *Shaji N. Karun & Vaisalam-Vathussery* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Hari Nair* **Kurgu** Editing: *Shreekar Prasad* **Müzik** Music: *Isaac Thomas Kottukapally* **Oyuncular** Cast: *Rajit Kapur, Archana, Geshe Thupten-Phelgyet, Master Jhang, Dominique De-Gasquet, Ram Gopal Bajaj, Raneshwari, Qamarazat Hashmi, Gajender Chauha* **Yapımcı** Producer: *Sukhwant Dhadda* **Yapım** Production Co.: *Sky TV* **Dünya Hakları** World Sales: *Sky TV*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *118'*

■ Ağır ritimli, hüzünlü, göz okşayıcı bir yapım: Hindistan'ın güneyinden gelen önemli yönetmen Shaji N. Karun'un son ürünü SESSİZ ÇIĞLIK, görüldükten sonra akıldan çıkmayan filmlerden. Hindistan'la Pakistan arasındaki üçüncü savaş 3 Aralık 1971'de başladı. Savaşa kadar varan durumu hakiki radyo haberleriyle sürekli arka planda veren bu özenli film, husumetin patlak vermesinden hemen sonrasına kadar geçen bütün olayları anlamamızı sağlıyor. Kuzey Hindistan'daki karlı doruklarla süslenmiş güzel manzaralar, Tibetli mültecilerin yaşadığı güçlükler, karı kocanın acıklı kaderi, bunların hepsi vecde benzer bir halde betimlenmiş. "Hükümete vergi öderken, devletimin askeri etkinliklerini geliştirmesine de katkıda bulunduğumun farkındayım. Ödediğim vergilerin büyük kısmı, savaş planlamasına harcanıyor. İtaatkarlığımla, saldırgan bir savaş destekçisi olup çıkıyorum! Masum savaş kurbanları üstüne bir film yapma fikri böyle şekillenmeye başladı. [...] Filmin özgün adı olan 'nişad'ın sözlük anlamı oktavdır, ya da müzikte en tiz nota. Ama, Hindistan'da bu sözcüğün birden fazla anlamı vardır. Filin çıkardığı sese 'nişad' denir. Aynı zamanda da 'savaş çığlığı' demektir. Yavrularından ayrı düşen çaylağın çıkardığı tiz sese de 'nişad' denir. Dişi kuşun yiyecek aramaya çıktığında yavruları için duyduğu endişeyi ifade eder. Bu durumda 'nişad' annenin yavrularının içini rahatlatmasıdır. Bu şekilde benim filmim de, zaten birbiriyle bağlantılı olan bir dizi duyguyu vurgulayıp biraraya getiriyor." – Shaji N. Karun

■ A slow, sad, eye-catching production – the most recent by the very prominent south Indian director Shaji N. Karun, NISHAD is a film that stays with you fond after you've seen it. The third war between India and Pakistan began on 3 December 1971 and this meditative film, which is constantly depicting the situation leading up to the war through actual radio broadcasts, allows us to understand the events till just after the outbreak of hostilities. The beautiful scenery of the Northern Indian snowy peaks, the hardship of the Tibetan refugees, the sorry destiny of the couple, are all depicted in a trance-like state. "When I pay the taxes to my government I am aware that I am helping the government to build up its military activities also. Major share of the taxes given by me goes to war planning. Submissively I become an aggressive war supporter! This was the beginning of the idea for me to make a film on innocent war victims. [...] 'Nishad' literarily means octave or the highest note in music. Interestingly in Indian context, it has many different meanings. The trumpet cry of the elephant is called 'nishad'. It also means 'war cry'. The loud call of the kite while away from its chicks is also called 'nishad'. It expresses mother's concern for the chicks while she is 'absent' in search of food. In this situation, nishad is a reassurance from the mother. My film NISHAD thus highlights and combines the range of emotions already related." – Shaji N. Karun

SHAJI N. KARUN

1 Ocak 1952'de, Hindistan'ın Kerala eyaletindeki Quillon'da doğdu. Puna'daki Sinema ve Televizyon Enstitüsü'nde öğrenim gördükten sonra G. Aravindam'ın sürekli kameramanı olmuş ve bugüne kadar 40 filmin görüntü yönetmenliğini yapmıştır. Dört belgesel filmden sonra, 1988'de, ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Piravi / Doğum"u yönetmiş ve bununla, aralarında Locarno'nun Gümüş Leopar'ı da olmak üzere, ulusal ve uluslararası festivallerde 31 ödül kazanmıştır. O günden bu yana dört belgesel ve üç kurmaca film ("Swaham / Benimki", 1994; "Vanaprastham / Son Dans", 1999; SESSİZ ÇIĞLIK, 2002) yapmıştır. Pek çok kişi tarafından günümüz Hint sinemasında Satyajit Ray'in meşalesini taşıyan kişi olarak görülmektedir.

Born on 1 January 1952, in Quillon, in the Indian state of Kerala. After studying at the Cinema and Television Institute in Puna, he became G. Aravindam's regular cinematographer, and to date has shot 40 feature films. Following on four documentaries, he directed his first feature, "Piravi / The Birth" (1988), which won 31 awards in national as well as international film festivals including the Silver Leopard at Locarno. Since then, he made four documentaries and three fictional feature films ("Swaham / My Own", (1994); "Vanaprastham / The Last Dance" (1999); NISHAD (2002)). For many, he is now seen as Satyajit Ray's torch bearer in contemporary Indian cinema.

İRAN-FRANSA IRAN-FRANCE

ON

TEN

Yönetmen Director: *Abbas Kiarostami* **Senaryo** Screenplay: *Abbas Kiarostami & Mania Akbari* **Kurgu** Editing: *Abbas Kiarostami* **Müzik** Music: *Howard Blake* **Oyuncular** Cast: *Mania Akbari, Amin Maher, Roya Arabshahi, Katayoun Taleidzadeh, Mandana Sharbaf, Amene Moradi* **Yapımcılar** Producers: *Marin Karmitz & Abbas Kiarostami* **Yapım** Production Co: *MK2; Abbas Kiarostami Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *MK2* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Belge Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *94'*

■ Abbas Kiarostami, onu dünya sinemasının ön saflarına çıkaran biçimsel, çok güzel kurulmuş bir dizi filmden sonra, kısa süre önce yeni dijital teknolojinin sağladığı imkânları keşfetti. AIDS bunalımı üzerine bir belgesel çekmek için Afrika'yı bir dijital kamerayla ziyaret etti. Daha sonra yaptığı bir basın toplantısında, 35mm kameraya asla dönmeyeceğini iddia etti. Kiarostami ON'da, bir arabanın kontrol panosuna monte ettiği iki dijital kamerayı, sürücü ve yolcu koltuklarına yöneltti. Her biri çeşitli uzunlukta, kesilmemiş on ayrı sekansta, sadece kameraların gördüğünü ve duyduğunu kaydetmekle yetindi. ON, kandırıcı sadelikteki yapısına rağmen, şaşırtıcı bir duygusal ve temasal kapsama sahip. Film, minimal kaynaklarla ve uçsuz bucaksız yaratıcı hayal gücüyle neler elde edilebileceğini gösteriyor. Kiarostami, minimalizmin onu nasıl büyülediğini itiraf etmişti, burada da hem rejinin yokoluşu, hem de kurmaca ile belgeselin sınırlarının bulanıklaşmasıyla flört ediyor. Konuşmaların bir senaryosu var, ama insanların arabaya yaklaşması gibi birçok olay kendiliğinden meydana gelmiş. ON'un, gelişmiş dünyanın fonlarından mahrum, hayal gücünün maddi kaynakların yerini alması gereken bir sinema için model oluşturacağı kesin. Tadına varılacak ve incelenecek bir film.

■ After a series of formal, beautifully structured films, which propelled him to the front ranks of world cinema, Abbas Kiarostami recently discovered the possibilities afforded by the new digital technology. He visited Africa with a digital camera to shoot his documentary on the AIDS crisis, "ABC Africa"; at a subsequent press conference, he claimed that he would never return to the 35mm camera again. For TEN, Kiarostami mounted two digital cameras on the dashboard of an SUV, trained on the driver and passenger seats. In ten separate sequences, all of varying lengths and without cuts, he simply recorded what these cameras have seen and heard. Despite its deceptively simple structure, TEN has astonishing emotional and thematic breadth. The film shows what can be achieved with minimal resources and unending creative imagination. Kiarostami has confessed his fascination with minimalism and here he flirts with both the disappearance of direction and the blurring of fiction and documentary. The conversations were scripted, but many incidents, such as people approaching the car, occurred spontaneously. TEN is destined to become a model for a cinema that lacks the funds of the developed world, where imagination must replace material resources. This is a film to be savored – and studied.

ABBAS KIAROSTAMI

22 Haziran 1940'ta Tahran'da doğdu. Genç yaşta sanatla ilgilenmeye başladı. 18 yaşındayken bir resim yarışmasını kazandı ve Tahran Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde okumak için evinden ayrıldı. 1960'lı yıllar boyunca tasarımcı ve illüstratör olarak reklamcılık alanında çalıştı, afişler tasarladı, filmler için jenerik yarattı ve çocuk kitapları resimledi. 1969 yılında, Çocuk ve Genç Yetişkinlerin Entelektüel Gelişmesi Kurumu'nda bir sinema bölümünün kurulmasına yardımcı oldu. Bölümün ilk yapımı, onun da ilk filmi olan 12 dakikalık "Ekmek ve Sokak"tı. O günden bu yana aralarında uzun metrajlı kurmaca filmlerin, eğitsel kısa filmlerin, uzun metrajlı belgesellerin ve bir dizi televizyon filminin de bulunduğu 20'yi aşkın film gerçekleştirdi.

Born on 22 June 1940 in Tehran, Iran. He was interested in the arts from an early age. He won a painting competition at the age of eighteen, and left home to study at Tehran University's Faculty of Fine Arts. As a designer and illustrator, he worked throughout the '60s in advertising, making commercials, designing posters, creating credit titles for films, and illustrating children's books. In 1969 he helped to set up a filmmaking department at the Institute for Intellectual Development of Children and Young Adults. The department's debut production was his own first film, the 12-minute "Bread and Alley". In the years since "Bread and Alley", he has made more than 20 films, including fiction features, educational shorts, feature-length documentaries, and a series of films for television.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1987 *Where is My Friend's House?* Arkadaşımın Evi Nerede?
1990 *Close-Up* Yakın Plan
1992 *And Life Goes On* Ve Yaşam Sürüyor
1994 *Through the Olive Trees* Zeytinliklerin Arasında
1997 *Taste of Cherry* Kirazın Tadı
1999 *The Wind Will Carry Us* Rüzgâr Bizi Sürükleyecek
2002 *Ten* On

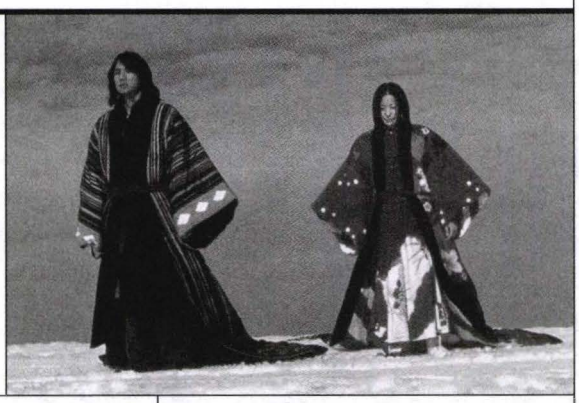
JAPONYA-FRANSA JAPAN-FRANCE

BEBEKLER

DOLLS

Yönetmen Director: *Takeshi Kitano* **Senaryo** Screenplay: *Takeshi Kitano* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Katsumi Yanagijima* **Kurgu** Editing: *Takeshi Kitano* **Müzik** Music: *Joe Hisaishi* **Oyuncular** Cast: *Miho Kanno, Hidetoshi Nishijima, Tatsuya Mihashi, Chieko Matsubara, Kyoko Fukada, Tsutomu Takeshige* **Yapımcılar** Producers: *Masayuki Mori & Takio Yoshida* **Yapım** Production Co.: *Office Kitano; Bandai Visual; Tokyo FM; TV Tokyo* **Dünya Hakları** World Sales: *Celluloid Dreams* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Bir Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *113'*

■ Takeshi Kitano onuncu filmi için ilham kaynağını sanatların en Japon olanında, Bunraku taşbebek tiyatrosunda bulmuş. Film, joruri şarkıcısını gösteren, chamisen eşlikçisinin Chubei'nin aşk trajedisini icra ettiği, uzun ve ipnotize edici bir sekansla başlıyor. O sırada aynı öykü sahnede, her biri bazen üç kukla oynatıcı tarafından hareket ettirilen kocaman bebekler tarafından da oynanıyor. Kitano geleneksel Bunraku öykülerini, sarsılmaz aşkı anlatan modern öykülerine çerçeve olarak kullanıyor. Bu öykü anlatma düzeneği ona, seyircisini kendi yarattığı bir dünyaya çekerek gerçekçi sinemanın kurallarını çiğneme fırsatı tanıyor ve bunu da çok etkileyici bir hayalgücüyle yapıyor. Tiyatronun yapmacıklığını sinemanın gerçekçiliğiyle birleştirmek Kitano'ya cesur ve cüretkâr sanatsal kararlar alma yetkisi vermiş, o da bu özgürlüğü etkili biçimde istismar ederek bugüne kadarki en iddialı filmini ortaya çıkarmış. Kitano insanın ilgisini hep ayakta tutan bu dokunaklı eserde – Bunraku tiyatrosunun belgelediği derin tutkuları kurcalarken – hayal edilemez fiziksel güzellikte bir dünyayı açığa çıkarıyor: tüm o değişken ruh halleriyle bir Japonya peyzajını. "Âşık çiftlerle ilgili öyküleri ele aldım. Ama tarafsız bir gözle bakarsanız, aslında her birinin başkalarının işine karışan bencil bir ahmak üzerine olduğunu anlayacaksınız." – Takeshi Kitano

■ For his tenth film Takeshi Kitano has turned for inspiration to the most Japanese of art forms, the Bunraku doll theatre. The film starts with an extended and mesmerizing sequence featuring the joruri singer, his chamisen accompanist performing the love tragedy of Chubei, while the same story is being acted on the stage by large dolls – each animated by as many as three puppeteers at a time. Kitano uses the traditional Bunraku stories to frame his modern tales of unwavering love. This storytelling device allows him to break the rules of realist cinema by inviting his audience into a world of his own creative construction – and he does so with impressive imagination. Combining the artificiality of the theatre with the realism of cinema gives Kitano licence to make brave and audacious artistic decisions, and he effectively exploits this freedom to create his most ambitious film to date. In this compelling and touching work – as he mines the passionate feelings documented by Bunraku theatre – Kitano uncovers a world of unimaginable physical beauty: the Japanese landscape in all its varying moods. "I dealt with stories about couples in love. But if you look objectively, you'll find each is about a selfish meddling fool." – Takeshi Kitano

TAKESHI KITANO

1947'de Tokyo'da doğdu. Eğlence dünyasındaki seçkin kariyerine 1972'de adım attı ve "Beat" Takeshi adıyla çalışmaya başladı. Japonya'da hem stand-up komedyen hem de her hafta program yapan bir televizyoncu olarak muazzam başarı kazandı. Ayrıca başarılı bir oyuncu ve eserleri filmlerinin bazılarında görünen bir ressamdır. Bunlara ek olarak, şiirleri, romanları, kısa öyküleri ve denemeleri de vardır. Yönetmenliğe başladığı 1989 yılına kadar, ülkesinin dışında muhtemelen en çok Nagisa Ohsima'nın "Senjo No Merry Chistmas / Mutlu Noeller Bay. Lawrence" adlı filmindeki rolüyle tanınıyordu. İlk başta stilize polisiyeleriyle itibar kazanan sanatçı, tema yelpazesini inanılmaz biçimde genişletmeye sürekli devam ederek, günümüzün en ünlü Japon yönetmenlerinden biri haline geldi.

Born in Tokyo in 1947. He began his distinctive show business career in 1972, working under the name of "Beat" Takeshi. He has enjoyed enormous success in Japan as both a stand-up comic and weekly television personality; he is also an accomplished actor and painter whose artwork appears in some of his films. In addition, he has written poetry, novels, short stories and essays. Until turning director in 1989, he was probably best known internationally for his performance in Nagisa Oshima's "Senjo No Merry Chistmas / Merry Christmas, Mr. Lawrence". Initially feted for his stylish thrillers, he has continued to expand enormously his thematic range and became one of the most famous contemporary Japanese directors.

Filmleri
Filmography

1989 *Violent Cop* Vahşi Polis
1990 *Boiling Point* Kaynama Noktası
1991 *A Scene at the Sea* Bir Deniz Manzarası
1993 *Sonatine*
1995 *Getting Any?* Hiç Yapabiliyor musun?
1996 *Kids Return* Çocuklar Geri Döner
1997 *Fireworks* Havai Fişekler
1999 *Kikujiro*
2000 *Brother* Birader
2002 *Dolls* Bebekler

FRANSA-İSPANYA FRANCE-SPAIN

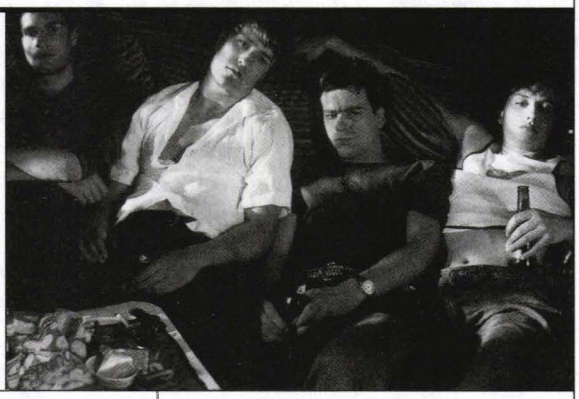
İSPANYOL PANSİYONU

L'AUBERGE ESPAGNOLE

EURO PUDDING

Yönetmen Director: *Cédric Klapisch* **Senaryo** Screenplay: *Cédric Klapisch* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Dominique Colin* **Kurgu** Editing: *Francine Sandberg* **Oyuncular** Cast: *Romain Duris, Cécile De France, Audrey Tautou, Judith Godrèche, Kelly Reilly, Xavier De Guillebon, Kevin Bishop, Federico D'Anna, Christian Pagh, Cristina Brondo, Barnaby Metschurat, Olivier Raynal, Iddo Goldberg* **Yapımcılar** Producers: *Bruno Levy & Jacques Royer* **Yapım** Production Co.: *CeQui Me Meut* **Dünya Hakları** World Sales: *Wild Bunch* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Özen Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *100'*

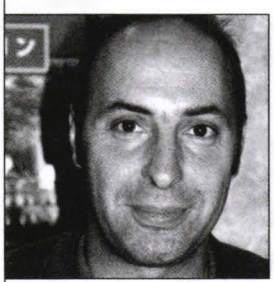
■ Günümüzün karmaşık dünyası üzerine, komik ve duyarlı bir deneme, aynı zamanda da farklı milliyetlerden kişilerin Avrupa Birliği altında armoni içinde yaşama çabalarını ele alan ilginç bir mesel olan İSPANYOL PANSİYONU, Klapisch'in, arada başka tarzlar denedikten sonra, uluslararası alanda ün kazanan "Chacun cherche son chat / Herkes Kedisini Arar" tarzında çektiği hoş bir film. 1995 tarihli filminde olduğu gibi, Klapisch bu filmde de öyküsünü belirli bir çevrede yaşayan karakterler üzerinden geliştiriyor. Bu kez herbirinin kendine özgü dünyası olan bir grup öğrenciyi ele alıyor: bir İtalyan delikanlı, İngiliz bir genç kız, Danimarka'dan bir genç, Belçikalı genç bir kadın, bir Alman ve Endülüslü genç bir kız. Bu serüven sona erip, bir yıllık öğrenci değişim programının sonunda evine döndüğünde, Fransız Xavier artık hayatta ne istediğinden emin değildir, ancak ne istemediğini çok iyi bilmektedir. Artık kişiliğini bulmuştur. Geleceğini kendisi seçebilecek durumdadır. Senaryoyu akraba ve arkadaşlarının deneyimlerinden esinlenerek yazdığını belirten filmin yönetmeni: "Bu, öğrencilik yıllarında yaşananlar ya da kişiliğin keşfine geçiş süreci üzerine bir film" diyor.

■ A funny, touching reflection on today's chaotic world, and an interesting parable about different nationalities trying to live in harmony in a unified Europe, L'AUBERGE ESPAGNOLE is a captivating return to the style of Klapisch international hit "Chacun cherche son chat / When the Cat's Away". As he did in his 1995 film, Klapisch again uses a story loosely developed out an assortement of characters in a specific environment, this time a mixed bunch of students: an Italian guy, an English girl, a boy from Denmark, a young woman from Belgium, a German and a girl from Andalusia, each with his or her own idiosyncracy. When the party's over and Xavier returns home after a year of student exchange program in Barcelona, he's not really aware of exactly what he wants, but he certainly knows what he doesn't want. Finally he feels like himself, free to chose a future without prospects. "This is a film which is reminiscent of novels about student years or the process of initiation", says the filmmaker, whose screenplay was inspired by the experiences of relatives and friends.

CÉDRIC KLAPISCH

1961'de Fransa'da, Neuilly-sur-Seine'de doğdu. Fransa'da öğrenim gördü. 1983-85 arasında New York'ta kameraman olarak çalıştı, ayrıca birkaç kısa metrajlı film çekti. Anavatanına döndükten sonra, Lille ve Clermond-Ferrand Film Festivalleri'nde ödül alan "In Transit" (1986) adlı kısa metrajlı bir film çekti. Sonraki kısa metrajlı filmi "Ce qui me meut" (1989) de ödüller kazandı. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi "Rien du tout / Birşey Değil" (1991) César Ödülü'ne aday gösterildi; "Le peril jeune / Sarı Tehlike" (1993) adlı filmi de çeşitli ödüller kazandı. Komedi filmi "Chacun cherche son chat / Herkes Kedisini Arar" (1995) uluslararası alanda beğeni kazandı. Daha sonra "Un air de famille / Bir Aile Havası" (1996), "Peut-être / Belki" (1999), "Ni pour, ni contre, bien au contraire / Ne Yanında, Ne Karşı, Tam Aksine" (2001) adlı filmlerini çekti. İSPANYOL PANSİYONU (2002), yönettiği yedinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in 1961 in Neuilly-sur-Seine, France. He studied in France and then left for New York (1983-85) and worked as a cameraman and director of several short films. After his return to his native country he made the short "In Transit" (1986), awarded in Lille and Clermond-Ferrand Film Festivals. His next short "Ce qui me meut" (1989) also won awards. His first feature film "Riens du tout" (1991) was nominated for a César, and several awards also went to the film "Le péril jeune" (1993). The comedy "Chacun cherche son chat" (1995) won international recognition, after which followed "Un air de famille" (1996), "Peut-être" (1999) and "Ni pour, ni contre, bien au contraire" (2001). L'AUBERGE ESPAGNOLE (2002) is the seventh feature film he directed.

GÜNEY KORE SOUTH KOREA

ATEŞTEN FIRÇA DARBELERİ

CHIHWASEON

STROKES OF FIRE

Yönetmen Director: *Im Kwon-Taek*
Senaryo Screenplay: *Kim Young-Oak & Im Kwon-Taek based, on a story by Min Byung-Sam* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Jung Il-Sung* **Kurgu** Editing: *Park Soon-Duk* **Müzik** Music: *Kim Young-Dong* **Oyuncular** Cast: *Choi Min-Sik, Ahn Sung-Ki, You Ho-Jeong, Kim Yeo-Jin, Son Ye-Jin, Han Myung-Goo, Jung Tae-Woo* **Yapımcı** Producer: *Lee Tae-Won* **Yapım** Production Co.: *Taehung Pictures* **Dünya Hakları** World Sales: *Wild Bunch*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *117'*

■ Olağanüstü bir yeteneğe ve korkusuz bir hümanizme sahip olan, Güney Kore'nin en ünlü yönetmeni Im Kwon-Taek, mütevazi köklerden yüksek zirvelere tırmanan bir sanatçının fırtınalı yaşamını destansı bir boyutta yeniden yaratarak, bize en seçkin başyapıtını sunuyor. Ressam Oh-Won'un düşük bir toplumsal sınıftan gelmesi, vahşi yaşam tarzı ve kaba saba arzuları, onu çok katmanlı, ahlâkçı Kore toplumunun uç noktalarına yerleştirmişti. Kadın avcılığından utanmayan biriydi ve sürekli bir alkol bulutunun içinde çalışıyordu, ama yaratıcı yeteneği ve sanatına bağlılığı muazzamdı. Ardında bugün bile bir ilham kaynağı ve bir hazine sayılan, zamanın eskitemediği başyapıtlar bıraktı. Twon-Taek sanatçının hummalı kişiliğini, perdeyi sürekli aydınlatan resimlerinin dinginliğiyle dengeliyor: görkemli bir güzelliğe sahip peyzajlar, sisli nehirler ve dağların arasındaki vadiler. Oh-Won kendi faniliğini aşmak için sanatına tutunurken, yönetmen de Kore'nin bir ulus olarak deneyimiyle ilgili gerçekleri açığa çıkarmak için, bu uyumsuz ressamın yaratıcı gücüne tutunuyor. "Onun yaşamında, bir sanatçının kendi sınırlarını aşmaya yönelik umutsuzca çabalarını ve güçlü arzusunu hissediyordum. Eserleriyle gurur duyuyordu, ama aynı zamanda kimsenin ulaşamayacağı o en üst düzeye çıkmak için kendine eziyet ediyordu. Bu filmi yapmamın en önemli nedeni de bu zaten." – Im Kwon-Taek

■ With this epic recreation of the turbulent life of an artist who rose from modest roots to great heights, the prodigiously gifted and fearlessly humanistic Im Kwon-Taek, South Korea's most famous director, brings us his finest masterpiece. Oh-Won's lowly caste, wild lifestyle and rough appetites placed him on the fringes of the stratified, moralistic Korean society. He was an unapologetic philanderer and worked in a haze of alcohol, but his creative prowess and devotion to his art were immense and he left a legacy of timeless masterpieces that remains an inspiration and a treasure today. Kwon-Taek balances the artist's fervent personality with the serenity of the paintings, which constantly illuminate the screen – landscapes of sumptuous beauty, misty rivers and mountain valleys. As Oh-Won looked to his art to transcend his own mortality, the director looks to this misfit's creative power to reveal truths about Korea's experience as a nation. "I could feel from his life an artist's desperate efforts and strong will for overcoming his own limits. He was proud of his works but at the same time he tortured himself to pursue the highest level that nobody can reach. And this is the most crucial reason I made this film." – Im Kwon-Taek

IM KWON-TAEK

2 Mayıs 1936'da Güney Kore'de, Chollanam-Do'da, Changsong'da doğdu. Filmlerde çalışmaya yapım asistanı olarak başladı ve 1962'de "Farewell to the Duman River / Duman Nehrine Veda"yla yönetmenliğe adım attı. 1970'lerin ilk yarısına kadar melodram, aksiyon, savaş filmi ve tarihsel film gibi çok çeşitli janrlarda ticari filmler çekti. Ancak 1973'te "Weed / Yaramaz Ot"la başlayarak, sanatsal bir bilince kavuştu ve geleneksel Kore kültürünün temeline dair filmler yapmaya başladı. Bundan sonraki filmleri, dünyanın farklı köşelerindeki festivallerde beğeni kazandı. "Chunhyang" (2000), Cannes Film Festivali'nde resmi yarışmaya alınan ilk Kore filmi oldu. ATEŞTEN FIRÇA DARBELERİ (2002), uluslararası sinemanın en üretken ustalarından biri olan sanatçının yönettiği doksan beşinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born on 2 May 1936 in Changsong, Chollanam-Do, South Korea. He began working in films as a production assistant and started directing in 1962, with "Farewell to the Duman River". Up until the first half of the 1970s, he shot commercial pictures in every genre such as melodramas, acrion films, war films and historical films. Starting with "Weed" in 1973, however, he awoke to an artistic consciousness that made him pursue directing films based on the foundation of traditional Korean culture. His later films have been extremely well received at international film festivals abroad. "Chunhyang" (2000) was the first ever Korean film to be admitted to the official competition at the Cannes Film Festival. He is one of the most prolific masters of the international cinema: CHIHWASEON (2002) is the ninety-fifth feature film he directed.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1973 *The Weed* Yaramaz Ot
1978 *Chokpo* Şecere
1981 *Mandala*
1986 *Sibaji* Kiralık Anne
1993 *Sopyonje* Pansori Şarkıcısı
1994 *The Taebaek Mountains* Taebaek Dağları
1996 *Chukje* Festival
2000 *Chunhyang*
2002 *Chihwaseon* Ateşten Fırça Darbeleri

RUSYA-FRANSA-ALMANYA RUSSIA-FRANCE-GERMANY

BÜYÜK PATRON

OLIGARKH

TYCOON

Yönetmen Director: *Pavel Lounguine*
Senaryo Screenplay: *Alexandre Borodianski, Pavel Lounguine & Yuli Dubov, based on the novel Bolshaya Paika (The Big Slice) by Yuly Dubov*
Görüntü Yön. Cinematography: *Alexey Fedorov & Oleg Dobronravov*
Kurgu Editing: *Sophie Brunet* **Müzik** Music: *Leonid Desyatnikov*
Oyuncular Cast: *Vladimir Mashkov, Andrei Krasko, Maria Mironova, Sergei Oshkevich, Alexandre Samoilenko, Mikael Vasserbaum* **Yapımcı** Producer: *Catherine Dussart* **Yapım** Production Co.: *CDP* **Dünya Hakları** World Sales: *Flach Pyramide International*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *125'*

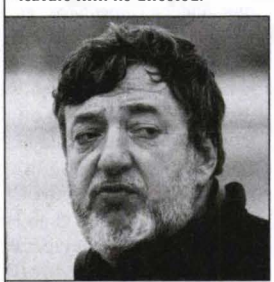
■ Seçkin Rus yönetmen Pavel Lounguine'in ("Taksi-Blyuz / Taxi Blues", "Luna Park", "La noce / Düğün") kendinden emin bir şekilde yönettiği BÜYÜK PATRON, Rus kapitalizminin doğuşunu, gerisindeki adamları, gerçek haliyle Rus mafyasını ve Rus kapitalizminin şafağında, henüz iş dünyası kuralları tam yerlerine oturmamışken servet sahibi olmuş bir adamı anlatan çok etkileyici, gerçekçi bir yapım. Film, Yuly Dubov'un yazdığı ve "Yeni" Rusya'nın hakiki oligarşi yöneticisi olan Boris Berezovsky'yi anlatan *Bolshaya Paika (Büyük Dilim)* adlı roman üzerine kurulu. Vladimir Mashkov'un Platon karakteriyle parlak şekilde canlandırdığı adam bu; yasadışılığın kıyısındaki türlü türlü işten kâr sağlamak için ustaca yeni yöntemler bulan ve bu arada dostlarının büyük kısmıyla birkaç hükümet görevlisini kendine düşman eden ve/veya çileden çıkaran akıllı ve genç bir işadamı. "Bunu, "Düğün"ü tamamlayan bir film olarak görüyorum. Burada çağdaş Rus tarihinin bir başka yanını, siyasi gerilim filmi kisvesinde ele alıyorum. Eski KGB'nin ruhsal mirasçısı olan devlet gizli servisi tarafından sürdürülen bu savaşta, idealist ve özgürlük yanlısı bir genç olan Platon Makowski bir canavara dönüşüyor, hem de büyük bir gösterişle. Her seferinde zafere ulaşmayı garanti altına almak için de, hiç tereddüt etmeden hem ideallerini, hem de en yakın dostlarını feda ediyor." – Pavel Lounguine

■ TYCOON, confidently directed by eminent Russian director Pavel Lounguine ("Taxi Blues", "Luna Park", "La noce / The Wedding"), is a very impressive, realistic film showing the birth of Russian capitalism, the people who were behind it, the Russian mafia in its true form, and the man who made a fortune in the dawn of Russian capitalism when the rules for business were barely in place. The film is based on the novel *Bolshaya Paika (The Big Slice)* by Yuly Dubov about Boris Berezovsky, the true oligarch of "New" Russia. This is the man whom Vladimir Mashkov brilliantly portrays in the character of Platon, a wise young businessman who found a number of ingenious new ways to profit from a wide array of nearly illegal dealings, meanwhile alienating and/or infuriating most of his friends as well as a few government officials. "I see this film as a counterpart to "The Wedding". Here I'm tackling another facet of contemporary Russian history in the guise of a political thriller. In this war being fought by the State secret service, the spiritual heir of the old KGB, Platon Makowski, this young idealist and libertarian, himself becomes, and with great panache, a monster. To be sure of victory every time, he has no hesitation in sacrificing both his ideals and his closest friends." – Pavel Lounguine

PAVEL LOUNGUINE

12 Temmuz 1949'da Moskova'da doğdu. Şu anda hem Rus, hem Fransız vatandaşıdır. Babası bir senarist, annesi ise bir çevirmendi. 1965'ten 1971'e kadar Moskova Üniversitesi'nde okuduktan sonra, Moskova Sinema Okulu VGIK'ten Film Yönetmenliği diploması aldı. Önceleri Rusya'da senarist olarak çalıştı ve on kadar senaryosu filme çekildi. Kendi yönettiği uzun metrajlı filmlerinde, çağdaş Rus toplumundaki ilişkileri incelemeyi sever. Fransız televizyonu için birkaç belgesel yönetmiştir. Dünya çapındaki kara mayınları karşıtı kampanya için çektiği kısa film "La bottine / Çizme" Portekiz'deki 1999 CinéEco Uluslararası Film Festivali'nde Birincilik Ödülü aldı. BÜYÜK PATRON (2002) yönettiği beşinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born on 12 July 1949, in Moscow. He has now joint Russian and French nationality. His father was a scriptwriter and his mother a translator. After studying at Moscow University from 1965 until 1971, he obtained a Diploma in Film Directing at the Moscow Film School VGIK. Initially he worked as a scriptwriter in Russia, and some ten of his screenplays have been filmed. In his own feature films, he likes to examine relationships in current Russian society. He has made several documentaries for French television, and his short film for the worldwide anti-landmines campaign, "La bottine", won the First Prize at the 1999 CinéEco International Film Festival, Portugal. TYCOON (2002) is the fifth feature film he directed.

Filmleri
Filmography

1990 *Taksi-Blyuz* Taxi Blues
1992 *Luna Park*
1996 *Liniya zhizni* Yaşam Çizgisi
2000 *La noce* Düğün
2002 *Tycoon* Büyük Patron

BREZİLYA BRAZIL

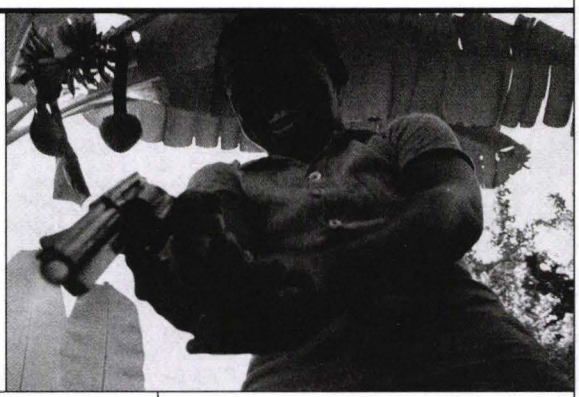
TANRIKENT

CIDADE DE DEUS

CITY OF GOD

Yönetmen Director: *Fernando Meirelles* **Senaryo** Screenplay: *Bráulio Mantovani, based on the novel by Paulo Lins* **Görüntü Yön.** Cinematography: *César Charlone* **Kurgu** Editing: *Daniel Rezende* **Müzik** Music: *Antonio Pinto & Ed Cortes* **Oyuncular** Cast: *Alexandre Rodrigues, Leandro Firmino da Hora, Phelipe Haagensen, Matheus Nachtergaele, Douglas Silva, Jonathan Haagensen, Seu Jorge, Roberta Rodrigues* **Yapımcılar** Producers: *Andrea Barata Ribeiro & Mauricio Andrade Ramos* **Yapım** Production Co.: *02 Filmes et Videofilmes* **Dünya Hakları** World Sales: *Wild Bunch*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *135'*

■ Paulo Lins'in 700 sayfalık sarsıcı romanından uyarlanan TANRIKENT, hiç dinmeyen aksiyon eşliğinde, Rio'nun uyuşturucuyla dolu kenar mahallelerindeki, yani favela'lardaki çocukların yaşamlarını ayrıntısıyla anlatıyor. Sorgusuz sualsiz kabullendikleri, hiç bitmeyen bir şiddet döngüsünde hapsolmuş çocuklar bunlar. Üç kısma – altmışlar, yetmişler ve seksenlerin başları – bölünmüş olan bu etkileyici film, favella'yı sarmış sağı solu belli olmayan yıkımın ortasında hayatta kalmaya çabalayan fotoğrafçılık heveslisi Rocket üzerinde odaklanarak, içiçe geçmiş onlarca aşk, mizah ve mücadele öyküsünün izini sürüyor. Seyirciyi zorlamaktan korkmayan Meirelles, filmdeki yoksul mahallelerden bulduğu profesyonel olmayan çocuk oyunculardan inanılmaz performanslar alırken, örnek alınacak sinemacılık ve öykü anlatma becerilerini de gözler önüne seriyor. Meirelles, bugün Brezilya'yı ele geçirmiş olan toplumsal kaosun köklerini kavraması bakımından sofistike ve görsel açıdan çok çarpıcı bir film yaratmış. "Aslında *Cidade de Deus (Tanrıkent)* adlı romanı uyarlamaya ben karar vermedim, neredeyse kitabın beni yakalayıp filme uyarlanmayı talep ettiği söylenebilir. Brezilya'daki toplumsal ayrım hakkında bir şeyler bildiğimi sanıyordum, ama roman bir şekilde bunun çok ötesine geçti ve bu özel evren hakkındaki görüşlerimi tersyüz etti... Filmimin teması, ziyan olan hayatlar." – Fernando Meirelles

■ Based on Paulo Lins' 700-page shattering novel, CIDADE DE DEUS delivers non-stop action as it details the lives of children in Rio's drug riddled neighborhoods, or favelas – kids trapped in a never-ending cycle of violence which they accept without question. Divided into three episodes – the late sixties, seventies and early eighties – the impressive film traces dozens of intertwined stories of love, humor and struggle, centering on aspiring photographer Rocket as he attempts to stay alive amid the unpredictable havoc that envelops the favela. Unafraid to challenge the viewer, Meirelles puts his examplary filmmaking and storytelling skills on display as he draws incredible performances from the non-professional child actors recruited from the very slums in the film. Meirelles has created a visually beautiful film that is sophisticated in its understanding of the roots of the social chaos that grips Brazil today. "In reality, I never decided to adapt the novel *Cidade de Deus (City of God)*, it was the book itself that almost ran me down, asking to be adapted to film. I believed I knew something about the social apartheid which exists in Brazil, but the novel somehow managed to go way beyond this, transforming the vision of this particular universe inside out... The wasting of lives is the theme of my film." – Fernando Meirelles

FERNANDO MEIRELLES

1955'te Brezilya'da, São Paulo'da doğdu. São Paulo Üniversitesi'nde mimarlık okudu. Deneysel video alanındaki çalışmaları, Brezilya'da bir dizi başarılı televizyon programı üreten bağımsız yapım şirketi Olhar Electrônico'nun kuruluşuna önayak oldu. Yapımcı olarak seksenlerde Brezilya TV'sinin yeniden doğuşunda önemli bir pay sahibi oldu, ayrıca reklam alanında da epey çalıştı. Doksanların başında 20 Filmes adındaki yapım şirketinin kurucuları arasında yer aldı. Bu şemsiye altında iki uzun metrajlı kurmaca filmin (Fabrizia Pinto'lu "O menino maluquinho 2 / İşe Yaramaz Oğlan 2" (1996) ve Nando Olival'lı "Domesticas / Hizmetçiler" (2001)) ve iki kısa filmin yönetmenliğini paylaştı. Bol ödüllü TANRIKENT (2002), tek başına yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in São Paulo, Brazil in 1955. He studied architecture at the University of São Paulo. His work in experimental videos led to the creation of an independent production company, Olhar Electrônico, which produced a string of successful Brazilian television shows. As producer, he became a key player in the renaissance of Brazilian TV in the eighties, and also worked extensively on commercials. In the early nineties he co-founded 02 Filmes production company, and under that umbrella has previously co-directed two features ("O menino maluquinho 2 / Nutty Boy 2" (1996) with Fabrizia Pinto and "Domesticas / Maids" (2001) with Nando Olival) and two shorts. Recipient of many awards, CIDADE DE DEUS (2002) is the first feature film he directed on his own.

ÇEK CUMHURİYETİ CZECH REPUBLIC

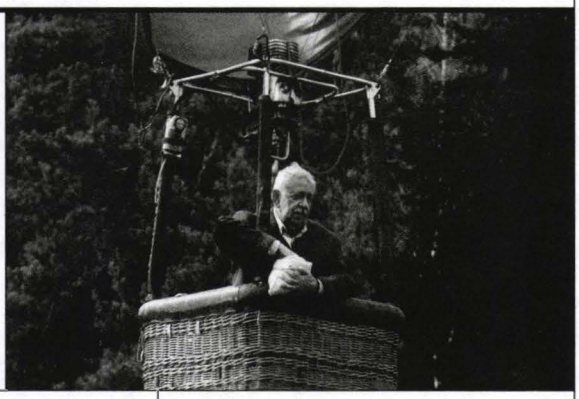
GÜZ BAHARI

BABÍ LÉTO

AUTUMN SPRING

Yönetmen Director: *Vladimír Michálek* **Senaryo** Screenplay: *Jirí Hubac* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Martin Strba* **Kurgu** Editing: *Jirí Brozek* **Müzik** Music: *Michal Lorenc* **Oyuncular** Cast: *Vlastimil Brodsky, Stella Zazvorkova, Stanislav Zindulka, Petra Spalkova, Ondrej Vetchy, Zita Kabatova, Jiri Labus, Simona Stasova* **Yapımcılar** Producers: *Jaroslav Kucera, Jirí Bartoska, Jaroslav Boucek* **Yapım** Production Co.: *Czech TV; BKP Film; Buc Film* **Dünya Hakları** World Sales: *Menemsha Films*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / 97'

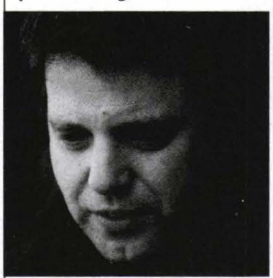
■ Zarafetle yaşlanmak ne demektir? 75 yaşındaki Frantisek "Fanda" Hána için bu, diğer yaşlıların yapması gereken bir şeydir. Fanda'nın, tipik (acıklı) bir emekliliğin yalnızlığı, umutsuzluğu ve şerefsizliğine gönül indirmeye hiç niyeti yoktur. Çek sinemasının en ünlü oyuncularından -"Roznarté léto / Hercai Yaz" ve "Ostre sledovane vlaky / Sıkı Denetlenen Trenler" gibi nice Çek 'yeni dalga' filminde karşımıza çıkan – Vlastimil Brosky'nin başrolünü üstlendiği GÜZ BAHARI'nın en sağlam yanları oyuncularının gücü, evrensel boyuttaki teması ve insanın ölene dek nasıl yaşaması gerektiğine dair yumuşak bir tavırla verdiği ders. Yönetmen Vladimír Michálek, sanat yaşamlarının toplamı 125 yılı bulan, ulusal hazine değerindeki üç başrol oyuncusunun olağanüstü, çok yönlü yeteneklerini kullanarak yumuşak, gözlemlere dayanan bir komedi yaratmış. Fanda'nın zekâsı, toplumun yaşlılara yakıştırdığı klişe tavırlara meydan okuyor ve GÜZ BAHARI yaşlanmaktan duyulan huzursuzlukla ilgili ana temasının ötesine uzanarak evlilik, dostluk ve ikiyüzlülük üstüne de kurnazca, iğneleyici gözlemler getiriyor. Bu karanlık duyguların sempati, duyarlılık ve her anlamda sevgiyle yumuşatılmış olmasını, filmin yetmişlik oyuncu kadrosunun büyük yeteneğine borçluyuz.

■ What does it mean to age gracefully? For 75-year-old Frantisek "Fanda" Hána, it means something that other elderly people should do. Fanda has no intention of giving in to the loneliness, despair and indignities of a (sadly) typical retirement. With Vlastimil Brosky, one of the most famous actors in Czech cinema – a veteran of many Czech 'new Wave' films such as "Roznarté léto / Capricious Summer" and "Ostre sledovane vlaky / Closely Watched Trains" – in the leading role, AUTUMN SPRING's strength lies in the rich powers of its cast, its universally understandable theme and the gentle manner in which it presents lessons about how to live until you die. Director Vladimír Michálek has crafted a gentle, observant comedy utilizing the overwhelming, multi-faceted gifts of his core trio of national treasures whose artistic career total 125 years! Fanda's wit rails against society's stereotypes of the elderly, and AUTUMN SPRING stretches beyond the central theme of uneasy aging to make sly, wry observations on marriage, friendship and hypocrisy. It is a tribute to the deep wellspring of talent pouring from the film's septuagenarian cast that these darker emotions are tempered with sympathy, delicacy and love in all its dimensions.

VLADIMÍR MICHÁLEK

1956'da, eski Çekoslovakya'daki Mlada Boleslav'da doğdu. Prag Sinema Akademisi FAMU'da belgesel yapımcılığı eğitimi aldı. Bir yandan kendi belgesellerini çekerken, bir yandan da genelde Prag'da film çeken yabancı yönetmenlerin asistanlığını yaptı, ya da ikinci çekim ekibinin yönetmenliğini üstlendi. 1994'te Kafka'nın *Amerika*'sını uyarlamasından bu yana, birkaç ödüllü uzun metrajlı kurmaca film yönetmiştir.

Born in 1956, in Mlada Boleslav in the former Czechoslovakia. He studied documentary production at FAMU, the Prague Film Academy. He worked mainly as an assistant or second-unit director, primarily for foreign filmmakers, while also making his own documentaries. Since 1994, and his adaptation of Kafka's *Amerika*, he has directed several prize-winning feature films.

Filmleri
Filmography

1994 *Amerika* Amerika
1996 *Zapomenute svetlo* Unutulmuş Işık
1998 *Je treba zabit Sekala* Sekal Ölmeli
1999 *Praha ocima* (episode "Karty jsou rozdany") Prag Öyküleri ("Kartlar Dağıtıldı" bölümü)
2000 *Andel Exit* Melek Çıkışı
2002 *Babi léto* Güz Baharı

İSVEÇ SWEDEN

DAİMA LİLYA

LILJA 4-EVER

LILYA 4-EVER

Yönetmen Director: *Lukas Moodysson* **Senaryo** Screenplay: *Lukas Moodysson* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Ulf Brantas* **Kurgu** Editing: *Michal Leszczylowski* **Müzik** Music: *Nathan Larson* **Oyuncular** Cast: *Oksana Akinshina, Artiom Bogucharskiy, Elina Beninson, Lilia Shinkareva, Pavel Ponomarev, Tomas Neumann* **Yapımcı** Producer: *Lars Jonsson* **Yapım** Production Co.: *Memfis Film* **Dünya Hakları** World Sales: *Trust Film Sales* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Bir Film* **Kaynak** Print Source: *Swedish Film Institute*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *109'*

■ Lukas Moodysson, 1999'da çektiği ilk filmi "Fucking Åmål / Sev Beni"yle İskandinav sinemasının en cesur ve çok yönlü genç yönetmenlerinden biri olduğunu göstermişti; ikinci filmi "Together / Birlikte"yle de bu gerçeği tekrar kanıtladı. Teşhir ve masalın eziyetli bir karışımından oluşan bu üçüncü filmi, ilk ikisinden daha karanlık olmasına karşın, yönetmenin dünyayı genç kahramanlarının gözünden görebilme ve genç oyuncularından inanılmaz derecede cesur performanslar çıkarabilme konusundaki şaşmaz yeteneğini bir kez daha gözler önüne seriyor. Filmin, Lilya'nın çocuksu saflığı ile dünyanın ondan korkutucu bir zalimlikle açıkça faydalanması (özellikle de filmin asap bozucu son sahnelerinde) arasında gidip gelişi, Moodysson'un cesaretinin kanıtı. Son yıllarda İsveç'ten çıkmış en fazla yürek parçalayıcı filmlerden biri olan DAİMA LİLYA, Moodysson'un Avrupa sinemasının en önemli yönetmenleri arasındaki konumunu sağlamlaştırıyor. "Tanrı'nın cömertliği üzerine bir film olacaktı, ama gerçeklik işe el atıp ağırlığını koydu ve film başka bir şeye dönüştü. [...] Başka bir yerde olma özlemi, her şeyi ardında bırakmak, tek başına arkada bırakılmak, her şeyin satın alınabileceğini düşünen zengin insanlar, sahip oldukları her şeyi (kalpleri hariç) satmak zorunda bırakılan yoksul insanlar ve hiç bitmeyen bir dostluk üzerine bir filme dönüştü." – Lukas Moodysson

■ Since his 1999 feature debut, "Fucking Åmål / Show Me Love", Lukas Moodysson has taken his place as one of Nordic cinema's most spirited and versatile young directors – a fact that was reaffirmed by his second feature, "Together". Although darker in tone than either film, his third feature, a tortured mix of exposé and fairy tale, once again displays his unerring ability to see things from the point of view of his young protagonists, and to draw incredibly courageous performances from his youthful actors. It is an index of Moodysson's courage that he oscillates between Lilya's childlike naiveté and the startlingly brutal and unvarnished use the world makes of her, especially in the film's harrowing final scenes. LILYA 4-EVER is one of the most heart-rending films to come out of Sweden in years and it also further establishes Moodysson as one of European cinema's most significant directors. "It was meant to be a film about God's benevolence, but reality reared its head and it became something else [...] It turned into a film about longing to be elsewhere, about leaving everything behind, about being left behind alone, about rich people who think everything can be bought, about poor people who are forced to sell everything they have (beside their heart), about a friendship that never ends." – Lukas Moodysson

LUKAS MOODYSSON

1969'da İsveç'te Malmö'de doğdu. Stockholm'deki Dramatiska Institutet'in sinema okuluna gitti. Orada çektiği mezuniyet filmi "Det var an mörk och storming natt / Yeraltı Dünyasında Mücadele" (1995) Münih Öğrenci Film Festivali'nde ödül aldı. 17 yaşında bir şiir derlemesi yayınlandı. Bunu birkaç şiir derlemesi daha ve bir roman izledi. İki kısa film çekti. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi olan "Fucking Åmål / Sev Beni" (1998), İsveç sinemasının son yıllardaki en büyük başarılarından biri oldu. Kollektif yaşam üzerine zekice bir komedi olan ikinci filmi "Tillsammans / Birlikte" (2000), ilk filminin yarattığı beklentiye karşılık vermekle kalmayıp daha da büyük bir başarı kazandı. DAİMA LİLYA (2002) üçüncü uzun metrajlı kurmaca filmidir.

Born in 1969, in Malmö, Sweden. He studied at the Dramatiska Institutet film school in Stockholm, where his graduation film "Det var an mörk och storming natt / Showdown in the Underworld" (1995) received an award at the Student Film Festival in Munich. He published a collection of poems at the age of 17, followed by several more collections of poetry and a novel. He has made two more short films. "Fucking Åmål / Show Me Love" (1998) was his debut feature and has been one of Sweden's biggest film successes of recent years. His second film, "Tillsammans / Together" (2000), the acute comedy of collective living, more than lived up to his debut and became an ever bigger hit. LILYA 4-EVER (2002) is his third feature film.

İTALYA-FRANSA-ALMANYA-BULGARİSTAN ITALY-FRANCE-GERMANY-BULGARIA

SAVAŞ MESLEĞİ

İL MESTİERE DELLE ARMİ

PROFESSION OF ARMS

Yönetmen Director: *Ermanno Olmi* **Senaryo** Screenplay: *Ermanno Olmi* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Fabio Olmi* **Kurgu** Editing: *Paolo Cottignola* **Müzik** Music: *Fabio Vacchi* **Oyuncular** Cast: *Hristo Jivkov, Sergio Grammatico, Sandra Ceccarelli, Dessy Tenekedjieva, Dimitar Ratchkov, Fabio Giubbani, Sasa Vulicevic* **Yapımcılar** Producers: *Luigi Musini & Roberto Cicutto* **Yapım** Production Co.: *Cinema 11 Undici s.r.l.; Rai Cinema; Studio Canal; Tauruspoduktion* **Dünya Hakları** World Sales: *Studio Canal* **Kaynak** Print Source: *Italia Cinema* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Er Film*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / *105'*

■ Ermanno Olmi'nin SAVAŞ MESLEĞİ, savaş sonrası dönemin en seçkin İtalyan yönetmenlerinden birinin şöhretini haklı çıkarıyor. Olmi sıradan insanlarla ilgili gözlemlerini özenle aktardığı bir dizi filmle sinemada yer etti; bu filmlerden en önemlisi 1978'de Cannes'da saygın Altın Palmiye ödülünü alan "L'albero degli zoccoli / Nalın Ağacı" idi. Daha sonra çektiği filmler tarihi konular üstünde yoğunlaştı, bunların son örneği de yıllardır çekilmiş en iyi İtalyan yapımlarından biri olan bu olağanüstü film. Adeti olduğu üzere, Olmi yine doğduğu Padana ovalarının gri manzaraları üstünde yoğunlaşıyor; zamandışı bir melankoli atmosferi içinde, girdap gibi her şeyi yutan sise gömülmüş bu ovalarda, insanlar çabalıyor. Yönetmen, bir önceki başyapıtında olduğu gibi, herhangi bir anlamdan yoksun, zorlu bir varoluşun tuzakları içinde çırpınan karakterlerin duygularını incelik ve başarıyla sergiliyor. Aslında bu film, belirli bir tarihsel dönemde, insanın yalnızlığını ve hiçliğini ortaya koymaya yönelik bir çaba sayılabilir. Askerliğin henüz bir "mestiere", yani bir iş olduğu, sonraki dönemlerde ulusal mitlerin ona yüklediği dini katmanlardan yoksun bir mesleki tercih olarak görüldüğü bir dönem bu.

■ Ermanno Olmi's PROFESSION OF ARMS adds significantly to the reputation of one of the most distinctive Italian filmmakers of the past-war period. Olmi established his career with a number of beautifully observed studies of ordinary people, culminating in his winning the prestigious Palme d'Or at Cannes for "L'albero degli zoccoli / The Tree of Wooden Clogs" in 1978. His subsequent work focused on historical subjects, leading to this magnificent film, one of the best Italian productions in years. As usual, Olmi concentrates on the grey landscapes of his native Padana plains, engulfed in a swirling fog dominating the human figures which move through it, in an atmosphere of timeless melancholiness. As in its former masterpiece, he successfully tries to paint a picture of the characters' feelings and strivings through the pitfalls of a difficult existence, devoid of any intrinsic meaning. The film is rather an attempt to represent the reality of human loneliness and meaninglessness within a particular historical setting: that of a time when soldiery was still a "mestiere", a job, a professional choice devoid of the religious overtones which national myths have impressed on it in later times.

ERMANNO OLMI

24 Temmuz 1931'de, İtalya'nın Bergamo kentinde doğdu. Köy kökenli Katolik bir ailenin oğludur. Lise öğrenimini yaparken fen lisesinden ayrılıp sanat lisesine geçti. Milano'da Sahne Sanatları Akademisi'ne devam etti. 1953'te çalıştığı elektrik şirketinde kurulan amatör sinema kulübünde ilk kısa filmlerini ve belgesellerini yapmaya başladı. 1959 yılında gerçekleştirdiği ilk uzun metrajlı yapıtı yarı-belgesel "Il tempo si e fermato / Zaman Durmuştu" San Sebastian Film Festivali'nde ödül kazandı. 1961'de birkaç arkadaşıyla birlikte "Produzione 22 Dicembre" yapımcılık şirketini kurdu. 1964'ten beri düzenli bir biçimde televizyon için yapımlar yönetmiştir.

Born on 24 July 1931 in Bergamo, Italy. He is the son of a rural catholic family. During his highschool years he left the sciences department to attend the art school. He then attended drama school at Milan. In 1953, he started shooting his first documentaries and shorts at the amateur dramatic society of the company he was working for. In 1959 he directed his first full-length semi documentary film, "Il tempo si e fermato / Time Stood Still", which won an award at the San Sebastian Film Festival. In 1961 he formed the production company "Produzione 22 Dicembre" with some of his friends. Since 1964 he has been directing regularly for television.

Filmleri
Filmography

1959 *Il tempo si e fermato*
Zaman Durmuştu
1961 *Il posto* İş
1963 *I fidanzati* Nişanlılar
1965 *... e venne un uomo*
... Ve Bir Adam Geldi
1968 *Un certo giorno*
Güzel Bir Gün
1969 *I recuperanti* Dağdaki Altın
1971 *Durante l'estate*
Yaz Boyunca
1978 *L'albero degli zoccoli*
Nalın Ağacı
1983 *Cammina, cammina*
Yürüye Yürüye
1987 *Lunga vita alla signora!*
Hanımefendiye Uzun Ömürler
1988 *La legenda del Santo Bevitore*
Ermiş Ayyaş Destanı
1992 *Longo il fiume*
Nehir Boyunca
(documentary belgesel)
1993 *Il segreto del bosco vecchio*
Yaşlı Ormanın Sırrı
2001 *Il mestiere delle armi*
Savaş Mesleği

İTALYA ITALY

RÜZGÂRIN İLK NEFESİNDE

AL PRİMO SOFFİO Dİ VENTO

AT THE FIRST BREATH OF WIND

Yönetmen Director: *Franco Piavoli* **Senaryo** Screenplay: *Franco Piavoli* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Franco Piavoli* **Kurgu** Editing: *Franco Piavoli* **Müzik Oyuncular** Cast: *Primo Gaburri, Mariella Fabbris, Ida Carnevali, Alessandra Agosti, Biana Galeazzi, Lucky Ben Dele, Guglielmo Dal Corso* **Yapımcılar** Producers: *Franco Piavoli & Laura Cafiero* **Yapım** Production Co.: *Zefirofilm/Meta film* **Dünya Hakları** World Sales: *Zefirofilm/Meta film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 85'*

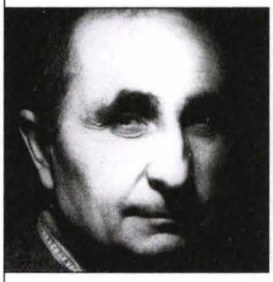
■ Franco Piavoli'nin yeni filmi, eski yapıtlarının melankolik şiirselliğine gönderme yaparken, bir pastoral duygu ve temalar paletini sıradan bir yaz gününde billurlaştırarak, pek çok anlam katmanı barındıran bir resmi ortaya çıkarıyor. Gün sona erdiğinde, genç Afrikalılar nehir kenarında, hayat dolu ve insanca, dans ediyorlar. Belli bir koreografiye sahip hareketleri, hayata coşku dolu bir saygı duruşu gibi. Ebedi bir döngünün gerektirdiği üzere, sonunda gece hakkına sahip çıkıyor ve ev sakinlerini, işçileri, hayvanları, ağaçları ve ihtişamlı nehri karanlık yumuşaklığıyla sarıp sarmalıyor. "RÜZGÂRIN İLK NEFESİNDE, yazın bir akşamüstü bir ailenin portresi. Karakterler aynı mekânda yaşıyor, ama her biri kendi dünyasına sığınmış. Lucretius 'Herkes bir daire içinde dolanır' demişti. Filmi kendi kır evimde ve civarında çektim. Bu, ışık ve gölgelerin bütün doğal çeşitlemelerini doyasıya kullanmamı ve karakterleri ifade etmelerini istediğim ruh haline en yakın ortamın içine sokmamı sağladı. İç mekânlar ağırlıkta, ama bütün karakterler dış ortamla da uyum içinde: nehirle, bulutlarla, günün renkleriyle. İçinde bulundukları kırlık bölge, yalnızca bir dekor değil, aynı zamanda karakterlerle etkileşime giren başlı başına bir kahraman da." – Franco Piavoli

■ The new film by Franco Piavoli, evokes something of the melancholy poetry of his previous works, crystallising into one ordinary summer's day a palette of bucolic emotions and motifs and painting a picture with an infinite range of meanings. When the day is done, the young Africans dance by the river with vitality and humanity. Their choreographed gestures render a kind of dionysiac homage to life. As in an eternal cycle, night reclaims its rights and envelops the inhabitants of the house, the workers, the animals, the trees and the majestic river in its opaque softness. "AT THE FIRST BREATH OF WIND is the portrait of a family on one summer afternoon. The characters inhabit the same space, yet move within their own individual worlds. Lucretius said that 'Everyone wanders in a circle'. I shot the film in my country house and its immediate vicinity. That allowed me to exploit all the natural variations of light and shadow and to place the characters into the ambiance closest to the state of mind I wanted them to express. The interiors predominate, but all the characters are also in tune with the external environment: the river, the clouds, the colours of the day. The countryside in which they move is not only a setting but a protagonist, which interacts with the characters." – Franco Piavoli

FRANCO PIAVOLI

21 Haziran 1933'te İtalya'nın Brescia yöresinde bir kasaba olan Pozzolengo'da doğdu. 1960'larda birkaç kısa film yaptı. 20 yıl sonra, belli bir süreç içinde değişen doğayı ve insanları yansıtan ve Venedik Film Festivali'nde gösterilen "Il pianeta azzurro / Mavi Gezegen"i (1982) çekti. İki yıl sonra opera sahnelemeye başladı, bunlar arasında Puccini'nin "Suor Angelica / Rahibe Angelica"sı (1984), Verdi'nin "La forza del destino / Kaderin Gücü" (1985) ve Bellini'nin "Norma"sı (1990) sayılabilir. İkinci uzun metrajlı kurmaca filmi "Nostos, il ritorno / Dönüş" (1988), Odisseus efsanesinin son derece kişisel bir uyarlamasıydı. Ardından 1997'de "Voci nel tempo / Zamanın İçinde Sesler"i çekti. Yine zaman ve insanlar hakkında şiirsel bir deneme olan bu film, aynı yıl Venedik'te gösterildi. RÜZGÂRIN İLK NEFESİNDE (2002), yönetmenin çektiği dördüncü uzun metrajlı filmdir.

Born on 21 June 1933 in Pozzolengo, a town in the Brescia region of Italy. He made several short films in the 60s. Twenty years later he made "Il pianeta azzurro" (1982), a feature film shown at the Venice Festival, which evoked landscapes and men over the course of time. Two years later he began staging operas, Puccini's "Suor Angelica" (1984), Verdi's "La forza del destino" (1985) and Bellini's "Norma" (1990) among others. His second feature film "Nostos, il ritorno" (1988) was a very personal adaptation of the Ulysses myth. Finally, in 1997, he made "Voci nel tempo", another poetic reflection on time and men, which was shown at Venice in the same year. AT THE FIRST BREATH OF WIND (2002) is the fourth feature film he directed.

MEKSİKA-İSPANYA-PORTEKİZ MEXICO-SPAIN-PORTUGAL

ŞEHVETLİ BAKİRE

LA VIRGEN DE LA LUJURIA

VIRGIN OF LUST

Yönetmen Director: *Arturo Ripstein* **Senaryo** Screenplay: *Paz Alicia Garciadiego* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Estéban De Llaca* **Kurgu** Editing: *Fernando Pardo* **Müzik** Music: *Leoncio lara* **Oyuncular** Cast: *Ariadna Gil, Luis Felipe Tovar, Patricia Reyes Spindola, Juan Diego, Julian Pastor, Alberto Estrella* **Yapımcılar** Producers: *Mate Cantero & Stephane Sorlat* **Yapım** Production Co.: *Spagna; Messico; Portagallo Mate Production* **Dünya Hakları** World Sales: *Mate Production. SA*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / *140'*

■ "Bir film çekmeye başlamadan önce, insanın kendine o filmi neden çekmek istediğini sorması gerekir; yanıt yalın ve açık bir biçimde hemen verilir: eğer çekmezsem, boşuna nefes alıyor olacağım. Çünkü yaşamımın anlamı bu, onu çekmeden yaşayamam. Çünkü rüyalarımı ve kabuslarımı kaplayan devasa bir canavara dönüşmüştür. Sonuçta da, bütün bunlardan kurtulmanın çaresi o filmi çekmek olur, yoksa içime girecek başka şeytanların kurbanı olurum. ŞEHVETLİ BAKİRE dönemimde de bunları yaşadım. Bu filmde kendimi tanıdım ve tanımaya devam ediyorum." – Arturo Ripstein

■ "Before you start filming you have to ask yourself why you'd want to make that film, and the reply is immediate, simple and clear: because if I don't make it, I'll stop breathing. Because it's the meaning of my life, because I can't live without making it. Because it's become a monstrous presence that dominates my dreams and nightmares. And finally, because the only way of exorcising it is by filming it, because I'll fall prey to other demons. That's what happened to me with LA VIRGEN DE LA LUJURIA, in which I recognise myself and continue to do so." – Arturo Ripstein

ARTURO RIPSTEIN

13 Aralık 1943'te Mexico City'de doğdu. Film yapımcısı Alfredo Ripstein, Jr.'ın oğludur. İlk film deneyimlerini üç yaşındayken bir stüdyo setinde edindi. Önce hukuk, daha sonra da tarih ve sanat tarihi öğrenimi gördü ama hiçbirini tamamlamadı. Aynı zamanda, üniversitedeki sinema okuluna devam ediyordu. 1962 yılında "El angel exterminador / Azrail"de Buñuel'in asistanlağını yaptı. 1965'te Gabriel García Márquez ile Carlos Fuentes'in senaryoları üzerine ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Tiempo de morir / Ölmek Zamanı"nı çekti. O günden bu yana gerçekleştirdiği 20'den fazla uzun metrajlı kurmaca film, çok sayıda kısa film ve belgeselle, Meksika sinemasının en düşünceli, yenilikçi ve üretken sanatçılarından biri olarak kendine imrenilecek bir isim yaptı.

Born on 13 December 1943 in Mexico City. He is the son of film producer Alfredo Ripstein, Jr. His first experiences of film were at the age of three on a studio set. He initially started studying law, and later history and art history, but didn't complete these studies. At the same time, he attended the film school at the university. In 1962 he was Buñuel's assistant on "An angel exterminador / The Exterminating Angel". In 1965 he directed his feature film, "Tiempo de Morir / Time to Die", based on screenplay by Gabriel García Márquez and Carlos Fuentes. Since then, through his more than 20 feature films and numerous shorts and documentaries, he has established an enviable reputation as one of Mexican cinema's most thoughtful, innovative and prolific artists.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1974 *El castillo de la pureza* Saflık Kalesi
1976 *Foxtrot*
1977 *El lugar sin limites* Sınırsız Cehennem
1986 *El imperio de la fortuna* Yazgının Krallığı
1991 *La mujer del puerto* Rıhtımların Kadını
1993 *Principio y fin* Başlangıç ve Son
1994 *La reina de la noche* Gecelerin Kraliçesi
1996 *Profondo carmesi* Koyu Kızıl
1999 *El Coronel no tiene quien le escriba* Kimse Albay'a Mektup Göndermiyor
2001 *La virgen de la lujuria* Şehvetli Bakire

RUSYA RUSSIA

GUGUK KUŞU

KUKUSHKA

THE CUCKOO

Yönetmen Director: *Alexander Rogozhkin* **Senaryo** Screenplay: *Alexander Rogozhkin* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Andrei Zhegalov* **Kurgu** Editing: *Yulia Rumyantseva* **Müzik** Music: *Dmitri Pavlov* **Oyuncular** Cast: *Armi-Kristiina Juuso, Ville Haapasalo, Viktor Bychkov* **Yapımcı** Producer: *Sergei Selyanov* **Yapım** Production Co.: *CTB Film Company* **Dünya Hakları** World Sales: *Intercinema Art Agency*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 100'*

■ Yazar-yönetmen Alexander Rogozhkin 1988 tarihli filmi "Blockpost / Kontrol Noktası"nda, savaşın bayağılığını ve ihanetini inceliyordu. Bu kez, İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarında üç insan arasındaki yanlış anlamalar üzerine, incelikli bir gözleme imza atmış. Sözde 'siyasi' nitelikli konuşmaları sebebiyle cephede tutuklanmış bir Rus yüzbaşısı ile, bölgeyi terketmekte olan Almanların, sırtında bir SS üniformasıyla bir kayaya zincirleyip bıraktığı Finlandiyalı bir keskin nişancı, içine düştükleri nahoş durumlardan kurtulduktan sonra, kendilerini dört yıldır erkek yüzü görmemiş genç bir Lapon kadınla aynı evde bulurlar. Mistik derecede etkileyici bir manzarayı fon alan, çok güzel görüntülere sahip bu filmde, Rogozhkin'in özlü ve zekice yazılmış senaryosu, üç tane çok iyi çizilmiş karakteri ve savaşla ideoloji maskelerinin gizlediği insani niteliklerin güçlü bir tasvirini sunuyor. Fevkalade içten, uyanık ve mizahi bir savaş-karşıtı tavırla, tarihin büyük ölçekli hareketlerini damıtıp üç bireyin tuhaflıklarına ve zaaflarına akıtan GUGUK KUŞU, her tür savaşı lanetlemek için Kızıl Ordu'nun 2. Dünya Savaşı'ndaki destansı kahramanlığını da gözardı ediyor.

■ Writer-director Alexander Rogozhkin's 1998 film "Blockpost / Checkpoint" examined the banality and treachery of war. Now, he has produced an exquisitely tuned look at the misunderstandings among three people – a Russian captain arrested at the front for his supposed 'political' comments and a Finnish sniper left chained to a rock in an SS uniform by departing Germans, who after escaping their respective predicaments, found themselves sharing a house with a young Lapp woman who has not had a man in four years – near the end of the Second World War. Beautifully shot against a mystical landscape, Rogozhkin's concise and witty script presents three finely drawn characters, and a powerful portrait of human qualities underlying the mask of war and ideology. THE CUCKOO which distills the large scale movements of history into the quirks and foibles of three individuals in a wonderfully intimate, alert and humorous anti-war statement, ignores the epic heroism of the Red Army in WW2 to condemn all war.

ALEXANDER ROGOZHKIN

1949'da Leningrad'da doğdu. 1972'de sanat ve tarih dallarında Leningrad Üniversitesi'nden mezun oldu. 1974 ile 1979 arasında Lenfilm stüdyolarında yapım tasarımcısıydı. 1982'de Moskova Film Akademisi VGIK'den film yönetmenliği dalında diploma aldı. 1990'da Berlin Film Festivali'nde "Karaul / Bekçi" ile FIPRESCI Ödülü'nü kazandı. "Osobennosti Natsionaljnoi Ohoty / Ulusal Avın Tuhaflıkları" (1995) adlı komedi ve onun devam filmi olan "Osobennosti Natsionaljnoi Rybalki / Ulusal Balıkçılığın Tuhaflıkları" (1997) ile büyük gişe başarısı sağladı. Filmlerinin çoğunun senaryolarını kendi yazmıştır.

Born in Leningrad in 1949. He graduated in art and history from Leningrad University in 1972. He was a production designer at he Lenfilm Studio from 1974 to 1979. He received a film director diploma from VGIK, the Moscow Film Academy, in 1982. He won the FIPRESCI Prize in 1990 Berlin Film Festival with "Karaul / The Guard". He scored a major box-office success with the comedy "Osobennosti Natsionaljnoi Ohoty / Peculiarities of the National Hunt" (1995) and its sequel, "Osobennosti Natsionaljnoi Rybalki / Peculiarities of National Fishing" (1997). He has written the scripts of many of his films.

Filmleri
Filmography

1981 *Ryzhaja, Ryzhaja Ginger...* (kısa mezuniyet filmi short diploma film)
1985 *Rado Neskolko Strochek* Birkaç Satır Uğruna
1986 *Zlotaya Pugovitsa* Altın Düğme
1988 *Miss Milionersha* Milyoner Bayan
1989 *Karaul* Bekçi
1990 *Tretja Planeta* Üçüncü Gezegen
1991 *Tchekiste*
1993 *Akt* Sahne
Zhiznis Idiotom Bir Budala ile Yaşam
1995 *Osobennosti Natsionaljnoi Ohoty* Ulusal Avın Tuhaflıkları
1996 *Operatsia 'Novj God'* 'Yeni Yıl' Operasyonu
1997 *Osobennosti Natsionaljnoi Rybalki* Ulusal Balıkçılığın Tuhaflıkları
1998 *Blockpost* Kontrol Noktası
2002 *Kukushka* Guguk Kuşu

ÇİN CHINA

MUTLU GÜNLER

XINGFU SHIGUANG

HAPPY TIMES

Yönetmen Director: *Zhang Yimou* **Senaryo** Screenplay: *Gui Zi* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Hou Yong* **Kurgu** Editing: *Zhai Ru* **Müzik** Music: *San Bao* **Oyuncular** Cast: *Zhao Benshan, Dong Jie, Li Xuejian, Gong Jinghua, Dong Lihua, Fu Biao, Leng Qibin, Niu Ben, Zhang Hongjie, Zhao Bingkun* **Yapımcılar** Producers: *Zhao Yu, Edward R. Pressman, Terence Malick & Wang Wei* **Yapım** Production Co.: *Guangxi Film Studio; Zhu Hai Guo Gi Enterprise; Beijing New Picture Co.; Sunflowers Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *20th Century Fox International* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Özen Film*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / 96'

■ İçtenlik ve sıcaklıkla dolu bu sevimli komedide, gerçekliği işine geldiği gibi çarpıtan bir adam, çok geçmeden aynı şeyi bir başkası için de yapmaya başlıyor ve her şey arap saçına dönüyor. Çin'in en muteber yönetmenlerinden biri olan "Beşinci Kuşak"tan usta Zhang Yimou, yine kültürel sınırları aşan bir film kotarmış. Yimou'nun genel eğiliminin tersine MUTLU GÜNLER günümüzde geçiyor ve komedi dünyasına yelken açıyor, ama hareketli hikâyenin barındırdığı mizah, buruk tonlar da taşıyor. Orta yaşlı, bahtsız Romeo ile ona yük olan kör kızın yumuşak oyunları, mizahi klişe tipler olan yakın arkadaş ve paragöz sevgiliyi dengeliyor. Zhang Yimou, namussuzluklarından değil de, sevdiklerini mutlu edebilmenin tek yolunun bu olduğuna inandıkları için yalan söyleyen sıcak, sahici karakterler yaratıyor. Uzun vadede işe yaramayacak olsa da, herşeyin yolunda gittiğine inandıklarında duydukları zevki izlemek çok keyifli, işler planladıkları gibi gitmeyince kapıldıkları umutsuzluğu paylaşmaksa insanın yüreğini burkuyor.

■ A man stretching the truth for his own sake soon begins doing the same for someone else, with increasingly complicated results, in this charming comedy filled with heart and warmth. As one of China's most bankable directors, 'Fifth Generation' master Zhang Yimou has again delivered a film, which crosses the cultural divide. Unusually for him, he's set HAPPY TIMES in modern times and ventures into the realms of comedy, although the humor in the well-paced plot is couched in bittersweet tones. The tender performances from the hapless middle-aged Romeo and his blind charge balance the humorous stereotypes of the best friend and the money-grabbing girlfriend. Zhang Yimou delivers warm, genuine characters who lie not through dishonesty, but because they genuinely believe it's the only way to bring happiness to their loved ones. While it can't possibly work in the long term, watching the pleasure they get when they think it's working is a delight, and sharing in their despair when things don't go to plan is heart-wrenching.

ZHANG YIMOU

14 Kasım 1951'de Çin'de Sian'da doğdu. Kültür Devrimi başladığında 16 yaşındaydı ve genç bir aydın olduğundan, önce çiftçi ve çoban olarak görevlendirildi, daha sonra da vasıfsız işçi olarak bir kumaş fabrikasına yollandı. Fotoğraflarıyla ödüller kazanmış olduğu için, 1978'de yeniden açılan Pekin Film Enstitüsü'ne başvurdu. 1978-82 arasında burada eğitim gördükten sonra, aynı başarıyı yönettiği filmlerle de sürdürdü.

Born on 14 November 1951 in Xian, China. He was 16 years old when the Cultural Revolution began and, as a young intellectual, he was sent to work as a farmer, a shepherd, and finally as an unskilled worker in a textile factory. In 1978, having won prizes for his still photography, he applied and enrolled in the newly re-opened Beijing Film Institute. After studying there from 1978-82, he began his career as a cinematographer, working on some celebrated films. After receiving national and international prizes for his work as a cameraman, he had a similar succesful career as a director.

Filmleri
Filmography

1988 *Hong Gaoliang* Kızıl Darı Tarlaları
1989 *Operation Jaguar* Jaguar Operasyonu
1990 *Ju Dou - Secret Love, Hidden Faces* Ju Dou - Gizli Aşk, Saklı Yüzler
1991 *Dahong Denghong Gaogao Gua* Kızıl Fener
1992 *Qiu Ju Da Guansi* Qiu Ju'nun Öyküsü
1994 *Houzhe* Yaşamak
1995 *Yao a yao yao dao w'ai pe qiad* Şanghay Çetesi
1997 *You hua hao hao shuo* Sakin Ol
1999 *Yi ge dou bu neng shao* Biri Bile Eksik Değil
Wo de fu qin mu qin Evin Yolu
2001 *Xingfu shiguang* Mutlu Günler
2002 *Hero* Kahraman

ÇİN-HONG KONG-FRANSA CHINA-HONG KONG-FRANCE

KÜÇÜK BİR KASABADA BAHAR

XIAO CHENG ZHI CHUN

SPRINGTIME IN A SMALL TOWN

Yönetmen Director: *Tian Zhuangzhuang* **Senaryo** Screenplay: *Ah Cheng, based on a story by Li Tianji* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Mark Li Pingbing* **Kurgu** Editing: *Xu Jianping* **Müzik** Music: *Zhao Li* **Oyuncular** Cast: *Wu Jun, Xin Baiqing, Hu Jingfan, Lu Si Si, Ye Xiaokeng* **Yapımcılar** Producers: *Li Xiaowan, Bill Kong & Tang Yatming* **Yapım** Production Co: *China Film Group Corporation; The Beijing Film Studio Corporation; Beijing Rosat Film-TV Production; Fortissimo Film Sales; Paradis Films; Orly Films* **Dünya Hakları** World Sales: *Fortissimo Film Sales*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *116'*

■ Fei Mu'nun yönettiği 1948 tarihli ünlü salon dramasının yeniden yapımı olan KÜÇÜK BİR KASABADA BAHAR, yönetmen Tian Zhuangzhuang için çok zorlu bir sınavdı. On yıldan beri ilk kez kamera arkasındaydı ve gelmiş geçmiş en büyük Çin filmlerinden biri sayılan eseri yeniden uyarlıyordu. Kırklı yılların Çin'i üzerine neredeyse bilimsel bir çalışma olan bu film, manasının belirsizliği nedeniyle büyüleyici; hem tamamen güncel hem de antik – bir aydının bugün konusundaki kararsızlığını ve Çin'in geleceğine yönelik önsezilerini araştıran, şaşırtıcı derecede modern bir klasik öykü. Mark Li Pingbing'in nefis görüntü yönetimi ve Tim Yip Kam-tim'in çok başarılı tasarım çalışmasıyla, film unutulmuş bir dili konuşuyor: aşk ve sınırlanmanın, imaların ve çift anlamların, ve Çin tarih ve kültürünün yüzlerce yılını özetleyebilen o zarif jestlerin dilini. "Bir gün VCD'de film izliyordum, filmlerden biri de Fei Mu'nun "Küçük Bir Kasabada İlkbahar"ıydı. Filmi üçüncü ya da dördüncü kez izliyordum, ama o gün bende bambaşka duygular uyandırdı. Tekrar tekrar izledim, bir hafta boyunca her gün; ve birden, onu yeniden yapma fikri doğdu. 1940'ların sonlarındaki eğitimli insanlarla benim şimdiki duygularım arasında bir benzerlik hissettim." – Tian Zhuangzhuang

■ A remake of the celebrated 1948 chamber drama directed by Fei Mu, SPRINGTIME IN A SMALL TOWN represented a great challenge for director Tian Zhuangzhuang. He was behind the camera for the first time in 10 years and was confronted with adapting a work considered to be one of the greatest Chinese films ever made. Almost a philological work on China in the late forties, the film is fascinating for its ambiguity; it is utterly contemporary and at the same time antique – a surprisingly modern classic tale that explores an intellectual's ambivalence about the present and his forebodings about China's future. With superb cinematography by Mark Li Pingbing and beautiful design work by Tim Yip Kam-tim, the film speaks a forgotten language – one of love and constraint, of allusions and double meanings, and of graceful gestures capable of condensing centuries of Chinese history and culture. "One day I was watching movies on VCD and one of them happened to be Fei Mu's "Spring in a Small Town". It was the third or fourth time I'd seen it, but that day it left me with totally different feelings. I watched it again and again, every day for a week, and suddenly had the idea of remaking it. I sensed some correspondence between the feelings of educated people in the late 1940s and my own feelings now." – Tian Zhuangzhuang

TIAN ZHUANGZHUANG

1952'de Pekin'de, Komünist seçkinlerinden bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 16 yaşındayken köylülerin elinde yeniden eğitim görmesi için taşraya gönderildi. Halkın Kurtuluşu Ordusu'na katılarak kendini ağır işten kurtardı ve birçok tarım belgeselinde stajyer görüntü yönetmeni olarak çalıştı. 1978'de Pekin Film Akademisi yeniden açılır açılmaz oraya girdi. 1982'de, Çin sinemasında "Yeni Dalga"nın habercilerinden olan bir filmle mezun oldu. Hem Avrupa'da hem de Kuzey Amerika'da epey seyirci çeken ve şimdi modern Çin sinemasının klasiklerinden kabul edilen, tek başına çektiği üçüncü uzun metrajlı kurmaca filmi "Horse Thief / At Hırsızı"ndan (1986) bir süre sonra, başı yetkililerle derde girdi. 1991'de, çok sayıda film festivalinde ödül kazanan "The Blue Kite / Mavi Uçurtma"yı bitirdikten sonra bir yıllığına kara listeye alındı. 10 yıllık aradan sonra çektiği ilk film olan KÜÇÜK BİR KASABADA BAHAR'la (2002) kariyerine geri dönen yönetmen, Zhang Yimou ve Chen Kaige'yle birlikte, Çin'in Beşinci Kuşak sinemacılarının en önemlilerinden biridir.

Born in Beijing in 1952 to a family that was a part of the Communist elite. At age 16, he was sent in a country province for "re-education" at the hands of the local peasantry. He escaped labor by joining the People's Liberation Army and served as a trainee cinematographer on several agricultural documentaries. He entered the Beijing Film Academy as soon as it reopened in 1978. He graduated in 1982 with a film which was a sign of the coming "New Wave" in Chinese cinema. Sometime after his third solo feature, "Horse Thief" (1986), which won large audiences in Europe and North America and is now considered a modern Chinese classic, he found himself in trouble with the authorities. In 1991 he was blacklisted for a year after completing "The Blue Kite", which won numerous awards at many film festivals. SPRINGTIME IN A SMALL TOWN (2002) is the first film he directed after a 10-year-break to restart his career. He is considered one of the most prominent filmmakers of China's Fifth Generation, along with Zhang Yimou and Chen Kaige.

EROTİK ÖYKÜLER V

EROTIC TALES V

İZLANDA-ALMANYA ICELAND-GERMANY

TEPEDE, AŞAĞIDA

ON TOP DOWN UNDER

Yönetmen Director: *Fridrik Thor Fridriksson* **Senaryo** Screenplay: *Fridrik Thor Fridriksson* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Ari Kristinsson* **Kurgu** Editing: *Sigvaldi J. Kaaason, Sigridur Margret Thorkelsdottir & Karola Mittelstadt* **Müzik** Music: *Tamas Kahane* **Oyuncular** Cast: *Nina Gunnarsdottir, Hilmir Snaer Gudnason* **Yapımcı** Producer: *Regina Ziegler* **Yapım** Production Co.: *Ziegler Film GmbH & Co. KG; WDR* **Dünya Hakları** World Sales: *Atlas International Film GmbH*

2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *27'*

■ İzlandalı yazar-yönetmen-yapımcının Erotik Öykü'sü ayrı kıtalarda – hatta, dünyanın iki ucunda – geçtiği ama gerçek zaman ve neredeyse birbirini etkileyen paralel olaylarla bağlantılandırılmış olduğu için hepsinden daha farklı. Bu bakımdan, sözcüklerin kullanılması rahatsızlık vermekten başka işe yaramazdı. Hakçası, bu öykü anlatılırken izleyicinin rastlantıların mantığını kabullenmeye ve bir süreliğine evrenin kanunlarını unutmaya davet edilmesi gerekiyor. "Tepe", tabii ki İzlanda; "aşağısı" ise Avustralya. Akşamın gölgeleri ıssızlığın göbeğindeki bir deniz fenerine düşerken, genç bir kız geçen yaz bir gayzerde sevgilisiyle geçirdiği zevkli anları hatırlar. Kasıp kavuran çölde gün geçerken, kızın hayallerinin erkeği olan genç, çalılık arazideki ıssız bir kulübeye buz kalıpları taşımaktadır. Bir şekilde, kaderleri ortaktır – tıpkı genç John Keats'in yazdığı son sonede olduğu gibi.

■ The Icelandic writer-director-producer's Erotic Tale is all the more singular because it's set on different continents – indeed, on opposite corners of the world – yet linked by real time and parallel occurrences that almost impinge on each other. Thus, words would only disturb. Quite simply, the story has to be told by challenging the viewer to accept the logic of coincidence and suspending for a moment the natural laws of the universe. "On Top" is, of course, Iceland – in contrast to "Down Under" Australia. As the evening shadows fall over an isolated lighthouse, a young girl recalls the joys of a past summer with her lover at a geyser. As the day wears on in the blazing desert, the young man of her dreams transports blocks of ice to a lonely shack out in the bush. Somehow, their fates are shared – much as in the last sonnet penned by the young John Keats.

ALMANYA GERMANY

PORN.COM

PORN.COM

Yönetmen Director: *Bob Rafelson* **Senaryo** Screenplay: *Bob Rafelson* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Bernd Löhr & Frank Amann* **Kurgu** Editing: *Dirk Grau* **Müzik** Music: *Peter Rafelson* **Oyuncular** Cast: *Fabienne Babe, Bob Rafelson, Trevor Griffiths, Andreas Schmidt, Thomas Morris, Roxana Sun, Eoin Moore* **Yapımcı** Producer: *Regina Ziegler* **Yapım** Production Co.: *Ziegler Film GmbH & Co. KG* **Dünya Hakları** World Sales: *Atlas International Film GmbH*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *28'*

■ Erotik Öyküler'in klasiklerinden biri olan Bob Rafelson'un "Wet"inin devam bölümü PORN.Com'da, Rafelson'ı oyuncu olarak ilk önemli rolünde izliyoruz. Bir Holywood efsanesi olan emektar film yönetmeni Matty Bonkers, onuruna düzenlenen bir toplu gösterime katılmak için Berlin'e gider. Filmi "Mockery"yi tanıtırken, bir hastanede yoğun bakımda yatmakta olan yapımcısından telefon gelir. Beau eski günlerin hatırına ondan bir iyilik ister. Acaba Matty, Beau'nun yapımına başlamış olduğu ama Tokyo Tony'nin bacaklarını kırmasından sonra devam edemediği filmi bitirebilir mi? Matty gönülsüzce de olsa, kabul eder. Sette film yıldızı ve eski çellist Inga'yla karşılaşır – ve sonuçta ortaya tuhaf, ilham veren, yüceltici bir insanlık komedisi çıkar.

■ The sequel to Bob Rafelson's "Wet", a classic in the Erotic Tales series, PORN.COM features Rafelson in his first major acting role. Veteran film director Matty Bonkers, a Hollywood legend, arrives in Berlin for an honorary retrospective tribute. While introducing his film "Mockery", he receives a phone call from his producer lying in intensive care at a hospital. Blau needs a favor for old times' sake. Could Matty finish a porn movie Blau started before his legs get broken by Tokyo Tony? Matty reluctantly agrees. On the set he meets movie star and ex-cello-player Inga – and the experience is a bizarre, spirited uplifting comédie humaine.

ALMANYA GERMANY

EROTİK BİR ÖYKÜ

AN EROTIC TALE

Yönetmen Director: *Dito Tsintsadze* **Senaryo** Screenplay: *Dito Tsintsadze* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Lorenz Haarmann* **Kurgu** Editing: *Stefan Krumbiegel* **Müzik** Music: *Dito Tsintsadze, Combo Beat & Wolfgang Solomon* **Oyuncular** Cast: *Silvina Buchbauer. Lasha Bakradze , Tobias Oertel* **Yapımcı** Producer: *Tanja Ziegler* **Yapım** Production Co.: *Ziegler Film GmbH & Co. KG* **Dünya Hakları** World Sales: *Atlas International Film GmbH*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *28*

■ Ernest Hemingway Paris öykülerini bir kaldırım café'sinde bir masanın üzerinde yazmıştı. Niko ise Berlin öykülerini funky bir barda, köpekbalığı akvaryumunun arkasındaki tezgahın üzerinde yazmayı tercih eder. Bir yazarın kız tavlaması için bundan iyi yer olabilir mi? Derken Sonja gelir. Niko'nun üzerinde çalıştığı şehvetli öykünün nasıl biteceğini merak etmektedir. Bu yüzden de onu erotik öyküsünü bir içki eşliğinde bitirmek için evine davet eder! Yalnız küçük bir sorun vardır: Eski kocası Martin hâlâ evden çıkmamıştır. "Ne olmuş yani" der Sonja, "biz de öykünün sonunu değiştirir... üçlü ilişki yaparız!"...

■ Ernest Hemingway wrote his Parisian stories on the table of a sidwalk café. Niko prefers to pen his Berlin tales on the counter of a funky bar behind the shark tank. What better place for a writer to pick up a girl? Along comes Sonja, who wants to know how the horny tale he's now working on will end. So she invites Niko to finish his erotic tale over a drink at her apartment! There's only one catch: Martin, her ex-husband, still hasn't moved out of the place. "So what" says Sonja, "we'll just change the ending of the story... to a ménage à trois!"...

AİLE KUTSALDIR!

FAMILY IS SACRED!

DANİMARKA DENMARK

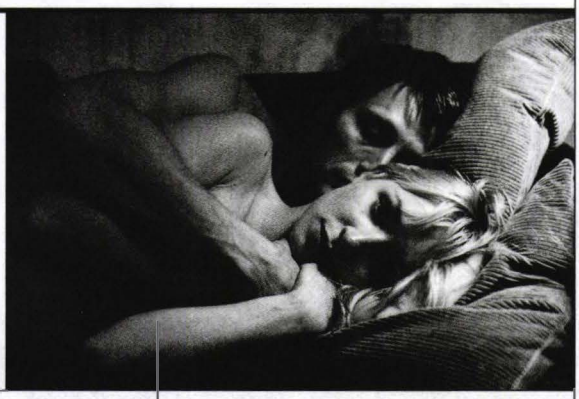
AÇIK KALPLER (DOGMA)

ELSKER DIG FOR EVIGT (DOGME)

OPEN HEARTS (DOGME)

Yönetmen Director: *Susanne Bier* **Senaryo** Screenplay: *Anders Thomas Jensen* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Morten Søborg* **Kurgu** Editing: *Pernille Bech Christensen & Thomas Krag* **Müzik** Music: *Jesper Winge Leisner* **Oyuncular** Cast: *Mads Mikkelsen, Paprika Steen, Sonja Richter, Nikolaj Lie Kaas, Stine Bjerregaard, Birthe Neumann, Niels Olsen, Ulf Pilgaard* **Yapımcılar** Producers: *Jonas Frederiksen & Vibeke Windeløv* **Yapım** Production Co.: *Zentropa Entertainments ApS* **Dünya Hakları** World Sales: *Trust Film Sales* **Kaynak** Print Source: *Danish Film Institute*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 103'*

■ AÇIK KALPLER kıvrak kamerası ve özenli, baştan çıkarıcı havasıyla, bir Dogma filmi olduğunu hemen belli ediyor. Ancak, duygusal açıdan, önceki Dogma filmlerinin çoğundan daha olgun. Bu filmlerin çoğu nihilistiğe yakın, ergen bir öfkeyle doluyken, AÇIK KALPLER seçimlerin çabuk ve karmaşık sonuçlara yol açtığı bir yetişkinler dünyasında geçiyor. Anlatmak istediği şey basit: siz tam her şeyin kontrolünüzde olduğunu sanırken, felek parmağını bir şıklatır ve bütün hayatınız anında tepetaklak olur. AÇIK KALPLER ilk bakışta tanıdık bir aşk üçgeni öyküsüne benziyor; ancak Bier'in incelikli ve derinlikli yönetimi sayesinde bunun tam tersine dönüşüyor. Bier, Niels ve Cecille arasındaki giderek güçlenen bağlılığı mercek altına yatırıyor ve böylece aralarındaki ufacık dalgalanmalar bile son derece dikkat çekici hale geliyor. Bu sırada izleyicinin sempatisi, her sorunlu ve tamamen insani kararla daha da güçleniyor. "Yaşamın kırılganlığı beni hep yakından ilgilendirmiş olan bir temadır; ilginçtir ki bu konu 11 Eylül'den beri bütün batı dünyasını da yakından ilgilendiriyor... Galiba bu modern bir sorun: yaşamlarımızı üzerine kurduğumuz temeller bizim sandığımızdan çok daha kırılgan; bu yüzden yaşamın da kendi iradesine sahip olduğu ortaya çıkınca, fena halde sarsılıyoruz." – Susanne Bier

■ In terms of its lithe camera work and precise, evocative mood, OPEN HEARTS is immediately recognizable as a Dogme film, but it is more emotionally mature than many of its predecessors. If most of these films were driven by a near-nihilistic, adolescent rage, OPEN HEARTS is firmly situated in an adult world, where choices result in immediate, complex consequences. Its point is simple: you just think you've got things under control when fate suddenly snaps its fingers and your whole life turns upside down at a stroke. On the surface, OPEN HEARTS sounds like a familiar love triangle; under Bier's subtle and profound direction it becomes the exact opposite. Bier places Niels and Cecille's growing attachment and dependence under a microscope so that tiny fluctuations in their interaction become enormously significant, while the viewer's sympathy intensifies with each problematic, entirely human decision. "The fragility of life is a theme that has always absorbed me, and it's interesting that since September 11th it has absorbed the entire western world... I suppose it's a modern problem: the foundations on which we have built our lives are far more fragile than we think, and so we are severely shaken when life turns out to have a will of its own." – Susanne Bier

SUSANNE BIER

1960'da Danimarka'da doğdu. Önce Kudüs'teki Bezalet Akademisi'nde resim ve tasarım, ardından Londra'da mimarlık okuduktan sonra, 1987'de Danimarka'daki Ulusal Sinema Okulu'ndan mezun oldu. Bitirme tezi olan kısa filmi "De saliges Ø" Münich Sinema Okulu Festivali'nde birincilik ödülünü kazandı ve Channel Four tarafından Avrupa'da dağıtıldı. Bunun ardından gelen yedi uzun metrajlı kurmaca filmin dışında, video kliplerde ve reklamlarda da çalıştı. Carl Th. Dreyer Ödülü ile çok sayıda uluslararası ödülün sahibidir.

Born in Denmark in 1960. Having previously studied art and design in Bezalet Academy in Jerusalem and architecture in London, she graduated from the directing program at the National Film School of Denmark in 1987, with her diploma short, "De saliges Ø", winning the first prize at the Munich Film School Festival and being widely distributed in Europe by Channel Four. Alongside her seven subsequent feature films, she has worked on music videos and commercials. She is recipient of the Carl Th. Dreyer Award and a score of international plaudits.

Filmleri
Filmography

1990 *Freud Flytter Hjemmefra*
Freud Evi Terkediyor
1993 *Det Bli'r i Familien*
Aile Meseleleri
1995 *Pensionat Oskar*
Pansiyon Oskar
1997 *Sekten*
1999 *Den Eneste Ene*
Tek Bir Tane
2000 *Hånden På Hjertet*
Yaşam Boyunca Bir Defa
2002 *Elsker dig for Evigt*
Açık Kalpler

ALMANYA GERMANY

UMUT

DAS VERLANGEN

THE LONGING

Yönetmen Director: *Iain Dilthey*
Senaryo Screenplay: *Iain Dilthey & Silke Parzich* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Justus Pankau*
Kurgu Editing: *Barbara Hoffmann*
Müzik Music: *Johannes Kobilke*
Oyuncular Cast: *Susanne-Marie Wrage, Klaus Grünberg, Robert Lohr, Manfred Kranich, Heidemarie Rohweder, Eva Löbau, Wolfgang Packhäuser, Peter Lerchbaumer* **Yapımcı** Producer: *Till Schmerbeck* **Yapım** Production Co.: *Filmakademie Baden-Württemberg*
Dünya Hakları World Sales: *Filmakademie Baden-Württemberg*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 90'

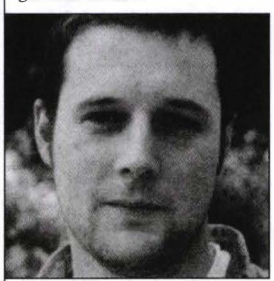
■ Bir böcekbilimcinin sistemli titizliğiyle ve sınırlı olanaklarla, yazar-yönetmen Iain Dilthey kusursuz bir psikolojik dram yaratmış. Fazla üstüne düşmeden, neredeyse Brecht'e özgü bir uzaklığı koruyan Dilthey, kahramanının sımsıkı kapalı evrenini irdeliyor ve daha iyi bir hayata ulaşma arzusu yüzünden, neredeyse elinde olmaksızın duygularına kapılıp sürüklenen bir kadını sergiliyor. UMUT, yönetmenin ilkini 1999'da çektiği "Sehnsuchtstrilogie / Arzu Üçlemesi"nin son filmi. "Üçlemenin bütün karakterleri, kendi kurdukları küçük bir dünyanın içinde yaşıyor, orada var olabiliyorlar, çünkü orayı evcilleştirmeyi başarmışlar. İçine sığınabilecekleri nişler yaratmışlar, ve artık buradan kaçmalarına imkan yok. [...] İlk iki filmde kahramanlar hayallerinin ailesini arıyordu, şimdiyse bu aile var olan bağlamı oluşturuyor, yönetmen de bunu sorguluyor. Birlikte yaşamaktan kasıt nedir? Burada ne gibi ruhsal süreçler söz konusudur? Karmaşıklığı sayesinde aile, günümüzün son gerçek savaş alanı olarak kaldı. Başka hiçbir yerde dostluk, akrabalık ve sevgi hâlâ düşmanlık doğurmuyor. Bu küçük evrenden başka hiçbir yerde insanlar bu kadar incinmeye açık, hassas ve çıplak değil." – Iain Dilthey

■ With the methodical precision of an entomologist and a great economy of means, writer-director Iain Dilthey has made an implacable psychological drama. Without ever being heavy-handed, and maintaining an almost Brechtian distance, he dissects the hermetically sealed universe of his heroine to shed light on a woman swept away, almost in spite of herself, by her singular search for a better life. DAS VERLANGEN is the final part of the "Sehnsuchtstrilogie" (The Desire Trilogy), which was begun in 1999. "All the characters of the trilogy exist in a microcosm they have built for themselves, in which they manage to survive because they have succeeded in taming it. They have organised niches for themselves, from which they can no longer escape. [...] Whereas in the first two parts the protagonists were searching for the family of their dreams, that family now forms an existing context, which the filmmaker interrogates. What is meant by living together? What are the psychological processes involved? Thanks to its complexity, the family constitutes the last true battle-ground of our time. Nowhere else are friendship, kinship and love still the subject of hostilities. Nowhere else are humans as vulnerable, fragile and naked as within this microcosm." – Iain Dilthey

IAIN DILTHEY

1971'de İskoçya'da, Irvine'da doğdu. 1992'den 1997'ye kadar kimya ve farmakoloji okuduktan sonra, çeşitli Alman yapım şirketlerinde prodüksiyon asistanı ve senarist olarak çalıştı. Bir yandan da, 1997'den başlayarak Baden-Württemberg Sinema Akademisi'nde eğitimine devam etti. Okurken yedi kısa film çekti: "Es war einmal ein Kind... / Bir Zamanlar Bir Çocuk Varmış..." (1995), "Gegen die Stille / Sessizliğe Karşı" (1996), "Langsame Flucht / Yavaş Kaçış" (1997), "Bergpredigt / Dağda Konuşma", "Joseph 98" (1998) ve "Partisanen! / Partizanlar!" (1999). Yine aynı yıl çektiği kısa metrajlı "Sommer auf Horlachen / Horlachen'de Yaz", "Sehnsuchtstrilogie / Arzu Üçlemesi"nin ilk filmiydi, ikinci film "Ich werde dich auf Händen tragen / Seni Ellerimin Üstünde Taşıyacağım"ı da 2000 yılında çekti. Üçlemenin son bölümü olan UMUT (2002) mezuniyet filmidir.

Born in Irvine, Scotland, in 1971. After studying chemistry and pharmacology from 1992 to 1997, he worked as production assistant and scriptwriter for various German production companies. At the same time, he was studying from 1997 at the Filmakademie Baden-Württemberg. He made seven short films there, including "Es war einmal ein Kind..." (1995), "Gegen die Stille" (1996), "Langsame Flucht" (1997), "Bergpredigt" and "Joseph 98" (1998) and "Partisanen!" in 1999. Made the same year, the short film "Sommer auf Horlachen / Summer at Horlachen" was the first part of the "Sehnsuchtstrilogie" (The Desire Trilogy), the second film of which is "Ich werde dich auf Händen tragen" (2000). The final part of the trilogy, DAS VERLANGEN (2002) is his graduation film.

ALMANYA GERMANY

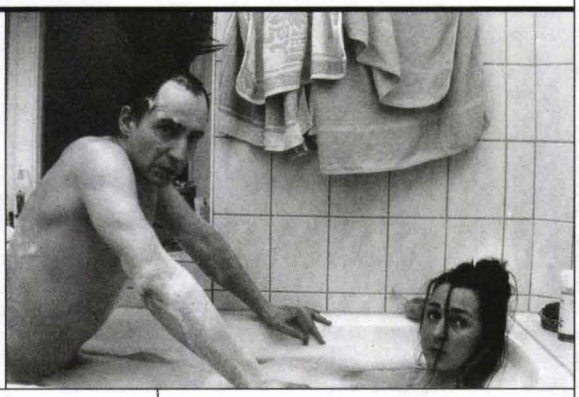
YOLUN YARISINDA

HALBE TREPPE

GRILL POINT

Yönetmen Director: *Andreas Dresen* **Senaryo** Screenplay: *Andreas Dresen, Steffi Kühnert, Gabriela Maria, Schmeide, Thorsten Merten* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Michael Hammon* **Kurgu** Editing: *Jörg Hauschild* **Müzik** Music: *17 Hippies* **Oyuncular** Cast: *Steffi Kühnert, Gabriela Maria, Schmeide, Thorsten Merten, Axel Prahl, Julia Ziesche, Jens Grassmehl, Mascha Rommel, Gregor Zinsche, Christine Schorn, Miro De Vittoris* **Yapımcı** Producer: *Peter Rommel* **Yapım** Production Co.: *Peter Rommel Filmproduktion* **Dünya Hakları** World Sales: *Bavaria Film International*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / *105'*

■ 2002'de Berlin Film Festivali'nde Jüri Büyük Ödülü'nü kazanan ve konusunu gündelik hayattan alan, yarı belgesel tarzdaki bu trajikomedi, dijital bir el kamerasıyla, çekirdek bir ekiple, senaryosuz ve tamamen doğaçlamalarla çekilmiş. Eski Doğu Alman DEFA sisteminde eğitim görmüş ve bütün filmlerini bir zamanların sosyalist işçi mahallelerinde çekmiş olan Andreas Dresen, bu sıradan hayatlara ruhani bir anlam yüklemekle uğraşmamış. Fakat onca karakter ayrıntısının biraraya getirilmesiyle, işçi sınıfına dahil, gelecekte ne olacakları meçhul bir dizi kurbanın portresi ortaya çıkmış. Filmin sonundaki jenerikte, Dresen dört başrol oyuncusunu senarist olarak anıyor, çünkü bu evlilik kısırdöngüsü gerçekten de çekimler sırasında oyuncular tarafından yaratılmış. Oyuncular filmin içeriğini belirlemekle kalmamış, bu küçük ölçekli, iyi gözlemlenmiş, karakterlere dayanan yapıtın ritmini ve dramaturjisini de etkilemiş, böylece 'oyuncu filmi' tabirine yepyeni bir boyut getirmişler. "YOLUN YARISINDA'nın doğaçlama ağırlıklı niteliği, onu bir nevi sinematik caz yapıtı haline getiriyor." – Andreas Dresen

■ Winner of the Grand Jury Prize at 2002 Berlin Film Festival, this documentary-style tragicomedy drawn from everyday life was shot with a handheld digital video camera, with a skeleton crew, no script, and the acting was exclusively improvised. Andreas Dresen, who was trained under the old East German DEFA system and sets all his films in former socialist working class districts, doesn't seem interested in elevating these ordinary lives to any spiritual level. At the same time, the cumulative effect of all the character detail creates a gallery of working-class stiffs whose fates matter. In the film's final credits, Dresen gives his four leading actors credits as screenwriters; this marriage merry-go-round was indeed created by the film's protagonists during the course of the shoot. Not only did the actors determine the content, they also influenced the rhythm and dramaturgy of this small-scale, well-observed, character-based piece, thus lending the term 'actor's film' an entirely new dimension. "Jam-session character of GRILL POINT makes it a form of cineastic jazz." – Andreas Dresen

ANDREAS DRESEN

16 Ağustos 1963'te Doğu Almanya'da, Gera'da doğdu. Liseden mezun olduktan sonra, 1984-85'te Schwerin Tiyatrosu'nda ses mühendisliği yaptı. 1985-86'da DEFA Stüdyosu'nda stajyerken, yönetmen Günter Reisch'ın asistanı olarak çalıştı. 1986-91 arasında, Potsdam-Babelsberg'deki Konrad Wolf Sinema ve TV Okulu'nda yönetmenlik eğitimi gördü. Berlin Sanat Akademisi'nde Günter Reisch'ın sınıfında master öğrencisiydi. 1992'de senarist ve yönetmen olarak çalışmaya başladı. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi "Stilles Land / Sessiz Ülke" (1992) ile Alman Eleştirmenler Ödülü'nü kazandı. Pek çok TV filmi ve belgeselin ardından yönettiği ikinci uzun metrajlı filmi "Nachtgeltalten / Geceyi Bekleyenler"le (1998) uluslararası şöhret sahibi oldu. Bunu 2000'de çektiği "Die Polizistin / Kadın Polis" ve YOLUN YARISINDA (2001) izledi.

Born on 16 August 1963 in Gera, East Germany. After graduating from high-school, he worked as a sound engineer for Schwerin Theatre from 1984 to 1985. He was a trainee working for the DEFA Studio for Feature Film in 1985-86 where he worked as assistant director to Günter Reisch. He studied directing at the Konrad Wolf College of Film and Television in Potsdam-Babelsberg from 1986-91. He was a Master student in Günter Reisch's class at the Berlin Art Academy. He began working as a screenwriter and director in 1992. His first feature film, "Stilles Land / Silent Country" (1992) won the German Critics' Award. Following many TV films and documentaries, his second feature film "Nachtgeltalten / Night Shapes" (1998) made him internationally known. He followed it with "Die Polizistin / The Policewoman" (2000) and GRILL POINT (2001).

FRANSA FRANCE

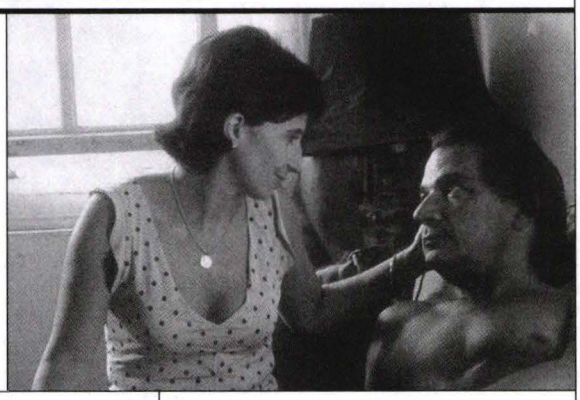
MARİE-JO VE İKİ AŞKI

MARIE-JO ET SES DEUX AMOURS

MARIE-JO AND HER TWO LOVES

Yönetmen Director: *Robert Guédiguian* **Senaryo** Screenplay: *Jean-Louis Milesi & Robert Guédiguian* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Rénato Berta* **Kurgu** Editing: *Bernard Sasia* **Oyuncular** Cast: *Ariane Ascaride, Jean-Pierre Darroussin, Gérard Meylan, Julie-Marie Parmentier, Jacques Boudet* **Yapımcı** Producer: *Robert Guédiguian* **Yapım** Production Co.: *Agat Films; Ciel/France 3 Cinéma* **Dünya Hakları** World Sales: *Films Distribution*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 124'*

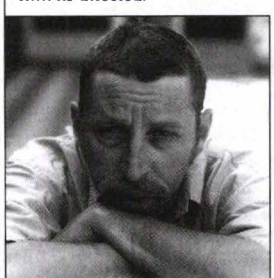
■ Daha önceki çalışmalarının ("Marius et Jeannette / Marius ve Jeannette" ve "La ville est tranquille / Şehir Sakin" de dahil) politik niteliğini büyük ölçüde borçlu olduğu gerilimleri ardında bırakan Guédiguian, içe dönüp mutlu bir evliliği ve bir çocuğu varken ilişkiye giren bir kadının öyküsünü anlatıyor. Düzme duygusallıktan ya da melodramdan dikkate değer bir biçimde uzak duran MARIE-JO VE İKİ AŞKI'nın merkezindeki üçlü, mânâsız tiradlara girmek için biraz fazla aklı başında, ve belki biraz fazla orta yaşlı. Sarsılmaz bir duyarlılıkla, ellerine dağıtılmış kartlarla oynamaya çalışan bu karakterlerin yapmak zorunda bırakıldığı seçimleri anlatıyor. Aşkın boyutları nadiren bütün çeşitleriyle, bu kadar zengin bir biçimde resmedilmiştir. Bu filmi bu kadar taze ve özgün kılan şey sadece sinemacının zamana meydan okuyan bu öyküye getirdiği açıklık değil, aynı zamanda anlatılan duyguların açık kalpliliği. "Yaklaşımım hakkında daha önce söylemediğim ne söyleyebilirim ki? Aynı oyuncularla ve ekiple, yine Marsilya'da geçen yeni bir film yaptım. [...] Tür de değiştiriyorum. Öyküler ve trajediler "unutuldu"; bu romantik bir film: mahremiyet, düşler, coşku, ruhanilik, sonsuzluğa özlem, vs. Bunların hepsi gerçekliğin karşısına çıkarılıyor. Bu tür sınamaları bilmeyen biri, kuru bir hayat yaşamış demektir! 17 yaşımdayken gün boyu Marx okurdum ama, her akşam, Genç Werther'in Acıları, yatağımın başucunda beni beklerdi." – Robert Guédiguian

■ Leaving behind many of the tensions which gave his earlier work (including "Marius et Jeannette" and "La ville est tranquille") its political character, Guédiguian turns inward to tell the story of a happily married woman and mother who embarks on an affair. MARIE-JO AND HER TWO LOVES is remarkably free of histrionics or melodrama, its central trio too sensible and perhaps too middle-aged to engage in senseless tirades. It portrays with unfaltering sensitivity the choices that are forced upon each of them as they try to live with the hands they have been dealt. Rarely have the dimensions of love been so richly portrayed in all their variety. What makes this film so fresh and original is not just the openness the filmmaker brings to this timeless story, but also the candor of the emotions depicted. "What can I say about my approach that I haven't said before? I've made a new film with the same actors and crew, once again set in Marseilles. [...] And I'm changing genres too. The tales and tragedies are "forgotten"; this is a romantic film: meaning intimacy, dreams, exaltation, spirituality, a yearning for the infinite, etc. All set against reality. Anyone who hasn't known such trials has had a poor life! At 17, I used to read Marx during the day but, every evening, I'd find The Sorrows of Young Werther on my bedside table." – Robert Guédiguian

ROBERT GUÉDIGUIAN

3 Aralık 1953'te Marsilya'da doğdu. Ermeni bir baba ile Alman bir annenin oğlu olarak, kentin işçi mahallesi Estaque'da büyüdü. 60'lı yılların ortasında Paris'e giderek sosyal ve iktisadi bilimler eğitimi aldı. "Fernand" adlı senaryosu 1979 yılında Réne Féret tarafından beyazperdeye aktarıldığından beri, birbirine koşut olarak yazarlık, yapımcılık ve yönetmenlik mesleklerini sürdürmektedir. Agat Films ve Ex Nihilo'nun ortak yapımcılarından biri olan sanatçının ilk yönetmenlik denemesi 1980 tarihli "Dernier été / Son Yaz"dı. MARIE-JO VE İKİ AŞKI onuncu uzun metrajlı kurmaca filmidir.

Born on 3 December 1953, in Marseilles. The son of an Armenian father and a German mother, he grew up in the working-class neighborhood of Estaque. Around the mind 60s he moved to Paris, studying social and economic sciences. He has led parallel careers as writer, producer and director since 1979 when he script for "Fernand" was directed by Réne Féret. One of the associate producers of Agat Films and Ex Nihilio, he made his own directorial debut in 1980 with "Dernier été / Last Summer". MARIE-JO ET SES DEUX AMOURS is the tenth feature film he directed.

Filmleri
Filmography

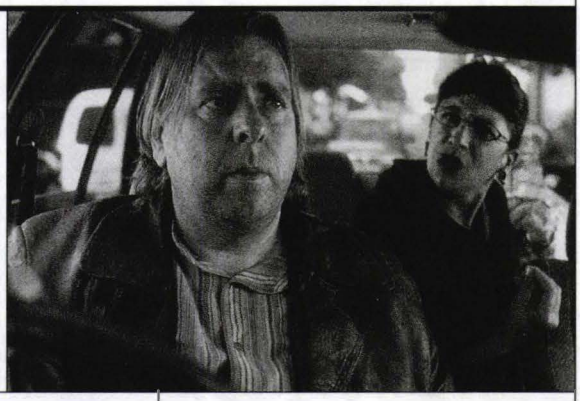
1980 *Dernier été* Son Yaz
1983 *Rouge midi* Kızıl Öğle
1989 *Dieu vomit les tièdes* Tanrı Çekingenlere Kusar
1992 *L'argent fait le bonheur* Para Saadet Getirir
1994 *À la vie, à la mort!* Yaşama, Ölüme!
1997 *Marius et Jeannette* Marius ve Jeannette
1998 *À la place du coeur* Yüreğin Yerinde
1999 *À l'attaque* Hücum
2000 *La ville est tranquille* Şehir Sakin
2002 *Marie-Jo et ses deux amours* Marie-Jo ve İki Aşkı

İNGİLTERE-FRANSA UNITED KINGDOM-FRANCE

YA HEP YA HİÇ

ALL OR NOTHING

Yönetmen Director: *Mike Leigh* **Senaryo** Screenplay: *Mike Leigh* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Dick Pope (B.S.C.)* **Kurgu** Editing: *Lesley Walker* **Müzik** Music: *Andrew Dickson* **Oyuncular** Cast: *Timothy Spall, Lesley Manville, Alison Garland, James Corden, Ruth Sheen, Marion Bailey* **Yapımcılar** Producers: *Simon Channing Williams & Alain Sarde* **Yapım** Production Co.: *Thin Man Films & Les Films Alain Sarde* **Dünya Hakları** World Sales: *Studio Canal* **Türkiye Hakları** Turkish Rights: *Umut Sanat Filmcilik*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *128'*

■ Çok beğenilen dönem filmi "Topsy-Turvy / Karmakarışık"ta Gilbert ve Sullivan'ın yaşamını aktarmak gibi zorlu bir işin altından alnının akıyla kalkan Mike Leigh, günümüz Londra'sındaki ilişkilere yönelik, ondan beklenecek biçimde sert ve taviz vermez bir gözlemle, daha tanıdık bir alana geri dönüyor. Yönetmen yeni filmde müthiş bir form sergiliyor. Hain mizahı ve ironisiyle, evlilik ve ilişkilerdeki ikiyüzlülük ve kusurları deşiyor. YA HEP YA HİÇ, Güney Londra'da ruhsuz, insanı benliğinden uzaklaştıran bir toplu konut bölgesinde geçiyor. Genci orta yaşlısı, evlisi bekârıyla, bir grup komşunun sürekli didişip kavga ettiği bir yer burası. Filmin merkezinde mazlum bir taksi şöförü, onun nikâhsız karısı ve bu ikisinin aşırı kilolu iki çocuğu var. Bir türlü rahat yüzü göremeyen bu ailenin çevresindeyse, her biri anlatacak bir öyküsü bulunan bir albüm dolusu karakter yer alıyor: hödük erkek arkadaşlar, fena halde mutsuz kız çocuklar, kumpaşçı arkadaşlar, alkolik kocalar ve cırtlak ergenler. Leigh bu sahayı avucunun içi gibi biliyor ve, hayat bütün acayipliğiyle etraflarında dönüp dururken, karakterlerinin gündelik varoluşunu ustalık ve ayrıntıyla resmediyor. Ancak YA HEP YA HİÇ'in en dikkat çekici yanı – ve bunu Leigh'in en iyi filmlerinden biri haline getiren şey – yönetmenin çağdaş yaşamın teselliyi, umudu, hatta belki kurtuluşun ipucunu bulmaya yönelik beceri ve arzusu.

■ After rising to the challenge of depicting Gilbert and Sullivan in the much-admired period piece "Topsy-Turvy", Mike Leigh returns to more familiar territory with a characteristically tough and uncompromising look at relationships in contemporary London. His new film finds the director back in devastating form, ripping into the hypocrisies and deficiencies of marriage and relationships with his wicked sense of humour and irony. ALL OR NOTHING is set in a nondescript, dehumanizing housing estate in South London, where a group of neighbors – young and middle-aged, married and single – fight and bicker with each other. At the center of the film is a downtrodden taxi driver, his common-law wife and their two overweight kids. Circling around this harried family is an album of characters, featuring loutish boyfriends, desperately unhappy daughters, scheming friends, alcoholic husbands and brassy adolescents, each with a story to tell. Leigh knows this territory like the back of his hand and he deftly sketches the details of his characters' quotidian existence as life in all its quirkiness spirals around them. Bu what is most notable about ALL OR NOTHING – what makes the film one of his finest – is his ability and desire to find solace, hope and perhaps even a hint of salvation amid the rubble of contemporary life.

MIKE LEIGH

20 Şubat 1943'te İngiltere'de Lancashire'da doğdu. 1960'ta Sahne Sanatları Kraliyet Akademisi'nde öğrenim görmek için burs kazandı. Leatherhead Repertuar Tiyatrosu'nda sahne yönetmeni asistanlığı yaptıktan sonra Camberwell Sanat Akademisi ile Londra Sinema Okulu'nda resim ve tasarım üzerine öğrenimine devam etti. Birkaç yıl tiyatro yönetmeni ve desinatör olarak çalıştı. Özellikle 90'lı yıllarda sinema için yazıp çektiği filmler, önemli bir yönetmen olarak uluslararası bir şöhrete kavuşmasını sağlamıştır.

Born in Lancashire, England on 20 February 1943. In 1960, he won a scholarship to study at the Royal Academy of Dramatic Arts. He was an assistant stage manager at the Leatherhead Repertory Theatre and then went on to study at the Camberwell College of Art, and the London Film School of Art and Design. He worked as a theatre director and designer for a number of years. Especially in the Nineties, he has written and directed a series of distinctive features for the cinema that have gained him an international reputation as a leading filmmaker.

Filmleri
Filmography

1971 *Bleak Moments*
İç Karartıcı Anlar
1972 *Hard Labour* Zor İş
1975 *Nuts in May*
Mayıs'ta Çılgınlar
1978 *Who's Who* Kim Kimdir?
1980 *Grown-Ups* Yetişkinler
1982 *Home Sweet Home*
Evim, Tatlı Evim
1983 *Meantime* O Sırada (TV)
1984 *Four Days in July*
Temmuz'da Dört Gün
1988 *High Hopes* Büyük Ümitler
1990 *Life is Sweet* Hayat Tatlıdır
1993 *Naked* Çıplak
1995 *Secrets and Lies*
Sırlar ve Yalanlar
1997 *Career Girls*
Profesyonel Kızlar
1999 *Topsy-Turvy* Karmakarışık
2002 *All or Nothing*
Ya Hep Ya Hiç

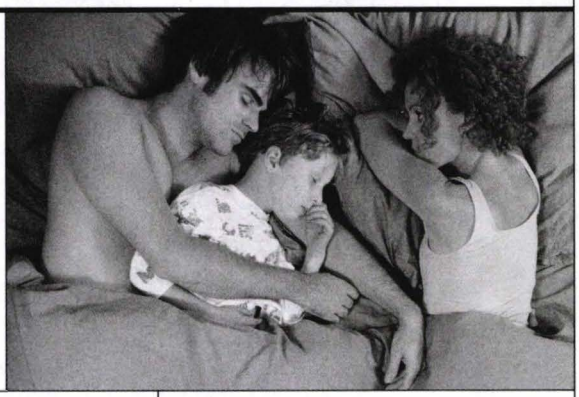
ALMANYA GERMANY

BEN BABAYIM

VÄTER

I'M THE FATHER

Yönetmen Director: *Dani Levy*
Senaryo Screenplay: *Dani Levi & Rona Munro* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Carsten Thiele*
Kurgu Editing: *Elena Bromund*
Müzik Music: *Niki Reiser*
Oyuncular Cast: *Sebastian Blomberg, Ezra-Valentin Lenz, Ulrich Noethen, Christiane Paul, Maria Schrader*
Yapımcı Producer: *Manuela Stehr*
Yapım Production Co.: *X-Filme Creative Pool* **Dünya Hakları** World Sales: *Bavaria Film International*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 102'*

■ Beraberliklerinin ilk günlerinde kurdukları düşler, iş hayatının gerçekleri ve hırs yüzünden alt üst olan olan genç bir aile ve onların umutsuzca mutluluk arayışları hakkında hayat dolu bir trajik komedi olan BEN BABAYIM, kendi hedeflerine ulaşamıyormuş gibi görünen bir kuşağın çağdaş portresi. Sonuçta işi, çocukları, aşkı ve gündelik hayatın bütün diğer mücadelelerini, kendinizden bir şeyler kaybetmeden nasıl bağdaştırabilirsiniz ki? Levy burada daha içten, temkinli bir tarza dönüyor ve konusuna mükemmelen uyan yerinde bir tercihle, dijital video kullanıyor. Melanie (sık sık Levy ile birlikte çalışan Maria Schrader) ve Marco evliliklerini ellerinden geldiğince iyi götürmeye çalışıyorlar. Ancak, ait oldukları kuşaktan çoğu çift gibi, zorlu ve uzun iş saatleri ile sorumluluklar ilişkilerine, ev işlerine ya da en önemlisi oğulları Benny'ye yeterince vakit ayırmalarını hayli güçleştiriyor. Çok geçmeden itidallerini kaybederek karşılıklı birbirini incitme, kendini haklı çıkarma ve bencillikten oluşan bir kargaşanın içinde kayboluyorlar. "Benim için, BEN BABAYIM samimi bir aşk öyküsü. Bunu hiç de alaycı bir tavırda söylemiyorum. Ayrılık aşkın bir parçasıdır, tıpkı ölümün yaşamın parçası olduğu gibi. Ama doğru dürüst ayrılmayı da öğrenmeniz gerekir." – Dani Levy

■ A lively tragic comedy about a young family who find that the dreams of their early days have been tempered by the realities of career and ambition, and their desperate search for happines, I'M THE FATHER, is a modern portrait of a generation which appears to fail its own ambitions: After all, how do you combine a job, children, love and all other challenges of everyday life – without giving yourself up in the process? Levy here returns to a more intimate, restrained style, opting to shoot on digital video, a timely choice that suits the present subject matter perfectly. Melanie (played by Levy's frequent collaborator, Maria Schrader) and Marco have been trying to make the best of their marriage. Like so many couples of their generation, however, they have found that demanding office hours and responsibilities make it difficult to devote enough time to their relationship, household duties or, most importantly, their son, Benny. Soon they lose their heads, and get lost in a jungle of mutual hurt, self-justification and egotism. "For me, I'M THE FATHER is a genuine love story. I don't mean that cynically at all. Separation is part of love, just death is part of life. But you have to learn how to separate properly." – Dani Levy

DANI LEVY

1957'de, İsviçre'nin Basel kentinde doğdu. 13 yaşındayken palyaço ve akrobat olarak Basilisk Sirki'ne katıldı. 1977'den 1979'a kadar, Basel Gençlik Tiyatrosu'nda oyunculuk ve yazarlık yaptı. 1979/80'deki bir ABD gezisinin ardından, Berlin'de Rote Grütze kumpanyasına ve Logo Tiyatrosu'na katıldı. 1984'de TV dizisi "Motel" için oyunculuk ve yazarlık yapmaya başladı, ayrıca daha birçok TV yapımında ve sinema filminde rol aldı. 1981-1985 arasında ilk sinema filmi "Du Mich Auch / Bugün Bana, Yarın Sana"yı çekti. Daha sonra, sürekli başrol oyuncusu ve uzun bir süre için hayat arkadaşı olan Maria Schrader'le tanıştı, ona âşık oldu. Üç yıl sonra "RobbyKallePaul"un senaryosunu birlikte yazdılar. "I Was on Mars / Ben Merih'teyken" ilk olarak gösterildiği 1991 San Sebastian Film Festivali'nde FİPRESCİ Ödülü'nü kazandı. Yönetmen ve Schrader "Stille Nacht / Sessiz Gece" (1995) ve "Meschugge / Zürafa"da da (1998) beraber çalıştılar. Dijital kamera kullanarak çektiği ilk yapıt olan BEN BABAYIM (2002) yönettiği altıncı uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Basel, Switzerland in 1957. At the age of 13, he joined the Circus Basilisk as a clown and acrobat. From 1977 to 1979 he was with the Basel Youth Theatre as an actor and author. He made a trip to the US in 1979/80. He then joined the Rote Grütze troupe and Logo Theatre in Berlin. In 1984 he became an actor and writer on the TV series "Motel" and later played in various other TV productions and feature films. Between 1981 and 1985 he put together his first cinema feature, "Du Mich Auch / Same to You". He then met and fell in love with Maria Schrader, his lead actress and once his off-screen partner for a long time. Three years later he and his co-director Schrader made "RobbyKallePaul". "I Was on Mars" premiered and received the FIPRESCI Prize at San Sebastian in 1991. He and Schrader worked together in "Stille Nacht / Silent Night" (1995) and "Meschugge / The Giraffe" (1998). I'M THE FATHER (2002) is his sixth feature film and his first to be shot in digital cameras.

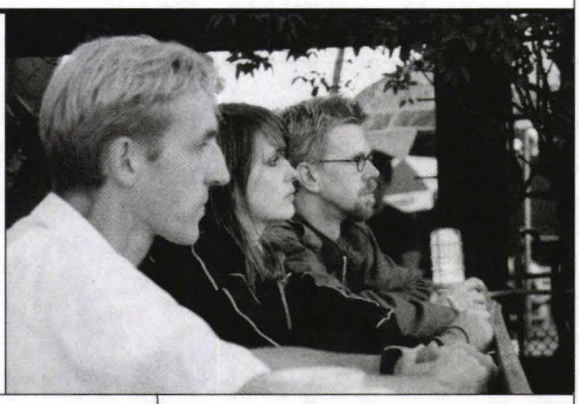
ALMANYA GERMANY

DOMUZLAR UÇACAK

PIGS WILL FLY

Yönetmen Director: *Eoin Moore*
Senaryo Screenplay: *Eoin Moore & Nadya Derado* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Bern Löhr* **Kurgu** Editing: *Oliver Gieth & Eoin Moore* **Müzik** Music: *Kai-Uwe Kohlschmidt, Warner Poland & Chris Whitley* **Oyuncular** Cast: *Andreas Schmidt, Thomas Morris, Laura Tonke, Kirsten Block, Alexis Lezin, Udo Kier* **Yapımcılar** Producers: *Sigrid Hoerner, Eoin Moore & Anne Leppin* **Yapım** Production Co.: *Workshop leppin moore hoerner GbR; ZDF-Das kleine Fernsehspiel* **Dünya Hakları** World Sales: *Workshop leppin moore hoerner GbR*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 102'*

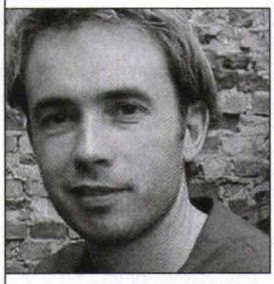
■ "Gerçek dünyanın televizyon versiyonunda, fiziksel şiddet polisler ile soyguncular, çeteciler, mafya kabadayıları, savaş kahramanları ve seri cinayet failleri arasında yaşanır. Oysa gerçekte, fiziksel şiddet çoğu zaman tam da televizyonlarımızın bulunduğu yerde, evlerde yaşanmakta. Aile içi şiddet, filmler ve televizyon dünyası için bir tabu. Ben de bu konuyla ilgili bir film çekmeye karar verdim ve kurbanın değil de, saldırganın bakış açısı üstünde yoğunlaşacağım daha en başından belliydi. Beni asıl şaşırtan, bir türlü anlayamadığım oydu çünkü. DOMUZLAR UÇACAK garip bir film sanırım. Elinde titrek bir mum taşıyan birinin rehberliğinde, karanlığa yapılan bir yolculuk. Turun sonunda her sorunun cevabını bulmayı uman izleyiciler muhtemelen pek tatmin olmayacak. Film izleyicileri düşünmeye, akıl yürütmeye, hayal güçlerini kullanıp boşlukları doldurmaya teşvik ediyor. Umarım bu film onları sarsar, sorgulamaya davet eder ve sinema lobisinde hakkında biraz konuşmalarını sağlar. Ara sıra güleceklerinden de eminim. Biz de çekimler sırasında çok güldük. İnsani zaaflar ve suçlar hayatın bir parçası. İnsanı insan yapan şeyler bunlar. Ruhun en karanlık köşelerini görebilmek için insan biraz ışık tutmalı." – Eoin Moore

■ "In TV's version of the real world, physical violence happens between cops and robbers, gangs, mafia thugs, war-heroes and serial killer. In reality, physical violence occurs most often right there where the TV-set is – in the home. Domestic violence would appear to be a taboo for the film and TV world... I decided to make a film on the subject and it was clear from the first day that this was going to be the story of a perpetrator, not a victim. He was the one that puzzled me, the one I couldn't understand... PIGS WILL FLY is, I think, a strange film. It is an exploration in the dark, led by a guide carrying a small candle. Those audience expecting the full tour with answers to every question will probably feel dissatisfied. The film requires the viewers to think and reflect, use their imagination and fill the gaps. It will hopefully shock them, challenge them and give them a topic for discussion in the cinema lobby. And I am sure they will laugh every now and then. As we laughed a lot during the making of the film. Human weaknesses and crimes are part of life. They make people human. To see into the darkest corners of the soul you need to make light." – Eoin Moore

EOIN MOORE

İrlanda'da, Dublin'de doğdu. Duvarın yıkılmasından yaklaşık 18 ay önce, Berlin'de yaşamaya geldi. Berlin'de Alman Sinema ve Televizyon Akademisi'nde (DFFB) okudu ve 1998'de "plus-minus null / artı-eksi sıfır" adlı filmiyle mezun oldu. Bu film uluslararası festivallerde dört önemli ödül kazandı ve San Sebastian ve San Francisco Film Festivalleri de dahil olmak üzere 25 ülkede 40 festivalde gösterildi. Bunun ardından "Conamara"yı (2001) ve hala sürdürülmekte olan "Erotik Öyküler" projesi kapsamında 30 dakikalık bir film olan "Verkehrsinsel / Neden Şu İşi Yolda Yapmıyoruz?"u çekti. DOMUZLAR UÇACAK (2002) yönettiği üçüncü filmdir.

Born in Dublin, Ireland. He came to live in Berlin about 18 months before the fall of the Wall. He studied at the German Film and Television Academy (DFFB) in Berlin and graduated with his feature "plus-minus null" in 1998. The film picked up four major awards in international film festivals and ran at 40 festivals in 25 countries, including San Sebastian and San Francisco Film Festivals. He subsequently filmed "Conamara" (2001) and "Verkehrsinsel / Why Don't We Do It in the Road?", a 30 minute-film in the on-going "Erotic Tales" project. PIGS WILL FLY (2002) is his third film.

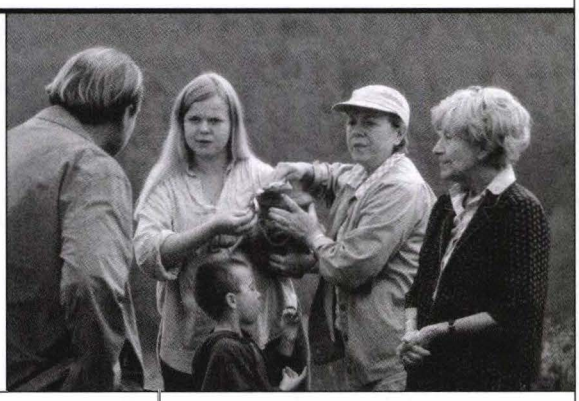
ÇEK CUMHURİYETİ-SLOVAKYA CZECH REPUBLIC-SLOVAKIA

BAZI SIRLAR VARDIR

VYLET

SOME SECRETS

Yönetmen Director: *Alice Nellis* **Senaryo** Screenplay: *Alice Nellis* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Ramunas Greicius* **Kurgu** Editing: *Josef Valusiak & Adam Dvorak* **Müzik** Music: *Tomas Polak* **Oyuncular** Cast: *Iva Janzurova, Theodora Remundova, Igor Bares, Sabina Remundova, Nada Kotrsova, Jakub Chrbolka, Dan Barta* **Yapımcı** Producer: *Pavel Sole* **Yapım** Production Co.: *Filmia s.r.o.* **Dünya Hakları** World Sales: *Filmia s.r.o.*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *100'*

■ Alice Nellis sakin bir mizaha sahip, ustaca yazılmış filminde, aile ilişkilerinin küçük ayrıntılarını inceliyor. Babanın ölümünün üzerinden neredeyse altı ay geçmiştir ve külleri hâlâ büyükannenin dolabındadır. Aile yas dönemini atlatmış gibidir, herkes kendi sorunlarıyla uğraşmaktadır. Yazar-yönetmen onların küçük bir Çek kasabasındaki ayrı ve farklı hayatlarını kısa kısa "ziyaret ettikten" sonra, aile üyelerinin hepsini biraraya getiriyor, onları rahat ve aşina yuvalarından çıkarıp, babanın küllerini Slovakya'ya götürmeleri için yollara düşürüyor. Birlikte vakit geçirmek zorunda kalınca, karakterlerin hepsi yavaş yavaş aile tarihlerini gözden geçiriyor ve şimdiki sorunlarını çözebilmek için önce geçmişle başa çıkmaları gerektiğini öğreniyorlar. Bu farklı yol filmi, sıradan konusunu incelikli ve dikkatli bir yaklaşımla ele aldığı ve şaşırtıcı bir olay örgüsüne sahip olduğu gibi, günümüz Çek (ve Slovak) davranış biçimlerine yönelik ironik bir bakış açısı da sunuyor. Bu, mikro düzeyde aile üzerine olduğu kadar, daha sakin bir tonda da olsa, birbirine yabancılaşmış iki cumhuriyetin aralarını bulmayı hedefleyen bir film de. "Belki kadın olduğumdan, bana en yakın olan şey ilişkiler. Çok sıradan, günlük bir yaşam sürüyorum, söz edebileceğimi düşündüğüm konu da bu." – Alice Nellis

■ In her quietly humorous, masterfully written film, Alice Nellis examines the minutiae of family relationships. Almost six months on from his death, father's ashes are still in grandmother's cupboard. The whole family seems to be over the period of grieving and everybody has his or her own new problems. After briefly "visiting" their separate lives in a small Czech town, the writer-director puts all the family members together, takes away their comfortable and familiar homes and sends them out on the road to take the father's ashes back to Slovakia. Being forced to spend time together, all the characters start to gradually re-evaluate their family history and slowly learn that to solve their present problems, they first have to deal with their past. This road movie with a difference is subtle and perceptive about its mundane subject and surprising in its development, while offering its own ironic take on contemporary Czech (and Slovak) behavior. In a quiet way, it is as much about reconciling two estranged republics as it is about family on the micro level. "It might be because I'm a woman, the closest things to me are relationships. I live a very ordinary, everyday life, and that's what I feel I can talk about." – Alice Nellis

ALICE NELLIS

3 Ocak 1971'de Çek Cumhuriyeti'nde, Ceske Budejovice'de doğdu. Sırasıyla bilgisayar ve flüt eğitimi aldıktan sonra öncü bir bağımsız Internet tasarımcısı olarak çalıştı, daha sonra da İngiliz ve Amerikan Edebiyatı alanında yüksek lisans diploması aldı. Bir konser müzisyeni olarak kariyerine başlamışken sinemaya geçti ve Prag'daki FAMU Sinema Okulu'nda senaryo eğitimi aldı. Sinema kariyerinin kökleri 1997'ye, Çek TV'si için kısa filmler ve belgeseller çekmeye başladığı zamana uzanır. 2000'de ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Eeny meeny / Aya Maya"yı yazdı ve yönetti. Bu film Karlovy Vary Film Festivali'nde FİPRESCİ Özel Ödülü de dahil olmak üzere birçok uluslararası ödül aldı. BAZI SIRLAR VARDIR (2002), yazdığı ve yönettiği ikinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born on 3 January 1971 in Ceske Budejovice, Czech Republic. She succesively studied computing and the flute, and worked as a pioneering freelance Internet designer before getting an M.A. in English and American Literature. She had a budding side career as a concert musician before switching to film and studying scriprwriring at rhe FAMU Film School in Prague. Her film career dates back ro 1997, when she started making shorrs and documentaries for Czech TV. In 2000, she wrote and directed her first feature film, "Eeny meeny", which garnered several international awards, including the FIPRESCI Special Prize at the Karlovy Vary Film Festival. SOME SECRETS (2002) is the second fearure film she wrote and directed.

İSRAİL ISRAEL

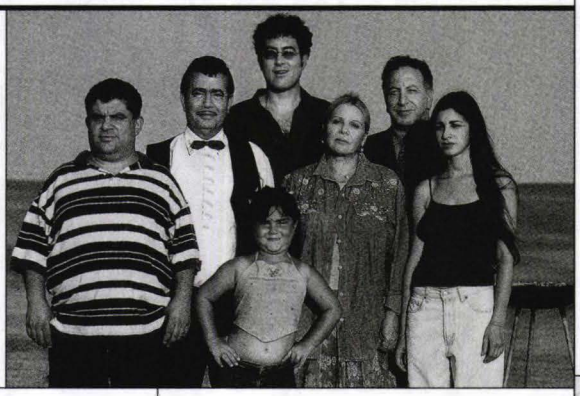
MANGAL BAŞINDA

HAMANGLISTIM

THE BARBECUE PEOPLE

Yönetmenler Directors: *David Ofek & Yossi Madmony* **Senaryo** Screenplay: *David Ofek, Yossi Madmony & Lior Shefer* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Shai Goldman* **Kurgu** Editing: *Arik Lahav Leibovich* **Müzik** Music: *Israel Bright* **Oyuncular** Cast: *Victor Ida, Raymonde Abecassis, Israel Bright, Dana Ivgi, Makram J. Khuri, Igal Adika, GiliSaar* **Yapımcılar** Producers: *Micha Shagrir & Lior Shefer* **Yapım** Production Co.: *Shiba Communications* **Dünya Hakları** World Sales: *Shiba Communications*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 102'*

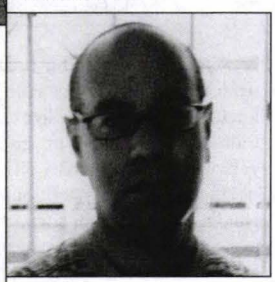
■ Irak'ta, anne babaların ilk aşklarını ve kayıplarını yaşamasıyla başlayıp New York'ta, çocuklarının beceriksizce bir cinayete karışmasıyla devam eden ve iki kuşağa yayılan bir hikâye, mangal başında biçimlenir. Aile üyelerinin birbirinden farklı hikâyelerine geçildikçe, farklı kişisel hikâyelerin kesiştiği ve yeni bir ışık altında görüldüğü karmaşık bir geçmiş sergilenir. Bu ilginç ailenin kökleriyle ilgili ipuçları, Akdeniz kıyısındaki liman şehri Aşdod'da yatar. "Filmin ana odağı kimlik arayışı. Bu İsrail toplumu için çok önemli bir sorun, bu göçmenler toplumunda pek çok kişi, hele Arap devletlerinden gelenler, kendilerini kültürel bir boşluk içinde buldu. Bu filmin altında yatan temel, şu andaki tutum ve deneyimlerimizin geçmişi saklayan incecik bir ciladan ibaret olduğu şeklindeki kişisel ve siyasi hislerimiz. Anne babalarımızın geçmişi, onların dili, acıları, hepsi bizim bir parçamız. Atalarımızın geldiği ve bizim yaşadığımız yerin geçmişi, şu andaki gerçekliğimizi etkiliyor. Görünürde ne kadar parlak, renkli ve suskun olursa olsun, her gerçekliğin altında başka güçler yatmakta. Onları anlamadan, kendimizi ve kendi gerçekliğimizi de tam olarak kavrayamayız." – David Ofek & Yossi Madmony

■ Around the barbecue, a story of two generations unfolds beginning in Iraq where the parents knew their first loves and losses, and continuing in New York where their children get entangled in an awkward murder. As it moves through different stories of the family members, the plot portrays a complex past where different individual stories intersect and are revealed in a new light. The strings of this strange encounter lead back to the Mediterranean port city of Ashdod where the "The film deals with the search for identity. It is a critical issue in Israeli society, a society of immigrants, many of whom, especially those who came from Arab states, found themselves in a cultural void... The film was created based upon personal and political feelings that our present actions and experience are a thin veneer hiding the past... Our parents' past, their language, their suffering, are part of us. The past of the place to which our parents arrived and where we live affects our present reality. Beneath every reality – bright, colorful and calm as it may appear – other forces are operative. Without understanding them, our grasp of ourselves and of our reality can not be complete." – David Ofek & Yossi Madmony

DAVID OFEK

İsrail Sinema ve Televizyon Okulu'ndan mezun oldu. Daha öğrenciyken belgesel çekmeye başladı. Kısa mezuniyet filmi "Home / Yuva" (1994) pek çok ulusal ve uluslararası ödül kazandı. Bazı belgeseller çekti ve bir televizyon dizisinin üç sezon boyunca yönetmenliğini üstlendi. Ortaklaşa yönettiği MANGAL BAŞINDA (2002) ilk uzun metrajlı kurmaca filmidir.

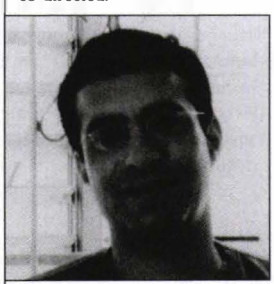
He graduated from the Jerusalem School of Cinema and Television. He started to make documentaries while he was a student. His short graduation film "Home" (1994) won many national and international prizes. Following many documentaries and three seasons of a TV series, THE BARBECUE PEOPLE (2002) is the first feature film he co-directed.

YOSSI MADMONY

1967'de İsrail'de, Kudüs'te doğdu. İsrail Sinema ve Televizyon Okulu'ndan mezundur. Pek çok televizyon filmi ve dizisinde senaristlik ve kurguculuk yapmıştır. Ortaklaşa yönettiği MANGAL BAŞINDA (2002) ilk uzun metrajlı kurmaca filmidir.

Born in 1967 in Jerusalem, Israel. He is a graduate of the first class of the Jerusalem School of Cinema and Television. He worked as scriptwriter and editor for many TV dramas and series. THE BARBECUE PEOPLE (2002) is the first feature film he co-directed.

RUSYA RUSSIA

ÂŞIK

LUBOVNIK

THE LOVER

Yönetmen Director: *Valery Todorovsky* **Senaryo** Screenplay: *Gennady Ostrovsky* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Sergei Mikhalchuk* **Kurgu** Editing: *Vera Kruglova* **Müzik** Music: *Alexei Ajgi* **Oyuncular** Cast: *Oleg Yankovsky, Sergei Garmash, Vera Voronkova, Andrei Smirnov, Yulia Rytikova, Elena Laskovaja, Vladimir Yumatov* **Yapımcı** Producer: *Alexander Akopov* **Yapım** Production Co.: *RTR, Racoon-Kino* **Dünya Hakları** World Sales: *Intercinema Art Agency*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *100'*

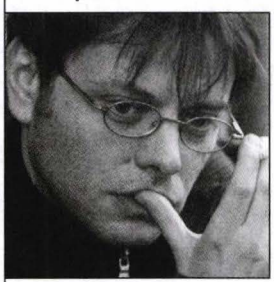
■ ÂŞIK'ta, birbirini hiç tanımayan iki apayrı insan, ortak bir trajedide birleşiyor. Karısının her şeyi belirleyen ölüm anından itibaren Mitya'nın adımlarını izlerken, kendimizi bu çok ustaca kotarılmış, son derece etkileyici "bunalım günlerinde yaşam" öyküsünü hem seyreder, hem de yaşar halde buluyoruz. Yönetmen Valery Todorovsky, aynı kadını sevmiş olan iki adam arasındaki psikolojik ve duygusal ilişkiyi, onlar tam birbirinin tarihlerinin kilidini açtığı sırada, görkemli bir şekilde çiziyor: böylece karşılıklı ihtiyaç, nefret ve anlayış, incelikli, heyecan dolu bir dramada gözler önüne seriliyor. Todorovsky, Mitya'nın yasını zarafetle resmederken, Oleg Yankovsky ("The Mirror / Ayna" ve "Nostalgia"da Andrey Tarkovski ile çalışmıştı) bu rolde tam anlamıyla büyüleyici, açık seçik ama yine de kontrollu bir performans sunuyor, saydamlıkla opaklık arasında mükemmel bir denge yakalıyor. Görüntü yönetiminde deneysel motifler bulunsa da (Mitya sürekli sırttan çekildiğinden, onun çektiği acıya mahrem ama yine de mesafeli bir konumda tutuluyoruz) saplantılı araştırmaları ile keşiflerinin itici gücü, bizi adamın ruhuna yerleştiriyor. Ona eziyet eden sorulara en sonunda çözüm buluşunun gerçekten yürek parçalayıcı bir etkisi var. "On beş yıl önce sinemanın dili yanılsamanın diliydi. Bugün insan herşeyi, apaçık ele alıyor." – Valery Todorovsky

■ In THE LOVER, a common tragedy unites two completely different persons who didn't even know each other. As we follow Mitya's steps from the crucial moment of his wife's death, we find ourselves both watching and living this beautifully crafted, profoundly affecting story of a life in crisis. Director Valery Todorovsky magnificently portrays the psychological and emotional relationship between two men who loved the same woman, as they unlock each other's histories: mutual need, loathing and sympathy unfold in a subtle, riveting drama. Todorovsky delicately paints the details of Mitya's mourning, and Oleg Yankovsky – who worked with Andrei Tarkovsky in "The Mirror" and "Nostalgia" – gives an utterly mesmerizing, lucid yet restrained performance in the role, a perfect balance of transparency and opacity. While there are clinical motifs in the cinematography – Mitya is repeatedly photographed from the back, placing us at an intimate distance from his suffering – the forward drive of his obsessive investigations and realizations embeds us in his psyche. When he finally resolves the questions that torment him, the effect is truly heart-rending. "Fifteen years ago the language of cinema was that of illusions. Today one deals with everything, openly." – Valery Todorovsky

VALERY TODOROVSKY

1962'de Ukrayna'da, Odesa'da doğdu. Film yönetmeni olan babası Pyotr Todorovsky'nin izinden yürüdü. Sinema akademisi VGIK'de senaryo okudu, buradan 1984'te mezun oldu. Hem senarist, hem de yönetmen olarak çalıştı. Ayrıca TV'de yapımcı olarak da hayli etkindir. Filmleri Cannes ve Berlin de dahil olmak üzere çok sayıda uluslararası film festivalinde gösterildi ve birçok ödül aldı.

Born in 1962 in Odessa, Ukraine. He eventually followed in the camera tracks of his father, film director Pyotr Todorovsky. He studied screenwriting at the VGIK and graduated in 1984. He has worked as both a screenwriter and director. He is also highly active as a producer in TV. His films have been screened in many international film festivals, including Cannes and Berlin, and been awarded several prizes.

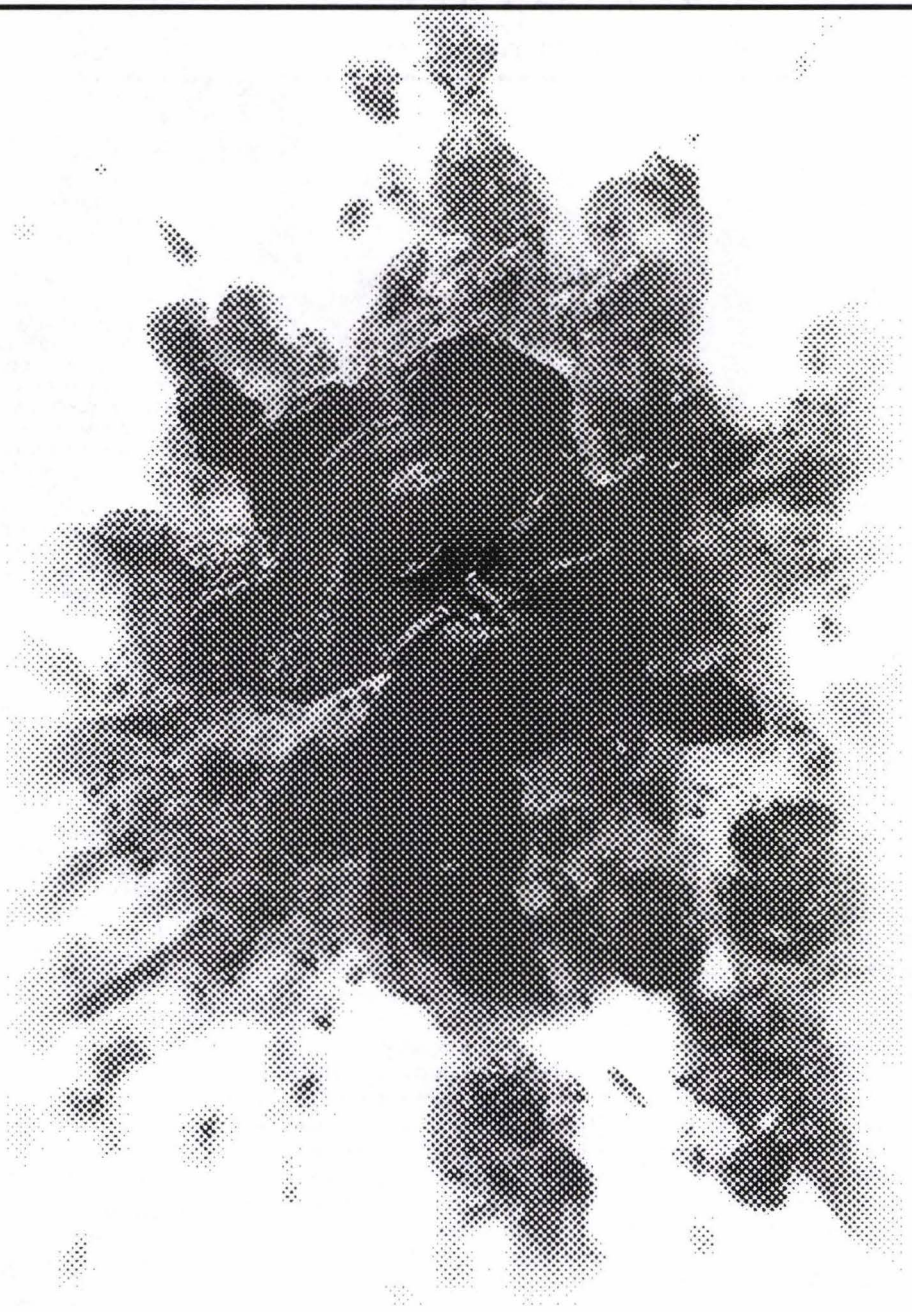

Filmleri
Filmography

1990 *Katafalkus* Katafalk
1991 *Love* Aşk
1994 *Moscow Nights* Moskova Geceleri
1997 *The Land of the Deaf* Sağırlar Ülkesi
2002 *The Lover* Âşık

BELGESELLER

DOCUMENTARIES

TÜRKİYE TURKEY

RESSAMIN GÖZÜNDEN TOPKAPI'DAN MOZART'A

ARTIST'S VISION FROM TOPKAPI TO MOZART

Yönetmen Director: *Mustafa Altıntaş* **Senaryo** Screenplay: *Mustafa Altıntaş* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Yavuz Türkeri* **Kurgu** Editing: *Engin Öztürk* **Müzik** Music: *Mozart* **Oyuncular** Cast: *Mustafa Altıntaş, Lena Pavlova-Dündar, Ahmet Dündar, Süha Yıldız, Rasim Konyar, François G. Panzani, Gül Gümüş* **Yapımcı** Producer: *Yılmaz Yıldırım* **Yapım** Production Co.: *TRT, Ankara* **Dünya Hakları** World Sales: *Mustafa Altıntaş*

2002 / Digital Betacam Video / **Renkli** Color / *31'*

■ Ressam Mustafa Altıntaş, Mozart gibi evrensel kültür mirasına çok sayıda başyapıt eklemiş olan dahi bir müzisyenin kendi ulusal kültürümüze gönderme yaptığı "Saraydan Kız Kaçırma" operasından yola çıkarak, yeni ve farklı bir yorumla, opera ile resim sanatı ve sinema sanatının içiçe geçtiği, özgün, zengin ve güçlü bir estetik dilini yansıtan bir sanat filmi üretmiş. Anadolu 3000 yıldır çok farklı uygarlıkları toprağında barındıran bir coğrafyadır. Bu uzun tarihi sürecin hakim kültürünü 1000 yıldır bu topraklarda yaşayan Türk kültürü oluşturmaktadır. Buna rağmen bu çok renkli zengin birikimin dünya bilim ve kültür-sanat hayatındaki yeri hak ettiği ölçüde belirlenememiştir. Altıntaş da, çağdaş bir sanat görüşüyle, yıllardır çalışmalarında geleneksel Türk sanatı ile evrensel çağdaş resim arasında önemli bağlar oluşturmuştur. Bu bakış biçimi, bu film çalışmasında da vurgulanmış. "Geçmişimize, günümüze bir rönesans aydınlanması ışığında bakmaya çalışarak, çağdaş-evrensel bir yapıt oluşturmayı önemli bir hedef ve amaç olarak belirlemiştim. Bu proje aynı zamanda birkaç önemli sanat dalının içiçe geçtiği bir sanat filmi olarak, hem bir sanatçının düşler dünyasını keşfettirmesi açısından, hem de tarihi mekânlarımızı ve tarihi kültürel atmosferi yansıtması açısından ülkemizin geçmişi, bugünü ve geleceği konusunda bir tanıtım görevi de üstlenmektedir." – Mustafa Altıntaş

■ Painter Mustafa Altıntaş, setting off from the opera "The Abduction from the Seraglio", where a musical genius such as Mozart who has contributed many a masterpiece to the universal cultural heritage makes references to our national culture, has made an art film where opera, the art of painting and the art of cinema interweave, reflecting an original, rich and powerful aesthetic language. Anatolia is a geography harboring very different civilizations. The dominant culture of this long historical process is the culture of the Turks living on this land for a thousand years. In spite of this, the place this very colorful and rich accumulation deserves in the scientific and cultural-art life of the world has not been emphasized as much as it merits. Altıntaş, with a contemporary view of art, has made important connections between traditional Turkish art and universal contemporary painting. This perpective has also been underlined in this film. "I have designated it as a prominent target and aim to compose a contemporary-universal work, trying to look at the past and at today in the light of a renaissance illumination. This project, as an art film in which many important branches of art intertwine, also undertakes a task of promotion of the past, today and the future of our country, as it makes it possible to explore the dreamworld of an artist, and reflects our historical locations and the historical cultural atmosphere." – Mustafa Altıntaş

MUSTAFA ALTINTAŞ

15 Haziran 1946'da Akşehir'de doğdu. İlk sanat eğitimini Gazi Eğitim Enstitüsü Resim Bölümü'nde yaptı. 1970 yılında kazandığı bir Fransız bursuyla Paris'e gitmeden bir çok sergi gerçekleştirdi. Paris Güzel Sanatlar Yüksek Okulu'na kaydolarak, özellikle Gustave Singier ve Jean Bertholle atölyelerinde resim ve anıtsal resim çalışmaları yaptı. 1973 yılında Yüksek Plastik Sanatlar diplomasıyla mezun oldu. 1974-76 yılları arasında ise TRT Ankara Televizyonu'nda kameraman olarak çalıştı. 1976-80 arasında Sorbonne Üniversitesi Sinema Fakültesi'nde master çalışması yaptı. Birçok belgesel ve deneyimsel film gerçekleştirdi. Bu filmlerin bazıları uluslararası festivallere katıldı. Çok disiplinli çalışmalarını uluslararası bienallerde, festivallerde, 1970-95 yıllarında Fransa ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde bir çok kişisel ve karma sergide sergiledi.

He was born on 15 June 1946, in Akşehir. He had his first art education at the Gazi Training Institute Depart of Painting. Before he went to Paris with a French scholarship he had won in 1970, he had many exhibitions. Registering at the Paris Academy of Fine Arts, he studied painting and monumental painting, in the ateliers of Gustave Singier and Jean Bertholle, in particular. He graduated in 1973 with a High Plastic Arts diploma. Between the years 1974 and 76 he worked in TRT Ankara Television as cameraman, making many documentaries and experimental films, some of which participated in international festivals. He has displayed his very disciplined work in international biennials, festivals, and in private and collective exhibitions in France and many European countries between 1970 and 1995.

Filmleri
Filmography

1975 Fikret Mualla Belgeseli *Fikret Mualla Documentary*
1977 Animasyon *Animation*
1978 Büyü *Magic*
Yörükler *Yuruks*
1995 Pertev Naili Boratav Belgeseli *Pertev Naili Boratav Documentary*
2002 Ressamın Gözünden Topkapı'dan Mozart'a *Artist's Vision from Topkapı to Mozart*

ALMANYA GERMANY

SİNEMA MANYAKLARI

CINEMANIA

Yönetmenler Directors: *Angela Christlieb & Stephen Kijak* **Senaryo** Screenplay: *Angela Christlieb & Stephen Kijak* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Angela Christlieb* **Kurgu** Editing: *Angela Christlieb & Stephen Kijak* **Müzik** Music: *Robert Drasnin & Stereo Total* **Katılanlar** With:: *Jack Angstreich, Eric Chadbourne, Bill Heidbreder, Roberta Hill, Harvey Schwartz, David Schwartz, Bob Kalsh, Janet Delman* **Yapımcı** Producer: *Gunter Hanfgarn* **Yapım** Production Co.: *Hanfgarn & Ufer* **Dünya Hakları** World Sales: *Loop Filmworks, Inc.*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *80'*

■ Kendini tamamen kaptırmış beş film kurdunun hararetli dünyasını gözler önüne seren, New York'taki yoğun sinefil kültürü üzerine hayranlık verici bir belgesel olan SİNEMA MANYAKLARI'nın kahramanlarından biri, "Bir filmi hakikaten görmüş olmak için kaç kere görmek gerekir?" diye soruyor. Bir eleştirmen, "Woody Allen, filmlerinden biri için böylesine karakterler yaratsa fena halde abartmakla suçlanırdı," demiş. Bu ayaklı sinema ansiklopedileri her gün iki ilâ beş film izliyor, yani yılda 600 ilâ 2000 film. İş, aile ve diğer ilgi alanları ikinci planda. Çoğunun fiziksel bir cinsel hayatı yok, onun yerine James Dean ya da Audrey Hepburn gibi yıldızlarla bir romans dünyasında yaşıyorlar. Yedinci sanatın gücünün etkili bir kanıtı olan SİNEMA MANYAKLARI'nda, sinemanın en büyük hayranları filmin asıl yıldızları. Bu onların yaşamlarının, anılarının, iflah olmaz alışkanlıklarının ve sevdikleri filmlerin öyküsü. "Film kurtlarımız, nesli tükenmek üzere olan bir izleyici türünün son örnekleri. Onların, karanlık sinema salonlarında kendimizi perdedeki düşlerin içinde kaybettiğimiz o mutluluk anlarına yönelik ortak sevgimizi yansıttıklarını umuyoruz." – Angela Christlieb & Stephen Kijak

■ "How many times do you have to see a film before you've actually seen it?" asks one of the protagonists of CINEMANIA, a fascinating documentary about the culture of intense cinephilia in New York City which reveals the impassioned world of five obsessed movie buffs. "Woody Allen would be accused of gross exaggeration if he invented these people as characters for one of his films" said one critic. These human encyclopedias of cinema see two to five films a day, and from 600 to 2,000 films per year. Work, family and any other interests are secondary. Many have no physical sex lives, living instead in a world of romance with stars like James Dean or Audrey Hepburn. In CINEMANIA, a powerful testimony to the power of the seventh art, cinema's biggest fans become the true stars. This is the story of their lives, their memories, their unbending habits and the films they love. "Our film-buffs are the last of a dying breed of movie-goer who reflect, we hope, the love we all share of those blissful moments in the darkened cinema, when we lose ourselves in the dreams on the screen." – Angela Christlieb & Stephen Kijak

ANGELA CHRISTLIEB

1965'te Almanya'da doğdu. 1996'da Berlin'deki Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun olduktan sonra, bir dizi deneysel kısa film çekti. Elfi Mikesh'nin "Bombenwerfer" adlı filminde rol aldı. 1997'de New York'a taşındı ve 1999'da New School'da film yapımcılığı okuması için verilen burs sayesinde kısa filmi "Déjá Vu"yü yazdı ve gerçekleştirdi, ayrıca SİNEMA MANYAKLARI'nın ortak yönetmenliğini üstlendi.

Born in Germany in 1965. Following her graduation from the Academy of Fine Arts in Berlin in 1996, she made a number of experimental shorts. She worked as an actress in Elfi Mikesh's film "Bombenwerfer". In 1997 she moved to New York and in 1999 she received an academic grant to study film production at the New School to write and produce her short film "Déjá Vu" and co-direct CINEMANIA.

STEPHEN KIJAK

1969'da ABD'nin Maryland eyaletinde, Bedford'da doğdu. Boston Üniversitesi'nin Sinema ve Yayın Bölümü mezunudur. 1996'da kendi yazdığı, yönettiği ve yapımcılığını üstlendiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Never Met Picasso"yu bitirdi. Aynı yıl New York'a taşındı. Şimdilerde ikinci uzun metrajlı kurmaca filmi "Solar Vista" ve kült-efsane Scott Walker'ın müziğini konu alan ikinci uzun metrajlı belgeseli "30th Century Man" üzerinde çalışıyor.

Born in Bedford, Maryland, USA in 1969. A graduate of Boston University's School of Film and Broadcasting, he finished his feature debut in 1996 with "Never Met Picasso" which he wrote, produced and directed. He moved to New York City in 1966. He is now developing his second fiction feature "Solar Vista" and his second feature documentary "30th Century Man" about the music of cult-legend Scott Walker.

KANADA CANADA

LOS ZAFIROS

THE SAPPHIRES - MUSIC FROM THE EDGE OF TIME

Yönetmen Director: *Lorenzo DeStefano* **Senaryo Görüntü Yön.** Cinematography: *Thomas Ackerman* **Kurgu** Editing: *Sergio Palermo* **Müzik** Music: *Los Zafiros, Et Al* **Katılanlar** With: *Miguel Cancio, Manuel Galban, Juanes Bacallao, Magda Gutierrez Galban, Rosita Fornes, Adrian mesa, Nick Gold* **Yapımcı** Producer: *Lorenzo DeStefano* **Yapım** Production Co.: *Productions A-Propos* **Dünya Hakları** World Sales: *Productions A-Propos*

2003 / Betacam Video / **Renkli** Color / *90'*

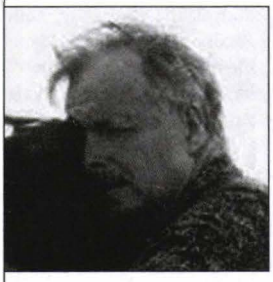
■ O dönemin ve o coğrafyanın biçimlendirdiği bir müzik olayı olan Los Zafiros ("Safirler"), 1960'larda Küba'yı kasıp kavurmuştu. Doğu ve Batı Avrupa'da kapsamlı turnelere çıkıp uluslararası düzlemde beğeni kazandıkları halde, grup Küba dışında pek tanınamadı. 1998'de "Bossa Cubana"nın yeniden piyasaya çıkışına kadar Amerika'da neredeyse hiç bilinmeyen Los Zafiros, şimdi on yıllık müzik hayatlarında ulaştıklarından çok daha geniş bir dinleyici kitlesine ulaşıyor. "1993'ten beri Küba'da yolculuk edip fotoğraf çekiyordum; yedi yılın ardından Los Zafiros'un büyülü ezgilerini ilk kez duymam benim için büyük bir sürpriz oldu.1960'ların devrim sonrası Küba'sından çıkan bu Beatles'ın hikâyesini araştırdığımda, Küba ruhunun her tezahürüne yönelik hayranlığım daha da arttı. Grubun hayatta kalan iki üyesinin, Manuel Galban ile Miguel Cancio'nun hayır duasını da alarak, ikisini Havana'da Los Zafiros'un doğduğu Cayo Hueso mahallesinde kamera karşısında biraraya getirme arzumu gerçekleştirebildim. [...] Bu film, çok özel bir grubun kısa ömrüne ve içinde bulundukları karmaşık döneme bir güzelleme. Onların müziği, zamanın kıyısına yaklaşmış ve şimdi görmezden gelinen tarihi bir döneme fon oluşturuyor." – Lorenzo DeStefano

■ A musical phenomenon molded by their time and place, Los Zafiros (The Sapphires) caused a sensation at Cuba throughout the 1960s. Though they enjoyed international acclaim, touring widely throughout Eastern & Western Europe, the group has remained in relative obscurity outside Cuba. Virtually unknown in America until the 1998 successful release of "Bossa Cubana", the music of Los Zafiros has by now reached a wider global audience than ever heard them in their ten-year life span. "Traveling and photographing in Cuba since 1993, my first exposure to the magical sounds of Los Zafiros came as a complete surprise seven years later. As I researched this story of the Beatles of 1960s post-revolutionary Cuba, my appreciation deepened for the Cuban spirit in all its incarnations. Securing the blessing of the group's two surviving members, Manuel Galban and Miguel Cancio, realized my hopes for an on-camera reunion of the two in Havana's Cayo Hueso neighborhood, where Los Zafiros were born. [...] This film was made to celebrate the brief life and complex times of a very special group. Their music is the soundtrack of a neglected historical period bordering the edge of time." – Lorenzo DeStefano

LORENZO DeSTEFANO

New Jersey Network / PBS kanalı için yaygın bir izleyici kitlesine ulaşan "Talmage Farlow" belgeselini çekti. ABC / Warner Brothers'ın uzun ömürlü dizisi "Life Goes On / Hayat Devam Ediyor"un yapımcısı, yönetmeni ve baş kurgucusuydu; ayrıca "Providence / Kader" (Manhattan Ensemble Tiyatrosu, 2003 baharı) ve "Camera Obscura" (Almeida Tiyatrosu, Londra 2002) oyunlarının da yazarıdır. 90'ların başından beri Küba'da fotoğrafçılık yapan sanatçının adayla ilgili fotoğrafları "La Hora Magica – Portraits of a Vanishing Cuba / Sihirli Saat – Yitip Giden Bir Küba'dan Portreler" başlığıyla ABD'de, Küba'da ve Kanada'da sergilenmiştir.

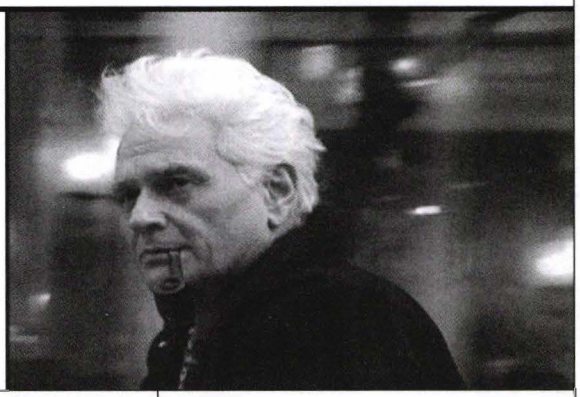
He made the widely seen feature documentary "Talmage Farlow" for The New Jersey Network / PBS. He was a producer, director and the supervising film editor on the long-running ABC / Warner Brothers drama series "Life Goes On" and is author of the plays "Providence" (Manhattan Ensemble Theater, Spring 2003) and "Camera Obscura" (Almeida Theatre, London 2002). Having worked extensively in Cuba since the early 90's as a photographer, his photographic memoir of the island, "La Hora Magica / The Magic Hour – Portraits of a Vanishing Cuba," has been exhibited in the United States, Cuba and Canada.

ABD-FRANSA USA-FRANCE

DERRIDA

Yönetmenler Directors: *Kirby Dick & Amy Ziering Kofman* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Kirsten Johnson* **Kurgu** Editing: *Kirby Dick & Matthew Clarke* **Müzik** Music: *Ryuichi Sakamoto* **Yapımcı** Producer: *Amy Ziering Kofman* **Yapım** Production Co.: *Jane Doe Films* **Dünya Hakları** World Sales: *Jane Doe Films*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *85'*

■ Sokrates'in kendine özgü diyaloglarının provasını yaparken çekilmiş filmini izleyebilseydiniz ne olurdu? Ya Descartes'ın, Thoreau'nun, Shakespeare'in çalışırken ve gündelik hayatlarında çekilmiş görüntüleri olsaydı? Şimdi onlara daha farklı bir ışık altında, belki de eserlerini ve hayatlarını daha iyi anlayarak bakabilir miydik? İki yönetmen, Kirby Dick ve Amy Ziering Kofman kendilerine bu soruları yöneltmiş ve biraraya gelip 20. Yüzyıl'ın en ileri görüşlü ve en önemli düşünürlerinden birini, pek çoğumuzun tarihe, dile, sanata ve nihayetinde kendimize bakışımızı tek başına değiştiren bir adamı belgelemeye karar vermişler: daha çok "yapısökümü" ile bilinen parlak ve putkırıcı Fransız felsefeci Jacques Derrida. Beş yılı aşkın bir süre boyunca, Kirby Dick ve Derrida'nın eski öğrencisi Ziering Kofman, günümüz Sokrates'inin karşısında Eflatun rolünü oynamışlar. Çekim ekibi, ünlü felsefeciyi gölge gibi izlemiş ve gündelik hayatını sürdürürken, çalışırken mahrem görüntülerini çekmişler. Yönetmenler, düz bir çizgiyi takip eden bir biyografi yapmaktan kaçınmış ve 'paragraflar' adını verdikleri bir tür kolaj mantığını yeğlemişler. Bir dizi söyleşide, bizzat Derrida da belgesel sürecini sistemli biçimde sekteye uğratması için yüreklendirilmiş.

■ What if you could watch Socrates, on film, rehearsing his Socratic dialogues? What if there was footage of Descartes, Thoreau, or Shakespeare as themselves at work and in their daily life? Might we now look at these figures differently, with perhaps a deeper understanding of their work and lives? Filmmakers Kirby Dick and Amy Ziering Kofman asked themselves these questions, and decided to team up and document one of the most visionary and influential thinkers of the 20th century, a man who single-handedly altered the way many of us look at history, language, art, and, ultimately, ourselves: the brilliant and iconoclastic French philosopher Jacques Derrida, best known for "deconstruction". For over five years, Dick and Derrida's former student Ziering Kofman played Plato to our own modern day Socrates. The filmmaking team shadowed the renowned philosopher and captured intimate footage of the man as he lives and works in his daily life. The filmmakers resisted creating a linear biography and opted for a collage of what they term 'paragraphs'. In a series of interviews, Derrida himself is encouraged to systematically dismantle the documentary process.

KIRBY DICK

1952 yılında Arizona'da doğdu. Ödüllü bir Los Angeles'li yönetmen ve senaristtir. Kaliforniya Sanat Enstitüsü'nde eğitim gördü. 1981'de, Buñuelvari bir alegori olan 30 dakikalık "Men Who Are Men / Adam Gibi Adamlar"ın yönetmenliğini paylaştı ve yapımcılığını üstlendi. 1986'da, büyük övgü alan uzun metrajlı belgesel "Private Practices: The Story of a Sex Surrogate / Özel Muameleler: Bir Seks İşçisinin Hikâyesi"ni yönetti. 1996'da, uluslararası üne sahip yazar, performans sanatçısı ve mazoşist Flanagan hakkındaki uzun metrajlı belgesel "Hasta: Süper Mazoşist Bob Flanagan'ın Yaşamı ve Ölümü"nü yaptı. Bunu "Chain Camera / Elden Ele Kamera" (2001) ve son filmi DERRİDA (2002) izledi.

Born in 1952 in Arizona. An award-winning Los Angeles director and screenwriter, he attended the California Institute of the Arts. In 1981 he co-directed and produced the 30-minure film "Men Who Are Men", a Buñuel-like allegory. In 1986, he produced and directed rhe highly acclaimed fearure length documenrary "Privare Practices: The Story of a Sex Surrogare". In 1996, he direcred the fearure lengrh documenrary "Sick: The life and Dearh of Bob Flanagan, Supermasochist", abour rhe inrernationally acclaimed writer, performance artisr and masochist. He followed it with "Chain Camera" (2001) and DERRIDA (2002), his last film.

AMY ZIERING KOFMAN

1980'lerde Yale'de, Jacques Derrida ile doktora programında çalıştı. Kısa süre önce yapımcılığını üstlendiği ve eleştirmenlerin övgüsünü toplayan uzun metrajlı belgesel "Taylor's Campaign / Taylor'un Kampanyası"nda, bir evsizin Santa Monica Belediye Meclisi'ne üye olma seferberliğini anlatıyordu. DERRİDA (2002), ilk yönetmenlik denemesidir.

She studied wirh Jacques Derrida in a doctoral program ar Yale Universiry in the 1980s. She most recenrly produced rhe crirically acclaimed fearure documentary "Taylor's Campaign", which followed the race for a seat on the Santa Monica City Council by one of its homeless residents. DERRIDA (2002) marks her directing debut.

ABD-FRANSA-İSRAİL USA-FRANCE-ISRAEL

TANRI'NIN ÖNÜNDE TİTRERKEN

TREMBLING BEFORE G-D

Yönetmen Director: *Sandi Simcha DuBowski* **Görüntü Yön.** Cinematography: *David Leitner* **Kurgu** Editing: *Susan Korda* **Müzik** Music: *John Zorn* **Yapımcılar** Producers: *Sandi Simcha DuBowski & Marc Smolowitz* **Yapım** Production Co.: *Simcha Leib Productions (New York); Pretty Pictures (Paris); Cinephil (Tel Aviv)* **Kaynak** Print Source: *Cowboy Pictures*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / 94'

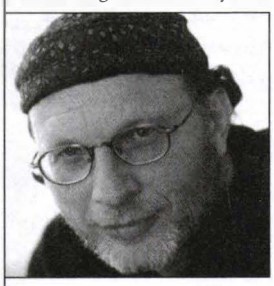
■ İnancı ne olursa olsun düşünen insanlar için yapılmış ilginç bir film olan TANRI'NIN ÖNÜNDE TİTRERKEN, çağımızda cinsellikle ilgili değerlerin değişmesinin, eşcinsel yaşamı lanetleyen bağnaz dini görüşlere meydan okuduğunu ve bu yüzden pek çok eşcinselin dışlanmış olduğunu görmemizi sağlıyor. DuBowski'nin, ruhsal yanlarıyla cinselliklerini bağdaştırmak ve hem Tanrı, hem de cemaatleri tarafından kabul görmek isteyen ortodoks Yahudi eşcinsellerin durumunu – hem Amerika'da, hem de dışarıda – araştırırken saptadığı olgular, eşcinsel Katolikler, Mormon'lar, Müslümanlar ve diğer dinlerin üyeleri için de geçerli. Cesur ve küçük bir ekiple, beş yıla yayılan bir süreçte Brooklyn, Kudüs, Los Angeles, Londra, Miami ve San Francisco'da hevesle kotarılan ve evrensel anlamlar içeren bu uluslararası proje, modern dünyamızda dini kimlik ve geleneğin anlamını irdeliyor. Sonuçta sevgiyle ve korkusuzca savunulan inanca bağlı kalmanın, kimliğini korumanın ve bir şeylere ait olmak için verilen evrensel mücadelenin önemi çıkıyor ortaya. "Bazen siz filmleri seçersiniz, bazen de filmler sizi. TANRI'NIN ÖNÜNDE TİTRERKEN'i çekmeye meraktan başladım, ortodoksların dünyasını araştırmak istiyordum. Bu filme yoğun ve mücadeleyle geçen altı yılımı vereceğimi ve onun sayesinde manevi bir uyanış yaşayıp dinimin gereklerini yerine getirmeye başlayacağımı o sıralarda hiç düşünmemiştim herhalde." – Sandi Simcha DuBowski

■ A remarkable film for thoughtful people of all beliefs, TREMBLING BEFORE G-D gives us an opportunity to understand the way modern perceptions about sexuality have come to challenge entrenched religious views which condemn homosexual lifestyles and have forced many gay people into isolation. While DuBowski explores – both in America and abroad – the plight of Orthodox Jewish lesbians and gays to reconcile their spirituality and sexuality, and to find acceptance in the eyes of God and their community, what he discovers applies to gay Catholics, Mormons, Muslims and members of other religions worldwide. Vividly shot with a courageous few over five years in Brooklyn, Jerusalem, Los Angeles, London, Miami, and San Francisco, this international project with global implications strikes at the meaning of religious identity and tradition in a modern world. What emerges is a loving and fearless testament to faith and survival and the universal struggle to belong. "Sometimes you choose films, sometimes films choose you. I began TREMBLING BEFORE G-D out of curiosity, a desire to explore the Orthodox world. I do not think I ever anticipated that such an intense and challenging six years would follow and that the film would set me on a path of spiritual awakening and greater religious observance." – Sandi Simcha DuBowski

SANDI SIMCHA DuBOWSKI

1970'de New York'ta, Brooklyn'de doğdu. 1992'de, Harvard Üniversitesi'nden takdirle mezun oldu. Lisans düzeyinde araştırmalara verilen Ford bursundan yararlandı. Ondan sonra New York'ta yaşayan bir yönetmen ve yazar oldu. İlk kısa filmi "Tomboychik" (1994) San Francisco Uluslararası Film Festivali'nde en iyi kısa belgesel dalında Golden Gate ödülünü aldı. Amerika Aile Planlaması Birliği'nde yardımcı araştırmacı olarak üç yıl çalıştı ve Hıristiyan sağ kanatın tanıtım filmlerini stratejik analizlerle eşleştirdi. 1996'da "Missionaries from Militias Unholy Alliance / Milis Kuvvetinin Misyonerleri: Kutsallığı Olmayan Bir İttifak"ı yaptı. 1999'da Rockefeller Vakfı'nın Film / Video / Multimedya Bursu'nu aldı. Çalışmaları, 20'yi aşkın kurumdan maddi destek görmüştür. TANRI'NIN ÖNÜNDE TİTRERKEN (2001) ilk uzun metrajlı belgeselidir.

Born in 1970, in Brooklyn, New York. In 1992, he graduated Magna Cum Laude from Harvard University. He received two Ford Program for Undergraduate Research grants. He then became a filmmaker and writer based in New York. His first short film "Tomboychik" (1994) received the Golden Gate Award for Best Short Documentary at the San Francisco International Film Festival. He worked for three years as a Research Associate at Planned Parenthood Federation of America merging strategic analysis and video of the Christian right-wing. In 1996 he made "Missionaries from Militias Unholy Alliance". He is a recipient of the Rockefeller Foundation's 1999 Film/Video/Multimedia Fellowship. His work has received support from more than 20 foundations. TREMBLING BEFORE G-D (2001) is his first feature-length documentary film.

FRANSA FRANCE

FRANCİNE'E MEKTUPLAR

LETTRES À FRANCINE

LETTERS TO FRANCINE

Yönetmen Director: *Fouad Elkoury*
Senaryo Screenplay: *Fouad Elkoury*
Görüntü Yön. Cinematography: *Fouad Elkoury* **Kurgu** Editing: *Tina Baz, Emmanuel Barrault & Pascal Cuissot* **Müzik** Music: *Horizons (ECM)*
Yapımcılar Producers: *Franck Chafei & Marc Marchand* **Yapım** Production Co.: *Et Alors Productions; Maison Européenne de la Photographies*
Dünya Hakları World Sales: *Et Alors Productions*

2002 / Betacam Video /
Renkli ve Siyah-Beyaz Color and B&W / 42'

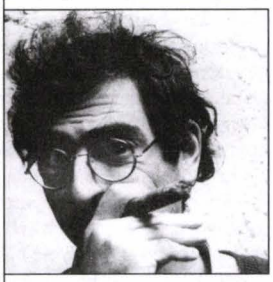
■ Filmin hemen başında kanser teşhisini duyarız: "Biyopsi sonuçlarınız biyopsinin pozitif olduğunu gösteriyor. Bu, sizde kanser var demektir." Hemen akabinde ciddi bir hastalık gerçeği içinde buluruz kendimizi. Bu bölümün sonunda, bir sekans aracılığıyla yapı değişikliği olduğu vurgulanır. Artık Türkiye'deki yolculuk ön plandadır. Çok geçmeden izleyici, filmin farklı parçalarını anlaması için gerekli tüm referans noktalarını toparlamaya başlar. Anlatıcı ile hastanın aslında aynı kişi olduğunu, filmin çekiminin hastalık esnasında gerçekleştirildiğini ve Türkiye yolculuğunun filmin çekiminden önceki bir zamana ait olduğunu anlarız. Filmin son bölümü aynı zamanda en kasvetli olanıdır. Hiçbir unsur açıkça belirtmese de, havanın kasvetli bir ciddiyete büründüğü farkedilir. Anlatıcı her ne kadar Türkiye üzerine konuşmasını sürdürse de yolculuğu gitgide daha bireyselleşmeye başlar ve yolculuğunun son aylarında çektiği ızdıraplara odaklanır. Aynı zamanda hastalık üzerine yapılan konuşmalar da amiyaneleşmeden, daha sık ve somut bir hal alır. Bu iki izlek filmin sonunda tek bir çizgide birleşir. İki öykü arasındaki köprüler belirginleşir. Anlatıcının son sözlerinden, hastalığının ileri bir safhaya geldiğini anlar ve filmin ilk cümlesiyle kozumuzu paylaşmaya soyunuruz.

■ Right from the beginning of the film we can hear the cancer diagnosis: "We have the results of your biopsy; the biopsy is positive, this means that you have a cancer." Straight away, we are thrown in the reality of a severe illness. At the end of this part, a filmed sequence, announcing a change of structure, appears. The journey in Turkey becomes predominant. Soon the audience acquires all the necessary reference points to assimilate the various components of the film. We realize that the narrator and the patient are the same person and that the film is shot during the illness, the trip to Turkey dating back to a period before. The last part of the movie is the darkest one. Even if no special element introduces it clearly, the tone becomes more solemn. The narrator continues to talk about Turkey but his trip becomes more subjective and tends to focus on the suffering he feels during the lasts months of his trip. At the same time, discussions about the illness become more frequent and concrete without falling in a sordid or vulgar aspect. The two frameworks connect to form one track at the end of the film. The bridges between the two stories become obvious. The last words of the narrator make us think he has reached an advanced stage of the illness and pick up with the first sentence of the movie.

FOUAD ELKOURY

Lübnanlı bir ailenin oğlu olarak 1952 yılında Paris'te dünyaya geldi. 1979 yılında Londra'da mimarlık eğitimini tamamladıktan sonra, Lübnan'da günlük hayatı yansıtan bir rapor hazırlayarak fotoğrafçılığa yöneldi. 1982 yılında İsrail'in Beyrut'u işgali sırasında çektiği fotoğraflar, aralarında Libération'un da bulunduğu basın organlarında yayınlandı. Daha sonra Sygma ajansına girdi fakat bir yıl sonra oradan ayrıldı. O tarihten sonra zamanını Paris ile Beyrut arasında mekik dokuyarak geçirdi. Pek çok fotoğraf kitabı yayınladı. 1998-2000 yılları arasında Türkiye'de uzun vadeli bir fotoğraf projesi üzerinde çalıştı. Paris'e dönüşünde ise Türkiye'de çektiği fotoğraflardan yola çıkarak ilk video filmi olan FRANCİNE'E MEKTUPLAR'ı (2002) gerçekleştirdi.

Born in 1952 in Paris of Lebanese parents. After taking his degree in architecture in London in 1979, he turned to photography, producing a report on daily life in the Lebanon. He covered the Israeli invasion of Beirut in 1982, with his pictures appearing in Libération among orhers. He joined the Sygma agency, only to leave it one year later. From then on he divided his time between Paris and Beirut. He published several photo books. Betwen 1998 and 2000 he worked in Turkey on a long-term photographic project. Upon his return to Paris, he directed his first video film, LETTRES À FRANCINE (2002), based on his pictures of Turkey.

İNGİLTERE-ABD UNITED KINGDOM-USA

LA MANCHA'DA KAYBOLANLAR

LOST IN LA MANCHA

Yönetmenler Directors: *Keith Fulton & Louis Pepe* **Senaryo** Screenplay: *Keith Fulton & Louis Pepe* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Louis Pepe* **Kurgu** Editing: *Jacob Bricca* **Müzik** Music: *Miriam Cutler* **Yapımcı** Producer: *Lucy Darwin* **Yapım** Production Co.: *Quixote Films Ltd.; Eastcroft Production; Low Key Pictures* **Dünya Hakları** World Sales: *Films Transit International*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *89'*

■ Bugünlerde, "...'nın yapım öyküsü" – büyük ölçekli bir filmin nasıl yaratıldığını anlatan bir belgesel film – sinema pazarlamacılığının neredeyse vazgeçilmez bir aracı haline gelmiş durumda. Geçici adı "The Man Who Killed Don Quixote / Don Kişot'u Öldüren Adam" olan son Terry Gilliam filminin "yapım öyküsü" belgeselinin ardındaki niyet de buydu. Ancak belgesel kamerasının kaydettiği bu değil, etraflı bir hazırlıkla geçen uzun yıllara karşın Ekim 2000'de durdurulmak zorunda kalan bir filmin dağılıp kayboluşu oldu. Sorunlar çok çabuk başgöstermişti: Hepsi Avrupanın değişik köşelerinden gelmiş film ekibi üyeleri arasındaki dil engeli, filmin tasarımına son rötuşları yapmayı zorlaştırıyor; oyuncuların idaresi konusunda önemli sorunlar yaşanıyordu; üstüne üstlük Don Kişot'u oynayan Fransız yıldız Jean Rochefort çift taraflı fıtık oluyordu. Bunlar yetmezmiş gibi, korkunç bir fırtına çıkıp, hem setlere hem de donanıma hasar verince, çekimlerin iptal edilmesi zorunda kalınmıştı. Belgeselde, Keith Fulton ve Louis Pepe tüm bu kaosu yansıtırken, Gilliam bütün enerjisini tempoyu korumaya harcadığını ve ümidini kaybetmemeye çalıştığını görüyoruz. Gerçekleştirilebilen çekimlerdeki potansiyele bakınca da, insanın elinden üzülmekten başka bir şey gelmiyor.

■ These days, "The making of ..." – a film which documents the story of how a major feature film was created – has become an almost indispensable tool of a film's marketing. This was also the intention behind the "the making of ..." documentary of Terry Gilliam's most recent film with the working title "The Man Who Killed Don Quixote". However, what the documentary camera revealed instead was the disintegration of a film which, despite many years of extensive preparation, finally came to a halt in October 2000. Problems were quick to emerge, such as the language barriers between the members of the pan-European crew which made it difficult to put the finishing touches to the film's concept; the major problems involved in organizing the actors, not to mention the double hernia suffered by Jean Rochefort, the French star portraying Don Quixote. And as if that wasn't bad enough, a dreadful storm wreaked havoc, destroying both the sets and equipment, forcing shooting to be definitively called off. Keith Fulton and Louis Pepe captured all the chaos while Gilliam continued to put all his energy into keeping the momentum going and tried not to give up hope. Seeing the obvious potential in the shots that were taken, one just can but grieve.

KEITH FULTON

17 Ekim 1965'te Boston'da doğdu. Haverford College'da resim, daha sonra da Temple University'de sinema okudu ve buradan yüksek lisans diploması aldı.

Born in Boston on 17 October 1965. He studied art at Haverford College and subsequently film at Temple University, graduating with an M.A.

Filmleri
Filmography

1993 *John the Barber* (short documentary kısa belgesel)
1995 *Ben Franklin: A Historical Fiction* (documentary belgesel)
1996 *The Hamster Factor and Other Tales of Twelve Monkeys* (documentary belgesel)
2002 *Lost in La Mancha* La Mancha'da Kaybolanlar

LOUIS PEPE

7 Ağustos 1966'da Philadelphia'da doğdu. Massachusetts Institute of Technology'de film ve bilişim okurken, mezun olacağı okula, Temple University'ye geçti ve sinema alanında araştırma asistanı olarak mezun oldu. Burada Fulton'la tanıştı ve ikisi birlikte Terry Gilliam'ın "Twelve Monkeys / Oniki Maymun"unun yapım belgeseli olan "The Hamster Factor and Other Tales of Twelve Monkeys"i gerçekleştirdiler.

Born in Philadelphia on 7 August 1966. He first studied film and information at Massachusetts Institute of Technology, subsequently transferring and graduating as a research student in film at Temple University. There he met Fulton and collaborated with him on "The Hamster Factor and Other Tales of Twelve Monkeys", their documentary about the making of Terry Gilliam's "Twelve Monkeys" (1995).

Filmleri
Filmography

1991 *Roadside Eulogy* (short documentary kısa belgesel)
1996 *The Hamster Factor and Other Tales of Twelve Monkeys* (documentary belgesel)
1998 *Moments of Doubt* (short kısa film)
2002 *Lost in la Mancha* La Mancha'da Kaybolanlar

ALMANYA-BREZİLYA-FİNLANDİYA GERMANY-BRAZIL-FINLAND

BREZİLYA'NIN MÜZİĞİ

MORO NO BRASIL

SOUND OF BRAZIL

Yönetmen Director: *Mika Kaurismäki* **Senaryo** Screenplay: *Mika Kaurismäki & George Moura* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Jacques Cheiche* **Kurgu** Editing: *Karen Harley* **Yapımcılar** Producers: *Phoebe Clarke, Frank Scharf, Joachim Ortmanns & Mika Kaurismäki* **Yapım** Production Co.: *Magnatel Gmbh; Arte; Marianna Films; TV Cultura & Lichtblick* **Dünya Hakları** World Sales: *BV International Pictures* **Kaynak** Print Source: *Finnish Film Foundation*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *105'*

■ Hem müzikli bir yol filmi hem de cezbedici ve tutkulu bir belgesel olan BREZİLYA'NIN MÜZİĞİ (filmin özgün ismi "Moro no Brasil", "Brezilya'da yaşıyorum" anlamına geliyor), Finlandiyalı sinemacı Mika Kaurismäki'nin itirafı. On yılı aşkın bir süre önce Brezilya'yı ikinci vatanı olarak benimseyen Kaurismäki, Brezilya müziğinin zenginliğini büyüleyici bulmuş. Brezilya'da müzik, günlük hayatın bir parçası ve duyguların kendiliğinden oluşan bir ifade biçimi olarak kullanılıyor. Kaurismäki sokak müziğine odaklanarak otantikliği ve ikinci anayurdunun insanlarının yaşama hazzını naklediyor. "Brezilya dünyanın en zengin müzik geleneklerinden birine sahip. Brezilya dışındaki insanların çoğu sadece samba ya da bossa nova gibi ritmlere aşinalar, ama burada maracatú, coco, forró, embolada gibi daha keşfedilecek pek çok şey, birçok başka müzik tarzı var. Brezilya müziği sadece yerli halkın değil, Afrika, Arap, Avrupa ve özellikle de Portekiz halklarının – ve başka geleneklerin – etkisiyle de biçimlenmiş." – Mika Kaurismäki

■ A musical road movie, a captivating and passionate documentary, SOUND OF BRAZIL (the original title "Moro no Brasil" means "I live in Brazil") is Finnish filmmaker Mika Kaurismäki's confession. More than ten years ago he discovered a home from home in Brazil, and he found the richness of Brazilian music fascinating. Music is an inherent part of everyday life in Brazil and is used as a spontaneous expression of emotion. Kaurismäki focuses on street music conveying the authenticity and zest for living amongst the people of his second home country. "Brazil is a country with one of the richest musical traditions in the world. Most people outside Brazil are only familiar with rhythms such as the samba or bossa nova, but there is so much more to discover, such as the maracatú, the coco, the forró, the embolada and so many other styles of music. The music has been influenced not only by the indigenous population, but also by the African, Arab, European – particularly Portuguese – and other traditions." – Mika Kaurismäki

MIKA KAURISMÄKI

21 Eylül 1955'te Finlandiya'da Orimattila'da doğdu. 1977-81 arasında Münih'te, Hochschule für Fernsehen und Film'de öğrenim gördü. İlk kısa filmini 1980'de gerçekleştirdi. Finlandiya'ya döndükten sonra, 1981'den itibaren film yönetmeni, yapımcı, Villealfa ve Marianna film yapım şirketlerinin yöneticisi olarak görev aldı. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi " Arvottomat / Değersizler" 1983'te Yılın En İyi Fin Filmi olarak Jussi Heykelciği'ni kazandı. Aynı ödülü, 1986 ve 1988 yıllarında "Rosso" ve "Bir Gece Boyunca Helsinki Napoli" adlı filmleriyle de aldı. Brezilya'da çektiği ilk film 1990 yapımı "Amazon"du ve o zamandan beri yılın belli bir kısmını Rio de Janeiro'da geçirmektedir.

Born in Orimattila, Finland on 21 September 1955. From 1977-81 he studied at Hochschule füt Fernsehen und Film, Munich. He directed his first shorr film in 1980. From 1981 he worked as a film director, producer and managing director ar Villealfa Film Productions Oy and Marianna Films Oy. His firsr feature film, "The Worrhless", won the Jussi Statuetre for rhe Best Finnish Film of rhe Year in 1983. In 1986 and 1988 he won rhe Jussi Statuetre for "Rosso" and "Helsinki Napoli All Nighr Long" respectively. The first film he shor in Brazil was "Amazon" in 1990, and he has lived parrly in Rio de Janeiro since rhen.

Filmleri
Filmography

1982 *Arvottomat* Değersizler
1984 *Klaani - Tarina Sammakoitten Suvusta* Klan - Kurbağaların Öyküsü
1985 *Rosso*
1987 *Helsinki-Napoli, All Night Long* Bir Gece Boyunca Helsinki-Napoli
1989 *Cha Cha Cha Paperitähti* Kâğıt Yıldız
1990 *Amazon*
1991 *Zombie ja Kummitusjuna* Zombie ve Hayalet Tren
1993 *Viimeisellä Rajalla* Son Sınır
1994 *Tigrero: A Film That Was Never Made* Tigrero: Asla Gerçekleştirilemeyen Bir Filmin Öyküsü (documentary belgesel)
1995 *Condition Red* Kırmızı Alarm
1998 *L.A. Without a Map* Haritasız Los Angeles
2000 *Highway Society* Otoban Toplumu
2002 *Moro no Brasil* Brezilya'nın Müziği

FRANSA FRANCE

CLAUDE CHABROL, GÖZLEMCİ

CLAUDE CHABROL, L'ENTOMOLOGISTE

CLAUDE CHABROL, THE ENTOMOLOGIST

Yönetmen Director: *André S. Labarthe* **Senaryo** Screenplay: *André S. Labarthe* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Maurice Derrimond* **Katılanlar** With: *Claude Chabrol & Jean Douchet* **Kurgu** Editing: *Daniel Anezin* **Yapım** Production Co.: *Amiţi; La Sept; Ina* **Dünya Hakları** World Sales: *Arte*

1991 / Betacam Video / **Renkli** Color / *51'*

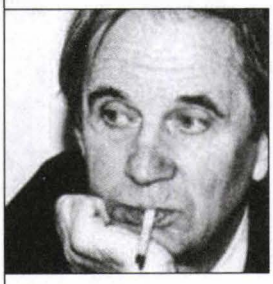
■ Claude Chabrol, Loire kıyılarındaki rahat evinde, tercih ettiği karakterleri – burjuva toplumunun canavarlarını – yaratırken, Jean Douchet ile uzun meslek hayatı üzerine konuşuyor. Tıpkı onun yapacağı bir biçimde, yönetmenlik ve kamera hareketleri hakkındaki fikirlerini yansıtacak biçimde kotarılmış bu belgeselde Chabrol, kendine özgü sinema kavramını tanımlıyor. Yönetmenlik açısından en büyük emelinin, Jean Renoir'ın özeni ile Fritz Lang'ın enerjisini aynı filmde birleştirmeyi başarmak olduğunu öğreniyoruz. İşinde mümkün olduğunca açık olmaya çaba harcadığını, az sayıda çekim yapmaya çalıştığını; bazen bütün filmi özetleyen tek bir çekim kullandığını da. Usta yönetmen, artık bir film hakkında ne yapmak istediği konusunda eksiksiz bir kontrol edinmiş. Gerçek bir "üslûp" geliştirdiğini umut ettiği bir aşamaya gelmiş. Chabrol'un "Le boucher / Kasap", "Violette Nozière / Zehirli Çiçek", vb. filmlerinden parçalar, bu zekice sohbeti zenginleştiriyor...

■ Claude Chabrol talks with Jean Douchet in his comfortable home on the banks of the Loire about his long career as he creates his preferred characters – monsters of the bourgeois society. Filmed just as he would have done it himself, as an illustration of his thoughts on directing and camera movements, Chabrol describes his own particular concept of cinema. His greatest ambition in terms of directing would be to succeed in combining the vigor of Jean Renoir with the rigor of Fritz Lang in the same film. He tries to be as clear as possible in his work, endeavoring to make but a few shots, and occasionally making one shot which sums up the entire film. Veteran director now achieves full control over what he wants to do in a film. He has arrived at a stage where he hopes he has developed a true "style". Clips from Chabrol's films such as "Le boucher / The Butcher", "Violette Nozière", etc. enrich this intelligent conversation.

ANDRÉ S. LABARTHE

Fransız sineması çevrelerinde çok özel bir yere sahiptir. Cahiers du Cinéma dergisi 40. Yıldönümü sayısında bu sınıflandırılamaz yönetmeni şöyle tanımlamıştır: "Cahiers du Cinéma'nın eski editörü, "Günümüz Sinemacıları" dizisinin yaratıcısı olan Labarthe, çok yönlü bir uzman olarak eğilimlerinin kendisini sürüklediği filmleri aramaya, bulmaya ve yapmaya devam ediyor: dans, resim, Orson Welles üzerine filmler ve konuları derinlemesine irdeleyen heyecan uyandırıcı söyleşiler. "Auteur" söylemi, modernite, parlak bir sentez gücü ve başka iştah açıcı konular..." Jeanine Bazin'le birlikte, kendilerinin başlattıkları ve şimdi "Günümüz Sineması" olarak bilinen diziyi yeniden canlandırdılar. Bu dizinin Kitano, Doillon ve Cronenberg üzerine üç bölümünü 2000 yılında İstanbul Film Festivali'nde izleme fırsatı bulmuştuk.

He has a very special niche in the "French cinematic landscape. In their 40th anniversary issue, Cahiers du Cinéma described this uncategorisable filmmaker thus: "A former Cahiers editor, creator of "Cinéastes de Notre Temps", Labarthe continues to search seek and make films wherever his inclination as a polymath connoisseur takes him: films about dance, painting, Orson Welles, long-running interviews. Politique des auteurs, modernity, a brilliant ability to synthesize and other appetizing morsels..." In collaboration with Jeanine Bazin, he revived the famous series they initiated – now known as "Cinéma de notre temps" – from which we have enjoyed three episodes (on Kitano, Doillon and Cronenberg) during Istanbul Film Festival in 2000.

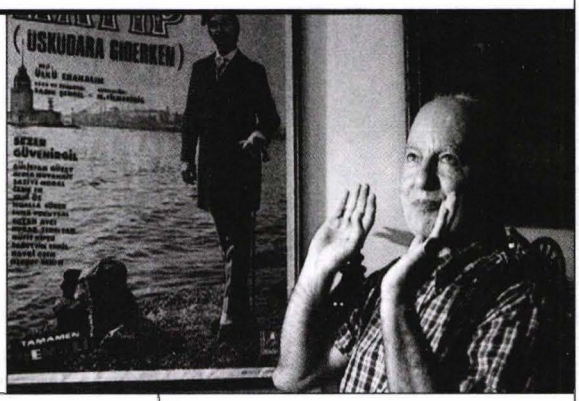
BULGARİSTAN-ALMANYA-BELÇİKA BULGARIA-GERMANY-BELGIUM

BU ŞARKI KİMİN?

CHIA E TAZI PESEN?

WHOSE IS THIS SONG?

Yönetmen Director: *Adela Peeva*
Senaryo Screenplay: *Adela Peeva*
Görüntü Yön. Cinematography: *Joro Nadelkov*
Kurgu Editing: *Jelio Jelev*
Yapımcı Producer: *Adela Peeva*
Yapım Production Co.: *Adela Media Film and TV Productions; Periscope Productions NV*
Dünya Hakları World Sales: *Adela Media*

*2002 / Betacam Video / **Renkli** Color / 70'*

■ "İstanbul'da küçük güzel bir restoranda çeşitli Balkan ülkelerinden dostlarla yemek yiyorduk – bir Yunanlı, bir Makedon, bir Türk, bir Sırp ve ben, bir Bulgar. Öyküsü filmde anlatılan şarkıyı orada duydum. Şarkıyı duyar duymaz hepimiz mırıldanmaya başladık, herkes kendi dilinde mırıldanıyordu. Herkes bu şarkının kendi ülkesinden çıktığını iddia etti. Sonra sıkı bir kavgaya giriştik, bu şarkı kimin diye. İstanbul'daki restoranda geçen olay bir türlü aklımdan çıkmadı. Çocukluğumdan beri, bu şarkının bir Bulgar şarkısı olduğunu biliyordum. Ötekilerin neden şarkının kendi ülkelerine ait olduğunu iddia ettiklerini öğrenmek istiyordum. Bu film böyle başladı. BU ŞARKI KİMİN? mizah duygusuyla hem kimi tipik Balkan özelliklerini, hem de başkasına ait olanı gaspetme yolundaki sürekli çekişmemizi, ama bir yandan da kendimize ait olanı muhafaza edişimizi ele alan bir film. Aynı zamanda, BU ŞARKI KİMİN? bir şarkı üzerine ve onun Balkan yollarında yolculuk yaparken geçirdiği dönüşümler üzerine bir film." – Adela Peeva

■ "In a small nice restaurant in Istanbul we were having dinner with friends from various Balkan countries – a Greek, a Macedonian, a Turk, a Serb, and me, a Bulgarian. There I heard the song whose story is told in the film. As soon as we heard the song we all started humming it, everyone in his own language. Everyone claimed that the song came from his own country. Then we started a fierce fight – whose is this song? The event in the Istanbul restaurant did not leave my mind at rest. I knew from my childhood the song was Bulgarian. I wanted to find out why the others also claimed the song was theirs. This is how this film started. WHOSE IS THIS SONG? is a film which tackles with a sense of humor some typical Balkan traits and our constant strife to usurp somebody else's possession and at the same time keep what is ours to ourselves. At the same time WHOSE IS THIS SONG? is a film about a song and the transformations it underwent on its travels along the roads of the Balkans." – Adela Peeva

ADELA PEEVA

Bulgaristan'da doğdu. Belgrad'daki Film, Tiyatro ve TV Akademisi'nde film yönetmeliği eğitimi gördü. 1972-73'te Yugoslavya'daki TV kanalları için programlar yönetti. 1973 ile 1990 arasında Belgesel Filmler Stüdyosu'nda film yönetmenliği yaptı, 40'ı aşkın film çekti. 1988-89'da Sofya'daki "Bojana" Kurmaca Filmler Stüdyosu'nda film yönetmeni olarak çalıştı. Sonra da ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "The Neighbor / Komşu"yu gerçekleştirdi. 1991'den bu yana, Adela Media Film and TV Production Company'nin kurucusu ve sahibidir.

Born in Bulgaria. She studied film directing at the Academy for Film, Theatre and TV in Belgrade. In 1972-73 she directed programs for the TV stations in Yugoslavia. From 1973 to 1990 she was a film director in the Studio for Documentary Films, and made more than 40 documentaries. In 1988-89 he worked as film director in the Studio for Feature films "Bojana" in Sofia. She then made the feature film "The Neighbor". Since 1991, she has been the founder and owner of Adela Media Film and TV Production Company.

FRANSA FRANCE

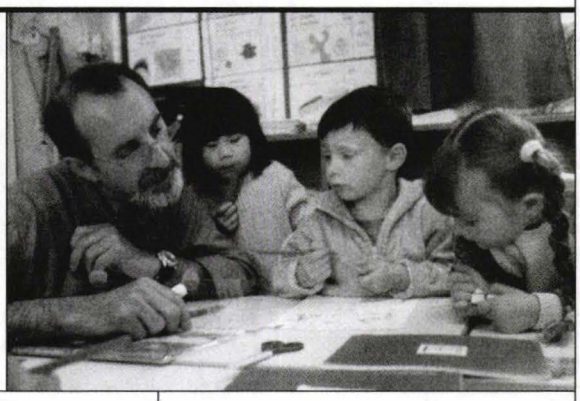
OLMAK VE SAHİP OLMAK

ÊTRE ET AVOIR

TO BE AND TO HAVE

Yönetmen Director: *Nicolas Philibert* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Katell Dijan & Laurent Didier* **Kurgu** Editing: *Nicolas Philibert* **Müzik** Music: *Philippe Hersant* **Katılanlar** With: *Georges Lopez ve öğrencileri / and his students: Alizé, Axel, Guillaume, Jessie, Jojo, Johann, Jonathan, Julien, Laura, Létitia, Marie-Elisabeth, Nathalie, Olivier* **Yapımcı** Producer: *Gilles Sandoz* **Yapım** Production Co.: *Maïa Films; Arte France Cinéma; Les Films d'Ici; Centre National de Documentation Pédagogique* **Dünya Hakları** World Sales: *Les films du Losange*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *104'*

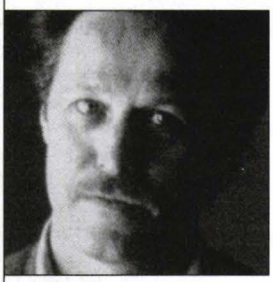
■ Günümüzün en duyarlı ve yaratıcı belgeselcilerinden biri olan Nicolas Philibert, büyük kurmaca yapıtların zarafetine ve duygusal etkileyiciliğine sahip filmler yapıyor. Kuzey Fransa'da tek sınıflı bir okulda geçen bir yılı anlatan OLMAK VE SAHİP OLMAK, şimdiye dek çektiği en başarılı film. Philibert, değişen durumlara bir şekilde uyum gösteren çocuklarla onlara daima anlayışlı davranan hocaları arasındaki her etkileşimden önemli bir şey çıkarıyor. Usta yönetmen uzun çekimleri, sabit ve düzgün bir kamera çalışmasını tercih ediyor. Tıpkı Ozu gibi, bir çamaşır ipine yan yana asılmış kuruyan eldivenlerin görüntüsünde yürek burkan ve derin bir şeyler buluyor. Geçen zamanın bilinciyle, hava ve ışıktaki değişimlere dikkati çeken, alışılmadık derecede bilgece ve insani bir yapıt, çok güzel bir film. "OLMAK VE SAHİP OLMAK, kanıtlayıcı ve didaktik bir yaklaşımı olan geleneksel bir belgesel değil. Bir hikâye anlatmak, duyguları kışkırtmak ve bu maceradaki karakterlerle bağımı koparmamak istedim; bu sayede okumayı, yazmayı, saymayı ve nihayetinde büyümeyi öğrendiğimiz o sarp yolda hepimizin yaşadığı bin bir duyguyu, zorluğu, sevinci ve ufak olayları onlarla paylaşabildim." – Nicolas Philibert

■ One of today's most sensitive and expressive documentary filmmakers, Nicolas Philibert crafts works that have the elegance and emotional breadth of great fiction. TO BE AND TO HAVE, which recounts a year in the life of a one-room schoolhouse in northern France, is his most exquisite film yet. Philibert makes something momentous of each interaction between the children and their ineffably gentle teacher, each in his or her own way coming to terms with the reality of change. The veteran director prefers long takes, more settled and composed camera-work. Like Ozu, he finds something both heartbreaking and profound in the sight of children's mittens drying, all in a row, on a clothes-line. Conscious of the passing of time, attentive to shifts in weather and light, this is an uncommonly wise and humane piece of work, a beautiful film. "TO BE AND TO HAVE isn't a documentary in the traditional sense, with a demonstrative and didactic approach. I wanted to tell a story, provoke emotion and stay close to the characters in this adventure in order to share their trials, joys and minor dramas, the whole range of feelings that we experience along the rocky path of learning to read, write, count... and, in the end, grow up." – Nicolas Philibert

NICOLAS PHILIBERT

1951'de Fransa'da, Nancy'de doğdu. René Alio, Alain Tanner ve Claude Goretta gibi yönetmenlere asistanlık yaparak sinemaya atıldı. O zamandan bu yana, Fransa'da Film Yönetmenleri Derneği SRF'nin başkanlığına kadar yükseldi. 1978'de Gérard Mordillat ile birlikte "La voix de son maître / Sahibinin Sesi"ni çekerek yönetmenliğe başladı.

Born in 1951 in Nancy, France. He started his film career as an assistant to the likes of René Alio, Alain Tanner and Claude Goretta. Since then he has risen to the post of Chairman of the SRF (Société des Réalisateurs de Films) in France. He starred directing films in 1978, co-directing "La voix de son maître / His Master's Voice" with Gérard Mordillat.

Filmleri
Filmography

1990 *La ville Louvre* Louvre Kenti
1992 *Le pays de sourds* Sağırlar Ülkesi
1994 *Un animal, des animaux* Bir Hayvan, Hayvanlar
1996 *La moindre des choses* En Küçük Şey
1998 *Qui sait?* Kim Bilir?
2002 *Être et avoir* Olmak ve Sahip Olmak

ABD USA

YÖNETMEN WİLLİAM WYLER

DIRECTED BY WILLIAM WYLER

Yönetmen Director: *Aviva Slesin*
Senaryo Görüntü Yön. Cinematography: *.Richard Leacock*
Kurgu Editing: *Aviva Slesin*
Katılanlar With: *William Wyler, Bette Davis, John Huston, Billy Wilder, Gregory Peck, Laurence Olivier, Audrey Hepburn, Ralph Richardson, Barbra Streisand* **Yapımcı** Producer: *Catherine Tatge* **Dünya Hakları** World Sales: *Films Transit International*

1986 / 35 mm. / **Renkli** Color / *60'*

■ Amerikan sinema tarihinde pek az yönetmen, hem izleyiciler hem de eleştirmenler nezdinde William Wyler kadar övgü toplamıştır. Hâlâ en saygın film yönetmenleri arasında sayılan Wyler, Akademi Ödülleri'ne diğer bütün yönetmenlerden daha sık (en iyi yönetmen dalında 12 kez, yapımcı olarak da 3 kez) aday gösterilmiştir. "Mrs. Miniver / Bayan Miniver", "The Best Years of Our Lives / Hayatımızın En Güzel Yılları" ve "Ben-Hur" ile üç Oscar kazanmış, daha pek çok büyük ödüle de lâyık görülmüştü. Bu belgeselin yapımı, 5 yıl süren uzun bir yolculuk oldu. Bu fikir Wyler'ın büyük kızı Catherine'den çıkmıştı, kendisi yönetmen-kurgucu Aviva Slesin ve yazar-mülâkatçı A. Scott Berg ile birlikte, 1981 baharında filmin ön çalışmalarına başladı. "Tam bir hafta boyunca Wyler hayatını anlattı: Avrupa'daki ilk yılları, sinemaya atılmak için Amerika'ya gelişi, Universal'ın bürosunda ayak işlerine bakarak mesleğe başlaması, Sam Goldwyn'le fırtınalı, ama verimli işbirliği, birlikte çalıştığı pek çok parlak oyuncuyla ilgili anılar... Amerikan Rüyası'nın ete kemiğe bürünmüş haliydi ve hikâyesini espriler yaparak, büyük keyif alarak anlattı. 48 saat sonra da aniden ölüverdi." – Aviva Slesin

■ Few directors in the history of the American cinema have earned the popular and critical acclaim achieved by William Wyler. He remains one of the industry's most honored filmmakers. The Academy of Motion Picture Arts and Sciences nominated him for more awards than any other director, with 12 nominations for Best Director, and three for producing. He won three Oscars, for direction of "Mrs. Miniver", "Best Years of Our Lives", and "Ben Hur", as well as every other major movie honor. The making of this documentary was an odyssey which ultimately took 5 years. It was conceived by Wyler's eldest daughter Catherine, who along with director/editor Aviva Slesin and writer/interviewer A. Scott Berg, began production on the film in late spring of 1981. "Over the course of a week, Wyler recounted his life – his early years in Europe, his arrival in America to begin a career in motion pictures starting as an office boy at Universal, his stormy but fertile association with Sam Goldwyn and his recollections of the many brilliant actors and actresses with whom he worked. He was the personification of the American Dream, and he told his tale with humor and gusto. Forty-eight hours later, he suddenly died." – Aviva Slesin

AVIVA SLESIN

Kariyerine, koreograf Twyla Tharp hakkındaki "Making Television Dance" ve Monty Python'dan Eric Idle'ın Beatles taşlaması "The Ruttles" gibi filmlerde kurgucu olarak başladı. Film çalışmaları, "Saturday Night Live" ve HBO'nun "Real Sex" programları için çektiği kısa filmlerden, aralarında Ulusal Sanat Galerisi hakkındaki "Voices in Celebration" ve "Hot on the Trail - Sex, Love and Romance in the Old West" gibi uzun metrajlı belgesellere kadar uzanır. 1988 yılında "The Ten Year Lunch: The Wit and Legend of the Algonquin Round Table" adlı filmiyle En İyi Uzun Metrajlı Belgesel dalında Oscar kazanmıştır. Yapımcılığını üstlendiği ve yönettiği "Secret Lives: Hidden Children and Their Rescuers During WW II" adlı filmini henüz tamamlamıştır.

She began her career as an editor with such films as "Making Television Dance", about choreographer Twyla Tharp, and "The Ruttles", a Beatles satire by Monty Python's Eric Idle. Her work ranges from short films for "Saturday Night Live" and HBO's "Real Sex", to feature length documentaries including "Voices in Celebration", about the National Gallery of Art and "Hot on the Trail - Sex, Love and Romance in the Old West". She won an Academy Award for "The Ten Year Lunch: The Wit and Legend of the Algonquin Round Table" for Best Feature Documentary in 1988. She just completed producing and directing "Secret Lives: Hidden Children and Their Rescuers During WW II".

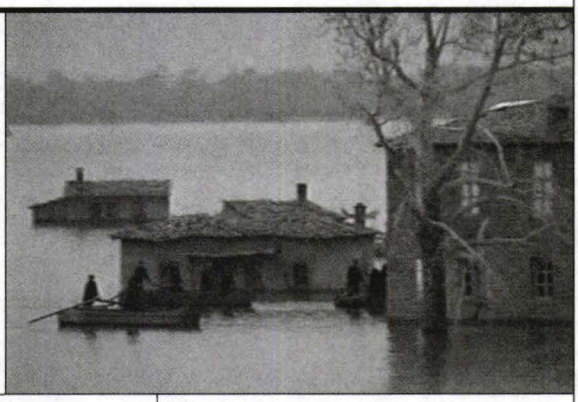
TÜRKİYE TURKEY

THEO'NUN BAKIŞI

THEO'S GAZE

Yönetmen Director: *Necati Sönmez* **Senaryo** Screenplay: *Emel Çelebi & Necati Sönmez* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Anastasia Christoforidou* **Kurgu** Editing: *Uğur Kutay* **Katılanlar** With: *Theo Angelopoulos, Petros Markaris, Yorgos Arvanitis, Tonino Guerra, Phoebe Angelopoulos* **Yapımcı** Producer: *Emel Çelebi* **Dünya Hakları** World Sales: *Necati Sönmez*

2003 / Betacam Video / **Renkli** Color / *52'*

■ Angelopoulos, tarihin karanlığına hapsolmuş bir bakışı özgürlüğüne kavuşturan kamerasıyla, 35 yıldır aynı filmi mi çekiyor? Her filminde yeniden ürettiği, tarih ve mitolojinin içinden çağımıza yöneltilmiş bu bakış, uzaktan yanıp sönen bir deniz feneri mi? Yoksa yolculuğa çağıran bir dost ıslığı mı? Yönetmenin filmdeki röportajda söylediği gibi: "İnsanlığın kanayan tarihini tekrar tekrar ele alıyorsam, tarihten gereğince ders alınmadığı, geçmişteki olaylar unutulduğu ve aynı hatalar kadermişçesine tekrarlandığı içindir. Geçmiş hakkında konuşarak ve bugünü geçmiş üzerinden anlatmaya çalışarak, yaşanmış deneyimlerin işe yaramadığını, geçmişin yara izlerini yeniden kanattığımızı anlatmaya çalışıyorum. [...] Yolculuk benim evimdir. Eğer hepimizin aradığı bir ev varsa ve bu ev, insanın hem kendisiyle hem de dünyayla uyum içinde olduğu, hep aradığı dengeye kavuştuğu bir yerse, benim evim hareket halinde olan bir evdir. Bu evde hissedebiliyor, üretelebiliyor, hayal kurabiliyorum." – Theo Angelopoulos

■ Has Angelopoulos, with his camera that liberates a gaze imprisoned in the darkness of history, been shooting the same film for 35 years? Produced anew with every film of his, is this a gaze that has been directed to our age from within history and mythology, a lighthouse that flashes from afar? Or is it a friendly whisper inviting us to a voyage? As the director says in the interview in the film: "If I deal again and again with the bleeding history of humanity, it's because sufficient lessons aren't taken from history, because events in the past are forgotten and the same mistakes are repeated as if it were destiny. By talking about the past and by trying to explain today through the past, I'm trying to tell that experiences do not prove useful, that we make the scars of the past bleed again and again. [...] Travelling is my home. If there's a home each one of us is looking for and if this home is the place where one finds harmony with both himself and the world, the place where he finds the balance he's looking for, then my home is a home in motion. In this home I can feel, produce and imagine." – Theo Angelopoulos

NECATİ SÖNMEZ

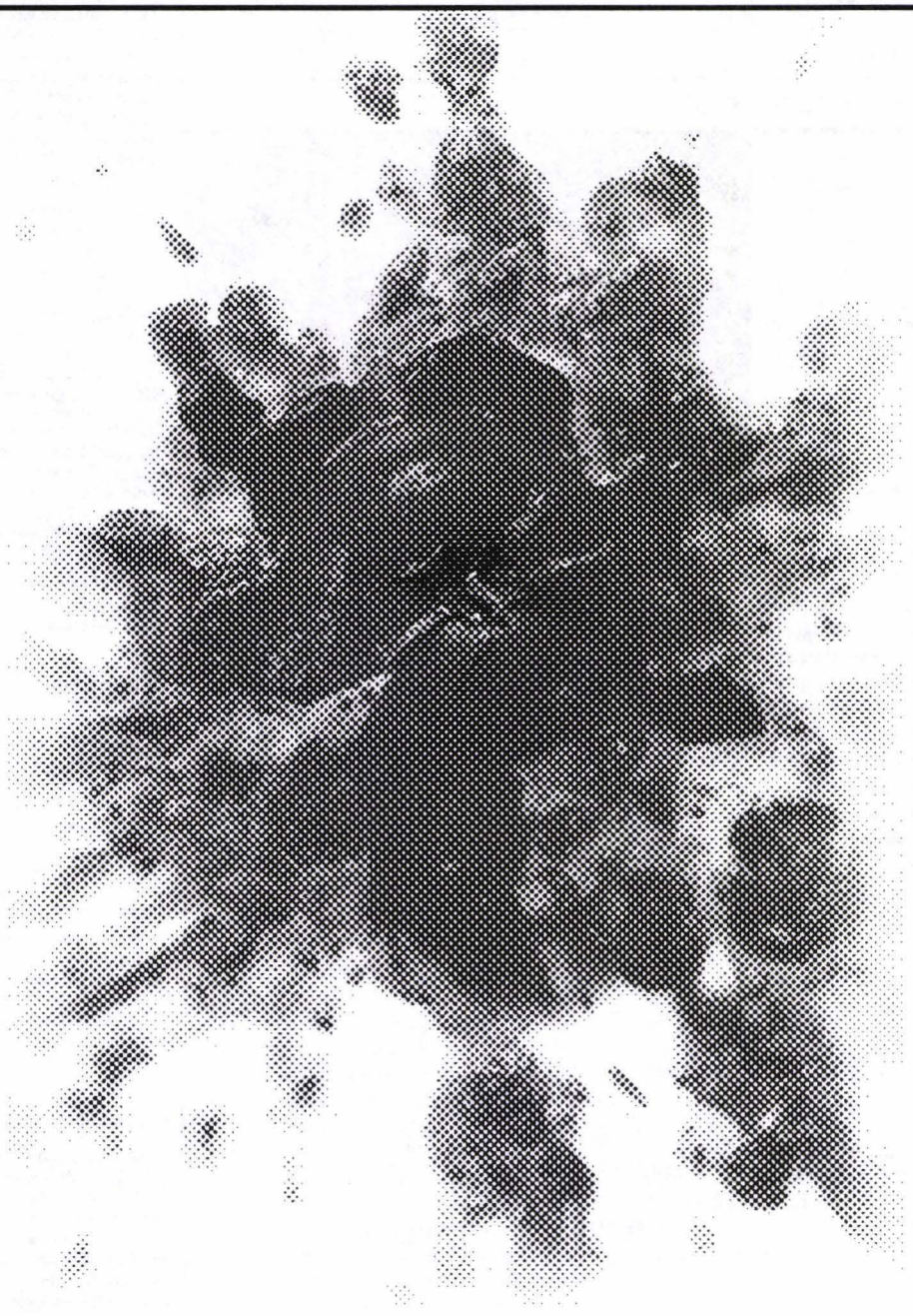
1967'de Antakya'da doğdu. İstanbul Teknik Üniversitesi, Uçak Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Uzun süredir sinema eleştirmenliği ve gazetecilik yapmaktadır. Çeşitli yayın organlarında yayın yönetmenliği, editörlük gibi görevler üstlendi. 1995'de söyleşi, 1999'da köşeyazısı dalında olmak üzere, iki kez "Abdi İpekçi Barış ve Dostluk Ödülü"nü kazandı. Montreal, Chicago, Moskova, Hong Kong gibi uluslararası festivallerin FİPRESCİ jürilerinde görev aldı. THEO'NUN BAKIŞI (2003), yönetmenin sinemadaki ilk deneyimidir.

Born in 1967 in Antakya. He graduated from the Department of Aircraft Engineering of Istanbul Technical University. He has been working as a film critic and a journalist for a long time. In various organs of the press he undertook responsibilities as editor-in-chief and editor. Twice he has won the "Abdi İpekçi Peace and Friendship Award", for interviews in 1995 and for columns in 1999. He served as a member of FIPRESCI juries in international festivals like Montreal, Chicago, Moscow and Hong Kong. THEO'S GAZE (2003) is the director's debut in cinema.

ÇAĞIMIZIN AYNASI SİNEMA: İNSAN HAKLARI

CINEMA, THE MIRROR OF OUR TIMES: HUMAN RIGHTS

AVUSTURYA AUSTRIA

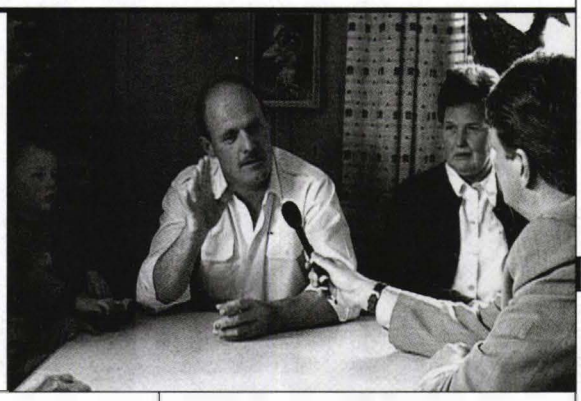
ULUSUN HALİ

ZUR LAGE

STATE OF THE NATION

Yönetmenler Directors: *Barbara Albert, Michael Glawogger, Ulrich Seidl & Michael Sturminger* **Senaryo** Screenplay: *Barbara Albert, Michael Glawogger, Ulrich Seidl & Michael Sturminger* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Michael Glawogger, Ulrich Seidl & Eva Testor* **Kurgu** Editing: *Karina Ressler* **Yapımcılar** Producers: *Erich Lackner & Klaus Pridnig* **Yapım** Production Co.: *Lotus Film GmbH* **Dünya Hakları** World Sales: *Austrian Film Commission*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *85'*

■ Genç Avusturya sinemasının yeniden yükselişi, ülkenin önde gelen yönetmenlerinden dördünün oluşturduğu bu ürkütücü, ama çoğu zaman olağanüstü eğlenceli belgesel derlemesiyle, ülkenin bu özeleştirel portresiyle sürüyor. Ekim 1999 seçimlerinde, Avusturya vatandaşlarının büyük kısmı Jörg Haider'in aşırı sağ partisine oy verdi. Aynı yılın Kasım'ıyla 2001 Ekim'i arasında, yönetmenler bu rahatsız edici olgu hakkında, ülkenin portresini ortaya koyan bir dizi kısa belgesel çekmeye koyuldu. İlgi çekici filmi "Hundstage / Zor Günler"i hatırlatan sahnelerde Ulrich Seidl, gündelik hayatın dokusuna işlemiş önyargı ve ırkçılıkla yüz yüze geliyor; "Nordrand / Kuzey Varoşları"nın umut vaat eden yönetmeni Barbara Albert işleri, ilişkileri ve çocukları aynı anda idare etmeye çalışan beş kadına söz veriyor; Michael Glawogger ülke sınırlarında üç gün boyunca otostop yapmış; Michael Sturminger ise Avusturya'nın karanlık yüzüne yaptığı yolculuklarda tanınmış bir televizyon programcısına eşlik etmiş. Filmler tek başına da, bir bütün olarak da ilgiyle izlenebiliyor; tanıklıklar ne kadar ürkütücü olsa da, durumu anlamak o kadar da zor değil: siyasi yabancılaşma, ekonomik yoksunluk, cehalet ve giderek büyüyen korku.

■ The revitalization of young Austrian cinema continues with this self critical exploration of the country itself, a frightening if often terribly funny documentary compilation, composed by four of its most notable directors. In the October 1999 elections, large numbers of Austrian citizens voted for Jörg Haider's far right party. Between November of that year and October 2001, the filmmakers set out to make a series of short documentary pieces about this disturbing phenomenon, here assembled into a revealing portrait. Ulrich Seidl, in scenes reminiscent of his remarkable "Dog Days", comes face to face with prejudice and racism stitched into the fabric of daily life; Barbara Albert (promising director of "Nordrand / Northern Skirts") gives voice to five women, juggling jobs, relationships and children; Michael Glawogger spent three days hitch-hiking around the country's borders; whilst Michael Sturminger accompanied a well known TV presenter on his excursions into Austria's underside. Individually and together, the films make for essential viewing, and terrifying though the testimonies are, they are easy to comprehend: political alienation, economic deprivation, ignorance and fear loom large.

BARBARA ALBERT

1970'te Viyana'da doğdu. Önce tiyatro ve gazetecilik eğitimi aldı, sonra Viyana Sinema Akademisi'nde film yönetmenliği ve senaristlik okudu. Birkaç kısa filmin ardından 1997'de ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Somewhere Else / Başka Bir Yerde"yi yönetti.

Born in Vienna in 1970. She first studied theater and journalism, and then film directing and screenwriting at the Vienna Filmakademie. Following several short films, she directed her first feature film "Somewhere Else" in 1997.

MICHAEL GLAWOGGER

1959'da Graz'da doğdu. Dört film çekti. Ulrich Seidl'ın olay yaratan 1996 tarihli belgeseli "Animal Love / Hayvan Sevgisi" nde görüntü yönetmenliği ve kurguculuk da yapmıştır.

Born in Graz in 1959. He has made four features. He was cinematographer and editor on Ulrich Seidl's contoversial 1996 documentary "Animal Love".

ULRICH SEIDL

1952'de Viyana'da doğdu. "Good News / İyi Haberler" (1990), "Animal Love / Hayvan Sevgisi" (1995) ve "Models / Modeller" (1998) gibi ödüllü belgesellerin yönetmeni olarak isim yaptı. 2001 yılında ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Hundstage / Zor Günler"i yönetti.

Born in Vienna in 1952. He became known worldwide as a director of award-winning documentaries, including "Good News" (1990), "Animal Love" (1995) ve "Models" (1998). In 2001 he directed his first feature film "Hundstage / Dog Days".

MICHAEL STURMINGER

1963'te Viyana'da doğdu. Daha çok "Suzie Washington" ve "Halbe Welt / Yarım Dünya" gibi filmlerin senaristi olarak bilinir. Ayrıca birkaç kısa filmin ve 1991'de çetiği uzun metrajlı kurmaca film "Hund und Katz / Köpek ile Kedi" yönetmenidir.

Born in Vienna in 1963. Mainly known for his scripts such as "Suzie Washington" and "Halbe Welt / Half World", he has also directed several shorts and "Hund und Katz / Dog and Cat", a fiction feature in 1991.

CEZAYİR-FRANSA ALGERIA-FRANCE

RAŞİDE

RACHIDA

Yönetmen Director: *Yamina Bachir-Chouikh* **Senaryo** Screenplay: *Yamina Bachir-Chouikh* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Mustapha Belmihoub* **Kurgu** Editing: *Yamina Bachir-Chouikh* **Müzik** Music: *Anne-Olga De Pass* **Oyuncular** Cast: *Ibtissem Djouadi, Bahia Rachedi, Hamid Ramas, Abdelkader Belmokadem, Rachida Messaouden* **Yapımcı** Producer: *Thierry Le Nouvel* **Yapım** Production Co.: *Arte France Cinéma* **Dünya Hakları** World Sales: *Films Distribution*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *100'*

■ Cezayir tarihinde, köktendincilerin ve hükümet yanlısı milislerin korumasız halkı rastgele öldürdükleri ve halkın da buna karşı hiçbir şey yapamadığı bir dönemi gözler önüne seren, Yamina Bachir-Chouikh'ın bu ilk yapıtı kolay seyredilebilen bir film değil. Bu dünyada kadınlar vuruluyor, kaçırılıyor, ya da tecavüze uğruyorlar; üstelik bu durumda ailelerinin ve köylerinin utancı haline geldikleri için suçlanıyorlar. Karnından silahla vurulmuş bekâr bir kadın, insanların yarasını (evli olmayanlar için utanç veren) sezeryan izi sanmasından korktuğu için hamama bile gidemiyor. Yine de, insanın kimliğini yok edebilecek bu gereksiz ve haksız şiddete karşı mücadele veren yürekli kadınların varlığı bir umut ışığı olarak görülebilir. "RAŞİDE barışa, hoşgörüye ve ülkemde yaşayan pek çok adsız kahramana adanmış bir ilahidir. Belki de, benden halkımın derin yaralarını sarmaya yönelik küçük bir katkı. [...] Ana karakter olarak en çok hedefte olan kurbanlardan birini seçtim: bir kadını, genç bir öğretmeni. Bu, içinde nefret kültürünün yeşerdiği çökmüş bir eğitim sistemini gözler önüne sermemi sağladı. Cezayir sinemasının elinin kolunun bağlı olmasına ve bu filmin bir ilk film olarak taşıdığı tüm risklere karşın, RAŞİDE'nin öyküsü kendini bana zorla kabul ettirdi." – Yamina Bachir-Chouikh

■ Presenting a time in Algeria's history when both fundamentalist and government militias perpetuated crimes against the most vulnerable in the community, and the public felt impotent agianst the force, the first feature by Yamina Bachir-Chouikh is not easy viewing. In this world, women are shot, kidnapped, or raped, and still face condemnation within the family and village for bringing shame. A single woman with a gunshot wound cannot go to the baths for fear her scar will make people think she's had a cesarean section – inappropriate for the unmarried. Yet the portrayal of courageous women fighting gratuitous, unjustified self-destructive violence, gives some room for hope. "RACHIDA is a hymn to peace, to tolerance, and to the courage of the anonymous many in my country. Perhaps a tiny contribution on my part towards stitching the deep wounds of my people. [...] I chose as my leading character one of the most targeted victims: a woman, a young teacher. This allowed me to underline as well the degradation of an education system that's become a pool of violence in which grows the culture of hate. Despite the dismemberment of the Algerian cinema, and the risks of a first film, the story of RACHIDA forced itself upon me." – Yamina Bachir-Chouikh

YAMINA BACHIR-CHOUIKH

20 Mart 1954'te Cezayir'de doğdu. Daha önce bir filmde kurgucu ve senaryo yazarı olarak görev almıştır. RAŞİDE (2002) yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Algiers, on 20 March 1954. She has previously worked in a film as an editor and script-writer, and made her directional debut with RACHIDA (2002).

TUNUS-FRANSA-FAS TUNISIA-FRANCE-MOROCCO

KİL BEBEKLER

POUPÉES D'ARGILE

CLAY DOLLS

Yönetmen Director: *Nouri Bouzid*
Senaryo Screen play: *Nouri Bouzid*
Görüntü Yön. Cinematography: *Tarek Ben Abdallah & Gilberto Azevedo*
Kurgu Editing: *Caroline Emery*
Müzik Music: *Rabii Zaouari*
Oyuncular Cast: *Hend Sabri, Ahmed Hafiane, Oumeya Ben Hafsia, Lotfi Abdelli*
Yapımcılar Producers: *Abdelaziz B n Mlouka & Hassen Daldoul*
Yapım Production Co.: *Nouveau Regard, CTV. Anpa, Canal Horizons Tunisie (Tunisia); Touza Productions (France); Soread 2M (Morocco)*
Kaynak Print Source: *General Consulate of Tunisia*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 90'

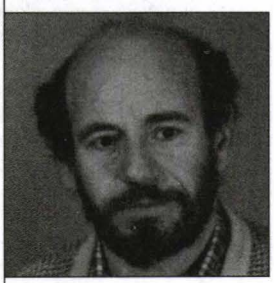
■ Özgürlüğe kavuşmanın bir çaresini arayan üç yalnız insanın öyküsü. Eski bir uşak olan 40 yaşındaki Omrane, evlere kadın hizmetçi tedarik etmektedir. Berberi usulü çömlek yapmakta usta kadınlarıyla meşhur köyünden kızları alıp üç tekerlekli kamyonetiyle kente götürmekte ve onları Tunus'un lüks semtlerinde yaşayan sonradan görme ailelerin yanına yerleştirmektedir. Kızlarının namusunu koruyacağını ve maaşlarını da her ay eve yollamalarını sağlayacağını söyleyerek annelerin içini rahatlatmaktadır. Bulduğu hizmetçiler arasında en coşkulusu olan yabani güzel Rabeh, ağır ev işlerinden bezince, çalıştığı yerden ayrılmıştır. Omrane'ın vicdanı onu rahat bırakmaz ve kentte kızı aramaya karar verir. Kamyonetine atlar, bir iş çıkmasını bekleyen yeni hizmetçi adayı 9 yaşındaki Fedhah'yı da yanına alır. Bohçasında sakladığı kil hamurunu biçimlendirerek bebekler yapan, bitirir bitirmez de onları ezip yok eden küçük kız, kenti keşfeder...

■ The story of three lonely persons in search of a road to freedom. 40-year-old Omrane, a former house servant, acts as a purveyor of house-maids, whom he transports on his delivery tricycle from his home village (famous for its women, endowed with the know-how of Berber pottery making) to place them with families of upstarts living in the posh districts of the Greater Tunis. He comforts their mothers that he will be the guardian of the girls' virtue and make sure that they receive each month their daughters' salaries. Rabeh, a wild beauty, the most exuberant among his recruits, overwhelmed by hard domestic chores, has recently left the house where she used to work. Omrane's troubled conscience urges him to look for her through the city. Riding his delivery tricycle, he is accompanied by Fedhah, a nine-year old new recruit, awaiting a job. Moulding the clod of clay she keeps in her bundle of clothes, modelling dolls of clay, which, once she finishes, she crushes, the small girl discovers the city...

NOURI BOUZID

1945'te, Tunus'un Sfaks kentinde doğdu. Orada tamamladığı lise yıllarından sonra, 1968-1972 arasında, INSAS'ta sinema eğitimi görmek üzere Fransa'ya gitti. İlk kısa filmi "Duel / Düello"yu okul yıllarında gerçekleştirdi. 1973'ten 1979'a kadar, "Perspectives Tunisiennes / Tunus'un Ufku" grubuna bağlı sol görüşleri yüzünden hapiste yattı. Daha sonra dokuz filmde yönetmen yardımcılığı yaptı. 1986'da gerçekleştirdiği ilk kurmaca filmi "L'homme de cendres / Küllerin Adamı" ile uluslararası film şenliklerinde pek çok ödül aldı. Bunu izleyen "Les sabots en or / Altın Nal" (1990) ve "Bezness / Jigolo" (1993) gibi filmleriyle çağdaş Tunus sinemasının en saygın yönetmenleri arasına girdi. KİL BEBEKLER (2002) yönettiği beşinci uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in 1945 in Sfax, Tunisia. After high school years at Sfax, he went to France to study cinema at INSAS, between 1968-1972. He realized his first short film "Duel" while studying at INSAS. From 1973 to 1979, he was imprisoned for his leftist politics associated with the group "Perspectives Tunisiennes". Later he worked as assistant director in nine films. His first feature, "L'homme de cendres", made in 1986, won numerous awards at international film festivals. With his following pictures, such as "Les sabots en or / Golden Horseshoes" (1990) and "Bezness" (1993), he became one of the eminent directors of the contemporary Tunisian cinema. POUPÉES D'ARGILE (2002) is the fifth feature film he directed.

BELÇİKA BELGIUM

KORO

THE CHORUS

Yönetmen Director: *Güldem Durmaz* **Senaryo** Screenplay: *Güldem Durmaz* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Alain Marcoen-Lumiere* **Kurgu** Editing: *Simon Backes* **Müzik** Music: *Jean-Louis Backes, Vincent Segal & Fred Becker* **Yapımcı** Producer: *Simon Araz* **Yapım** Production Co.: *Polymor Films* **Dünya Hakları** World Sales: *La Big Family*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 13'*

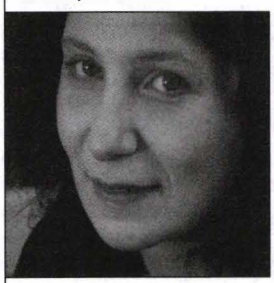
■ İsimsiz bir ülkede, mahkûmların akrabaları hapishaneye ziyarete gelirler...

■ In an unnamed country, relatives of prisoners make a visit in the prison...

GÜLDEM DURMAZ

1971 yılında Fransa'da, Paris'te doğdu. Dil ve edebiyat eğitimi gördü ve 1993'te Sorbonne'dan Modern Edebiyat dalında mezun oldu. 1994'ten bu yana film ve tiyatro oyunculuğu yapmaktadır. 2000'de, tamamen İstanbul sokaklarında çekilmiş, Leos Carax'ın favori oyuncusu Denis Lavant'ın oynadığı ilk kısa filmi "Şoför"ü yazıp yönetti. 2002'de ise, yine Belçika Kültür Bakanlığı'nın desteğiyle yaptığı ikinci kısa filmi KORO geldi.

Born in 1971, in Paris, France. She studied languages and literature, and graduated in Modern Literature from the Sorbonne in 1993. She has been working as a film and theatre actress from 1994. In 2000, she wrote and directed her first short, "Şoför / The Driver", shot entirely in the streets of İstanbul, starring Leos Carax' favorite Denis Lavant. Her second short film, KORO, followed in 2002, again with support from the Belgian Ministry of Culture.

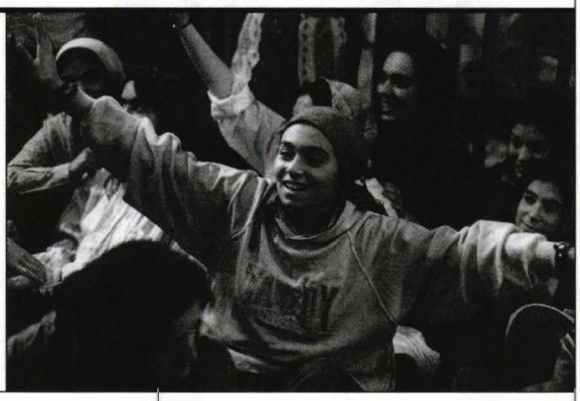
İRAN IRAN

KADINLAR HAPİSHANESİ

ZENDAN-E ZANAN

WOMEN'S PRISON

Yönetmen Director: *Manijeh Hekmat* **Senaryo** Screenplay: *Farid Mostafavi* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Dariush Ayyari* **Kurgu** Editing: *Mostafa Kherghehpoush* **Oyuncular** Cast: *Roya Nunahali, Roya Taymourian, Pegah Ahangarani, Maryam Boubani, Golab Adineh* **Yapımcılar** Producers: *Manijeh Hekmat & Sirous Taslimi* **Yapım** Production Co.: *Bamdad Film: Omid Film* **Dünya Hakları** World Sales: *Iranian Independents-Mohammad Atebbai*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *106'*

■ Yeni İran sineması, bu ülkedeki kadınların durumunu irdeleyen pek çok ürün çıkardı. Bu filmlerden kimileri – Jafar Panahi'nin "Daire"si dikkat çekici bir örnek – kadınların hayatlarını kontrol eden kuvvetleri yansıtmak için hapishane imgesini kullanarak, toplumsal örf ve adetlerin simgesel tutsaklarıyla sahici cezaevlerinin mahkûmlarını bağlantılandırdı. İlk uzun metrajlı filmini çeken kadın yönetmen Manijeh Hekmat, KADINLAR HAPİSHANESİ'ni hazırlarken, mahkûmlarla kurduğu somut ilişkilere dayanarak hapishane kurumunu doğrudan karşısına aldı. Konusunun seçimi, kısmen filmde de incelediği kısıtlamalar tarafından belirlenmişti: Hekmat, kadın mahkûmlarla erkeklerle olduğundan daha yakın ilişki kurabildiğini gördü ve kadınların tutulduğu cezaevlerinin koşullarının erkeklerinkinden daha kötü olduğunu saptadı. Hekmat, hikâyesini cezaevi duvarları arasına hapsediyor ve bu kurumu düşmanlıkları, ittifakları ve iktidar mücadeleleriyle toplumun küçük bir aynası gibi görerek, hapishaneyi bir metafora dönüştürüyor. "Her zaman, hapishanenin, ait olduğu toplumun pek çok özelliğini yansıtan küçük bir çeşitlemesi olduğunu ve o belli toplumun iktisadi, toplumsal ve siyasi durumunu sergileyebileceğini düşünmüşümdür." – Manijeh Hekmat

■ Iran's new cinema has produced various examinations of the status of women in that country. Some of the films – Jafar Panahi's "The Circle" is an outstanding example – have employed the image of prison to reflect regulatory forces on women's lives, relating stories of both metaphorical captives of social mores and inmates of actual penal institutions. In preparing to film WOMEN'S PRISON, first-time director Manijeh Hekmat confronted the institution directly, through her concrete involvement in the lives of prisoners. Her choice of subject matter was partly dictated by the very strictures she analyzes in the film: she found that she was able to form closer relationships with female internees than male – and that conditions of women's detention centers were harsher than those of men's. Hekmat sets her story squarely within the confines of jail walls, exploiting the prison metaphor by looking at the institution as a microcosm of society, complete with animosities, alliances and struggles for power. "I always thought that a prison is a small version of society with many of the characteristics of the society it belongs to and that it can reflect the economic, social and political situation of that particular society." – Manijeh Hekmat

MANIJEH HEKMAT

1962'de İran'da doğdu. İran sinema camiasının çalışkan bir üyesidir. Sinemaya devamlılık sorumlusu olarak girdi, ardından 11 uzun metrajlı filmde yönetmen yardımcılığı yaptı. Son on yıl içinde, ödüllü "The Girl in the Sneakers / Spor Ayakkabılı Kız" ve İran Kürdistanı'nda çekilen bir Alman filmi olan "Bunch of Grass / Bir Tutam Ot"un da arasında olduğu beş filmin yapımcılığını üstlendi. İran'daki kadın mahkûmlar üzerine yaptığı kapsamlı saha çalışmasına dayanan KADINLAR HAPİSHANESİ (2002), ilk uzun metrajlı yönetmenlik denemesidir.

Born in 1962 in Iran. She is a prolific figure in Iranian cinema. She was firstly involved in cinema as a script-girl and then she acted as an assistant director in 11 feature films. In the last decade, she produced five feature films including rhe award-winning "The Girl in rhe Sneakers" and "Bunch of Grass", a German film made in Iranian Kurdistan. Based on her own exrended fieldwork on women prisoners in Iran, WOMEN'S PRISON (2002) is her fearure direcrorial debur.

AVUSTURYA AUSTRIA

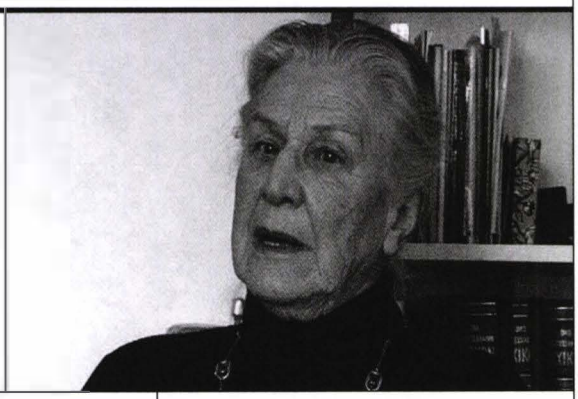
KÖR NOKTA: HİTLER'İN SEKRETERİ

IM TOTEN WINKEL. HITLERS SEKRETÄRIN

BLIND SPOT: HITLER'S SECRETARY

Yönetmenler Directors: *André Heller & Othmar Schmiderer* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Othmar Schmiderer* **Kurgu** Editing: *Daniel Pöhacker* **Yapımcılar** Producers: *Danny Krausz & Kurt Stocker* **Yapım** Production Co.: *Dor Film* **Dünya Hakları** World Sales: *Menemsha Entertainment* **Kaynak** Print Source: *Austrian Film Commission*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 90'*

■ Traudl Junge, 1942'de Adolf Hitler'in özel sekreterlerinden biri olmak üzere bir dizi katibe arasından seçildiğinde 22 yaşındaydı. 2001 baharında André Heller, Junge'yle tanıştı ve benzersiz deneyimlerini kayda geçirmesinin hem çok etkileyici, hem de tarihsel bakımdan önemli olacağına onu ikna etti. Tabii düşünmek ve kendini çözümlemekle geçen yılların ardından, o döneme şu andaki bakışını aktarmak da önemliydi. Arşiv görüntülerine kasten yer vermeyen, asgari düzeyde kesintiyle büyük oranda doğrudan kameraya karşı bir monologdan oluşan bu basit söyleşi-belgeselde, Junge'nin yaşadıklarının ardından Nazi rejimi ve ideolojisine karşı büyük bir nefret geliştirdiğini öğreniyoruz, ama – bu da herhalde Junge'nin son derece kişisel hikâyesinin en acı yanı – vaktiyle Hitler'e hayran olmasına yol açan saflığı ve cehaleti yüzünden gençlik günlerini hâlâ bağışlayamamış olduğunu da görüyoruz. Traudl Junge, 2002 Şubatı'nda KÖR NOKTA: HİTLER'İN SEKRETERİ'nin dünya galasının Berlin'de yapılmasından birkaç saat sonra öldü. Bu da insanın aklına, yüklerinden kurtulmuş, özgürlüğüne kavuşmuş bir ruhu, zamansal rastlantılar hayatında büyük önem taşımış bu kadının bir dünyadan diğerine geçerken de kaderinin değişmediği fikrini getiriyor.

■ Traudl Junge was 22 years old when she was plucked from a clerical pool in 1942 to become one of Adolf Hitler's private secretaries. In spring 2001 André Heller met Junge and was able to persuade her that it would be fascinating as well as historically important to make a record of her unique experiences… And of her present attitudes to that time, after years of contemplation and self-analysis. Through this simple interview documentary – essentially a monologue, delivered more or less directly to camera, with a minimum of interruption and a noticeable absence of archival footage – we learn that her experiences left her with a vehement hatred for the nazi regime and ideology, though – and this is perhaps the most painful aspect of her very personal story – she still seems unable to forgive the young girl she once was for the naiveté and ignorance that led her to admire Hitler. Traudl Junge died just hours after BLIND SPOT: HITLER'S SECRETARY had its world premiere in Berlin in February 2002. One can only think of a spirit released, a burden set down, the passage of a woman for whom, throughout life, accidents of timing were everything.

ANDRÉ HELLER

1947'de Avusturya'da, Viyana'da doğdu. Dünyanın en önemli ve başarılı múltimedya sanatçıları arasındadır. Etkinlikleri arasında bahçe düzenlemeleri, sihirli odalar, yayımlanmış düzyazılar, sirk ve kabarenin canlandırılması, kendi bestelediği ve milyonlarca satan şarkılar, uçan ve yüzen devasa heykeller, avangart eğlence parkı Luna Luna, filmler, ateş gösterileri ve labirentler, ayrıca Broadway'den Viyana Belediye Tiyatrosu'na, Hindistan'dan Çin'e, Güney Amerika'dan Afrika'ya kadar pek çok yerde izleyici karşısına çıkan oyun ve gösteriler vardır.

Born in 1947 in Vienna, Austria. He is one of the most influential and successful multimedia artists in the world. His accomplishments comprise garden designs, chambers of wonder, prose publications and processions, the revival of the circus and variety theater, millionsales of records of his own chansons, large flying and floating sculptures, the avant-garde amusement park Luna Luna, films, fire spectacles and mazes, as well as plays and shows which were enjoyed by audiences from Broadway to the Vienna Burgthearer, from India to China, from Sourh America to Africa.

OTHMAR SCHMIDERER

1954'te Avusturya'da, Salzburg'da doğdu. 1985'ten bu yana, Viyana'da serbest film yönetmenliği yapmaktadır. Kendi projelerinin yanısıra, görüntü yönetmeni olarak da çalışmaktadır.

Born in 1954 in Salzburg, Austria. Since 1985 he has been a freelance filmmaker in Vienna. Besides his own projecrs, he also works as cinematographer.

Önemli Filmleri
Selected Filmography

1988 *Josef Hauser - Klang und Raum* Ses ve Mekân (short documentary kısa belgesel)
1990 *Verbotene Jagden* Avlanmak Yasak
1991 *Spurensuche Hochwies* İz Peşinde (video)
1992 *Mobile Stabile*
1993 *Collision* Çarpışma (video)
1995 *Klangsäule* (video)
1996 *Am Stein* Kayanın Üstünde
1998 *An Echo From Europe - Vienna Art Orchestra on Tour* Avrupa'dan Bir Seda - Viyana Sanat Orkestrası Turnede

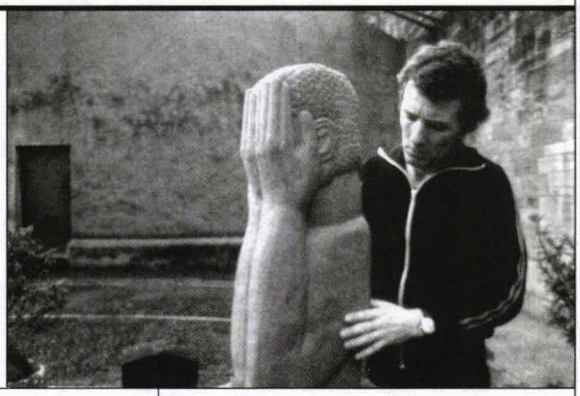
FRANSA FRANCE

MAHKÛMUN ÖFKESİ VE DÜŞÜ

LA RAGE ET LE RÊVE DES CONDAMNÉS

CONVICT RAGE AND REVERIE

Yönetmen Director: *Jean-Pierre Krief* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Pierre Boffety, Raphaël Mullard & Mathieu Bertholet* **Kurgu** Editing: *Denis Batardière* **Yapımcı** Producer: *Jean-Pierre Krief* **Yapım** Production Co.: *KS Visions; Arte France* **Dünya Hakları** World Sales: *KS Visions*

2002 / Betacam Video / **Renkli** Color / *68'*

■ 1967'de tutuklanıp müebbet hapse mahkûm olan Jimmy Boyle, kısa sürede İskoçya'daki en tehlikeli hükümlü haline gelmişti. Ama deneysel bir hapishanede sanat atölyelerine katıldıktan sonra, o korkunç suçlu saygıdeğer bir heykeltıraş oldu. Bu belgesel, bir düzlemde, baş kahramanının tanıklığından yararlanarak bu hikâyenin başlıca olaylarını sergiliyor. Ama film bir yandan da, geçmişle bugün arasında gidip gelerek, geçmişte kalan bu hikâye ile günümüzde bazı Fransız hapishanelerindeki durum arasında bağlar kuruyor. Günümüzle ilgili kısımlar, Jimmy Boyle'un izlediği yola çok benziyor ve bizi şu önemli ve yerinde soruları sormaya yöneltiyor: Pek çok hapishanede bulunabilen sanat atölyelerinin amacı nedir? İlgili mahkûmlar için, sanat insanın kendini yeniden yapılandırmasını sağlayan önemli bir araç mıdır? Bir sanat etkinliği, bir mahkûmun kendi kendisiyle barışmasına ne dereceye kadar yardımcı olabilir? Hapishane yetkilileri bu etkinliklerin kıymetini biliyor mu? Son olarak, hapse atılmanın günümüzde nasıl değerlendirildiğini de düşünürsek, bir mahkûm gerçekten de değişebilir mi? Filmin aslen yönelttiği soru da bu, çünkü hapishaneler söz konusu olduğunda asıl önem taşıyan husus bu.

■ Arrested and sentenced to life imprisonment in 1967, Jimmy Boyle quickly became the most dangerous inmate in Scotland. But after participating to art workshops in an experimental prison, the fearful criminal transformed into an esteemed sculptor. On one level, this documentary discloses the main events of this story using the testimony of its principal actor. But at the same time, the film navigates between the past and present and weaves ties between this story from yesterday and situations from today taken from several French prisons. Testimonies and scenes from the present echo the trajectory of Jimmy Boyle and lead us to the importance and relevancy of these questions: What is the purpose of the art workshops which can be found in many prisons? For those prisoners concerned, is art an important tool for reconstructing oneself? How to varying degrees can an artistic activity enable an inmate to come to terms with his own identity? Do prison authorities recognize the value of these activities? Lastly, in view of how imprisonment is thought of today, is a prisoner really able to change? This is, finally, the essential question posed by the film, for it is really what is at stake when considering prisons.

JEAN-PIERRE KRIEF

1952 yılında Tunus'un aynı adlı kentinde doğdu. Paris'te okudu ve Paris Üniversitesi'nden tarih dalında lisans, felsefe ve çağdaş edebiyat dallarında lisans üstü dereceleri aldı. Ayrıca sinema okudu ve belgesel dalında uzmanlaştı. 1986'da Alex Szalat ile KS Visions adlı yapım şirketini kurdu. Kısa ve uzun metrajlı pek çok belgesel yönetti. Ayrıca başkalarının yönettiği birçok belgeselin yapımcılığını üstlendi.

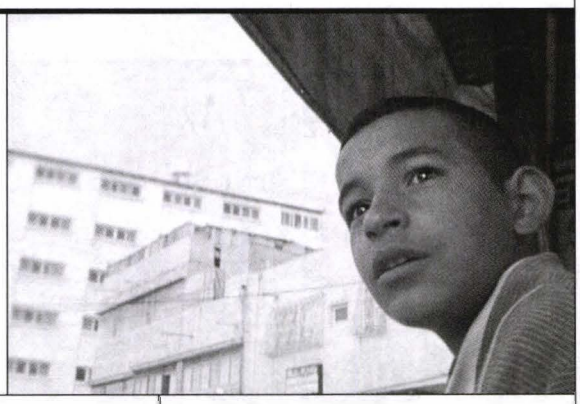
Born in 1952 in Tunis, Tunisia. He studied in Paris and got his bachelor degree in history, as well as his masters in philosophy and modern literature from Paris University. He also studied film, specializing in documentaries. In 1986 he founded KS Visions production company, with Alex Szalat. He directed many documentaries, short and feature-length. He has also produced several documentaries directed by others.

ABD USA

GAZZE ŞERİDİ

GAZA STRIP

Yönetmen Director: *James Longley*
Senaryo Screenplay: *James Longley*
Görüntü Yön. Cinematography: *James Longley* **Kurgu** Editing: *James Longley* **Müzik** Music: *James Longley*
Yapımcı Producer: *James Longley*
Yapım Dünya Hakları World Sales: *Arab Film Distribution*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *74'*

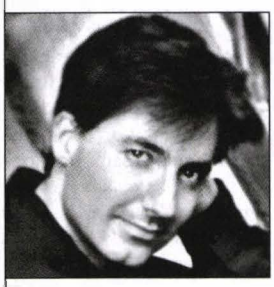
■ Bu önemli belgesel, süregiden Filistin-İsrail ihtilafının göbeğinde yatan "kimin nerede olmaya hakkı var" biçimindeki bildik tartışmadan bir adım geri çekilerek, bu ihtilafın, şiddetten en çok etkilenenler arasında bulunan Filistinli çocuklar üzerindeki etkisine yakından bakıyor. Neredeyse tamamen bir cinema vérité (sinema gerçek) tarzıyla çekilmiş ve anlatısız sunulan film, politikacılar ve uzmanlar yerine sıradan Filistinlilere odaklanıyor. "Gazze Şeridi'ndeki Filistinliler hakkında bir belgesel yapma fikri, büyük ölçüde, medyanın o bölgeyi iyi işlemeyişine karşı duyduğum tepkiden doğdu: Ticari ABD medyasında, Filistin mücadelesine dair ayrıntılı malzeme bulmakta zorlandım... Benim için iyi belgesel, konusunun en önemli yönlerini yakalayan, anlatmaktan çok gösteren bir filmdir. Sadece Gazze Şeridi'ndeki yaşama dair somut gerçekleri değil, hisleri, duyarlıkları ve insanların arzularını gözler önüne serecek bir film yapmak istedim. Filmi bilgimizdeki bir boşluğu, bu ihtilafa ilişkin olarak düşündüklerimizdeki bir kör noktayı doldurmak için yaptım; ama her şeyin ötesinde bu film, kelimelerle anlatılamayacak bir şeyi, orada karşılaştığım halkın insancıllığını filme çekme çabasının bir sonucu." – James Longley

■ Taking a step away from the back and forth over who has a right to be where that is at the heart of the ongoing Palestinian-Israeli conflict, this important documentary looks closely at the toll it has taken on people who are among those most affected by the violence: Palestinian children. Shot almost entirely in a cinema vérité style and presented without narration, the film focuses on ordinary Palestinians rather than politicians and pundits. "The idea to make a documentary about Palestinians inside the Gaza Strip was mainly a reaction to what I perceived as a lack of good media coverage of that area: it was difficult for me to find intimate material of the Palestinian struggle in the mainstream US media... My idea of a good documentary is a film that captures the most essential aspects of its subject, a film that shows rather than tells. I wanted to make a film that would convey not only the hard facts of life inside the Gaza Strip, but also the emotions, sensations and driving desires of the people I filmed. I made the film to fill a gap in our knowledge and a blind spot in our thinking about this conflict, but more than anything this film is an attempt to record the humanity of the people I met there, the thing that is impossible to tell in words." – James Longley

JAMES LONGLEY

1972 yılında ABD'de Oregon'da doğdu. Sinema eğitimini ABD'de Rochester ve Wesleyan Üniversiteleri'nde, ve Rusya'da Moskova Sinema Akademisi VGIK'te yaptı. Moskova'daki bir yetimhanede yaşayan bir çocuk hakkındaki "Portrait of Boy with Dog / Köpekli Çocuğun Portresi" adlı kısa belgeseliyle öğrenci Oscar'ını kazandı. İlk uzun metrajlı belgeseli olan GAZZE ŞERİDİ'ni, 2001 baharında Gazze'de çekti.

Born in Oregon, USA in 1972. He received film education at the University of Rochester and Wesleyan University in the United States, and the Russian Institute of Cinematography (VGIK) in Moscow. He received the Srudenr Academy Award from the Academy of Motion Picrure Arts and Sciences for his shorr documentary, "Portrait of Boy with Dog", about a boy in a Moscow orphanage. GAZA STRIP, his first feature documentary, was produced on location during the spring of 2001.

YUNANİSTAN GREECE

YOLCULUK

TO TAKSIDI

THE JOURNEY

Yönetmen Director: *Maria Mavrikou* **Senaryo** Screenplay: *Maria Mavrikou* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Sakis Maniatis, Chr. Asimakopoulos & Stathis Saltas* **Kurgu** Editing: *Despo Maroulakou* **Yapımcılar** Producers: *Maria Mavrikou & Mizonos Ellinismou* **Yapım** Production Co.: *Idrema (Foundation)* **Dünya Hakları** World Sales: *Maria Mavrikou*

2000 / Betacam Video / **Renkli** Color / *57'*

■ Rumlar'ın Anadolu'dan "Büyük Göç"üne ve hem Yunanistan, hem de Türkiye'den halkların mübadelesine yol açan Türk-Yunan savaşından 78 yıl sonra, o savaşın yaşlı on iki mültecisi, ilk kez doğum yerlerine doğru ıstıraplı bir yolculuğa çıkmaya karar verirler: Rumlar, Türkiye'de Ayvalık'ı, Türkler ise Yunanistan'daki Girit adasını ziyaret eder. Köklerini, mutlu çocukluklarını, ötekilerle barış içinde yaşamayı ararlar. O savaş yüzünden çok sıkıntı çekmiş olan bu yaşlı insanlar vakarlarıyla bize, Ege Denizi'nin her iki tarafındaki barış ve dostluğun büyük bir örneğini sunarlar. "Yıllar boyunca 1922 Savaşı'nın hem Rum, hem de Türk mültecilerinin acı deneyimlerine ilişkin kişisel öykülerini dinledikten sonra, Ege Denizi'nin her iki tarafındaki barış için, benim küçük "Ege Çakıltaşı"m olabilecek bu filmi yaratmaya karar verdim. Başarılı olup olmadığıma seyirciler karar verecek." – Maria Mavrikou

■ 78 years after the Greek-Turkish war that caused the "Exodus" of Greeks from Asia Minor and the exchange of population from both Greece and Turkey, twelve old refugees of that war, decided for the first time to take a painful journey back to their birthplaces: the Greeks by visiting Ayvalık in Turkey and the Turks by visiting the island of Crete in Greece. They searched for their roots, their happy childhood and peaceful co-existence with the others. These old people, who had suffered a lot because of that war, are giving us, with dignity, a great example of peace and friendship on both sides of the Aegean Sea. "Listening for several years to the personal stories of bitter experiences of both Greeks and Turkish refugees of the 1922 War, I've decided to create a film that could be my own small "Aegean Pebble" to peace among both sides of the Aegean. If I've succeeded or not, it is the audience who will decide." – Maria Mavrikou

MARIA MAVRIKOU

Yunanistan'ın Skiros adasında doğdu. ABD'de (Fresno, Berkley, ve UCLA) Edebiyat, Etnoloji, Arkeoloji (master) ve sinema okudu. Yunan TV'si, Yunanistan Kültür Bakanlığı, özel örgütler ve yabancı TV'ler için elliyi aşkın belgesel yönetti. Filmleri dünyanın birçok yerindeki film festivallerinde Yunanistan'ı temsil etti ve ödül aldı (Londra, Moskova, İstanbul, Palermo, Filmex LA, Sardunya vb.). YOLCULUK İpekçi Ödülü'nü aldı. Son filmi "I Apeki / Dışardakiler" de 2002 En İyi Belgesel Ödülü'ne lâyık bulundu. Filmleri arasında "Skyros Wedding / Skyros Düğünü".(Uluslararası Selanik Film Festivali'nde İlk Film Ödülü) ile "Albania - Steps to Freedom / Arnavutluk - Özgürlüğe Adımlar" (1992'de En İyi Belgesel) vardır.

Born on the island of Skyros, Greece. She studied in the USA (Fresno, Berkley, and UCLA) Lirerarure, Erhnology, Archaeology (MA) and filmmaking. She has direcred more than fifty documentaries for Greek TV, The Greek Ministry of Culrure, privare organizations, and foreign T.V.'s. Her films have represenred Greece in many film fesrivals around rhe world where she gor awards (London, Moscow, Istanbul, Palermo, Filmex LA, Sardenia erc). TO TAKSIDI received the İpekçi Award. Her latesr film "I Apeki / The Oursiders" also received rhe Besr Documentary Award 2002. Some of her films are: "Skyros Wedding" (Firsr Film Award ar Thessaloniki Inrernarional Film Fesrival), "Albania-Sreps ro Freedom" (Best Documenrary of 1992).

ABD USA

GÖZLER ÖNÜNDE SAKLI

HIDDEN IN PLAIN SIGHT

Yönetmen Director: *John H. Smihula* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Chip Holley* **Kurgu** Editing: *Andrea Zondler* **Müzik** Music: *Luis Perez* **Anlatan** Narrator: *Martin Sheen* **Katılanlar** With: *Noam Chomsky, Eduardo Galeano, Christopher Hitchens, Michael Parenti, General John LeMoyne, Albay Colonel Glenn Weidner, Barbara Lee, Jim McGovern, Peder Father Roy Bourgeois, Sandra Alvarez* **Yapımcılar** Producers: *Vivi Letsou & John H. Smihula* **Yapım** Production Co.: *Raven's Call Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *Raven's Call Productions*

2002 / Betacam Video / **Renkli** Color / *72'*

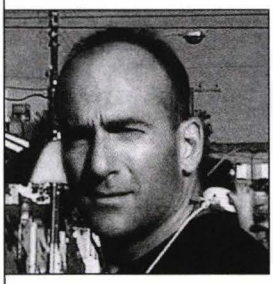
■ Martin Sheen'in anlatıcılığını üstlendiği GÖZLER ÖNÜNDE SAKLI, hem ABD Ordusu'nun İki Amerika Okulu (SOA) mezunlarının zulmünden şahsen zarar görmüş olanların tanıklıklarını, hem de okulu destekleyenler ile buna karşı olanlar arasındaki ateşli tartışmayı iç içe aktarıyor. Noam Chomsky, Eduardo Galeano, Christopher Hitchens ve Michael Parenti gibi önde gelen akademisyen ve siyasi düşünürler militarizm, küreselleşme, ulusal güvenlik ve uluslararası terörizm gibi konuları da dahil ederek meseleyi genişletiyorlar. Latin Amerika'daki şiddet ve baskının kurbanı olmuş kişilerin anlattığı şeyler, ABD dış siyasetinin gerçek amaçları hakkında şüphe ve kaygı uyandırıyor. "Bu proje üstünde çalışırken kafamı meşgul eden temel sorular şunlardı: ABD Latin Amerika'da şimdiye dek ne yaptı? ABD dış siyasetinin başlıca amacı nedir? ABD neden kendi vatandaşlarının ödediği vergiyle Georgia eyaletindeki Fort Benning'de Latin Amerika askerlerini eğitiyordu? Bu eğitim programı nasıl bir şeydi? Yüzlerce SOA mezununun işlediği insan hakları suçlarıyla bu eğitim arasında bir bağlantı var mı? Şiddet ve baskının kurbanları kimler oldu? Filmimin bu sorulara tatmin edici ve nihai bir cevap getirip getirmediğini söylemek bana düşmez, bunu izleyicilere bırakıyorum." – John H. Smihula

■ Narrated by Martin Sheen, HIDDEN IN PLAIN SIGHT weaves personal testimonies of those personally affected by U.S. Army School of the Americas (SOA) graduates together with a spirited debate between the school's defenders and detractors. Noted scholars and political thinkers such as Noam Chomsky, Eduardo Galeano, Christopher Hitchens, and Michael Parenti broaden the debate to include such subjects as militarism, globalization, national security, and international terrorism. Personal accounts from victims of the violence and repression in Latin America raise questions and concerns about the true aims of U.S. foreign policy. "The fundamental questions I had in mind as I worked on the project are these: What has the U.S. been up to in Latin America? What is the primary goal of U.S. foreign policy? Why has the U.S. been training Latin American soldiers at Fort Benning, Georgia with U.S. taxpayer money? What has this training consisted of? Is there a connection between this training and the human rights violations committed by hundreds of SOA graduates? Who have been the targets of violence and repression? It is not for me to say whether my film definitively or satisfactorily answers these questions, for that is something I will let viewers decide." – John H. Smihula

JOHN H. SMIHULA

Reno'daki Nevada Üniversitesi'nde edebiyat, müzik ve sinema dersleri veren bir İngiliz eğitimcidir. Oyuncu, teknik ekip üyesi ve senaryo danışmanı olarak hem kurmaca filmlerde, hem de belgesellerde çalışmıştır. David Yahn'ın Papua Yeni Gine'deki Melanezya sanatı ve ayinleri üstüne çektiği "The Drum and the Mask / Davul ve Maske"nin (1993) görüntü yönetmenliğini yapmış; Anh Crutcher'ın yerel kültürlerin yaşatılmasıyla ilgili filmi "Yakoana"da da (1997) senaryo danışmanlığını üstlenmiştir. Bunların her ikisi de ödüllü belgesellerdir. Ayrıca Moritanya'da Barış Birliği gönüllüsü olarak hizmet etmiş, New York ve San Francisco'da sosyal hizmet kurumlarında ve ruh sağlığı merkezlerinde on yıl rehberlik yapmıştır, yıllardır çevreci ve siyasi mücadelelerin içindedir.

He is an English instructor at the University of Nevada, Reno, where he teaches literature, composition, and film. He has worked on both feature films and documentaries as an actor, crew member, and script consultant. His previous documentary experience includes photographing David Yahn's "The Drum and the Mask" (1993) in Papua New Guinea on Melanesian art and rituals and being a script consultant for Anh Crutcher's "Yakoana" (1997), which concerns the survival of indigenous cultures. Both are award-winning documentaries. His other work includes service in Mauritania as a Peace Corps volunteer, ten years of counseling in the social and mental health services in New York and San Francisco, and years of environmental and political activism.

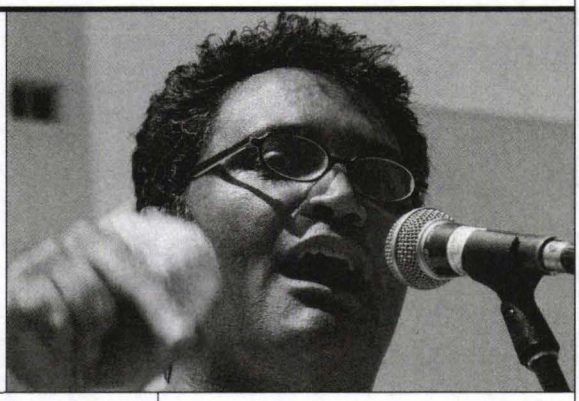
GÜNEY AFRİKA SOUTH AFRICA

BU BENİM HAYATIM

IT'S MY LIFE

Yönetmen Director: *Brian Tilley* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Giulio Biccari* **Kurgu** Editing: *Ronelle Loots* **Müzik** Music: *Philip Miller* **Yapımcılar** Producers: *Philip Brooks & Steven Markovitz* **Yapım** Production Co.: *Arte; Dominant 7 Productions* **Dünya Hakları** World Sales: *TV2 Denmark*

2001 / Betacam Video / **Renkli** Color / *74'*

■ Kamu hastane ve kliniklerinde bedava verilinceye kadar anti-retroviral ilaçları almayı reddeden eşcinsel AIDS eylemcisi Zackie Amat'ın mücadelesi üzerine bir film. HIV/AIDS konusundaki kafa karıştırıcı politikaları sebebiyle Güney Afrika hükümetinin karşısına çıkan Zackie, çokuluslu ilaç firmalarına karşı sürdürülen hukuki savaşın başını çekmekte. Ne var ki içinde bulunduğu, ücreti karşılanabilir tedavi mücadelesinin liderliği gibi provokatif bir konum, dostlarının tamamınca desteklenmiyor. Zackie hastalandığında, herkes onun daha sağlıklı bir yaşam sürmesini sağlayacak ilaçları almayı niye reddettiğini bilmek istiyor... Filmde, uluslararası platformdaki karşı koyma kampanyasına ve bu hareketin başını çeken kişinin karmaşıklıklarına yakından gözatabilmek için, özel hayatına ait çekimlerle genel görüntüler içiçe geçirilmiş.

■ A film about the struggle of Zackie Achmat, a gay AIDS activist who refuses to take anti-retrovirals until they are available in public hospitals and clinics for free. He leads the court battle against the multi-national drug companies and takes on the South African government for its confusing policies around HIV/AIDS. As a leader in the campaign for affordable treatment, Zackie's provocative position is not one all his friends and colleagues support. When Zackie gets ill, everyone wants to know why he refuses to take the medicines that would let him lead a healthier life... Personal and public images are interwoven to provide an intimate look at an intetnationally profiled defiance campaign and the complexities of its leading figure.

BRIAN TILLEY

1957 yılında, Güney Afrika'nın Johannesburg kentinde doğdu. 1980'de bu ülkede, Rhodes Üniversitesi'nden Drama Sanatları bölümünden lisans derecesi aldı. Ertesi yıl, Johannesburg'taki Market Tiyatrosu'nda yönetmenlik yaptı. Sinema kariyerine 1982 yılında başladı ve , "Sun Will Rise / Güneş Doğacak" ve "Mayfair" adlı iki kısa belgesel çekti. 1983-85 arasında CBS, ITN, WTN gibi yabancı televizyon şirketleri için kameramanlık yaptı. 1980'lerde ve 90'larda ülkesinin sorunları üzerine pek çok belgesel çekti. Ayrıca kurmaca filmler için de senaryolar yazmıştır.

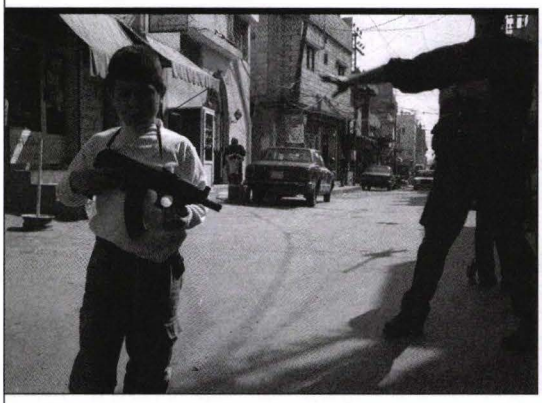
Born in 1957 in Johannesburg, South Africa. In 1980, he got his bachelor degree in Dramatic Art from Rhodes University in South Africa. Next year he worked as director in Market Thearre in Johannesburg. He started his film career in 1982 and made two shorr documentaries, "Sun Will Rise" and "Mayfair". From 1983-85 he worked as cameraman for many foreign TV companies such as CBS, ITN, WTN. In the 80s and 90s he made many documentaries about problems of his country. He also wrote scripts for fiction films.

İNGİLTERE UNITED KINGDOM

TERÖR ÇAĞI: ÖZGÜRLÜK ADINA

THE AGE OF TERROR: IN THE NAME OF LIBERATION

Yönetmen Director: *Jon Blair* **Senaryo** Screenplay: *Jon Blair* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Sam Montague* **Kurgu** Editing: *Matthew Briggs* **Anlatan** Narrator: *Tim Pigott-Smith* **Müzik** Music: *Evelyn Glennie & Greg Malcangi* **Yapımcılar** Producers: *Jon Blair & Charlie Hawes* **Yapım** Production Co.: *3BM Television: Discovery Europe* **Dünya Hakları** World Sales: *Louise Rosen Ltd.*

2002 / Betacam Video / **Renkli** Color / 47'

■ Çağdaş terörizmin tarihini konu alan dizinin ilk bölümündeki konu; terörün, dünyadaki ulusal bağımsızlık hareketleri tarafından uygulanması. Çağdaş terörizmin başlangıcının, 1946 yılında Kudüs'teki King David Oteli'nin Menachem Begin'in 'Irgun' grubuna mensup üyeler tarafından bombalanması olduğu söylenebilir. Bu saldırıda, doksan bir kişi hayatını kaybetmiş ve olaydan iki yıl sonra İsrail kurulmuştu. Ayrıca; 1950'li yıllarda Büyük Britanya İmparatorluğu'na karşı düzenlenen Malay harekatı, aynı dönemde Cezayirlilerin Fransa'ya ve ANC'nin Güney Afrika'daki ırkçı rejime karşı giriştikleri faaliyetler de ulusal bağımsızlık hareketleri adına terör uygulanmasına dair diğer örnekleri teşkil etmekte. Son tahlilde ise film, İrlanda'da uzun bir zamandır süregelen terörün, diğer kolonilerdeki mücadeleyle aynı mercekten görülüp görülmeyeceğini tartışmaya açıyor...

■ In the first program of this series on the history of modern terrorism, the subject is the use of terror by national liberation movements around the world. The modern age of terror can be said to begin in 1946 with the bombing of the King David Hotel in Jerusalem by members of Menachem Begin's Irgun group. Ninety-one people were killed and two years later Israel was founded. Other national liberation movements using terror include the Malay campaign against the British in the 1950s, the Algerians against the French in the same decade and in South Africa, the ANC campaign against the apartheid regime. Finally, the film asks whether the long running war of teror in Irelan can be seen in the same light as the other colonial struggles.

İNGİLTERE UNITED KINGDOM

TERÖR ÇAĞI: DEVRİM ADINA

THE AGE OF TERROR: IN THE NAME OF THE REVOLUTION

Yönetmen Director: *Polly Williams* **Senaryo** Screenplay: *Polly Williams* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Douglas Harlington & Guillermo Galdos* **Kurgu** Editing: *Peter Norrey* **Anlatan** Narrator: *Tim Pigott-Smith* **Müzik** Music: *Evelyn Glennie & Greg Malcangi* **Yapımcılar** Producers: *Jon Blair & Charlie Hawes* **Yapım** Production Co.: *3BM Television: Discovery Europe* **Dünya Hakları** World Sales: *Louise Rosen Ltd.*

2002 / Betacam Video / **Renkli** Color / 47'

■ Bu film, terörizmin belirli ideolojilerden yola çıkan türünü incelemekte. 1950'li yıllarda Küba'da ortaya çıktıktan sonra, İtalya'da Kızıl Tugaylar, Almanya'da Kızıl Ordu Hücresi gibi örneklerle Avrupa'da vücut bulan "kızıl" terör gruplarının evrimi takip edilerek özellikle iki vahşet olayı yakından incelemeye alınmakta. Bunlar, Almanya'da Hans Martin Schleyer'in ve İtalya'da Aldo Moro'nun katledilmeleri. Film, daha sonra dünyanın en başarılı gerilla ordusu sayılan 'Silahlı Devrimci Kolombiya Ordusu FARC'a değinmeden önce Peru'daki Aydınlık Yol'dan başlayarak Che Guevera'nın Güney Amerika'daki mirasını izliyor. Öyle görünmekte ki, devrimci terör grupları neticede çoğunlukla, başlangıçta özgürlüğe kavuşturmayı amaçladıkları insanları öldürmekte...

■ This film explores the realm of ideological terrorism, tracing the evolution of "red" terror groups from their emergence in Cuba in the 1950s through their European incarnations (the Red Brigades in Italy, the Red Army Faction in Germany). Two atrocities are examined in particular, the assassinations of Hans Martin Schleyer in Germany and Aldo Moro in Italy. The film then follows up Che Guevera's legacy in South America starting with the Shining Path in Peru before moving on to the world's most successful guerrilla army, the Armed Revolutionary Army of Colombia (FARC). It seems that revolutionary terror groups often end up killing the very people they originally intended to liberate.

İNGİLTERE UNITED KINGDOM

TERÖR ÇAĞI: TANRI ADINA

THE AGE OF TERROR: IN THE NAME OF GOD

Yönetmen Director: *Daniel Korn* **Senaryo** Screenplay: *Daniel Korn* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Nigel Meakin & Tony Poole* **Kurgu** Editing: *Paul Rapley* **Anlatan** Narrator: *Tim Pigott-Smith* **Müzik** Music: *Evelyn Glennie & Greg Malcangi* **Yapımcılar** Producers: *Jon Blair & Charlie Hawes* **Yapım** Production Co.: *3BM Television; Discovery Europe* **Dünya Hakları** World Sales: *Louise Rosen Ltd.*

2002 / Betacam Video / **Renkli** Color / 47'

■ Bu film, tarihteki en korkutucu ve durdurulamaz terör grupları olarak nitelendirilen dinci teröristlerin doğuşunu ana hatlarıyla ele almakta. Hamas ve Hizbullah'ın dini liderlerinden, İsrail'in eski Başbakanı Netanyahu'ya kadar geniş yelpazedeki pek çok kişi, geçtiğimiz otuz yıllık zaman dilimi içerisinde, aşırı uçlardan gelen vahşetin, nasıl zamanla Ortadoğu'daki toprak savaşını bütün dünyayı içine çekerek yok etmekle tehdit eden bir kutsal savaşa dönüştürdüğünü gözler önüne sermekte. Film, 1970 yılının Eylül ayında Ürdün'de eş zamanlı olarak dört ayrı yolcu uçağının kaçırılmasıyla başlamakta ve radikal İslamcılar tarafından, Birleşik Devletler topraklarında 11 Eylül 2001'de girişilen, aynı şekilde şaşırtıcı fakat çok daha fazla dehşet veren saldırıyla son bulmakta...

■ This film charts the rise of the most frightening and unstoppable terror groups in history, the religious terrorists. Contributors ranging from the spiritual leaders of religious terror groups Hamas and Hezbollah to former Prime Minister Metanyahu of Israel reveal how atrocities by extremists over the past three decades have transformed the battle for land in the Middle East into a holy war that threatens to engulf the world. The film begins with the simultaneous hijacking of four Western passenger airliners in Jordan in September 1970 and ends with the equally spectacular but far more horrifiying attack by Islamic radicals on the U.S. on September 11th, 2001...

İNGİLTERE UNITED KINGDOM

TERÖR ÇAĞI: DEVLET ADINA

THE AGE OF TERROR: IN THE NAME OF THE STATE

Yönetmen Director: *Jon Blair* **Senaryo** Screenplay: *Jon Blair* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Sam Montague* **Kurgu** Editing: *Matthew Briggs* **Anlatan** Narrator: *Tim Pigott-Smith* **Müzik** Music: *Evelyn Glennie & Greg Malcangi* **Yapımcılar** Producers: *Jon Blair & Charlie Hawes* **Yapım** Production Co.: *3BM Television; Discovery Europe* **Dünya Hakları** World Sales: *Louise Rosen Ltd.*

2002 / Betacam Video / **Renkli** Color / 47'

■ Terör eylemlerinin muhtemelen en tehlikelisi, bir devletin tüm gücüyle destek verdiğidir. Chuck Hegna, 1984 yılında uçağını kaçıran Hizbullah teröristleri tarafından öldürülmüştü. Katillere destek vermiş ve arka çıkmış olan devletin, söz konusu cinayetin işlendiği toprakların sahibi olan ülkeden, yani İran'dan başkası olmadığı bugün bilinmektedir. Günümüzde İran, Libya ve Irak'ın teröre destek olduğu gayet iyi bilinirken, demokrat hükümetler dahi terörist eylemleri kullanmaktan kaçınmamışlardır. CIA, özellikle Nikaragua'da Kontralar tarafından girişilen harekatta etkin olmuş, Arjantin hükümetine bağlı birimler ise 1970'lerin sonları ile 1980'lerin başında binlerce Arjantin yurttaşının "kaybolduğu" "kirli savaş" adı verilen bir operasyona girişmişti...

■ Potentially the most dangerous terror of all is that which is backed by the full force of the state. Chuck Hegna was murdered by Hezbollah terrorists who hijacked his plane in 1984. It is now known that his murderers were supported and sponsored by the very state on whose soil the murder took place: Iran. While Iranian, Libyan and Iraqi sponsorship of terrorism is now well accepted, even democratic governments have indulged in using terrorist surrogates. The CIA was particularly active in Nicaragua during the campaign of the Contras, and Argentine government agencies waged a so-called "dirty war" in the late 1970s and 1980s, during which thousands of Argentine cizitens "disappeared"...

CANLANDIRMA SİNEMASI: FRANSA

THE WORLD OF ANIMATION: FRANCE

FRANSA FRANCE

ÇAĞDAŞ ÖYKÜLER

CONTES MODERNES

MODERN TALES

KARLI DAĞLAR
HAUT PAYS DES NEIGES

Yönetmen Director: *Bernard Palacios*
Müzik Music: *Joël Nauroy*
Yapım Production Co.: *La FabriqueSarl & La Sept Arte*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1990 / 35 mm. / **Renkli** Color / *9'50"*

■ Tibet'te dağların tepesinde, kendini tümüyle işine vermiş olan bir gözlemci, bir "kar kadını"nı yanına alır. Bir Çin bilimsel heyeti de Yeti'nin peşindedir...

■ Up in the mountains of Tibet a surveyor, fully absorbed by his work, takes in a "snow woman". A Chinese scientific expedition hunts for the Yeti...

ÇÖPÇÜ
LE BALAYEUR

Yönetmen Director: *Serge Elissalde*
Senaryo Screenplay: *Serge Elissalde*
Çizimler Animation: *Serge Elissalde*
Müzik Music: *Bruno Horace*
Yapım Production Co.: *Studio Ellipse*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1990 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *4'05"*

■ Sokakları temizleyen bir çöpçü sinir olduğu herşeyi rögara atarak kurtulur. Küçük bir kıza yardım etmek içinse herşeyi tekrar dışarı çıkarmayı göze alır...

■ A road sweeper gets rid of everything that agresses him down a manhole. He takes a risk to get it all out again to help a little girl...

MALVEILLOS, GECEYARISI OLDU YAVRUM
MALVEILLOS, IL EST MINUIT POUPÉE

Yönetmenler Directors: *Marc Boyer & Christian Pfohl*
Yapım Production Co.: *Lardux Films*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1992 / 35 mm. / **Renkli** Color / *8'45"*

■ Zamanı ve saat yapımını saplantı haline getirmiş bir kahramanın olumlu ve olumsuz serüvenleri.

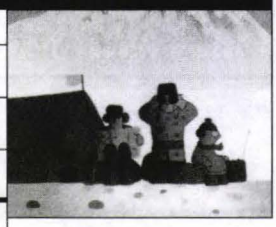
■ The adventures and misadventures of a hero obsessed by time and clock-making.

İKİ DAĞCI
DEUX ALPINISTES

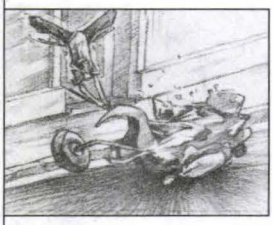
Yönetmen Director: *Bruce Krebs*
Senaryo Screenplay: *Pierre Grolleron & Bruce Krebs*
Çizimler Animation: *Pierre Grolleron & Bruce Krebs*
Müzik Music: *Bruce Krebs*
Yapım Production Co.: *Films Bruce Krebs*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1994 / 35 mm. / **Renkli** Color / *6'50"*

■ Yapacak mıyız, yoksa üzerinde mi konuşacağız?

■ Do we do it or talk about it?

Karlı Dağlar Haut pays des neiges

Çöpçü Le balayeur

Malveillos, Geceyarısı Oldu Yavrum
Malveillos, il est minuit poupée

İki Dağcı Deux alpinistes

FRANSA FRANCE

ÇAĞDAŞ ÖYKÜLER

CONTES MODERNES

MODERN TALES

ELİNİ KOLUNU SALLAYAN ADAM
L'HOMME AUX BRAS BALLANTS

Yönetmen Director: *Laurent Gorgiard*
Senaryo Screenplay: *Laurent Gorgiard*
Çizimler Animation: *Jean-Marc Ogier*
Müzik Music: *Yann Tiersen*
Yapım Production Co.: *Lazennec Bretagne*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1997 / 35 mm. / **Renkli** Color / *3'54"*

■ Aysız bir gökyüzü altında uykuya dalmış bir kente, dev kolları iki yanına sarkmış bir adam yürümektedir. Gölgesinin peşinde, bie ritüelin yapıldığı arenaya doğru gitmektedir...

■ In a sleepy town under a moonless sky, a person with enormous arms is walking. Preceded by his shadow, he makes his way to an arena for a ritual...

HAYATIM, GEL BAK!
CHÉRI, VIENS VOIR!

Yönetmen Director: *Claire Fouquet*
Senaryo Screenplay: *Claire Fouquet*
Çizimler Animation: *Claire Fouquet*
Müzik Music: *Alain Le Douarin, Nicolas Perriault & Count Basie*
Yapımcı Producer: *Claire Fouquet*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1997 / 35 mm. / **Renkli** Color / *2'45"*

■ Evrende yalnız mıyız? Peki oturma odamızda?..

■ Are we alone in the universe? And what about our living room?..

DOLABIM
MON PLACARD

Yönetmenler Directors: *Stéphane Blanquet & Stéphane Michel*
Senaryo Screenplay: *Stéphane Blanquet*
Çizimler Animation: *Stéphane Michel & Marc Druez*
Müzik Music: *Albert Marcoeur*
Yapım Production Co.: *Viridiana Productions*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1998 / 35 mm. / **Renkli** Color / *7'04"*

■ Bir çocuk sekiz yıl boyunca bir dolaba kapatılmıştır. Onun dünyasını keşfederiz, endişelerini paylaşırız, aynı zamanda da, sevimli kız kardeşinden onun öyküsünü dinleriz.

■ A child has been shut up in a cupboard for eight years. We discover his universe, share his anxieties, and at the same time as him, learn about his story from his charming sister.

PARİS'İN TÜM İ'LERİ AYDINLANIYOR
TOUS LES I DE PARIS S'ILLUMINENT

Yönetmen Director: *Guillaume Casset*
Senaryo Screenplay: *Guillaume Casset & Pierre-François Bertrand*
Çizimler Animation: *Guillaume Casset*
Müzik Music: *Pascal Trystram*
Yapım Production Co.: *Lardux Films*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1999 / 35 mm. / **Renkli** Color / *10'*

■ Paris'te büyük bir mağazada, bir gece bekçisi ve bir kedi, en büyük isteği kadın olmak olan cansız bir mankene aşklarını ilan ederler...

■ In a large Parisian store, a night watchman and a cat both claim the love of a dressmaker's dummy whose greatest wish is to become a woman...

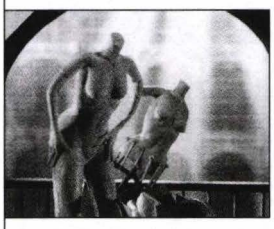
Elini Kolunu Sallayan Adam
L'homme aux bras ballants

Hayatım, Gel de Bak!
Chéri, viens voir!

Dolabım Mon placard

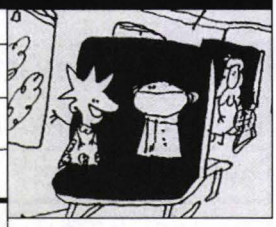
Paris'in Tüm İ'leri Aydınlanıyor
Tous les i de Paris s'illuminent

FRANSA FRANCE

ÇAĞDAŞ ÖYKÜLER

CONTES MODERNES

MODERN TALES

Raoul ile Jocelyne Raoul et Jocelyne

RAOUL İLE JOCELYNE
RAOUL ET JOCELYNE

Yönetmen Director: *Serge Elissalde*
Senaryo Screenplay: *Serge Elissalde*
Çizimler Animation: *Serge Elissalde*
Müzik Music: *Éric Kramer*
Yapım Production Co.: *Je Suis Bien Content*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *12'10"*

■ Raoul ile Jocelyne sevgilidirler. Birlikte harika bir akşamüstü geçirirler, acaba bu gerçek aşk mıdır? Jocelyne, emin olmak için, Afrikalı büyücü Bay Kaba'ya gider...

■ Raoul and Jocelyne are boyfriend-girlfriend. They have a fling one afternoon, but is this really love? In order to be quite sure, Jocelyne goes to see Monsieur Kaba, the African marabout...

FRANSA FRANCE

TANIDIK VE SIRADIŞI DÜNYALAR

MONDES FAMILIERS, MONDES INSOLITES

FAMILIAR AND UNUSUAL WORLDS

SIĞINAK
L'ABRI

Yönetmen Director: *Arnaud Pendrie*
Senaryo Screenplay: *Arnaud Pendrie*
Müzik Music: *Guy Perrot*
Yapım Production Co.: *Folimage Valence Production*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1995 / 35 mm. / **Renkli** Color / *5'45"*

■ Bir doğalüstü afet sonucu, dünya çamurla kaplanmıştır. Hayatta kalanlar toplumu yeniden kurma sorunlarıyla karşı karşıyadırlar...

■ After a supernatural world catastrophe, the Earth is swallowed up in mud. Survivors are confronted with the problems of reconstructing the society.

HURDALAR
FERRAILLES

Yönetmen Director: *Laurent Pouvaret*
Çizimler Animation: *Laurent Pouvaret*
Müzik Music: *Frédéric Le Junter*
Yapım Production Co.: *Folimage Valence Production*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1996 / 35 mm. / **Renkli** Color / *6'22"*

■ Garip insanlar bütün zamanlarını ve güçlerini eski bir fabrikayı çalıştırmaya harcarlar. Günün birinde küçük yeşil bir bitki belirir ve sorunlar başlar...

■ Strange people spend all their time and effort making an old factory operate. One day a little green plant arrives and trouble starts...

SON KEŞİF
DERNIÈRE INVENTION

Yönetmen Director: *Lolo Zazar*
Senaryo Screenplay: *Lolo Zazar & Franck Maigne*
Müzik Music: *Lolo Zazar*
Yapım Production Co.: *Odessa Films*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1997 / 35 mm. / **Renkli** Color / *8'*

■ Bir adam sakin sakin gazetesini okumaktadır. Derken yavaş yavaş odasındaki eşyalar başkaldırmaya başlarlar ve dairesi gerçek bir savaş alanına döner. Tüm yiğitçe çabalarına karşın kendini olağandışı, komik ve şaşırtıcı olayların ortasında bulur...

■ A man is quietly reading his newspaper. Little by little familiar objects start to revolt and his apartment becomes a real battlefield. His valiant struggle leads him into some fantastic, funny and surprising situations...

SUSKUN ADAM
LA BOUCHE COUSUE

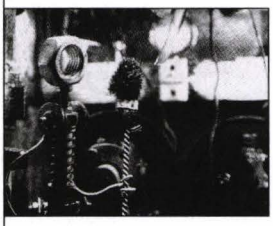
Yönetmenler Directors: *Jean-Luc Gréco & Catherine Buffat*
Senaryo Screenplay: *Jean-Luc Gréco & Catherine Buffat*
Çizimler Animation: *Jean-Luc Gréco, Catherine Buffat & Jean-Loup Felicioli*
Müzik Music: *Serge Besset*
Yapım Production Co.: *Folimage Valence Production*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1998 / 35 mm. / **Renkli** Color / *3'30"*

■ Üzgün ve dalgın bakışlı biri elinde bir pizzayla otobüse biner. Tam bir yere oturmak üzereyken şoför kuvvetli bir fren yapar...

■ A sad and lost looking character gets on the bus with a pizza in his hands. He is at the point of sitting down when the driver brakes violently...

Sığınak L'abri

Hurdalar Ferrailles

Son Keşif Dernière invention

Suskun Adam La bouche cousue

FRANSA FRANCE

TANIDIK VE SIRADIŞI DÜNYALAR

MONDES FAMILIERS, MONDES INSOLITES

FAMILIAR AND UNUSUAL WORLDS

GEÇİT TÖRENİ
CARNAVALLÉE

Yönetmen Director: *Aline Abond*
Senaryo Screenplay: *Aline Abond*
Çizimler Animation: *Aline Abond*
Müzik Music: *Pascal Comelade*
Yapım Production Co.: *Gédéon Films & La Sept Arte*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1998 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 3'47"*

■ Bir karnaval tankı pek çok görkemli ve alışılmadık sahne sunar...

■ A carnival tank offers a multitude of sumptuous and unusual scenes...

MAAZ

Yönetmen Director: *Christian Volckman*
Senaryo Screenplay: *Christian Volckman*
Çizimler Animation: *Lionel Richerand*
Müzik Music: *Jibral Lahbabi*
Yapım Production Co.: *Onyx Films, Medialab Services & Les Films de l'Arlequin*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1999 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 8'30"*

■ Yerlere kadar uzanan pelerininin içinde, Maaz büyük ve terkedilmiş bir kentte koşmaktadır. Bu kılık kıyafette nereye gidiyor olabilir ki?..

■ Lost in a heavy cape that reaches to the ground, and his top hat pulled well down, Maaz runs through a huge and deserted town. Where could he be heading in such an outfit?..

AĞUSTOS'UN İLK PAZAR GÜNÜ
AU PREMIER DIMANCHE D'AOÛT

Yönetmen Director: *Florence Miailhe*
Çizimler Animation: *Florence Miailhe*
Müzik Music: *Denis Colin*
Yapım Production Co.: *Les Films de l'Arlequin*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1999 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 10'45"*

■ Film, peşpeşe fırça darbeleriyle bir köyü ve köyde yapılan yıllık balonun resmini çizer.

■ The film paints the picture of a village and its annual ball by successive touches.

BİR KENTTEN DİĞERİNE
D'UNE CITÉ À L'AUTRE

Yönetmen Director: *Hélène Moinerie*
Senaryo Screenplay: *Hélène Moinerie & Jean-Philippe Mazzia*
Çizimler Animation: *Hélène Moinerie*
Müzik Music: *Éric Genevois & Pierre Marcault*
Yapım Production Co.: *CPO – Centre de la première oeuvre*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
2000 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 5'*

■ Bu görsel ve müziksel şiirde, izleyici çokkültürlü bir kentte dolaşır ve 'cembe'nin ritmik sesiyle Batı Afrika'daki "Mandingues"e götürülür. Burada, dans her bireyin yaşamını vurgular ve tamtam herkesin kalplerinde sonsuza dek çarpar...

■ In this visual and musical poem, the viewer wanders through a multicultural city and is transported to the "Mandingues" in Western Africa carried on the rhythmical sounds of the djembé. Here, dancing punctuates every being's life and the tomtom is eternal in the beating hearts of one and all...

Geçit Töreni Carnavallée

Maaz

Ağustos'un İlk Pazar Günü
Au premier dimanche d'août

Bir Kentten Diğerine
D'une cité à l'autre

FRANSA FRANCE

TANIDIK VE SIRADIŞI DÜNYALAR

MONDES FAMILIERS, MONDES INSOLITES

FAMILIAR AND UNUSUAL WORLDS

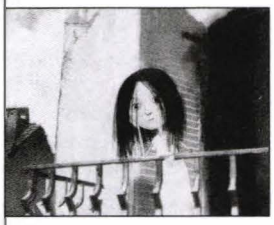
Banyo Le bain

BANYO
LE BAIN

Yönetmen Director: *Florent Mounier*
Senaryo Screenplay: *Florent Mounier*
Çizimler Animation: *Florent Mounier*
Müzik Music: *Kent Carter*
Yapım Production Co.: *2D/3D Animations*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *7'*

■ Küçük bir çocuk annesinin banyosuna koyduğu üç renkli oyuncakla birlikte yıkanmaktadır. Ancak mutlu değildir. Karabus'ünü istemektedir. Bu hüzünlü ve tehditkâr oyuncakları banyoda boğmayı başarır. Ardından bir diktatöre dönüşür ve Karabus'e bu üç renkli oyuncağı yoketmesini emreder...

■ A little boy has a bath with three colored toys his mother has put in with him. He's not happy and wants his Karabus. He manages to drop these gloomy and menacing toys into the bath. He then transforms into a dictator that orders the Karabus to destroy the three colored toys...

Engin Denizlerin Çocuğu
L'enfant de la haute mer

ENGİN DENİZLERİN ÇOCUĞU
L'ENFANT DE LA HAUTE MER

Yönetmenler Directors: *Laëtitia Gabrielli, Pierre Marteel, Mathieu Renoux & Max Tourret*
Senaryo Screenplay: *Laëtitia Gabrielli, Pierre Marteel, Mathieu Renoux & Max Tourret*
Çizimler Animation: *Laëtitia Gabrielli, Pierre Marteel, Mathieu Renoux & Max Tourret*
Yapım Production Co.: *SUPINFOCOM*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *7'04"*

■ Denizle çevrelenmiş bir köyde küçük kızın yaşamı yalnız başına geçip gitmektedir. Günün birinde, bir şey gördüğünü sanır...

■ Alone in her village surrounded by the sea, a little girl's life ticks by. One day, she thinks she has seen something...

FRANSA FRANCE

HAYVAN ÖYKÜLERİ

BESTIAIRE

THE MENAGERIE

GECE VAKTİ BOĞA GÜREŞİ
TORO DE NUIT

Yönetmen Director: *Philippe Archer*
Senaryo Screenplay: *Philippe Archer*
Çizimler Animation: *Philippe Archer & Jean-François Galataud*
Müzik Music: *Richard Galliano*
Yapım Production Co.: *Praxinos*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1996 / 35 mm. / **Renkli** Color / *5'47"*

■ Genç bir boğa dövüşçüsü bir gece ayışığında "Toro"yla gizlice dövüşmek üzere köyünden ayrılır. Gölge ve silüetlerin boğa dövüşü mitolojisine katkıda bulunduğu düşsel bir karşılaşma...

■ A young bullfighter leaves his village at moonlight to secretly fight the "Toro". A dreamlike confrontation in which shadows and silhouettes enhance the gestures of bullfighting mythology...

ZOB DE MOOR

Yönetmenler Directors: *François Perreau & Franck Guillou*
Senaryo Screenplay: *François Perreau (Pero) & Franck Guillou (Ravi)*
Çizimler Animation: *François Perreau (Pero)*
Müzik Music: *Boochon*
Yapım Production Co.: *Je Suis Bien Content*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1997 / 35 mm. / **Renkli** Color / *3'30"*

■ Zob diğer zebralara benzemez; onun hiç çizgisi yoktur. Toplumunda kendisine bir yer edinir, ama sonra bunun aslında kendisini ilgilendirmediğinin farkına varır!..

■ Zob isn't like his fellow zebras. He doesn't have any stripes. He manages to make a place for himself in his social group before realizing that it doesn't interest him anyway!..

HAYVANİ GÜBRE (DERLEME)
GUANO! (COMPILATION)

Yönetmen Director: *Federico Vitali*
Senaryo Screenplay: *Federico Vitali*
Çizimler Animation: *Federico Vitali*
Müzik Music: *Christophe Héral*
Yapım Production Co.: *La Fabrique Sarl*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1992 / 35 mm. / **Renkli** Color / *9'*

■ Aptal yaratıklarla dolu delilik öyküleri...

■ Insane tales filled with stupid creatures...

ARENANIN SIFIR NOKTASINDAN
DU ZÉRO DES ARÈNES

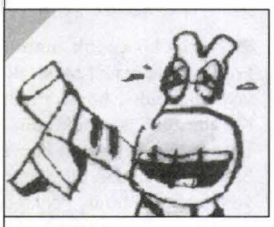
Yönetmen Director: *Isabelle Faivre*
Senaryo Screenplay: *Isabelle Faivre*
Çizimler Animation: *Isabelle Faivre*
Müzik Music: *Catherine Simonet*
Yapımcı Producer: *Isabelle Faivre*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1996 / 35 mm. / **Renkli** Color / *3'*

■ İki nokta karşılaşır ve birbirini baştan çıkarır. Ancak son dansları onları kaçınılmaz bir biçimde "Bitiş" meydanına sürükler...

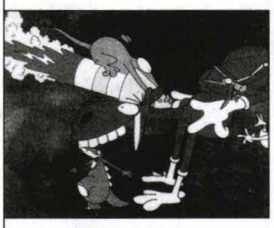
■ Two dots meet and charm each other. But their final dance leads them inescapably towards the "Finish" square...

Gece Vakti Boğa Güreşi Toro de nuit

Zob de Moor

Hayvani Gübre (Derleme)
Guano! (Compilation)

Arenanın Sıfır Noktasından
Du zéro des arènes

FRANSA FRANCE

HAYVAN ÖYKÜLERİ

BESTIAIRE

THE MENAGERIE

KİLİSENİN ÜSTÜNDEN ATLAMAK İSTEYEN İNEK
LA VACHE QUI VOULAIT SAUTER PAR-DESSUS L'ÉGLISE

Yönetmen Director: *Guillaume Casset*
Senaryo Screenplay: *Guillaume Casset*
Çizimler Animation: *Jean-Manuel Costa & Guillaume Casset*
Müzik Music: *Pascal Trystram*
Yapım Production Co.: *Lardux Films*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1997 / 35 mm. / **Renkli** Color / *7'18"*

■ Bilgisayar ve robotlarla donatılmış bir çiftlikte herşeyin ters gittiği bir gün.

■ A day in the life of a computerized and robotized farm where everything goes wrong.

ALEV RENGİ, MÜZİĞİN GÜCÜ
VERMILLON, LA GRANDE MUSIQUE

Yönetmen Director: *Nicolas Jacquet*
Senaryo Screenplay: *Nicolas Jacquet*
Çizimler Animation: *Nicolas Jacquet*
Müzik Music: *Jérôme Coullet*
Yapım Production Co.: *Entracte Production*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1998 / 35 mm. / **Renkli** Color / *2'30"*

■ Bir piyanist bir konser salonunu Nuh'un gemisine dönüştürür. Müzik çaldıkça hayvanlar kuyruklu piyanosundan dışarı çıkarlar ve konser bittiğinde bütün binayı sel suları alır götürür...

■ A pianist transforms an auditorium into Noah's ark. The animals spring out of his grand piano as the music plays, and when the concert ends the building is swept away by the flood waters...

EV KEDİSİ
LE CHAT D'APPARTEMENT

Yönetmen Director: *Sarah Roper*
Senaryo Screenplay: *Sarah Roper*
Çizimler Animation: *Sarah Roper*
Müzik Music: *Rob Lavers*
Yapım Production Co.: *Folimage Valence Production*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1998 / 35 mm. / **Renkli** Color / *7'*

■ Kocaman şişko bir kedi olan Cleo genç bir işkadınının New York'taki dairesinde yaşamaktadır. Bir gün gözüne, karşıdaki binanın terasındaki çok güzel bir bahçe ilişir...

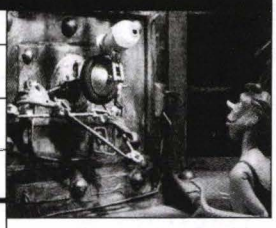
■ Cleo is a big fat cat who lives in the apartment of a young business woman, in New York. One day, he notices a beautiful roof garden on the building opposite...

LÉON'UN MACERALARI, YABANİ DEĞİLİZ HERHALDE
LES AVENTURES DE LÉON, ON N'EST PAS DES SAUVAGES

Yönetmen Director: *Marie-Christine Perrodin*
Senaryo Screenplay: *Marie-Christine Perrodin*
Müzik Music: *Denis Lefdup*
Yapım Production Co.: *Athanor Studio*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1997 / 35 mm. / **Renkli** Color / *5'20"*

■ Baltagirmemiş bir ormanın ortasında, bukalemun Léon'un canı sıkılmaktadır. Tüm istediği ormandan çıkıp modern dünyayı tanımaktır. Terkedilmiş bir telefon kulübesinden dünyanın dört bir yanındaki arkadaşlarını arar. Hattın öbür ucunda inanılmaz şeyler olup bitmektedir...

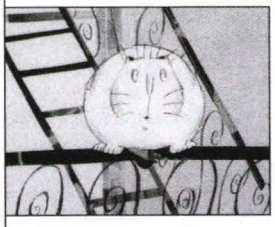
■ In the heart of the jungle, Léon the chameleon is bored. All he wants is to go out and get to know the modern world. He phones his friends all over the world from his abandoned phone box squat. So many things are happening at the other end of the line...

Kilisenin Üstünden Atlamak İsteyen İnek
La vache qui voulait sauter par-dessus l'église

Alev Rengi, Müziğin Gücü
Vermillon, la grande musique

Ev Kedisi Le chat d'appartement

Léon'un Maceraları, Yabani Değiliz Herhalde
Les aventures de Léon, on n'est pas des sauvages

FRANSA FRANCE

HAYVAN ÖYKÜLERİ

BESTIAIRE

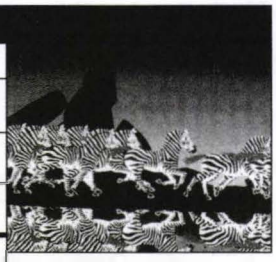
THE MENAGERIE

ZEBRALAR
ZÈBRES

Yönetmen Director: *Bruce Krebs*
Senaryo Screenplay: *Bruce Krebs*
Çizimler Animation: *Bruce Krebs*
Müzik Music: *Bruce Krebs*
Yapım Production Co.: *Films Bruce Krebs*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1999 / 35 mm. / **Renkli** Color / *3'*

■ Zebralar arasında geçen müzikal bir film.

■ A musical film amongst zebras.

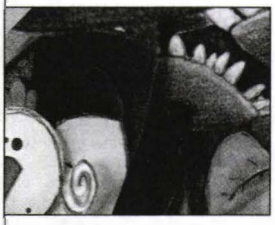
Zebralar Zèbres

RENÉ VE GISÈLE
RENÉ ET GISÈLE

Yönetmen Director: *Magali Wassong*
Senaryo Screenplay: *Magali Wassong*
Çizimler Animation: *Magali Wassong*
Müzik Music: *Quentin Tavernier*
Yapım Production Co.: *Viridiana Productions*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / *4'30"*

■ Bir tavuk ile yaban domuzu arasındaki olanaksız aşk.

■ An impossible story of love between a hen and a wild boar.

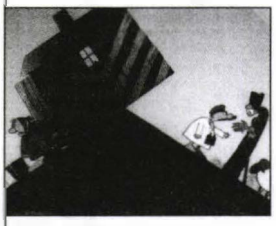
René ve Gisèle René et Gisèle

DÜNYANIN SONUNDA
AU BOUT DU MONDE

Yönetmen Director: *Konstantin Bronzit*
Senaryo Screenplay: *Konstantin Bronzit*
Çizimler Animation: *Konstantin Bronzit & Ekaterina Krouglova*
Yapım Production Co.: *Folimage Valence Production*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1998 / 35 mm. / **Renkli** Color / *7'*

■ Sakinlerini çok kaygılandıran bir biçimde, tepenin üstündeki bir ev soldan sağa sallanmaktadır...

■ To the great displeasure of its inhabitants, a house set on top of a hill sways from left to right...

Dünyanın Sonunda Au bout du monde

FRANSA FRANCE

KOVALAMACALAR VE POLİSİYELER

COURSES POURSUITES ET POLARS

WHODUNITS AND CHASES

ROBERT CREEP "BİR KÖPEK HAYATI"
ROBERT CREEP "A DOG'S LIFE"

Yönetmenler Directors: *Claude Luyet & Thomas Ott*
Senaryo Screenplay: *Thomas Ott, Claude Luyet, Robin Lyons & Andrew Offiler*
Çizimler Animation: *Thomas Ott & Claude Luyet*
Müzik Music: *Don Dixon*
Yapım Production Co.: *La Fabrique Sarl*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1994 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W / *26'*

■ "Ben Robert Creep. Ne iş olsa yaparım. Günde 24 saat. Siz dileyin, ben yapayım." Telesekreterdeki mesaj budur. Arkadaşı George'u güç bir durumda terkeden Robert, bir köpek maması fabrikasının zengin sahibinin kızı Jane'in peşindedir. Jane onun tüm rüyalarını işgal etmekte ve onu tuhaf bir işe sokmaktadır...

■ "Robert Creep. I do anything. 24 hours a day. You ask for it, I'll do it." That's the message on the answering machine. After abandoning his friend George in a critical situation, Robert follows the daughter of a rich dog food industrialist, Jane, who invades his dreams and deals in a strange form of business...

PİT PARKER ÖRÜMCEĞE KARŞI
PIT PARKER CONTRE L'ARAIGNÉE

Yönetmen Director: *Marc Boyer*
Senaryo Screenplay: *Marc Boyer & Stéphane Elmadjian*
Çizimler Animation: *Hugues Poulain*
Müzik Music: *Michel Korb*
Yapım Production Co.: *Lardux Films*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1994 / 35 mm. / **Renkli** Color / *5'30"*

■ Vatansever Pit Parker'ı gazetesini okurken bir örümcek rahatsız eder. Giriştiği örümcek avı sonucunda sakin hayatı değişecektir...

■ The patriotic Pit Parker is disturbed by a spider while he is reading his newspaper. The resulting chase certainly changes his quiet lifestyle...

GECE TAKSİSİ
TAXI DE NUIT

Yönetmen Director: *Marco Castilla*
Senaryo Screenplay: *Marco Castilla*
Çizimler Animation: *Marco Castilla*
Müzik Music: *Frédéric Sans*
Yapım Production Co.: *Garone*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1996 / 35 mm. / **Renkli** Color / *10'*

■ Bir gece bir taksi şoförü 42. Cadde'ye sapar ve Slacks'le karşılaşır. Bunun sonucunda idama mahkûm edilir. Hapishaneden, bize başına gelenleri anlatır...

■ One night a taxi driver turns up on 42nd Street and meets Slacks. As a result he ends up being sentenced to death. He tells us his story from prison...

OYUN DIŞI
HORS-JEU

Yönetmen Director: *Éric Belliardo*
Senaryo Screenplay: *Delphine Colin & Éric Belliardo*
Çizimler Animation: *Éric Belliardo*
Müzik Music: *Hervé Lavandier & Ramon Pipin*
Yapım Production Co.: *CPO – Centre de la première oeuvre*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1997 / 35 mm. / **Renkli** Color / *4'15"*

■ Şehrin çevresinde bir savaş helikopterince takip edilen Hunt adında bir adam ile onunla randevusu olan arkadaşı Kim'in bağlantıları. Hunt sanal bir oyun oynamaktadır ve Kim'le randevusuna geç kalır. Beklemekten sıkılan Kim de sanal oyuna katılmıştır. Bu da Hunt'un oynadığı bir bölümü yeniden oynayacağı anlamına gelmektedir...

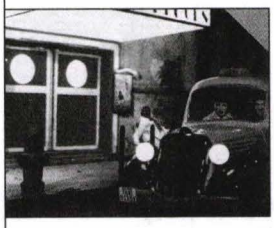
■ Connection in parallel between a man called Hunt who is being followed around town by a combat helicopter, and his friend Kim who he has an appointment with. Hunt is playing a virtual game and arrives late at Kim's who, having got tired of waiting, has joined the virtual game too. This means that Hunt has to replay part of the game...

Robert Creep "Bir Köpek Hayatı"
Robert Creep "A Dog's Life"

Pit Parker Örümceğe Karşı
Pit Parker contre l'araignée

Gece Taksisi Taxi de nuit

Oyun Dışı Hors-jeu

FRANSA FRANCE

KOVALAMACALAR VE POLİSİYELER

COURSES POURSUITES ET POLARS

WHODUNITS AND CHASES

ESRARENGİZ YOĞURTLAR
YAOURTS MYSTIQUES

Yönetmen Director: *Sylvie Guérard*
Senaryo Screenplay: *Sylvie Guérard*
Çizimler Animation: *Gilles Coirier*
Müzik Music: *Vincent Charrier*
Yapım Production Co.: *Jultanne Films*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *10'10"*

■ Bir yoğurt topluluğu buzdolabında yaşamaktadır. Yaşamları buzdolabının farklı bir dünyaya açılan büyük kapısına bağlıdır. Bu arada, garip cinayetler işlenmeye başlamıştır...

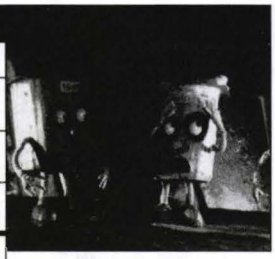
■ A yoghurt community lives in the fridge. Their lives are governed by the big door which they see as the path to a different life. But, strange murders have been taking place...

SONUNA KADAR...
À DONF...

Yönetmen Director: *Lolo Zazar*
Senaryo Screenplay: *Lolo Zazar*
Çizimler Animation: *Lolo Zazar*
Müzik Music: *Huey Lewis*
Yapım Production Co.: *Odessa Films*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *12'45"*

■ Bir rockçı ve bir işadamı trafikte önemsiz bir geçiş üstünlüğü yüzünden kavga etmeye başlarlar. Yolun kenarında şişme bir bebekle karşılaştıklarında içlerindeki arzu kabarır...

■ A rocker and a businessman almost come to blows over a trivial right of way. The roadside meeting with an inflatable doll soon inflames their desire...

Esrarengiz Yoğurtlar
Yaourts mystiques

Sonuna Kadar... Â donf...

FRANSA FRANCE

UÇUŞLAR

ENVOLS

TAKING FLIGHT

PİLOTLAR
PILOTES

Yönetmen Director: *Olivier Zagar*
Senaryo Screenplay: *Olivier Zagar*
Çizimler Animation: *Josette Zagar*
Müzik Music: *Patrice Peyrieras*
Yapım Production Co.: *AAA – Animation Art Graphique Audiovisuel*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1991 / 35 mm. / **Siyah-Beyaz** B&W */ 8'*

■ Bir çocuk ile yaşlı bir adam hastanede bir süre birlikte kalırlar. Canları çok sıkılmaktadır, bunun sonucunda çocuk, yaşlı arkadaşı ve hastabakıcısını yanına alarak ilk uçuşuna çıkar. Uçak, aynı rüyalarındaki agresif martıların olduğu gibi bir gariptir...

■ A child and an old man spend some time in hospital together. They are very bored which leads the boy to get his old friend and their nurse to take a first flight. The plane is strange, like the agressive gulls that also appear in this dream...

KEŞİŞ VE BALIK
LE MOINE ET LE POISSON

Yönetmen Director: *Michaël Dudok de Wit*
Senaryo Screenplay: *Michaël Dudok de Wit*
Çizimler Animation: *Michaël Dudok de Wit*
Müzik Music: *Serge Besset, based on the "La Follia" by Corelli*
Yapım Production Co.: *Folimage Valence Production*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1994 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 6'30"*

■ Bir keşiş manastırın su deposunda bir balık bulur. Balığı yakalamak için her yolu dener; film devam ettikçe bu gitgide sembolik hale dönüşür...

■ A monk finds a fish in the water reservoir of his monastery. He tries to catch it using all kinds of means and, as the film goes on, this becomes increasingly symbolic...

WRIGHT KARDEŞLERİN UÇUŞU
L'ENVOL DES FRÈRES WRIGHT

Yönetmenler Directors: *Stéphane Roche & Fabrice Turrier*
Senaryo Screenplay: *Fabrice Turrier*
Çizimler Animation: *Xavier Lacombe*
Yapım Production Co.: *Ozo Films Productions*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1997 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 6'30"*

■ Öncü havacılara çılgın bir ithaf. 17 Aralık 1903'te, Wright kardeşler ilk motörlü uçaklardan biriyle havalanırlar...

■ A crazy tribute to the pioneers of aviation. On 17 December 1903, the Wright brothers took off in one of the first motorized machines...

GÖÇ
MIGRATIONS

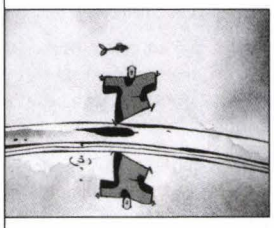
Yönetmen Director: *Constantin Chamski*
Senaryo Screenplay: *Constantin Chamski*
Müzik Music: *Wolfgang Amadeus Mozart & H.Van den Budenmayer*
Yapım Production Co.: *SUPINFOCOM*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1997 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 4'09"*

■ Diktatörce bir mimari yapıda yer alan bir melek heykeli bir göçmen kuş sürüsünün peşinden gitmeye karar verir...

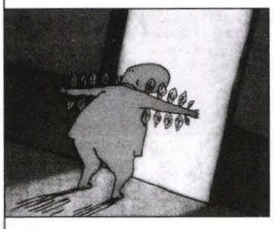
■ In a setting of dictatorial architecture, a sculptured angel decides to follow a flock of migrating birds...

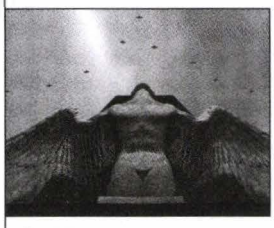
Pilotlar Pilotes

Keşiş ve Balık Le moine et le poisson

Wright Kardeşlerin Uçuşu
L'envol des frères Wright

Göç Migrations

FRANSA FRANCE

UÇUŞLAR

ENVOLS

TAKING FLIGHT

HAVADA UÇAN SÖZLER
PAROLES EN L'AIR

Yönetmen Director: *Sylvain Vincendeau*
Senaryo Screenplay: *Sylvain Vincendeau*
Çizimler Animation: *Sylvain Vincendeau*
Müzik Music: *Jeff Gilson*
Yapım Production Co.: *Folimage Valence Production*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1995 / 35 mm. / **Renkli** Color / *7'*

■ Genç bir adam üzgün hanım komşusunun moralini düzeltmek ister, ancak gönderdiği kağıttan uçak yanlış yere iner...

■ A young man wants to comfort his sad neighbour but the paper plane he sends her doesn't land in the right place...

KUYU
LE PUITS

Yönetmen Director: *Jérôme Boulbès*
Senaryo Screenplay: *Jérôme Boulbès & Pierre-François Bertrand*
Çizimler Animation: *Jérôme Boulbès & Alexandre Dubosc*
Müzik Music: *Michel Korb*
Yapım Production Co.: *Lardux Films*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1999 / 35 mm. / **Renkli** Color / *8'20"*

■ Küçük bir yaratık kuyudan çıkmak için büyük bir baloncuğa yapışır ve ışığa doğru yol alır...

■ A little creature hangs on to a big bubble in order to get himself out of a well and fly towards the light...

BÜYÜK GÖÇ
LA GRANDE MIGRATION

Yönetmen Director: *Iouri Tcherenkov*
Senaryo Screenplay: *Iouri Tcherenkov*
Çizimler Animation: *Iouri Tcherenkov*
Müzik Music: *Serge Besset*
Yapım Production Co.: *Folimage Valence Production*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
1995 / 35 mm. / **Renkli** Color / *7'49"*

■ Uzun ve sisli bir yolculukta, hemcinslerinden ayrı düşen bir göçmen kuşun trajikomik serüvenleri...

■ The tragi-comic adventures of a migratory bird that becomes separated from its fellow creatures during a long, misty flight...

DEVRİM
RÉVOLUTION

Yönetmen Director: *Manuel Otéro*
Senaryo Screenplay: *Manuel Otéro*
Çizimler Animation: *Manuel Otéro*
Müzik Music: *Dither & Elektroplasma*
Yapım Production Co.: *Cinémation & La Sept Arte*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *10'*

■ Ekolojiye dost, fütüristik bir film. Binaların gölgesinde, metal bir askılık bir kuşa dönüşür ve kaybolan şafağı aramaya başlar...

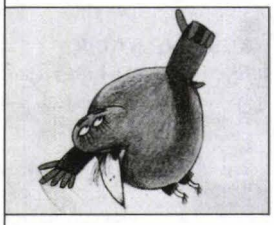
■ A n eco-friendly futuristic film. In the shadow of buildings, a metal coathanger changes into a bird and sets out in search of a lost dawn...

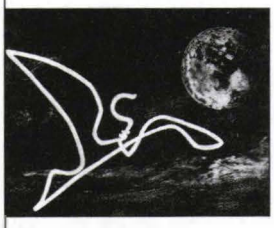
Havada Uçan Sözler Paroles en l'air

Kuyu Le puits

Büyük Göç La grande migration

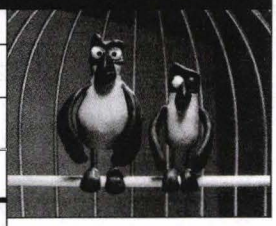
Devrim Révolution

FRANSA FRANCE

UÇUŞLAR

ENVOLS

TAKING FLIGHT

Kafesteki Kuşlar Uçamaz
Les oiseaux en cage ne peuvent pas voler

KAFESTEKİ KUŞLAR UÇAMAZ
LES OISEAUX EN CAGE NE PEUVENT PAS VOLER

Yönetmen Director: *Luis Briceno*
Senaryo Screenplay: *Luis Briceno*
Çizimler Animation: *Luis Briceno*
Müzik Music: *Stereolab & Console*
Yapım Production Co.: *Metronomic*
Dünya Hakları World Sales: *Ministère des Affaires Etrangères, Bureau du Film*
2000 / 35 mm. / **Renkli** Color / *3'14"*

■ Kafesteki kuşlar uçabilir mi? Yanıt hayır gibi görünmektedir...

■ Can birds in cages fly? It would seem that the answer is no...

FRANSA FRANCE

CORTO MALTESE

CORTO MALTESE, LA COUR SECRÈTE DES ARCANES

CORTO MALTESE

Yönetmen Director: *Pascal Morelli* **Senaryo** Screenplay: *Natalia Borodin & Thierry Thomas, based on the comic strip by Hugo Pratt* **Kurgu** Editing: *Benoît Humbert* **Müzik** Music: *Franco Piersanti* **Yapımcı** Producer: *Robert Réa* **Yapım** Production Co.: *Ellipsanime* **Dünya Hakları** World Sales: *Studio Canal Image*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 92'

■ Hugo Pratt'ın sevilen çizgi roman karakteri, seçkin ve gösterişli Corto Maltese, her devre yaraşan bir kahramandır. Bağımsız düşünen ve kuvvetli iradeye sahip vatansız bir adam olan Maltese, uzak uygarlıkları ziyaret eden, benzersiz geleneklerle karşılaşan harikûlade bir dünya gezginidir. İnsan, meslekten denizci bu karakterin peşine takılıp uzak ülkelere ve egzotik limanlara giderken, kendini dünyayı sarsan olayların ortasında bulur. James Bond'un gösterişli üslûbuna sahip olan Corto Maltese, en zor durumlarda bile istifini bozmaz, zarafetle iki ayağının üstüne düşmeyi becerir. Yakınlarında güzel bir kız da vardır mutlaka, çünkü o iflah olmaz bir çapkındır. Özgün çizgi roman uzun bir öyküler dizisinden oluşur. Pratt'ın dünyasına girmek öyle kolay değildir ve tek bir film izlemek (aslına bakarsanız çizgi romanın tek bir bölümünü okumak da) muhtemelen Corto Maltese'in niye bu kadar özel olduğunu anlamaya yetmeyebilir. Bu çizgi filmin senaryosu, kolay heyecanlanmayan efsanevi küpeli gemiciyi, Rus Devrimi'nin sarstığı karmakarışık Asya'nın ortasına atan "Corto Maltese Sibirya'da" (1974) adlı maceradan alınma. Amansız hazine avında Maltese, vaktiyle hayatını kurtarmış olan kadınlardan oluşan devrimci grup Kırmızı Fenerler'e yardımcı oluyor. Bu melankolik film, çizgi romanı çok hatırlatan, Pratt'ın düşünceli ve biraz statik öykü anlatma biçimini yansıtan, kendine ait serinkanlı bir üslûba sahip.

■ Distinguished and dashing, Hugo Pratt's beloved comic-book character, Corto Maltese, is a hero for all times. An independent-minded and strong willed man without a country, he is a world-traveller extraordinaire, visiting distant civilizations, encountering unique customs. A sailor by trade, one follows him to distant lands and exotic ports of call, alighting in the midst of earth-shattering world events. With the same flair as James Bond, Corto Maltese remains unflustered in the face of unbelievable odds and always lands on his feet with elegance. And you can be sure there's a pretty girl in the vicinity, since he's an incorrigible lady's man. The original comic is a long series of stories. Pratt's world isn't the easiest to enter, and seeing one film (or reading one comic, to that matter) probably isn't enough to make one see what's so special about Corto Maltese. This cartoon draws its scenario from the episode entitled "Corto Maltese en Sibérie" (1974), which plunges the phlegmatic and legendary seaman with the earring into a chaotic Asia, shaken up by the Russian Revolution. In this relentless treasure hunt, Maltese lends his assistance to the Red Lanterns, a women's revolutionary group, which once saved his life. The moody film has its own cool style, very reminiscent of the comic-book, reflecting Pratt's contemplative and somewhat static form of storytelling.

PASCAL MORELLI

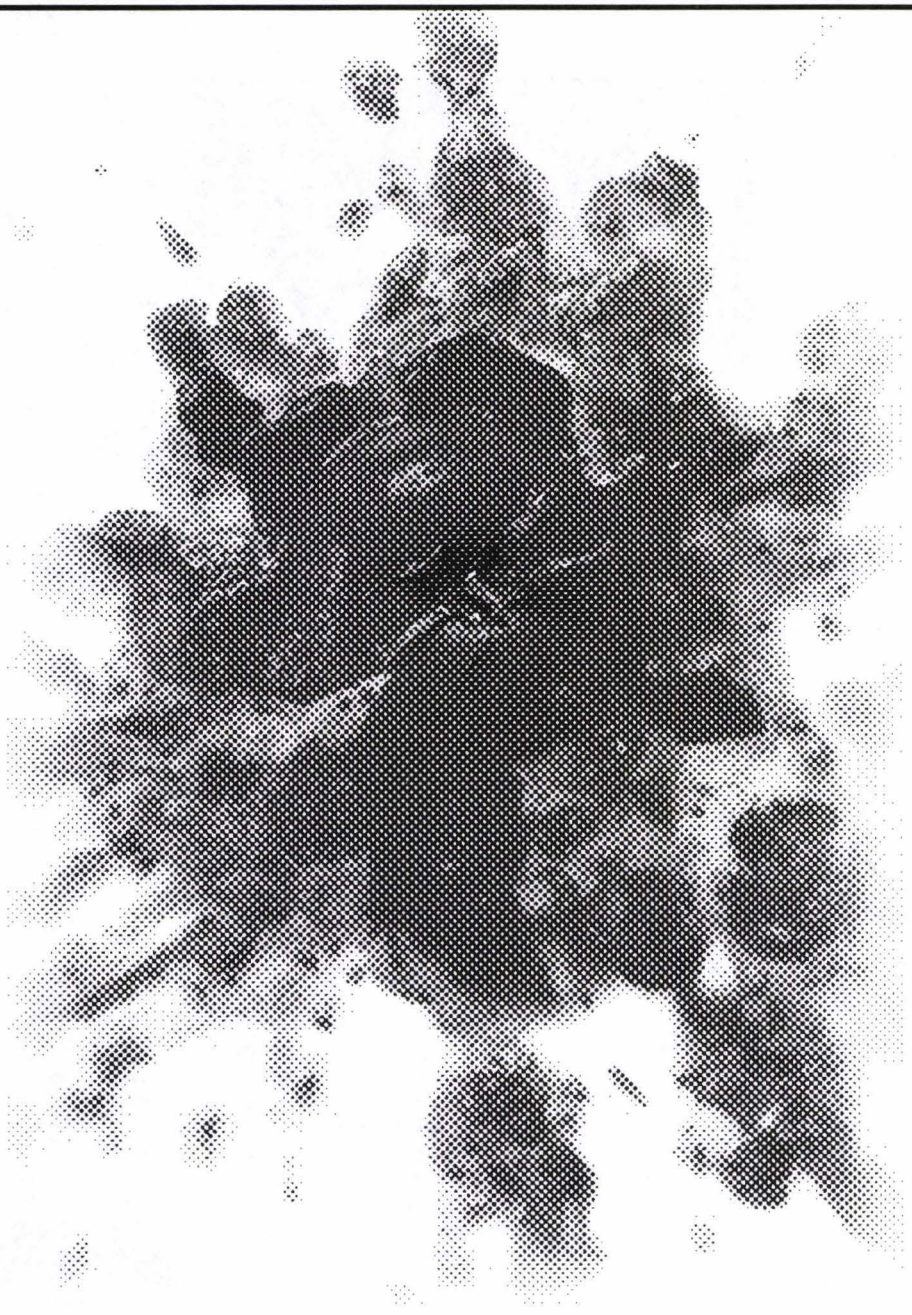
1961 yılında Paris'te doğdu. Grafik sanatlar eğitimi gördü ve meslek hayatına çizgi bantlar yaparak ve reklam dünyasında "storyboard" sanatçısı sıfatıyla çalışarak başladı. 1985'ten itibaren, çizgi filmlerin ve aralarında Philip Kaufman'ın "Henry & June"unun da (1990) bulunduğu filmlerin storyboard'larını hazırladı. 1994'te çizgi roman dizileri "The Busy World of Richard Scarry", "Arsène Lupin" ve "The Legend of Calamity Jane"i gerçekleştirdi. Hugo Pratt'in çizgi romanlarının hayranı olan Morelli, beş yıl süren ve beş yüz bin çizim gerektiren Corto Maltese'in film uyarlaması üzerinde çalışmaya 1997 yılında başladı. CORTO MALTESE (2002) beyaz perdedeki ilk çizgi filmidir.

Born in Paris in 1961. He srudied graphic arts and began his career working in comic strips and as a storyboard artist in adverrising. Since 1985 he has storyboarded carroons and films, including Philip Kaufman's "Henry and June" (1990). In 1994 he directed the carroon series "The Busy World of Richard Scarry", "Arsène Lupin" and "The Legend of Calamiry Jane". A fan of Hugo Pratt's comic books, he began working on the film adaptation of Corro Malrese in 1997, which was to take five years and over five hundred rhousand drawings. CORTO MALTESE (2002) is his first big-screen animarion fearure.

DIŞARIDAKİ GENÇ TÜRKLER

YOUNG TURKS ABROAD

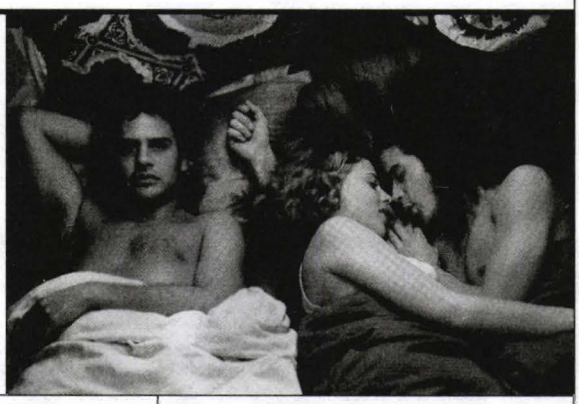

ALMANYA GERMANY

SOLİNO

SOLINO

Yönetmen Director: *Fatih Akın*
Senaryo Screenplay: *Ruth Toma*
Görüntü Yön. Cinematography: *Rainer Klausmann* **Kurgu** Editing: *Andrew Bird* **Oyuncular** Cast: *Moritz Bleibtreu, Barnaby Metschurat, Antonella Attili, Gigi Savoia, Hermann Hause, Lucas Gregorowicz, Bastian Trost* **Yapımcılar** Producers: *Ralph Schwingel, Stefan Schubert & Hejo Emons* **Yapım** Production Co.: *Wüste Filmproduktion and Wüste Film West GmbH; WDR/Arte; Bavaria Film; Multimedia Film-und Fernsehproduktion* **Dünya Hakları** World Sales: *Bavaria Film International*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *120'*

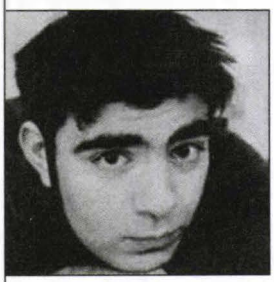
■ Ödüllü yönetmen Fatih Akın, yirmi yıllık bir süreye yayılan SOLİNO'yla bir kez daha duygu, canlılık ve sahicilikle sürükleyici öyküler anlatma yeteneğini kanıtlıyor. Başrolünde Almanya'nın umut veren genç yeteneği ("Run Lola Run / Koş Lola Koş", "The Experiment / Deney", "Taking Sides / Taraf Tutmak" filmlerinden hatırlayacağımız) Moritz Bleibtreu'nun oynadığı SOLİNO, daha iyi bir yaşam için ülkelerini terk edenlere dokunaklı bir saygı duruşu niteliği taşıyor. 1960'lı yıllarda İtalya'nın güneyinde iş bulmak çok zordur. Gigi, ağabeyi Giancarlo ve anneleriyle babaları, yoksul ve tozlu kasabaları Solino'yu bırakıp Almanya'ya gider ve Ruhr Bölgesi'ndeki ilk pizzacı dükkânını açarlar. İki çocuk, çevrelerindeki yeni ve yabancı dünyayı keşfe çıkar; Gigi açık ve coşkuludur, Giancarlo ise ihtiyatlı ve kurnaz. Yıllar geçer, çocuklar asi delikanlılara dönüşür. Aralarındaki gizli rekabet, çocukluk arkadaşları Johanna'ya âşık oldukları zaman su yüzüne çıkar. Daha popüler olan küçük kardeşinin gölgesinde kaldığını hep hissetmiş olan Giancarlo, Johanna'yı kendisi ister. Gigi'nin, çocukluğundan beri vazgeçmediği film çekme düşünü gerçekleştirme konusundaki azmini de kıskanır. Tam ilk filmi bir festival için seçilmiştir ki, Gigi geçici olarak Solino'ya döner ve hem Johanna'yı, hem de filminin kaderini ağabeyinin ellerine terk eder...

■ With twenty-year spanning SOLINO, award-winning director Fatih Akın once again proves his talent to tell gripping stories with emotion, esprit and authenticity. Starring Germany's up-and-coming young talent Moritz Bleibtreu ("Run Lola Run", "The Experiment", "Taking Sides"), SOLINO pays a poignant tribute to all who left their native land for a better life elsewhere. It's the '60s, and there's little work in southern Italy. Gigi, his older brother Giancarlo and their parents leave their poor and dusty hometown of Solino for Germany, where they open the first pizzeria in the Ruhr District. The two boys begin to explore the strange new world around them, Gigi with openness and enthusiasm, Giancarlo with prudence and cunning. The years go by and the boys become rebellious young men. The latent rivalry between the brothers rises to the surface when they both fall in love with their childhood friend Johanna. Giancarlo, who's always felt eclipsed by his more popular younger brother, wants Johanna for himself. He also envies Gigi's determination to realize his childhood dream of shooting a movie. Just when his first film is selected for a festival, Gigi temporarily returns to Solino, leaving Johanna with Giancarlo, and the fate of his film in his brother's hands...

FATİH AKIN

1973'te Almanya'da Hamburg'ta doğdu. Bir Türk ailesinin oğludur. 1994'te Hamburg Güzel Sanatlar Yüksek Okulu'nda sinema eğitimi görmeye ve hem televizyonda, hem de filmlerde oyunculuk yapmaya başladı. Bu sıralarda, aralarında 10 dakikalık "The End / Son"un da bulunduğu pek çok bağımsız video filmi çekiyordu. 1996'da, ilk kısa metrajlı filmi "Sensin – Du bist es!" (1995) Hamburg Uluslararası Kısa Film Festivali'nde İzleyici Ödülü'nü aldı. 1996'da komedi unsurları da taşıyan gangster filmi "Getürkt / Ot"u yaptı. 1998'de ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Kurz und Schmerzlos / Kısa ve Acısız"ı yönetti. Bu filmle birçok ödül kazandı. Eleştirmenlerden övgü alan ve gişede de izleyicilerden büyük ilgi gören "Im July / Temmuz'da"yla (2000), sadece bir atımlık barutu olan bir sinemacı olmadığını kanıtladı. SOLİNO (2002) yönettiği üçüncü uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Hamburg, Germany in 1973. He is the son of a Turkish family. In 1994, he became a film student at the Hamburger Hochschume für Bildende Künste and began a career as a television and film actor. Meanwhile he has been shooting numerous independent video productions, e.g. the 10-minute video film "The End". His first short film "Du bist es! / You're the One!" (1995) received the Audience Award at the Hamburg International Short Film Festival in 1996. In 1996 he made "Getürkt / Weed", a short gangster film with a touch of comedy. He directed his first full-length feature film "Kurz und Schmerzlos / Short Sharp Shock" in 1998. It won several awards. "Im July / In July" (2000), to great critical acclaim and box-office success, proved that he was not just a one-time shot. SOLINO (2002) is the third feature film he directed.

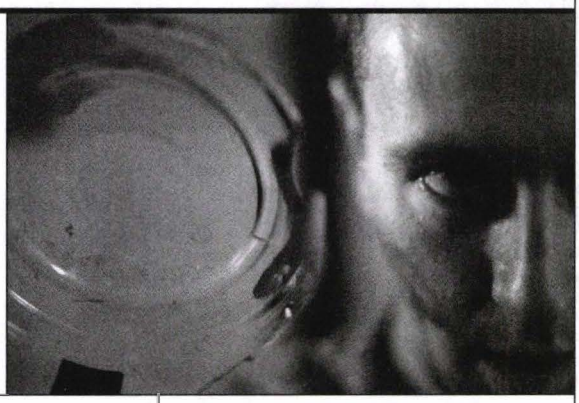
ABD USA

İLK GÜN

NEW GUY

Yönetmen Director: *Bilge Ebiri*
Senaryo Screenplay: *Bilge Ebiri*
Görüntü Yön. Cinematography: *Branan Edgens & Chuck Moss* **Kurgu** Editing: *Cabot Philbrick* **Müzik** Music: *Gustav Holst, Manuel De Falla, Shane Clark, Erich Raush & Erik Ilyayev* **Oyuncular** Cast: *Kelly Miller, Scott Janes, Jonathan Uffelman, Johnny Ray, Tobi-Lyn Byers, Hank Prehodka* **Yapımcılar** Producers: *Pavlina Hatoupis, Gary Giambalvo & Bilge Ebiri* **Yapım** Production Co.: *Siete Machos Filmes* **Kaynak** Print Source: *Bilge Ebiri*

2002 / Digital Betacam Video / **Renkli** Color / *85'*

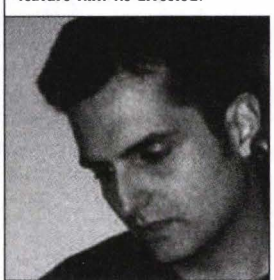
■ Gregg'in yeni işindeki ilk günü tuhaf bir biçimde başlar. Bölmesi, daha önce orada çalışan Frank'in arkasında bıraktığı bir Post-It deniziyle kaplıdır. Aslında, yeni bürodaki her şey biraz tuhaf görünür: Bir çalışan, bütün gün faks makinasının başında kederli bir halde ayakta durur; başka birinin kız arkadaşıyla yaptığı telefon sohbeti bitmek bilmez; iki kız bir kahve makinasının yanında durup, etraflarında olan biteni hiç umursamaksızın dedikodu yaparlar. Yetişkin adamlar insan içinde ağlarlar ve bütün şirket bir belaya doğru sürüklenmekteymiş gibi görünür, ama Gregg'in tuhaf bir biçimde dostane şefi Jim, hiç kaygılanıyormuş gibi görünmez. Gregg mesele çıkarmak istemez; ne de olsa, ilk gününe olaylı başlamaya niyeti yoktur. Ancak bu şirkette gerçekten de her şey yolunda değildir. Çok geçmeden Gregg, Frank'in işten pek de dostça şartlarda ayrılmadığını öğrenir. Ama bu konuya kafa yoracak vakti yoktur, yeni işini en iyi şekilde yapması gerekir. Bu da ofisin içinde dolaşan asap bozucu bir oyuncak arabayla mücadele etmek, baş belası bir odacıyla tartışmak ve Jim'in sorup durarak başını ağrıttığı, güya önemli bir faksı göndermeyi – defalarca – denemek anlamına gelir. Gündüz yerini geceye bırakırken, Gregg acaba burayı terk etmesi mümkün olacak mı diye merak etmeye başlar. Sonra, yavaş yavaş, bir şeyin farkına varır: yeni işyeri tuhaftan da öte, belki de öldürücüdür. Başka bir çalışanın sözleriyle, "Burada işler göründüğü gibi değildir..."

■ Gregg's first day at his new job starts off strangely, as he discovers his cubicle is covered in a sea of Post-Its left behind by his predecessor, Frank. In fact, everything at this new office seems a bit strange: One employee stands disconsolately by a fax machine all day long; another can't stop chatting with his girlfriend on the phone; two others stand gossiping by a coffee machine, oblivious to everything around them. Grown men cry in public, and the whole company seems to be headed for trouble, even though Gregg's supervisor, the strangely friendly Jim, doesn't seem to be too worried. But Gregg doesn't want to make any waves; after all, he doesn't want to start off on the wrong foot. Indeed, all is not well in this corporate wasteland. Soon, Gregg discovers that Frank didn't exactly depart under the most amicable circumstances. But he doesn't have the time to worry about that; he's too busy trying to stay on top of his new job, which entails everything from battling an annoying toy car driving around the office, to arguing with a troublesome janitor, to trying – repeatedly – to send out an allegedly important fax, that Jim keeps pestering him about. As day turns to night, Gregg begins to wonder if he'll ever be able to leave this place. Then, slowly, he realizes his new workplace is more than just strange; it could very well be lethal. In the words of another employee: "Things are not what they seem here..."

BİLGE EBİRİ

1973'te İngiltere'de, York'ta, Türk anne-babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. Türkiye'de büyüdü ve 1980'de Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındı. Yale Üniversitesi'nde sinema ve prodüksiyon okudu. Oradaki tez projesi olan 16mm'ye çekilmiş kısa filmi "Bad Neighborhood / Kötü Mahalle", 1995'te sinemada başarı için verilen Lamar Ödülü'nü kazandı. 1997'de, Oscar ödüllü sinemacı Nikita Mikhalkov'un destanı "The Barber of Siberia / Sibirya Berberi" adlı filminde yönetmen yardımcısı olarak çalışmak için Moskova'ya gitti. New York'a döndükten sonra, birkaç uzun metrajlı film senaryosu yazdı, bu arada hayatını gazetecilik ve film eleştirmenliği de yaparak kazandı. Şu anda New York dergisinde sinema yazıları yazmaktadır. İLK GÜN (2002), yönetmenliğini yaptığı ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in 1973 in York, England, ro Turkish parenrs. After growing up in Turkey, he moved to the Unired States in 1980. He studied film and producrion at Yale University, where his thesis project, the 16mm short "Bad Neighborhood", won the Lamar Prize for achievement in film in 1995. In 1997, he traveled ro Moscow ro work as a director's assistant on the epic "The Barber of Siberia", by Oscar-winning filmmaker Nikita Mikhalkov. Afrer returning to New York, he wrore several feature-length screenplays, while also making a living as a journalist and film critic. He currently writes about film for New York magazine. NEW GUY (2002) is the firsr feature film he directed.

ALMANYA GERMANY

KARAMUK

Yönetmen Director: *Sülbiye V. Günar* **Senaryo** Screenplay: *Sülbiye V. Günar & Gritt Neuber* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Peter Przybylski* **Kurgu** Editing: *Dora Vajda* **Müzik** Music: *Neil Black* **Oyuncular** Cast: *Julia Mahnecke, Anne Kasprik, Adnan Maral, Burak Gülgen, Buket Yeni, Nora Bussenius, Helga Göring, Klaus J. Behrendt, Sema Meray* **Yapımcılar** Producers: *Sonja Goslicki & Anke Scheib* **Yapım** Production Co.: *Colonia Media* **Dünya Hakları** World Sales: *Colonia Media*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *94'*

■ "Türk-Alman kökenli birisi olarak, ve deyim yerindeyse 'Benim gerçek kimliğim ne?' sorusu aklımı her zaman kurcaladığı için, bu konu ve temel kişiler bana gerçekten aşina. Bu kişisel deneyim, kahramanımızın iyi ve kötü anlarını yansıtan yolculuğu boyunca, öyküyü oluşturmama rehberlik etti. KARAMUK, ergenlik çağı hakkında peri masalına benzer bir öykü olup baş karakter Johanna'nın kimlik arayışını ana tema olarak yansıtan genç bir film. Kimlik olgusunun, yalnızca bir ulusa mensup olmakla değil, belirgin bir yaşam tarzı, kişilik ve bireyin düşleriyle ilişkili olduğu açıkça ortada. Johanna, aniden kendisinin Türk-Alman asıllı olduğunu keşfediyor fakat kişiliği, sonuçta bir değişime uğramıyor. O hala, on-yedi yaşında, kızgın ve Paris'te Moda Tasarımı eğitimi görmeyi kafasına koymuş bir kız olarak mevcudiyetini sürdürüyor. Sonuçta, Johanna'nın kişisel ilişkilerinde asıl kıymeti olanın, Türklük veya Almanlık gibi soyut terimler değil, samimiyet, açık sözlülük, sevgi ve aşk gibi kavramlar olduğunun farkına varması benim için önemliydi. Ben, şahsen iki kültürün harmanlanmış şeklini kendimde hissediyorum. Bana birisi, kim olduğumu veya kimliğimin ne olduğunu sorduğu takdirde, muhtemelen 'Ben Sülbiye'yim' diye yanıtlarım." – Sülbiye V. Günar

■ "As I am of German-Turkish origin and, so to speak, have always concerned myself with the question "What is my true identity?", the material and the main figures are really familiar to me. In producing the story, this personal experience guided me on the journey through the ups and downs of the young heroine. KARAMUK is a fairy-tale-like story about coming of age and a young film whose central theme is the main character Johanna's search for her identity. It becomes clear that identity is not necessarily a matter of nationally, but rather that the identity is composed of the way of life, the character and the dreams of an individual. Johanna suddenly discovers herself to be German-Turkish, but her personality does not change as a result. She remains, nevertheless, a 17-year-old, angry girl, who has set her mind on studying fashion design in Paris. For me it was important that Johanna finally realizes that within personal relationships it was not a question of abstract terms such being Turkish or German, but rather about intimacy, openness, fondness and love. I personally feel this absolute blending of the two cultures in myself. When someone asks me what I am or what my identity is, then I would probably say that, above all, I am simply Sülbiye." – Sülbiye V. Günar

SÜLBİYE V. GÜNAR

1973 yılında Türk ve Alman anne-babanın kızı olarak Almanya'nın Stuttgart kentinde dünyaya geldi. Aynı şehirde büyüdü. 1995 yılından bu yana, Berlin Sinema ve Televizyon Akademisi'nde yönetmenlik ve senaryo yazarlığı konularında uzmanlaşarak eğitim görmektedir. 1994'den beri kurgu, yönetmenlik, oyuncu seçimi ve devamlılık gibi alanlarda muhtelif mesleki deneyimler elde etmiştir. Berlin ve Londra'da yaşamaktadır. Pek çok uluslararası şenliğe iştirak eden birçok kısa film çalışmalarından sonra, KARAMUK (2002) yazdığı ve yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir. Şu sıralarda mezuniyet projesi olan "Saniye'nin Tutkusu" üzerinde çalışmaktadır.

Born in 1973 as the daughter of German and Turkish parents in Stuttgart, where she also grew up. Since 1995, she has been studying at the Film and Television Academy in Berlin, majoring in directing and script writing. Since 1994, she has gained diverse professional experience in the areas of editing, direction, casting and script continuity. She lives in Berlin and London. Following several shorts which participated to many international festivals, KARAMUK (2002) is the first feature film she wrote and directed. Currently, she is working on her diploma project, "Saniye's Lust".

ALMANYA-TÜRKİYE GERMANY-TURKEY

BİRAZ NİSAN

EIN BISSCHEN APRIL

LITTLE BIT OF APRIL

Yönetmen Director: *Aslı Özge* **Konsept Geliştirme** Concept Development: *Aslı Özge, Dagmar Gabler, Thomas Balkenhol* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Emre Erkmen & Francisko Dominguez* **Kurgu** Editing: *Thomas Balkenhol* **Müzik** Music: *Maria Ehrke-Urbanovic* **Oyuncular** Cast: *Thomas Gerber, Christian Wewerka, Dagmar Gabler, Anja Retsmer, Fatih Alas, Florian Knoblich, Andreas Heinemann, Ruth Rehmet* **Yapımcılar** Producers: *Aslı Özge & Emre Erkmen* **Yapım** Production Co.: *EEE Production* **Dünya Hakları** World Sales: *EEE Production*

2003 / Digital Betacam Video / **Renkli** Color / 98'

■ BİRAZ NİSAN'ın ön çalışmaları ve çekim aşamasında, oyunculara senaryo hakkında hiçbir bilgi verilmemiş. Hepsiyle sadece tek tek canlandıracakları karakterler ve bu karakterlerle sahip oldukları ortak noktalar üzerinde çalışılmış. Oyuncular, filmin son çekim anına kadar, oynadıkları karakterlerin başlarına gelecekleri veya diğer karakterlerin hayatlarını, filmde rol gereği birbirlerine anlatmadıkları sürece bilmemişler. Bu nedenle çekim boyunca oyuncular sürekli sürprizlerle karşı karşıya kalmış ve kendileri hakkında vermek zorunda oldukları bilgiler dışında tamamen doğaçlama yapmışlar. "Aslı Özge'nin gözünde emlakçı ve ev arayanlar Alman toplumunun bir aynası. Ev sahibiyle karşı karşıya gelmek sistemin gücüne karşı kendini kanıtlamak, kişiliğini farklı göstermek ve toplum kurallarına baş kaldırmak için bir fırsattır. Aslı Özge bu durumu doğaçlama oyun yönetimi için kullanmış. Ev arayanlar tanımadıkları bir emlakçıyla karşı karşıya geliyorlar ve onun güç gösterisine cevap vermek zorunda kalıyorlar. Ayrıca 'oyununu' bilmedikleri bir rakiple karşılaşıyor ve ona da karşılık vermek durumunda kalıyorlar. Tüm bunlar yönetmen ve oyuncular için hem zorlu, hem de zevkli bir deneme oluşturan, psikolojik olarak gerilim taşıyan, çok yönlü varoluşsal bir durum oluşturuyor." – Thomas Balkenhol

■ During the pre-production work of LITTLE BIT OF APRIL and through shooting, the actors were not given any hints about the script. Each and every one of them had only worked on the characters they were to undertake and on those qualities they shared with these characters. The actors did not know anything about what will happen to their characters or about the lives of other characters until the last minute of shooting, except when they told each other about them as their parts dictated. Therefore, they constantly faced surprises during shooting and had to improvise everything, save the information they had to deliver about themselves. "In Aslı Özge's eyes, real-estate agents and those looking for houses are a mirror of German society. Confronting the landlord is a chance to prove oneself against the power of the system, to represent one's personality in a different way, and to rebel against the rules of society. Aslı Özge has made good use of this situation in direction of impovisory acting. Those looking for a house, come face to face with a real-estate agent and have to respond to his show of power. In addition to this, they encounter a rival, whose 'game' they don't know and also have to respond to him. All this gives rise to a multi-faceted, existential situation with psychological tension, resulting in an experiment as formidable as it is pleasurable for both the director and the actors." – Thomas Balkenhol

ASLI ÖZGE

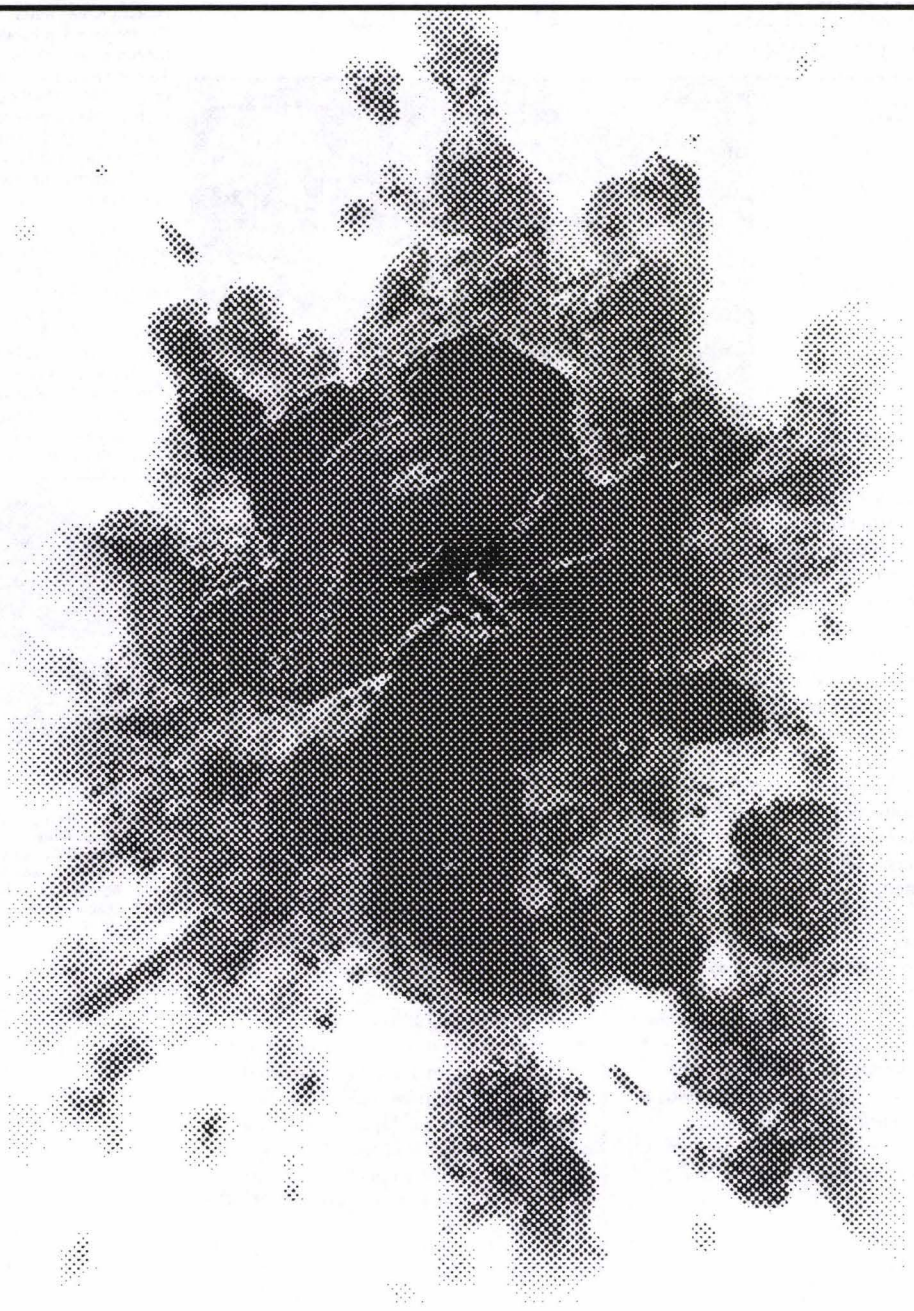
3 Temmuz 1975'te İstanbul'da doğdu. 1995 yılında İstanbul Üniversitesi Radyo-TV Bölümü'nden, 1999'da Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema-TV Bölümü'nden mezun oldu. 2000 yılından beri Berlin'de yaşamaktadır. İkisi deneysel, dördü kurmaca 6 kısa filmin ardından yönettiği BİRAZ NİSAN (2003) ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Istanbul in 3 July 1975. She graduated from the Istanbul University Radio & TV Department in 1995, and from the Marmara University Fine Arts Faculty Film & TV Department in 1999. She has been living in Berlin since 2000. LITTLE BIT OF APRIL (2003), which she has directed in the wake of 6 short films, two being documentaries and the other four fiction, is her feature film debut.

TÜRK SİNEMASI 2002-2003: ULUSAL YARIŞMA

TURKISH CINEMA 2002-2003: NATIONAL COMPETITION

TÜRKİYE TURKEY

O ŞİMDİ ASKER

HE'S IN THE ARMY NOW

Yönetmen Director: *Mustafa Altıoklar* **Senaryo** Screenplay: *Levent Kazak & Mustafa Altıoklar* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Soykut Turan* **Kurgu** Editing: *Erol Aditşe* **Müzik** Music: *Jingle House* **Oyuncular** Cast: *Özcan Deniz, Ali Poyrazoğlu, Yavuz Bingöl, Gökhan Özoğuz, Mehmet Günsur, Pelin Batu, Seray Sever* **Yapımcı** Producer: *Abdullah Oğuz* **Yapım** Production Co.: *ANS Yapım Yayın Reklamcılık A.Ş.* **Dünya Hakları** World Sales: *Warner Bros., Turkey*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *119'*

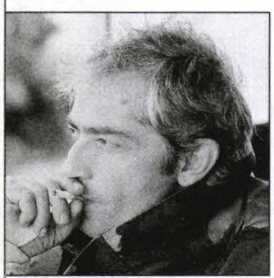
■ Öykü, Çanakkale 5. Er Eğitim Tugayı'nda, askerliklerini bedelli olarak yapmakta olan bir grup "sivil" erin arasında geçer. Dünyanın ve Türkiye'nin dört bir yerinden gelmiş, değişik sosyal katmanlara mensup, farklı kültürleri, sınıfları, felsefeleri ve varoluşsal halleri temsil eden bu insanlar, tüm farklılıklarına rağmen, bir olmayı, birlikte ve uyum içinde yaşamayı öğrenecekleri, eğlenceli bir serüven yaşayacaklardır. 28 günü beraber geçirecekleri askeri birlikte yolları, komutanları olacak Yüzbaşı Volkan ve 6.5 yıldan beri askerliğini uzatarak yapan Karlıdağ adlı erle kesişir. Dışarıda bırakılan medyatik sevgililer, askerliğin geçtiği taşra kentinde doğan yeni aşklar, canlanan eski sevgiler, askerliklerini yapmakta olan bu erkeklerin hayatlarını çerçeveler. İlk günlerde kahramanlarımız ağır bir eğitime tabi tutulurlar; daha sonra geçen zamanla beraber bu disipline alışırlar. Askerdeki son günlerinde bir deprem olur ve Ege Denizi açıklarında bir ada belirir. Türkiye ile Yunanistan arasında, bu toprak parçası yüzünden diplomatik bir gerginlik yaşanır. Savaş kapıdadır...

■ The story takes place among a group of "civilian" soldiers who are serving as paying short-term recruits in the 5th Private Training Brigade in Çanakkale. These people of various social strata from all over the world and Turkey, representing different cultures, classes, philosophies and existential states, will live through an entertaining adventure where they will, in spite of all these differences, learn to be one, to live together and in harmony. In the military unit where they will spend 28 days, their path intersects with Captain Volkan, who will be their commander, and the soldier named Karlıdağ (Snowy Mountain), who has extended his military service to 6,5 years and is still serving. Celebrity girlfriends left outside, new loves blossoming in the provincial town of their military service and rekindled affairs frame the lives of these soldiers. During the first days, our protoganists are subject to harsh training and in time, they get used to this discipline. On their last days of military service, there's an earthquake and an island appears off the coasts of the Aegean Sea. Diplomatic tension erupts between Turkey and Greece because of this plot of land. War is knocking at the door...

MUSTAFA ALTIOKLAR

1958 yılında doğdu. 1976'da Ankara Koleji'nden, 1984'te Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. 1991'de Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon uzmanı oldu. 1989'da ilk kısa metrajlı filmini çekerek sinemayla ilişki kurdu ve o tarihten bu yana kısa filmler ve uzun metrajlı kurmaca filmler çekmeye devam etti.

Born in 1958. He graduated from the Ankara Koleji in 1976, and the Cerrahpaşa Faculty of Medicine in 1984. He became a Physical Treatment and Rehabilitation specialist in 1991. His first contact with cinema came through with his first short film in 1989, and since then he went on ro direct shorts and feature films.

Filmleri
Filmography

1992 Denize Hançer Düştü
The Balcony
1995 İstanbul Kanatlarımın Altında
İstanbul Beneath My Wings
1997 Ağır Roman *Heavy Novel*
2002 O Şimdi Asker
He's in the Army Now

ALMANYA-TÜRKİYE GERMANY-TURKEY

SARI GÜNLER

YELLOW DAYS

Yönetmen Director: *Ravin Asaf* **Senaryo** Screenplay: *Ravin Asaf* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Erdal Kahraman* **Kurgu** Editing: *Mevlüt Koçak* **Müzik** Music: *Tanju Duru* **Oyuncular** Cast: *Sandra Steffl, Nur Sürer, Hama A. Chan, Hogar Tanya, Shamal A. Rash, Bakir Marof* **Yapımcı** Producer: *Kadir Sözen* **Yapım** Production Co.: *Film Fabrik; Sözen Film* **Dünya Hakları** World Sales: *Film Fabrik*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 87'*

■ Duvarları eğri bir Kürt köyü olan Gençyürek'in sakinleri, kuşaklar boyu kök saldıkları bu küçücük dünyayı sevmektedir. Oniki yaşındaki "Şeytan Paşa" ve çetesi, köyde daha acayip hale gelen herşeyin sorumlusudur. Afacan yaradılışı ve bitip usanmadan çevirdiği çirkinlikler yüzünden, köyde zaten allak bullak olan günlük yaşamı daha da karıştırır. Birgün, oldukça şişman bir Alman soprano köye gelir; bir süre burada kalıp, Kürt halk dansları üzerine bir doktora çalışması hazırlamak niyetindedir. Köyün feodal Ali Ağa'sı, molla ve diğer erkekler bu sarı saçlı kadınla birgün evlenme düşleri kurmaya başlarlar. Köyün konuğu, olup bitenlerden ne kadar bihaberse, Şeytan Paşa da dönen dolapları bir o kadar iyi bilmekte ve yeni cinliklerin peşinde koşmaktadır. Yabancı kadın köylülerin ilgisini üstünde toplayadursun, köyün üstüne yavaş yavaş savaş bulutları çökmektedir. Şişman sarışın, bir süre sonra halk danslarını ve şarkı sözlerini bir kenara bırakıp, içinde bulunduğu ortamı dikkatle izleyen bir gözlemciye dönüşürken, köy ve çevresi de giderek yoğun bir militarizme sahne olur...

■ The inhabitants of Gençyürek (Young Heart), a Kurdish village with awry walls, love this tiny world where they have taken root for generations. The 12-year-old "Satan Pasha" and his gang are responsible for everything that has become weirder in the village. Due to his impish nature and the nasty pranks he pulls, he complicates the daily life of the village, which is pell mell as it is. One day, a rather fat German soprano arrives at the village. She plans to stay here a while and prepare a doctorate study on Kurdish folk dances. The feudal Ali Agha of the village, the mullah and other men start to dream of marrying this blonde haired woman some day. As much as the guest is unaware of the goings on, Satan Pasha is well aware of all the conspiracy and is pursuing new mischief. While the lady foreigner becomes a focus for the villagers' interest, clouds of war slowly gather over the village. As the fat blond soon leaves aside the folk dances and lyrics and turns into an observer attentively watching the environment she's in, the village and its peripehry becomes the scene of militarizing that keeps getting more intense...

RAVİN ASAF

1957 yılında Irak'ta doğdu. 1976-1981 arasında Bağdat Film Akademisi'nde okudu. 1986'da Almanya'ya göç etti. 1988 yılında "Bir Avuç Yaşam" adlı kısa filmi Oberhausen Film Festivali'nde yarışma bölümünde gösterildi. 1989-1994 arasında eğitim gördüğü Hamburg Güzel Sanatlar Akademisi'nden sinema dalında diploma aldı.

Born in 1957 in Iraq. He srudied at the Film Academy in Baghdad between 1976 and 1981. In 1986, he immigrated to Germany. His short film "Bir Avuç Yaşam / A Handful of Life" competed ar the Oberhausen Film Festival in 1988. From 1989 ro 1994, he studied and majored in cinema in the Hamburg Fine Arts Academy.

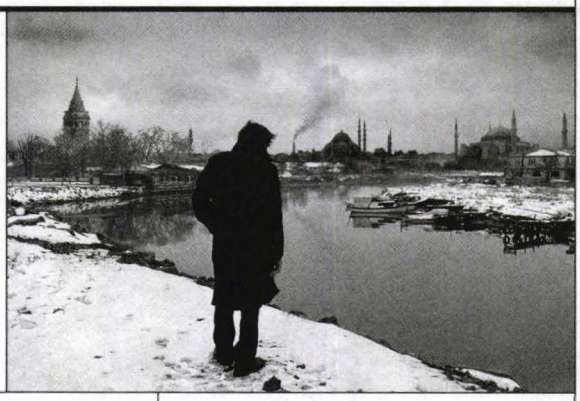
TÜRKİYE TURKEY

UZAK

DISTANT

Yönetmen Director: *Nuri Bilge Ceylan* **Senaryo** Screenplay: *Nuri Bilge Ceylan* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Nuri Bilge Ceylan* **Kurgu** Editing: *Ayhan Ergürsel & Nuri Bilge Ceylan* **Müzik** Music: *Mozart* **Oyuncular** Cast: *Muzaffer Özdemir, Mehmet Emin Toprak, Nazan Kırılmış, Zuhal Gencer Erkaya, Feridun Koç, Fatma Ceylan, Ebru Ceylan* **Yapıma** Producer: *Nuri Bilge Ceylan* **Yapım** Production Co.: *NBC Film* **Dünya Hakları** World Sales: *NBC Film* **Kaynak** Print Source: *Özen Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 110'*

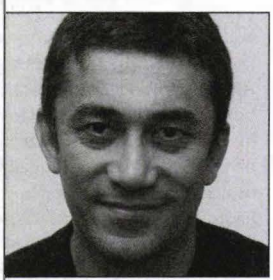
■ Üçüncü uzun metrajlı kurmaca filminde, Nuri Bilge Ceylan'ın kırsal kesim kahramanları bu kez kente iniyorlar. Dekor ve mekânlar değişmiş ama yönetmenin sinema anlayışı aynı. Uzun planlarla hayatı geniş ve genel biçimde kavrama, bir ermiş felsefesiyle birleşmiş, doğal bir varoluşçuluk tavrıyla, yaşamın içindeki en küçük, en önemsiz gözüken ama belki en temel ayrıntıları bulup çıkarma çabası ve yeteneği kusursuz. Bu ağır, belki biraz sabır isteyen film, sonunda insana tam bir doygunluk hissi veriyor, gerçek insan yaşamlarına tanık olmuş olmanın o benzersiz lezzetini bırakıyor. Ceylan, taşradan, kır ve ormandan İstanbul'a çevirdiği kamerasıyla, bu kenti de sanki hiç görmediğimiz biçimde gösteriyor. "Tutkusuz, renksiz ve tekdüze görünen hayatın sinemaya uyarlanması düşüncesi beni her zaman daha fazla heyecanlandırmıştır. Birbirine benzeyen günlerin hiçbir belirli iz bırakmadan geçip gittiği, insanda bazen yoğun bir anlamsızlık duygusu yaratan ve sanki belli bir yaştan sonra varlığını daha da hissettiren bir ruh halinin bir filmime konu olabilmesi fikrini belli belirsiz bir şekilde uzun süredir içimde taşıyordum. Belki bu duyguya, kendisine katlanmayı mümkün kılacak bir anlam katabilmek ya da arada bir sempati bağı oluşturabilmek adına. Belki de bu benim en otobiyografik filmim." – Nuri Bilge Ceylan

■ In his third feature, Nuri Bilge Ceylan's rural protagonists move into the city. The sets and locations are different but the director's perception of cinema remains the same. The attempt to grasp life widely and generally in long takes, the attitude of natural existentialism that is combined with a saintly philosophy, and the capability of finding out the tiniest, seemingly most unimportant but perhaps most fundamental details in life, produces a perfect result. This slow moving film, perhaps calling for some patience, ultimately gives one a sense of complete satisfaction, leaving that unique taste of witnessing real human lives. Ceylan, with his camera that he has turned from the country and the forest to İstanbul, shows this city to us in a way that we perhaps have never seen it. "The idea of adapting for silver screen a life that is seemingly impassionate, colorless and monotonous has always excited me more. I vaguely nurtured the notion of basing a film on this specific mood where similar days glide past without a distinct trace, which sometimes gives one an intense feeling of meaninglessness and seems to make itself felt much more after a certain age. Maybe just so that I can add a meaning to this sentiment that makes it possible to bear it or else to form a connection of sympathy in between. This is perhaps my most autobiographical film." – Nuri Bilge Ceylan

NURİ BİLGE CEYLAN

1959 yılında İstanbul'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Elektrik Mühendisliği Bölümü'nden mezun olduktan sonra Mimar Sinan Üniversitesi'nde iki yıl sinema eğitimi gördü. 1995'te çektiği ilk kısa metrajlı filmi "Koza" 48. Cannes Film Festivali'nde gösterildi. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi "Kasaba" (1997) ve bunu izleyen "Mayıs Sıkıntısı" (2000) ile pek çok ödül aldı. UZAK (2002) yönettiği üçüncü uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in İstanbul in 1959. He srudied filmmaking for two years ar Mimar Sinan University, afrer having graduated from the Deparrmenr of Elecrrical Engineering at Boğaziçi University. His first short film "Koza / Cocoon" (1995) was screened ar the 48th Cannes Film Festival. He also has received many national and international awards for his feature debut "Kasaba / The Small Town" (1997) and for his next film "Mayıs Sıkıntısı / Clouds of May" (2000). DISTANT (2002) is the third feature film he directed.

Filmleri
Filmography

1995 Koza *Cocoon* (short kısa film)
1998 Kasaba *The Small Town*
2000 Mayıs Sıkıntısı *Clouds of May*
2002 Uzak *Distant*

TÜRKİYE-YUNANİSTAN- MACARİSTAN TURKEY-GREECE-HUNGARY

BÜYÜK ADAM KÜÇÜK AŞK

HEJAR

Yönetmen Director: *Handan İpekçi* **Senaryo** Screenplay: *Handan İpekçi* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Erdal Kahraman* **Kurgu** Editing: *Nikos Kanakis* **Müzik** Music: *Serdar Yalçın & Mazlum Çimen* **Oyuncular** Cast: *Şükran Güngör, Dilan Erçetin, Füsun Demirel, Yıldız Kenter, İsmail Hakkı Şen* **Yapımcı** Producer: *Handan İpekçi* **Yapım** Production Co.: *Yeni Yapım Film Ltd.* **Dünya Hakları** World Sales: *Menemsha Entertainment* **Kaynak** Print Source: *Özen Film*

2001 / 35 mm. / **Renkli** Color / *120'*

■ Türk sinemasının yeniden yapılandığı bir dönemde, yönetmenlik yapabilmek için yapımcılığı da üstlenmek zorunda kalanlardan, buna cesaret edebilenlerden biri olan Handan İpekçi, evrensel olanın ancak ulusal olandan çıkacağına inanıyor ve sinemacıların başı üzerinde Demokles'in kılıcı gibi asılı duran "ticari başarı" baskısına karşı duruyor. Seçtiği konular, çalıştığı oyuncular ve geliştirdiği tarzıyla, kendine özgü bir sinema yaratan yönetmen, son filmi BÜYÜK ADAM KÜÇÜK AŞK'ta bir kez daha çocuk ve politika konularına eğiliyor. İnsani ilişkilerin derinliklerinde, etnik farklılıkların önemini kaybettiği bir film.

■ Handan İpekçi, one of the filmmakers who has also dared to produce her films in order to be able to direct them during a period of reconstruction in Turkish cinema, believes that the universal can only be derived from the national and she resists the pressure of "commercial success" which hangs like the sword of Democles over filmmakers. With her choice of subject matter, the actors she works with, and the style she has developed, İpekçi has created her own breed of cinema – one free of commercial concerns. In her latest feature, HEJAR, she once more takes up the themes of children and politics. A film in which ethnical differences are lost in the depth of human relationships.

HANDAN İPEKÇİ

1956 yılında Ankara'da doğdu. Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde Radyo-Televizyon eğitimi gördü. İlk yönetmenlik denemesini 1993 yılında, senaryosunu şair Yaşar Miraç'ın yazdığı "Kemençenin Türküsü" adlı belgeselde gerçekleştirdi. Ertesi yıl yönettiği, 1980 askeri darbesini çocukların açısından irdeleyen, ilk uzun metrajlı kurmaca filmi "Babam Askerde" vizyona giremeyince filminin dağıtımını kendi organize ettiği gösterimlerle üstlendi ve bu şekilde 10.000 seyirciye ulaştı. "Babam Askerde" Türkiye'de çeşitli ödüller almasının yanısıra, 1995 yılında da Berlin Film Festivali'nin Panaroma bölümünde gösterildi. Ankara ve Antalya Film Festivalleri'nde pek çok ödül kazanan BÜYÜK ADAM KÜÇÜK AŞK (2001) ikinci uzun metrajlı filmidir.

Born in 1956 in Ankara. After studying radio and television at the Faculty of Communications of Gazi University, she had her first experience of directing in 1993, when she made the documentary "Song of the Kemençe", scripted by the poet Yaşar Miraç. The following year, she made her first feature film, "Babam Askerde / Dad is in the Army", which examined the 1980 military coup from the perspective of children. Unable to find a commercial distributor, she took on the task herself and even then managed to score some 10.000 admissions. Winner of many prizes in national festivals, "Dad is in the Army" was invited to the Panorama section of the Berlin Film Festival in 1995. HEJAR (2001), which won many awards at Ankara and Antalya Film Festivals, is her second feature film.

TÜRKİYE-MACARİSTAN TURKEY-HUNGARY

KARŞILAŞMA

ENCOUNTER

Yönetmen Director: *Ömer Kavur*
Senaryo Screenplay: *Ömer Kavur & Macit Koper* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Ali Utku* **Kurgu** Editing: *Mevlüt Koçak* **Müzik** Music: *Tamer Çıray* **Oyuncular** Cast: *Uğur Polat, Lale Mansur, Çetin Tekindor, İsmail Hacıoğlu, Aytaç Arman, Ani İpekkaya, Berrin Maderici, Kamuran Usluer, Necmettin Çobanoğlu*
Yapımcılar Producers: *Ömer Kavur & Janos Rozsa* **Yapım** Production Co.: *Alfa Film; Objektive Film Studio*
Dünya Hakları World Sales: *Alfa Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color */ 127'*

■ "KARŞILAŞMA, kendisine yeni bir yaşam sunulduğuna inanan bir adamın öyküsüdür. Bu yeni yaşamında oğlunun dirilişine şahit olur. Yaşamı boyunca aradığı kadını bulur. Bütün bu olanlar, onun için mucizedir. Ancak tüm mucizelerde olduğu gibi bunun da sona ermesi gerekmektedir. İçinde gerçeküstü dokunuşları barındıran yalın bir üslûpla anlatmaya ve gerçekleştirmeye çalıştığımız KARŞILAŞMA, kahramanlarımızın yazgılarının kesiştiği ve de örtüştüğü sıradışı durumların yer aldığı, tuhaf bir arayışın öyküsüdür. Çekimlerin gerçekleştirildiği mevsim, renkler konusunda kurmaya çalıştığımız atmosferi destekleyecek niteliktedir." – Ömer Kavur

■ "ENCOUNTER is the story of a man who believes that he has been presented with a new life. In this life, he witnesses his son's resurrection. He finds the woman he has been looking for all his life. All this is a miracle for him. However, as in all miracles, it has to end. ENCOUNTER, which we tried to narrate and realize with a spare style harboring some surrealistic touches inside, is the tale of an odd search covering extraordinary circumstances in which the destinies of our heroes intercept and overlap. The season in which the film was shot supports the atmsophere we tried to establish with regard to colors." – Ömer Kavur

ÖMER KAVUR

1944'te Ankara'da doğdu. Paris'te sosyoloji, gazetecilik ve sinema dalında yüksek öğrenim gördü. Birçok belgesel ve reklam filmi çekti. İlk uzun metrajlı kurmaca filmi "Yatık Emine"yi 1974'te yönetti. Antalya Film Şenliği'nde ve sinema yazarlarının yıllık değerlendirmelerinde çeşitli filmleri ödüllendirildi. "Körebe", "Amansız Yol" ve "Gece Yolculuğu" adlı filmleriyle Kültür Bakanlığı Sinema Ödülleri'ni kazandı. 1986'da "Amansız Yol", 1987'de "Anayurt Oteli" ve 1992'de "Gizli Yüz"le Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde "Yılın En İyi Türk Filmi" ödülünü üç kez kazandı. Filmleriyle yurt dışında da birçok ödüller kazanmış ve adına değişik ülkelerde toplu gösteriler düzenlenmiştir.

Born in 1944 in Ankara. He srudied sociology, journalism and film in Paris. He has directed many documenraries and commercials. His fearure debur, "Yatık Emine" came in 1974. A number of his films were awarded prizes in the Anralya Film Festival and were highly recommended in rhe film critics' annual selecrions. "Körebe / Blindfold", "Amansız Yol / Desperare Road" and "Gece Yolculuğu / Night Journey" won film prizes given by rhe Minisrry of Culture. He received rhe "Best Turkish Film of rhe Year" award four times from the International Isranbul Film Fesrival wirh "Amansız Yol / Desperare Road" in 1986, "Anayurt Oteli / Motherland Horel" in 1987, "Gizli Yüz / The Secrer Face" in 1992, and "Akrebin Yolculuğu / Journey on rhe Clock-Hand" in 1997. His films were awarded abroad and many rerrospecrives on his career were organized in different counrries.

Filmleri
Filmography

1974 Yatık Emine
1979 Yusuf ile Kenan *Yusuf and Kenan*
1981 Ah Güzel İstanbul *Oh Beautiful Istanbul*
1982 Kırık Bir Aşk Hikâyesi *A Broken Love Story*
1984 Körebe *Blindfold*
1985 Amansız Yol *Desperate Road*
1987 Anayurt Oteli *Motherland Hotel*
1987 Gece Yolculuğu *Night Journey*
1991 Gizli Yüz *The Secret Face*
1995 Buluşma *Meeting*
1997 Akrebin Yolculuğu *Journey on the Clock-Hand*
2000 Melekler Evi *House of Angels*
2002 Karşılaşma *Encounter*

TÜRKİYE-MACARİSTAN TURKEY-HUNGARY

GÖNDERİLMEMİŞ MEKTUPLAR

UNSENT LETTERS

Yönetmen Director: *Yusuf Kurçenli* **Senaryo** Screenplay: *Yusuf Kurçenli* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Mehmet Aksın* **Kurgu** Editing: *İsmail Niko Canlıtoy* **Müzik** Music: *Attila Özdemiroğlu* **Oyuncular** Cast: *Türkan Şoray, Kadir İnanır, Melike Demiray, Suna Selen, Levent Yüksel, Aytaç Arman* **Yapımcılar** Producers: *Nesteren Darıtoğlu & Denes Szekeres* **Yapım** Production Co.: *Film F Filmcilik; Tivoli Film* **Kaynak** Print Source: *Özen Film*

2003 / 35 mm. / **Renkli** Color / *110'*

■ "Bir aşk filmi; geçmişleri olan, duyarlı, açmazları olan bir kadınla bir erkeğin aşkı. Acılar mı besler aşkı, aşk mı acıların kapısını? Her şey bir sürükleniş midir? Kader dediğimiz ya birilerinin kurgusu ise? [...] Amasra'da çektiğimiz, bir kış filmi bu. Duygular derinde. Kırıp dökmeden ulaşabilmeliyiz karakterlerimizin iç dünyalarına. Oyunculuğa dayalı bir film ve görüntüye ve müziğe... Acılardan geçmiş ve acı veren bir aşkın filmi." – Yusuf Kurçenli

■ "A film on love; the love between a woman and a man, both sensitive, who have pasts and dilemmas. Does suffering nourish love, or does love knock on the door of sufferings? Is everything a state of being carried away? What if what we call destiny is the design of some others? [...] This is a winter film we shot at Amasra. The emotions are deep down. We should reach the inner world of our characters without dilapidation. A film based on acting, and images, and music... A film of a love that has passed through pain and gives pain." – Yusuf Kurçenli

YUSUF KURÇENLİ

1947 yılında Çayeli'nde doğdu. Basın Yayın Yüksekokulu'nu bitirdi. 1973-1980 arasında TRT'de yapımcı-yönetmen olarak çalıştı. TRT'de yönettiği filmler arasında "Özgürlüğün Bedeli" ve "At Gözlüğü" sayılabilir. "Karartma Geceleri" ile 9. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde "Yılın En İyi Türk Filmi Ödülü"nü kazandı.

Born in 1947 in Çayeli. He graduated from the Academy of Press and Broadcasting. During the years 1973-1980, he worked at TV as producer/director. "Özgürlüğün Bedeli / The Price of Freedom" and "At Gözlüğü / Blinder" are among the films that he directed in TRT. He won the "Best Turkish Film of the Year Award" in the 9th International İstanbul Film Festival with "Karartma Geceleri / Blackout Nights".

Filmleri
Filmography

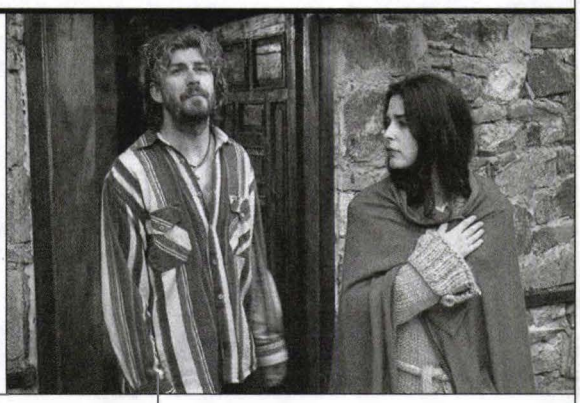
1983 Ve Recep ve Zehra ve Ayşe *And Recep and Zehra and Ayşe*
1985 Ölmez Ağacı *Eternal Tree*
1986 Merdoğlu Ömer Bey
1987 Gramafon Avrat *Gramophone*
1989 Gönül Garip Bir Kuştur *Heart is a Strange Bird*
1990 Karatma Geceleri *Blackout Nights*
1991 Raziye
1992 Taşların Sırrı *Secret of the Stones* (TV)
1994 Çözülmeler *The Disintegration*
1997 Antika Talanı (iki dramatik belgesel two drama-documentaries)
1999 Babaevi (TV)
2000 Kurşun Kalem (TV)
2002 Gönderilmemiş Mektuplar *Unsent Letters*

TÜRKİYE TURKEY

İÇERİDEKİ

INSIDE

Yönetmen Director: *Ahmet Küçükkayalı* **Senaryo** Screenplay: *Ahmet Küçükkayalı & Aytekin Çakmakçı* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Ulaş Zeybek* **Kurgu** Editing: *Mevlüt Koçak* **Müzik** Music: *Nino Varon & Gökçer Alp* **Oyuncular** Cast: *Pelin Batu, Tan Sağtürk, Şemsi Inkaya, Toprak Sergen, Melisa Sözen, Ali Başar* **Yapımcılar** Producers: *Nesim Hason, Sezin Sonar & Ahmet Küçükkayalı* **Yapım** Production Co.: *New Films International* **Dünya Hakları** World Sales: *New Films International*

2003 / 35 mm. / **Renkli** Color / 90'

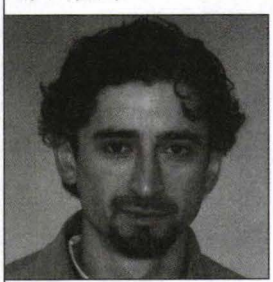
■ Filmin öyküsü, bir Fransız ressamın iki çocuğuyla birlikte uzun bir tatil için Türkiye'deki bir köye gelmesiyle başlar. Modern dünyadan tamamen yalıtılmış, bakkal dükkânı dışında paranın kullanılmadığı köyde, yabancının gelişiyle beraber birtakım değişiklikler yaşanır. Dış dünyaya kendini tamamen kapatmış köy halkı için bu yabancıya alışmak kolay değildir. Ancak köyün genç kızlarından biri için durum farklıdır. Fransız ressam ile genç kız arasında karşı konulmaz bir yakınlaşma başlar. Ressam, Fransa'daki Türk komşusundan duyduğu bu köye, hem kimseyle konuşmak zorunda kalmadan resim yapabilmek, hem de çocuklarını doğanın güzelliklerinden yararlandırabilmek için gelmiştir. Ancak onun gelişiyle beraber köyde akıl almaz cinayetler işlenmeye başlanır. Bu arada sürpriz yabancının verdiği dolarlar, paranın geçtiği tek yer olan bakkal dükkânının sahibinde büyük değişimlere yol açar. Kendi halinde, basit bir yaşamı olan köyde artık her şey bambaşkadır...

■ The story starts with the arrival of a French painter in a village in Turkey with his two children for a long vacation. The village is totally isolated from the modern world and a grocery store is the only place where money is used. With the arrival of the stranger, a change starts. It is not easy for the people of the village, who have separated themselves from the outer world, to get used to this stranger, but one of the young girls of the village thinks differently. The French painter and the young girl find themselves irresistibly drawn to each other. The painter has heard about the village from his neighbor in France and thought it would be an ideal place for painting without having to talk to anyone and for his children to experience the beauties of nature. However, with the arrival of the painter monstrous murders start to be committed. Meanwhile the dollars that the mysterious stranger gives to the grocer evoke a big transformation in him. Everything starts to change in this village which used to have an unobstructed, simple way of living...

AHMET KÜÇÜKKAYALI

2 Eylül 1974'te Bursa'da doğdu. Mimar Sinan Üniversitesi, Mimarlık Fakültesi Endüstri Ürünleri Tasarımı Bölümü'nde diploma projesi öğrencisidir. 1999'da Yavuz Özkan'ın "Hayal Kurma Dersleri" adlı filminde yönetmen asistanlığı yapmıştır. Tunç Başaran ve Annie Pertan'la birlikte çalışmıştır. TRT'nin "Genç Sinemacılar" adlı programı için, senaryosu kendisine ait olan "Çerçevedeki Kutular" adlı kısa filmi çekmiştir. Aynı zamanda yapımcılığını da üstlendiği 35 mm. formatındaki bu çalışması, yönettiği ilk filmdir. TRT'de yayınlanan "Zamanın Kabuğu" adlı ikinci kısa filminin senaryosu ve prodüksiyonu da kendisine ait olup, film yurtiçi ve yurtdışında birçok festivalde gösterilmiştir. İÇERİDEKİ (2003) yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Bursa on 2 September 1974. He is a diploma project student at the Mimar Sinan University, Faculty of Architecture Industrial Products Design Department. He has worked as assistant in Yavuz Özkan's film "Özkan'ın "Hayal Kurma Dersleri / Lessons in Stargazing" in 1999, and has worked with Tunç Başaran and Annie Pertan. For the "Young Filmmakers" program of the TRT, he has written and directed a short film, "Çerçevedeki Kutular / Boxes in the Frame". This 35mm film, which he himself produced, is his film debut. He also wrote and produced his second short film, "Zamanın Kabuğu / The Shell of Time", broadcast on TRT and shown in many national and international festivals. INSIDE (2003) is his debut feature.

TÜRKİYE TURKEY

MARTILAR AÇKEN

WHEN THE SEAGULLS ARE HUNGRY

Yönetmen Director: *Bülent Pelit*
Senaryo Screenplay: *Bülent Pelit*
Görüntü Yön. Cinematography: *Levent Pelit* **Kurgu** Editing: *Gökhan Kılıç & Onur Koçak* **Müzik** Music: *Erhan Güleryüz (Ayna)* **Oyuncular** Cast: *Meral Oğuz, Umut Ulaş, Ümit Belen, Murat Şen, Haldun Boysan, İstemi Betil, Ümit Çırak, Özge Uyar*
Yapımcılar Producers: *Hidayet Pelit & Pervin Gültüoğlu* **Yapım** Production Co.: *Galata Film Ltd. Şti.*
Dünya Hakları World Sales: *Galata Film Ltd. Şti.*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *92'*

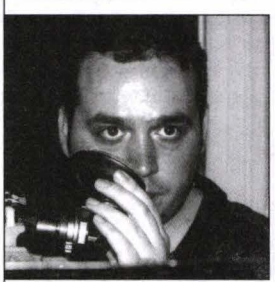
■ Epilepsi hastası olan Akın, hiçbir işi ve yeteneği bulunmayan bir gençtir. Tek kazanç yolu küçük çaplı esrar taşıyıcılığı ve saunada eşcinsellere partnerlik yapmaktır. Evlilik hazırlığındaki komiser muavini Metin'in başı, bir milletvekilinin kardeşine işkence yaptığı iddiaları yüzünden derttedir. Bu nedenle Metin'in geçici olarak görevden alındığını öğrenen nişanlısının ailesi nişanı bozduklarını bildirir. Akın'ın annesi Mehtap, yıllarca genelevde çalıştıktan sonra, tüm mal varlığı dostu Kaptan tarafından elinden alınan biridir. Akın, boş zamanlarını bir kahvede geçirmektedir. Kendisi gibi esrar kullanmayı seven Hikmet, en yakın arkadaşıdır. Hande, Hikmet'in genelevinde çalışan dostudur. Kaptan, Mehtap'ın parasını dolandırdıktan sonra bir taksi filosu kurmuştur. Cinci bir hocanın peşine takılmış, o nereye sürüklerse o tarafa doğru gitmektedir. İşsiz kalan Metin, Kaptan'ın taksilerinden birinde taksici olarak çalışmaya başlar. Sefalet sınırına gelen Mehtap, artık demode olmuş bir gece kulübünde çalışmak için bir arkadaşına başvurur...

■ The epileptic Akın is an unemployed, ungifted young man. His only income is from petty drug dealing and from escorting gays in the sauna. Police Lieutenant Metin is in trouble due to rumors of his torturing the brother of a member of the parliament. When the family of his fiancée hear that he has been temporarily suspended as a result, they tell him that they have broken the engagement. Akın's mother Mehtap is someone who has worked for years at a brothel and whose life's accumulation has been seized by her lover, the Captain. Akın spends all his spare time in the coffee-house. Hikmet, who likes a joint as much as he does, is his best friend. Hande is his mistress who works at Hikmet's brothel. The Captain has set up a fleet of cabs with the money he swindled from Mehtap. Stringing along with a hodja who claims to banish evil spirits, he's drifting in his stride. When Metin becomes unemployed, he starts to work as a driver in one of the cabs of the Captain. Mehtap, on the edge of extreme poverty, applies to a friend of hers to work in a nightclub long out of fashion...

BÜLENT PELİT

14 Eylül 1965'te İstanbul'da doğdu. Eskişehir AÖF İktisat Bölümü mezunudur. Sinemaya çocuk oyuncu olarak girdi. Babası Hidayet Pelit'in çektiği bazı filmlerde rol aldı. Bir süre çocuk tiyatrosunda oynadı. Profesyonel olarak sinema hayatına 1984 yılında kurgucu, ses kayıtçı ve seslendirme yönetmeni olarak atıldı. İlk televizyon filmi "Sefil"i 1987 yılında çekti. Sırasıyla "Psikopat", "Çatı", "Yaz Gülü", "Şişman ile Pişman", "Artist Seyfettin" adlı filmleri gerçekleştirdi. Dört yıldır Film Yönetmenleri Derneği'nin yönetim kurulundadır ve son iki yıldır bu kurumun ikinci başkanıdır. Film Yönetmenleri Derneği'nin TRT kurumuna çektiği, "Türk Romanları" projesinin bazılarında yapımcı olarak görev almıştır.

Born on 14 September 1965, in İstanbul. He's a graduate of the Eskişehir AÖF Department of Economy. He began as a child actor and took part in some films shot by his father, Hidayet Pelit. For a while, he acted in children's theater. He professionally started in cinema in 1984 as an editor, sound recorder and dubbing director. He made his first TV film "Sefil / Wretched" in 1987. After that he made "Psikopat / Psychopath", "Çatı / The Roof", "Yaz Gülü / Summer Rose", "Şişman ile Pişman / The Fat and the Penitent", and "Artist Seyfettin / Seyfettin, the Actor" in succession. He has been a member of the board of the Society of Film Directors for four years and has been serving as its Vice President in the last two years. He has worked as producer in some films of the "Turkish Novels" project that the Society of Film Directors has made for the TRT.

TÜRKİYE-DANİMARKA-İZLANDA TURKEY-DENMARK-ICELAND

GÖNLÜMDEKİ KÖŞK OLMASA

HOUSE OF HEARTS

Yönetmen Director: *Elisabeth Rygard* **Senaryo** Screenplay: *Elisabeth Rygard & Yüksel Işık* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Hans Welin* **Kurgu** Editing: *Jesper Osmund* **Müzik** Music: *Mazlum Çimen* **Oyuncular** Cast: *Mazlum Çimen, Şebnem Kösem, Menderes Samancılar, Bora Akkaş, Serra Yılmaz, Büşra Bora, Kul Hasan, Tonris İnceer, Levent Yılmaz* **Yapımcı** Producer: *Ömer Kavur* **Yapım** Production Co.: *Alfa Film; Zentropa Production* **Dünya Hakları** World Sales: *Zentropa Production* **Kaynak** Print Source: *Alfa Film*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / 90'

■ GÖNLÜMDEKİ KÖŞK OLMASA, yalnızca ayrılıkların yarattığı acıların hikâyesi değil, aynı zamanda türküler, anlamları ve altındaki felsefe üzerine de yoğunlaşmış. Film, yetmişli yılların başında Türkiye'den yurtdışına göç eden köylülerin dramını dile getirirken, aynı zamanda içlerinde yaşadıkları göçü anlatıyor. Diğer yandan da "acıyla, nefrete düşmeden başedilebilir mi?" sorusunu irdeliyor. Danimarka, Türkiye, İzlanda ortak yapımı olarak çekilen GÖNLÜMDEKİ KÖŞK OLMASA, hem Avrupa hem de Türk seyircisi hedef alınarak hazırlanmış bir proje. Büyük bir kısmı Türkiye'de çekilen, Türkçe sesli ve tamamen Türk oyuncularla gerçekleştirilen filmin Uşak'ta başlayan çekimlerine, Afyon'da ve Kopenhag'da devam edilmiş. Danimarkalı yönetmen Elisabeth Rygard, son yıllarda batı ülkelerindeki pek çok meslektaşı gibi, Avrupa'da "göçmenler" konusunda yaşanan korkuyu yakından izlemiş bir kişi. Rygard, bu korkunun, umarsızlık, politik fırsatçılık ve medyanın ticari kaygılarına dayanan yönlendirmeleriyle gittikçe arttığını gözlemlediğini belirtiyor.

■ HOUSE OF HEARTS is not only the story on suffering created by separation, but it also focuses on folk songs, their meanings and the philosophy underlying them. While the film gives voice to the drama of peasants immigrating abroad from Turkey in the beginning of the '70s, it also tells about the immigration they have lived inside. And it considers at length the question, "Can you deal with suffering without falling prey to hate?". HOUSE OF HEARTS, a co-production of Denmark, Turkey and Iceland, is a project prepared with both European and Turkish audiences in mind. The shooting for the film, which took place for the most part in Turkey in Turkish and entirely with Turkish actors, started in Uşak and continued in Afyon and Copenhagen. Danish director Elisabeth Rygard is someone who, like many of her colleagues in Europe in recent years, has closely watched the apprehension in Europe on the issue of "immigrants". Rygard states that she has observed this apprehension increase more and more through orientations based on desperation, political opportunism and the commercial concerns of the media.

ELISABETH RYGARD

1979 yılında Kopenhag Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ni bitirdi. 1995'te şiirlerini Fragile Travels (Kırılgan Yolculuklar) adlı kitapta topladı. 1997 yılında Kopenhag Üniversitesi'nde Türk dili eğitimi aldı. 1985-90 yılları arasında Danimarka Film Enstitüsü'nde Yönetmenler Temsilciliği görevini üstlendi. 1992 yılında Yönetmenler Derneği Başkanı oldu. 1976'dan beri, uzun metrajlı kurmaca filmler, TV filmleri, kısa filmler, belgeseller, çocuk filmleri olarak toplam on dokuz projenin yönetmenliğini ve senaristliğini üstlenmiştir. Yapıtları sinemalarda ve çeşitli televizyonlarda gösterilmiş, pek çok festivale katılmıştır.

She graduated from the Copenhagen University Faculty of Literature in 1979. In 1995 she collected her poems in the book Fragile Travels. In 1997, she was educated on the Turkish language in the Copenhagen University. She served as Representative of Directors at the Danish Film Institute from 1985 to 90. In 1992 she became the President of the Society of Directors. As director and script writer she has made TV films, short films, documentaries, childrens' films – a total of 19 projects. Her work has been released in theaters and broadcast on various TV networks, and she has participated in many festivals.

Filmleri
Filmography

1976 *Take It Like a Man Madam!*
1986 *A Job Offer in Nazi Germany*
(documentary belgesel)
1988 *Heart of Glass*
1992 *The Landscapes of Childhood*
(documentary belgesel)
1994 *Between the Mountains and the Sea*
(documentary belgesel)
The Sky is the Limit
(documentary belgesel)
1997 *House of Dreams*
(documentary belgesel)
2002 Gönlümdeki Köşk Olmasa
House of Hearts

TÜRKİYE-MACARİSTAN TURKEY-HUNGARY

SIR ÇOCUKLARI

CHILDREN OF SECRET

Yönetmenler Directors: *Aydın Sayman & Ümit Cin Güven* **Senaryo** Screenplay: *Aydın Sayman & Ümit Cin Güven* **Görüntü Yön.** Cinematography: *Eyüp Boz* **Kurgu** Editing: *Cem Hamamcı* **Müzik** Music: *Can Atilla* **Oyuncular** Cast: *Fırat Tanış, Özgü Namal, Mehmet Ali Alabora, Nur Sürer, Halil İbrahim Avaz, Volga Sorgu, Mustafa Uğurlu, Barıhan Levent* **Yapımcı** Producer: *Yılmaz Atadeniz* **Yapım** Production Co.: *Atadeniz Film; Tivoli Filmproductions* **Dünya Hakları** World Sales: *De Yapımcılık*

2002 / 35 mm. / **Renkli** Color / *115'*

■ 10 yaşındaki Cemil, annesi ve kendisi üzerinde şiddet uygulayan üvey babasından kaçarak İstanbul'a gelir. Haydarpaşa'da karşılaştığı sokak çocuklarının yanına sığınan Cemil'i, grubun lideri Velit eline para vererek geri göndermek ister. Sokak çocukları Cemil için para toplarken bir yandan da zorlu yaşam koşullarına katlanırlar. Bu arada Cemil'in annesi Münevver oğlunu aramak üzere İstanbul'a gelir. Kör bir piyango satıcısının yanında bilet satan küçük kızkardeşi Zeynep'in babasıyla oturduğu gecekonduya yerleşen kadın, ilk eşinin kardeşleri tarafından namus meselesi yüzünden aranmaktadır. İstanbul'a geldiği duyulan Münevver'i öldürmek üzere Anadolu'dan Reşo adında bir genç gelir. Duyarlı ve vicdanlı biri olan Reşo Münevver'i öldüremez ve onu bulamadığını söyleyerek şehirde oyalanır. Bu arada Velit de Zeynep'e âşık olmuştur. Sokak yaşamına daha fazla dayanamayıp hastalanan Cemil'i arkadaşları, serseri Şero'nun kahvesinde çalışan yaşlı dostları Dayı'nın yanına yerleştirirler. Velit, Zeynep'e aşkını nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışırken, Cemil'in başına gelen olayla herşey tersine döner. Yaşamları ve kaderleri pamuk ipliğine bağlı bu insanlar için artık geri dönüş yoktur...

■ Ten-year-old Cemil runs away from his mother and the stepfather who treats him cruelly and comes to Istanbul. He takes refuge with the street urchins he meets at Haydarpaşa, but the leader of the group, Velit, wants to give some money to Cemil and send him back. While the children collect money for Cemil, they also put up with hard conditions of life. Meanwhile Cemil's mother Münevver comes to İstanbul to look for her son. The woman sets herself up in the slum that her younger sister Zeynep who sells ticket for a blind lottery vendor and her father live in, but the brothers of her fist husband are looking for her on an affair of honor. A young man, Reşo, comes from Anatolia to kill Münevver who has been reported to arrive in Istanbul. A sensitive and conscientious man, Reşo cannot kill Münevver and saying that he can't trace her, he dallies around. Meanwhile, Velit has fallen in love with Zeynep. Cemil cannot endure the harsh life on the streets and gets ill, his friends settle him with their aged friend "Uncle", who works in the coffee house of the good-for-nothing Şero. While Velit is trying to find a way to express his love for Zeynep, something happens to Cemil that turns everything upside down. There is no way back for these people whose lives and destinies are hanging by a hair...

AYDIN SAYMAN

1953'te Malatya'da doğdu. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde sinema yazarlığı yaptıktan sonra, tanınmış sinema yönetmenlerinin yanında asistan olarak çalıştı. 100'ü aşkın reklam ve tanıtım filmi çekti, ve "Güneşteki Leke" (1984), "68'den 6 Mayıs'a" (belgesel, 1993), "Gelincik Tarlası" (1994) adlı filmleri yönetti. SIR ÇOCUKLARI'nın senaryo yazımını ve yönetmenliğini Ümit Cin Güven'le birlikte üstlendi.

Born in Malatya in 1953. He graduated from Istanbul University Faculty of Economy. After writing on film in various papers and magazines, he worked as assistant to acclaimed film directors. He made over 100 commercials and promo videos, and directed "Güneşteki Leke / Shadow in the Sun" (1984), "68'den 6 Mayıs'a / From '68 to May 6th" (documentary, 1993), "Gelincik Tarlası / Field of Poppies" (1994). He co-wrote and co-directed CHILDREN OF SECRET with Ümit Cin Güven.

ÜMİT CİN GÜVEN

1972'de Adana'da doğdu. Amatör tiyatro oyunculuğuyla başladığı sanat yaşamına genç sinemacıların yanında çeşitli görevler alarak devam etti. Aralarında "Ben Gazeteciyim", "Geçişler", "Yanılsamalar" da bulunan kısa filmler yaptı. SIR ÇOCUKLARI filminin senaryosuna zemin oluşturan ana metni, uzun süre sokak çocuklarını gözlemledikten sonra yazmıştır. Henüz filme alınmamış birçok senaryosu vardır. SIR ÇOCUKLARI (2002) yönettiği ilk uzun metrajlı kurmaca filmdir.

Born in Adana in 1972. Starting as actor in amateur theater, he furthered his artistic endeavours working in various posts with young cineastes. He made some short films, including "Ben Gazeteciyim / I'm a Journalist", "Geçişler / Transitions", "Yanılsamalar / Illusions". He has written the original story which served as basis for CHILDREN OF SECRET after observing urchins for a long time. He has many scripts not yet filmed. CHILDREN OF SECRET (2002) is his feature debut.

KURUM BİLGİLERİ: YAPIM ŞİRKETLERİ; DÜNYA HAKLARI; TÜRKİYE HAKLARI

CONTACTS: PRODUCTION COMPANIES; WORLD SALES; TURKISH RIGHTS

02 Filmes
Rua Heliópolis, 410
Vila Humburguesa
São Paulo
Brazil
tel: 11 36 44 80 40
fax: 11 36 44 44 23
e-mail: o2filmes@o2filmes.com

02 Filmes et videofilmes
Av. Prof. Fonseca Rodrigues 1300
05461-010 São Paulo
Brazil
tel: 11 30 26 94 00
fax: 11 30 22 91 29
e-mail: cidadedeus@o2filmes.com

3B Productions
83A, rue Bobillot
75013 Paris
France
tel: 33 1 43 13 10 60
fax: 33 1 43 13 10 66
e-mail: infos@3b-productions.com

3BM Television
63 Gee Street
London EC1 3RS
England
tel: 44 207 251 25 12
fax: 44 207 251 25 14
e-mail: bsalt@3bmtv.co.uk

3H Productions Ltd.
2F No. 5 Lane 23
Wan-Ning St.
Wen-Shan Dist.116
Taipei
Taiwan
tel: 886 2 22 39 58 22
fax: 886 2 22 30 39 63

20th Century Fox International
Twentieth Century House
31/32 Soho Square
London W1D 3AP
England
tel: 44 207 437 77 66
fax: 44 207 434 21 70

21st Century Shengkai Film Company
77 Fuchenglu, Apt. 5-301
Haidian District
Beijing 100036
China
fax: 86 10 88 13 95 75
e-mail: ankoyes@hotmail.com

Aamir Khan Productions PVT. Ltd.
Bait Ush Sharaf, Plot No: 160-A
298 Road, Bandra Bombay 50
India
tel: 91 22 645 85 36
fax: 91 22 645 91 03
e-mail: veena@akprod.com

Adela Media
3, Babuna planina Str.
1126 Sofia
Bulgaria
tel: 359 2 962 48 59
fax: 359 2 962 47 89
e-mail: eco_svetlina@mbox.cit.bg

Agat Films
52, rue Jean-Pierre
Timbaud, 75011 Paris
France
tel: 33 1 53 36 32 32
fax: 33 1 43 57 00 22

Alameda Films
Division del Norte, 2462-51
Col. Portales, Mexico City
Mexico
tel: 52 5 688 03 30
fax: 52 5 605 89 11
e-mail: daniel@alamedafilms.com

Alfa Film
İstiklal Cad. No: 140
Halep İş Hanı Kat: 5 Daire: 49
Beyoğlu-İstanbul
Turkey
tel: 1 212 243 63 40
fax: 1 212 245 31 08
e-mail: alfafilm@turk.net

Alliance Atlantis
121 Bloor Street East
Suite 1500
Toronto ON M4W 3M5
Canada
tel: 1 416 967 11 74
fax: 1 416 960 09 71

AMIP
52, rue Charlot
75003 Paris
France
tel: 33 1 48 87 45 13
fax: 33 1 48 87 40 10
e-mail: amip@amip-multimedia.fr

ANS Yapım
Yayın Reklamcılık A.Ş.
Cendere Yolu No: 12
80670 Ayazağa-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 335 24 02
fax: 90 212 289 04 76

Applause Pictures
14th Floor, 10 Knutsford Terrace
TST, Kowloon
Hong Kong
tel: 852 23 66 16 22
fax: 852 23 66 06 61
e-mail: mail@applausepictures.com

Arab Film Distribution
10035 35th Ave.
NE-Seattle, WA 98125
USA
tel: 1 206 322 08 82
fax: 1 206 322 45 86
e-mail: info@arabfilm.com

Arc Light Films
1f n° 19, LN.2
Wan-li Street
116 Taipei
Taiwan
tel: 886 2 22 30 76 39
fax: 886 2 22 30 74 54
e-mail: alfilm@ms61.hinet.net

Archipel 35
52, rue Charlot
75003 Paris
France
tel: 33 1 42 72 10 70
fax: 33 1 42 72 41 12
e-mail: archip35@club-internet.fr

Art Fest
1, Bulgaria Sq.
1463 Sofia
Bulgaria
tel: 359 2 916 60 29
fax: 359 2 916 67 14
e-mail: skit@techno-link.com

Arte France Cinéma
8, rue Marceau
92785 Issy-les-Moulineaux
France
tel: 33 1 55 60 72 27
fax: 33 1 55 00 78 50

Artemis Productions
60, rue Gallait
1030 Bruxelles
Belgium
tel: 32 486 50 73 56
fax: 32 475 25 99 37
e-mail: olivier.rausin@skynet.be

Atadeniz Film
Çamlık Sok. No: 12/2
Etiler-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 265 46 07
e-mail: aydinsayman@hotmail.com

Atlas Entertainment
67, rue de Courcelles
75008 Paris
France
tel: 33 1 45 61 14 01
fax: 33 1 45 61 14 02
e-mail: m.bencheghib@noos.fr

Atlas International Film GmbH
Runfordstrasse 29-31
80469 Munich
Germany
tel: 49 89 22 75 25
fax: 49 89 22 43 32
e-mail: smenz@atlasfilm.com

Atom Films
12, Lane 350
Guang Fu S. Rd.
ROC-Taipei
Taiwan
tel: 886 2 773 75 57
fax: 886 2 752 49 16

Austrian Film Commission
Stiftgasse 6
1070 Vienna
Austria
tel: 43 1 526 33 23
fax: 43 1 526 68 01
e-mail: office@afc.at

Avanti Media Fiction
Gueisenaustr. 44-45
10961 Berlin
Germany
tel: 49 30 26 46 134
fax: 49 30 26 46 136
e-mail: avanti@avantimedia.com

Balthazar Productions
17, rue de l'Echiquier
75010 Paris
France
tel: 33 1 47 70 21 99
fax: 33 1 47 70 25 54
e-mail: infos@balthazarprod.com

Bamdad Film and Omid Film
No. 17, Shahid Mazandarani St.
Haft-e Tir Sq, Tehran
Iran
tel & fax: 98 21 830 95 38
e-mail: bamdad-film@kanoon.net

Barakacine
De las Artes 1125
1414 Capital Federal
Argentina
tel: 54 11 49 24 09 95
fax: 54 11 49 24 09 95
e-mail: barakacine@yahoo.com

Bavaria Film International
Bavariafilmplatz 8
82031 Geiselgasteig
Germany
tel: 49 89 64 99 37 28
fax: 49 89 649 93 720
e-mail: stefanie.zeitter@bavaria-film.de

Belge Film
Kuloğlu Mah. Ağa Külhanı Sok.
Ağa Hamamı Apt. 13/3
Beyoğlu-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 249 78 57
fax: 90 212 251 36 37

La Big Family
42, rue Dethy
1060 Bruxelles
Belgium
tel: 32 475 200 675
fax: 32 2 538 31 58
e-mail: labigfamily@myrealbox.com

Bilge Ebiri
21 Berkeley Pl. #2A
Brooklyn, NY 11217
USA
tel: 1 718 622 70 14
fax: 1 718 230 90 66

Bir Film
Hüsrev Gerede Cad.
No: 19/A D: 2
Teşvikiye-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 236 95 36
fax: 90 212 259 78 01
e-mail: info@birfilm.com

Blue Magic Pictures
451 Greenwich Street
7th Floor, New York
NY 10013
USA
tel: 1 212 609 05 80
fax: 1 212 609 05 86

Blueeyes Productions
Hiverfisgata 18
15-101 Reykjavik
Iceland
tel: 354 511 70 60
fax: 354 511 70 61
e-mail: blueeyes@blueeys.is

Bravo Films
16 Court St. Suite 2200
Brooklyn, NY 11241
USA
e-mail: ebravo808@yahoo.com

British Film Institute
21 Stephen Street
London W1P 2LN
England
tel: 44 207 957 89 25
fax: 44 207 580 58 30
e-mail: bookings.films@bfi.org.uk

BV International Pictures
Kvalavaagsveien 156
PO Box 17
4299 Avaldsnes
Norway
tel: 47 52 84 64 60
fax: 47 52 84 64 61

Capitol Films
23, Queensdale Place
London W11 4SQ
England
tel: 44 207 471 60 00
fax: 44 207 471 60 12
e-mail: films@capitolfilms.com

Carlotta Films
6, rue Gavarni
75016 Paris
France
tel: 33 1 42 24 10 86
fax: 33 1 42 24 16 78

Ce Qui Me Meut
23 passage de la Main d'Or
75011 Paris
France
tel: 33 1 53 36 83 36
fax: 33 1 53 36 83 37
e-mail: cqmm@club-internet.fr

Celluloid Dreams
2, rue Targot
75009 Paris
France
tel: 33 1 49 70 03 70
fax: 33 1 49 70 03 71
e-mail: info@celluloid-dreams.com

Central Motion Picture Corporation
8F No. 116 Han-Chung Street
Taipei 108
Taiwan
tel: 88 2 382 0889
fax: 886 2 331 0681

CDP
25, rue Gambetta
92100 Boulogne
France
tel: 33 1 46 05 00 22
fax: 33 1 46 05 02 59

Chinese Taipei Film Archive
4F, No. 7
Ching-Tao East Road, Taipei
Taiwan
tel: 886 2 23 92 42 43
fax: 886 2 23 92 63 59

Ciné-Sud Promotion
130, rue de Turenne
75003 Paris
France
tel: 33 1 44 54 54 77
fax: 33 1 44 54 05 02
e-mail: cine-sud@noos.fr

Cinema Service
Heung-Kuk Bldg
5th Floor 43-1
Jooja-Dong, Joong-Gu
Seoul
Korea
tel: 82 2 22 70 47 30
fax: 82 2 22 64 21 80
e-mail: jennifer@cinemaservice.com

Cinepol International
Kremencova 15
110 00 Prague 1
Czech Republic
tel: 42 2 249 34 980
fax: 42 2 249 34 981
e-mail: john.riley@cinepol.com

Cinétévé
4, Quai des Célestins
75004 Paris
France
tel: 33 1 48 04 30 00
fax: 33 1 42 72 56 11
e-mail: s.manciet@cineteve.fr

Clipper Films
3, rue Jules Lefèbvre
75009 Paris
France
tel & fax: 33 1 45 26 32 07
e-mail: clipperfilms@wanadoo.fr

Colonia Media
Moltke Str. 131
50674 Köln
Germany
tel: 49 221 951 40 40
fax: 49 221 951 40 44
e-mail: coloniamedia@coloniamedia.de

Columbia Tristar Films
Sony Pictures Europe
House, 25 Golden Square
London W1F 9LU
England
tel: 44 207 533 10 72
fax: 44 207 533 11 05

Company Pictures
2nd flr Suffolk House
1/8 Whitfield Place
London W1T 5JU
England
tel: 44 207 380 81 07
fax: 44 207 380 39 00
e-mail: enguiries@companypictures.co.uk

The Coproduction Office
24, rue Lamartine
75009 Paris
France
tel: 33 1 56 02 60 00
fax: 33 1 56 02 60 01
e-mail: info@thecopro.de

Cowan Symes & Associates
83 Charlotte Street
London W1P 1LB
England
tel: 44 207 323 12 00
fax: 44 207 323 10 70
e-mail: cowansymes@email.msn

Cowboy Pictures
13-17 Laight St., 6th Flr.
New York, NY 10013
USA
tel: 1 212 925 78 00
fax: 1 212 965 56 55

CTB Film Company
10 Kamennoostrovsky
197101 St. Petersbourg
Russia
tel: 7 812 326 83 30
fax: 7 812 326 83 31
e-mail:kino@ctb.ru

Czech Television
Kavci hory, 140 70 Prague 4
Czech Republic
tel: 420 2 61 13 70 47
fax: 420 2 61 21 13 54
e-mail: telexport@czech-tv.cz

Daiei Co. Ltd.
1-1-16, Higashi-Shimbashi
Minato-ku Tokyo 105-8671
Japan
tel: 81 3 35 73 87 16
fax: 81 3 3573 87 20
e-mail: yuhara@daiei.tokuma.com

Danish Film Institute
Gothersgade 55
1123 Copenhagen K
Denmark
tel: 45 33 74 34 37
fax: 45 33 74 34 45
e-mail: sannep@dfi.dk

DE Yapımcılık
Nispetiye Cad.
Peker Sok. Tuğ Apt. 13/3
1. Levent-İstanbul
Turkey
tel & fax: 90 212 269 08 53

Denk Sinema ve Tanıtım
Tunalı Hilmi Cad. 105/3
Kavaklıdere-Ankara
Turkey
tel: 90 312 466 40 00
fax: 90 312 466 44 92

Dharma Productions
29 Jains Arcade, 14th Road
Khar, Bombay 400 052
India
tel: 91 22 26 00 03 49
fax: 91 22 26 05 51 33
e-mail: info@dharma-production.com

Di Zahav
28, rue Marbeuf
75008 Paris
France
tel: 33 1 43 59 60 00
fax: 33 1 42 25 17 57
e-mail: ecitroen@aol.com

Digital Nega
613-8 Yeok Sam Dong
Kangnam-Gu, Seoul 135907
South Korea
tel: 822 558 41 01
fax: 822 558 38 57
e-mail: sungkyu@dnega.com

Dog Eat Dog Films
331 West 57th Street
#201 New York, NY 10019
USA
tel: 1 212 399 33 00
fax: 1 212 877 93 67
e-mail: mmflint@aol.com

Dominant 7 Productions
154, rue Oberkampf
75011 Paris
France
tel: 33 1 55 28 38 88
fax: 33 1 55 28 38 89
e-mail: dominant@free.fr

Dor Filmproduktion
Bergsteiggasse 36
A-1170 Vienna
Austria
tel: 43 1 427 10 11
fax: 43 1 427 10 50
e-mail: office@dor-film.at

EEE Production
Oranienburgerstr. 32
10117 Berlin
Germany
tel & fax: 49 30 89 54 14 12
e-mail: eeeproduction@yahoo.de

E-Motion Films
26 Ing. Pisoni
Busharest
Romania
tel: 40 21 212 74 73
fax: 40 21 312 89 79

Egoli Tossell Film AG
Burgstrasse 27
10178 Berlin
Germany
tel: 49 30 246 56 50
fax: 49 30 246 56 524
e-mail: christianethieme@egolitossell.com

Ellipsanime
45, rue Linois
75015 Paris
France
tel: 33 1 43 92 57 29
fax: 33 1 43 92 57 01

Er Film
Erel Plaza, Kavacık Mah.
Ekinciler Cad.
Necip Fazıl Sok. No: 8
81630 Beykoz-İstanbul
Turkey
tel: 90 216 538 95 80
fax: 90 216 538 95 81

Eros International Limited
Unit 23 Sovereign Park
Coronation Road
London NW10 7QP
England
tel: 44 208 963 87 77
fax: 44 208 963 84 14
e-mail: eros@erosintl.co.uk

Et Alors Productions
45, rue de Domrémy
75013 Paris
France
tel: 33 1 53 94 64 94
fax: 33 1 53 94 64 95
e-mail: etalorsprod@etalors.com

Excel Entertainment Pvt. Ltd.
701, Orchid Pride
Corner of S.V. Road &
Convent Avenue, Santacruz
Bombay-54
India
tel: 91 22 60 41 011
fax: 91 22 60 50 500
e-mail: movies@exlent.com

Fabrica SPA
77A Via Ferrare
31050 Catena Di Villorba
Italy
tel: 39 4 22 516 111
fax: 39 4 22 609 088
e-mail: fabrica@fabrica.it

Filmakademie
Baden-Württemberg GmbH
Mathildenstrasse 20
D-71638 Ludwigsburg
Germany
tel: 49 71 41 96 91 03
fax: 49 71 41 969 55 103
e-mail: eva.steegmayer@filmakademie.de

Filmia s.r.o
Musilkova 49
150 00 Praha 5
Czech Republic
tel: 420 602 541 033
fax: 420 257 533 357
e-mail: pavelsolc@volny.cz

Film Bangkok /
BEC-Tero Ent. Co.
622 Emporium Tower Floor 16th
1-2, 8 Sukhumvit Road
Klongton, Klongtoey
10110 Bangkok
Thailand
tel: 662 262 38 30 1
fax: 662 262 38 01 2

Film F Filmcilik
Zambak Sok. No: 21/5
Beyoğlu-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 293 26 93

Film Fabrik GmbH
Greesberg Str. 5
50668 Köln
Germany
tel: 49 221 93 47 670
fax: 49 221 93 47 67 11
e-mail: info@filmfabrik.net

Film Pop Filmcilik
İnönü Cad.
Gözcü Apt. 43/3
Gümüşsuyu-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 243 54 87
fax: 90 212 244 13 05
e-mail: filmpop@superonline.com

FILMIA s.r.o.
Musilkova 49
150 00 Praha 5
Czech Republic
tel: 42 2 602 541 033
fax: 42 2 575 333 57
e-mail: pavelsolc@volny.cz

Films Distribution
6, rue de l'Ecole de Médecine
75006 Paris
France
tel: 33 1 53 10 33 99
fax: 33 1 53 10 33 98
e-mail: info@filmsdistribution.com

Les Films Alain Sarde
17, rue Dumont d'Urville
75116 Paris
France
tel: 33 1 71 76 12 00
fax: 33 1 71 76 12 10

Les Films du Fleuve
Quai de Gaulle, 13
4020 Liège
Belgium
tel: 32 4 349 56 90
fax: 32 4 349 56 96
e-mail: desk@lesfilmsdufleuve.be

Les Films du Losange
22, Avenue Pierre Premier de Serbie
75016 Paris
France
tel: 33 1 44 43 87 24
fax: 33 1 49 52 06 40

Films Transit International
402 est, rue Notre-Dame # 100
Montreal, Quebec H2Y 1C8
Canada
tel: 1 514 844 33 58
fax: 1 514 844 79 98
e-mail: info@filmstransit.com

The Finnish Film Foundation
Kanavakatu 12
00160 Helsinki
Finland
tel: 358 9 62 20 300
fax: 358 9 62 20 30 60
e-mail: ses@ses.fi

Flach Pyramide International
5, rue du Chevalier de Saint-George
75008 Paris
France
tel: 33 1 42 96 02 20
fax: 33 1 40 20 05 51
e-mail: elagesse@flach-pyramide.com

Focus Puller Inc.
1149 North Gower Avenue
#212, Los Angeles, CA 90038
USA
tel: 1 323 785 22 70
fax: 1 323 785 22 77

Fortissimo Film Sales
Cruquiusweg 40
Amsterdam 1019
The Netherlands
tel: 31 20 627 32 15
fax: 31 20 626 11 55
e-mail: info@fortissimo.nl

Forum
Mis Irbinaz 71000 Sarajevo
Bosnia
tel: 387 33 668 463
fax: 387 33 443 616
e-mail: forum@bih.net.ba

Fox Searchlight Pictures
P.O. Box 900
Los Angeles, CA 90213
USA
tel: 1 310 369 45 41
fax: 1 310 369 15 37

France Télévisions Distribution
"Le Barjac" 1
Boulevard Victor
75015 Paris
France
tel: 33 1 44 25 01 12
fax 33 1 44 25 01 83
e-mail: j.prigent@francetv.com

Galata Film Ltd. Şti.
Meşrutiyet Cad.
Ersoy Han No:184/10
Şişhane-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 251 62 43
fax: 90 212 245 24 68

GMT Productions
64, rue du château
92660 Boulogne Billancourt
France
tel: 33 1 41 22 30 00
fax: 33 1 41 22 30 40
e-mail: contact@gmtproductions.fr

Good Film Co.
3A, No. 9
San Min Road
Taipei 15
Taiwan
tel: 886 2 275 34 055
fax: 886 2 276 05 188
e-mail: goodfilm@ms74.hinet.net

Gravier Productions Inc.
140 West 57 Street #4B
New York NY 10019
USA
tel: 1 212 582 90 62
fax: 1 212 956 76 97
e-mail: helenrobin@aol.com

Green Light Film Ltd.
No. 105, Fu Jin Street,
Taipei 15
Taiwan
tel: 886 2 275 34 055
fax: 886 2 276 05 188
e-mail: goodfilm@ms74.hinet.net

Golden Network Asia
Unit 1083A
57 Hung To Road
Kwun Tong
Nanyang Plaza, Kowloon
Hong Kong
tel: 852 27 51 18 86
fax: 852 27 50 48 62
e-mail: goldnet@netvigator.com

Greek Film Centre
10, Panepistimiou Street
Athens
Greece
tel: 30 1 36 31 733
fax: 30 1 36 14 336
e-mail: info@gfc.gr

Guangxi Film Studio
26 You'ai Beilu
Nanning Guangxi
China

Güney Filmcilik A.Ş.
Sakızağacı Caddesi
Güney Han No: 2/1
Beyoğlu-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 252 25 44
fax 90 212 245 13 04

HBO Enterprises
1100 Avenue of the Americas
New York, NY 10036
USA
tel: 1 310 314 31 55
fax: 1 310 581 94 06
e-mail: suzanne.barron@hbo.com

HBO Films
4049 Century Park East
Suite 4100
Los Angeles, CA 90067
USA
tel: 1 310 201 95 36
fax: 1 310 201 94 26
e-mail: maud.nadler@hbo.com

Hanfgarn & Ufer
Zeughofstrasse 20
4th Floor, Berlin D-10997
Germany
tel: 49 30 283 33 96
fax: 49 30 61 70 94 38
e-mail: hanfgarn@hu-film.de

Hermitage Bridge Studio
Dvortsovaja nab. 19
Saint Petersburg 191028
Russia
tel: 7 812 326 83 78
fax: 7 812 326 83 78
e-mail: hbs@peterlink.ru

Hollywood Classics Ltd.
8 Cleveland Gardens
London W2 6HA
England
tel: 44 207 262 46 46
fax: 44 207 262 32 42

Hungarofilm
Bajcsy-Zsilinszky út.
7, Budapest, 1065
Hungary
tel: 36 1 267 30 26
fax: 36 1 267 31 40

Hypnotic Pictures
54 East 7th Street, #1
New York, NY 10003
USA
tel: 1 212 254 50 09
fax: 1 212 473 82 68
e-mail: bimo@nyc.rr.com

Intercinema Art Agency
15, Druzhinnikovskaya
123242 Moscow
Russia
tel: 7 095 255 90 82
fax: 7 095 255 90 52
e-mail: intercin@edunet.ru

Iranian Independents
P.O. Box 15875-4769
Tehran
Iran
tel: 98 913 219 86 93
fax: 98 21 227 11 57
e-mail: atebbai@intelirnet.net

Italia Cinema
Via Aureliana, 63
00187 Rome
Italy
tel: 39 06 42 01 25 39
fax: 39 06 42 00 35 30

James Longley
50 Broome Street 2L
US-Brooklyn, NY 11222
USA
tel: 1 718 782 09 52
e-mail: james_longley@yahoo.com

Jet Tone Films
1 Hoi Ping Road
Causeway Bay
Hong Kong
fax: 852 23 37 98 49

Jane Doe Films
11922 Saltair Terrace
Los Angeles, LA 90049
USA
tel: 1 310 889 93 89
fax: 1 310 889 00 82
e-mail: janedoefilms@aol.com

Kadokawa-Daiei Pictures, Inc.
6th Floor, 2-1 Shimomiyabi-cho
Shinjuku-ku
Tokyo 162-0822
Japan
tel: 81 3 52 29 20 75
fax: 81 3 52 29 20 91
e-mail: s-tomoko@kadokawa-daiei.com

Kadokawa Shoten Publishing Company Ltd.
2-13-3 Fujumi Chiyoda-Ku
Tokyo 102-8177
Japan
tel: 81 3 32 38 84 85
fax: 81 3 32 38 86 12

Kaleidoscope Entertainment
407, Bwing Kamalo Mills
Campound, Lower Panel
Bombay 400013
India
tel: 22 2 498 35 61

Kinoglaz
Boishie Kamenschiki Street
17-1-26, 115172 Moscow
Russia
tel & fax: 7 095 205 06 58
e-mail: kinoglaz@aha.ru

KS Visions
53, rue du faubourg Saint-Antoine
75011 Paris
France
tel: 33 1 46 28 14 14
fax: 33 1 46 28 12 13
e-mail: ksvisions@noos.fr

KWA-Kewin Williams Association
Galeon 32, Bajo A
28042 Madrid
Spain
tel: 34 91 747 31 00
fax: 34 91 747 70 00
e-mail: kwa@kevinwa.com

Lama Filmes
Rua Prudente de Morais
1757 # 404
Ipanema, Rio de Janeiro
Brazil
tel & fax: 55 21 22 59 93 44
e-mail: aluizioabranches@hotmail.com

Lita Stantic Producciones
Avenida Santa Fe 3205
Piso 2, Officina 31
1425 Buenos Aires
Argentina
tel: 54 11 48 23 72 45
fax: 54 11 48 21 03 16
e-mail: lstantic@elsitio.net

Lolafilms
Velázquez, 12-7°
28001 Madrid
Spain
tel: 34 91 436 74 00
fax: 34 91 435 59 94

Loop Filmworks, Inc.
45 Main Street
Suite 504
Brooklyn, NY 11201
USA
tel: 1 718 522 56 67
fax: 1 718 522 56 68
email: kijak@loopfilmworks.com

Lotus Film GmbH
Johnstrasse 83
Vienna 1150
Austria
tel & fax: 43 1 786 33 87
e-mail: office@lotus-film.co.at

Louise Rosen Ltd.
100 Winchester Street
Brooklyne, MA 02446
USA
tel: 1 617 730 84 30
fax: 1 617 730 37 00

Lounge Entertainment
Siebertstrasse 3
Munich 81675
Germany
tel: 49 89 99 81 88 20
fax:49 89 99 81 31 9

M2F
26 Bakinsky Komissarov
8-4-48, 620097 Moscow
Russia
tel & fax: 7 095 433 04 93
e-mail: m2f@m2f.ru

Magnatel GmbH
Grabenstr. 25
76534 Baden-Baden
Germany
tel: 49 0 72 23 96 93
fax: 49 0 72 23 96 930
e-mail: office@magnatel.com

Magyar Filmunió
Városligeti fasor 38
Budapest, 1068
Hungary
tel: 36 1 351 77 60
fax: 36 1 352 67 34
e-mail: annamaria.basa@filmunio.hu

Maïa Films
9, rue René Boulanger
75010 Paris
France
tel: 33 1 53 72 84 00
fax: 33 1 53 72 84 01
e-mail: maiafilms@maiafilms.com

Mamad Gaghighat
10 boulevard St Marcel
75006 Paris
France
fax: 33 1 43 31 91 06
e-mail: mamadhagh@hotmail.com

Mate Production
José Abascal 44 1°D
Madrid 28003
Spain
tel: 34 91 39 52 254
fax: 34 91 44 15 889
e-mail: pablo@mateproduction.com

Maydi Film
Calogoviceva 14
10 010 Zagreb
Croatia
tel: 385 1 66 92 500
fax: 385 1 66 73 774
e-mail: maydi@zg.tel.hr

Mega Bollywood Pvt. Ltd.
Ground floor - Mehta Bhavan
Charni Road
Bombay 400004
India
tel: 91 22 386 38 53
fax: 91 22 384 04 80

Memfis Film
Upplandsgatan 35
S-11328 Stockholm
Sweden
tel: 46 8 33 55 76
fax: 46 8 30 99 34
e-mail: memfis@memfisfilm.se

Menemsha Entertainment
1157 Beverly Drive
2nd Floor, Los Angeles,
California 90035
USA
tel: 1 310 712 37 20
fax 1 310 277 66 02
e-mail: neil@menemshafilms.com

MGI International
8, rue Saint-Marc
75002 Paris
France
tel: 33 1 42 21 42 22
fax: 33 1 42 21 42 15
e-mail: mgiinter@club-internet.fr

Mijfilm Co.
Sattari Alley Afriqa Blvd.
Apt. 503 No. 14
Tehran
Iran
tel & fax: 98 21 888 60 71
e-mail: info@mijfilm.com

Mimar Sinan Üniversitesi
Sinema-TV Merkezi
Kışlaönü,
Beşiktaş 80700 İstanbul
Turkey
tel: 90 212 274 98 70
fax: 90 212 211 65 99
e-mail: sinematv@msu.edu.tr

Ministère des Affaires Etrangères
Bureau du Cinéma
37, Quai d'Orsay
75007 Paris
France
tel: 33 1 43 17 86 62
fax: 33 1 43 17 92 42

MK2
55, rue Traversière
75012 Paris
France
tel: 33 1 44 67 30 80
fax: 33 1 43 44 20 18
e-mail: sales@mk2.com

Modern Entertainment Ltd.
16255 Ventura Bvd, Suite 1100
Encino, CA 91436
USA
tel: 1 818 728 36 76
fax: 1 818 728 82 94
e-mail: ahall@mtgla.com

Mokép Co.
Bajcsy-Zsilinszky út.
7, Budapest, 1065
Hungary
tel: 36 1 267 30 26
fax: 36 1 267 31 40
e-mail: info@hungarofilm.hu

Moonstone Entertainment
P.O. Box 74000, Studio City
Los Angeles, CA 91614
USA
tel: 1 818 985 30 03
fax: 1 818 985 30 09
e-mail: etchies@aol.com

Mustafa Altıntaş
Germencik Sok.
Dilek Apt. No: 11 D: 8
Bebek-İstanbul
Turkey
tel: 90 532 231 75 76
fax: 90 212 249 91 60

NBC Film
Başkurt Sok.
Ürgüp Palas Apt. 43/4
Cihangir-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 249 69 62
fax: 90 212 293 10 08
e-mail: info@nbcfilm.com

National Film Centre
4-6, Dem I Dobrescu Str.
701192 Bucharest 1
Romania
Tel & fax: 40 21 310 06 72
e-mail: asalcudeanu@yahoo.com

Necati Sönmez
Ekmekçibaşı Cami Sok. 8/5
80040 Cihangir-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 293 23 85
e-mail: nsonmez@operamail.com

Negativ s.r.o.
Ostrovní 30
110 00 Praha 1
Czech Republic
tel: 42 0 224 93 37 55
fax: 42 0 224 93 37 99
e-mail: office@negativ.cz

New Films International
Vişnezade Cami Meydanı Sok.
Marmara Apt. No: 2 Kat: 4 D: 8
Maçka-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 259 00 90
fax: 90 212 259 02 39
e-mail: hason@newfilmsint.com.tr

New Media Generation (NMG)
Daikanyama Saikane 7F
1-33-14 Ebisunishi
Shibuya-ku
Tokyo 150-0021
Japan
tel: 81 3 57 28 665
fax: 81 3 57 28 66 53
e-mail: k-horie@mtj.biglobe.jp

Nicetop Independent Ltd.
1/F 190 Prince Edward Rd
Kowloon
Hong Kong
tel: 852 27 51 18 86
fax: 852 27 50 48 62
e-mail: goldnet@netvigator.com

Nimbus Film ApS
Avedøre Tværvej 10
2650 Hvidovre
Denmark
tel: 45 36 34 09 10
fax: 45 36 34 09 11
e-mail: hald@nimbusfilm.dk

NoDream Cinema
Av Michoacan, 49
Col. Hipodromo Condesa
06170 Mexico DF
Mexico
tel: 52 5 211 79 88

Office Kitano
5-4-14 Akasaka
Minatoku, Tokyo 107-0052
Japan
tel: 81 3 35 88 81 21
fax: 81 3 35 89 06 67
e-mail: usui@office-kitano.co.jp

OZ Productions
1-6-1 Fujimi Chiyoda-ku
#1002 Tokyo J 102 0071
Japan

Özen Film
Sakızağacı Cad. No: 21
Beyoğlu-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 293 70 70
fax: 90 212 244 28 51

Pablo Trapero Producciones
1366 Castillo
1414 AXD Buenos Aires
Argentina
tel: 54 11 45 57 96 79
fax: 54 11 48 04 47 62
e-mail: elbonaerensefilm@yahoo.com

Palmeraie et Desert
33, rue Jacques Hillairet
75012 Paris
France
e-mail: palm@noos.fr

Parallax Pictures Ltd.
7 Denmark Street
WC 2H 8LS London
England
tel: 44 207 836 14 78
fax: 44 207 497 80 62

Patagonik Film Group S.A.
Goday Cruz 1540
Buenos Aires 1414
Argentina
tel: 54 11 47 77 72 00
fax: 54 11 47 77 94 47
e-mail: sandra.franco@patagonik.com.ar

Peter Rommel Filmproduktion
Fidicinstr. 40
D-10965 Berlin
Germany
tel: 49 30 693 70 78
fax: 49 30 693 70 79

Photoplay Productions Ltd.
21 Princess Road
London NW1 8JR
England
tel: 44 207 722 25 00
fax: 44 207 722 66 62
e-mail: photoplay@compuserve.com

Polymor Films
43, rue des Chartreux
1000 Bruxelles
Belgium

President Films
1, Boulevard Victor
75015 Paris
France
tel: 33 1 44 25 01 01
fax: 33 1 44 25 01 83

Pretty Pictures
42 rue Edouard Vaillant
93100 Montreuil
France
tel: 33 1 48 51 16 11
fax: 33 1 48 51 16 10
e-mail: jvelaise@prettypictures.fr

Productions A-Propos
7336 Santa Monica Blvd.
#671, Los Angeles, CA 90046
USA
tel: 1 250 629 68 13
fax: 1 250 629 68 14
e-mail: lorenzo@lorenzodestefano.com

Productions Internationales "Le Film"
6 bis villa des entrepreneurs
75015 Paris
France
tel: 33 1 45 75 27 20
fax: 33 1 45 77 44 86
e-mail: lisef2@wanadoo.fr

Quixote Films Ltd.
Grafton House, # 41
2-3 Golden Square
London W1F 9H
England
tel: 44 207 437 66 13
fax: 44 207 287 19 35
e-mail: ldarwin@virgin.net

r Film
Aydın Sokak No: 2/6
80600 Levent-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 282 83 29
fax: 90 212 282 83 32
e-mail: erdizencirli@ixir.com

Racoon-Kino
Mosfilmovskaya, bld. 1, # 318
119285 Moscow
Russia
tel: 7 095 143 91 99
fax: 7 095 939 94 24
e-mail: raconfilm@mosfilm.ru

Rai Trade International Distribution
Via Umberto Novaro, 18
00195 Rome
Italy
tel: 390 6 374 98 469
fax: 390 6 375 16 222
e-mail: info@raitrade.it

Raven's Call Productions
1669 Florida Street
San Francisco, CA 94110
USA
tel: 1 415 821 20 12
fax: 1 415 821 25 91

Ravina Filmes
Rua Nina Rodriguez 29
Cob. 01-Jardim
Botanico, Rio de Janeiro
Brazil
tel: 1 535 54 69
fax: 1 535 54 67

Revolution Studios
2900 West Olympic Boulevard
3rd Floor, Santa Monica
CA 90404
USA
tel: 1 310 255 72 54
fax: 1 310 255 72 55
e-mail: suzannef@revolutionstudios.com

Rishima International
6-a/a Juhu Sangeetha Apartment
Co-op Housing Society, Juhu Road, Juhu
Bombay 400049
India
tel: 91 22 64 92 730
fax: 91 22 648 12 55

Salter Street Films
1668 Barrington, Suite 500
Halifax NS B3J 2A2
Canada
tel: 1 902 420 15 77
fax: 1 902 425 82 60

Shiba Communications
18 Hayetsira St.
Ramat Gan 52521
Israel
tel: 972 3 75 11 157
fax: 972 3 75 11 365
e-mail: tapuzltd@netvision.net.il

Shochiku Co.
4-1-1 Tsukiji, Togeki Bldg 12F
Chuo-ku, Tokyo 104-8422
Japan
tel: 81 3 55 50 16 23
fax: 81 3 55 50 16 54
e-mail: ibd@shochiku.co.jp

Siete Machos Films
216 E. 45th Street
14th Floor, New York
NY 10016
USA
tel: 1 212 661 13 63
fax: 1 212 622 70 14
e-mail: greenhill@studionyc. com

Simcha Leib Production
341 Lafayette Street
PMB 302 NY
USA
tel: 1 212 677 68 52
e-mail: info@tremblingbeforeg-d.com

Sky TV
230-1 Tarapore Garden
Andrei (W), Bombay 400 053
India
tel: 91 22 632 76 67
fax: 91 22 636 54 60
e-mail: skyskytv@hotmail.com

Sogepaq
Avda. Artesanos 6
28760 Tres Cantos
Madrid
Spain
tel: 34 91 736 74 47
fax: 34 91736 89 91
e-mail: Bsetuain@Sogecable.com

Sombrero Productions
38, avenue du Général Michel Bizot
75012 Paris
France
tel: 33 1 44 74 79 79
fax: 33 1 44 74 79 80
e-mail: cinema@sombrero.fr

Sony Entertainment Television India
Shah Industrial Estate
Veera Desai Road
Andmeri West
Bombay 53
India
tel: 91 22 635 08 73
fax: 91 22 635 08 70
e-mail: suehar@setindia.com

Sony Pictures
10202 West Washington Blvd.
Jimmy Stewart 204A
Culver City, CA 90232-3195
USA
tel: 1 310 244 72 58
fax: 1 310 244 10 11

Sputnik Oy
Museokatu 13 A
Helsinki 00100
Finland
tel: 358 687 71 00
fax: 358 687 71 10
e-mail: sputnik@sputnik.fi

Studio Canal
50, Quai du Point du Jour
92100 Boulogne Billancourt
France
tel: 33 1 71 75 88 56
fax: 33 1 71 75 89 73
e-mail: ghazarian@studiocanal.com

Studio Canal Image
5-13, Bvd de la Republique
92100 Boulogne-Billancourt
France
tel: 33 1 71 75 87 88
fax: 33 1 71 75 89 60

Studio Canal Produktion
Otto-suhr-Allee 59
10585 Berlin
Germany
tel: 49 30 34 35 05 - 60
fax: 49 30 34 35 05 - 61

Svenska Filminstitutet
Cinemateket
PO Box 27 126
102 52 Stockholm
SWEDEN
tel: 46 8 665 11 24
fax: 46 8 661 18 20

Şeref Film
Erol Dernek Sok.
Erman Han 5/1
Beyoğlu-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 243 27 92

T-Mark
5-4-14 Akasaka Minato-ku
Tokyo 107-0052
Japan
tel: 81 3 35 84 61 61
fax: 81 3 35 84 61 63
e-mail: ichiyamat-mark@office-kitano.co.jp

Taehung Pictures
3-1, Hannam-Dong
Yongsan-Gu, Seoul 140 210
Korea
tel: 82 2 797 51 21
fax: 82 2 797 51 25

Temple Film
80 A, section 1
rue Zosima, Bucharest
Romania
tel: 40 1 224 32 50
fax: 40 1 224 32 83
e-mail: temple@ir.ro

Tequila Gang
24 Hanway St.
London W1P 9DD
England
tel: 44 207 290 07 72
fax: 44 207 636 22 61

TFI International
1 Quai du Point du Jour
92656 Boulogne
France
tel: 33 1 41 41 15 04
fax: 33 1 41 41 31 44
e-mail: pteze@tf1.fr

Thin Man Films
9, Greek Street
London W1D 4DQ
England
tel: 44 207 734 73 22
fax: 44 207 287 52 28
e-mail: info@thinman.co.uk

Trust Film Sales
Avedøre Tværvej 10
2650 Hvidovre
Denmark
tel: 45 3 686 87 88
fax: 45 3 677 44 48
e-mail: trust@trust-film.dk

TV2 Denmark
Sortedam Dossering 55A
2100 Copenhagen
Denmark
tel: 45 35 37 22 00
e-mail: sales@tv2.dk

TVOR
4 bis rue Saint Sauveur
75002 Paris
France
tel: 33 1 42 33 34 00
fax: 33 1 42 33 34 99
e-mail: papetvor@dial.oleane.com

Umut Sanat Filmcilik
Akasyalı Sok. No: 18
4. Levent-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 325 88 88
fax: 90 212 278 32 82
e-mail: infoumut@umutsanat.com.tr

Untitled Productions
Suite 501, 451 Greenwich Street
10013 New York
USA
tel: 1 212 966 11 10
fax: 1 212 966 11 25
e-mail: forfilm@aol.com

VideoFilmes
46, Praça Nossa Senhora da Gloria
22211-110 Rio de Janeiro
Brazil
tel: 21 25 56 08 10
fax: 21 22 85 38 65
e-mail: mauricio@videofilmes.com.br

Warner Bros., Turkey
Cumhuriyet Cad. No: 26/5
Harbiye-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 219 20 30
fax: 90 212 210 20 32

Wellspring Media
419 Park Ave.
South 20th Floor
New York NY 10016
USA
tel: 1 212 686 67 77
fax: 1 212 545 92 31
e-mail: slevine@wellspring.com

Wild Bunch
47, rue Dumont d'Urville
75116 Paris
France
tel: 33 1 71 76 11 23
fax: 33 1 71 76 11 24

The Works
4th Floor, Portland-House
Great Portland
London W1W 8QJ
England
tel: 44 207 612 10 80
fax: 44 207 612 10 81
e-mail: aleen@theworksltd.com

Workshop Ieppin
moore hoerner GbR
Linienstrasse 160
10115 Berlin
Germany
tel: 49 30 28 38 40 77
fax: 49 30 28 59 93 09
e-mail: moneypenny@moneypenny-film.de

Wüste Filmproduktion
and Wüste Film West GmbH
Schulterblatt 58
20357 Hamburg
Germany
tel: 49 40 43 17 06 14
fax: 49 40 43 00 012
e-mail: stefan@wuestefilm.de

X-Filme Creative Pool
Bülowstr. 90
10783 Berlin
Germany
tel: 49 30 23 08 33 11
fax: 49 30 23 08 33 22
e-mail: info@x-filme.de

Yang and his Gang Filmmakers
12, Lane 350, Guang Fu South Rd.
Taipei
Taiwan
tel: 2 773 75 57
fax: 2 752 49 16

Yash Raj Films
17, Vikas Park
'Jalpankhi' Co-op Housing Society
Juhu, Bombay
India
tel: 91 22 2 617 87 66
fax: 91 22 2 611 67 14
e-mail: helpdesk@yashrajfilms.com

Yeni Yapım Film Ltd.
Hüsreviye Sok.
Onur Pasajı 18-203
Bakırköy-İstanbul
Turkey
tel: 90 212 542 73 29
fax: 90 212 572 40 52
e-mail: hipekci@ixir.com

Zebra Producciones S.A.
Ferraz 18, 1° Izda
28008 Madrid
Spain
tel: 34 91 548 82 68
fax: 34 91 542 34 41
e-mail: zebra@zebraprod.es

Zefirofilm
Via Garibaldi 55
25010 Pozzolengo BS
Italy
tel: 39 30 918 101
fax: 39 30 918 101
e-mail: zefirofilm@libero.it

Zentropa Entertainments4
Avedøre Tvaervej 10
2650 Hvidovre
Denmark
tel: 45 36 86 87 88
fax: 45 36 77 44 48

Ziegler Film GmbH & Co. KG
Neue Kantstrasse 14
14057 Berlin
Germany
tel: 49 30 320 90 50
fax: 49 30 322 73 53
e-mail: et@ziegler.com

A

Abranches, Aluízio **186, 202**
Aïnouz, Karim **64**
Akhtar, Farhan **196**
Akın, Fatih **316**
Albert, Barbara **286**
Ali, Shaad **197**
Allen, Woody **78**
Altıntaş, Mustafa **272**
Altıoklar, Mustafa **322**
Anderson, Paul Thomas **79**
Armanet, François **234**
Asaf, Ravin **323**

B

Bachir-Chouikh, Yamina **287**
Behi, Ridha **65**
Berger, Jacob **66**
Bhansali, Sanjay Leela **80**
Bielinsky, Fabián **235**
Bier, Susanne **260**
Blair, Jon **297, 298**
Blasband, Philippe **236**
Bouhnik, Laurent **237**
Bouzid, Nouri **288**
Bravo, Estela **164-169**

C

Cardoso, Patricia **216**
Carrera, Carlos **67**
Ceylan, Nuri Bilge **324**
Chabrol, Claude **124-128**
Chan, Fruit **203**
Chan, Peter Ho-Sun **187**
Christlieb, Angela **273**

D

Dardenne, Jean-Pierre **238**
Dardenne, Luc **238**
Depardon, Raymond **204**
DeStefano, Lorenzo **274**
Dick, Kirby **275**
Dilthey, Iain **261**
Dragin, Sinisa **68**
Dresen, Andreas **262**
DuBowski, Sandi Simcha **276**
Durmaz, Güldem **289**

E

Ebiri, Bilge **317**
Elkoury, Fouad **277**

F

Frankenheimer, John **118**
Fridriksson, Fridrik Thor **256**
Fulton, Keith **278**

G

Ghobadi, Bahman **69**
Glawogger, Michael **286**
Gleize, Delphine **205**
Gowariker, Ashutosh **198**
Guédiguian, Robert **263**
Gugliotta, Sandra **217**
Günar, Sülbiye V. **318**
Güven, Ümit Cin **331**

H

Hekmat, Manijeh **290**
Heller, André **291**
Hernández, Antonio **61**
Hofmann, Michael **218**
Horie, Kei **219**

İ

İpekçi, Handan **325**

J

Jewison, Norman **121**
Jee-Woon, Kim **187**
Johar, Karan **199**
Jordan, Neil **81**

K

Kaige, Chen **60**
Karun, Shaji N. **239**
Kaurismäki, Aki **82**
Kaurismäki, Mika **279**
Kavur, Ömer **326**
Kiarostami, Abbas **240**
Kijak, Stephen **273**
Kitano, Takeshi **241**
Klapisch, Cédric **240**
Kofman, Amy Ziering **275**
Kormákur, Baltasar **70**
Korn, Daniel **298**
Krief, Jean-Pierre **292**
Kurçenli, Yusuf **327**
Küçükkayalı, Ahmet **328**
Kwon-Taek, Im **243**

L

Labarthe, André S. **280**
Leigh, Mike **264**
Lerman, Diego **71**
Levy, Dani **265**
Loizillon, Christophe **220**
Longley, James **293**
Lopes-Curval, Julie **221**
Lounguine, Pavel **244**

M

Madmony, Yossi **268**
Malkovich, John **83**
Mavrikou, Maria **294**
Meirelles, Fernando **245**
Michálek, Vladimír **246**
Miike, Takashi **188, 189**
Miller, Rebecca **72**
Moodysson, Lukas **245**
Mohammed, Ossama **206**
Moore, Eoin **266**
Morelli, Pascal **314**
Morelli, Paulo **222**
Morrison, Bill **207**
Morrissey, Paul **176-181**
Moskov, Teddy **73**
Mungiu, Cristian **223**
Muradov, Alexei **208**
Murnau, Friedrich Wilhelm **88**
Mustafiç, Dino **74**

N

Nakata Hideo **190**
Nellis, Alice **267**
Nimibutr, Nonzee **187**

O

Ofek, David **268**
Olmi, Ermanno **248**
Ozu, Yasujiro **90-94**

Ö

Ökten, Zeki **145-147**
Özge, Aslı **319**

P

Pálfi. György **209**
Palma, Brian De **134-138**
Panayotopoulou, Penny **224**
Peeva, Adela **281**
Pelit, Bülent **329**
Pang, Danny **191, 192**
Pang, Oxide **193, 194**
Pepe, Louis **278**
Philibert, Nicholas **282**
Pialat, Maurice **119**
Piavoli, Franco **249**

R

Rafelson, Bob **256**
Ramsay, Lynne **225**
Ratnam, Mani **200**
Reisz, Karel **120**
Reygadas, Carlos **210**
Ripstein, Arturo **250**
Rogozhkin, Alexander **251**
Ruic, Vicko **226**
Rygard, Elisabeth **330**

S

Saura, Carlos **84**
Sayman, Aydın **331**
Schmiderer, Othmar **291**
Schrader, Paul **85**
Schwentke, Robert **193**
Seidl, Ulrich **286**
Sijie, Dai **75**
Sinapi, Jean-Pierre **76**
Slesin, Aviva **283**
Smihula, John H. **295**
Sokurov, Alexander **211**
Sollett, Peter **227**
Sönmez, Necati **284**
Sturminger, Michael **286**

T

Tilley, Brian **296**
Todorovsky, Valery **269**
Trapero, Pablo **228**
Tsintsadze, Dito **257**

U

Usmonov, Djamshed **229**

V

Vinterberg, Thomas **86**

W

Wen-tang, Cheng **212**
Wilder, Billy **122**
Williams, Polly **297**
Wyler, William **104-109**

Y

Yang, Edward **152-157**
Yee, Chin-yen **230**
Yimou, Zhang **252**

Z

Zelenka, Petr **213**
Zhang-Ke, Jia **231**
Zhuangzhuang, Tian **253**

A

Açık Kalpler **260**
Aniden **71**
Annemin Ülkesinin Şarkıları **69**
Âşık **269**
Aşk Sarhoşu **79**
Aşka Dair Her Şey **86**
Ateş **184**
Ateşten Fırça Darbeleri **243**
Auto Focus **85**
Avare Gençlik **234**

B

Babanı Sev **66**
Balzac ve Çinli Terzi Kız **75**
Batı **223**
Batının Dokunamadığı Adam **204**
Bayan Miniver **112**
Bazen Sevinç, Bazen Hüzün **199**
Bazı Sırlar Vardır **267**
Bazıları Sıcak Sever **122**
Bebekler **241**
Ben Babayım **265**
Ben-Hur **115**
Beyaz Rapsodi **73**
Bilinmeyen Zevkler **231**
Bir Bardak Suda Fırtına **202**
Bir Güz Öğleden Sonrası **101**
Bir Kadının Yaşamından 24 Saat **237**
Bir, İki **162**
Biraz Nisan **319**
Birlikte **60**
Borçlu Çocuklar **171**
Brezilya'nın Müziği **279**
Bu Benim Hayatım **296**
Bu Şarkı Kimin? **281**
Büyük Adam Küçük Aşk **325**
Büyük Patron **244**
Büyük Ülke **114**

C

Canavar Ölmeli **130**
Casuslara Karşı **118**
Claude Chabrol, Gözlemci **280**
Corto Maltese **314**

Ç

Çağdaş Öyküler **300-302**
Çöp **183**

D

Daima Lilya **247**
Deniz **70**
Derrida **275**
Devdas **80**
Devlet Adına **298**
Devrim Adına **297**
Doğdum, Ama... **95**
Dokuz Kraliçe **235**
Domino **161**
Domuzlar Uçacak **266**
Dövme **193**
Düş Diyarının Ötesinde **212**
Düttürü Dünya **150**

E

El Bonaerense **228**
Erken Gelen Bahar **99**
Erken Gelen Yaz **97**
Erotik Bir Öykü **257**
Et **182**

F

Fedakârlıklar **206**
Fener Bekçisinin Oğlu **226**
Francine'e Mektuplar **277**

G

Gazze Şeridi **293**
Gecenin Sıcağında **121**
Geç Gelen Bahar **96**
Geçmişi Olmayan Adam **82**
Gönderilmemiş Mektuplar **327**
Gönlümdeki Köşk Olmasa **330**
Göz **192**
Gözden Çıkarılan Kübalılar **170**
Gözler Önünde Saklı **295**
Guguk Kuşu **251**
Gülüm **151**
Günah Tohumu **141**
Günaydın **100**
Güz Baharı **246**

H

Hayatımızın En Güzel Yılları **113**
Hayvan Öyküleri **306-308**
Her Gün Tanrı Dudaklarımızdan Öper **68**
Hıçkırık **209**
Hırsız **81**
Hollywoodvari Bir Son **78**

İ

İçerideki **328**
İlk Gün **317**
İspanyol Pansiyonu **242**

J

Japonya **210**
Jezebel **110**

K

Kadın Dediğin **216**
Kadınlar Hapishanesi **290**
Kalbin Arzusu **196**
Kameram ve Ben **220**
Karanlık Sular **190**
Karamuk **318**
Karşılaşma **326**
Kasap **131**
Katliam **205**
Kaybolan Görüntüler **207**
Kayıp Çocuklar **171**
Kil Bebekler **288**
Kişisel Sürat **72**
Korkunç Koleksiyoncu **116**
Koro **289**
Kovalamacalar ve Polisiyeler **309-310**
Kör Nokta: Hitler"in Sekreteri **291**
Kötülük Çiçeği **133**
Kutsal Peder ve Gloria **172**
Küçük Bir Kasabada Bahar **253**

L

La Mancha'da Kaybolanlar **278**
Lagaan, Evvel Zaman İçinde Hindistan'da **198**
Los Zafiros **274**

M

Madame Satã **64**
Mahkûmun Öfkesi ve Düşü **292**
Mandela Jamaika'da **173**
Mangal Başında **268**
Marie-Jo ve İki Aşkı **263**
Martılar Açken **329**
Mavi Kapıdan Geçerken **230**
Mektup **111**
Merhaba Anne! **140**
Miami-Havana **170**
Morvern Callar **225**
Mutlu Günler **252**
"Mücadeleden Sonra": Küba - Güney Afrika **173**
Müfettiş Lavardin **132**

N
Namuslu Bir Tüccar **236**

O
O Gün, Kumsalda **158**
O Şimdi Asker **322**
Oğul **238**
Olmak ve Sahip Olmak **282**
On **240**

Ö
Öldürmeye Hazır **142**
Ölü veya Diri 2: Kuşlar **188**
Ölü veya Diri – Son **189**
Özgürlük Adına **297**

P
Parlak ve Olgun **219**
Patlama **143**
Pehlivan **149**
Porn.com **256**

R
Rahip Amaro'nun Günahı **67**
Raşide **287**
Ressamın Gözünden Topkapı'dan Mozart'a **272**
Rus Hazine Sandığı **211**
Rüzgârın İlk Nefesinde **249**

S
Saathiya **197**
Sağ Omuzumdaki Melek **229**
Sahil **221**
Salome **84**
Sarı Günler **323**
Savaş Mesleği **248**
Selamlar **139**
Sessiz Çığlık **239**
Sevişme Günleri **120**
Sınırsız Kentte **61**
Sır Çocukları **331**
Sihirli Kutu **65**
Sinema Manyakları **273**
Solino **316**
Sophiiiie! **218**
Sürü **148**

Ş
Şafak **88**
Şanslı Bir Gün **217**
Şehvetli Bakire **250**
Şeytanın Yılı **213**
Şili'ye Dönüş **172**

T
Taipei Hikâyesi **159**
Tanıdık ve Sıradışı Dünyalar **303-305**
Tanrı Adına **298**
Tanrıkent **245**
Tanrı'nın Önünde Titrerken **276**
Tehlike Yuvası Bangkok **191**
Tehlikeli Rabıtalar **129**
Tekrar **74**
Telefon Açık Kalınca **222**
Tepede, Aşağıda **256**
Teröristler **160**
Theo'nun Bakışı **284**
Tokyo Hikâyesi **98**

U
Uçurtma **208**
Uçuşlar **311-313**
Ulusun Hali **286**
Umumi Tuvalet **203**
Umut **261**
Uzak **324**

Ü
Üç **187**
Üç Maria **186**

V
Van Gogh **119**
Victor'un Uyanışı **227**

Y
Ya Hep Ya Hiç **264**
Yaralı Yüz **144**
Yaşamak Beni Öldürüyor **76**
Yolculuk **294**
Yolun Yarısında **262**
Yönetmen William Wyler **283**
Yukarıdaki Dansçı **83**
Yürekten **200**

Z
Zor Vedalar: Babam **224**

A

"After the Battle": Cuba - South Africa **173**
All or Nothing **264**
Angel on the Right **229**
Artist's Vision from Topkapı to Mozart **272**
At the First Breath of Wind **249**
Auto Focus **85**
Autumn Afternoon, An **101**
Autumn Spring **246**

B

Balzac and the Little Chinese Seamstress **75**
Bangkok, Dangerous **191**
Barbecue People, The **268**
Ben-Hur **115**
Best Years of Our Lives, The **113**
Big Country, The **114**
Blind Spot: Hitler's Secretary **291**
Blow Out **143**
Blue Gate Crossing **230**
Butcher, The **131**

C

Carnage **205**
Carrie **141**
Children in Debt **171**
Children of Secret **331**
Chorus, The **289**
Cinemania **273**
City of God **245**
City of No Limits, The **61**
Claude Chabrol, the Entomologist **280**
Clay Dolls **288**
Collector, The **116**
Convict Rage and Reverie **292**
Corto Maltese **314**
Crime of Father Amaro, The **67**
Cuban Excludables, The **170**
Cuckoo, The **251**

D

Dancer Upstairs, The **83**
Dandy **234**
Dark Water **190**
Dead or Alive 2: Birds **188**
Dead or Alive - Final **189**
Decasia **207**
Derrida **275**
Devdas **80**
Directed by William Wyler **283**
Distant **324**
Dolls **241**
Dressed to Kill **142**

E

Early Spring **99**
Early Summer **97**
El Bonaerense **228**
Encounter **326**
Erotic Tale,An **257**
Euro Pudding **242**
Everyday God Kisses Us on the Mouth **68**
Eye, The **192**

F

Familiar and Unusual Worlds **303-305**
Flesh **182**
Flower of Evil, The **133**
From the Heart **200**

G

Gaza Strip **293**
Glass of Rage, A **202**
Glowing Growing **219**
Good Morning **100**
Good Thief, The **81**
Greetings **139**
Grill Point **262**

H

Happy Times **252**
Hard Goodbyes: My Father **224**
He's in the Army Now **322**
Heart's Desire **196**
Heat **184**
Hejar **325**
Herd, The **148**
Hi, Mom! **140**
Hiccup **209**
Hidden in Plain Sight **295**
Hollywood Ending **78**
Holy Father and Gloria **172**
House of Hearts **330**

I

I Was Born, But... **95**
I'm the Father **265**
In the Heat of the Night **121**
In the Name of God **298**
In the Name of Liberation **297**
In the Name of Revolution **297**
In the Name of the State **298**
Inside **328**
Inspector Lavardin **132**
It's All About Love **86**
It's My Life **296**

J

Japan **210**
Jezebel **110**
Journey, The **294**

K

Karamuk **318**
Kite, The **208**

L

Lagaan, Once Upon a Time in India **198**
Late Spring **96**
Letter, The **111**
Letters to Francine **277**
Life Kills Me **76**
Lilya 4-ever **247**
Little Bit of April **319**
Longing, The **261**
Lost in La Mancha **278**
Lover, The **269**
Loving Father, A **66**
Lucky Day, A **217**

M

Madame Satã **64**
Magic Box, The **65**
Mahjong **161**
Man Without a Past, The **82**
Manchurian Candidate, The **118**
Mandela in Jamaica **173**
Marie-Jo and Her Two Loves **263**
Marooned in Iraq **69**
Menagerie, The **306-308**
Miami-Havana **170**
Missing Children **171**
Modern Tales **300-302**
Morvern Callar **225**
Mrs. Miniver **112**
My Camera and Me **220**
My Rose **151**

N

New Guy **317**
Nine Queens **235**

O

Occident **223**
Octave **239**
On Top Down Under **256**
One and a Two, A **162**
Open Hearts (Dogme) **260**

P

Personal Velocity **72**
Pigs Will Fly **266**
Porn.com **256**
Profession of Arms **248**
Public Toilet **203**
Punch-Drunk Love **79**

Q

Queer World, The **150**

R

Rachida **287**
Raising Victor Vargas **227**
Real Women Have Curves **216**
Remake **74**
Returning to Chile **172**
Rhapsody in White **73**
Russian Ark **211**

S

Saathiya **197**
Sacrifices **206**
Salome **84**
Sapphires - Music from the Edge of Time, The **274**
Saturday Night, Sunday Morning **120**
Scarface **144**
Sea, The **70**
Seaside **221**
Seraphim, The Lighthouse Keeper's Son **226**
Solino **316**
Some Like It Hot **122**
Some Secrets **267**
Sometimes Happiness, Sometimes Sorrow **199**
Somewhere Over the Dreamland **212**
Son, The **238**
Sophiiiie! **218**
Sound of Brazil **279**
Speaker Phone **222**
Springtime in a Small Town **253**
State of the Nation **286**
Step by Step **236**
Strokes of Fire **243**
Suddenly **71**
Sunrise **88**

T

Taipei Story **159**
Taking Flight **311-313**
Tattoo **193**
Ten **240**
Terrorizers, The **160**
That Day, On The Beach **158**
Theo's Gaze **284**
This Man Must Die **130**
Three **187**
Three Marias, The **186**
To Be and To Have **282**
Together **60**
Tokyo Story **98**
Trash **183**
Trembling Before G-d **276**
24 Hours in the Life of a Woman **237**
Tycoon **244**

U

Unknown Pleasures **231**
Unsent Letters **327**
Untouched by the West **204**

V

Van Gogh **119**
Virgin of Lust **250**

W

Web of Passion **129**
When the Seagulls Are Hungry **329**
Whodunits and Chases **309-310**
Whose Is This Song? **281**
Women's Prison **290**
Wrestler, The **149**

Y

Year of the Devil **213**
Yellow Days **323**

ÜLKE DİZİNİ

INDEX OF NATIONS

ABD USA

Aşk Sarhoşu Punch-Drunk Love **86**
Ateş Heat **184**
Auto Focus **85**
Bayan Miniver Mrs. Miniver **112**
Bazıları Sıcak Sever Some Like It Hot **122**
Ben-Hur **115**
Büyük Ülke The Big Country **114**
Casuslara Karşı The Manchurian Candidate **118**
Çöp Trash **183**
Et Flesh **182**
Gazze Şeridi Gaza Strip **293**
Gecenin Sıcağında In the Heat of the Night **121**
Gözler Önünde Saklı Hidden in Plain Sight **295**
Günah Tohumu Carrie **141**
Hayatımızın En Güzel Yılları
The Best Years of Our Lives **113**
İlk Gün New Guy **317**
Jezebel **110**
Kadın Dediğin Real Women Have Curves **216**
Kaybolan Görüntüler Decasia **207**
Kişisel Sürat Personal Velocity **72**
Hollywoodvari Bir Son Hollywood Ending **78**
Mektup The Letter **111**
Merhaba Anne! Hi, Mom! **140**
Patlama Blow Out **143**
Öldürmeye Hazır Dressed to Kill **142**
Selamlar Greetings **139**
Şafak Sunrise **88**
Yaralı Yüz Scarface **144**
Yönetmen William Wyler Directed by William Wyler **283**

ABD-FRANSA USA-FRANCE

Derrida **275**
Victor'un Uyanışı Raising Victor Vargas **227**

ABD-FRANSA-İSRAİL USA-FRANCE-ISRAEL

Tanrı'nın Önünde Titrerken Trembling Before G-d **276**

ABD-İNGİLTERE USA-UNITED KINGDOM

Korkunç Koleksiyoncu The Collector **116**

ALMANYA GERMANY

Domuzlar Uçacak Pigs Will Fly **266**
Dövme Tattoo **193**
Erotik Bir Öykü An Erotic Tale **257**
Karamuk **318**
Porn.com **256**
Sinema Manyakları Cinemania **273**
Sophiiiie! **218**
Solino **318**
Umut The Longing **261**
Yolun Yarısında Grill Point **262**

ALMANYA-İSVİÇRE GERMANY-SWITZERLAND

Ben Babayım I'm the Father **265**

ALMANYA-TÜRKİYE GERMANY-TURKEY

Biraz Nisan Little Bit of April **319**
Sarı Günler Yellow Days **323**

ARJANTİN ARGENTINA

Aniden Suddenly **71**
Dokuz Kraliçe Nine Queens **235**

ARJANTİN-İSPANYA-İTALYA
ARGENTINA-SPAIN-ITALY

Şanslı Bir Gün A Lucky Day **217**

ARJANTİN-ŞİLİ ARGENTINA-CHILE

El Bonaerense **228**

AVUSTURYA AUSTRIA

Kör Nokta: Hitlerin Sekreteri
Blind Spot: Hitler's Secretary **291**
Ulusun Hali State of the Nation **286**

BELÇİKA BELGIUM

Koro The Chorus **289**

BELÇİKA-FRANSA BELGIUM-FRANCE

Oğul The Son **238**

BELÇİKA-LÜKSEMBURG
BELGIUM-LUXEMBOURG

Namuslu Bir Tüccar Step by Step **236**

BOSNA HERSEK-FRANSA-TÜRKİYE
BOSNIA-FRANCE-TURKEY

Tekrar Remake **74**

BREZİLYA BRAZIL

Bir Bardak Suda Fırtına A Glass of Rage **202**
Tanrıkent City of God **245**
Telefon Açık Kalınca Speaker Phone **222**

BREZİLYA-FRANSA BRAZIL-FRANCE

Madame Satã **64**

BREZİLYA-İTALYA BRAZIL-ITALY

Üç Maria The Three Marias **186**

BULGARİSTAN BULGARIA

Beyaz Rapsodi Rhapsody in White **73**

BULGARİSTAN-ALMANYA-BELÇİKA
BULGARIA-GERMANY-BELGIUM

Bu Şarkı Kimin? Whose Is This Song? **282**

CEZAYİR ALGERIA

Raşide Rachida **287**

ÇEK CUMHURİYETİ CZECH REPUBLIC

Güz Baharı Autumn Spring **246**
Şeytanın Yılı Year of the Devil **213**

ÇEK CUMHURİYETİ-SLOVAKYA
CZECH REPUBLIC-SLOVAKIA

Bazı Sırlar Vardır Some Secrets **267**

ÇİN CHINA

Mutlu Günler Happy Times **252**

ÇİN-FRANSA CHINA-FRANCE

Balzac ve Çinli Terzi Kız
Balzac and the Little Chinese Seamstress **75**

ÇİN-GÜNEY KORE CHINA-SOUTH KOREA

Birlikte Together **60**

ÇİN-HONG KONG-FRANSA
CHINA-HONG KONG-FRANCE

Küçük Bir Kasabada Bahar
Springtime in a Small Town **253**

ÇİN-JAPONYA-FRANSA-GÜNEY KORE
CHINA-JAPAN-FRANCE-SOUTH KOREA

Bilinmeyen Zevkler Unknown Pleasures **231**

DANİMARKA DENMARK

Açık Kalpler Open Hearts (Dogme) **260**

DANİMARKA-ABD-ALMANYA-JAPONYA-FRANSA
DENMARK-USA-GERMANY-JAPAN-FRANCE

Aşka Dair Her Şey It's All About Love **86**

FİNLANDİYA FINLAND

Geçmişi Olmayan Adam The Man Without a Past **82**

FİNLANDİYA-ALMANYA-BREZİLYA
FINLAND-GERMANY-BRAZIL

Brezilya'nın Müziği Sound of Brazil **279**

FRANSA FRANCE

Avare Gençlik Dandy **234**
Batının Dokunamadığı Adam
Untouched by the West **204**
Bir Kadının Yaşamından 24 Saat
24 Hours in the Life of a Woman **237**
Claude Chabrol: Gözlemci
Claude Chabrol, the Entomologist **280**
Corto Maltese **314**
Çağdaş Öyküler Modern Tales **300-302**
Francine'e Mektuplar Letters to Francine **277**
Hayvan Öyküleri The Menagerie **306-308**
Kameram ve Ben My Camera and Me **220**
Kovalamacalar ve Polisiyeler
Whodunits and Chases **309-310**
Kötülük Çiçeği The Flower of Evil **133**
Mahkûmun Öfkesi ve Düşü Convict Rage and Reverie **293**
Marie-Jo ve İki Aşkı Marie-Jo and Her Two Loves **263**
Olmak ve Sahip Olmak To Be and To Have **282**
Sahil Seaside **221**
Tanıdık ve Sıradışı Dünyalar
Familiar and Unusual Worlds **303-305**
Uçuşlar Taking Flight **311-313**
Van Gogh **119**
Yaşamak Beni Öldürüyor Life Kills Me **76**

FRANSA-İSPANYA FRANCE-SPAIN

İspanyol Pansiyonu Euro Pudding **242**

FRANSA-İSPANYA-BELÇİKA-İSVİÇRE
FRANCE-SPAIN-BELGIUM-SWITZERLAND

Katliam Carnages **205**

FRANSA-İSVİÇRE FRANCE-SWITZERLAND

Müfettiş Lavardin Inspector Lavardin **132**

FRANSA-İTALYA FRANCE-ITALY

Canavar Ölmeli This Man Must Die **130**
Kasap The Butcher **131**
Tehlikeli Rabıtalar Web of Passion **129**

GÜNEY AFRİKA SOUTH AFRICA

Bu Benim Hayatım It's My Life **296**

GÜNEY KORE SOUTH KOREA

Ateşten Fırça Darbeleri Strokes of Fire **243**

GÜNEY KORE-TAYLAND-HONG KONG
SOUTH KOREA-THAILAND-HONG KONG

Üç Three **187**

HIRVATİSTAN-AVUSTURYA
CROATIA-AUSTRIA

Fener Bekçisinin Oğlu
Seraphim, The Lighthouse Keeper's Son **226**

HİNDİSTAN INDIA

Bazen Sevinç, Bazen Hüzün
Sometimes Happiness, Sometimes Sorrow **199**
Devdas **80**
Kalbin Arzusu Heart's Desire **196**
Lagaan, Evvel Zaman İçinde Hindistan'da
Lagaan, Once Upon A Time In India **198**
Saathiya **197**
Sessiz Çığlık Octave **239**
Yürekten From the Heart **200**

HONG KONG-GÜNEY KORE
HONG KONG-SOUTH KOREA

Umumi Tuvalet Public Toilet **203**

HONG KONG-TAYLAND-İNGİLTERE
HONG KONG-THAILAND-UNITED KINGDOM

Göz The Eye **192**

İNGİLTERE UNITED KINGDOM

Sevişme Günleri Saturday Night, Sunday Morning **120**
Devlet Adına In the Name of the State **298**
Devrim Adına In the Name of Revolution **297**
Özgürlük Adına In the Name of Liberation **297**
Tanrı Adına In the Name of God **298**

İNGİLTERE-ABD UNITED KINGDOM-USA

La Mancha'da Kaybolanlar Lost in La Mancha **278**

İNGİLTERE-FRANSA
UNITED KINGDOM-FRANCE

Ya Hep Ya Hiç All or Nothing **264**

İNGİLTERE-KANADA
UNITED KINGDOM-CANADA

Morvern Callar **225**

İNGİLTERE-FRANSA-İRLANDA
UNITED KINGDOM-FRANCE-IRELAND

Hırsız The Good Thief **81**

İRAN IRAN

Annemin Ülkesinin Şarkıları Marooned in Iraq **69**
Kadınlar Hapishanesi Women's Prison **290**

İRAN-FRANSA IRAN-FRANCE

On Ten **240**

İSPANYA SPAIN

Salome **84**

İSPANYA-ABD SPAIN-USA

Yukarıdaki Dansçı The Dancer Upstairs **83**

İSPANYA-ARJANTİN SPAIN-ARGENTINA

Sınırsız Kentte The City of No Limits **61**

İSRAİL ISRAEL

Mangal Başında The Barbecue People **268**

İSVEÇ SWEDEN

Daima Lilya Lilya 4-ever **247**

İSVİÇRE-FRANSA SWITZERLAND-FRANCE

Babanı Sev A Loving Father **66**

İTALYA ITALY

Rüzgârın İlk Nefesinde At the First Breath of Wind **249**

İTALYA-FRANSA-ALMANYA-BULGARİSTAN
ITALY-FRANCE-GERMANY-BULGARIA

Savaş Mesleği Profession of Arms **248**

İZLANDA-ALMANYA ICELAND-GERMANY

Tepede, Aşağıda On Top Down Under **256**

İZLANDA-FRANSA-NORVEÇ
ICELAND-FRANCE-NORWAY

Deniz The Sea **70**

JAPONYA JAPAN

Bir Güz Öğleden Sonrası An Autumn Afternoon **101**
Doğdum, Ama... I Was Born, But... **95**
Erken Gelen Bahar Early Spring **99**
Erken Gelen Yaz Early Summer **97**
Geç Gelen Bahar Late Spring **96**
Günaydın Good Morning **100**
Parlak ve Olgun Glowing Growing **219**
Tokyo Hikâyesi Tokyo Story **98**

JAPONYA-FRANSA JAPAN-FRANCE

Bebekler Dolls **241**
Karanlık Sular Dark Water **190**
Ölü veya Diri 2: Kuşlar Dead or Alive 2: Birds **188**
Ölü veya Diri - Son Dead or Alive - Final **189**

KANADA CANADA

Los Zafiros
The Sapphires - Music from the Edge of Time **274**

KÜBA CUBA

Borçlu Çocuklar Children in Debt **171**
Gözden Çıkarılan Kübalılar The Cuban Excludables **170**
Kayıp Çocuklar Missing Children **171**
Kutsal Peder ve Gloria Holy Father and Gloria **172**
Mandela Jamaika'da Mandela in Jamaica **173**
Miami - Havana **170**
"Mücadeleden Sonra": Küba - Güney Afrika
"After the Battle": Cuba - South Africa **173**
Şili'ye Dönüş Returning to Chile **172**

MACARİSTAN HUNGARY

Hıçkırık Hiccup **209**

MEKSİKA-İSPANYA MEXICO-SPAIN

Japonya Japan **210**

MEKSİKA-İSPANYA-FRANSA-ARJANTİN
MEXICO-SPAIN-FRANCE-ARGENTINA

Rahip Amaro'nun Günahı The Crime of Father Amaro **67**

MEKSİKA-İSPANYA-PORTEKİZ
MEXICO-SPAIN-PORTUGAL

Şehvetli Bakire Virgin of Lust **250**

ROMANYA ROMANIA

Batı Occident **223**
Her Gün Tanrı Dudaklarımızdan Öper
Everyday God Kisses Us on the Mouth **68**

RUSYA RUSSIA

Âşık The Lover **269**
Uçurtma The Kite **208**

RUSYA-ALMANYA RUSSIA-GERMANY

Guguk Kuşu The Cuckoo **251**
Rus Hazine Sandığı Russian Ark **211**

RUSYA-FRANSA-ALMANYA
RUSSIA-FRANCE-GERMANY

Büyük Patron Tycoon **244**

SURİYE-FRANSA SYRIA-FRANCE

Fedakârlıklar Sacrifices **206**

TACİKİSTAN-İTALYA-İSVİÇRE-FRANSA
TADJIKISTAN-ITALY-SWITZERLAND-FRANCE

Sağ Omuzumdaki Melek Angel on the Right **229**

TAYLAND THAILAND

Tehlike Yuvası Bangkok Bangkok, Dangerous **191**

TAYVAN TAIWAN

Domino Mahjong **161**
Düş Diyarının Ötesinde
Somewhere Over the Dreamland **212**
O Gün, Kumsalda That Day, on the Beach **158**

TAYVAN-ÇİN TAIWAN-CHINA

Taipei Hikâyesi Taipei Story **159**
Teröristler The Terrorizers **160**

TAYVAN-FRANSA TAIWAN-FRANCE

Mavi Kapıdan Geçerken Blue Gate Crossing **230**

TAYVAN-JAPONYA TAIWAN-JAPAN

Bir, İki A One and a Two **162**

TUNUS-FRANSA TUNISIA-FRANCE

Sihirli Kutu The Magic Box **65**

TUNUS-FRANSA-FAS
TUNISIA-FRANCE-MOROCCO

Kil Bebekler Clay Dolls **288**

TÜRKİYE TURKEY

Düttürü Dünya The Queer World **150**
Gönderilmemiş Mektuplar Unsent Letters **327**
Gönlümdeki Köşk Olmasa House of Hearts **330**
Gülüm My Rose **151**
İçerideki Inside **328**
Martılar Açken When the Seagulls Are Hungry **329**
O Şimdi Asker He's in the Army Now **322**
Pehlivan The Wrestler **149**
Ressamın Gözünden Topkapı'dan Mozart'a
Artist's Vision from Topkapı to Mozart **272**
Sürü The Herd **148**
Theo'nun Bakışı Theo's Gaze **284**
Uzak Distant **324**

TÜRKİYE-MACARİSTAN TURKEY-HUNGARY

Karşılaşma Encounter **326**
Sır Çocukları Children of Secret **331**

TÜRKİYE-YUNANİSTAN-MACARİSTAN
TURKEY-GREECE-HUNGARY

Büyük Adam Küçük Aşk Hejar **325**

YUNANİSTAN GREECE

Yolculuk The Journey **294**

YUNANİSTAN-ALMANYA GREECE-GERMANY

Zor Vedalar: Babam Hard Goodbyes: My Father **224**

İstanbul Festivalleri İnternet'te

İnternet http://www.istfest.org

E-mail: film.fest@istfest-tr.org
theatre.fest@istfest.org
music.fest@istfest.org
jazz.fest@istfest-tr.org
ist.biennial@istfest-tr.org
press.pr@istfest.org

NOTLAR NOTES

İÇİNDEKİLER

Jüriler **55**
Açılış ve Kapanış Filmleri **59**
Uluslararası Yarışma **63**
Turkcell Galaları **77**
Özel Gösteri: İki Piyano Eşliğinde "Şafak" **87**
Anısına: Yasujiro Ozu **89**
Anısına: William Wyler **103**
Elveda
- John Frankenheimer **118**
- Maurice Pialat **119**
- Karel Reisz **120**
- Rod Steiger **121**
- Billy Wilder **122**

Ustalara Saygı
- Claude Chabrol **124**
- Brian De Palma **134**
- Zeki Ökten **145**
- Edward Yang **152**

Çağının Tanığı: Estela Bravo **163**
Andy Warhol Sunar: Paul Morrissey'in Üçlemesi **175**
Geceyarısı Sineması **185**
Bollywood'dan Sevgilerle **195**
Mayınlı Bölge **201**
Dünya Sinemasının Genç Yıldızları **215**
Dünya Festivallerinden **233**
Erotik Öyküler V **255**
Aile Kutsaldır! **259**
Belgeseller **271**
Çağımızın Aynası Sinema: İnsan Hakları **285**
Canlandırma Sineması: Fransa **300**
Dışarıdaki Türkler **315**
Türk Sineması 2002-2003: Ulusal Yarışma **321**
Kurum Bilgileri **332**
Yönetmen Dizini **340**
Film Dizini **342**
Ülke Dizini **346**

TABLE OF CONTENTS

Juries **55**
Opening and Closing Films **59**
International Competition **63**
Turkcell Galas **77**
Special Screening: "Sunrise" Accompanied by Two Pianos **87**
In Memoriam: Yasujiro Ozu **89**
In Memoriam: William Wyler **103**
Farewell
- John Frankenheimer **118**
- Maurice Pialat **119**
- Karel Reisz **120**
- Rod Steiger **121**
- Billy Wilder **122**

Tributes
- Claude Chabrol **124**
- Brian De Palma **134**
- Zeki Ökten **145**
- Edward Yang **152**

The Witness of Her Times: Estela Bravo **163**
Andy Warhol Presentsr: Paul Morrissey's Trilogy **175**
Midnignt Screenings **185**
From Bollywood with Love **195**
Mined Zone **201**
Young Stars of the World Cinema **215**
From the World of Festivals **233**
Erotic Tales V **255**
Family is Sacred! **259**
Cinema, the Mirror of Our Times: Human Rights **271**
Documentaries **285**
The World of Animation: France **300**
Young Turks Abroad **315**
Turkish Cinema 2002 – 2003: National Competition **321**
Contacts **332**
Index of Directors **340**
Index of Films **344**
Index of Nations **346**

FESTİVAL KATALOĞU FESTIVAL CATALOGUE

Baskıya Hazırlayan Editor
ALİ SÖNMEZ

Editör Yardımcısı Assistant Editor
NURAY OMAÇ

Koordinatörler Coordinators
AZİZE TAN
YUSUF PİNHAS

Dokümantasyon Documentation
ALİ SÖNMEZ

Çeviriler Translations
SEVİN OKYAY
KUTLUKHAN KUTLU
NERMİN SAATÇİOĞLU
ZEYNEP ANAMUR PEREK
ÇAĞDAŞ KAVRUK

İstanbul, Nisan April 2003
ISBN 975-7363-29-4

Festival Afişi Festival Poster

Yaratıcı Yönetmenler Creative Directors
SERDAR ERENER
UĞURCAN ATAOĞLU

Sanat Yönetmeni Art Director
ELİF YALÇINKAYA

Fotoğraf Photograph
SERDAR TANYELİ

Marka Yöneticileri Brand Managers
NECMİYE İŞGÖREN
ANET TOKATLIOĞLU

Grafik Tasarım Graphic Design
BÜLENT ERKMEN

Grafik Uygulama Art Work
OSMAN TÜLÜ (Tipograf)

Baskı ve Cilt Printing and Binding
MAS MATBAACILIK A.Ş.

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı
22. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nin
gerçekleştirilmesinde destek sağlayan Mekân Sponsorları'na
ve Özel Gösteri Sponsoru'na teşekkür eder.

The İstanbul Foundation for Culture and Arts
would like to thank the Sponsors of the Movie Theaters and
the Sponsor of the Special Event for the contribution they
have made to the 22nd International İstanbul Film Festival.

Beyoğlu

EFES Pilsen

Sinepop

bp

Rexx

MAX FACTOR

Özel Gösteri Sponsoru
Sponsor of the Special Event

ABACI KİMYA

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı
2003 yılı etkinliklerinin duyurularını ücretsiz yayınlayarak
İstanbul Festivalleri'ne destek olan
Basın Sponsorları'na teşekkür eder.

The İstanbul Foundation for Culture and Arts
would like to thank its Press Sponsors
for providing complimentary announcements of
the 2003 İstanbul Festivals.

Cumhuriyet

Hürriyet

Milliyet

Radikal

SABAH

VATAN

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı
2003 yılı etkinliklerinin duyurularını ücretsiz yayınlayarak
İstanbul Festivalleri'ne destek olan
Dergi Sponsorları'na teşekkür eder.

The İstanbul Foundation for Culture and Arts
would like to thank its Magazine Sponsors
for providing complimentary announcements of
the 2003 İstanbul Festivals.

altyazı

AD
art + decor

İSTANBUL LIFE

sinema

TEMPO

Time Out İstanbul

ZİP İSTANBUL

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı
2003 yılı etkinliklerinin duyurularını ücretsiz yayınlayarak
İstanbul Festivalleri'ne destek olan
Televizyon Sponsorları'na teşekkür eder.

The İstanbul Foundation for Culture and Arts
would like to thank its Television Sponsors
for providing complimentary announcements of
the 2003 İstanbul Festivals.

CNBC-e

CNN TÜRK

movie MAX

NTV

TRT

tv8

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı
2003 yılı etkinliklerinin duyurularında İstanbul Festivalleri'ne
destek olan Radyo Sponsorları, Digital Platform Sponsoru,
Sinema Yayın Sponsoru ve İnternet Servis Sponsoru'na
katkıları için teşekkür eder.

The İstanbul Foundation for Culture and Arts
would like to thank its Radio Sponsors, Digital Platform,
Cinema Media and Internet Service Sponsors
for providing complimentary announcements of the
2003 İstanbul Festivals.

AÇIK RADYO

NTV RADYO

RADIO MYDONOSE

RADIO OXI-GEN FM 95.9

RADYO FOREKS

DIGITURK

FIDA FILM

SUPERONLINE

Festival programının oluşturulmasında ve
filmlerin sağlanmasında katkılarını esirgemeyen,
aşağıdaki Kurum, Başkonsolosluk ve
Kültür Merkezleri'ne teşekkür ederiz.

We would like to extend our gratitude to the
Institutes, General Consulates and Cultural Centers
below for their kind contribution
in the realization of the Festival program.

Instituto Cervantes Estambul

Institut Français d'Istanbul

Goethe Institut Inter Nationes İstanbul

国際交流基金 The Japan Foundation

Ministère des Affaires Étrangères

Sinema-TV Merkezi

ABD BASIN VE KÜLTÜR MERKEZİ
U.S. PRESS AND CULTURAL OFFICE

İSRAİL BAŞKONSOLOSLUĞU
GENERAL CONSULATE OF ISRAEL

İSVİÇRE BAŞKONSOLOSLUĞU
GENERAL CONSULATE OF SWITZERLAND

İTALYA BAŞKONSOLOSLUĞU
GENERAL CONSULATE OF ITALY

JAPONYA BAŞKONSOLOSLUĞU
GENERAL CONSULATE OF JAPAN

TUNUS BAŞKONSOLOSLUĞU
GENERAL CONSULATE OF TUNISIA

İSTANBUL DİYEN HERKESİN BİR TANE

*KARTI OLMALI

*Kırmızı Lale kartı ile İstanbul'un en önemli festivallerinde indirimli, taksitli ve öncelikli bilet alma fırsatı.

(0216) 556 98 56 / istanbuldostlari.org

İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

İSTANBUL DİYEN HERKESE TEŞEKKÜRLER

Siyah Lâle

Adalet Yasemin Akad
Ali Güreli
Asım Kocabıyık
Aydın Gürpınar
Ayşe Zeynep Kocabıyık
Barbaros Çağa
Beyhan Eczacıbaşı
Birol Öngör
Bülent Eczacıbaşı
Canan Pak Tümay
Cem Apa
Cem Boyner
Cengiz Anık
Çağlayan Tuğal
Demir Kısakürek
Doğan Tekeli
Dr. Till Becker
Erdal Danyal
Erkut Yücaoğlu
Ethell Lyall Lunsford
Fabrizio Mambrini
Faruk Eczacıbaşı
Ferit Şahenk
Füsun Eczacıbaşı
Gaye Bumin
Gaye Çevikel
Güler Sabancı
Hakan Demircioğlu
Halit Sile
Hamit Beliğ Belli
Handan Bozbağ
Hasan Uğur Akçal
Hüseyin Kızıltay
İshak Alaton
Jak Baruh
Jak Kamhi
Kadri Yurdatap
Levent Çetinor
Levent Pişkiner
Mauro Sosi
Mehmet Ömer Koç
Mehmet Ragıp Devres
Murat Barlas
Murat Eczacıbaşı
Mustafa M. Alaca
Münevver Gürsel
Müşerref Cimcoz
Naci Sığın
Nejat Ekrem Basmacı
Oğuz Gürsel
Orhan Özokur
Orhan Vaizoğlu
Osman Yücesan
Polat Bengiserp
Renan Eroğlu
Renato Mazzucchelli
Saim Saatçi
Serdar Erener
Sevgi Gönül
Sevil Sabancı
Sinan Eczacıbaşı
Süleyman Sözen
Şakir Eczacıbaşı
Tahir Uysal
Talat Halman
Tayfun Poyraz
Tezcan Yaramancı
Tülin Dündar
Ümit T. Aker
Yavuz Akın Öngör
Zehra Nurhan Kocabıyık

Beyaz Lâle

Adalet Ağaoğlu
Ahmet Cengiz Alp Pekin
Ahmet Hakan Göney
Ahmet Suat Etaner
Ahmet Zeki Börekçi
Alp Orçun
Amber Gökdeniz Resne
Andrew Homden
Aslı Başgöz
Aslı Ekşioğlu
Aydın Silier
Aydın Uğur
Aygul Simsir
Aysın Alisbah Öktem
Ayşe Bilginsoy
Ayşe Kerimoğlu
Ayşe Kökçü
Ayşe Şaylan Dörtbudak
Ayşıl Tokcan
Badrik Büker
Belkıs Seval
Belkis Halfon
Canan Bengiserp
Canan Bozbağ
Cemaliye Bezmen
David Beskinazi
Demet İrez
Deniz Güzelöz
Ebru Özdemir
Elvan Gökşahin
Eren Tunga
Erhan Aras
F. Aslıhan Çiftkurt
F. Nevhilal Cankurtaran
Genco Yücel
Güher Bibin
Güher Pekinel
Gülen Esmer
Gülseren Zanbak
Harun Kuzgun
Hulusi Şahin
Hunberk Kanıbelli
Hüsamettin Onanç
Hüsam Süleymangil
Hüsamettin Ziler
İlkay Doğan Erdem
İlker Soğukpınar
İnci Demirkol
Kaya Turgut
Kemal Duygu
Kerem Bilkmen
Kutlay Bensan
Lerzan Boyner
Levent Akson
Leyla Aktay
Leyla Navaro
Mehmet Birced
Mehmet Sami
Mete Sönmez
Metin Kap
Meyzi Barin
Moiz Zilberman
Murat Çarak
Mustafa Terzioğlu
Mutlu Çebi
Nadia Arditti
Nancy Carol Atakan
Nazlı Korkut Özsoy
Nejat Önen
Neslihan Kurukahveci
Nilüfer Zallak
Nimet Yeğin
Nino Anavi
Nural Turhan
Nuran Abdullah
Osman Rüştü Tokat
Oya Pakyürek
Ozan Korman Tarman
Ö. Selçuk Özdil
Özden Kolay
Raffi Portakal
Raşel Kasuto
Rayzan Başeğmez
Rıza Köksal
Rıza Oğuz Bozkurt
Sadiye Ünver
Sami Akbeniz
Sami Murad Olcay
Selman Bilal
Semra Turgut
Sepren Tansel Ataseven
Serap Alpay
Serap Kayhan
Serkis Tomurcuk
Seyhan Ayel Girit
Sezen Germen
Sezgin Bayraktar
Sıdıka Okar
Sibel Bozer
Sibel Yücesan
Süher Pekinel
Şelale Germirli
Şerif Pora
Şeyda Aysun Oğuz
Tahsin Firuz Soyuer
Tanju Simer
Tayfun İçten
Tayfun İndirkaş
Temiz Üstün
Tuba Öztek
Türker Karamızrak
Yasemin Karamancı O
Yeşim Demir
Yeşim Güvemli Doğa
Yıldırım Sağlıkova
Zeynep A. Yarsuvat

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı diğer tün İstanbul Dostları'na kültür ve sanata verdikleri destek için teşekkür eder.

İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

ONUR KURULU

THE HONORARY BOARD

NURVER NUREŞ
SHINZO OHYA
Dr. SEROITE OKACHA
HİKMET ONAT
Prof. CARL ORFF
Prof. GYULA ORTUTAY
MEHRDAD PAHLBOD
ANDRE PARROT
LUCA PIETROMARCHI
Dr. STANISLAW PIOTROWSKI
Prof. KLAUS PRINGSHEIM
CEMAL REŞİT REY
ARTHUR RUBINSTEIN
SIR RODERICK SARELL
A. ADNAN SAYGUN
MUKADDER SEZGİN
RENZO SILVESTRI
Dr. GUSTAV ADOLF SONNENHOL
LEOPOLD STOKOWSKI
JAMES J. SWEENEY
MITSUO TANAKA
AFEWORK TEKE
ARNAULD WAPLER
ANDRE WENDELEN

KURUCULAR VE ÜYELER

FOUNDERS AND MEMBERS

LEYLA GENCER, Devlet Sanatçısı State Artist
Başkan
President

MEHMET ŞUHUBİ
Başkan Yardımcısı
Vice President

KURUCULAR FOUNDERS

FETTAH AYTAÇ
BURLA MAKİNA TİCARET VE YATIRIM A.Ş.
MEHMET R. DEVRES
ECZACIBAŞI HOLDİNG A.Ş.
ALİ KOÇMAN
BERNAR NAHUM
İZZET PENSOY
PERFEKTÜP AMBALAJ SAN. VE TİC. A.Ş.
SINAİ YATIRIM VE KREDİ BANKASI A.O.
TATKO, OTOMOBİL LASTİK VE MAKİNA TİC. T.A.Ş.
AFİF TEKTAŞ
TÜRKİYE SINAİ KALKINMA BANKASI A.Ş.
TÜRKİYE TURİNG VE OTOMOBİL KURUMU

ÜYELER MEMBERS

AKBANK T.A.Ş.
AKSA, AKRİLİK KİMYA SAN. A.Ş.
AKSU, İPLİK DOK. VE BOYA APRE FAB. T.A.Ş.
ALBER BİLEN
PINAR ARAN - ARITAŞ SU ARITMA SAN. A.Ş.
ARÇELİK A.Ş.
AYGAZ A.Ş.
İZZET BAYSAL VAKFI
Dr. MUSTAFA BİRGİ
BORUSAN, BORU SANAYİİ A.Ş.
BP PETROLLERİ A.Ş.
ERDOĞAN DEMİRÖREN
DEMİRÖREN ŞİRKETLER GRUBU
Prof. HAYRİ DOMANİÇ
AHMED ŞECİ EDİN
OSMAN EDİN
EGE HOLDİNG A.Ş.
ELGİNKAN HOLDİNG A.Ş.
ÖZER ESEN
GÜMÜŞSUYU HALI SAN. VE TİC. A.Ş.
VİTALİ HAKKO
HÜRRİYET GAZETECİLİK VE MATBAACILIK A.Ş.
IBM TÜRK LTD. ŞTİ.
IŞIKLAR HOLDİNG A.Ş.
İKTİSAT BANKASI T.A.Ş.
İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
İSTANBUL MENKUL KIYMETLER BORSASI
İSTANBUL ROTARY KULÜBÜ
İSTANBUL SANAYİ ODASI
İSTANBUL TİCARET ODASI
KOÇ HOLDİNG A.Ş.
ARA KUYUMCUYAN
LİBAŞ İNŞAAT VE YAT. A.Ş.
MİLLİ PİYANGO İDARESİ
HALİT NARİN
NET TURİZM TİC. VE SAN. A.Ş.
NOVARTİS SAĞLIK, GIDA
VE TARIM ÜRÜNLERİ SANAYİİ A.Ş.
ORGANİK KİMYA SAN. VE TİC. A.Ş.
PAMUKBANK T.A.Ş.
PROFİLO HOLDİNG A.Ş.
MEHMET ŞUHUBİ
TEKFEN EĞİTİM, SAĞLIK, KÜLTÜR SANAT
VE DOĞAL VARLIKLARI KORUMA VAKFI
TÜRK EKONOMİ BANKASI
TÜRK HAVA YOLLARI A.O.
TÜRK HENKEL KİMYEVİ MADDELER SAN. A.Ş.
TÜRK PETROL VE MADENİ YAĞLAR T.A.Ş.
TÜRK PİRELLİ LASTİKLERİ A.Ş.
TÜRKİYE GARANTİ BANKASI A.Ş.
TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.
TÜRKİYE ŞİŞE VE CAM FABRİKALARI A.Ş.
TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI T.A.O.
ULUSOY TURİZM VE SEYAHAT KOLL. ŞTİ.
ÜNİLEVER-İŞ TİC. VE SAN. TÜRK LTD. ŞTİ.
YAPI VE KREDİ BANKASI A.Ş.
YAPI KREDİ SİGORTA

YÖNETİM KURULU

BOARD OF ADMINISTRATION

Başkan
Chairman
ŞAKİR ECZACIBAŞI

Başkan Yardımcıları
Vice Chairmen
Prof. Dr. TALAT HALMAN
DOĞAN TEKELİ

Dışişleri Bakanlığı
Ministry of Foreign Affairs

Maliye Bakanlığı
Ministry of Finance

Milli Eğitim Bakanlığı
Ministry of Education

Kültür Bakanlığı
Ministry of Culture

Turizm Bakanlığı
Ministry of Tourism

Başbakanlık Dış Tanıtım Başmüşavirliği
The Office of Senior Advisor to the
Prime Minister for Foreign Promotion

Turizm Bakanlığı
Tanıtma Genel Müdürlüğü
Ministry of Tourism,
General Directorate of Information

Devlet Opera ve Balesi Genel Müdürü
General Director of the State Opera and Ballet

Devlet Tiyatroları Genel Müdürü
General Director of the State Theatres

Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası Müdürü
Director of the Presidential Symphony Orchestra

HAMİT BELLİ
Prof. Av. ERCÜMEND BERKER
NURİ ÇOLAKOĞLU
OYA ECZACIBAŞI
Prof. Dr. MÜNİR EKONOMİ
GENCAY GÜRÜN
TAYFUN İNDİRKAŞ
Doç. YEKTA KARA
HÜSAMETTİN KAVİ
ÖMER KOÇ
AKIN ÖNGÖR
Prof. Dr. BÜLENT ÖZER
ERSİN ÖZİNCE
Dr. CAN PAKER
GÜLER SABANCI
ERKUT YÜCAOĞLU

YÜRÜTME KURULU

EXECUTIVE BOARD

Başkan
Chairman
ŞAKİR ECZACIBAŞI

Üyeler
Members
TAYFUN İNDİRKAŞ
DOĞAN TEKELİ

DENETİM KURULU

AUDITORS

ÇELİK ARSEL
Dr. ALTAN EDİS

YÖNETİM

MANAGEMENT

Genel Müdür
General Director
GÖRGÜN TANER

Genel Müdür Sekreteri
Executive Secretary
FUL DURAN

Genel Müdür Sekreter Yardımcısı
Assistant to the Executive Secretary
YASEMİN BASKAN

Mali ve İdari İşler Yönetmeni
Director, Finance and Administration
ASUMAN BAYRAM

Basın ve Halkla İlişkiler Yönetmeni
Director, Press and Public Relations
ESRA NİLGÜN MİRZE

Sponsorluk Yönetmeni
Director, Sponsorship
ÖMÜR BOZKURT

Pazarlama Yönetmeni
Director, Marketing
CAN SAĞDIÇ

Teknik İşler Yönetmeni ve İKKM Proje Koordinatörü
Director, Technical Affairs & ICCC, Project Coordinator
NİLÜFER KONUK

Uluslararası İstanbul Müzik Festivali Yönetmeni
Director, International İstanbul Music Festival
AHMET ERENLİ

Uluslararası İstanbul Film Festivali Yönetmeni
Director, International İstanbul Film Festival
HÜLYA UÇANSU

Uluslararası İstanbul Bienali Yönetmeni
Director, International İstanbul Biennial
EMRE BAYKAL

Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali Yönetmeni
Director, International İstanbul Theatre Festival
Doç. Dr. DİKMEN GÜRÜN

DANIŞMANLAR

ADVISORS

Genel Danışman
General Advisor
SIR JOHN TOOLEY

Kurumsal Kimlik Danışmanı
Corporate Identity Advisor
BÜLENT ERKMEN

Kültür Merkezi Danışmanı
Cultural Centre Advisor
DOĞAN TEKELİ

Basın ve Halkla İlişkiler Danışma Kurulu
Press and Public Relations Advisory Commitee
CEM AYDIN
İSMET BERKAN
ARHAN KAYAR
CENGİZ ÖZDEMİR
YASEMİN PİRİNÇCİOĞLU

Hukuk İşleri Danışmanı
Legal Advisor
ESAT BERKSAN

İdari İşler Danışmanı
Administrative Affairs Advisor
RIFAT ÖKTEM

ULUSLARARASI İSTANBUL FİLM FESTİVALİ

INTERNATIONAL İSTANBUL FILM FESTIVAL

Danışma Kurulu
Advisory Committee
ATİLLA DORSAY
ÖMER KAVUR
SEVİN OKYAY
BEKİ PROBST
ALİN TAŞÇIYAN
KADRİ YURDATAP

Uluslararası İlişkiler
International Correspondents
EDNA FAINARU
UMBERTO ROSSI
ARUNA VASUDEV

Yönetmen Director
HÜLYA UÇANSU

Yönetmen Yardımcıları
Assistant Directors
ALİ SÖNMEZ
AZİZE TAN

Yardımcı Assistant
NURAY OMAÇ

Konuk Ağırlama Hospitality
SARA BERKER
ÇELENK BAFRA
BİGE ÖRER

Film Trafiği Print Coordinator
YUSUF PİNHAS

Elektronik Altyazı Koordinasyonu
Electronic Subtitling Coordinator
NURPER AYDEMİR

Film Kopya Kontrol
Film Technical Control
GÖKHAN PAMUKÇU
GÜLAY TAÇAR
SEDA ÇELEBİ

Basın ve Halkla İlişkiler
Press and Public Relations

Yönetmen Director
ESRA NİLGÜN MİRZE

Yönetmen Yardımcısı
Assistant Director
İDİL KARTAL

Yönetmen Asistanı
Executive Assistant
TANİA TAŞCIOĞLU

Dış Basın Koordinatörü
International Press Coordinator
ÜSTÜNGEL İNANÇ

Prodüksiyon Production
ILGIN TEMEL

Basılı Malzeme Printed Material
AYNUR ATAKUL

Grafik Uygulama
Graphic Application
ÖZLEM OKLU BÜYÜKÇAVUŞ

Yardımcı Assistant
AYŞE BULUTGİL

Basın Bültenleri Press Bulletins
SEVİN OKYAY
NECATİ SÖNMEZ

Sponsorluk Sponsorship

Yönetmen Director
ÖMÜR BOZKURT

Yardımcılar Assistants
SELİN AYSAY BAKAL
MİNE TAŞ EYMÜR

Pazarlama Marketing

Yönetmen Director
CAN SAĞDIÇ

Pazarlama Uzmanları Marketing Specialists
MERİÇ SOYLU
TUBA TORTOP
ESİN USLU

Gişe ve Protokol Koordinatörü
Box Office and Protocol Coordinator
ZELİHA KAYA

Yardımcılar Assistants
HASAN EROL
EDA SOYDAN

Web Tasarım Web Design
ÖMER ARI

Editör Editor
ENGİN AYDENİZ

Mali ve İdari İşler
Finance and Administration

Yönetmen Director
ASUMAN BAYRAM

Yönetmen Yardımcısı
Assistant Director
ABDULLAH KARADENİZ

Muhasebe Accounting
ŞEBNEM GÖÇMEN KURT
BAŞAK SUCU

Teknik İşler Technical Affairs

Yönetmen Director
NİLÜFER KONUK

Yardımcılar Assistants
GÖKHAN URULU
KEMAL YİĞİTCAN

Bilgi ve Belge Merkezi
Information & Records Center

Yönetici Manager
EMİNE ŞAHİN YEŞİL

Yardımcı Assistant
SİBEL ÖZKAN

Arşiv Fotoğrafları Archives Photos
MUAMMER YANMAZ

Video Çekimleri Video Recordings
FATİH BALKIŞ

Santral Operator
AYŞEM SAYAN YILDIRIM

Yardımcı Hizmetler Services
AZMİ AKSUN
PERİHAN ARIBULAN
ADEM KALAÇ
SÜLEYMAN ÖZDEMİR

TEŞEKKÜR ACKNOWLEDGEMENTS

Sayın Abdullah Gül, Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı
Sayın Erkan Mumcu, Kültür Bakanı
Sayın Güldal Akşit, Turizm Bakanı
İstanbul Valiliği
İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı
Beyoğlu Belediye Başkanlığı
Başbakanlık Başmüşavirliği
Başbakanlık Tanıtma Fonu Kurulu
Başbakanlık Gümrük Müsteşarlığı
Kültür Bakanlığı Müsteşar Yardımcılıkları
Kültür Bakanlığı Telif Hakları ve Sinema Genel Müdürlüğü
Dışişleri Bakanlığı Kültür İşleri Genel Müdürlüğü
Dışişleri Bakanlığı Yurtdışı Tanıtım Genel Müdürlüğü
Kültür Bakanlığı Kültür Merkezleri Daire Başkanlığı
Turizm Bakanlığı Tanıtma Genel Müdürlüğü
Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu Genel Müdürlüğü
Türk Hava Yolları Genel Müdürlüğü
Atatürk Havalimanı Mülki İdare Amirliği
İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür İşleri Daire Başkanlığı
Kadıköy Belediye Başkanlığı
Atatürk Havalimanı Giriş Gümrüğü Müdürlüğü
Atatürk Havalimanı Çıkış Gümrüğü Müdürlüğü
Atatürk Havalimanı Yolcu Salonu Gümrük Müdürlüğü
Gümrükler Genel Müdürlüğü Geçici Muafiyetler Şube Müdürlüğü
İl Kültür Müdürlüğü
İl Turizm Müdürlüğü

3BM Television Ltd. *(Kate Guyan, Mathew Choat)*
3H Productions *(Joyce Chen)*
ABD Basın ve Kültür Merkezi *(Martin Quinn, Sevil Sezen)*
Adela Media *(Adela Peeva)*
Ağâh Özgüç
Aksoy Matbaası *(Atilla Aksoy)*
Alfa Film
Algoritma *(Hasan Gören)*
Ali Poyrazoğlu
Ali Taygun
Alin Taşçıyan
Alliance Atlantis, Atlantis Motion Picture Distribution *(Damion Nurse, Sandy Sue)*
Aluízio Abranches
Amip Films *(Aurélie Pauvert)*
Ankara Sinema Derneği *(Dr. Ahmet Boyacıoğlu, Başak Emre)*
Ankara Sinema Kültürü Derneği *(Bülent Gündüz)*
ANS Yapım Yayın Reklamcılık A.Ş. *(Abdullah Oğuz)*
Ara Güler
Arab Film Distribution *(Alex Williams)*
Arhan Kayar
Aslan Ruso
Arte *(Annamaria Lodato)*
Art Fest *(Stefan Kitanov)*
Aruna Vasudev
Atadeniz Film *(Yılmaz Atadeniz)*
Ateş Gümrükleme *(Cem Ertaş)*
Atilla Dorsay
Atlas Sineması *(İrfan Atasoy, Cevdet Pişkin)*
Atom Films *(Kai-Li Peng)*
Austrian Film Commission *(Anne Laurent)*
Autopsy *(Murat Çelikkol, Zeki Kaya)*
Avantimedia *(Magdalena Grazewicz)*
Avcı Matbaacılık *(Mehmet Avcı, Ahmet Avcı)*
Başak Köklükaya
Bavaria Film International *(Stefanie Zeitler, Claudia Rudolph-Hartmann)*
BEK Tasarım *(Kağan Gözen, Zeynep Arman, Bilge Barhana)*
Beki Probst
Belge Film *(Sabahattin Çetin, Ayşegül Çetin)*
Beyoğlu Sineması *(Pervin Tan, Temel Kerimoğlu)*
Bilge Ebiri
Bir Film *(Ersan Çongar)*
Bora Akgül
British Film Institute *(Bryony Dixon, Fleur Buckley, Ana S. Martin, Sue Jones)*
Bülent Erkmen
Capitol Films *(Torsten Boettcher)*
Carlotta Films *(Julien Navarro)*
Celluloid Dreams *(Tanja Meissner, Pascale Ramonda)*
Cem Aydın
Cem Ltd.
Cemal Reşit Rey Konser Salonu *(Arda Aydoğan)*
Cengiz Özdemir
Centre Pompidou *(Sylvie Pras)*
Chinese Taipei Film Archive *(Teresa Huang)*
Cinemaya *(Latika Padgaonkar, Indu Shrikent, Indrani Bose)*
Cinepol International *(John Riley, Katarina Riley)*
Cine-Sud Promotion *(Thierry Lenouvel)*
Clear Channel *(Ömer Faruk Sezgin, Arpi Çıtak)*
Clipper Films *(Pierre Kalfon)*
CMPC *(Jennifer Jao)*
CO Production *(Zeynep Özbatur)*
Colonia Media *(Geraldine Voss)*
Columbia Tristar Films (Sweden) AB *(Zoran Slavic)*
Coproduction Office *(Olivier Marceny)*
Cowboy Pictures *(Heath Shapiro)*
Danish Film Institute *(Sanne Pedersen, Vibeke C. Svensson, Bente Frausing)*
David Ofek
Ddf
DE Yapımcılık *(Aydın Sayman)*
Defne Halman
Denk Sinema *(İnci Demirkol)*
DHL *(İlknur Türkmen, Işın Çelik, Emel Armağan)*
Dinamo *(Emel Bilal, Ketche)*
Dirimart
Divan Kuruçeşme *(Demir Aysu)*
Doğan Tekeli
Doluca *(Taner Öğütlüoğlu)*
Dor Film *(Konstanze Krinzinger)*
Duygu Sağıroğlu
Edna Fainaru
EEE Production *(Aslı Özge, Emre Erkmen)*
Emek Sineması *(İsmet Kurtuluş, Hikmet Dikmen)*
Er Film *(Hayri Aslan, Hande Yedidal)*
Ercüment Akman
Eros International *(Bhavna Mistry)*
Esat Berksan
Esin Küçüktepepınar
Estela Bravo
Et Alors Productions *(Clementine Deroudille)*
Excel Entertainment *(Ritesh Sidwani)*
Fida Film *(Murat Akdilek, Selma Yalaman)*
Film F Filmcilik *(Yusuf Kurçenli, Nesteren Davutoğlu)*
Film Fabrik *(Ravin Asaf)*
Film Pop *(İsmet Kazancıoğlu, Tılsım Yılmaz)*
Filmakademie Baden-Württemberg *(Till Schmerbeck, Eva Steegmayer)*
Filmia s.r.o. *(Pavel Solc)*
Films Distributions *(Pamela Leu)*
Films du Losange *(Daniela Elstner, Lise Zipci)*
Films Transit *(John Nadai)*
Finnish Film Foundation *(Aretta Vähälä)*
Flach Pyramide International *(Eric Lagasse, Paul Richer)*
Fortissimo Film Sales *(Marnix van Wijk)*
Forum Sarajevo *(Enes Cviko, Kemal Dinalic)*
FranceTélévisions Distribution *(Sébastien Chesneau, Joëlle Prigent)*
Fransa Dışişleri Bakanlığı, Sinema Bölümü *(Janine Deunf)*
Fransız Kültür Merkezi, İstanbul *(Alain Bourdon, Thierry Hugot, Saadet Ersin)*

İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

İSTANBUL FOUNDATION FOR CULTURE AND ARTS

ONUR KURULU THE HONORARY BOARD

Cumhurbaşkanı AHMET NECDET SEZER
President

Başbakan RECEP TAYYİP ERDOĞAN
Prime Minister

İçişleri Bakanı ABDÜLKADİR AKSU
Minister of Internal Affairs

Dışişleri Bakanı ABDULLAH GÜL
Minister of Foreign Affairs

Maliye Bakanı KEMAL UNAKITAN
Minister of Finance

Milli Eğitim Bakanı Doç. Dr. HÜSEYİN ÇELİK
Minister of Education

Ulaştırma Bakanı BİNALİ YILDIRIM
Minister of Transport

Kültür Bakanı ERKAN MUMCU
Minister of Culture

Turizm Bakanı GÜLDAL AKŞİT
Minister of Tourism

İstanbul Valisi MUAMMER GÜLER
Governor of İstanbul

İstanbul Büyük Şehir Belediye Başkanı
ALİ MÜFİT GÜRTUNA
Mayor of İstanbul

Dr. NEJAT F. ECZACIBAŞI

NECİL KAZIM AKSES
FERİT ALNAR
Prof. CEVAT MEMDUH ALTAR
PIERLUIGI ALVERA
HARRY BAGGE
Dr. DJAMCHID BEHNAM
PRINCE BERNHARD
LEONARD BERNSTEIN
BERTIL BOKSTEDT
NADIA BOULANGER
JEANDE BROGLIE
PABLO CASALS
DAME NINETTE DE VALOIS
Prof. CARL EBERT
SAİME EREN
PHILIPPE ERLANGER
AHMET M. ERTEGÜN
MUHSİN ERTUĞRUL
BURHAN FELEK
ROBERT FENAUX
JANOS FERENCSIK
ZINO FRANCESCATTI
Dr. ANTONIO GHIRINGHELLI
PIERRE GILBERT
Ord. Prof. Dr. FAHRETTİN KERİM GÖKAY
VAHİT HALEFOĞLU
ERNESTO HALFFTER
FEYZİ HALICI
WILLIAM J. HANDLEY
ARTHUR HAULOT
Dr. FRANZ HERBATSHEK
CLEMENS HOLZMEISTER
MAURICE HUISMAN
KOUIS JOXE
BARON G. BEGOUGNE DE JUNIAC
HERBERT VON KARAJAN
YAKUP KADRİ KARAOSMANOĞLU
Prof. Dr. HANS ERICH KASPER
Prof. WILHELM KEMPFF
Dr. RAYMOND KENDALL
Dr. SADEGH KIA
LORD KINROSS
ONAT KUTLAR
LUIS GARCIA DE LLERA
IGNACY LOGA-SOWINSKI
PIERRE LYAUTEY
Ord. Prof. Dr. ARİF MÜFİT MANSEL
ZUBIN MEHTA
YEHUDI MENUHIN
MARIO MONDELLO
MARIO MORTARI
SEPPO NUMMI

THE
MARMARA

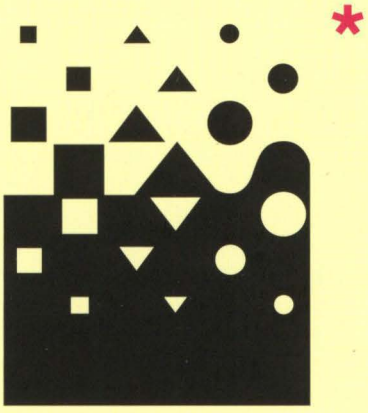
Turkish Hospitality... European Style...

Taksim Meydanı, Taksim 80090 İstanbul
Tel: +90 212 251 46 96
Faks: +90 212 244 05 09
E-mail: info@themarmaraistanbul.com

2003 ULUSLARARASI İSTANBUL FİLM FESTİVALİ RESMİ KONAKLAMA SPONSORU
OFFICAL HOTEL OF INTERNATIONAL ISTANBUL FILM FESTIVAL 2003

2003 RESMİ KONAKLAMA
İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

*22. Uluslararası İstanbul Film Festivali
için hazırlanan bu katalog,
Dereboyu Caddesi, Zağra Binası B-1 Blok
Maslak 34670 İstanbul adresindeki,
(0212) 285 11 96 telefon ve (0212) 276 59 55 faks numaralı
MAS MATBAACILIK AŞ
tarafından basılmıştır.

Nisan 2003, İstanbul

İSTANBUL FİLM FESTİVALİ 2003 SPONSORU
İSTANBUL KÜLTÜR VE SANAT VAKFI

Böyle aşk filmlerde olur!

Turkcell'in sinema aşkı
5 yıldır ilk günkü heyecanıyla sürüyor.
Turkcell bu yıl da Uluslararası İstanbul Film Festivali sponsoru.

Toplam 5 yıldır olduğu gibi.

22. Uluslararası İstanbul Film Festivali sponsoru

TURKCELL